

مه حموود
دهولت
نآبادى

كه پيدار

وهر گيترانى
سيامه نند شاسواري

بهرگى
يه كه م

مصطفوی دولت نادی

کهنه سواران

و سیاهند شاسواری

کے لیے

ناوی کتیب: که لیدەر (به رگی یه که م)
نووسینی: مه محمودی ده ولت ئابادی
وه رگی پانی له فارسییه وه: سیامه ند شاسواری
بابهت: پۆمان

تایپ: سه رکه وت فایه ق
پیداچوونه وه ی زمانه وانی:
مۆنتاژی کۆمپیوتەر: سه یران عه بدولرپه حمان فه ره ج
دیزاینی به رگ: ئارام عه لی
تیراژ: ۱۰۰۰ دانه

نرخ: زنجیره ی ۱۰ به رگی + فه ره هه نگۆک دینار
ده زگای چاپ و په خشی سه رده م

چاپی یه که م: سالی ۲۰۱۲

کوردستان _ سلیمانی

www.serdam.org

بۆ په یوه ندی کردن به زنجیره ی کتیبه وه:

kteb@serdam.org

له به رپوه به رایه تیی گشتیی کتیبخانه گشتیه کان ژماره (۰۰۰۰) ی سالی ۲۰۱۱ ی
پیداوه

مافی له چاپدانه وه ی بۆ ده زگای چاپ و په خشی سه رده م پارێزراوه

مه محمود ده وله تئابادی

که لیدیه

وه رگیزانی: سیامه نه شاسواری

زنجیره‌ی کتیبی ده‌زگای چاپ و په‌خشی سهردهم

کتیبی سهردهم رۆمانی ده به‌رگی ژماره (000 - 000)

سهرپه‌رشتیاری گشتیی زنجیره

نازاد به‌ررنجی

پیشگی نہ وینداران

به رنگی یہ کہم

بهشی یه که م

بهندی يه كه م

خه لکی خوراسان مروقی کوردیان زور بینیه. چونکه ئەم دوو نه ته وهیه پیکه وه له هاتووچوڊا بوون. خووش و ناخووش. به لām بوچی بهو جوړه چاویان له سهر مارال ئەبله ق ببوو، خووشیان نهیان ئەزانی. مارالی کچه کورد، دهسکه و ساری ئەسپه ره شه کهی دابوو به شانی دا، قیت و قنج ملی راگرتبوو و به ههنگاوی بلیند، ئارام و له سه رخو به ره و نهزمیه ئەچوو. گوڤناکانی سوور هه لگه را بوون. پوولته که زیوینه سواوه کانی لیواری له چکه کهی رڙابوونه سهر ته ویل و پوخساری خر و گرگرتووی و به ههر ههنگاو یک به نه رمی به سهر گوڤا و برۆکانی دا بالیان ئەکوتا. مه مکه کانی خرۆله بوون و به شیوه یه که هه لته قیبوو، ئەتوت جووتیک کۆتری بی ئوقره ن و ئەیان هوی له یه خه ی کراسه که یه وه خویان ده رباز بکه ن؛ لفه که کانی له چکه که ی مه مکه کانی داپوشیبوو و له ههر پی بزووتنی کدا به بی ئوقره شه پۆلیان ئەدا. داوینی کراسه درێژه که ی له ههر ههنگاو یکدا له گه ل جووتله ی مه مکه کانی، نیوچه رخیک به ده ور پووژه به له ک پیچ کراوه کانی ئەسوورپایه وه. چاوه کانی ئەیانروانیه به رده می و سه رنجی له سه رووی سه ری ریبوارانه وه بریبوویه پیشی خو ی و، لیوه قه نده کانی خسته بوویه سه ر یه ک و وه ها پی هه لته هیئا ئەتوت پالته وانیکه و سه ره رزانه له

جھنگ گھراوہ تہوہ. ھہروہا ٺہسپہ رھشہکھی قہرہٺاتیش
بہ جۆریک گھردنی ڀاگرتبوو و سینگى دابوویہ ڀیش و لہخۆرازی
سہمی بہ سہر بہردچنہکدا ٺہکوتا، ٺہتوت منہت بہ سہر
عہرزہکدا ٺہکا و ناز بہ دہوروبہری ٺہفرۆشی.

دہروڀیشیک کہ پھرده نیگاری بہ دیوارہکدا ھٺواسیبوو،
زمانی لہنگ بوو. چونکہ ٺہوانہی لہ دہوری بوون، لہڀر چاویان
لہ پھردهکہ وھرگیڀرا و گوڀیان لہ بیستن خہواند و، ٺاوریان
لہ ٺہسپہ رھش و کچہ دایہوہ. گوڀیان دایہ دہرہق دہرہقی
خۆگرنہی سہمی ٺہسپہکہ لہ سہر بہردچنی شہقامہکہ.
پھردهدار نەعرہتہی کیٺشا و خہٺکہکھی بانگ ھیشتہوہ.

مارال، لہ نزیک بینایہک کہ ٺالایہک بہ سہر دہرگاکیہوہ
ٺہشہکایہوہ، ڀوو لہو پاسہوانہی لہ ناو بوٺکہی قہراخ
دہرگاکیہوہ ڀاوستابوو و چاوہکانی ٺہبریسکایہوہ، وتی:

— برام، ٺہمن کارم بہ دہزگیرانہکہم و باوکم ھہیہ. بو
سائیک ٺہچئی وا لہ حہڀسن. خیریک ٺہکھی رڀوشوڀنیکم
ڀیشان بدہی؟

پاسہوانی گہنج، زیاتر سہرنجی بریہ کچہ کورد و ٺہو
ٺہسپہ رھشہی قہڀۆزی لای شانی کیژہکہ ڀاگرتبوو و وھلامی
دایہوہ:

— خو بہم ٺہسپہوہ ناتوانی بچیتہ ژورہوہ. ٺہسپہکھت
ٺہڀئ لہ لایہکھوہ بہستہیہوہ.

مارال وتی:

— بہٺنہم بدہری ٺاگات لیئ ٺہڀئ، ٺہوا رھشمہکھی لہو
دارہ گریئ ٺہدہم.

پاسہوان وتی:

— بہمہرجیک لہ ژورہوہ زۆرت ڀئ نہچئ، چونکہ نیو
کاژیری تر ئیشکی من تہواو ٺہڀئ.

مارال «جا باشہ» یہکی وت و ٺہسپہکھی بردہ بن

سپیندارهکه، رهشمهکهی به دهور قهدی لاوازی درهختهکهوه بهست، توربینهکهی له پشتی داگرت. دای به شانیدا، به پیزهوه سهیریکی پاسهوانهکهی کرد و پئی نایه ناو دالانهکه. تا ژیر تاقی قهراخ ههوشهکه رویشت و لهوئی ساتیک پاما. پروانییه ههوشهکهی له بهردهمی دا پراخراپوو:

رووبهری کهرپووچ کراوی شیدار، ئهستیللیک له ناوهراستی دا، پیزه ژووریک له لایهکیهوه، دیواری بهرزی سواخراوی نسی. کۆمهلیک ژن و پیاو که له سووچیکی نزیک پلیکانهکان چاوهپوان بوون. لای سهرووی پیپلیکانهکان، له ناو بهرهه یوانهکه عهریفیک له پشت میزیکی کۆنه دا، هیلالیکی زهردی به سینگیه ههلواسیبوو و به دهسره سپیهکهی ئارهقهی دهور مله قهلهوهکهی ئهسرپییهوه. مارالی بینی له جیی خوئی چهقیوه، له دوورهوه بانگی کرد:

— هوی... کچی چیت ئهوی؟ وهره بو ئهملایه.

مارال سهیری کرد و کهوته ری؛ پیاوانه له پیپلیکانهکان سهرکهوت و له بهرهه یوان، له لای میزی نیگابانیهوه وهستا و وتی:

— دهزگیرانم و باوکی خوّمم ئهوی.

سهرنیگابان که روخساریکی سپیکه لانه و ئاوساوی ههبوو و تووکه نهرمهکانی سهر و سمیلی گرتبوویه خهنه، چاکتر و زیاتر لهوهی که پیویست بوو سهیری مارالی کرد و پرسی:

— ناویان نییه؟ ناوهکانیان بلن.

— **عهبدووس و دلاوهر.** باوکم ناوی عهبدووسه. دهزگیرانم

دلاوهره.

— تیگهیشتم کامانه ئهلی. له کوردهکانی توپکالین!

— نه برام، له کوردهکانی **میشکالین.** لای دهربهندی شوور،

نزیک سهروچاوه. پیشتر له زیندانی نهیشاپوور بوون.

— تو ناوت چییه؟ بلیم کی هاتوو هه بو لایان؟

— ماراڻ. ماراڻي عهبدوؤس. راستهوخوؤ له كهليدهروهه هاتووم.

— باشه. لهوؤ لاي ئهه و ژاننه بوهسته. ئهئيم بانگيان بکهن.

ماراڻ چووه سووچهکه بوؤ لاي ئهه خهټکهي چاوهروان بوون. به دهم رپوه به سيلهي چاو، سهرنیگانانی سهير ئهکرد که پاسهوانیکی بانگ کرد، پارچه کاغهزیکی دایه دهستی و وتی:

— بلئ زوو بانگيان بکهن، کات درهنگه.

سهرنیگانان به دواي قسهکهي دا چاوی برییه کیژه کورد. ماراڻ سهري داخست و پرووی له سهرنیگانان وهگرپرا. توریینهکهي له شانی داگرت و پالئ دا به دیواره بلیندهکهوه. بوئی گلی کوئی دیوارهکه، بوئی ئهه شییهي له ئاجوورهکان ههئنهسا، بوئی نسیئ هاون، بوئی ئاوی گهنیو و لیخنی ئهستیلهکه که توپژیکی قهوزه سهري گرتبوو. بوئی گهلاي ههناو و بهی، بوئی خهټکی غهريب و غهريبایهتی، تیکرا ئهپرژانه لووتی ماراڻهوه و دوخیکی تازهی پیئنهساند. ههشامات، بهه جوړهي که له سووچیکدا خرپبوونهوه و مله کزهکانیان، ههه کامه به لایهکدا چهماندبوو، پههمه بهرانیکی گهرما لیدراوی له رهوه دابراوی ئهخستهوه بیری ماراڻ که له ئاخوړیکدا به بارمته گیرابیتن. ژاکاو و غهمن بوون و له روخساری هه کامیاندا خهمی گیروگرفتیکی بهدی ئهکرا. پیاویکی شاری وشکهلاتوو به کراسیکی سپیباو، به سهردهستی ههټکراو، مهچهکی باریک، لیوی رهش ههگهراو و قژی خوئهمیشی، له سهه پیپلیکانهه بهر ههوانهکه دانیشتبوو و جگهرهه ئهکیشا. پیپریژنیکی گوندی، ئارام، پالئ دابوو به دیوارهکهوه، له سهه عهزهکه دانیشتبوو و بیر بردبوویهوه. ژنه گهنجیکی شاری به روخساری سپیکه لانهوه له لیواری بهکیک له پیپلیکانهکان

دانیشتبوو، منالّهکەى له سەر رانی پال خستبوو و به ئەسپایی
رای ئەژاند. پاسەوانیکی درێژه، لهو بەری باخچهکە، له قهراخ
دیواره بەرزەکە، له بەر سیبەر پراوەستابوو و سهیری هەناریکی
سووری ئەکرد به لقهکەوه شوڤرەوه ببوو.

مارالیان بانگ کرد.

— برۆ بۆ ئەوئ. لهو دەرگایهوه.

مارال تۆربینهکەى هەلگرت، دای به شانیدا. ئەوهندهی
پیی نایه سەر پئیلیکانه، پاسەوانهکە لی هاته پیشی،
تۆربینهکەى پئیداگرت و وتی:

— قهدهغهیه خوشکه. لیڤه به جیی بیله.

مارال له نیگای پاسەوانهکە پاما و وتی:

— به ئینم پئئەدهی بیگهیه نیته دهسیان کاکه گیان؟

تهوسی گوتهکەى مارال پاسەوانهکەى تووڤه کرد و وتی:

— پئت وایه خهسه تووره که مان نه دیوه؟ یاللا له سهری
مهرو، کات درهنگه.

مارال نهک له ته شهری پاسەوانهکە سل بکاتهوه، به لام
به شپوهیهک له کرده و گوتهی خوئی ته ریق بوویهوه. پارچه
کاغهزهکەى له کابرای پاسهوانی وهگر تبوو، خنی به گیرفانی
سوخمهکەى دا، له لای تۆربینهکە دانیشت. چارهکەى
نانساجی، خیگه رهشی ماست و کیتهلەى قهیماخى له
تۆربینهکە دهرهینا و دای به پاسهوانهکە. شهرمى له خوئی
پادا و جاریکی تر پاسهوانهکەى ههلسهنگاند، به جوریک
که ئەیویست له روومهت و چاوهکانیهوه دئیا بئ، ئاخۆ
ئهمانهکەى به ساخی ئەگهیه نیته جئ؟ هەر وهها وهک
بلیئ ئەیویست نیشانهکانی پوخساری کابرا له بەر بکات که

ئەگەر ههلهیهک رووی دا، بتوانئ بیناسیتهوه: سمیلیکی کورت
له بن لولهی لووتیکی تیژ، بالووکهیهکی گهوره له سەر لیوی
خوارهوهی، شوین برینیک له سەر گۆنای چهپی، دوو چاوی

قاوهیی له چاللی کالانهی ژیر تهوئلیدا و، دوو هیلی برۆی نهرم وهک تووکی پشیلنه.

پاسهوان، له بن نیگای سمینهر و وشیارای کیژه کورددا، چارهکه و خینگ و کیتهلای هه لگرت و بردی بو سووچی ئهوبهری جهوشهکه، له تهنیشت دهرگایهکی سهوزی چلکن - دهرگای سههرکی زیندان- ههر هه مووی یهکه یهکه به ناو خویندهوه، له دهر بیجهکهوه ناردی بو ئهو دیو و به دهنگی بهرز وتی:

— دلاره و عهبدووس.

مارال به بیستنی ناوی کهسهکانی، ئهراخیهن بوو و هیوای وهرگرت که قهیماخ و نان ساجی و خهسه توره که ئهگات به باوکی و دلاره. دانیشتهوه و پهتهکانی دهمی توربینهکهی گری دایهوه، هه لگرت و بردی بو لای ئهو پاسهوانهی هیشتاش له بن داره نارهکهدا وهستاوو. له بن دیوارهکی دانا و وتی:

— تا گهرانهوهام دامه دهس تو کاکه.

پاسهوانی بالابهرز به لاپره سه نهوه سه ریکی راوه شاندا، بزه یهکی بیړهنگ نیشته سهر لیوی و وتی:

— له پلیکانهکان سههرکهوه. له پشت ئهو دهرگایه، لهوین. مارال نزای خیری بو کرد و له پلیکانهکان سههرکهوت. بهره هیوانه کهی بری و گه یشته دهرگایهکی پهنگ پویشتوو. وهستا و، دهسکی دهرگاکه ی گرت و به خیرایی بایدا. دهرگا نه کرایهوه. مارال راما و ئاورپکی دایهوه، کابرای کراس سپی، له پلیکانهکان سههرکهوت و له بهر دهرگاکه، بهرام بهر به مارال وهستا.

دهسکی ئاسنی دهرگاکه بهردهوام له ناو دهستی مارالدا ئهگوشرا و دو شداما و سهیری کابرای ئهکرد. بزه یهکی زیره کانه خزایه ژیر پیستی داته کاوی کابرا، دهسکی دهرگاکه ی له دهستی کچهی خیلکهی دهرهینا و سوورانیدی. دهرگا کرایهوه و کابرا پیی

نايه ژوورهه و بهر لهوهی دهرگاکه داخریتهوه، مارال له دووی وهژور کهوت.

دوو ژووری گهورهی به سهر یهکهوه. قهرهویله له بن دیوارهکاندا و چهن کورسی به دهوری دوو کولکهدا. وهک چاخانهیهک. بهلام دیوارهکانی پرووت و چلکن و؛ وینهی شای لاو به تهختی تهویلی دیوارهکهی بهرامبهروهه. له گۆشه و کهناری ژوورهکاندا، خهککیک دانیشتبوون که بیگومان زیندانیهکان و کهسوکاریان بوون. توپهل توپهل، منال و پیریژن، ژن و پیاو له ههموو سووچییدا به دهور یهکهوه له سهر عهرز و له سهر قهرهویلهکان دانیشتبوون، نازیزی بهندکراوی خویمان خستبوویه نیوان خوینانهوه، سهیریان نهکرد و یهکیان نهداوند. ههنديکیشیان میوهیان نهخوارد. تری و قهپسی و شوتی. پیاوهکان ههنديکیان جگهرهیان نهکیشا. منالهکان له سهر عهرزه چهپهلهکهی ژوورهکان نهتلانهوه و پاسهوانیکی ماندووی کاری بیکاری، به نووکی پوستانهکهی یاری لهگهل منالیکی تازه پیگرتوودا نهکرد.

مارال هیشتاش نهینهزانی نهبی چی بکات. له شوپنی خووی رامابوو و نیگای گیژ و ویژی به ههموو لایهکدا نهفری. پاسهوان لیی پرسی له کی نهگهپی. مارال وتی «دلاوه و عهبدووس».

پاسهوان به ناو خهککه دانیشستهوهکهدا بردی و له بهر وهنهدییهک که به دیوارهکهوه بوو و هیشتا نهکراوبویهوه، پایگرت و وتی چاوهپی بی ههتاکوو دین. مارال شانی دا به دیوارهکهوه و له پشت وهنهدییه داخراوهکه چاوهپی کرد، له بیری نهوهدا که نهشبئی ریگه به کهسووکاری نهدن له پشت دیوارهکانهوه بینه نههم دیو. عهبدووس و دلاوه و رهجهب کشمیر، سهرکاری زهوییهکانی دهربهندی شووری مهلهکیان به گوپال تهخت کردبوو که ئیتر سهری ههلهنههینابوویهوه

و هیسره که شیان رڤاندبوو. هر ئه مهش بوو تاوانه که یان و قورسی سزاکه یان.

له تی وه نه دیه که کرایه وه و قوّل و ناوچه وان و لیواری کلاوی پاسه وانیک لهو بهر سه رنجی مارالی پراکیشا، ده سبه جی عه بدوَس و دلاوهر، له بنی دالانیکه ته نگه بهردا دهر که وتن. عه بدوَس سه ری داخستبوو و، دلاوهر سه یری به رده می خوئی ئه کرد. هاتنه پی شه وه و له پشت دهر بیجه که وه ستان. هر دووک، شان به شانی یه کدی. دلاوهر کورته بالآ و چوارشانه، هر چه ند تی کروو خواو. چاوه ورده مه رپیه کانی توژی چوو بوون به قوولآ، به لام تینی گلینه کانی وه کوو بوون، هیشتا مابوون. سمیل و کاکو له که ی دیار بوو هر ئیسته شانیه لی داون، رپیشی له بن پرا تاشرابوو. مه چه که ئه ستور و کولکنه کانی دهستی و ئه و تووکانه ی وه کوو لباد قوئی داپوشابوو، ته ویلی کورت و بروی پان و کپرا که ی قه مچکراوی گوئی، تی کپرا و تی کپرا دلاوهر بوون. به لام رهنگی پوخسار، رهنگی پوخساری دلاوهر نه بوو. پوومه تی دلاوهر ئه وسا که له بیابان بوو رهنگی پیستی چنار بوو، نه ک رهنگی سیبه ر. چه یف بو گونا که وگ و قورسه کانی دلاوهر که تاوی سیبه ری هه می شه یی زیندانی نه هی نابوو: ئای... مارال له دهورت گه ری دلاوهر!

نیگای دلاوهر، به لام تیشکی خوئی، سوژ و مرازی راسته قینه ی خوئی پاراستبوو و به ند به ندی په نجه کانی هر وا سه خت بوون. هه له قه ی ئه نگوستیله له دهور ئه نگوستی دلاوهر هیشتاش شل نه بیوو. نینو که کانیشی وه ک هه می شه دریز بوون، به لام بن نینو که کانی سپی بوون. نه ک وه ک ئه وسا رهش و چلکن. وا دیاره له شار - له زیندانه کانیشی دا - ئاویکی زیاتر له به رده ستدا هه یه هه تا بیابانه کانی جوین، دهر به ندی شوژ و دهستی مارووس. یه خه ی کراسه شینه که ی داخستبوو و دهسره سووره هه وریشمه که ی - وه کوو هه می شه - له دهور

ملی گری دابوو. قایشهکمی له پشتی بهستبوو، بهلام پیی پەتی بوون؛ نه وهکوو ههمیشه. له دهشت، کاتیکه به دواي بهرغەلدا نەرۆیشت، چارۆخ، پاوزار، یان گیوهی دهورگیراوی لهپی بوو. ئیستا ئەوا سەردهستیکی ئاوهله بوو. دنیایا قۆپچهکمی داکهوتوو. نەری. ئەگینا ری نەئەکەوت مەچهکمی دەستی دلاوهر بیینی. ههمیشه، که به دووی پاندا نەرۆیشت، مەچهکەکانی به مەچهکپیچ بهسترابوون و؛ لیهر لیوهکانیان بهستبوو.

لیوهکانی وشک ههلاتبوون، ئەتوت دادووراوون به یهکدا. تهنیا چاوهکانی ئەدوان و ئەکوژانهوه. ئەیانوت و دیسانهوه ئەیانوتهوه. هەر دووک گرز و بیدهنگ بهرامبەر به یهکدی وهستابوون. مەگەر زمانیان بهستبوون؟ نه، زمانی مارال کراوه بوو، بهلام ههستی ئەکرد ناتوانی قسهی پیبکات. لیوهکانی مردبوون و زمانی خنکینرابوو. ههستکردن به سینگی ئاخراوی لهو وشانهی که ههتا ئیستا له لای بیگانه بوون، خهریک بوو ههناسهی لیئهبری. ئەو وشانهی که به روونی لای دەرئەکەوت ههتا ئەم دەمه به میشکیا گوزهریان نهکردوه. کۆمهلی وشه. قسهی سهمهره. ئەوهی که هەر ئیسته، لهم ساتهدا ئەیانهوێ بگوترین و ئەو ناتوانی له قهفەسهی سینهی دهربازیان بکات. ئەیویست بلی «من هاتووم بتانینم. پوژتان باش. خەم مەخۆن.» بهلام هەر ئەم قسانه له ناخیدا سهمهره بوون و، مارال نهیئهتوانی دهریانبری. دهروو گیرووی ئەتوت به تۆپهلیکی کولکەهی بزن گیراوه. دهنگی وشک و غههگینی باوکی، عهبدووس، ههواي بهژان و داخراو، دوخی کهیف سازکهری نیوان مارال و دلاوهری تیکدا:

— رهوهند له کام لایه وا تۆ توانیوته بیی بو ئیره؟

مارال ئەم کات توانی رووی بکاته باوکی و برپوانیته روخساری. عهبدووس لهگهڵ ئەوهی له پشت دهریجهکه وهستابوو و

شانهکانی زیاتر چه مابوونهوه، دیسانهوهش سهریک له دلاوه
 بهرتر بوو. که پووی گهوره، ناوچهوانی رهق و چاوی شینی توخ
 و -وهک ئاسمانی پاش کازیوه- به چالاچووی ناو کالانهی چال.
 ده ماری دهره پویو گهردن، پیشی ماش و برنجی شووش و زبر،
 دهستی بلیند و نیگای وهک نیگای ئهسپ. ئارام و پر؛ خووی
 بوو. هه مان شوانی میشکالی که بهرغله لی توپکالیهکانی
 ئهلهوه ران و سالی بهفره که، سالی پیش گرانییه که، ده له
 گورگیکی له قهفی کیوی "دوو براران" دابوو به عه رزا و قوچی
 بوو که که ی "فه رادخان" ی له بن که لپه ی هی نابوو یه دهر؛ شوین
 برینی پشت دهستی چه پی یادگاری جی ددانی ده له گورگ!

مارال سهری داخست. چونکه نهی ئه توانی بروانیته
 چاوه توخ و خه م ئاشنا و ئه ندیشمه ندهکانی باوکی. نیگای
 عه بدوس دهر بری غوربه تیکی دووره دهس بوو که ئاشنای مارال
 بوون. مارال ئه وهی ئه زانی که باوکی کورده و دایکی به لووچ
 بووه: **مه هتاو**. مه هتاو، له به لووچه په راگه ندهکانی پشتی
 سوورکیو و چاله سووتاو بوو. له وشکه سالیه که دا، پیش
 گرانییه که له په شمالهکانی خو یان تهره ببوو، پی که وتبوویه
 ناو تیره ی توپکالی و له وی له په شمالی "حاجی په سند"
 کاره که ریی کردبوو هه تا پی نابوو یه تافی گه نجیتی. هه تا بالق
 بوونی ژنانه له دلی هه ژارییه وه یالی راوه شانددبوو و ویستی
 بالق بوون دهستی به ره و عه بدوس رادی رابوو. ئه وین. هه مان
 هیزی له بن نه هاتوو که به نده و کو یخا ناناسی. بایه خکی
 شیایوی مروف و خووی تایهت به ئه و. ئه وین له سینهی
 هه ژاریشه وه سهر هه ئه دا. عه بدوس دهستی یارمه تی بو
 مه هتاو رادی رابوو. مه هتاو ببوو به ناودی ری عه بدوس. درکیک
 له چاوی خزمان دا. دلی پر له دفره، که ی تاوی ئه وه ئه هی نی
 عه بدوس که نی زیکی به لووچ بکاته هاوسه ری خو ی! عه بدوس یان
 له ناو خو یان ته راندبوو. عه بدوس ییش دهستی مه هتاوی گرتبوو

و رووی کردبوویه توپکالیهکان. دیاره ئهوهی له هۆزی دابرا، له رهشمالی تردا جیپییهکی پتهوی نابێ. ئهگهر منالکار بیته، ئهوه گهدهگی ئهکاته پیشهسی. ئهگهر میرمندال بیته، بهختی ئهوهی ههیه بیته یاریدهدهری شوان. بهلام ئهوسا که شان و باهوویهکی پیکهوه نابێ ئهوا شوانه. نهک به ئاسانی. شک و گومانی ئهبێ له فهراگهردی رهواندبیتهوه. شوانکاره. عهبدووس خاوهنی باسک و باهو بوو و پسیپوری مهپان. گومانی خراپهشی لیئنهئهکرا. ژنهکهی له لای هۆز بوو. بارمهتی لای مهپدارهکان. توپکالیهکان به کریکاریی رایانگرت. پیایوی کار. قاچی بهپرشتی دهشت و بیابان.

شهویکیان عهبدووس له پان گهپایهوه ناو رهشمالهکهی خووی و مههتاوی دی کچیکی بو هیناوه. ژنانی رهوهند ناوی مارالیان لیئابوو: پیوقهدهمی خیر بی! گومانی تییدا نهبوو. مارال هی ئهوه خیل و رهشمالانه بوو که تییدا چاوی به ژیان ههلهینابوو. که وا بوو عهبدووس به هیزی دوو عهشق - مارال و مههتاو- پشتینهی توندتر کردبوو و پوژ و شهو، به بی ساتیک پشوودان، به بی کاتیکی وهستان به دواي پانهوه بوو. کیو و دهشت و بیابانهکانی له بن پیلاوهکانی دا تیپهپاندبوو. له تاغیهوه ههتا سههرهخس. له پردی ههوریشم و سهنگهسهروهه تا دهربهندی شوور و ئهوبههری سوورکیو. وهشاندبووی، خواردبووی، لهوهپاندبووی، دزیبووی، لیی دزراوو، کریبووی، فرۆشتبووی و، به ههزار ههلبهز و دابهز توانیبوو ژمارهی پهزهکانی له یهکهوه بگهیهنینه پهنجا و، نیوقولاچیک له ناو خیل دا رهگ داکوتی. بیی به خاوهنی ماینیکی کهووگ، خیکی کهره و مهشکهی ماستی ههبی، خیهوهتیکی گهورهتر دهس خات، سهگیگ ببهستیتهوه

و چهن جاجم و قالیچه و جیوبان پیکهوه بنی و وشتریک بکری. ئهم ههولدانه تا سهروهندی بالق بوونی مارال درێژهی کیشابوو. مارال پیگهیشتبوو و سهرنجی چاوهکانی رهوهندی

بۆ لای خۆی پاكيشابوو. برازاي نيرهم خان ببوو به خوازيارى مارال. به لام عهبدووس «ناي» پيوتبوو و بيانووي هينابوويهوه كه ئيوه له مهزنانن و ئيمه بچووكين. وا باشتره ئهمكاره سهر نهگرئ. وا باشتره ئيمه له گه ل هاوبه رهي خو مان دا ري بكهوين و ئيوه ش له گه ل هاوتاي خو تان. كه وا بوو مارال به ناوي دلاوه ري شوانه وه ناودير كرابوو. چونكه دلاوه ريش له بابته تي خودي عهبدووس بوو. بيكهس و تهنها، كارا و يه كرهنگ. هاوخوپن نه بوو، با نه بي. دهسكه ره وه و دلپاك و بي نازار و دل به كار بوو. پياو ئه وهنده ي به سه! خه لكى «قه لاجيمهن» بوو. گه دهگى كردبوو، گه يشتبوو يه هه ره تي لاوي و له گه ل عهبدووس كه وتبوويه دواي ران. ريش و سميلى دانابوو و ببوو به شاره زاي په زان. ههر چهن له وه به ريش نه شاره زان نه بوو. به لام په يوه ندى كردن له گه ل مارال سه ر ئيشه ي بو دلاوه ر به دواوه بوو. پيش هه موو شتيك مارال ترسي خزانده دلى دلاوه ره وه، ترس له گه وه و كو يخاكانى توپكالى. ترس له نه يرهم خان و برازاكه ي. ئه و ترسه ي رۆژ له گه ل رۆژ زياتر ئه بوو. ئه م ژيله مويه له ژير خو له ميشدا مايه وه تا ئه و رۆژه ي كه نه يرهم خان سيان له شوانه كانى - عهبدووس و دلاوه ر و ره جه ب كشمير- ي نارد تا بچن و به بي داني ئاوبايى راني خو يان له زه وييه جاري "مه ليك ئه خه لمه دي" دا بله وه رينن. چوون و پانيان له زه وييه كه دا مو لدا. ره وه به سهر زه وييه كه دا بلاو بوونه وه. سه ركارى "حاجى عه بده لمه ليكى ئه خه لمه دي" گه يشت. پليته كه له پيشه وه شيى هه بوو. گزيرى ئه خه لمه دي زنجيرى ئه رده كانى له گيرفان ده ره ينا و سه روقه پوژى مه ره بي زمانه كانى دا يه به ر زنجير و ده ستي كرد به جنيودان. جنيو به هه موان. به ورد و درشتى خيل و هوژى توپكالى. گزير، پشتى قوورس بوو؛ به لام كورده ش نه يان ئه توانى قسه ي تال له گه ل خو يان بيه نه وه بو ناو ره وه ند. شه ر ده ستي پيكره د. خه لكه كه تيك وه ربوون و دارده سته كه ي

دلاوهر که به نیشانه‌ی شاره‌گی گزیری نه‌خه‌لمه‌دی داهاتبووه، بهر ته‌ختی ته‌وولّی کهوت و کابرا ته‌ختی عمرز بوو، به دهر خوږیا تلایه‌وه، ده‌ست و لاقی کهوتنه فرته و کاتیک پاشتر له جوولّه کهوت و گیانی دهرچوو. ههر سیّ شوان بران بوّ زالگه‌ی جه‌ندرمه و پاشان په‌لکیش کران بوّ زیندان. ههر له‌م کاته‌دا، وشکه سالی داهات و له‌گه‌لی نه‌خوشی نازهل: دانکه. سنگی په‌شماله‌کان له خاک دهرهینرا و خه‌لکی ره‌وند ناوره‌تر له هه‌میشه ریّی بیابانه دووره‌کانیان گرته‌بهر. دارایه‌که‌ی عه‌بدوّس هیچی لیّ نه‌مایه‌وه. بزه‌باقه بی‌دای نه‌کرد. مه‌هتاو دیقی کرد و له جی‌دا کهوت. بهو جوړه‌ی که له کاتی کوچ و په‌ودا له چوارپییه‌کیان نه‌به‌ست و مارال...
 — دایکت له‌گه‌ل خوت نه‌هینا؟

عه‌بدوّس وای پرسی و له‌گه‌لّ ئه‌م دنه‌گه شه‌پولیکی ژهر و ژان سه‌رتاپیّی مارالی داگرت، به‌ند به به‌ندی له‌شی له‌رزی، سه‌رگونا و چه‌ناگه‌ی بزوا، ده‌سته‌کانی له بنی شانیه‌وه سست بوون و نیگای له سه‌ر پوخساری عه‌بدوّس خزا. نه‌ء! مارال نه‌ی نه‌توانی هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی راست بوون و پرویان دابوو بگیړیته‌وه. ئه‌و نه‌خوشیه‌ی کهوته گیانی مه‌ره‌کان، هه‌موو دار و نه‌داری عه‌بدوّسی له‌گه‌لّ خووی برد. هه‌والی مردنی مه‌هتاویش بوّ عه‌بدوّس ئه‌سته‌م بوو. به چ زمانیک ئه‌یتوانی بیگیړیته‌وه؟ مارال له گیژهنی ناخ‌دا گرمولّه بوو، گرژ بوو و گوشاری بوّ خووی هیئا تا له‌م تنه‌گه‌زه‌یه تیپه‌ریت. بویه به نازاریکه‌وه که وته‌کانی، چاوه‌کانی و هه‌موو پوخساری داگرتبوو، وتی:

جی پیکان ھەر گیز نەئەسپرانەوہ. دەرزیوہر: دیواری کورت، زۆر کورت. دەرگای کورت، زۆر کورت. بانى کورت، زۆر کورت. عەبدۆس منالەيەک بوو کە تیرەى میشتکالی برپاری دا دەرزیوہر لە سەر پێ نیوان گەرمین و کویتستان دا دروست بکات. شوینیک بو لادان لە نیوان دوو مەبەستدا، دوو بنەدا، کاژەيەک بو ساتیک ھەسانەوہ. ھەندیک ئەگەر ویستیشیان بە دیمەکاریی توویک بچینن. جی پشوویەک، پێی لە سەر خاک. شەویک، نیوہشەویک. ھەزار رووداو ھەيە. رەوہند بوچی ئەبێ دوور لە خیوہتگە شوینیکی بو ھەسانەوہ نەبێ؟ جییەک لە نزیکى رینگەى گەورە. لە نیوان نەیشاپوور و سەبزووار. دوو ناوہندی مەزنى کرپن و فرۆشى خورى و پيسته و ریحۆلە و چوارپێ. حاجى پەسەند دەسپیشخەرى کرد و خزمانیش خر بوونەوہ، زەویەکەیان بە باریکە ئاوى کاریزەکەيەوہ کرپى و کەوتنە بنیات نان. ئەو پۆژانە عەبدۆس بە قنى رووت ئەگەرپا. کوپیزگەيەک بوو و، لەو قورەى بو درووستکردنى پاىە دیوارەکان شیلابوویان، کاروانى وشترى بو خووى درووست ئەکرد. بلقیس ھەوايەک لەو گەورەتر بوو و کراسیکی رەشى دریزی لە بەر ئەکرد. بەلام گولئەندام لە ھەموان گەورەتر بوو و بەو زوانە ناودیریان کردبوو بو حاجى پەسەند. "مەدیار" لە عەبدۆسیش گچکەتر بوو. بە جوړیک کە عەبدۆس نەى ئەتوانى روخسارى ئەو پۆژانەى براکەى بەھینیتەوہ بەرچاوى. لەو پۆژەوہ کە عەبدۆس لە رەوہندەکەى خویمان تەرە بوو، تەنھا يەكجار سەردانى دەرزیوہرى کردبوو. ئەویش کاتى مردنى دایكى "گوول خاتوون" بوو. لەوہ بە دوا يادى کەسوکارى نەکردبوو. کەسوکارىش يادى ئەویان نەکردبووہ. ئیستە کە مارال خەرىک بوو ئەگەرپاەوہ ناو خزم و کەسى، ئەو خزم و کەسى کەسیانى نەئەناسى؛ عەبدۆس لە گرپژەنەيەكى دوولایەنەدا گیرى کردبوو. غەم و دفرە و ئەم دووانەش لەگەل يەكدا ئاویتە بوون. غەمگین

لهوهی که زهلیل بووه و نهیتوانیوه ئهو کارهی دهستی دابوویه تاسهر بگهیهنیت؛ کهوتبوویه زیندان، مهړهکانی تیاچوووبوون و ژن و کچهکهی له ناو خزمانی ناموډا، به تنها کهوتوون و ئاواره بوون و ناچارن بگهړینهوه بو ناو پهوهندی باب و پهگهزیان و؛ دفرهی ئهوهی ئهو هوژ و پهوهند و خزمانه هیشتاش ماوه و ئهتوانی دالدهی کهسانی ئهو بدات. له وهگرتنی ئهو ههواله، شهپولیکی شهوق و میهر و خوښهویستی کهسوکار و ریژی پهیوهندی خزمانیهتی له دلدا قولپی ئهده و گهشیی و تازهیی ئهپژانده ناخیهوه. ههستکردن بهوهی که ئهگهر خوښی نهبی، له خهلکی هاوخیونی دا ههیه. ئهگهر بشمری، له کهسووکاری دا زیندووه. دلی لهپر فری بو لای مهدیاری برای و، بلقیسی خوشکی و؛ بیرى ههراوهوریای گهورهترین خوشکیان گولتهندام له گیانی دا بلیسهی کیشتا...

عهبدوښ سهری چاوهکانی کچهکهی کرد و وتی:

— باشت کرد چووی بو مائی پوورت، چاکیشت کرد هاتی بو ئیره. ئهم چهن شهوه خهونی خراپم دی. پیړی شهو ئهوهم بینى که تو و مهتاو بهرهو دهشتیکی وشک و چول ئهچن. کهسیشتان لهگه ل نهبوو. خوړی جهههنهم له سهر پشٹی بیابان سوار ببوو... نهخوښیهکهی خو ژور گران نییه؟... پهوهند ئیسته له کوپیه؟

— کهلیدهر.

— کهی له پهوهند دهرکهوتی؟

— پاش نیوهشهوی دوپیشهو.

— که وا بوو ئهگهر ئیسته وهړی بکهوی کهی ئهگهپتهوه

پهوهند؟

مارال وهلامی نهداپهوه و پاش ساتیک وتی:

— هاتووم بلیم نامهوی بگهړیمهوه بو لای پهوهند.

دلاوه و عهبدوښ ئاورپکیان له یهکدی داپهوه و ههر

دووكيان يه كجى له ماراڭيان پوانى. به جوړېك كه چاوه كانيان داوايان لى ته كرد همموو شتيكيان به بى كه موزور بو بگيرپتهوه. چى پرووى دابوو؟ ماراڭ له وه زياتر نهى توانى فرميسكه كانى رابگرى كه له سهر گلينهى چاوه كانى دا ته دره وشانه وه. وتى: — هاتووم پيتان بليم له ناو ره وند ئيتر كه سم نيه له گه ليان بروم.

— قهره نائيش مرد؟

له پر دلاور هممى پرسى. ماراڭ وتى:

— نه، نه، هو هاوپپى منه.

گرپى شاراوهى روخسارى دلاور دامركايه وه. ديارنه بوو ته گهر قهره نائيش مرد بابهت نهو چى نه كرد.

ماراڭ نيگى له دلاور وه رگيرپا و چاوى بريه روخسارى باوكى. عه بدوس سهرى داخست و چووه ناو بيره وه. هممى له چينه كانى ته وپل و ناوچه وانیه وه خوږى نه كرد. كچه زانى به بى سلهمينه وه دوا وشهى وتوه: «كه سم نيه له ره وند بگه رپمه وه بو لى.» عه بدوس هم قسه يه له بهر گران بوو. عه بدوس ئيست بى له چى نه كرده وه؟ هم قسه يه به چ واتيه كه له لى خوږ لىك نه داته وه؟ پياوه كه له گهر ده لول دا ون بووه. نه بى به شيويه كه تى بگه يه نرى. نه بى بوى پروون بكرپته وه و تى بگه يه نرى هيچى ناخوش پرووى نه داوه. به لام چون نه توانى زنجيريك له درو بهونپته وه و سهر و بنيشى بهينپته وه يهك! نه. ههر وشه يه كه له زمانى ماراڭ ته ترازا نهى توانى بهنديك لهو بهندانه پچرپنى. ههر وشه يه كه كردنه وهى دهر گايه كه بوو بو نهو شتهى كه نهو نهى نهويست بيدركپنى. ماراڭ نهى نهويست باسى كاره كهرى خوږى له ره شماله كانى نه يرم خان و كه سوكارى بو باوكى و ده زگيرانه كهى بگيرپته وه. ته نانهت نهى نهويست سهره داو پكيش له ژيانى شهش مانگهى بو دلاور و عه بدوس دهر بخات. تى كراى ههول و ويستى كچه

ئەوھ بوو بتوانى ھەموو ئەو شتانەى بە سەرى ھاتووھ لە دلى خوڤىدا رابگرى و ئەو خەمەى لە سىنگىدا كەلەكە بووھ بۆ كەسى نەدركىنى. چونكە ئەوھى بەباشى ئەزانى كە مروڤى بىبابان وەك ھەلۆيە. ئازاد و بال كراوھىە و، كاتىكە لە داوى بخەن و لە چوار دىوارىيەكى تەنگدا بىبەستنەوھ - كە ھەموو خور نەتوانى بىينى و، نەتوانى تىكرای سرۆھ ھەلبمژىت و، نەتوانى تىكرای دەنگە ئامۆ و نامۆكان بىيستى. لە غەمىكى دلئەزىندا ئەتويئەوھ. كە وا بوو نابى سووكايەتەكانى ئەو دىو دىوار بۆ ئازىزەكانى باس بكات. چ سوودىكى ھەيە باسى تىروانىنە دزىوھەكانى سەمسام خان، پىكەننە كرېت و سەمىل بادانەكانى بۆ عەبدووس و دلاوھر بكات؟ قازانجى چىيە گىرآنەوھى چرپەچرپى ژان و كچان، لە سەر رايەلى تەونى بەرپە و دەزگای بەرمال چىنندا؟

«مارال پاروويەكى چەور و نەرمە بۆ سەمسام خان.»

«بىت و بچى بە ساخى لە ژىر ددانى سەمسام خان دەرباز

نابى.»

چ سوود لە گىرآنەوھى ترس و خوڤى شەوان، كاتىكە مارال ھەل ئەھات و پەناى بۆ رەشمالەكەى نەنكە كەوكەب ئەبەرد و بۆ قەرەبوو كەردنەوھى ئەوھى كە دالدى داوھ، ئەبوایە ھەموو كارىكى بەقسە بكات. بۆچىش ئەبى بللى كە سەمسام خان چاوى برىوھتە قەرەئات و ددانى لى چىركەردۆتەوھ و وتوويەتى:

«ئەبى پىمى بفرۆشى، ئەگىنا وەبەر گوللەى ئەدەم.»

وتنى چى؟ وتن بۆ چى؟ جگە لەوھى بە بىستىنيان شىر لە قەفەسدا بنركىنى و خوڤى بە دارودىواردا بدا، چى پىئەكرا؟ جگە لە قورسكەردنى بارى غەم و توورپەبوونى زىاتر چ سوودىكى ھەبوو ئەگەر مارال بە پىاوھەكانى خوڤى بوتايەت «خانەكانى سەرەوھ ئەيانتوانى ناوبژى بكەن و سەرۆكى دادگا پارزى بكەن زىندانى كەمترىان بۆ بىرپىئەوھ؟ بەلام تەنھا بۆ رەجەب كشمىريان

کردبوو که به بی تاوان ناوبویری بکهن و واشیان کردبوو.» ئەم شتانه وا باشتەر بوو عەبدۆس و دلاوەر نەیزانن. چونکە سەر بە دیواردانی بە داوایە بوو ئەگەر دلاوەر بیبێستایەت وا سەمسام خان نیوێشەوان خۆی کوتاوێتە رەشمالەکەى نەنکە کەوکەب و پەلاماری ماراڵی داوێ. هەر چەن ماراڵ شێرانە پاللی پێوێ نابوو و خۆی لە چنگی دەرەباز کردبوو، کە چنگی لە قەزى ئالاندبوو، ملی بادابوو و بە شەرپ راپگرتبوو هەتا نەنکە کەوکەب لە لای ژنەى دووگیان بگەرپێتەوێ ناو رەشمال؛ کە گەیشتبوو. سەمسام خان خۆی دەرەباز کردبوو، پاللی بە نەنکەوێ نابوو و خۆی لە تاریکی شەو هاویشتبوو. هەر ئەو شەوێ نەنکە بە ماراڵی وتبوو:

«وا باشتەر بگەرپێتەوێ ناو هۆزی باوکت، کچم.»

کە ماراڵیش لەگەڵ سەرەى کازیوێ دەمەوبەیان پێی لە ئاوەزەنگی نابوو، رپووی لە بیابان کردبوو و رپگەى سەبزهواری گرتبووێ بەر و... ئیستە لێرە، لە بەرامبەر پیاوێکانی دا وەستابوو و باش ئەیزانی ئەبێ ئەوێ بە سەری هاتووێ لە دلی خۆی دا بپاریزی و تا رزگاربوونی پیاوێکان بو هێچ گوێبەک نەیدرکینی. ماراڵ، ئەتوت لە تەمەنى خۆی ژیرترە.

— وشتەرکە چی؟ ئەویش مرد؟

— وشتەرکە بوو بە ملکی نەیرەم خان. بە زۆر لێمانی

کری.

— داخی گرانم!

عەبدۆس ئەوێ وت و لە سەری نەرپۆشت. ماراڵ رەنگە بو دلدانەوێ باوکی وتی:

— بو دەرمانی نەخۆشیەکەى دایکم پارەم لی قەرز کردبوو. تیریکى تر لە جەرگی عەبدۆس. سەرەپای ئەوێش، بە نەرمی وتی:

— غەم نییە. کاتیک دئ لەم قەفەسە رزگارم بئ. ئیستە

تۆ له كام رېگهوه خۆت ئهگهيهنى به رهوهند؟
وا ديار بوو بيري عهبدووس زۆر ئالۆز بوو. چونكه ههتا
ئيبستا مارال دوو جاران پيى وتبوو: «ناتوانم لهگهه رهوهند
برۆم.» بهلام عهبدووس ههمديسان له بيري ئهچووويهوه و ئهوه
گومانهه له لاي مارال دروست كرد رهنگه باوكى لهوه ئهترسى
به تهواوته له تۆپكاليهكان دابيري. بۆيه پاش رامانيكى به
پهرووش، به دردۆنگيهوه وتى:

— پيتانم وت خو! من لهوه زياتر چ كارىكم لهگهه رهوهند
نييه. من خهريكه ئهچم بو مالى پووورى خۆم، تا ئهوه پۆژهه
كه ئيوه ليره ديئه دهرهوه.

عهبدووس دوودل و داگيراو وتى:

— به تهمهنى تۆ، من و پوورت نه پيكهوه دانيشتووين و نه
لهگهه يهك دواوين. ئيمه قسهمان پيكهوه نييه.
قسهكاني عهبدووس تيكشكاو و دلشكاوانه بوو. نيشانهه
خۆ به دهستهوه دان. به جورىك كه مارال توانى به سهريدا زال
بي. بۆيه به رووقورسى و تيراديوييهوه وتى:

— من به ئاشتى ئهچمهوه. لهوه زياتر ناتوانم له ناو
تۆپكاليهكاندا بهينمهوه. نامينمهوه. ئهبي بگهريمهوه بو ناو
هۆزى خۆمان؛ ميشكالى. من ئهبي خۆم بگهيهنمه ژير خيوتهه
مالى پووورم. لهوى له ناو تۆپكاليهكاندا پهريزم نييه. پاش ئيوه
من لهوى بيكهس كهوتووم. كهسم نييه شهو سهري له بهر
دهرگاي رهشمالهكهمدا دانى و بخهوى. خيوتهكهم بپاريژى.
پهزيكىش خۆ نهماوه. ئهوساش كه لهگههه پان ئهچم ئهبي
كهنيژى ئهم و ئهوه بكهم. تۆ ئهئى شوهوهكهم بهمه رازيهه؟

دلاوه ر ئيوچهوانى له سهه مهچكهه ههنگرت و سههري
ههئينا. ههئويهك له دلى نيگاي دا خوئ ههشار دابوو. سيلهه
چاوهكاني هاتبوونهوه يهك و پيبستى روخسارى تيكچرزا بوو.
دهردىك له ناخهوه. فيشقهكردنى ئازار:

— کئی بی پیزی پیکردووی مارال؟ ها، کی؟ له ره وند
کەسیک ناوی زړاندووی؟ قسه ی بو هه لبه ستووی؟
— نا، نا. تا تو له م دنیا به دای پیاو نییه خراب سهیری من
بکات! نا، دلاوهر. دلّت ئه رخایه ن بی. دلّت ئارام که، هیچکەس،
هیچکەس.

دلاوهر رووی کرده پاسه وانه که و وتی:
— برام پیاو هتی بکه تاویک به جیمان بیله. ئه مهوئ
له گه ل ده زگیرانه که م بدویم. پاسه وان دوور که وته وه. نه تیوانی
به جیمان نه هیلی. عه بدو سیشی بانگ کرد بو لای خوئی.
عه بدو س پی به پیی پاسه وانه که که وته ری و شانی پان و پوړی
دلاوهر ده ربیجه که ی پر کرده وه:

— ئا مارال؟ ههر چی هه یه پی می بلئی! باکت نه بی. باکت
نه بی. به منی بلئی. بلئی! ئه وسا که بوم ده ربکه وئ ناپیاویک به
خرابه سهیری ده زگیرانه می کردووه، ئه م قفلا نه به ددان ئه جووم،
خومی پی ئه گه یه نهم و چاوه کانی له کالانه ده رئه هی نیم.
مارال خوئی هیور کرده وه و وتی:

— دلاوهر، تو چاوی منی، ئازیزی دلّه که م. من هاتووم بو
ئیره که به بی راویژ ره و ندم جی نه هیشتبیت و پویشتبیتم.
نه مویست یاخیگه ری بکه م. من هاتووم ئاگادارت بکه مه وه،
نه ک گله یی که سانم بو هی نابیتی. توئی دلاوهری من، دلّت
ئاسووده بکه، دلاوهره که م... ماست و قه یماخم بو هی ناون،
له و کابریه ت وه رگرت؟

ههرچی چوون بی مارال وتووێژه که ی خستبوویه سه ر
ئاقاریکی تازه و به گوته توکمه که ی دلاوهری نه رم کردبوو؛
تاراده یه ک که توانی له پیاو ه که ی بپرسی:

— تو ئه لئی چی؟ بچم یان نه چم؟

دلاوهر به راشکاوی وتی:

— برۆ. برۆ بو لای پووری خو ت...

و بیده‌بگ بوو. مارالیش بیده‌نگ بوو. دلاوهر نه‌ک وه‌کوو
تۆزیک له‌مه‌وپییش، سه‌یری کرد. سه‌یرکردنیکى ئارام و دلخواز.
پاشان وتی:

– ئەمشهو ئەته‌وی له‌ کوێ بمینته‌وه؟ له‌ کاروانسه‌رای
حاجی نووره‌للا؟

– مه‌گهر شوینیکى تریش ئەناسم؟

دلاوهر وه‌لامى پێ‌نه‌بوو. مارال کيسه‌یه‌کى بچکۆله‌ی چنراو
که‌ نه‌خش و نیگاریکى ره‌نگاوپه‌نگى له‌ سه‌ر گۆلدۆزى کرابوو
و به‌ ده‌زوویه‌کى قه‌یتانه‌وه‌ کردبوویه‌ ملی، له‌ ناو یه‌خه‌یه‌وه
هیئایه‌ ده‌ری. ده‌رگای کيسه‌که‌ی به‌په‌له‌ کرده‌وه؛ ده‌سه‌رکى
گرێدراوى له‌ ناو کيسه‌که‌ ده‌ره‌ینا، گرێکه‌ی کرده‌وه و چه‌ند
پارچه‌ ئەسکه‌ناسى گرمۆله‌ کراوى له‌ قولی مشتیا دایه
ده‌ست دلاوهر:

– بگره‌ ئەمه‌ش پاره‌ی ئەو چوار جه‌له‌به‌ی له‌وانه‌ی تۆ
مابووویه‌وه. ترسام ئەوانیش تیا بچن، فرۆشتیانم.

دلاوهر پاره‌که‌ی کرد به‌ دوو به‌شه‌وه، به‌شیکى لای خوێ
پاگرت و ئەویتری دایه‌وه به‌ مارال. مارال ده‌ستی مست کراوى
له‌ سه‌ر پاره‌که‌ دانا و سه‌یری دلاوهرى کرد. دلاوهر چاوى بربوووه
پوخسارى ئەو و نیگایه‌کى تری هه‌بوو. بپه‌رده، پرووت و
ئاگراوى. ئەتوت له‌ چاوه‌کانیا ئەفسووسى ئەوه ئەخوا بۆچى،
ئه‌گه‌ر ته‌نها بۆ جاریکیش بووبی ئەو مه‌مه‌که‌ گه‌رم و دلپه‌ینه‌ی
نه‌گوشیوه؟ بۆچى ته‌نها جاریک بوئى ئەو بناگۆی سپیانه، که
له‌ دونگى به‌ران ئەچوو، هه‌لنه‌مژیوه؟ بۆچى ته‌نها جاریک
سه‌رى نه‌ناوته‌ سه‌ر ئەو باسکه‌ له‌بارانه‌ی؟ غه‌مى ئەوه‌ی
بوو که‌ بۆچى ژنه‌که‌ی له‌ ئامیز نه‌گرتووه و له‌ ناو گياکانى
مارووسدا نه‌یخه‌واندوو؟ غه‌مى ترسه‌ نابه‌جیکانى خوێ
هه‌بوو. په‌ژێوانى ساده‌دلی، خاوبوونى خوێ...

مارال گۆیى له‌ هه‌ر اوهوریای ئەو خه‌لکه‌ نه‌بوو له‌ ده‌رگای

خۆرئواوا داگیراوه، ئەگەر ماراڵ دئی گیرابی، ئەگەر گیانی تال
بی. خۆراوا تالە.

راخەری بیابان، راخەری بەرینی دەشتەکانی دەورووبەری شار
بە پەلە پەلە سەوزەلانیەوه لە تاریک و ڕوونی ئیواراندا
پهنگیان ئەگۆرا. شار ئەبوو بە تارمایی. کێوهکانی باکووری
شار ئەبوون بە سیبەری رەش و لووتکەکانیان لە ناو رەشایی
ئاسماندا ون ئەبوون. تاک و تەرا، لیڕە و لەوی جوتیاریک لە
کار گەراوهتەوه و هەر کامە بە لایەکدا ئەروا. توربینیک بە
کۆلەوه، پیمەرەیهک بە شانەوه، یان چوارپییەکی داوێتە پیش
خۆی. خاوە و ماندوو. وەرزی چەوهەندەر بوو. تاویکی تر ڕووناکی لە
وەنەدییه تەنگەبەرەکانی مالانەوه خۆیان ئەهاویشتە دەرەوه.
ماراڵ ڕووی لە کێوهکانی کەلیدەر کرد. ئەو کێوانەیی بە
تاریکی شەودا ڕۆئەچوون. ئەو کێوانەیی لکابوون بە بینالوود و
ئەولاتریش هەزار مزگەوت. فیرینی خەیاڵ. سەرەخس. ڕۆژی
گەرم و شەوانی سارد. فیژەوقاژی رەوهند، وەرپینی سەگ،
هەر ای شوان؛ دلاوەر. پان ئەگەراییەوه بنە. کاتی رەو. پەرەم
پەرەم مەر، دەستە دەستە پیاو: بارکەن! چ شەوانیک بوو
ئەو شەوانە! چ شەوانیک بوو! مەگەر تەواو ئەبوون؟ کاتی
چەقیو، ڕووهئالراو، دیرژ. پەر لە شەوق. پەر لە دلەراوکی. پەر
لە یاد. پەر لە فیرینی دل.

هەتا بنە لەجیدا بوو، چیشتەنگاوان ماراڵ لە قەراخ
شیشی خێوەتەکە دائەنیشت و تەشی ئەرست. مەهتاو
لە تەنیشت کوانوو بەردەکە داری ئەنا بە ئاگرەوه. کتربیه
رەش لە سەر کوانوو. چایی بۆ پیاوان. ئیوارە ڕووی تیک ئەنا.
رەشایی ئەرژایە ئاسمان. شەو لە پشیت ترۆپکی کێوهوه سەری
دەرئەهینا. سەرئەکەوت و بەکاوهخۆ لەشی بە سەر بیاباندا
بلاو ئەکردهوه و لە ناو رەشمالەکاندا دەست و بائی ئەکردهوه.
چرا پلێتە، ناوبەناو بزەیان ئەهاتی و هەر کامەیان وەکوو

نووکی گزیلکیک ئەنیشته سەر پێستی شەو و لەشی شەو
 لە سەر خێوەتەکانی بنە، لە سەر تیزی شکاوی نێزەکانی
 تیشک پائەوهستا. پێستی گایەک بە سەر شیشی شکاوهوه.
 شەوانی کەلیدەر، شتیکی تر بوون، سووک و بئازام.
 شەنە سەرەیان هەبوو. بەرامە ی خاک و گیای، سەری
 سەرخۆش ئەکرد. مانگی کەلیدەر ئەتوت دەس ئاوه‌لەتر
 تریفە ی ئەهات. شەوی کەلیدەر زه‌ل‌ل‌تر بوو. سامی کەمتر.
 دیسانه‌وه‌ش نیشانی دلاوه‌ر نه‌بوو! ئەوه ئاخۆ سمکوتی قەرەئات
 نییه‌ له‌ پشیت گرده‌گانی خولوره‌وه‌ دئ؟ ئە ی ئەو تۆزه‌ سپی
 باوه‌ چیه‌؟ نه‌ مه‌گەر حیلە ی مه‌ستانە ی قەرەئاته‌ له‌ شەوی
 کەلیدەردا دەنگی داوه‌تەوه‌؟ نه‌ مه‌گەر ئەمه‌ قەرەئاته‌ یالی
 راوه‌شاندوو و به‌ بئ ئوقره‌ غاری ئەدا؟

ئە ی سوار کوانی؟ ئە ی دلاوه‌ر؟

ئەمه‌ قەرەئاته‌ شه‌لالی ئاره‌قه‌ و تۆقاو له‌ ناو په‌شماله‌کاندا
 به‌ دردۆنگی ئەبلەق بووه‌؟ هه‌لەت و گیژە قەرە! پووت و بئ
 له‌غاو. بن گویکانی ئاره‌قی دەرداوه‌. سمتی به‌ تهرپی له‌ش
 ئەدره‌وشیته‌وه‌. سم له‌ خاک وه‌رئەدا. به‌ حیلکه‌ در به‌ خاک ئەدا.
 پرچی په‌ریشانه‌، قەرەئات. شه‌ژاو و حه‌یرانه‌. پیاوانی تۆپکالی
 دەوریان داوه‌. به‌لام کە ی سواری به‌ بیگانه‌ داوه‌ قەرە؟ یه‌که
 ناسه‌! شتیکی به‌ سەر هاتوو قەرە. به‌ بئ سوار هاتۆته‌وه‌،
 هه‌والیکی پییه‌. مارال ئەگات. جه‌وه‌نه‌ ی ئاوه‌که‌ به‌رئەبیته‌وه‌.
 ده‌نگیک له‌ نیوان له‌رزینی لیوانیه‌وه‌. قەرەئات دەنگی ئاشنا
 ئەبیستی. گوپی تیژ ئەبئ! مارال ئەمه‌. گوپی ئەخه‌وینئ و
 مل نه‌رم ئەکا. مارال و قەرە بو‌ لای یه‌ک ئەچن. قەرەئات
 ته‌ویلی ئەساوئ به‌ شانی مارال‌دا. له‌ گه‌رووی قەرەئاته‌وه‌
 ده‌نگیکی وه‌کوو کړاندن ئەهاته‌ ده‌ر. ئەگەر بکری بوتری،
 گریانی ئەسپ. مارال دەست به‌ یالی ئەسپه‌که‌دا ئەهینئ.
 ملی ئەگریته‌ باوه‌ش. پیاو و ژنی په‌وه‌ند لیان ئەگه‌رین. مارال

ئەسپەكە لەگەڵ خۆی ئەبات. ئەيگەپىنى تا ئارەقەكەى وردە وردە وشكەوه بى. ئەيھيىتەوه. لە لاى رەشمالەكەى خۆى پشوو پىئەدا. مارال بە ئاوات ئەخوازى خۆزگە قەرەئات زمانى ھەبوايه. تاس ئەيياتەوه. شەو شەق بووه.

بەيانىەكەى ئەزانرى كە دلاوەر، عەبدۆس و رەجەب كشميرىان بردووه بۆ پرسگەى جەندەرمە.

مارال پەنجەكانى خستە ناو يالە دريژ و جوانەكەى قەرەئات و لەسەرخۆ پشت گويى خوراند. قەرەئات سەيرى كرد و كلك و گويى بۆ پراوەشاندا. لاى سەرمو، بەرەو لاى خوارەوهى مەشھەد ھەورە نەزۆكەكان سواری شانى يەكدى بيوون. ئەم ھەورانە ھەر گيز نەئەبارين. بەخيلى و وشك و بىبەھرە بوون. بە دواى يەكدا، كاروانىكى بى سامان و قاتى لەدراو، بە سەر دەشتى كەويدا؛ ماندوو و لاواز بەرەو زابولستان و ھيرمەند و ئەفغان سەرگەردان بوون و ئەرۆيشتن بۆ ئەوهى ون بين. لە ژير ئەم ھەورە بى گيانانەدا، قەلا و كاروانسەرا، پارە دەشتى ھامووتا و كەمبەر و، شارانى كەويرى ھەبوو، كە ليويان بە ددانىانەوه وشكەلاتبوو. تينوو بوون و پرومەت سواو. شارە قورپنەى بەر رەوازى با و دەشتەپانى ھەتاو:

توربەت و بيرجەند و گوناباد و بيدوخت.

مارال جارېك پىياندا تىپەريبوو. لەوه پاشيش كاولىەكانى توربەتى لە بيابانەكان، قەلاتەكان، بنارى بن دوڵەكان، لە لاى بنە ديبوو. خيوەتەكانيان ھەلئەدا و سندانەكانيان لە عەرز ئەچەقاند و ئەكەوتنە كار. ھەندى جار نوپكردنەوهى نالى ئەسپەكان بوو. پياوان ئەسپ و ھيسر و چوارپيكانيان ئەبرد بۆ نالکردن. ژنان بۆ كرىنى شيشى كەباب و چەقۆ و دەرزى و بۆرى نيرگەلە ئەچوون. كچە عازەب لە پيرەژنانى فالگرەوه ئەگەران. زمان خوڤ و گەفت شيرين، ھەمبانەيك وشەى بەردەوام و دلگر. دايكانى زمان ئاوارەى كاولى، مۇسقا لە گوتنەكانياندا

بوو. دهستیان ئه‌خوینده‌وه و بگپړه‌وه‌ی چیرپه‌وه‌ی کوننه‌کان بوون. ئه‌مه له لای کچانی کورد زور دلخواز بوو. هه‌والی کاشمه‌ر و کالښوربان له‌لا بوو. باسی تاغی. هاوینه هه‌واری میشکالیه‌کان. تاغی، گریدراو به له‌مه‌لانه‌کانی باشووری سه‌بزه‌وار و نه‌یشاپوور، لکاوه به له‌مه‌لانه‌وه، هه‌تا خوارووی باشتین. دهستی بو لای هه‌ناروک کشابوو. لای سه‌رووی هه‌ناروک، دهستی شاه‌روود بوو که هه‌تا سینگی سه‌نگه‌سه‌ر ئه‌کش و، له لای باکووره‌وه تا پوژا‌وای ئه‌چوو و سه‌ری له به‌ر پیی که‌لیده‌ر دا‌نانا. له‌گه‌ل دهستی مارووس تی‌که‌ل ئه‌بوو و ئه‌سه‌فراین و عه‌بدوللا گيو و دهستی ئه‌خسته ژیر بالیه‌وه. له‌م مه‌یدانگه‌دا، له ته‌نگی دهره‌وه‌زانی دهستی مارووس، له گه‌رمه‌ی شیردوشینی پانه مه‌ردا، مه‌هتاو مارالی بیوو. ئه‌م مه‌یدانه بوو دنیای مارال. دنیایه‌کی نه زور ته‌نگه‌به‌ر، نه زور ویکچوو. ئیسته ته‌نهای دنیای خو‌ی بوو. ئه‌وه‌نده ته‌نها وه‌ک سه‌ده‌فی‌ک له قوولایی په‌شی ده‌ریادا. گه‌وه‌ریک له کاولستانیک‌دا. ریبازی نادیار و په‌یوه‌ندی داپراو، بیابانی به‌تال و دهستی خه‌وتوو، شاران‌ی په‌راگه‌نده و گوندی له سه‌ر دراو، هه‌ناسه‌ی بی‌ری ئه‌به‌ستی. شه‌و زیاتر گووشرا. تیشکی کونه، تاک و ته‌را، له‌ملا و ئه‌ولادا ئه‌بری‌سکانه‌وه. مارال ئه‌بوا بر‌وا. کاتی پویشتن. پیی له ئاوزه‌نگی نا و له زین سوار بوو. هه‌وساری پاره‌شان‌د و پووی له شار کرد. کانی پووناک، کاروانسه‌رای حاجی نووره‌للا. میوانداری ئه‌و، پیره‌خالو.

دهریجیه‌ک به تیه‌کی دهره‌زه‌ی کاروانسه‌راوه. کونوچکه‌یه‌ک وه‌کوو دهرگا، به که‌وانیک به سه‌ریه‌وه. پیره‌خالو دهریجیه‌ی کرده‌وه. پوخساری په‌ت و پی‌ری به بینینی کچی عه‌بدوس پوون بوویه‌وه:

— ها! ئه‌وه تو‌ی کچی میشکالی؟ ها، له کو‌ی بووی وا ری‌ت که‌وتونه ئه‌م ناوه... چاکه چاکه با تای دهره‌زه‌که

بکهمهوه، بۆ ئەوهی ئەسپهکهت بتوانی بێته ناو دالان. وه ره...
جا بهیینه... چاکه خاترجهم، راوهسته با کیلوانی دهروازهکه
هه لگرم... چاکه، ئەمەش ئەمه، چاکه خاترجهم.

مارال و قهرهئات له ناو دالانهکه بوون. پیره خالۆ چالاکانه
له تهکانی ده ربیجه که و دهروازه کهی داخسته وه و چوو بۆ
لای مارال تا دهسکه وساری ئەسپه کهی لی وه ربگری؛ به لام
دا. پیره خالۆ کشایه وه. قۆلی گرت به بهر تهویلیه وه و پشتی
ره قاند به دیواری دالانه که وه:

— دهی... چاکه، چاکه خاترجهم. خاترجهم یه ک سم.
چاکه خاترجهم.

مارال ئەسپه کهی هیور کرده وه و به پیکه نینیکی ئامیته
به مهنر و مل به کوینی وتی:

— یه که ناسه خالۆ. یه که ناسه. شوینیکم پیشان بده با
زینی لی داگرم و دهسکه وساری به سه تهمه وه.
پیره خالۆ خوێ راکیش کرد بۆ هوشه ی کاروانسه را و
وتی:

— ویستم سوورپیک به دهوری کاروانسه راکه دا بیگیپریم بۆ
ئەوهی ئاره قه کهی دامرکیته وه!

— زۆری ئاره قه نه کردوه، خۆم ئەیگیپریم.

پیره خالۆ وتی:

— من له به ره وه ئەپرۆم، تۆ ئەسپه که بهیینه بۆ لای

ئاخو په که.

به ره و ئاخو پی سووچی هوشه که چوو و وتی:

— ئیوهی بیابانگه ر ئەشبئی هاوړپی وه هاتان هه بی. ئەگینا

چۆن ئەتوانن له و کیو و دهشته هه لیکه ن و ئەمسهر و
ئەوسه ری بیابانه کان له ژیر پيدا تیپه پینن و به رهنگاری هه ر
جوړه گیانه وه ر و درنده یه ک ببنه وه؟ زۆر چاکه خاترجهم. ئەشبئی

وابی، ئەشبى و ابى. ئەمجۆره چوارپيانە بو ئيوه له نانى شهو پيوستترن. بيهينه، بيهينه بو ئەم سووچه، ليره. چاكه، چاكه خاترجهم.

پيره خالۆ له كاتيكا به بهردهوامى قسهى ئەكرد، كهوته خاوين كردهوى بنى ئاخوره كه و، خاك و خلك ئەگهر له بنى ئاخوره كه دا مابوو به بهرى دهسته زبر و كوتراوه كهى سرييه وه، له ليواى ئاخوره كه كشايه وه، رووى كرده مارال و وتى:

— ليره... ليره... زين و جله كه شى پالده بهم سووچه وه، به ديواره كه وه.

مارال سوورپكى تر قهرهى گهپان، پاشان بو لاي ئاخوره كهى هينا، تهنگه و ژيرتهنگهى كرده وه، توربين و زينه كهى داگرت، ئاسنى له غاوه كهى له دهى قهره دهرهينا، تهسمهى پى به ندى له ههوسار به نده كه - كه دوو سهرى له ديواره كه چه قيبوو - گرى دا و پشتى راست كرده وه. خالۆ سهيرى قهره ئاتى كرد به پوتى. پهكوو! ماريكى رهش به كهوانى كى نهرم له سهى پشتى:

— بووكه ئەمه! له چاوى پيس به دوور بى! ئەمهه له ناو مالهكانى عهبدووس دا نهديبوو.

مارال توربينه كهى دا به شانيا و وتى:

— ئەو كاتانه جوانوو بوو خالۆ. قهره دوو سال و نيو زياتر نابى. ئەوهنده نيهه داني دهرهينا وه.

خالۆ نهى ئەتوانى چاوى لى ههگرى. له گهه له وههش به رهو ههمارى بن دالانه كه چوو و بو ئاماده كردنى كا و جو. مارال دهستى به يالى ئەسهپه كه دا هينا و بن گووى نازه له كهى به دلى په نجهكانى خوراند. بهرى دهسته نهرمه كهى هينا به سهى كهوانى پشتى قهره دا، شاننهكان، دهستهكان و سهى سينگى نازه له كهى ماساژ دا؛ دهستى به سمتى دا هينا و پيكولئىكى به كلويه وه نووسابوو، ليكرده وه و چوو بو لاي خالۆ. بيژنگى كا و بايهى جو كهى له پيره ميژد وه رگرت، هيناي

٤٠
كه ليه دهه
به رگرت ٢٠٢٠

و کردیه ناو ئاخوړه‌که. ماراڼ بیژنگه به‌تال‌ه‌که‌ی هه‌ل‌سپارد به دیواره‌که‌دا و جاریک‌ی‌تر ده‌ستی هی‌نا به‌گودیل‌ه‌ی ناز‌ه‌ل‌ه‌که‌دا و دوور که‌وته‌وه. له ری‌ پرس‌ی:

— خو هی‌منه شوین‌ه‌که خال‌و؟

خال‌و به‌ سهر و سین‌گی‌ه‌وه خو‌ی بو‌ لای ماراڼ وهر‌سووران‌د

و وت‌ی:

— هو‌ش و بیرت له کو‌یی‌ه کچی‌ عه‌بدو‌س؟ مه‌گهر خود‌ی خوا ده‌ستی له حه‌واوه به‌ی‌نی و ئه‌سپه‌که هه‌ل‌کی‌شی! ئه‌گینا من‌ خو‌ درزیک‌ له‌و دیداره‌دا نابین‌م. تو‌ ئه‌ی‌بین‌ی؟

— به‌ گال‌ته‌وه وتم‌ خال‌و. کی‌ ئه‌وی‌ری‌ خو‌ی له‌ قهر‌ی قهر‌ه

بدات؟

— ئا چاکه، چاکه خاتر‌جه‌م. خاتر‌جه‌م. شه‌و له‌م ناوه می‌شیش نافر‌ی. من‌ که‌ بان‌گام. چاکه، خاتر‌جه‌م، خاتر‌جه‌م. ئی‌سته‌ بچ‌وره‌ ئه‌وی، له‌ سهر سه‌کو‌که‌ی به‌رده‌رگا دانیش‌ه‌ تا پیال‌ه‌ چایه‌کت بو‌ دم‌ ئه‌که‌م. چای‌ نمره‌ یه‌کی هی‌ندسیان‌م له‌ لای‌ه.

ماراڼ له‌ پلیکان‌ه‌کان سهر‌که‌وت، له‌ به‌رده‌رگای مال‌ه‌که‌ی پیره‌خال‌و تور‌بین‌ی له‌ شان‌ داگرت و له‌ سهر‌ی دانیش‌ت. خال‌و شان‌ی دانه‌واند، چووه‌ ژووره‌وه و سهر‌ی کرد به‌ ناو که‌لوپه‌لی ناو باول‌ه‌که‌دا. به‌لام‌ ده‌نگی نه‌ئ‌ه‌برا. ئه‌یوت و ئه‌یوت:

— ئه‌مه‌وی له‌ ناو قو‌ریه‌ عیش‌قبادی‌ه‌که‌ی خو‌م‌دا چات بو‌ لی‌نیم. ئه‌گینا گه‌دا‌جو‌ش هه‌میش‌ه‌ له‌ سهر‌ ناگره‌که‌یه! ئه‌م قو‌ریه‌م به‌ ده‌ستی خو‌م له‌ عیش‌قبادی‌ پووسیه‌وه هی‌ناوه. له‌ گه‌ره‌کی تور‌که‌کانی عیش‌قباد کریم‌ به‌ چوار مه‌نات و نیو. ئه‌و پو‌ژگار‌ه‌ی که‌ کاروان‌چی بووم. له‌ پاست‌ی‌دا بو‌ ده‌زگیرانه‌که‌م‌م کپ‌ری.

قو‌ریه‌کی‌ چینی ناسکه‌له‌ بوو به‌ په‌نگی هه‌نار و گول‌ال‌ه‌ی سپی به‌ ههر‌ دوو به‌ریه‌وه. ده‌سته‌ پیر و پانه‌کانی پیره‌خال‌و

قۆرىيە سوورەكەى لە ناو خۆى دا گرتبوو. لە دەرگاكە هاتەدەرەو
 و پيشانى مارالى دا. چاوهكانى لە خۆشيان ئەدرەوشانەو:
 - لەو سالانەدا چينيهوالمان لە رووسيهو ئەهينا.
 چينىجات و شمهكى فافونمان ئەهينا. نەوتيشمان ئەهينا.
 لە ولاتى ئيمە هيشتا نەوت نەدۆززابويهو. ليرەرا كشميش
 و بادەممان ئەبرد، لەو لاشهوه ئەمجۆره شتانەمان ئەهينا.
 كووتاليشمان ئەهينا. كاروانەكان هەميشه بەريۆه بوون. رى
 نازاد بوو. پاشان كە ئەوى بوو بە بولشهفيكى سنوورهكانيان
 داخست. چاكە چاكە خاترجەم. خاترجەم. ئەوا چا سازئەكەم.
 پيرەخالۆ بە دەم قسەكردنەو لە سووچى ديوارى
 سەكووكە، لە لای كوانووەكەو دانىشت و ئاگرى پيكرە. ژيلەمو
 چلە چيلكەيهكى ئەويست. دەستى نايە سەر عەرزهكە، سەر
 و شانى چەماندەو، فووى كرد لە ئاگرەكە. دووكەل بەرزەو
 بوو و لە نيوان دووكەلەكەو، لە ژير فووكرنە بەردەوامەكەى
 پيرەخالۆ، ئاگرىكى نەرم بليسهى كيشا. ئيزنگ گرى گرت و
 پيرەخالۆ كە چاوهكانى پر بوون لە ئاو، بە پشتى دەستى
 سرييهو و هات لە لای دەرگاكەو دانىشت و وتى:
 - چاكە، چاكە خاترجەم، هەر ئيسته ئەيگرى.
 ئيستهكانى ئەيگرى. بو لە سەر توربينەكە دانىشتوو؟ زۆر
 چاكە، لباد هەيه، خاترجەم.

لبادى سەنگەسەرى لە ژوورەو هينا، كرديهو و وتى:
 - لەسەر لبادەكە دانىشه. ئيسته بوخچەيهكىشت بو
 ئەهينم پالى پيوە بەدى. ماندوو، ئەزانم. زۆر چاكە، خاترجەم.
 جيوبانيكى كۆنەى هينا، لە بن ديوارەكە داينا و چوو بو
 لای كوانووەكەى:

- ئاسوودە بە. ئاسوودە بە. ماندوو. ئيرە بە مالى خۆت
 بزانه. زۆر چاكە، خاترجەم، خاترجەم. چاش هەر ئيسته تەيار
 ئەبن. چاكە. بلى بزانه، چ ئاگايەكت لە بار و ژيانى ئاشناكەى

من عہدؤس ھےہے؟ باوکت؟

مارالّ وتی:

– ئہمرؤ چووہووم چاوم پیئکھوت.

– بےکھیف بوو؟ ئہوہ چہند ھےہینہ نہمتوانیوہ بچم بوّ

سہردانی. چوّن بوو؟ باش بوو؟

– خراپیش نہبوو. بےلام زور زامدار بوو... خالّو، زولّمی

لیکراوہ.

– ئہرئ بابہ، ئہرئ. خاترجہم. ھےموومان ئہوہ ئہزانین.

ھےموومان. خانہکانی توپکالی ناپیاویبان لہگہلّ کرد. چاکہ،

ئہی دلاوہر چوّن بوو؟

– باش، باش بوو.

– خاترجہم، خاترجہم. ئیستہ پیّم بلّی چوّن بوو کہ بے

تاقی تہنہا کہوتوویتہتہ رپّ بےرہو شار؟

– خہریکم ئہچم بوّ دہرزیوہر، بوّ مائی پوورہ بلّقیسم.

ئہمہوئّ تا رزگارہوونی باوکم، ھہر لہوئّ لہ مائی پوورم

بمئئمہوہ. خوّ زانیوتہ دایکشتم تیا چوو؟

– مرد؟ مہہتاو مرد؟! داخہکم! چاکہ، خاترجہم.

– دیقی کرد. خوّ ئاگات لہ بزهباقہکہ ھےبوو؟

– دہی، دہی؟

– ئیمہش خوّ پیاویکمان نہبوو تا بچئ بوّ شار و پزیشک

و دہرمانیک بھینئ بوّمان. ئہوانہش کہ دہستیان بے دہمیان

ئہگہیشنت، فریای خوّیان کہوتن و بےرہی خوّیان لہ ئاو دہرکیشا

و مالّہتہکھیان رزگار کرد. ئازہلہکانی ئیمہش یہکہ یہکہ لہ

بہر چاومان ئہدران بے عہرزا، پےلہقاژہیہکیان ئہکرد و ئہمردن.

مہہتاویش کہ خوّی نہخوّش بوو لہ پاش ئہوہ تاوی نہہینا و

دلّی توّقی.

– عہدؤس زانیوئتی؟

– پیّم وت بردوومہ بوّ دہرزیوہر، بوّ لای بلّقیس. ھہر کات

بىنىت خالۆ، لە منت نەبىستووە كە مەهتاو كۆچى دوایى
كردووە، باشە؟

– خاترجەم، خاترجەم. لە بىرم ئەبى.
پىرەخالۆ چاكەى هینا و لەپىشى مارالى دانا و درىژەى بە
قسەكەى دا:

– چاكە، مەتى بلقىست ئەزانى كە تۆ خەرىكى ئەچى
بەرەو رەوئەندەكەى ئەوان؟
– ئەو هەر ناشم ناسى!
– هىچ هەوالىكت لىيان هەىه؟
– جا لە كوئو هەوالم هەبى؟
– چاكە، چاكە، خاترجەم. چا بۆ خۆت تىكە. بۆ منىش
تىكە. تىكە. چەن كەسىان لە مەشەد زىندانى بوون!
– ئەو ئەلى چى؟

– با، كورە گەرەكەى بلقىس، خانمەمەد و مامى
ئەو، خان ناپۆ. سىيەمىش عەلى ئەكبەرى حاجى پەسەند
بوو كە خوشكەزای بلقىسە؛ كورى گولئەندام. كەوا بى
نەتبىستبوو.

– ئىستا ئەوا لە تۆى ئەبىسم... باشە لە سەر چى؟
– راستەكەى روون نىيە. بەلام دەنگۆيە پانىكىان لە سەر
پردى هەوريشم بر داو و بردوويانە بۆ لای كيوەكانى هەزار
مژگەوت و لە ناو رەشمالەكان دا ونيان كردووە. چاكە، خاترجەم.
بەلام خوا ئەيزانى. قاو بلاو بەشى گەرەى پارەى رانەكە هى
حاجى حسەىنى چوارگوئىشلى بوو. باشىش ون نەكرابوون،
چونكە شوئىنى مالەكەيان هەلگرتبوو و وەريانگرتبووئەو.
بەلام چەن مانگىك ئەبى ئەوان لە زىندانن. دوانىان لە ناو
رەشمالەكان گرت و يەكيشيان لە چاخانى سولتاناواد،
لە سەر سى رپيانى قوچان - سەبزووار - نەيشاپور. پىم
وابى عەلى ئەكبەرى حاجى پەسەند، كورى گولئەنداميان لە

چاخانهکەمی سوڵتاناڤاد گرتبوو. وتیان مەدیاریش تێدا بوو بەلّام هەلّاتوو. مەدیاریکە بوّخووی. رۆلەمی وەک خووی نییه. مامت ئەلّیم. چالاک و بزۆزه. چاکەت بخۆرەوه. بەمزوانە بیستم عەلی ئەکبەری حاجی پەسەند و خان ئاپۆیان ئازاد کردوو. بەلّام خانمەمەد هێشتاش لە زیندانە. شوکری خوا دادە بلّقیس جگە لە خانمەمەد دوو منالّی نێرنەمی تریشی هەیه. **گۆلمحەمەد** کە زۆر نییه لە سەربازی گەپاوه تەوه و لە شەری ئازەربایجان بوو؛ یەکی تریش **بەگمەمەد**. بەگمەمەد لە گۆلمحەمەد منالّترە، بەلّام بە شان و باهوترە. دووتاریکی وهستیانهش لێ ئەدا. ئەمی داخەکم! خۆم ئەم کورەمی بلّقیسم لێرە بینی. ئەم بەگمەمەدە چگوریک لێ ئەدا هوّش لە سەرت بار ئەکا. دلّپفین. ئەو دووتارە ئەنالینن؛ جا ئەمی نالینن! دوو سی دانگ دەنگیشی هەیه. شەویکیان هەر لەم کاروانسەرایە، لێرەکانن، خۆم شایەت بووم ئەو بەگمەمەدە چی بەو دوو تەلە ئەکرد! کاکۆلەکانی پەریشان کردبوو و سەری بە سەر شانیا لارەوه کردبوو و پەنجەکانی پائەژەند. ئەمی لەو پەنجانە! دەنگی چگورەکەمی تووکی لەشی مروّقی راست ئەکردهوه. مروّقی ئەبرده دارەتیکەوه ئەتوت شتیکی سەیر و سەمەرەمی بینیوه. وهکوو ئەو کاتەمی کە مروّف شەوق ئەیگرئ، یان بە غەمیکی مەزندا پۆ ئەچئ. یان بوّ وینە کوشتارگەت بیر کەوتبیتتەوه. نازانم. نازانم چی، بەلّام ئەزانم کە ئەو شەوه من بە یەکجاریی لە خۆم بوومهوه. لە بەرگی خۆم دەرچووم و هەژام. ئای! چی ئەکرد ئەو شەوه. بە گومانم سەروبهندی ئەو رۆژانە بوو کە برا گەوره کەیان، خانمەمەدیان گرتبوو و بردبوویان بوّ زیندان. براکان کەوتبوونە پڕی بچن بوّ مەشەد، خانمەمەد بینن. شەو لێرە لایاندا. کەلله هاواری کرد ئەو بەگمەمەدە ئەو شەوه، کەلله هاوار. ئەتوت ئەنالینن، پۆ رۆ ئەکا. بەلّام گۆلمحەمەد ئارام بوو. بیدهنگ دانیشتبوو و

سهری داخستبوو. تا نیوهی شهو که نووستن، گولمه‌مه‌د
ته‌ن‌ها یه‌ک وشه‌شی نه‌وت. لی‌وی نه‌بزواند. وام هاته پیش
چاو بو‌خوی پیاویک بوو. نازانم تو هه‌ستت پیکردووه یان نا،
به‌لام هه‌ندی له پیاوه‌کان له ته‌م‌نی خو‌یان پیرترن. زور چاکه
خاترجه‌م. خاترجه‌م. ئه‌وه ئه‌لی‌م چی؟ پیرتر نا، به ئه‌زموونتر.
له بیست و شه‌ش، بیست و هه‌وت سال زی‌تر نه‌بوو، به‌لام وا
دی‌ار بوو زوری سارد و گهرم چه‌شتووه. کی چووزانی ئه‌و پیاوه
ئارامه له جه‌نگی نازه‌ربایجان سهری چل پیاوی نه‌بریبی؟! نا.
کی چووزانی؟ خاترجه‌م. سه‌روچاوی ئه‌توت عه‌بدوسه. ته‌نانه‌ت
توش ئیسته‌کانی که چاوت بری‌بوه شو‌نی‌یک منت خسته‌وه
بیری ئه‌و. هه‌ندی دی‌ارده له خزمایه‌تی‌دا هه‌یه. خاترجه‌م. جا
چون بووه که تو ته‌ن‌ها یه‌ک تاقه جاریش پوورزاکانت نه‌بینیی،
نازانم! ئه‌وان خوشکی‌کی‌شیان هه‌یه. شی‌رو. نازانم ئه‌و له‌گه‌ل
عه‌شق و عاشقیه‌که‌ی چی کرد؟ چاکه‌ت بخو ساردووه بوو.
ئه‌وینیش گالته نیه. شی‌رو ئه‌لی‌م. به‌و جو‌ره‌ی ئه‌یانگی‌پرايه‌وه...
مارال بی‌ده‌نگ ببوو. ئه‌وه‌ی پیره‌خالو ئه‌یوت له
راسته‌قینه نه‌ئه‌چوو، له خه‌یال ئه‌چوو. خه‌یالیکی په‌رت و
بلاو. ئه‌فسانه‌یه‌کی دوور. خه‌ونیکی دل‌خواز. له‌و جو‌رانه‌ی که
ئه‌گه‌ر بیر یارت بی له پیکه‌وه‌ن‌انیا‌ن هه‌ر گیز ماندوو نابی. نه
جی پروا، به‌لام دل په‌سه‌ند. به‌ دوای خه‌یال‌دا رو‌یشتن، خو
هاویشتنه ناو باهو‌ز و چاو‌کردنه‌وه بو‌ په‌نگی نو‌ی. چاو‌مه‌ستی،
شه‌وق! له شه‌وق‌دا ون بوون. تلدانی مه‌ستانه‌ی خه‌یال. خو
بادانی به‌ نه‌شه له هیل‌ی نیوان باوه‌ر و ناباوه‌ر. ده‌ستی‌ک بو
گرنتی با. نی‌گایه‌ک له ناو بادا. باله‌فه‌یه‌ک له ناو بادا. پروانه
فرینی مرو‌ف. به‌ند به‌ به‌ندی نه‌ناسراوی گیان و جیهان.
پوورزاکان، خزماتی نامو، پیاوانی کار و بیابان و دلیری.
تووی کی‌شه و که‌وتن و هه‌لسانه‌وه. سوارانی بی‌ناو. ئه‌سپانی
بی‌نیشان. هه‌ر ا. کاکو‌لت کی ئه‌یشوا به‌گمه‌مه‌د؟ شی‌رو؛

چ ناویکی خوشه! دیسان بلی پیره خالۆ. دیسان بلی. دهنگت، دهنگی پیرانهت بیرخه رهوهی کۆتهی سپینداره؛ بهفر و بای زۆر به سهری دا پابردبی. دهنگی جهنگه له دووره کان دامه مرکینهوه. له نیشانه کان بلی. مهیدانیکی کراوه تر بۆ خه یالی تیژپه ری مارال دابریژه. نه مری ئه ی پیره سپیندار. یادنامه ی پۆزگارانی دوور. پاویرت بلاوین و بهردهوام!

مارال شانی دادابوو به دیواره کهوه و نارام بوو. ئه و نیگایه ی له چاوه نیوه داخراوه کانیه وه ئه دره وشایه وه، پزیسکه ی بهردهوام بوون بۆ ناخی شهو. گر له چاوه کانی ئه باری. لیڤه بوو و لیڤه نه بوو. پیره خالۆ ئه وه ی ئه زانی. وشیری زانراوه کانی خوۆ بوو. بۆچی مارال له م کاته دا زمانی ئاخوتنی نییه، له پیره میرد شاراوه نه بوو. ئه وه شی ئه زانی که مارال به خه یال، له ده رگانه ی شاریکی غهواره دا له نگه ری گرتووه.

— چاکه، چاکه خاترجه م کچم. وتت عه بدۆس داگیراوه، وایه؟

— ئا، ئا!

— چاکه، هه قیه تی. بلی و نه لی ئه و زانیویتی ژنه که ی مردووه. خاترجه م. ئاخ مرۆف هه ندی جار بۆنی هه وئه که کان دی ئه به لووتیا. به و جوړه ی که نه دیوه کان ئه بینی. بۆن ئه که. تی ئه گه ی له مه به ستم؟ بۆ وینه غه می ک روو له دلی مرۆف ئه که. له پر ها، له پر! مرۆف نازانی ئه و غه مه له کوپوه هاتووه و به بنی دلیه وه نووساوه! به س دلی ئه گیرئ. وا ئه زانی دلیان خسته تۆته جلیسقه یه کی کۆنه و خه ریکن هه لیئه گلۆفن. مرۆف ئه چیته ناو بیره وه. فکر و خه یال هه لئه به سته ی، تا سه ره نجام

له شوینی کدا پۆژنه یه ک، رووناکیه ک ئه دۆزیته وه. ئه گه ر
یه کی ک له خوپییه کانی بینئ و له گه لی بدوئ ئه وه ئیتر کار
ته واوه. ئه وه نده ی دهم بکاته وه، ئه و خو ی تا ئه وسه ری تی ئه گا.
له هه موو شت ئه گا. ئه وه ی که نه ئه بوا بیزانی، پی ئه زانی.

و هیوری به لووچ تان نییه به لّام خو له بهر دژواریی رائه گرن. وه کوو ئه سبپ ده ئازوون. هه ندی جاران پی سست ئه کهن، به لّام پاناوه ستن. داژوون. مه گهر له مله وه هه لدیژینه ناو دۆله که و ئیسه که کانتان وردوخاش بی، ئه گینا هه ر داژوون. کا و جوکه یان ئه بی له کاتی خوئی دا بکریته تووره که وه، ئه گینا هار ئه بن. هار. هه ر چی چوون بی من سه بر و خو پراگری بو عه بدوس له خوا ئه خوازم. بو تووش کچم. خاترجه م. ئه م پیاله چایه ش بخوره وه تا هه لّسم و شیویکت بو ساز بکم. هیلکه ت بو ئه که مه پۆنه وه. دوو مریشکی چیتیم هه یه. چی بکه ین ئیتر؟ خواش رسقی منی به ستوو به قنی ئه و دوو مریشکه وه. زور چاکه، خاترجه م. ئه و ئه چم هیلکه و پۆنت بو دروست ئه که م. ماندوو. ئه بی زووتر بخه وی. بخه وه. خه و بو گه نجان له نان پیویستره. ئه و جیوبانه بو خو ت له سه ر لباده که راخه و به سه یوه. تا چاو بنیی به یه کا شیوم بو ته یار کردوویت. خاترجه م، خاترجه م!

بهندی دووهم

شهو شکابوو و کازیوهی دابوو. سروهی پاک و سووکهلهی بهیان هه لیکردبوو و بوونی خاک و کا و پهینی بلاوئه کردهوه. مارال له تهنیشنت قهره ئاتهوه وه ستابوو و پرووی له پیره خالۆ بوو. پیره خالۆ له قهراخ دهروازهی کاروانسه رادا پاره ستابوو و کلاوه کهی بو مارال رانه وه شانند. قهره به بی ئارام سمی به سهر به ردچنه کانی شه قامی به یهه قدا ئه کوتا. مارال له غاوی پاکیشا و هیوری کردهوه. ئارام. ئارام.

شه قامی به تالی به یهه ق، ئهم شاشه قامهی سه بزهوار، له تاریک و پروونی به یانی دا، به سستی پاکشابوو. به چاو سوورانیک ئه کرا له دهروازهی رۆژئاواوه تا دهروازه عیراق تا دهروازهی رۆژه لآت، تا دهروازهی نهیشاپوور هر هه مووی بیینی. له منارهی ئیمامزاده یه حیا، بانگ بیژ بانگی ئه دا. بانگیکی ناخوش دهنگ. به لام هر چی چۆن بی درگای رۆژی ئه کردهوه. درگای مزگه وته گه وره گۆشاوگۆش کراوه بوو و له تیپه پینیکی خیراشدا ئه کرا هه وشه گه وره کهی به یه ک چاو بیینی. هه ندی سیبهر له م لا و ئه ولا به دی ئه کرا؛ خه ریکی نوژ

یان ده سنوژ گرتن. له منارهی مزگه وتی گه وره شه وه دهنگی بانگ بلیند بوو. چه پی شه قامه که، بریک ئه ولاتر نه زمیه بوو. مارال سه یری ده رگا که شی نه کرد. خۆزگهی بیه ووده! با

ون ببی ئەو درێخه. رابرد.

ئێسته له پامنار بوو. لای مزگهوتی پامنار. له منارهی پامناریشهوه دهنگی بانگ ئەهات. نهك هەر لهوێوه، له دوورترین سووچهکانی شارهوه دهنگی بانگ ئەهات. بانگ، بانگ، بانگ. شار له بن قوولهقوولی بانگههزان له خهودا بوو. لای مزگهوتی پامنار، تۆزێکی بهمینی بۆ گهپهکی نقابشهك، سهوزی فرۆشێك، لادهرییه تهختهکانی دووكانهكهی ههئێهگرت. له تهنیشت سهوزیفرۆش، تهنووری نانهواخانهیهك گپری داویشت. ماراڵ ئەسهپهكهی لادا بۆ سههر شوسته و لای نانهواخانهكه وهستا. پارهیهكی له گیرفانی دههینا و نانێکی كپری. نانی خسته توربین و كهوته ری.

له ژێر ئەو ئاسمانهی كه دهم به دهم بهتال و بهتالتر ئەبوو له ئەستیره، ماراڵ قنچ له سههر ئەسهپهكهی دانیشتبوو و لهغاوی رانهوهشانند. دهنگی سمی ئەسهپهكهی له سههر بهردچنی بهتالی بهیانی، دهنگدانهوهیهكی هاندەر بوو. هەر ئەمهش ئوقرهی له قهرهئات ههئێهگرت. ملی رانهوهشانند، سههری بهرز ئهگرت و سهرخۆشی جۆكهی بهیانی، سمدهستهکانی زیاد له پێویست ههئێههینا و ئەیکوتایهوه به سههر بهردهكاندا. ناآرام بوو. به غروورهوه ملی شهق راگرتبوو. له هەر بزووتنیکی دا یالی ئەتهكاند و، به هەر ههنگاوێك سینگی پانی ئەکرایهوه و دائهخرایهوه. ناآرامی غاردان. بهلام ماراڵ وهكوو ههموو خێلهکیهك كه بۆ كپین و فرۆش یان بۆ دهرمان و گهشتوگوزار ئەهاتنه شار، وریای خهلكهكه بوو. ئەمه ببوو به خووی مروقی بیابان. پێزگرتن له خهلكی شار خشلێك بوو به روخسار و رهفتاری بیابانگهردهكانمانهوه. باوكان و باپیرانیان فیر ببوون به منالانیان بلین: «ئیمه پێویستمان به خهلكی شار ههیه. ئاگادار بن نهیانكهین به دوژمنی خۆمان.» ئەم پهنده ببوو به ئالقهی گووی ههموو خیلێك؛ كه شار ئەبی، له دهشته

پانهکان که تا ئاسۆ بهره‌وامن، جیا بکریته‌وه. له پشستی ئهم پهنه‌دا ترسیکی کۆنینه شارابوویه‌وه. چونکه شار له گیانی کۆچهریدا به دادوهر و دادگا و ئاسایش و تیکرای دهسه‌لات مانا کرابوو. له شار ئه‌بێ به پارێزه‌وه برۆیشتایه‌تن به‌پێدا. ژیر و ئارام. شار، مائی بازرگان و دهستهک به دهسته. گهنجینه‌یهک به ههزار چاوی شاراووه. له ههر پێچ و په‌نایه‌کی‌دا چاو و گوپییهک و له بۆسه‌دا. له شار نه‌ئه‌بوو کارت به کاری کهس هه‌بێ! ههر چی بی، ههر بیگانه‌ی. جگه له‌وه‌ش؛ شوپنیک، شتیکی، جییهک ناناسی. ناناسیت و ئه‌مه خۆی له هه‌موو شتیکی خراپتره. کوپیری و ریگه بۆ هیچ کوێ دهرنابه‌ی. که‌چی خه‌لکی‌تر هه‌موو کون و که‌له‌به‌ره‌کان ئه‌زانن. روو وه‌رگێری کلاویکیان تا بناگوێت کردۆته سه‌رت. که و بوو به ئارامی بچۆ بۆ شار، له‌سه‌رخۆ به و به‌ بێ ههر اوهوریا کاره‌کانت بکه و به‌و جووره‌ش بگه‌په‌روه. له‌سه‌رخۆ و خامۆش. له‌ ده‌روازه که ده‌رکه‌وتی هه‌وسار شل که، بیابان و کیو و قاقه‌ر هینی توپه، باژوو!

گه‌داخانه، ئه‌مه دواين مائی شار بوو. شوپنی سوآکه‌ران و بیکاره کهم ئه‌ندامه‌کان. کوپران و که‌پان و داماوان؛ بلیی نه‌لیی گوله‌کانیش. قه‌راخ ده‌روازه‌ی نه‌یشاپوو. ده‌روازه‌یهک له سه‌ر رپی نه‌یشاپوو. ده‌روازه‌ی نیوه رووخاو، به ده‌رگایه‌کی شکاوه‌وه، نیشته‌جیی قه‌لایه‌کی پیر. بیره‌وه‌ری سالانی کۆن. سالانی هیرشه ئاشکراکان. سالانی پر له ههر اوهوریای جرینگه جرینگی شمشیر. پۆژگارانی که‌وان و نیزه و شیر. پۆژگاری قه‌لماسک و خیه‌تگه و حيله‌ی ئه‌سپان. وه‌رزه‌کانی نه‌راندنی درنده‌نه و هیرشکردن. هاشاوتی چاودرپاوانی بێ چاو و روو. چزاوی باران و با و سه‌رنینۆکی خه‌لک. خه‌لک چی داوه له رپوی؟ قه‌لاتداریانی بێ گهنجینه! خه‌ریکی رۆچووون بوو ئه‌م قه‌لاته پیره. شاننه‌کانی سوآبوون و سینگی شه‌قاری

بردبوو. ئیسیکی رهق و تهق. خه لکی کونه پشیلهمیان له بنی دا
هه لکۆلابوو. کونی دهروو بو دهرهوهی شار. کونه رۆچنهمهک
بو هاتووچووی ئازاد. بهزاندنی کۆت و بهندی وشکی دهرهوازه
فهرمیهکان.

دهرهوازه بانی پیر، خهوزراو و بیزار، به جنیویک له بن ددانی دا،
دهرگای بو سوار کردهوه:

— ئیوهی کوردان! ئیوهی کوردان! ئهمان، ئهمان، رۆژ و شهو
ناناسن!

مارال، له پشتی دهرهوازه که بوو. له قهراخ خزنه تهره
کهوتوه کهمی حاجی مهلا هادی. پیری خودا. هاوته مهنی قه لای
لهرزۆک. لاره مارال له گۆرستانه که تیپه ری. شه قامه ری
ناوباخ. بونی گه لای رهز و به هی. چاره واداره کان له گونده نزیک
و دووره کانه وه به رهو شار ئه هاتن. نیوه شهو باریان بارکردبوو.
چییان بارکردبوو؟ بار و سوار و چوارپی له ناو تۆزی سمه کان دا
شارابوونه وه. مارال، هیشتاش له غاوه کهمی قهره ئاتی راگرتبوو.
گهرندی جوانی ئه سب به گوشاری له غاوه که چه مابوو و
دهسته کانی پیش قه پۆزی ئه کهوتن. له پۆلی چوارپیکان که
دهرباز بوون، مارال له غاوه کهمی شل کرد و که للهی زینه کهمی
خسته ناو مشتی. خزینی نه رمی قه مچی له سهر سمتی.
قهره کهوته سه ما. فرینی هارموونیکی ئه سب. مارال له سهر
بالی با سوار بوو. سووکه له. په ها و سووکه له وهک په ر.
ببیاکانه ئازووتن له وه په ری دا. ئه مه نهک له بهر ئه وه بوو که
مارال په له یه تی، به لکوو به ره نه جامی پچران و پرگاربوونی وزه ی
به ندکراوی ژیر پیست و پۆی قهره بوو. ئه سب له پیستی
خۆی دا نه ئه گونجا. باش له وه پابوو و باش خه وتبوو. باش خۆی
گه زاندبوو و راکشابوو. بۆیه ش غارکردنی، دهرچوونی تیریک
بوو له گه وهی که وان و، نه رمه غاری، قریشکه یهک بوو له
سینه ی عاشقیک هاتبیته دهره وه. به لام مارال دل و دهروونی

عاشقانه غاردانی نه‌بوو. چ غهميکي کون دل و دهرووني دانه‌کورماند. چهند نهو تيژپه‌تر، غهم نه‌وه‌نده به نازارتر. له‌غاي کيشايه‌وه. قهره پي نهرم کرد و هيلي توژوخولي پشت سهر، ورده ورده روئينشته‌وه و له‌شي مارال له جووله و بزووتن كهوت. ره‌شمه‌ي له‌غاهه‌كه‌ي له كه‌له‌ي زينه‌كه گري‌دا، له‌كه‌ي سه‌رپوشه‌كه‌ي، كه با را‌ي كشان‌دبوو، له پشتيه‌وه هي‌نايه‌وه بو سهر سينگي. ده‌ستي کرد به توربينه‌كه‌دا بو نه‌وه‌ي پاروه نانپك دهره‌هيني و گازيكي لي‌دا.

به‌ره‌گه‌ي روانيني مارال، سي‌به‌ري كراوه و راخراوي ده‌شت بوو و تاو به‌رفره‌وان. جي جي به‌ري ده‌ستيک سه‌وزاي و، په‌له په‌له، به‌رداو‌پژيک دي‌مه‌كي‌ل. زورگي گرد و ته‌په ناوبه‌ناو به ده‌سته‌نگي روخساري شين هه‌لگه‌پاوي خو‌ي به رواني گياي نهرم و ناسك ره‌نگ كردبوو و به‌رامه‌ي خاكي بياباني بلاو كردبووه. مارال قهره‌ي خسته سهر راسته‌ي رپكه و له‌ولاوه دريژهي به روئينستن دا. لي‌ره نازادتر بوو. له هر دوو به‌ري رپكه، له مه‌يدانه‌ي نزيك و دوور، گوند و قه‌لا‌تي لي‌بوو؛ هيچكاميان به‌لام دهرزيوه نه‌بوون. بو نه‌وه‌ي بگه‌يته دهرزيوه نه‌بي رپگه‌ي كه‌ون بيري، پيش نه‌وه‌ي بگا به قه‌لاچيمه‌ن لاي كاروانسه‌راكه‌وه لاري بگه‌يته‌وه بو سولتانا‌باد و لهو رپيه‌دا نه‌بي گردی باغيجه‌ر دهر بديه‌ته‌وه. رپيه‌كي‌تر نه‌ويه له قه‌لاچيمه‌ن تي‌په‌ري. بگه‌ويته سهر رپي شو‌راو، قه‌لا‌ي توركنشين به‌جي به‌يلي، خو‌ت بگه‌يه‌نيته سهر رپي تازه، بگه‌يته هيممه‌ت‌ئاوا و ديسانيش به‌ره‌و روژئاوا باژووي. دهرزيوه‌ر، له نيواني هيممه‌ت‌ئاوا و سولتاناوادايه. مارال لاريكه‌ي هه‌لبژارد بوو. لاري نا كو‌يره‌رپي قه‌دبپ. له كاروانسه‌را تي‌په‌ري، گو‌لاوه‌كه‌ي دهر دايه‌وه و دريژايي چه‌مه‌كه‌ي گرت و ناژووت. ناو له داويني كي‌وه‌كاني باغيجه‌ره‌وه نه‌هات. كاري‌زي سه‌رئاوه‌له. مارال و نه‌سپه‌كه‌ي به پيچه‌وانه‌ي ناراسته‌ي ناوه‌كه نه‌روئينستن. له هر هه‌نگاو‌ي‌دا، جو‌يه‌ك

له پوژ ئه‌بوويه و فری ئه‌درا. خوږ برژانگيک سه‌رئه‌که‌وت و گه‌رماش په‌ره‌یه‌ک قورستر ئه‌بوو.

مارال سه‌یری بو ئاسمان هه‌لینا. چوار نیه‌یه‌کی ما‌بوو تا خوږ سواری یالی ئاسمان بی. سه‌ری چه‌مه‌که‌ی کرد. ئاوی زولال له تیشکی خوږدا جوان بوو. هه‌لوه‌سته‌یه‌کی کرد. حمزی خواردنه‌وه‌ی قومیک، به‌لام نه‌ه. نه‌مایه‌وه. ئاوزه‌نگی پاره‌شاندا. تا سه‌رچاوه‌ی کاریه‌که‌ه رهنه‌گه‌ زوری نه‌مابی. داوینی گرده‌که‌ه. دري ژیر سکی گردی که‌وگ. قامیشه‌لانیگ خنجیلانه. سه‌وزه‌لانیگ توخ. وه‌کوو ده‌سته‌یه‌ک ژن به جلی دریه‌وه. قامیشه‌لان. مارال گه‌شیت. سه‌رچاوه‌ی کاریز له چری زه‌لانه‌که‌دا ون ببوو. دابه‌زی. به‌ ده‌وری قه‌رده‌دا گه‌را. سینه به سینه‌ی ئه‌سپ. ئاره‌قه‌ی بن گوئی ئه‌سپه‌که‌ی به سه‌رده‌ستی کراسه‌که‌ی سه‌ریه‌وه. لای قامیشه‌کان، ره‌شمی ئه‌سپه‌که‌ی خسته بن به‌ردیک و خوئی له باریکه‌ه ریه‌که‌وه خزایه ناو قامیشه‌کان و لای سه‌رچاوه‌ی کاریه‌که‌ه، لای به‌رگه‌رووی ئاوه‌که‌ه وه‌ستا. له‌شی نووشتانه‌وه و په‌نجه‌ی کرد به ئاودا. فیئکی ئاوه‌که‌ه خزایه ناو پیسته‌یه‌وه و تازه‌یه‌که‌ی -وادیار بوو- چه‌شت. ئارام ئارام په‌نجه‌کانی تا سینه‌ی ده‌ست و پاشان تا به‌له‌کی کرد به‌ئاوا و جوولگی شه‌پولاوی و سووکه‌له‌ی ده‌سته به خوږ سووتاه‌که‌ی له ئاوه سپه‌که‌دا سه‌یر کرد. ئاوه‌که‌ه له هه‌لقولاندا شه‌پولیکی کورت و نه‌رمی ئه‌دا. شه‌پول شانی ئه‌دا له ده‌سته شوږبووه‌کانی ناو ئاوه‌که‌ه، ده‌سته‌کان ئه‌که‌وتنه سه‌مایه‌کی نه‌رم و ئارام و مارال له له‌رینه‌وه‌ی ده‌سته‌کانی‌دا هه‌سته‌یکی په‌زانه‌دانه‌ی هه‌بوو. مارال له سه‌ر به‌ردیک دانیشیت و لاقه‌کانیشی خسته ناو ئاوه‌که‌ه. داوینی کراسه‌که‌ی به‌رزکرده‌وه و پووزه‌کانی، نه‌رمی به‌له‌کی له ئاوه‌که‌دا خه‌واند. داوینه‌که‌ی زیاتر هه‌ل‌دایه‌وه. ئاوا تا سپیایی پانه‌کان سه‌رکه‌وت. ژنه سه‌یری لاقه‌کانی خوئی کرد که جوانن. شه‌پولی ئارامی ئاوا له سه‌ر پووتایی قاچه

مهسته‌کانی. لاقه‌کانی له ئاوه‌که‌دا لیک ئه‌سوون و له وه‌ست و داره‌ته‌ی به‌ سه‌ری هاتبوو هه‌ستی به‌ شادمانی کرد. دیسانه‌وه‌ش ژیر پی‌ی راستی به‌ پوو‌زی قاچی چه‌پ و ژیر پی‌ی چه‌پی به‌ پوو‌زی قاچی راستی‌دا هی‌نا. چه‌زی ئاو له‌گه‌ل خو‌ی بردی. ئه‌توت له‌گه‌ل زولالی و پاکی ئاوه‌که له‌ عه‌شقی‌نی‌دا بوو. دل‌ی چه‌زی کرد هه‌موو له‌شی خو‌ی بدا به‌ئاوا.

خوره‌که ئه‌گه‌ر تو‌زی خو‌ی به‌خستایه‌ت به‌لادا، تاو له‌ سه‌ر مه‌نداوه‌که لائه‌چوو. سیبه‌ری پر و تیژ تیژی قامیش له‌ سه‌ر ئاوه‌ پرونه‌که‌دا بلاو ئه‌بوویه‌وه و ئیتر ئه‌و باره‌ له‌باره‌ی که مرو‌ف، له‌ ئه‌نجامی هه‌ستکردنی ئاو و هه‌تاو له‌ سه‌ر پیستی خو‌ی، هه‌ستی پی‌ئه‌کرد له‌ ناو ئه‌چوو و شوینه‌که‌ی فینکیه‌کی تیگه‌ل به‌ سیبه‌ر ئه‌یگرته‌وه و؛ له‌و ئاوه‌دا ئه‌گه‌ر خو‌ت تل بدایه‌ت، سه‌رمایه‌کی ناخو‌ش ئه‌نیشه‌ سه‌ر پیستت و پیوستت به‌ خو‌ر ئه‌بوو بو‌ ئه‌وه‌ی له‌شی خو‌تی پی‌بسپی‌ری. بو‌ ئه‌مکاره‌ش ئه‌بوایه له‌ ئاوه‌که به‌چیه‌ دهر و له‌ قامیشه‌لان به‌چیه‌ دهر و له‌ سه‌ر له‌مه‌ گه‌رمه‌کان رابکشی‌ی تا له‌ دوو لاره -سمتت به‌ له‌می گه‌رم بسووتی و مه‌مک و شانته‌ به‌ تاوی تاو- و له‌می نه‌رم بلکی به‌ له‌شته‌وه و دیسانه‌وه‌ش، ناچاری له‌ خو‌ر و خاک راکه‌یت و پی‌ له‌ سه‌ر درک و دال دابنی و له‌ ناو قامیشه‌لانی چه‌روه‌ خو‌ت هه‌لده‌یته‌وه ناو ئاوه‌که و بتلیته‌وه. به‌لام کاتی‌که هی‌شتا خو‌رت له‌گه‌له، داوینی کردووه به‌ چه‌تر له‌ سه‌ر گولاره‌که و چینه‌کانی به‌ دلفراوانیه‌وه داوویه له‌ ئاوه‌که و عاشقانه‌ خو‌ی تی‌ هاویشه‌تووه، هی‌شتاش شه‌پولی نه‌رمی گه‌ش و پاک له‌ سه‌ر پشتی ئه‌له‌رزینی و ئه‌ی جوو‌لینی و پیستی له‌شت ئه‌توانی چیژی ئاوی سازگار هه‌ست پی‌ بکا و، تو‌ ئازادی هه‌تا هه‌موو له‌شی خو‌ت نه‌ده‌ی به‌ ئاوا، چو‌ن ئه‌توانی له‌ نیوانی خو‌ به‌ ئاوادان یان نه‌دان‌دا دوودل بیت؟ خووی مرو‌فت مه‌گه‌ر له‌گه‌ل نییه؟ باوه‌شی ئاو و تاو تو‌یان ئه‌وی.

ئاويته بوون. نيگاي زولآلى ئاو ئهوه تانى له چاوه كانئا پهوانه. په نجه كانت ئهوه تانى دوگمه كانى كراسه كهت ئه كاته وه. له شى رووت و كچانه ته وا خوئى له كراس دهرياز ئه كات. دهركه وتنى مانگى چوارده يه له ناو بهرگى ههورى بههار.

مارال سهري به هه موو لايه كدا سووپاند. گوئى و په لئى مهه تاوره ننگى ناوچه وانى قهره ئات له په ناي تيزى قاميشه كانه وه ديار بوو و، له مبهر و لهو بهر جگه له شينايى پان و بهرينى ئاسمان، په ننگى كهى لئى نه بوو. جگه له ئاوازي تپه پيوو و جار جارهش مه ليكى خاكى په ننگ، دهنگي ك نه بوو. جگه له هه ناسه ي هيوورى قهره، هه ناسه ي گيانداري ك هه ست پئى نه ئه كرا. ئاوى كاري ز به ئاقارى خوئى دا ئه خزا و لهو بهرى ده شته كه، ئه پزايه ناو مه زراكان. كه وا بوو، جووتيارانيش لي ره كاريان نه بوو. له گه ل ئه وه ده شته چو له بئى نيرينه يه، مارال شهرمى له نيگاي قهره ئات ئه كرد. مه مكه كانى له ناو ده ستيا شارده وه و خزايه ناو ئاوه كه. ئاو، له شى مارالى تا سه ر سمتى، تا ناوقه دى داپوشى و هه لمه زى و، گيانى ئاو تا ناخى ئيسكه كانى چيژرا. مه نداو زور قوول نه بوو و مارال دانيشت. نووكى مه مكه كانى له سه ر پوو كاري فينكى ئاوه كه، ورده ورده روچوون و ئاو خوئى سه رخست و مه مكه كانى له ئاميز گرت. شه پولى هيوور و ئارام و دوو مه مكى سپى له ناو ئاودا. ستايش. مارال چيژى ئاوه كهى له بن باخه له كانى دا، كه به ئاره فه ته ر بيوون، هه ست پي كرد. ئاو ملوانكه ي ده ور گه ردنى؛ هه ستى كرد گه ردنى لووسى، ملوانكه ي ئاوه كه ئه چيژى. ئارامشى دلپفينى ئاو و تاوى لاي نيوه رو. مارال تلى دا و به شان دا سووپا. تام و جووشى ئاويته بوون. دهس له ملان. له ناو ئاوه كدا چيچكانى كرد. باسكه كانى ليك ئالان. مه مكه تامه زروكانى له ناو باسكيا گووشا، سه رى كرد به ئاوه كدا و ده رى هيئا. پرچه كانى به ده ور مل و گوئى دا لكا و ژن ئاره زووئى

کرد سهری له بهر دهرووی کاریزه که له سهر بهردیک دابنیت و خووی با به ئاوا، سپاردنی لهش به نازی ههتاو. وای کرد و چاوهکانی بهحهزهوه لیکنه.

کابراش چاوه پهشهکانی خووی داخست. لهوه زیاتر توانای سهیرکردنی نهبوو. موچرکه به ههموو گیانیا ئههات و دللی ئهخیورایهوه. ئهتوت پهنجهیهکی نهرم ههئینهگلۆفی. ئهژنۆکانی سست ببوون و تف له دهمییا وشک ببوو. تینوو لیو له قهراخ ئاو. دهمایهکی دریژ بوو سهیری مارالی ئهکرد. ئهو ساتانهی که ئهتوت وهستا بوون و کابرایان له جیگیای خووی پراگرتبوو. خووشی نهی ئهزانی چ ماوهیهکه له پهناي پۆله زهله دا خووی ههشار داوه و چاوهکانی -چاوه رهش و تینوو ههکانی- بلێسهیان ئهکیشا و خهریک بوو لهغاویان لهدهس دهچۆ و ژنه، ئهو ژنهی ئهتوت له خهوندا خووی نواندوو، به یهکهجاری پراکیشن بو لای خوویان. نیگاگان، نیگای تینوو. چاو له کالانهی سهری کابرا جیا بوتهوه و وهک ئهندامیکی سهربهخۆ، وهکوو وینهی زیندووی لقه بهرزهکانی زهله، ههئواسرابوون و ههولیان ئهده ههموو ئهندامه پرووتهکانی ژنه؛ نه، تیكرای شانیه لكاوهکانی لهشی و، ههموو چال و بهرزیهکان، شهپۆل و بزووتنه نهرم و خزهکانی لهشی تهپ و لووسی بخۆنهوه. دللی کابرا، پهنگه وهکوو دللی ههئویهکی بالبهستراو لیی ئهده. پهنگه ههناسهی توندتر و گهرمتر ببوو. پهنگه بناگوویکانی گریان گرتبوو و پهنگه خوین زابوویه ناوچهوانی و له ژیر پیستی برۆکانی دا خوریلکهی نهناس کهوتبونه لهرینهوه و شتیك له بنی وردیله دهمارهکانی چاوهکانی دا ئهبزوا و گهرووی به هوی ههناسه گهرمهکانیهوه وهکوو خشت وشک ههلاتبوو.

پهنگه دهستهکانی به ههر دوو لای لهشیدا وشک ببوون و موغهرهی پشتی رهق ههلاتبوو؛ بهلام ههچ ناگای له خووی نهبوو. ئهتوت له خووی بوتهوه و به لیوانی نیگای له نیوان

شانهكانى پيىستى ژنهوه ههئنه مژرى. ئاى... ئهوه چاوه رهشانه؛
هر گيز پيى وانهبوو - نه ئه مړو و نه هيچ رۆژيک له رۆژان-
زينده وهريکى وا ئه بينى! ئه م چاوانه! ژنى زور و زه مهندى
ديبوون. ئه و ژنانهى كه شه قامه گهوره كانى شار به خو بادانى
خويان، به سووراندنى كراسه رهنگنامه كان و شه پولى شال و
مه مگ و سمته كانيان؛ به كهوانى كه مهر و بينى پرچ و حمزى
خوازيارى چاوه كانيان ئه رازيننه وه. ئه و ژنانهى كه نيوهى حمز و
ويستى خه لكى تريان بو لاي خويان رائه كيشا و، به بزه يه كيان
تيك بهر ئه دا. ديبووى و زوريشى ديبوو. سهرده مى خزمه تى
سه ربا زى. له پايته خت و هميش له ناو هۆزه كانى رۆژئاواى
ولا تدا. جهنگى ناوخو. هيرش بو ئازهر بايجان. به لام ژنى وهك
ئهم ژنهى هر گيز نه ديبوو. ژن نه بوو ئهم ژنه، ئه فسانه بوو.
له گه ل ئه وهى له سه ر ئاوه كه بوو، خو تن نه بوو، خهون بوو،
خه يال بوو. گولئه ندامى چيروكه كه ونه كان بوو. زىنى بو تان و
په ريزادى گولخه نده ران بوو و... يا خود خولقاوى خه يال؟ به
خهون ئه بينرا يان له بيدارى دا؟ تو بليى بتوانى دلى په نجه كانى
به سه ر پيىستى رووتى دا بهيى؟ ئه توانرى ئايه گرى له شى
ههست پى بكرى؟ نه، نابى؟ ته نانه ت نابى له م لا و ئه ولاش
باسى بكه. زمان بزيوى و باسى بكه ئتير هر گيز ناي
بينيه وه. نه به خهون و نه زينده خهون. ئهم رازه ئه بى له ناو
مجرى سينگتدا به شاراوهى بمينيته وه. ئه بى ليوت لاک و مور
كه و ئه وهى كه ته نها تو بينيوته، بو كه سى كهى نه گيريه وه
هه تا رقت لى هه لنه گرى... به لام ئه ي پياو، ئه وا چى ئه كهى؟
له خه يالى خو تدا نو قم بووى! بو خهون بينين هه موو كاتيک
دهر فته هه يه؛ به لام بو پفاندن، ده سه وه شاندى، ته نها جاريک.
ته نها جاريک. وه خو كه وه. بزوتنيک! خه وه كه ت بشكي نه.
خو ت بده به سه رى دا و له ناو ده رووى ئاوه كه خافلگيرى
بكه. هر كه س هه يه، با بى. له م چولگه يه كى لييه؟ تا

قهلاّتى تۆ هيشتاكوونى چەن فرسەقە. وشترەكەت لە لاڤيە
 دەر ئەكەيت و لە پشت تەپۆلكەكانى شوڤمە دزە ئەكەى.
 تۆ بە تەماى ئەسپ ھاتيت و ئەو ئەسپ و ئەو ھەش سوار.
 كچى ئەميريش بى تۆ چەشتووتە و ڤاڤدووويت. مەگەر تاكەى
 ئەتەوى لە باخەلى زنىكدا بخەوى كە بەتەمەن لەجى پوورته؟
 كورە ڤا بە... بزوونىك... سەرەتا كراسەكەى ھەلگەر، پاشان
 لەغاوى ئەسپەكەى و ئەوسا دۆخينت بترازىنە؛ ھەر چەند
 ئەى ڤياو دۆخينت هيشتا بە ھەرامى نەترازاو. بەلام ئەم زنە
 خۆ لە مروف ھەرام نىيە. لە شىرى داىكىش بەتامترە؟ دلّت
 بكە بە دەريا، ترس لە خۆت ڤادە، خۆت ڤاوەشىنە. ڤەلامارىك!
 بەلام ڤياو ئەتوت كۆت كراو. وشكە ئارەقەيەكى لە
 ناو شانیا ھەست ڤىكرد. ئەتوت خوين لە دەمارەكانيا ڤچاو.
 ببوو بە بەرد. ڤامابوو. گۆشت و ڤىست و ئىسقان. بەس!
 نە ئەيتوانى بچوولئ و نە ئەيتوانى زمان بىزىوئ. بەلام خۆ
 نەمردبوو! لەرزىنىك. خش خش، لە ناو زەلانەكەدا سەريان
 نا بە گوڤى يەكەو. لىك دران و شەپۆليان دا و لىك داڤران و
 چاو ڤەشەكان لە چراى زەلدا ون بوون. قەرەئات حىلكەيەكى
 ڤچرپچرپى لە ناخەو كيشا، مارال ڤىلووى لەبەريەك كردهو،
 بە ئاوەكەدا ڤۆچوو، ھاتە دەر، شان و سىنگى خڤ كردهو و
 پشتى وەكوو شەپۆلى لەم چەماندەو و بە لای قەرەدا ئاوپى
 داہەو. نىگای نىگەرانى قەرە لە قاميشەلانەكە بوو. مارال
 چاوى بربىە شوين نىگای قەرە، لە ناو لقە لەرزۆكەكانى
 زەلەكاندا، چاوانى ڤياوئىك، دوو ڤەلەى ڤەش و ڤىوار، گىريان
 كردهوو. تووكى لەشى مارال ڤاست بوويەو. ھاوارىك لە دلئى
 بەرز بوويەو و -يەكەم شت- چنگى كرد بە جەلەكانىدا.
 جارىكىتر قاميشەكان بە دەنگىكى وشك لىك ئالان، جوولان
 و چاوەكانى تىدا ون بوو. مارال لە گۆلەكە دەرپەربىە دەر، خوى
 لە ناو جەلەكانيا شاردهو و بە پەشوكاوى سەيرى ھەموو

لایه‌کی کرد: له په‌نای گه‌رووی بیره‌که‌دا، وشتریک به باریکی سووکه‌لوه وه‌ستا‌بوو. پیاوه‌که له زه‌لان‌که‌که دوور ئە‌که‌وته‌وه و به‌ره‌و وشتره‌که ئە‌چوو. ماراڵ توانی شان و په‌لئی ئاره‌قه‌ی ناو پشت و هیلی قژه ره‌شه‌کانی پشت ملی ببینی. بالا‌ی زۆر به‌رز نه‌بوو، شه‌روالیکی ره‌شی له‌پی‌دا بوو و ئیله‌کیک له هه‌مان ره‌نگ به سه‌ر کراسه سپی و بلینده‌که‌ی‌دا! وه‌کوو زۆربه‌ی پیاوه ده‌شته‌کیه‌کانی خوراسان، قایشیکی به‌ستبوویه پشتی و زنجیریکی به شانی‌دا هه‌لواسیبوو. پاژنه‌ی چه‌رم لیدراوی گیوه‌کانی هه‌لکیشرا‌بوو. پیاو به هه‌نگاوی کشاو به سینهی گه‌رووی بیره‌که‌دا سه‌رکه‌وت، خۆی هه‌ل‌دایه سه‌ر ملی وشتره‌که و له کاتی‌کا قولاپی په‌نجه‌کانی له که‌للی داره‌به‌نی وشتره‌که گیر ئە‌دا، ئاو‌ری بو‌ لای ده‌می کارپزه‌که دایه‌وه؛ نیگای شه‌رم و تامه‌زرۆی له سه‌ر پوخساری ماراڵ چه‌قی و به بی‌هه‌ستان له‌شی لوول کراوی وه‌کوو مار له که‌له‌که‌ی داره‌به‌نه‌که سه‌رخست و سواری وشتر بوو. له‌م کاته‌دا وشتره‌که عۆری کیشابوو و که‌وتبوویه ری. لۆقه‌ی ئە‌کرد و ئە‌و تی‌ره‌ پچوو‌کانه‌ی به سه‌ر پشتیه‌وه بوو شه‌که‌یان ئە‌هات.

کابرا، داردسته‌که‌ی له لاشانه‌ی وشتره‌که ده‌رکی‌شا و له شان و ملی پاتال‌که‌ی راوه‌شان‌د. وشتر، په‌نگاوی هاویشت و ده‌ست و پی‌ی هه‌مبه‌ری یه‌ک که‌وتنه سه‌ما و به دوا‌ی خۆی‌دا تۆزیک‌ی نه‌رمی به چه‌وادا بلا‌و کرده‌وه.

ماراڵ واقی دوورکه‌وته‌وه‌ی کابرا و وشتر، تاویک، بی‌ئه‌فان له‌خۆی پرسی: «ئهی بو‌ رویشت؟» ئە‌م پرسته‌یه‌ش له رووی وشیاریه‌وه نه‌هات به زمانی‌دا. سروشت و هه‌ستی وای ئە‌وت. بو‌ ئە‌مه‌ش بوو هاته‌وه به خۆی‌دا و له ده‌رپینی چه‌زی ده‌روون، شه‌رم دای‌گرت. سه‌ری داخست، ماوه‌یه‌ک دانیشت و ئانی‌شکی دادایه سه‌ر که‌شکه‌ی روتی ئە‌ژنۆ‌کانی، په‌نجه‌کانی لیک گیراند، سه‌ری داخست، شانه‌کانی چه‌مانده‌وه و به

دردۆنگیه‌که‌ی کوشنده‌وه چووہ ناو بیر و خه‌یال‌ه‌وه. دوودلی و غه‌م. غه‌م و خه‌یال. له‌ نیگای ناکاتی کابرا ترسابوو. کابرا ئه‌گه‌ر په‌لاماری بدایه، ره‌گ و پیستی به‌ نینۆک هه‌ئه‌دری. له‌ خاک و خۆلدا ئه‌ی تلانده‌وه. ئه‌ی خسته‌ بن‌ خۆی. کو‌تریک به‌ دهنووی شاهینه‌وه. خونچه‌ ئه‌بوو به‌ گۆل و گۆل هه‌ئه‌پرووکا. دهرووی خاک خویناوی ئه‌بوو و قه‌لای دفره‌ی ژن له‌ چه‌زیکێ پر له‌ ژاندا ویران ئه‌بوو. ویرانی. بارت نه‌گه‌یاندۆته‌ مه‌نزل. به‌ سه‌ری شوپروه‌وه روو له‌ کوئی ئه‌که‌ی؟ ئیسته، خو وانه‌بوو. پیاو تیپه‌ریبوو و رویشتبوو و ئه‌و خۆفه‌ خه‌یاله‌ وه‌ک برووسکه‌ به‌ بیرى مارا‌لدا تیپه‌ریبوو و له‌بری ئه‌وه، چه‌زیکێ سروشتی له‌ قوولایی ناخیدا روا بوو. چه‌زیکێ یاخی. خۆزگه‌یه‌ک که‌ مارا‌ل له‌ به‌خه‌به‌ر بوونه‌وه‌ی له‌ دهروونیدا دوودل بوو: بوچی ئه‌و چه‌زه، ئه‌و ماره‌ خه‌وتوو سه‌ری له‌ پۆپکه‌ دهره‌ینابوو؟ نه‌مه‌گه‌ر دلاره‌ر له‌گه‌لیدا یادیکێ عاشقانه‌ بوو؟ نه‌مه‌گه‌ر ئه‌و -مارا‌ل- ته‌نانه‌ت هه‌ئه‌ششی بو‌ لای خۆی ری نه‌دابوو؟ ئه‌ی بوچی بوو چه‌زی ئه‌کرد خۆزگه‌ کابرا هه‌ئه‌نه‌هاتبا! خه‌یال، خه‌یال. خه‌یالی‌ خاو. دلی زه‌وی لی ئه‌دا.

مارا‌ل سه‌ری له‌ سه‌ر ئه‌ژنۆ به‌رزکرده‌وه و که‌زیه‌ به‌ئاو ته‌ره‌کانی که‌ به‌ ده‌ور مل و روومه‌تیدا لکابوون، لادا، قه‌دی پاسه‌ت کرده‌وه، جلی له‌ به‌ر کرد و سه‌ریپۆشه‌که‌ی له‌ ده‌ور سه‌ری گری‌دا. پاژنه‌ی کلاشه‌کانی هه‌لکیشا و بو‌ لای قه‌ره‌ چوو. هه‌وساره‌که‌ی گرت به‌ ده‌ستیه‌وه، پیی له‌ ئاوزه‌نگی نا، نیشته‌ سه‌ر زینه‌که‌ و به‌ بی مه‌به‌ستی غاردان، په‌شمه‌که‌ی به‌ که‌له‌ی زینه‌که‌وه به‌ست و قه‌ره‌ی به‌و کویره‌ ریگه‌یه‌دا برد که‌ کابرا وشتره‌که‌ی پیا‌بردوو. چاره‌ چییه‌؟ رییان یه‌ک بوو. له‌ له‌شه‌ سسه‌ت بووه‌که‌ی گه‌را پشوو بدات. با تاوی خۆر بدا له‌ پشت و شانها‌کانی و ئه‌و فی‌نکیه‌ی ئاوی مه‌نداوه‌که‌ دابوو به‌ له‌شی، بچنی‌ت، به‌ژنی‌ت. ماندویتی، سسه‌تی، ته‌مه‌لی،

خاوبوونهوه.

قوَل و شان و رانی به سستی بهردرابوونهوه. ئاو، ماندویتی لهشی پادابوو. کابرا ئهوی تووره کردبوو و ئیستاگهش شوپین پیی بهتالی کابرای غهواره و ههتاو، ژنهیان سست ئهکرد. چ خوشه خهوه. خهویکی خوش لهسیبهری تاویریک، له قهراخ خوراوگهی پروباریک. یان له نهرمه زهوی پهوهنددا. له سهر پهختیک له سهر پشتی وشتریکی هیور دابهسترابی.

پیلوهکانی قورس ببوون، قورستر. شانەکانی شل بوون، چهمایهوه؛ سهر و سینهی نووشتایهوه، کهلهی زینهکهی گرت به دهستیوه و سهری خسته سهر شانی قهره. لهنجهی خاو و به ئاههنگی ئهسپ. نهرم و بهئاواز. وههوز. خهوه. ههتاو. خاموشی. فهراموشی. جیهان بللی با بسووتیت!

ههتاو له بهرزاییهوه، پهنجهی له تهختی شانی مارال گیراندبوو و ئهیسووتاند. تهختی نیوان دهفهی شانەکانی، وهکوو نان ساجیهک که برژابی، لکابوو به کراسهکهیهوه و جار جاره ئهگهر سرهویهکی بهاتایه، مارالی خهوتوو و بیدار ههستیکی خوشی پهیدا ئهکرد. ههستی به سووکی ئهکرد. پوژ ئهگهر به خهوه تیپهپی، ههر چهن ماندووکههره، بهلام سووکتیره. ههر ئهمهش بوو، کاتیکه مارال پوخساری شهلالی ئارهقهی خووی له سهر شانی ئهسپهکه بهرزکردهوه و به سهردهسته ههر اوه گوئدارهکهی، تهپایی ناوچهوان، ژیر چاوهکان، بناگووی و ملی وشک کردهوه و پیلوهکانی ههئینا، ههستی کرد ریگهیهکی دریزی بریوه. پوانگهی دهشت گوپابوو، خوهر بهرهو خووراوا ملی نابوو و زیاتر له دوو نیزه ههتا هیلی بوری ئاسو به دهمیهوه نهمابوو. ههوری پهله پهله، ناو به ناو گونای ئاسمانی خال خال کردبوو.

گهیشتبویه سهر شاریکه. سهیری ئهمبهر و ئهوبهیری کرد. لیواری ریگهکه چاخانهیهکی قوری بچکولهی لیبوو به

٦٤
که لیسدهر
به رگت ٠٥٩٩٠٠

ناقه داریکهوه. لای دارهکه ماینیکی سوور بهسترابوویهوه. ماراڻ دهسکهوساری لهغاوهکهی راوهشانده و قهرئات بهرهو چاخانهکه سهری لار کردهوه. یورغهی کرد و پانی پښگهی بری. لهو بهری پښگه، له قهراخ باریکه جوگهلهیهک ماراڻ له نسهپهکه دابهزی، رهشمهکهی گرت بهدهستهوه و بهرهو بهرههییوانی چاخانهکه رویشته. که گهیشته نزیک سهکوکه خاوهنی ماینه سوورهکهی ناسیهوه: ماهدهرویش. نهو کهسهی که وهزی کهره و قهیماخ و شیر و ماست نهچوو بو ناو رهشمالهکان، دوغای نهخوینده، پهردهنیگاری نهگیږا و به تیږی پرهوه نهگهپایهوه. ماراڻ، دووراودوور، زور جارن نهوی دیوو به سواری ماینهکهی به قهراخی رهشمالهکاندا تیپهپربوو. نهندامیکی کشاو و چاوانی رهش و بهقوولا چوو. میزهریکی سهوزی نهبهست به سهرییهوه و روخساره داتهکاوهکهی سمیلکی گهندهمووی رهش و باریک و پیشیکی کورت نهی پازندهوه. کهوا سهلتهیهکی پهنهگ رویشنی له بهر نهکرد و پشتوینی سهوزی نهبهست. هر کات به پیویستی بزانیاهت عابایهکی تهنکیشی نهدا به شانیدا. جووتیک گیوهی مهلهکیی یهزدیشی ههبوو که ههمیشه پاژنهکانی ههکیشرابوو، گورج و گوډ. نهنگوستیلهی عاقیق پهجهکانی پرکردوو و کیسهیهکی چهرمی له شاندا بوو. لیږه، ماهدهرویش توژی غهگین و له بیردا بوو. له سهر سهکووی چاخانهکه له تهنیشت تیږی خویش نهخش و نیگاری ماینهکهی دانیشتبوو و پالی دابوو به دیوارهکهوه. پانیهی سهری خستهبوویه قوولکهی دیوارهکه و برژانگه دریژ و توژاوییهکانی نابوویه سهریهک و وهنهوزی نهدا. ماراڻ له سهر سهکووی بهرامبهری دانیشته.

تۆخهكهوه هاته دهر، له ژير چاوهوه سهيرى مارالى كرد و له چوارچيويه دهرگاكه تپهپى. كابر، ئهباوا يهكيك له گونديهكانى ئهو دهروبهره بى. مارال، سهيرى دووركهوتنهوهى كابرى له بهر ههتاوى رهنگ پهريوى ئيوارهدا - به ناو شانە دوو كردهوهكهيهوه - كرد. سهيرى وهرگيپرا و داواى پيالهيەك چا و زهركيك ئاوى ئيكرد. به دهنگى مارال، پيلوهكانى ماهدهرويش كرانهوه و سهرنجى بوو ساتيک كهوته سهر مارال. مارال پوو لى وهرگيپرا و ماهدهرويش له شه پاكشاوهكهى كو كردهوه، لاقهكانى ههلكيشا و به باويشكيكى كورت ماندويى له لهشى دهرکرد و دهستى هينا به روومهتى دا. ماهدهرويش پهريشان ديار بوو. وهك بليى له شتيك نارحهته. دلى ئهخيورياهوه و نائارام بوو. مارال واى به باش زانى ههلسى و بچيته ناو چاخانهكهوه. بهلام خو نهى ئهويست بهنيتهوه. نهى ئهويست قهرهئاتيش بهجى بهيلى. پرسيارىك و گهروو تهپرکردنيك. چاخانهدار چاى و ئاوى بوو هينا.

مارال پيگهى دهرزيوهرى لى پرسى:

— زورى ماوه؟

— زور نا، دوو فرسهقيك.

به بيستنى ناوى دهرزيوهر، ماهدهرويش ورياتر بوويهوه و ببياكانه خووى هاويشته ناو وتوويزهكه و ئهوهندهى وهلامى پرسيارهكهى له چاخانهدارهكه وهرگري، پوو قسهكه كهوتبوويه ماهدهرويش.

— لاي خورارهوهى پيگاكهيه. كولان و مالى زور نيه. پيچاوپيچ نيه. پهريزنى دهر مالانيان تازه پاكيشاوه. ئهژنويهك بهرزتر نيه. به دوو غار ئهگهيته ئهوى. پيگهى مينيش لهويويه!

مارال دهرفتهى ئهوهى پينه درا كه بلى «خوم به تنها ئهپوم.» ماهدهرويش له سهكوكه دابهزى و چوو بوو لاي ماينهكهى. تپرى دا به سهر زينهكهدا، توورهكهى له دهى

پاتالەكە كردهوه، له غاوی كرد و چا و له پێی ماراڵ راوهستا. كچه ههلسا، پارهیهکی خسته ناو ژێر پیاڵهكە و سواری ئەسپ بوو. ماھدەرۆپشیش ئەندامه كئشواوهكەى ههڵدا سەر ئەسپهكە، شهمايلى عهلى ئەكبهەر. ماراڵ ئاوزهنگى راوهشاندا و ماھدەرۆپشیش ماينهكەى خسته رێ.

له رێگه، ماراڵ خامۆش بوو و پوخسارى داگیرابوو. قیت له سەر ئەسپهكە دانیشتبوو، دهسكهوسارى له غاوهكەى له مهچهكى ئالاندبوو و له كاتیكا شانى چهپی توژی چه مابوو سهیری بهردهمی خوێ ئەكرد. بوونی ماھدەرۆپشیش له تهنیشت خوێهوه ههست پێ ئەكرد. دهنگى ههناسهى ماينهكە و دهنگى سمهكانى، كه عهرزه رهقهكهيان نالکهن ئەكرد، ئەبیست؛ بهلام سهیری ماھدەرۆپشیش نه ئەكرد. بالا و پوخسارى دهرویشی له خهیاڵدا ئەبینی؛ بهلام له وشيارىدا تاقه جارێكیش لایهكى لى نه كردهوه. ئەم رهقى و گرژیهى ماراڵ دهرویشی خستبوو به تهنگانهیهكوه كه نهى ئەزانى چى بهم كچه خيالاتیه بلى و چۆنى له گهڵ بچوو لێتهوه.

ئهگەر سهیری ههموو جوړه خهلكێك بكه، پهنگه ههچ تیرهیهك به ئەندازهى شایهه و لۆتى و پهوزه خوین پوهه لهما تراو نهبن. بهلام دهرویشی گهرووك و گه دای قه له ندهر، ئەگەر تا ئەو رادهش پووایان نه كرابێتهوه، له خهلكى تر زیاتر له سەر سفرهى ئەم و ئەو لهوه پاون. له ژيانىاندا شهريكن و له ناویاندا ئەوسوورپننهوه، قونه قون ئەكهن و خویان تی هه لئه سوون. خهلكى خيالاتى به لای قه لاتیكا دا ئەگەر به رېكه ویت تیپه رن، پهنگه ديمه نیكى سه رپییى ره چاو بکهن. بهلام هه ر ئەم خهلكه له گهڵ قه له ندهران و دهرویشانى گهرووك هه میشه پوه به روون و شان به شان و بینینی ئەمجۆره كه سانه ئەوه نده له بهر چاویان ئاساییه وهك بینینی بزنه كیوییهك. بهلام ماھدەرۆپش، ئەم قه له ندهره تاقانه گه پریده دهشتهكانى خوراسان، له تهك

مارالھوہ، ئم كچه كوردهى كه رهنكه زور جارن دىبوى و چاوپنوكانه سهىرى كردبوو، ههستى به غهوارهى و ناموىى ئهكرد. بىگانه بوون و غهواره و به هيج فروفيليك نهى ئهتوانى خوئ له داوى ئمو غوربهته درباز بكات. سهنگىنى مارال كوئى پىدابوو و لهو لاشهوه به سووكايهتى ئهزانى لهگهل ژنىكدا هاو رى بىت، هاو پى بىت و نهتوانى لهگهل بدوى. ئمه سهوكى و سهرشورى بوو و؛ ئهباويه لهو ئاوه بدات:

— خو خهلكى دهريزه نيت؟

مارال به هه مان شيوه كه سهىرى رىگهكهى ئهكرد، به بى ئهوهى بىرى خوئ تىكدا پى و تبوو: «نه» و گوتهكهى ئهوهنده كورت و داپراو بوو كه ماهدهرويش رىگهى قسهى ترى بو نهمايهوه. ديسان تاوه رىيهك. ماهدهرويش ماينهكهى غار دا. مارالئيش تاوى دايه، بهلام نهك شان به شانى دهرويش بازوى. توژىك له پاشتر. ماهدهرويش لهغاوهكهى كىشايهوه، مابين خاوى كردهوه. قهرهئات گهيشت. لهزى غاردان. مى له ژىر قورسايى لهغاوهكهدا كهوانهى كردبوو. مى له مى مابين ساوى. مارال لهغاوهكهى شل كرد. قهره پى له عهرز برى، بن سمهكانى پزىسهكان دا و بهچاو لىكانانى ماينه سوورى بهجى هيشت و واى له ماهدهرويش كرد قامچى له سمتى ماينهكهى راوهشىنى و پاتالهكه ناچار بكا بكهويته غار. بهلام قهرهئات كهى رى به خهنيه ئهدا؟ مابين كهفى ئهچهراند و داژووت. قورس داژووت. بهلام مهگهر ئهتوانى به قهرهئات بگاتهوه؟ جكه لهوهى كه مارال خوئ لهغاوهكه رابكىشى. رايكىشا و مابين خوئ گهيانده بن كلكى قهرهئات.

ئارهقه بهبن گوپكانى دا شوپربونهوه و، خوئ زابويه گونكانى ماهدهرويش. بيانويهك بو بزهيهك به رووى مارالدا. مارالئيش نهتوانى حهزى شانازى كردن به وهها ئهسپىك بشارىتهوه. غارىكى خوئ. له سيلهى چاوهوه سهىركى

نیورپوخی ماهدهرویشی کرد؛ ئه‌ویش، چه‌شته‌ی پۆزگار، توانی
برووسکه‌ی شکاوی نیگای کچه به‌ه‌واوه بگریته‌وه و بی‌کا
به‌هی‌خۆی. هی‌زی دلّ و بیانووویه‌ک بوّ ئاخاوتن. خاوه‌ خاوی
بکرایه‌ت، به‌ه‌ر هه‌نگاو و به‌ه‌ر تاودانی‌ک، هه‌لی له‌ده‌س
ده‌رئه‌چوو. هه‌لی له‌ده‌س ده‌رچوو بوو. ماهده‌رویش زمانی پزانده‌:
– ئه‌ئیی بوّ لای خزم و که‌سه‌کانت ئه‌چی، ئه‌ری؟
میشکا ئیه‌ کان؟

– ئا.

– بوّ مائی کی؟

– توّ چیت لیّ داوه!

ماهده‌رویش له‌ به‌رامبه‌ر نیگای ماراڵ دا خۆی پیّ رانه‌گیرا.
گولم‌خیک له‌ نیگای دا بوو. سه‌ری داخست و بی‌ده‌نگ بوو.
پاشان به‌ نه‌رمی وتی:

– په‌یامیکم بوّ په‌کیک هه‌یه، ئه‌گه‌ر... نازانم ئه‌توانم
متمانه‌ به‌ توّ بکه‌م یان نا؟ ئه‌گه‌ر به‌ئینم پیّ بده‌ی رازم
نه‌درکینی پیّ ئه‌ئیم. متمانه‌ت پیّ ئه‌که‌م. پیّتی ئه‌ئیم.
ئاخۆ چه‌یامیک بی؟ بوّ کی بی؟ ماراڵ که‌سی نه‌ئه‌ناسی.
به‌لام ماهده‌رویش له‌وه زیاتر خۆی پیّ رانه‌گیرا. ده‌سه‌ره
هه‌وریشمه‌که‌ی له‌ گیرفانی سه‌له‌ته‌که‌ی ده‌ره‌ینا و وتی:

– شیرو! کچی که‌لمیشی. ئه‌مه‌ به‌س توّ ئه‌یزانی.
من ئه‌زانم، شیرو ئه‌زانی و خاوی بانی سه‌ر. ئه‌م ده‌سه‌ره‌ی
به‌ه‌ری و پیّی بلّی سه‌ه‌یزوو شه‌و، کاتی‌ک که‌ مانگ هه‌لات
من له‌ سه‌رچاوه‌ی کاریزه‌که‌ چاوه‌پۆی ئه‌بم. روو سپی بی
کچ. مه‌هیله‌ براکانی پیّ بزنان. دایکیشی هه‌ست پیّ نه‌کا. ئه‌و
چاوه‌پۆی په‌یامی منه‌. ئیتر خوات له‌گه‌ل. له‌م که‌لاوانه‌ که‌
تیپه‌ری، له‌ خوار پێگا‌که‌ ئه‌گه‌ی به‌ ئاوا‌ی. ده‌رزیوه‌ر ئه‌وه‌یه.
من ئیتر ئه‌گه‌ریمه‌وه. خوات له‌گه‌ل. خوات له‌گه‌ل.

ماهده‌رویش له‌غاوی ماینه‌که‌ی وه‌رگیرا و پشت له‌ ماراڵ

به نهرمه غار دوركهوتهوه و مارايش ئاوزهنگى راوهشانده و ئازووت. پيش تاريكان نهباويه بگاته مالى بلقيس. دهرزيوهه. نهمهش دهرزيوهه. بهو نيشانانتهوه كه دابوويان. لاي خوارووي ريگاكه يان، له رووگه ي سه رپي نهيشاپوور-سه بزهوار، گونديكي چووك به ديوارى كورت و تاز سازهوه. نهو ديواروچكانه ي كه خانوهه تنگ و تاريكه قوره كان ليك جيا نه كاته وه. ناوبه ناو نه بينرا مهيدانوچكه يه كي لاروله ويتر بو شاييه كي له نيوان چهن خانوودا دروست كردوه و له سووچيكي مهيدانه كه تهنوريك له عمرزه كه دا دامه زراوه. هه موو ماله كان له پانزه زياتر نه نه بوو. نارپك و پهرش و بلاو. ههر كاميشى روو له لايه ك و ئاقارپك سازكرا بوون. يه ك روو له رووگه، يه ك روو به روژه لآت و نه ويتر رووي له ريگه كه يان خو ره لآت بوو. نه گونجاو له گه ل يه كدى. لاي سه رووي گوند، بن ريگه كه سه رچاوه تنگ و چوراوه كه ي كاريز بوو. تو زيك له فرميسيكي چاو زياتر. ئاو به هيورى له ده مي تهنگى كاريزه كه نه خزا خواره وه و وه كوو پشتينه يه كي باريك به ده ور دي و دي به ره كه دا نه سوورا. پواله تي لايه نه به خيله كه ي سروشت. هه موو شتيك سه ري خوخور و ورديله. بچووك و بي بايى. له سه رانسهرى نهو هه موو گوند و قه لآتانه ي كه مارال تا به نه مپو بينبووي، نه م دانهيان بي سنوور و كه وشه نتر، نارپك و نارپه سه نتر له ههر هه موويان بوو. ناجور و بي پواله تتر له ههر هه موويان.

قه لاي گونده كانى تر ههر كامه بو خو يان رهنگ و روويه كيان هه بوو و نيشانه يه ك له رابردوو. لانيكه م ليك نه اتن. يه كده ست و ويكچوو بوون. برج و قه لايه كيان هه بوو، با و بارانيكيان ديوو، بيرخه ره وه ي تي به رپيني ميژوويه ك بوون. جي پي روژان و وه رزان له ديواره كانيان هه لكه نرابوو. ديواره كو و سپيه به رزه كانيان شايه تي تي به رپيني گيژه لووكه و هه تا ويكي له ميژينه بوو. هه موو سه ربانيكيان بيره وه ري پياسه ي پي

ئېشك گريكي پيوه ديار بوو و خەلكەكەى بارى سالانيان به كوۆل كيشابوو. پوخساريان، روومهتى جووتيارانيان هاوكيشهى دەر و پهيكەرى گوندهكان بوو. پير و چرچ و كهون. هەزاران سال ژيان و كار و كار. هەتاو و باران و با و وشكىي و زهوى. دانهويۆلە و خەرمان و دەشت. قاتىي و مەرگ و مردن. ئەمانە هەمووى لە سەردەمايهكى دوور و دريژدا، نەك هەر لەگەل پوخسار و پەفتارى جووتيارەكان تيگەل ببوون، بەلكوو لە بيچمى مائەكانيش خزابوون. خانووى شان بە شان، دەس لە ملان. دەم بە سرتە: تالانگەران وا بەريوهن. خوۆ وهشيړن! خوۆ وهشيړن! دەنگى سەمى ئەسپ كۆمەليكن. ئەگەر توركمان نەبن ئەوا باجگرەكانن. خوۆت بدزەرەوه. خانووى توهندەرتوو. خانووى حەشارگە. شاردرای ناو شاراوه. تەنانەت لە بەر چاوى دراوسيش. سەرەپاى ئەمەش بەناچارىي تيگچرژاو، ليك هەليپكراو.

بەلام گوندى دەرزيوهر وەها نەبوو. راستيهكەى ئەوه بوو كە دەشتيهكان خيوهتى قورپنهيان هەلكردبوو. بەلام نەك بە شيوهى چلەبەنان. لە كوپپه ئەو بازنە، ئەو نيو بازنەى ئەسەمەريپچە ليك هەليپكراوهكان؟ نيشانەى مانگ؟ كەوانى مانگ ديار نەبوو. ديەر، كەلكە قورپك بوو لە سەر لەمەكانى قەراخ رېگە، لە سەر پشتى گردىكى كيسەل ئاسا. گەدايهكى بەناچار هەلترووشكاو و دەس بو يارمەتى دريژكردوو. لارولەويپر و ناقوۆلا. مارال كاتيگە بە سواری ئەسپ گەيشتە ناو گوندهكە لە زۆرەى سەربانەكان بەرزتر بوو. شتيك ئەگەر - توۆ بلى پيسستەى مەريك - بە ليواری هەر بانیکهوه بوايه، بە ئاسانى ئەيتوانى پەل باويژي و هەليگري.

گوندى دەمەو ئيواره، بەتال و چوۆل بوو. خەلكيك ئەگەر هەبوو لە هيلانەكانيان خزابوون. تاقە كچيك - نيشانەيهك لە ئادەمیزاد - بە قەراخ ديوارپكدا ئەهات و مەنجەليكى بن

رهشی له سهر سهر بوو. كچه، شووش و باريك بوو. لوی لهچكهكهى تاسهر لوتى هینابوو و سووچهكهى خنىبوو به قهراخ سهرپوشهكهى دا. تنها چاوه تیژ و تهوارئاساكهى له ژیر پوولئهكهكانهوه كه به تهوئلی دا هئواسرابوون، ئهبینرا. چاوهكانى فرهیان ئههات و سهیری مارالیان ئهکرد. ههر دووك، مارال و كچه، له سهر سووچی دیواره قورهكه پیک گهیشتن. مارال لهغاوى قهرهئاتی راکیشا و وهستا، بهلام كچه به بی گویدانه ئهو، تیپهپی و به لهنجه دریزهى دا به ری خوی. مارال بانگی كرد. كچه ئاوری دایهوه و چاوی بریبه چاوی مارال، به بی ئهوهی پی هئینی بو لای. پیویست به وشه نهبوو، چونكه خالپرسیك له چاوه نائارامهكانی دا ئهدرهوشایهوه. هیواى ههوائیک! مارال ناوی بلقیسی هینا. كچه ههنگاوپك لی چوو هپیش و له بهر سینگی قهرهئات وهستا. مهنجهله بهتالهكهى له سهر سهر داگرت. نایه سهر لیواری دیوارهكه و وتی:

— چ کاریکت به بلقیس ههیه؟

— تۆ نیشانهی مالهكهیم بهری کارم پیهتی.

كچه له یهكروبوونی مارال شهزما. مهنجهلهكهى نایهوه

سهر سهری، پشتی تیگرد، كهوته ری و وتی:

— بهو لایه دا برۆ. له سهر ورگی گردهكه. تهنورهكهى

دایسی. دووكهلهكهى ئهبینی خو!

مارال سهرنجی له سهر كچهكه ههگرت و به بی وتی

وشهیهك بهرهو مالهى دووكهلی لی ههئهسا ئازووت و دهمیكى

دی لهپشت دیواری مالهكه وهستا. ژنان تهنورهكهیان دهوره

دابوو و خهریكى كیشهی نانکردن بوون. شهوقیكى نهشارهزا

بو کاریکی نوئ. ژنی خیلاتی نانی ساج ئهكهن. کارکردن به

تهنووری گونیدی نازانن. بۆیهش بوو زۆریهى ژنانی گوندهكه به

دهور تهنورهكهدا وهخرهاتبوون و مووزاتیان ئهکرد. مووزاتی

نانکردن. ماراڻ ناوی بلقیسی هیئا. ژنیڪ له ناو ژنهکاندا، بالآبهرز و تمهن ناونجی، بهرهو پرووی ماراڻ هات، چاوهکانی گنج کرد، لیی وردبوویهوه و له قهراخ دیواره قورهکه وهستا و له کاتیكا ئارهقهی دهموچاوی ئهسپریهوه، پرسى:

— نا، بهئی؟

ماراڻ نهی ئهزانی ئهبی بلئی چی، له کوپوه دس پئیكا و، چونی پئی بلئی که کچی عهبدوسه و بو لای پووری خووی هاتووه. جاریکی کهش بلقیس لیی پرسى کییه و چی ئهوی؟ ماراڻ لهوه زیاتر تاوی دانیشتنی سهرزین و بیدهنگ مانهوهی نههینا. ههستی کرد خهریکه له ژیر قوورسایى نیگای بههیزی ژنهدا ئهچهمیتهوه. بویه دابهزی و به کزی لای یالی ئهسپهکه وهستا و له کاتیكا له نیوانی وشیارى و گیزیدا ناوی عهبدوسى ئههینا، نیگای داخست تاكوو کاردانهوهی پووره بلقیس چ بیټ! بلقیس بهکراسه دریژ و نیوداشتهکهیهوه خووی ههلدایه ئهمبر دیوارهکه و بهر لهوهی کچه له ئامیز بگری به سهرنجیکی توند و قوول روخسار و چاوهکانی ههلمژی و پاشان، شهلهزاو و پر له شهوق کچی عهبدوسى له ئامیز گرت و به دم هندی وشهی پچرپچرهوه که له گهرووی ئههاتنهدر، پرووی له روومهتی ساوی؛ دهستی به باسک و شان و کهزیهکانیدا هیئا و پاشان به تامهزرؤبیهکی بی پرانهوه چاوی بریه چاو و چهناگهی ماراڻ. ههولدان بو دوزینهوهی نیشانی برا. شوپنهواریک. مارالی برده حهوشه. ژنهکان جگه له یهکیان تهنورهکهیان بهجی هیشت و له ماراڻ و بلقیس خربوونهوه. بلقیس مارالی به ههموان ناساند:

— کچی عهبدوسه. سهولته، سهول! له چاوی پیس به دوور بی. بهخیرهاتی پووری گیان، بهخیرهاتی! بلقیس، ههویر و تهنورهکهی له لای قهیره ژنیڪ جی هیشتبوو که لهوانیتر زیاتر تازه میوانی سهیر ئهکرد.

مارالّ ئهسپهكهي برد بو لاي ئاخوپهكه و بلقيس ژنهكاني بهجي هيشت و لهگهلي چوو. ژنهكان ههر كامه و بهجوريك سهيري ماراليان نهكرد. ههنديك بهرژدي و ههنديك به ستايشهوه. به دلنيايي نهوانري بگوتري كه ژن و ژن له دهروونهوه يهكدي پال پيوه نهين، ههر چهن له دهروه ناوبرده خوشكيش بن. شتيكيان تيدايه كه ترسه نوک و بهخيله. دهس ئاوه له ترينيان لهم كيمايهسيه بي بهش نيه. بهخيلي بردن به شهنگ و شوختر له خويان. ترس ئا لهوه. ترسي نهوهي پهسه ندرت درچي. خوفي وه پاشكهوتن. ئه مه نهك ههر له چهند و چوني رازاوهي، دلي ژن هه لئه گلوفي، كه له كار و كرداريشدا ههر وه هايه. نهوي تر نه گهر له كاردا كارامه تره، مايه ئازاري ژنه. سه رشوپي نهين. نه گهر نهو ئازادهيه، مايه شكاني نه مه. نه گهر نهو سه روپوو خوشه، دلي نه م نهرووشيني. نه گهر نهو ناوچه واني ليك نابي، مايه تووره يي نه مه و ته واي نه مانه - دل ئازاردان، شكان، سه رشوپي - نه بنه مايه رق و كينه. كينه يه كه م بنه يه كه ژن له دهرووني خويدا پيي نه گا. كينه وي رانكه ر. گهر ده لوولكي رق و تووره يي دهرووني نه هه ژيني. گركاني درد. پشيله تووره. دهستيک بو لاواندنه وه. نيگايهك بو قبول کردن. فرياد ره سيك له سه ر ده سدا. ئاويك به ئاگردا: خو توش ژني؛ به بالاي عه شق! ئارامي. به لام دلي دهريا هه موو كاتيک نا ئارامه. ژن، ده رايه. ههر چهن كه من نهو ده ريانه ي، لووتكه ي په وه ز - پياوان - به هه ژاني خو له بن بينن. هه لچووني هه ژان، كاتيه. هه لچوون نه نيشيته وه. په وه ز به لام ماوه: پياو، له سه ر پيه.

بلقيس، بالي كراسه كهي مارالي گرت و به ره و ده رگا كورته كهي ماله كهي برد. ژنان به نيگايه كي تر له مارال دوور كه وتنه وه. بلقيس شان و ملي چه مانده وه و پيي نايه ناو ژووره كه. ماراليش به دواي دا چوو. ههر دووك له تاريكاي دا

وهستان. مارال چاوی له پووری بوو. بلقیس چالاکتر لهوهی که ئهینواند خولیکی به دهور خویا دا، به لکوو له قهره بالخی ناو ماله که دا چراهه سیه که داگیر سینیت. چراهه سی رۆن سووت هه لبوو. کلکه مشک - پلته - به له رزینیکی لاواز که وته گیاندان. بلقیس چاوی گیپرا تا جیگه یه که بو مارال ناماده بکا. ژوور تهنگه بهر. ههر چی چۆن بوو، به شه له ژاوی هه ندی ورده و پرده ی کۆکرده وه و قالیچه یه کی لووله کراوی له سووچی دیواره که هیئا و له تهختی ژووره که، نزیک دهرگا که، به هیوا ی هه لاتنی هه یف و تریفه ی مانگ، راخست. هه ندی بالنجی هیئا و له بن دیواره که داینا و مارالی له سه ر قالیچه که دانا و به هه ولدان بو دیسانه وه بینینی مارال، کتربیه که ی هه لگرت، بردیه دهره وه تا ئاوی تی بکا و له سه ر کوانوه که دای بنی و به ژنان بلی ئاگره که ی بو خو ش بکه ن و خو شی بگه رپته وه بو لای مارال. به لام نه توت به کاری نان و ته نووره وه گرتار بوو. مارال به تاق که وت. هه ناسه یه کی دریزی له سینه ی دایه دهره وه. ته نها و نامۆ. دانیش تووی سه ر فره شی ک، ولاتی ک، زه مینی کی تازه. زه مینی ک که هیش تاش نیشانی کی نادیار ی پشتی ئه وی پپوه مابوو. بنه یه کی تازه. مالی کی تازه. بنه ماله یه کی تازه. مه نزلگه ی می شکا لیه کان. سه یری دیواره قورم گرتوه کانی دهور به ری کرد و هه ولدا له نیوان ئه و شته که له که بووانه ی ئه ملا و ئه ولادا سه روایه ک بدوزیته وه. وینه خه یالی ک له که سه کانی، خاوه نه کانیان. واته بتوانی بزانی ئه وه داره دهستی کامه پیاوه؟ کام شوانه؟ ئه و چۆخه یه کی له به ری ئه کا؟ ئه و پووزلخه ی به ملی بزماره که وه هه لواسراوه، پپی کام پیر له سه رمای زستان دا گهرم پائه گری. یان تیپه کانی سووچی دیواره که له چ پاشه که وتی ک ئاخنراوه؛ و؛ ئه م جووته داره داره به نی کامه وشتر سه قامگیر ئه که ن؟ ئه و سه ره بنده چه رمه، قه پۆزی کام هیسر یان مایین له غاو ئه که ن؟ لووله ی

ئەو تەفەنگەى لە بن كورتانى وشتەرەكەوه سەرى دەرھینا وە و سەیر ئەكا، بە كام پەنجە پیلکەى ئەترازینرئ.

پلینەى چرادەسیهكە خوار ببوو و دووكەلەكەى زۆر ببوو. ماراڵ پابوو و پلینتەكەى چاك كرد. لەپەر هەستى بە شتیك كرد لە خویا. هەستى ئەوهى هەر بەم تۆزە كارە لەگەل بنەمالە گری درا. دەست و كار. ئەگەر كەمترینیش بووبئ. چ رازیك لەمكارەدا هەبوو؟ چ رازیك؟ لە مانیكدا غەریبى، وپ و گیز و پامووى، بەلام هەر ئەوهەندەى دەستت بە كارپكەوه پەپوهەند درا هەست ئەكەى كە ئیتر زیادى نیت. ئەتوانى زیادى نەبى. مۆتوربە بوویت. خۆت بە هەقدار ئەزانى. خاوهنى هەق و، حەزت لییه ئەو هەقە زیاتر بكەى بە هینی خۆت. بۆ ئەمەشە كە بىرت وەكوو مشكە كویره ئەگەرپیت و بنكۆل ئەكا تا جیگەیهك بدۆزیتەوه. بوونى تۆ لەم هەولدانە پۆژانەیدایە كە نیازی بە تۆ هەبى و ئەتۆش خۆتى تى بنهپینى. بە دواى كارپكدا ئەگەرپى بەجى مابیت و تۆ تەواوى بكەى. چاو بۆ مانیك ئەگىرى درابى بە عەرزا و تۆ لە ناو خاك و خۆل هەلیگرتەوه و قۆل و بالى بتهكینى. كۆتاییهكەى بە دواى ئەوهەیت بە بوونى خۆت بتوانى چالیك، قوولكەیهك پرکەیتەوه و بەو هەستە بگەى كە سەربار نیت. كە بىكەلك نیت. ئەستوونىكى بەردراوى كە ئەتەوئ خۆت بە شتیك یان جیگەیهكدا هەلپەسىرى. گیر بەدى. ئارەزوو ئەكەى لەكاتیكا لەق بوون و بىبايهخى بەملا و ئەولادا پات ئەژەنى، بتوانى خۆت پابگری. ئەتەوئ بتوانى خۆت لە گیزەن دەر باز بكەى. بى ئوقرەى. رەنجیكى نەینى لە ناخەوه ئەتجوئ. دەر ووندرەى بەراوه ژوووى. دەم بە قاقا و شیرین، بەلام تالى. بۆ ئەمەشە، بە نەینى و بە ملۆزمانەترین شیوه، لە دەر وونەوه خواخواتە بەلایەك بە سەر یەككى خانەخوئدا بیت كە تۆ بتوانى یارمەتى بەدەیت و لەو بەلا دەر بازى بكەى. بۆ ئەوهى

توانیبیتت چاکه و گهوره ییه که می نهوت - که کرداریکی سادهن و له خه یالی تودا گهوره کراونه تهوه و گرانبایی بوون- دابیتهوه. بی هۆ نییه گوندییه کان کاتیکه نه چن بو سهردانی خزمان به دهستی به تال ناکه ونه ری. دهسته به ره یه ک کولیچه، ده به یه ک کهره، سه به ته یه ک تری، چهن دانه یه ک مریشک و که له باب، لانیکه م چل دانه یه ک هیلکه. دهرکی مال کراوه یه، به لام پوخساری خودانی مال دهستی پر ئه یکاتهوه. که چی کچی عه بدؤس به دهستی به تال هاتبوو. هیچی نه بوو. خووی بوو و توریینی به تال؛ با له قولی مشتیدا.

سهر و شانی له دهرگاکه برده دهره وه و سهیری کرد. پووری له سهر ته نووره که چۆکی دادابوو و تا پشتوین خووی کردبوو به ته نووره که دا و ههولئ ئه دا شتیکی له سهر سکلله داخ و پشکووتوو هکان هه لگرتیه وه. ژنه کان ههر وا به دهور ته نووره که وه بوون و چاویان له بلقیس ئه کرد. مارال وای زانی هه ویره که به ته نووره که وه وه رگه پراوه، که وتوتته ناو ناگره که و بووه به قه قنهس. بوچوونه که می بی پایه ش نه بوو. چونکه کاتیکه چوو سهر ته نووره که، پووری هیشتاش به پوخساری سووره لگه پراو به گپی نهرمی ته نووره که، خهریکی دهره یانی نانی گرمۆله بوو و سووتاو بوو له گهرووی ته نووره که. و پی نه چوو هاتنی مارال نانکردنه که می توشی له نگیی کردبوو و ئه و که سهی تر که نه بوایه له بری بلقیس ته نووره که گهرم پابگری و نه هیلی ئاورودووی لی بیری، هه ویره که می داوه به ته نووری سارده وه، نیوبرژ هه لگه پراوه ته وه و که وتوتته ناو ناگره که و بووه به خه لئوز.

نانه سووتاوه‌کانی له دلی ئاگره‌که هینایه‌ده‌ری، هه‌ئیدایه
 سه‌ر هیزمه وشکه‌که و سه‌رله‌نووی ته‌نووره‌که‌ی پیکرده‌وه.
 ئه‌وه‌نده‌ی گره‌که دیواری ته‌نووره‌که سوور بکات، مارال له ژیر
 نیگای ژنه‌کان‌دا، گونکه‌کانی پان کرده‌وه، دای به‌ده‌ست دا و دوا
 ته‌نووره نانه‌که‌ی کرد و نانه‌کانی به برژاویی له ته‌نووره‌که
 ده‌ره‌ینا و له سه‌ر کۆمای درک و گزیچاره‌که هه‌لخست تا
 فیئک بینه‌وه. کرداری له به‌ر چاوان بیباکانه‌ بوو. جوړیکی
 تیزادیوی تیدا بوو. به‌لام ئه‌مه پو‌اله‌تی کاره‌که بوو. مارال
 ته‌نها له‌رزینی به‌ره‌نجامی ئه‌م بیباکیه‌ ناچاریه‌ی له ده‌روونی
 خویدا هه‌ست پی ئه‌کرد. هه‌ر ئه‌م ده‌مه‌ی که خو‌ی پزگار
 کردبوو، له مه‌نگه‌نه‌یه‌کی تازه‌ش‌دا خو‌ی گرفتار کردبوو. خو‌یی
 بوونیش دژواری خو‌ی هه‌یه. بلقیس تووره‌ی خو‌ی له زیوه‌ر، به
 مارال، به سه‌ری زیوه‌ردا ئه‌کو‌تا:

— چاکه که هاوته‌مه‌نی منی! برۆ فی‌ریه. ئه‌م کچه به
 منالی تو ئه‌ژمیردری! ژن باشه تو‌زیک گه‌وه‌ری هه‌بی. ساتیک
 خافل بووم، مه‌نی‌ک هه‌ویرت خه‌سارکرد! تاکه‌ی ئه‌ته‌وی هه‌ر
 وا به ناو په‌وه‌نددا بگه‌رپی و بو لاواندنه‌وه‌ی می‌رده‌که‌ی یه‌که‌مت
 چوارینه‌ی نه‌جما بخو‌ینی؟! ... باشه که له سه‌ر دۆشه‌کی
 نه‌خۆشی نه‌مردوو. له جه‌نگدا کوژراوه. ئه‌و جو‌ره مه‌رگه
 بو پیاوه ئیتر! ئه‌ی چاوه‌رپی مریشکه‌کان له جه‌نگدا به‌مرن؟
 کوپه‌که‌ی منیش له هه‌مان جه‌نگدا سه‌د جار کوژراوه. جا
 نازانم کاتی‌که توانی گیانی ده‌رباز بکات، بوچی هات و بیوه‌ژنی
 کابرایه‌کی له جه‌نگ کوژراوی هی‌نا! خو‌زگا کو‌یر ئه‌بوو و چاوی
 به تو نه‌ئه‌که‌وت. وه‌ره، وه‌ره ئه‌م نانانه کو‌ کهره‌وه و له به‌ر
 چاوم ون به. وه‌ره!

هه‌مان کات که بلقیس زمانی بو سه‌رکو‌نه‌کردنی
 بووکه‌که‌ی هه‌لکی‌ش‌ابوو، مارال له ته‌نووره‌که دوور که‌وته‌وه
 و ئه‌وا خه‌ریکی کردنه‌وه‌ی ته‌نگه‌ی و قایشی قه‌ره بوو. در‌یژه‌ی

قسه‌کانی بلقیسی ئەببست، بەلّام وای دەرئەخست که نای‌ببستی. حزی نەئەکرد هیچکەس لە خەلکی ناوماڵ یان رەوهند، ببینی لە بەر چاوی ئەو خۆی بە لیدراو و پروشکاو هەست پێ‌بکا. لە بەر ئەوەش بوو که خۆی خەریک کرد تا کاری نان و تەنوور تەواو بوو. بە دەور ئەسپەکه‌دا سوورا و لەبان ملیه‌وه سه‌یری سه‌ر تەنووره‌که‌ی کرد. زیوهر، ژنی کوری پووری نانه‌کانی بە سه‌ر دەستی‌ه‌وه گرتبوو و بە کزیه‌وه ئەببدر بو ژووره‌وه. بلقیس خەریکی کۆکردنەوه‌ی داره‌کان و داخستنی سه‌ری تەنووره‌که‌ بوو. ژنه‌کانی‌تریش هەر کامه‌ و بە لایه‌کا نەرۆیشتن. ماراڵ، زین و جله‌که‌ی قهره‌ی دا بە شان‌دا، چوو به‌ره‌و ماڵ و له‌ دهره‌وه‌ی دهرگا‌که‌، له‌ قه‌راخ دیواره‌که‌ داینا و سه‌ری کرد بە ژووره‌که‌دا. زیوهر ژنی گوو، خەریکی دامه‌زراندنی نانه‌کان بوو و له‌ ژێر لی‌وه‌وه، زه‌مزه‌مه‌یه‌کی غه‌ریبانه‌ی ئەکرد. ماراڵ پێی نایه‌ ناو ژووره‌که‌ و داوای له‌ زیوهر کرد ئەگه‌ر کاریک هه‌یه‌ پێی بلێ تا ئەنجامی بدات. بەلّام ژنه‌ پوخساری داته‌کاو و پر له‌ غه‌می کرده‌ ماراڵ، چاوه‌ قه‌ل‌ه‌و و کل لیدراوه‌کانی -دەربری نەفره‌تیکی قه‌تماغه‌ به‌ستوو له‌ ناخی‌دا- بریبه‌ ماراڵ و وتی:

– ئەم ماڵه‌ ئەوه‌نده‌ کاری نییه‌ که‌ سی چوار که‌بیانوو و کاره‌که‌ری پێویست بێ.

«میوانی بانگ نه‌کراو!» ئەمه‌ش له‌ ناو قسه‌که‌ی‌دا بوو؛ زیاتر له‌ خودی گوته‌که‌. ماراڵ نازاری چزوی دووپشکی له‌ دلی خۆی‌دا هه‌ست پێ‌کرد. ده‌سبه‌جێ گه‌رم دایسا و سارده‌وه‌ بوو. زیوهر بێده‌نگ و کپ رووی له‌ ماراڵ وه‌رگێرا و وه‌ک بلێی که‌ ئەو نییه‌ و هەر گیز نه‌بووه‌، خۆی خەریک کرد بە نانه‌کانه‌وه‌ و کردنی به‌ شیشی داره‌وه‌. تهن‌ها جیاوازیی ر‌ه‌فتاره‌که‌ی له‌ بوونی ماراڵ‌دا ئەوه‌ بوو که‌ زه‌مزه‌مه‌ ئارام و غه‌مگینه‌که‌ی بری. بێده‌نگی تەواو. ئەمه‌ش زیاتر له‌ ئەندازه‌ ئەو هه‌وایه‌ی

که مارال تئیدا وهستا بوو، رووت و پچاو ئه کرد. مارال هه را و له قهراخ دیواره که رهق وهستا بوو و پشتی کشاوی بوو که که ی پوو ره بلقیسی سه رنج ئه دا و جوولله ی ئارامی دهسته کان و له رینه وهی به ئه سپایی چینه کانی کراسه که ی سهیر ئه کرد. بیدهنگی ژنه و رهفتاره بی بهزه بیانه و غه مباره که ی، بو چهن ساتیک مارالی له بوون به تال کردبوو. به جوریک که نهی ئه زانی له به رامبه ر ئه م تاشه به رده داتاشراوه دا، چ رهفتاریک بگریته بهر؟ چ دوژمنیه ک بوو که ئه م ژنه، زیوه ر، له بن ددانه کانی دا ئه یجوو. چ کینه یه ک بوو که ئه م ژنه، له پشت لیوه قه پاتکراوه کانی دا شار دبوو یه وه؟ زیوه ر، کامه هه لقه ی زنجیره که ی ئه م بنه مالله یه بوو؟ ئه م نه فره ته له کوپوه نیشتبوو یه سه ر دلئ و رقی له کی بوو، ئه م گه نداوی بیزارییه؟

مارال، به لام له وه زیاتر نهیتوانی تاو بهینئ. وه رگه را تا له ده رگا که بچیته ده ره وه، به لام بلقیس له بالشمه ی ده رگا که سینگی ته قا به سینگیه وه و؛ مارالیشی له گه ل خو ی هی نایه ژوو ره وه و ناچاری کرد دابنیشئ:

– چیته ئه وه؟ نیگه ران دیاری؟

مارال، به بی وه لامیکی روون، دانیشت و بلقیسیش پاش ئه وه ی زیوه ری نارده ده ره وه به دوای کتری دا، به رامبه ر کچه که ی عه بدؤس دانیشت و ئه ژنؤکانی گرته باوه ش. مارال، داگیرو و ئارام سه ری داخست. به لام بلقیس به بی گویدانه ئه و شه رمه ی له ناوچه وانی کچه نیشتبوو، لیی زه ق بووه. ئه توت بو برا که ی خو ی، بو بیره وه ری برا که ی خو ی عه بدؤس له چاوه کان، ته ویل، گو ناکان و باری سه ر لیوه کانی مارال دا ئه گه ری. مارال توانای وه لامدانه وه به حه زی نیگا کانی پوو ره بلقیسی له خو ی دا نه ئه دیت، بو یه که وته بیر ی ئه وه ی وه لامی پرسیا ره کانی چی و – چؤن – بداته وه؟

پرسیاره‌که‌ی بلقیس بیّ ته‌شهر نه‌بوو کاتیك پرسى:
چوّن بوو باوكت پښگه‌ی دای بیی بوّ ئەم ناوه؟
مارال، تالیی ته‌شهره‌که‌ی گرتنه خووی و به بیّ ترس و
په‌رده‌پوښی هه‌موو ئەو شتانه‌ی که ئەبوا بیلئى، بوّ پووری
گیږاپه‌وه:

— باوکه‌م له‌ زیندانه. دایکه‌م مردووه. راسته‌که‌ت ئەوئ بیّ
پښ و جئ بووم که هاتم بوّ ئەم ناوه. هه‌چکه‌سه‌م نه‌بوو. بیّ
یار و یارمه‌تیده‌ر، بیّ دایک و بیّ برا بووم.
حه‌زى ئەکه‌رد لیی زیاد بکا: «جا ئەگه‌ر تۆش ږامناگری، ئەوا
ئەگه‌ر پښمه‌وه.» به‌لام نه‌یوت و به‌و ږه‌نجه‌وه که لاناو خوینی‌دا
شه‌پوولی ئەدا، سه‌رى داخست و له‌ تووږه‌ییدا په‌نجه‌کانی
لیک هه‌لپیککا و به‌ ته‌قاندنیان قرچه قرچه لی هه‌لساندن.
بلقیس چاو و گوئی له‌ زوږ بینین و زوږ بیستن ږ بوو.
له‌ به‌ر ئەمه‌ش بوو له‌کاتی ږووداودا دره‌نگتر ده‌ست و لاقی
ئەشه‌له‌زا - به‌و جوږه‌ی که له‌ سه‌روشتی هه‌موو ژنیکی
ئاسایی‌دا به‌دی نه‌ئکه‌را - فرمیسیکی دانه‌باراند و به‌ ئاسانی
مشتی نه‌کوتا به‌ چالایی سینگی‌دا. بوّیه چاوه‌ که‌ون و ږوژگار
دیتوه‌کانی ږییه‌ مارال و وتی:

— به‌ چ تاوانیک؟

مارال، ږ له‌ غروور - غرووریکى له‌و بابه‌ته‌ که‌ ته‌نها له‌
کاتی وه‌هادا که‌ خه‌لکی‌تر سه‌باره‌ت به‌ خوښه‌ویسته‌کانت
بوچوونی هه‌له‌ و ناراستیان هه‌یه‌ و تۆش ناتوانی به‌یه‌ک
نیگا و به‌یه‌ک گوته‌ ئەو بوچوونه‌ تیک بشکینی، له‌ گیانت‌دا
هه‌له‌قه‌وتئى - چنگی له‌ نیگای بلقیس وه‌ردا و به‌ په‌قی وتی:
— دزی نا، کوشتن!

پاشان ږووداو و سه‌ربرده‌که‌ی به‌و جوږه‌ی له‌ لای بوو. به
ترش و خوئ کردنی ئەو کاتانه‌ی که به‌رده‌وام بوون، گیږاپه‌وه.
— به‌ عه‌بدۆسه‌م وتوووه‌ که‌ مه‌ه‌تاوم لیږه‌ له‌ مائی پووره

بَلْقِيسَم داناو، نَمەش بزانە!

لە ناو قسەکانی بَلْقِيس و مارالدا، زیوهر کتری چاکەى
هینابووە ژوورەو و دانیشتبوو. چ جایە زۆرتەین بەشى
چیرۆکەکەى عەبدۆس و دلەوهر و مەهتاویشى گۆى لى ببوو و
لەم کاتەدا کە چایى تى ئەکرد لە ژێرەو نىگایەکى شاراوەى
لە مارال بوو و وا پى ئەچوو ئەیویست باشترى بناسى. مارال
بەگىرانهوەى بەسەرھاتەکەى خو، نرخیكى پترى لە لای
زیوهر پەیدا کردبوو و زیوهر ئیتر بە رەواى نەئەزانى سەیرى
مارال وەکوو کچىکى تازە پىگەیشتوو بکات. لەبەرچاو گرتنى
رەنج و توانای خوڤرگى مارال، زیوهرى رانەداشت رىزىکى زیاتر
لە دلى خویدا بەرامبەر بە مارال هەست پى بکات. رىزىک
کە زۆریش لەگەل ئىرەى پى بردن بىگانە نەبوو. سەرەپاى
نەمەش حەزى ئەکرد لەگەل مارال بدوئ. مارال ببوو بە
مەتەلێک بووى و ئەو پەلەى بوو ئەو مەتەلە هەلبهینى.
بەلام بابەتێکى بوو و تن نەئەدۆزىیەو. ئەگەر بیانوو بەکیشى
بدۆزىایەتەو لە بەردەمى بَلْقِيس دا نەى ئەتوانى. ئاسوودە
نەبوو. بَلْقِيس هەم زۆر کەم رى پى ئەدا، هەم کەمى نر
بوو دانهنا. نەک هەر لىرە و هەر ئەمجارە. هەمیشە.
بَلْقِيس حەزى لە زیوهر نەبوو. پەنگە ئەگەر زیوهر شووى
بە گۆلمحەمەد نەکردایەت، بَلْقِيس، لانیکەم وەکوو ژنانى تر
سەیرى بکردایەت. بەلام وانەببوو. پەسا پەسا دەمى پى
دائەخست. سەرکۆنەى ئەکرد. بەسووکى ناودىرى ئەکرد و
ئەمانەش هەر هەمووى لەو پووەو بوو کە بَلْقِيس زیوهرى
بەشیاوى کورەکەى خو نەئەزانى. ئەوەى کە زیوهر خو
بە گۆلمحەمەدەو لکاندووە، شتىک نەبوو بوو ساتىکیش لە
بىرى بَلْقِيس بچىتە دەرەو. هەوائى کورزانى شوووەکەى زیوهر،
گۆلمحەمەد خو هینابوو. هەر دووکیان سەربازى یەک
دەستە بوون. هەوال لە زمانى گۆلمحەمەدەو گەیشتبوو بە

بەر گوپی زیوهر: «خوینی زۆران رڙا، یەکشیشان شووہکەمی تۆ. جەنگە ئیتر. جەنگ.»

گولمەمەد هیشتاش ھەوای جەوانی لەسەردا بوو، ھەر بۆیەش بوو باسی دزبۆیەکانی جەنگی نەئەکرد، ھیچ، بە شانازیشوہ ئەگێرپایەوہ. بەجوړیک کە پیاو ئەوسا ئەبێ بە پیاو کە لە ناگری شەردا کارامە بێ. ھەر وەھا جەختی لە سەر ئەوہش ئەکرد کە جەنگ پیشەیی پیاوہ:

«ئێوہی ژنان رەنگە حەز بکەن پیاو پیر بێ، نەخۆش بکەوێ و لە سەر جیگەیی پر لە سپێدا بمرێ. ھەر ئەمەتان ئەوێ، وانییە؟ بەلام نە! نە ئیمە پیاوی بن پێچکەیی قورسین، نە باو و باپیرانمان وەھا بوون. خاکی ئەم سەرزەمینە، لە ھەموو سەردەمەکاندا بە خوینی خەلک ئاودیری کراوہ. ئیمە خێلاتین. نابینی چۆن ئەژین، چۆن ژیاوین؟ تاقانەیی لە بەر دلان نین، پیاوی شەڕ و پێکادانین. فرمیسکەکانت بسەرەوہ! فرمیسکەکانت بسەرەوہ. شین و گریان ئیتر بەسە! ئیستە کاتی کارکردنە!»

زیوهر شین و گریانی بەس کردبوو. پاشماوہی دارایی شووہکەمی، عەلی ھەر اتی، تیکەلی رانی میشکالییەکان کردبوو و پاشی ئەوہش شتیکی رۆوی دابوو کە بلقیس نەیی ئەویست رووبدا. زیوهر و گولمەمەد جووت بوون: «بۆ ئەوہی بلقیس رینگە بدات!»

بیوہژنی عەلی ھەر اتی ببوو بە بووکی گولمەمەد.
ئەیی گولمەمەد بۆ نەھاتەوہ؟

زیوهر ھەلسا، لە دەرگاکی چووہ دەرەوہ و لە بن دەرگاکی، لە سەر بەردە ھارەکی دانیشت، دەستەکانی خستە بن چەنەیی و چاو لە رێ بوو. گولمەمەد ئەبوا تا ئیستا ھاتبیئەوہ! زیوهر زۆر لە سەر بەردەکی نەمایەوہ. بیئاقەت، ماندوو و تۆزیکیش لەخۆ بیزار، لەجێ رابوو، تالایی تەنووہکە چوو و چاوی بۆ ھەموو لایەکی گێرا. بەلام ئەوہندەیی چاوی ھەتەری

ئەکرد و رەشایی ھەلئەگلۆفی، نە سیبەر نە تارماییەک دیار نەبوو لە گۆلمحەمەد بچی. بەرەو دەرگای مائەکە ھاتەو و سەیری بلقیس و مارالی کرد کە لە بەر پووناکی لەرزۆکی چرا پلێتەکەدا ھەر وا دانیشتبوون. بە ھیوری لە دیوارەکە سەرکەوت و چووہ سەر گۆمەزی بانەکە و چاوی بریپە ئەو دوورانە:

کۆتایی خۆرداچوون. جگە لە تاریکی ھیچ دیار نییە. گردی زۆرگ، ترسی لە زەوی چەقینراو. مائەکان، کەلاوەکان، تاک و تەرا خەلکیک کە بەرئدا تێئەپەرن، ھەموویان لە دلی شەو چەقیوون و ھیچ شتیگ جگە لە تارماییەکان بەرچاوی ناکەوئ. سات لەگەل سات شەو زیاتر پەل ئەھاوئ. رەشایی رەشتەر ئەبئ. زیوەر ھەر وا وەستاوہ و چاوی ئەگێرئ. بیھووودەیە. نیشانیگ لە پیاوہکە دیار نییە. بای نەرمی نەیشاپوور ھەلئەکا. لفقەکانی لەچکەکە بەنەرمی ئەلەرینەوہ. داوینی کراسەکە بە دەم باوہ ئەروا. شەو ئەویشی لە شەو پەردە ی خۆی ئالاندوہ، ئەستیرەکانی بانی سەر! درەوشانەوہ ئەستیرەکان گەشتەر ئەبئ. بە پزیسکەتر لە ھەموویان، وەک ھەمیشە! ئەستیرە شەو کوژ. لە ھەموو تەختایی و لە ھەموو دۆل و لە قەراخی ھەر دەوہنیگدا کە پەوہند بنە ی خستبئ، زیوەر بە بئ بینینی ئەم ئەستیرە سەری نەناوہتە سەر سەرین. ئەستیرە گەشاوہ، پروژەییەک لە بەر تیشکی ھەتاو.

بەلام ئە ی گۆلمحەمەد بۆ نەھاتەوہ؟

زیوەر کاتە وەختیگ لە بیدەنگی دا بوو. ھەر لەوئ لە سەر کولانجە ی گۆمەزباوی سەربانەکە، وەکوو ھەمیشە دانیشتبوو؛ ئەژنۆکانی گرتبوویە باوہشی و بیری ئەکردەوہ. دەنگ خەیاڵوی وتووێژی مارال و بلقیس لە کونی کلاورپۆژنەکەوہ ئەبیسرا، بەلام زیوەر دلی ئەوہی نەبوو گوئ لە قسەکانی ئەو

دوانه بگرئ. زیوهر له دنیای بلقیس به دهر بوو و پېښی و ابوو
 هر گیز له گه لى هاو خوو نابى. نه وهى بلقیس هم میشه له
 سهر زمانى بوو دهم به دهم نه درا به گوپى زیوهر دا:
 «تو کوره که مت خسته داوه وه. نه فسوونت کردوه وه. نه و
 هاوسهرى تو نه بوو. تو سهرى شووه که مت خواردوه وه و نه ته وى
 سهرى کوره که مى منیش بخوى!»

زیوهر نه مه شى نه زانى که له لای بلقیس، له بوونى
 "هه راتى" یش دا، نه و - زیوهر - له گه ل گو ل مه مه د تیکه لاو بووه.
 دلنیاش بوو ره تکر دنه وهى بوچوونى بلقیس بېه ووده یه. بویش
 زیوهر له هه و ل دانی بى سوودى خوى ده ستى هه لگرت بوو. به جى
 هیشتنى بلقیس. نه مه ته نها ریگه و ژیرانه ترینى بوو. له گه ل
 بلقیس که متر نه و او. کاتیکیش بلقیس له تو وره یى دا گرى
 نه گرت و بیانوى پى نه گرت، زیوهر به ره نگارى نه نه بوو یه وه و به
 نه سپایى خوى له قره لانه دا. عه شقیک که نه و، نه و ژنه سى
 و پینج سالانه یه، به می رده که ی، گو ل مه مه د هه بیوو، وای
 لى نه کرد که شان بو هر باریک دابنه وینى. هه موو جو ره دهر د
 و رهنجیک به خوى ره و ا بزانی و دهنگى دهر نه یه ت. خاموشى
 زیوهر، خوى چیروکیک بوو. جارئ و ا هه بوو له پرؤژیکدا تاقه
 وشه یه کیشى نه نه و ت. روخسارى کشاو و پهنگ په ریوى تیک
 چرزابوو و چاوه کانى تیژ وه کوو چاوى ته وار، به هه مان نارامى
 شاراوه، هه موو شتیکی له هر چواردهورى خوى دا نه بینى،
 نه ی پشکنى و به لیوه قوو چاوه کانیه وه به لایاندا تى نه په پرى.
 له م بنه ماله ی زیوهرى لى بوو، ته نها باوکی گو ل مه مه د
 پرووى له گه لى خو ش بوو. ته نها که له میشى. زیوهر ته نها له

نیگای نه و دا چزووى سووکایه تى پیکردنى هه ست پى نه نه کرد.
 نه توت پیره می رده قبو لى نه وهى کردوه که کوره که ی نه و ژنه ی
 - نه و ژنه ی لانی که م حه و ت سال به ته مه ن له کوره که ی سهر
 بوو - له مال دا هه بى. پیاویکی له سه ره خو و که م جو ش، نارام

و که مبیژ. به بی نیشانیک له توندوتیژی و رق ئەستووری
 بلقیس. کورە هەر ه بچووکهکەمی بەگمحه مەد، لەگەڵ پان
 ئەپۆیشت و ئاگای له پەزەکان بوو. سالی پێشوو له دەراوی
 شۆر، گورگ دەوری گرتبوو، قاپوولەمی قەپچر کرابوو و لەو پاش
 تۆزیک ئەشەلا. ئیتر توانای هاوپی رۆینی رانی نەبوو، کەچی
 سەرەرای ئەوەش دلی پەزای نەئەدا و دەستەه لگر نەبوو. بەلام
 بە کردەوه جیگەمی خۆی دابوو بە کورەکەمی گۆلمحه مەد.
 گۆلمحه مەد دەستی له گەون کیشان هەلگرتبوو و لەگەڵ
 براکەمی بەگمحه مەد و، زاوای مامی سەبرخان ئەچوو بو
 پان. پانەکە هەمووی هینی کەلمیشی نەبوو. کور و کالیش
 بەشیان تییدا هەبوو. یەکیان -زیوەر- بەلام پێژەمی گەورەمی
 مەر و بزنی هەمی کەلمیشی بوو. کەلمیشی و سێ کورەکەمی:
 خانمحه مەد، گۆلمحه مەد و بەگمحه مەد. بو ئەمەش بوو
 کە پانەکە بە ناوی کەلمیشی بوو و لە بنە و لە لەو پەرگە
 بەم ناووه ئەناسرا. جگە لەمەش، مەرەکانی تری پانەکە
 هی مەدیاری برای بلقیس و خان ئاپۆ برای کەلمیشی بوو.
 عەلی ئەکبەر حاجی پەسەند -مەتیەزای گۆلمحه مەد- ییش
 کە یەکیک لە مەرەدەرە گەورەکان بوو، لە پانەکەمی کەلمیشی
 دابرابوو و پان و شوانی بو خۆی پیکه وەنا بوو. عەلی ئەکبەر
 نیشته جی ببوو و دەستی له گەرمین و کویستان کردن
 هەلگرتبوو. لە پیاو هەکان خانمحه مەد لە زیندانی مەشەد
 بوو و مەدیاریش سەری سەرخۆش، سەری بەم کون و ئەو
 کوندا ئەکرد. قەت لە شوینیک ئوقرەمی نەئەگرت. پیاویکی
 هەمیشە عاشق. حەزی ئەو بو عەشق و مەمی، باسی سەر
 زمانی گەپیدەمی دەشتەکی بوو. هەر پیاو و هەر ژنیک بە
 جۆریک پۆزگاری ئەباتە سەر و جۆریکیش ئەمری. تا بزانی ئەم
 کەلە تیژی و یەکە گەردەمی بیابانە کەوگەکانی خوراسان،
 سەر بە کام پەشمالدا ئەکا!

کهلمیشی، پیاوی پیری تیره میسکالی، ئیستهکانی کاروانسالاری ئم کاروانه نه زور ویکچووه بوو؛ قورسایي ئم باره به سهر شانوه بوو. باریک که ئه وه له ههر کهس باشتر گرنگیه که ئهناسی. ئهوسا که لهکانی ئم داره پی ئمگا، داره که ئه بی له سهر پی رابهوستی. بوونی، زیندوو بوونی، واته بوون و له سهر پی بوونی رهوند و پان. ههموان به دهوری ره شمالی کهلمیشی دا، سنگی خپوه تهکانیان له عهرز ئه چهقان. روون نه بوو به مهرگی کهلمیشی، رانه کهش بلاوه نهکات. ئهوسا بوو که ههر کهسه لنگی بزنی خوی رانه کیشا و ئهکشایه وه و ئمه بوو رووخانی کۆله کهی بنه ماله.

کهلمیشی لهم کاته دا له گه ل به گمه مه د و سه برخان له که لیدهر بوون. به دواي رانه وه بوون و، رهنگه ههر سی پوژی پی ئه چوو په ز بگه یه ننه وه ده رزیوه ر بو ئه وه ی به ره و گهر مین بنه وه. گو لمه مه د، زیوه ر، بلقیس و شیرۆش بو دروینه هاتبوون بو گوند. دروینه ی دیم. سالی پیشوو، کهلمیشی تووی چاندبوو و روشتبوو و ئه مسال پوا بوون. به لام ئه وه نده ته نک و لاواز بوو بهر ده می داس و مالاغان نه ئه کهوت هیچ، به ده ستیش نه ئه کرا بیرنه وه. دوانزه پوژی ره به ق سی چوار کهسی، له سهر گرد و له مکان چوکیان له زهوی ساویبوو، به لام ده مه نیان نه خستبوویه ته ک یه که وه. بویشه گو لمه مه د به ناچاریی رووی له قه لآچیمهن کردبوو، به لکوو بتوانی به قهرز ئارد یان گهنمیک له بابقولی بوندار بکری و بیهینیته وه.

به لام، ئه ی گو لمه مه د بو نه هاته وه؟

تو بلای شهو له ناو ری مابیته وه؟ نه، نامینیته وه. دلی

که لیدهر

به رگی به که م

زیوه ر ئه وه ی نه ئه ویست.

تو بلای بابقولی بوندار دهستی نابی له رووی

گو لمه مه ده وه؟ ئه بوو، ئه شیا! هه موو شتیگ بو ئه وه ی دلی

زیوهر ئاگر بدات، ئەگونجا، ئەگونجا. هەموو شتیک ئەگونجا!
 زیوهر هاتەو بە خۆیا. کوندی سەر کەلاو، ژنی گوئی بان.
 هەلقەمی پەنجەکانی لە دەوری ئەژنۆی پاکرد. سەری کرد بە
 کونەرۆژنەمی بانەکەدا و چاوی لە گری چرا پلێتەکە کرد کە
 ماراڵ و بلقیس لەمبەرۆبەری دانیشتبوون و خەریکی وتووێژ
 بوون. زیوهر هەلسا. جارێکی تر روانیە پێگە و بیابان و لە
 بانەکە هاتە خوارەو. تاریکی بە سینگە خشکی هاتبوو
 پیش و خووی دابوو بە سەر تۆپەلە قورەکانی دەرزێوهردا، زیوهر،
 بەناچاری، لە تەنیششت چوارچێوەی دەرگای مالهە کە دانیششت و
 شێرۆی بینی، مەنجەلی ناو بە سەر یەو بە سەر یەو و بەبن دیوارەکەدا
 دئ. شێرۆ دیوارەکە تیپەراند و پێی نایە کەوشەنی هەوشە.
 ئارام و بیخەیاڵ پێی هەلنەگرت و وای دەرئەخست هیچ
 پەلەیهکی نییە. لەو جۆرە دۆخانەیی کە جیهان بێهۆوودە
 دیاریی ئەکا. نزیکتەر بوویەو، زیوهر هەلسا، چوو پێششی و
 مەنجەلەکەیی لە سەر سەری داگرت و وتی:

– تۆش خۆ زۆرت پێچوو؟

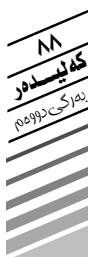
شێرۆ وەلامی نەبوو. دانەوییەو، لیواری مەنجەلەکەیی
 گرت و بردیە زوورەو و کانیکی چاوی بە ماراڵ کەوت، سەری
 لەقاند و شەرم، بەلام پشکینەر، مەنجەلەکەیی برد بۆ
 قوژبەنی دیوارەکە، سینی لە سەر دانا و وتی:

– ئاوی تازە، ئاوی کارێز!

ماراڵ جوان سەیری شێرۆی کرد. شەو، کارێز، شێرۆ:
 «ئەم ماھەدرویشەش بۆسەیی بۆ چ ئاسکیک ناو تەو!»
 دەستی ماراڵ، بە بێ ئەقان چوو بۆ دەسپە هەوریشمەکەیی
 لە گیرفانی دا بوو و هەمان کات پرووی بۆ شێرۆ کرایەو و بە
 بزەیهکی ئاشنا، داوای ئاوی کرد:

– زەرکیک!

بلقیس وتی:

– خوشکی گولمه مه ده. شيرۆي ناوه. نيو سال له تو
گچکه تره.

مارال، جامي ناوه که ي له شيرۆ وهرگرت و له پروناکی
چراپليته که دا تواني چاوه رهش و گه شه کاني کچه، که له
دهروونه به دهه هموو شتيکه وه پي ئه که ني، بيني. ليوي
له زهرکه که لابرد و به بلقيسي وتي:

– له سه رپي بينيم. بالابه رز و خوي شيرينه ماشه لا.
شيرۆ سه رمه ستي پيکه نيني جه وانسه رانه که
له سينه ي دا قولپي ئه دا، به فرکه له ژووره که چووه دهروه.
بلقيس هاوايي کرد:

– ئا، ئيتر بو کوئ؟
– شوين خه وتنه کهم گه سک ئه دهه.

بلقيس وتي:
– جيئ ماراليش لاي خوته وه راخه!
له شيرۆ وه لاميک نه هات. مارال ئه مه ي له بهر گران
هات. کاردانه وه يه که سارد له لايه ن شيرۆ وه:
«رهنگه هه ز ناکات من له مائيان به مينه وه. جيئ تهنگ
ئه که م!»

ويستي به پوره بلقيس بلئ: «من هه ر ليره لاي تو
ئه خه وم.» به لام زماني خوئ گه ست و نه يوت:
«شيرۆ هيشتاش ته مه ني ئه وه نده له سه ره وه نيه. که
وا بوو نايه وي بو ئه م شتانه نازاريکی دهرووني بو خوئ ساز
بکات. به لام هيئاني مه نه جيک ئا و خو ئه وه هموو کاته ي
پي ناوي! دلنيام چاوه پرواني ما هده رويش بووه.»

پاش تاويک شيرۆ هاته ژووره وه بو ئه وه ي مه وج و جاجم
بو خوئ ببات. بلقيس به مارالي وتي:

– ئيسته ئيتر هه موو له ژووره وه ئه خه ون، به س ئه
که وتوو به رقا و ئه لي تا ئه و پوژه ي به ره و گه رمين نه که وينه

پڙي و باران دانهڪات، له دهرهوه نهخهوم.
 نهمه تنهها نهو لايهنهه دؤخهڪه بوو كه بهرچاوي
 بلقيس نهكهوت. داڪ نهه نهتواني ههست پڙيڪا كه شيرو،
 ههموو شهويڪ گوڀرايهل و چاوهپواني ماهدرويش تا نيوهشهو
 نهستيرهكان نهزميرئ و، چ سهرير بوو!
 مارال وتي:

— منيش خهوتني دهرهوهه پڙي خوشتره.
 بلقيس وتي:

— لهبهه نهوهيه كه هيشتا رانههاتووين بان له سهه
 سههريمان بي. خودي منيش كاتيڪه له ژير بنميچ نهخهوم ههتا
 ماوهيهك له شهو تپهر نهبي خهوم لي ناكهوي، وا ههست
 نهكهه نيسنا نا كاتيكي تر بنميچهكه ديته خوارهوه و نهكهوي
 به سهه سينگهها. بهلام ههواش خهريكه ساردي نهكات، چي
 بكهين نيتر؟

وتووڙهكهيهان له ناو عوري گلهيهي ناميزي وشترهكهدا
 خاموش بوو. وشتر له ههمان كاتدا كه نهويوست دانيشي،
 چوڪي نهكوتا به عهززا و پر به گهرووي عوري نهكيشا. نهمه
 ههميشه دژوارترين كاريكه وشتر نهيهوي نهنجامي بدات.
 مهگهه نهوهي كه به هوئي پڙي رويشتن يان غاردانهوه شهكهت
 بووبي. يا نهوهي كه برسيتي برسيتي لي بريبي. سهههراي
 نهمانهش چوڪ داداني وشتر، نهويش به بارهوه و به ويستي
 وشترهوان، كاريكه كه پاتال زور به نابهدليهوه ملي پڙي نهدا.
 له نهنجامدا وشتر نيو سووپڙيكي دا، نهژنوي نوشتاندهوه و
 كابرايهك، خوئي له سهه شاني وشترهكهوه، وهكوو گوپهك
 ههدايه خوارهوه، لاي ملي وشترهكه وهستا و به نووڪي پي
 نهوهندهي له كهشكهه نهژنوڪاني وشتر راكيشا تا نهژنوڪاني
 له عهرز دران و وشتر، به نارامي له ژير بارهكهدا راكشا.
 كابرا، له كاتيكا به شيوازي نازاد و خوئي كورديي

خوراسانی، زاراوهی ماراڻ، جنيوهڪانی دريڙهي هه ٻوو، كهوته
 ڪردنهوهي گوري سي بارهڪه. به دور و بهري بارهڪه دا نه سوورايه
 و سووچيڪي دهست نه دايي. به لام بلقيس نه نه بزوت. چون
 دانيشتبوو، دانيشتبوو: سهيري دهرهوهي دهرگاڪهي نه ڪرد
 و نه توت بچو وڪترين جو وڻهي نه و ڪه سانهي و شترهڪه دا
 نه گه پان، خستوته ڙير چاوڊيري. ماراڻيش نه جو و لا ٻوو. نه مه
 له و ڪارانه نه ٻوو كه نه و نه تواني خوئي تي هه لقورتيني. بهس
 چاوي ٻر ٻوويه دهرهوه، به لڪوو بتواني له په شايي ره شي شهودا
 پوخساري پورزاکهي ببيني. به لام نه نه ڪرا. تيشڪي بي پرهنگي
 چرا پليته ڪه پرشتي نه ٻوو و: جو وڻهي توند و تيزي ڪابراش
 به په له له داوي نيگاي ماراڻ دهر نه چوو. ڪابرا له به رگي
 شهودا، نه ويش له دهرهوه، له ڪه په نڪيڪ نه چوو ڪه به ردهوام
 دائه نه ويهوه و نه سوورايهوه؛ قهدي راست نه ڪردهوه، به دور
 بارهڪه دا نه گهرا، با نه ڪه وته زهندي ڪراسهڪهي، له قهه له
 ملي و شترهڪه نه دا، چوڪي له سهر نه رز دائه نا و گوري سي
 شه تهڪ دراوي بارهڪهي به تهڪاني دهست رانه ڪيشا، گريڪاني
 نه ڪردهوه، نه يگورانڊ به سهر و شترهڪه و زيوردا و هندي
 جار تفيڪي بو بو شايي ههوا نه دا. ديار بوو دهمي به خاڪ و
 خوئي ناوري وشڪه لاتوهه:

— ناو، ناو!

پيڪه نينيڪي نه رم و پر له دفره، هي له ڪاني هه دو لاي
 پوومه تي پر ڪرد ٻوه و له سهه ڪردني ڪور ڪه هي دا، گه شي
 و هه ڙيڪي تايهه تي پيهه ديار ٻوو. نه توت نه سريني نه وين له
 چاوه ڪانايهه تي. ڪابرا، ناوهڪهي خواردهوه، زهرڪه به تالهڪهي
 دايهوه دهستي زيور، دهمي به زهندي ڪراسهڪهي سرپيهوه
 و باري له سهر پشتي و شتر داگرت. رايڪيشا و پاليدان به
 ديوارهڪه وه. بلقيس به ماراڻي وتي:

— گوئمه مدهه. پورزاکهت. وهره با بچين ماندوو نه بووني

لی بکهین.

مارالیش ئەمەیی ئەویست. هەر چەن بینینی کابرایەک بە وشترەوه لە بیری دا نیشانەیی نالەباریان هەبوو. بڵقیس دەستی کچەکەیی گرت و هەر دووکیان هەئسان. بڵقیس پێی نایە دەرەوه و مارالیش بە دوا دا لە بەئشەمەیی دەرگاکە تیپەری. مارال بەلام ئارام نەبوو. دەمی وشک ببوو، زمانی گیرابوو و ئەژنۆکانی ئەلەرزی. گۆلمحەمەد، ئاسوودەیی کاری بار، پشتی راست کردەوه. مارال، هەر لەوئ، لای دەرگاکە، شانی دا بە دیوارەوه. ترسی ئەوهی نەتوانی خۆی بە سەر پێوه رابگری. ئەگەر لە تەکیهوه بوایهتی ئەتوانی دەنگی لیدانی دلی بیسی. نیگای گۆلمحەمەد تەنها جارێک بە سەر مارالدا تیپەری. بەئندەیهک لە شەودا. ئە! بریسکەیی شیریک لە مانگەشەودا. شتییک درەوشایهوه و ون بوو. کەلمیشی ئیتر سەیری نەکرد. چوو بو لای وشترەکه و بە کردنەوهی تەنگە و شال و دارەبەنەوه خۆی خەریک کرد.

مارالیش نەمایهوه. توانای وهستانی نەبوو. بەرهو قەرەئات چوو و بە بیهووده لەوئ مایهوه. پەنجەیی کرد بە یالی ئەسپەکەدا و توورەکەیی لە ملی داگرت. کاریکی بەناچاری. ئەمە ئارامی ئەکردهوه. ئیره ئارامتر بوو؟ ئەمەیی گرنگ نییه. ساتەکان چەن دریز ببنهوه، شوینی رۆح فراوانتر ئەبیتهوه. سامەکەیی ئەشکی. پارچە شکاوهکانی لە ساتەکاندا ئەکەونه پری. شکاوهکانی زیاتر ئەشکین. ورد ئەبن. نەرم ئەبن. جیگەیی خویان ئەدۆزنهوه. خوو ئەگرن، ئەبن بە خوو. بەلام ئەگەر ئەو ساتانە تیپەرن، ئەگەر بەس تیپەرن! ئەوهندەیی چاو لە چاو نەبی و گیان، پەنا بگری، دەرئویەک هەر ئەبیتهوه. رپگەیهک ئەکریتهوه. گیانی مروّف، ئاسمانیکی بی پایانە. بەرئالەت وهستاوه، بەلام لە هەمان کاتدا، بە دوور لە چاوی ئیمە لی ئەدا. قوڵپ ئەدا. لییک ئەپچری و یەک ئەگریتهوه.

۹۲
کەلیسەدەر
بەرگت ۱۹۹۲

پیکا ئه درى. ئه ورووژى. گهرده لوول. هه ورى كه له كه بوو. ره شىي برووسكه. ره هيلهى باران دائه بارينى. له هيبى ويرانكه. مائكاولى. ئه وسا هه تاو. هه وره كان سووك بوون. سىي بوون. ليك پچراون. ئاسمان ماوه. ئاسمان هه يه. شين. شين. چ بوو ئه وهى كه وا پووى دا؟

مارال، قه دى راست كرده وه و له په ناى يالى قه ره ئاته وه چاوى برپيه ره فتارى گولمه مه د. گولمه مه د لاي مى وشتره كه وه چوكى دادابوو و خهريك بوو سفره ي بو پائه خست. داى كيشى له لايه وه وه ستابوو و خهريكى قسه كردن بوو له گه لى. مارال نهى ئه توانى دهنگى داىك و كور به باشى ببيسى، مه گهر ئه و كاتانه ي كه با ناويكى له گه ل خوى ئه هينا: «مارال. عه بدوس.» كه وا بوو باس باسى ئه و بوو: «مارال.» مارال زياتر گووى هه لخت، به لام سوودى نه بوو. با به پيچ بوو. يهك رى نه بوو. ئه بو نزيكتر بى تا وشه كان بهر گووى بكه وى.

گولمه مه د سه رى هه ئينا و هاوارى كرد:

— تاكوو ئيستا ئه بوايه نواله ي وشتره كه ت ساز بكردايه، مائكاول!

زيوه نواله له ناو دهستى دا له ده رگاي مال هاته ده ره وه و وتى:

— هينام برا گيان. سازه. سازه. سه برت هه بى، سه بر!

بلقيس له ناو ريگه نواله كه ي له سه ر دهستى زيوه هه لگرت و داى به دهستى گولمه مه ده وه. گولمه مه د هه ويره كه ي هه لگلوفى و پارچه پارچه ي كرد؛ هه ر كامه وه ك گونكيك! گونكيكى خسته ناو گه رووى ووشتره كه و چاوه رپى كرد تا وشتر قوتى بدات. زيوه و بلقيس لاي شانيه وه وه ستا بوون. گولمه مه د له لاي قه پوزى وشتره كه چوكى دادابوو و وه كوو داىكيك كه تى گوشيو ئه دا به مناله كه ي، گونكه

هه‌ویره‌مانی ئه‌خسته ده‌می وشتره‌که و سه‌یری لاشه‌ویلکه‌ی ئه‌کرد که به پیتهمیکی له‌سه‌رخۆ ئه‌هینرا به سه‌ر یه‌کا. له کاتی‌کا ده‌ستی له ده‌می وشتره‌که‌دا بوو، درێژه‌ی به قسه‌کانی دا:

— زمانی ماری له ده‌م دایه سه‌گبابی بی غیره‌ت. مرۆف له سه‌ر سه‌فره‌که‌ی دائه‌نی و تا بو‌ی بکری پاره‌ی له سه‌ر ساخ ئه‌کاته‌وه. داد له‌م سال و مانگه نه‌نگه! سه‌یر ئه‌که‌ی چۆن پیاو سووک ئه‌کا؛ من له کو‌ی و مل شو‌ر کردنه‌وه له کو‌ی؟ ئه‌ویش له لای ئه‌و گه‌وواده! ئه‌لیم بابقولی بوندار هاتووم گهنم به‌رم. تو پیت وایه ریخۆله‌یه‌کی راست له سکی ئه‌م کابرایه‌دا هه‌یه؟ هه‌ه! سه‌ره‌تا ده‌سی ده‌سیت پی‌ئه‌کا. پاشان به‌قهد په‌مه‌زانیک په‌وزه ئه‌خوینی که گهنم ده‌س ناکه‌وی. گهنم له کو‌ی بوو؟ سال و مانگ نابییی؟ قنی ئاسمان وه‌کوو چاوی که‌له‌شیر ته‌نگ بو‌ته‌وه. دیسانه‌وه زمان چه‌ور ئه‌که‌م: به‌لکوو کاریکمان بو بکه‌ی. مافه‌ته که‌وتۆته گیانی په‌زه‌کان. نه‌دار نین، ناچارین! سه‌ر له نو‌ی نازیکی که‌رانه ئه‌کات. زۆری نه‌ماوه بکه‌وم به سه‌ر ده‌ست و پی‌دا. مل خوار ئه‌که‌م. داد له ده‌ستی ئه‌م زه‌مانه. هه‌ر چی چۆن بی پازیی ئه‌که‌م. سه‌گباب ئه‌لیی ئه‌یه‌وی کچی نو‌ سالن بدا به شوو! تازه ئه‌که‌ویته بیانوو گرتن. پازیی ئه‌بی گهنم بداتی. به‌لام به نرخ‌ی خوینی باوکی. چه‌ن پی خۆش بی ئه‌کیشی به سه‌ری‌دا. قه‌بوول؟ ئه‌مه‌ش قه‌بوول ئه‌که‌م. ئیسته ئه‌گاته سه‌ر سووه‌که‌ی! قه‌بری بابی. چی بکه‌م؟ ده‌می کراوه، نانی ئه‌وی! ئه‌لیم تی‌ره‌که پ‌رکه. کو‌ره‌که‌ی، ئه‌سلان خۆی تی هه‌له‌قورتنی و ئه‌لی وه‌ره بو ئاش خۆم له‌بری ئاردت پی ئه‌ده‌م. ئه‌ویش ئه‌یه‌وی هه‌قه‌ده‌سی ئاش، دووجار زیاتر، بخاته سه‌ری. ئه‌میان ئیتر ناچه‌ ژیر بار. بیانوو ئه‌هینمه‌وه و ئه‌چه‌مه سه‌ر قه‌رزکردنی پاره‌ی نه‌خت. به قه‌پ سه‌د و بیست ته‌می لی ئه‌پچرم که به‌هار دووسه‌د ته‌می

پښې بدهمه وه. تازه پاش ئهم هه موو زمانبازيانه ئه وسا هه وائى
ره وهند ئه پرسى. هاومامه ئه سى سائهمان! سه گباب! شهرم
له چاوى گورگدا هه بى له چاوى ئه ودا نيه. وهك بلى ئه وه
ئو نه بووه كه سى سالى ره بهق هاتوته ره شماله كانمان، روڻ
و قه يماخى خواردووه، له ناو خاوينترين ليفه كانمان دا خه وتووه
و كوئاييه كه شى به چوار گهز چيت و پينچ مهن قهند و ده
دانه دهرزى و سووژن، پينچ تهنه كه روڻه كهره ي له كهره كه ي
ناوه و بردوويه تى!

و شتره نواله كه ي قووت دا، گولمحه مه د هه ئسا، خوئى
سه ر چوكى ته كاند و وتى:

— گه نمه كه خوڻم بر دم بو ئاشى شو راو و ليم كرد. له بهر
ئوه بو وه دوا كه وتم.

بلقيس پرسى:

— سه رجه م چهنده ي كه وته لامان؟

گولمحه مه د كلاوه كه ي له سه رى داگرت، داى به ده ستيا،

توزه كه ي ته كاند و وتى:

— چ بايهك بو به د كردار! كوڻر بووم. ئه مسال ئهم بايه
ته ئيك گياش ناهيلى. په زه كان ئه گهر بشميين، ئه بى خوئ
بملچين! چيت وت؟

بلقيس توژى سه ر شان و قوئى جليسه قه ي كوره كه ي به

ده سته پان و پوره كه ي ته كاند و وتى:

— پرسيم ئيمه چه نيك به بابقولى بوندار قه رزار بووين؟

گولمحه مه د وتى:

— بزانه ئه كاته چهن؟ له جييهك دووسه د تمهن،

جييه كيش دووسه د و ده تمهن. بيخه يته سه ريهك ئه بى

به چوارسه د و ده تمهن. به لام چيمان به ده سته وه يه؟ له

لايهك سه د و بيست تمهن پاره و له لايه كيش چل مهن

ئارد. له پيست و ريخوئله ي په زه كانمان هه تا ئيست ه چهنده

پارهمان خستبیتته گیرفانی ئەم کابرا نانه جیبهوه باشه؟ ههه!
 هیشتاش پهحمهتی خوا له باوکی بی. دیسانیش پهحمهتی
 خوا له باوکی بی. ئەمهشی نه دایه، چیمان ئەکرد؟
 گهیشتبوننه بهر دەرگا که. گولمه مه د، بلقیس، زیوه
 و شیرو. گری چرا پلته له ناو ژوره که دا له ره ی ئەهات.
 گولمه مه د پی نایه ناو ژوره که. به دای دا بلقیس و زیوه ریش
 وه ژور کهوتن. شیرو پی کشاندهوه و وه کوو مار بو لای مارال
 خوشا. مارال هیشتاش له لای گوئی قهره راهه ستابوو. شیرو
 وتی:

— تۆ بو لیڤه کپ کهوتوو ی؟

مارال وتی:

— خه ریکم به کا و جو ی قهره رائه گهم.

— جو و کا تۆش لیڤه نه بی، قهره هه ر ئەیخوات. تۆ
 خه ریکی خۆت دلته نگ ئەکهیت؟

— نا، بوچی دلته نگ بم؟

— هه رچی چۆن بی غه ریبی!

— غه ریب؟ مروڤ له مائی خو ی خو غه ریب نییه!

— ئە ی بو لات گرتوو ه؟ شه رم له گولمه مه د ئەکه ی؟

— شه رم بو بکه م! ئەویش وه کوو برای منه.

— شیرو به گالته و راست وتی:

— خوا نه کا تۆ برای وات هه بی.

— له به رچی؟

— له به ر ئەوه ی ناتوانی له به رده میا سه رت هه لی نی.

ناتوانی سه یری ناوچاوی بکه ی.

— وا پی ئەچی زۆری لی ئەترسی؟

— زۆر!

— بوچی؟ له به ر چی؟ برای وه کوو ئەو جی شانا زییه.

— سه ختگی ره، کچی خالۆ گیان.

- له چی سهختت لی ئه گری؟
 - له هه موو شتیك. سهیری پیاویك بکهی له ژیر دارا
 شین و مورت ئه کاتهوه.
 - تا ئیستا کیی دارکاری کردووه؟
 - خۆم، خودی من.
 - له بهر ئه وهی سهیری پیاویکت کرد؟
 - ئ. . . . . L.

ئاشنایی. ده رگای ئاشنایی کرایه وه. له نیوان دوو ژندا، ناوی
 پیاو کلیلیکه بو کردنه وهی قفلێك كه هه ر كامه ده رگای دلی
 خویان پی داخستووه. لای كچهی ده شته کی، راز چیه؟ به چ
 ناویك واتا ئه گری؟ به ناوی پیاو! رهنگه بوتری ژبان پره له
 راز. ئه مه راسته. بیگومان وایه. به لام كچی بالقی ده شته کی
 تیكرای ئه و ژبانه له پیاو دا ئه دۆزیته وه. چ نیشانه یه ك، له
 پیاو لیی نزیكتر و، له هه مان كات دا دوور تریشه لیی؟ تا كچ
 و كوریك پیک بگهن، له هه زار پیچ و خه م ئه بی تیپه رن.
 چه نده ها جوتی گهنج له ئاره زووی پیکگه یشتن دا، پیر بوون.
 چه نده ها ئاره زووی شه وی په رده یان بر دۆته چال. هه زار به ند
 ئه بی له پی ت بکه یه وه تا ده ستت به ده ستی یار بگات. له
 به ر ئه مه شه ئه گه ر بالۆره ی دا بران له بیابان و ده شت ده نگ
 ئه داته وه.

«له كام هۆزی؟ له كام تیره ی؟ بنه مآلت كیه؟ چیت
 له ده ست دایه؟ په زت كامه یه؟ هاوتای كچم نیت! با ئه وی تر
 پی ت.»

ری بو ئه وی تریش ئاسانتر نییه. دیوار، دیوار. له هه ر دوو
 به ری دیوار كه هونه جه وان را وه ستاون، تا به كام كه مهن د له
 قه لآی پیران، قه لآی باوكان سه ربكه ون. كه وا بوو ئه وسا كه
 نیوه ی گیانت هه نگاویك ئه ولاتر، له بن دیواره كه ما وه ته وه و
 ده ستت پیی ئه گا و ناگا؛ ئایه ئه مه راز نییه؟ رازه! رازیك له

دلی هه موو کچیکى ده شته کى دا شاراوه ته وه. پیاویک. خه یالی
پیاویک. پیاویک که لای نازیزه و، ناوی پیاو له نیوان دوو کچ دا،
دهرگایه که بو کردنه وهی ناشنایی. بلی با په رده هه لدریته وه!
بلقیس سه ری له دهرگاکه هینا ده ری و هاواری کرد:

— هوئی... کچی، بو به جووته خوتان لهو په نا حه شار
داوه؟ وه رنه ژوورمه وه. له ناو نهو خوله بینه ده ری. مه گهر نابین
دیسانه وه با هه لی کردوه؟!

بای هه موو شه ویک. هه ندی جار تا به یانی زیاتر دهوامی
نه نه هینا. جاریش هه بوو شهش شهو و شهش رۆژ یهک به ند
ئه هات. با له با جیا نه نه بوویه وه. ئه م با دیسان هه لیکرد بوو.
ئه ی لووراندا، ئه ی نالاند و خاکی ئه شه له ژاند، لیکی ئه هالاند،
تیکه له به خاک ئه بوو، ئه ی تلاند، ئه تلایه وه و وهک لبادیک
که لوول بدری، به خاکی ده شتدا لوولی ئه خوارد، له شی به
بیابانی سووتاودا ئه ساوی و قنه لاشکی هه لکه نراوی له گه ل
خویا ئه برد، دوور ئه که وته وه و شه پۆلی خۆلی له هه موو
په نایه کدا دئه باراند و دیسانه وه سینگی به زه وی دا ئه کیشا،
چنگی له ئیزنگ و دوهن وه رئه دا، لووله ئه بوو، لووله ی ئه کرد،
ئه بیبرد به حه وادا، سوورپی ئه خوارد و به قه باره ی خوی هه ور یکی
ئه دا به سه ر چاوی ئه ستیره دا. جی تهنگ ئه کرد، مالی تهنگ
ئه کرد، دلی تهنگ ئه کرد.

له که وشه نی بیابانی خوراسان دا ئه گهر زابیتی، له گه ل
با هاو زادی. بایه ک لهو جوړه ی که له ش به روخساری جوانی
یه زدا ئه کیشی و له سه ری نه جی دار خورماکانی ته به سدا خوی
لوول ئه دا. بای سووری ده شتی خوئی. بای بی ئه مان. چاوه کانی
خولقاوی که ویر پی راهاتوون، پیستی پوومه تیان بویه وهک
چه رمه. لیوه کانیان به باوه ز وشکه لاتوون، قه له شیون. له بادا
ئه گهر ری بکه ی پوومه ت پهنگیکی تر په یدا ئه کا. برژانگ،
سمیل، قز و مووی لووتت گشت بیپه رنگ ئه بن. په رنگیان ئه چی.

دهمامکيځي خوږ ږوخسارت دائه پوښي، کلاوت خاک. سه لته هر خاک، بن ددانه کان، چال و چوږلي ناو گوږي، سيله ي چاوه کان خوږلي تي نه خزي. ورديله ده ماري ناو چاوه کان سوور نه بن، پيلووه کان سوور نه بن و گنجي پشت مل و ته وپل قوولتر ديار نه دن و گهروو وشک نه بي.

واي ليها تبوو گولمه مه د! سه ره تا نه بوايه سر و قز بشوا. رابه. رابه. مه نجه لي ناو هي نرا ده ري. بلقيس رپگه ي به زيور نه نه د. نه مه نيتر نا. با خوږ کاکو لي بشوم!

— وهره کچي ناو بکه به ده سما. يه کتان وهرن نيتر! مارال و شيرو به گوژميک هاتنه پيش. بلقيس بايه که ي دا به ده س مارال هوه:

غهر يه نيت خو. ناو بکه به ده سما. توش شيرو بچو نه و کونده يه بهينه بي که ره ناو مه نجه لکه. تو بو له وي وشک بوويت. بو چاکه بو مي رده که ت گهرم ناکه يته وه؟ — چا گهر مه.

زيور نه مه ي وت و پي نايه ده رگانه ي ده رگا که. له ناخي دا نه ريه که ي در ندانه هاواري نه کرد: «لاني که م بهي له با سر و قزي شووه که م خوږ ميشوم. خوژگه سر م نه چووه بن گل!»

به لام نه و نه ريه تنها له ناو کاسه ي سه ري دا، له دل و ده ماره کاني دا ده نگی نه دايه وه. خو ي نه يوت و هر خو ي نه ي بيست. ده ستي کرد به کو له که ي ژير چه نه ي. نه مه ش هاتنه وه ي گولمه مه د!

«نه ي که ي لي نه گه رين و نه يدن به من؟ سه ير که چ ده ستيک به سر و قزي دا نه هي نن! نه لي کورپه يه و تازه له دايک بووه. به ناخيري پياوه، پياو. مردم. بيده نه وه به ژنه که ي! باشه، باشه! لي مي بسينن، داگيري که ن. مؤميايي که ن. له بو خوتان له شووشه ي خه ن. به لام ژني نه و منم!

منیش ددانم همیه، ئەتوانم بجاوم، ئەتان جاوم. قورقورچاچکەت
به ددان ئەجاوم، بلقیس!»

هاتنەوهی گولمەحمەد، که زیوهر به ئارامی خووی ئەزانی،
بوو به ئاورودووی خەرمانی گپری دلی. غەم نا، نەفرەتیکی
ئاویتیە غەم، سات لەگەڵ سات پەنجەمی تیژی خووی به سەر
پوخساری زیوهردا پان ئەکردهوه. زیزبوونیکی قوول. تەختی
پوخساری پیر ئەبوو. گنجەکانی قەراخ چاوی، هیلی پشت
بروی، چالی ژیر گۆنای به چاوی دەررون ئەبینی که قوولتر
و قوولتر ئەبن. بیابانیک وشک و بهیار. بی شان و شکۆ.
ببەر. دەست و پیی زیوهر ئەتوت وزەمی جوولانیان نەبوو. لەوی
مشتیک ئیسقان دانیشتبوو، نەک ژنیکی له تروپکی خەمڵینی
ژندا. ژنیکی سی و پینچ سالان. نیشانەیهک له بیزاری، هیوا
براوی! ژاکان و تالی. کیسهیهک پر له ژهەر. فری دراو و بی
په یوهند. بیگانهی که سوکار و تیره و هۆز. تهنه دڵخووشی
گولمەحمەد بوو و بهس. وهک بلتی بهدەر له گولمەحمەد
شتیک، که سیکی نەمی ئەتوانی له لای زیوهر بوونی هەبی. باری
دلیشی رهنگه هەر له بهر ئەمه بوو که زیاد لهوهی که ئەبوا
عاشقی گولمەحمەد بوو. ئارهزوومەندی شووهکهی خووی بوو.
هموو ئەو شتەمی که نهیبوو و هەر ژنیکی ئەیتوانی هەبی،
له گولمەحمەددا بوی ئەگهرا. به بی ئەوهی بیدرکینن. به
بی ئەوهی داوای بکات. تهنه بهدل ئەمهی ئەویست. بو
ئەمش بوو وا قوول ئەیویست. بی زمان. دهرد لهم خالەوه
سەر دهردینن. زمانی پسک و بهرینی گیان. دهشتی گرگرتوو له
پشت لیوی داخراوهوه. بلیسه، بلیسهیهک که پایانی نییه و وا
دیاره سهرهتایشی نهبووه؛ له کالانەمی چاوهکانیهوه بلیسهیان
ئەکیشا. دهشتی سووتاو، دهشتی سووتاو!

ئیسته، مارال هاتبوو. هاتنی، تهنه یهیهکهی، بی
کهسیهکهی، پۆژگاری، گهنجیتی، خزمایهتی، ئامیزی ئاوهلهی

١٠٠
که لیسدهر
به رگت ١٩٩٥ م

بلقیس، ناوچه‌وانی تیکچرژاوی گولمحمدهد له فرینی نیگی
 بو مارال؛ ئەمانه هه‌مووی، هه‌مووی، به ئاشکرا و نه‌ینی،
 تاریک و پوون، به‌لام هه‌ر چۆن بی به‌هیز و هانده‌ر، سه‌رچاوه‌ی
 دلێ تاریکی زیوه‌ر بوون. ئەمانه، ئەتوت هه‌ر کامه‌یان زمانی
 ترسناکی ماریک بوو که له هه‌موو لایه‌که‌وه زیوه‌ریان ده‌وره
 دابوو. سیبهری ترس به‌ روخساری داته‌کاوی زیوه‌ره‌وه ئەله‌رزى.
 په‌نگه‌ هه‌چیش پووی نه‌دایه‌ت، ته‌نانه‌ت هه‌یوای ئەوه‌ش هه‌بوو
 مارال له‌م ماڵ و په‌شماله‌ نه‌مینیته‌وه، به‌لام ئەو په‌یگه‌ی که
 دلێ تاریکی زیوه‌ر گرتبوویه به‌ر، وای نه‌ئه‌وت. دلێ ژن در‌دۆنگه
 و می‌شکی وه‌کوو تانجی راوچی بۆزه‌نه و بۆنه‌کان ئەناسی. دلێ
 زیوه‌ر ئەیوت مارال نه‌ئه‌بوا پیی بنیته ئەم ماڵه‌وه. دلێ وای
 بو ئەچوو. مارال نه‌ئه‌بوا پی بخاته سه‌ر ئەم به‌ره‌یه. به‌لام
 ئیسته که وای لی‌هاتوو، پارچه‌یه‌کی گیانی ئەو ئەبا بو خۆی.
 مارال ژنیکی ته‌نهایه. ژنیکی که خوینی تازه له‌ گۆناکانی‌دا
 نه‌گه‌رپ. ده‌سته‌کانی خه‌په‌ن و ده‌ماری شین له‌ ژیر پیسته‌یه‌وه
 ده‌رنه‌په‌ریوون. زیوه‌ر، خۆی میینه بوو. ئەى دی و به‌روای وابوو.
 له‌رینه‌وه‌ی مه‌مه‌که‌کانی مارال ئەیتوانی دلێ هه‌موو پیاویکی
 تامه‌رزۆ بخاته جوول‌ه و جوول‌انه‌وه؛ چاوه‌کانی! ئەى له‌و
 چاوانه، بۆچ ئەوه‌نده ئارام و بی‌تاوان خۆیایان ئەکرد. دلێ زیوه‌ر
 چه‌زی ئەکرد ناخی ئەو چاوانه پ‌ر له‌ به‌د په‌فتاریی، خراپه،
 دفره‌بوون و ئالۆزیی چه‌توونانه بوايه، بو ئەوه‌ی ئەو بتوانی
 پ‌قیان لی هه‌لگرئ. دوژمنی، دوژمن ئەویست. به‌ بی پوو‌پۆشی
 پاکیزه بوون. به‌ بی هه‌چ خالیکی به‌زه‌یی بزوی‌ن: با ون بن
 ئەم پاکیه ده‌ستوپئ‌گرانه! کوله‌فیتنه. با خراپه گیانی بگرئ.
 ئەوه‌ی که شیره‌که‌م به‌رامبه‌ر به‌ دوژمن کول ئەکا؛ ده‌با ون
 بی. دل‌ه ناسکه‌که‌ی خۆم ئەنیژم. تۆیش وام سه‌هیر بکه. ده‌له
 گورگیکی د‌ر. ناکه‌سیک که ئەمجاره نایه‌ه‌وئ قوریانیه‌که‌ی
 له‌ ناو به‌رخه‌کان هه‌لبژیرئ. شه‌ری گورگه له‌گه‌ل گورگ!

چنگ و کهله تیز که. ئەم پیکه نینه شیرینه له سەر لیوت
هه لئه که نهم. ئەوه نده به ناز قسه مه که. خۆت شیرین مه که.
ئەم لەش و لاره گه نجهت ئەوه نده با مه ده. مه مه که کانت به
چه قۆ هه لئه دپرم. چاوه نهرم و شه نگه کهت له سەر رینگه م
مه که به له مپهر. ئەو له مپهرهت لی ئەروو خینم، ئەروو خینم!
تای توو په یی، زیوه ری ئەروو خان.

— بۆچی هەر وا وه کوو گورگ دانیش توویت و چاو زه ق
ئەکه یته وه؟ ده ستت نیه که ونه جلیک هه لگرت و سه رو چاوی
وشک که یته وه؟

دهنگی بلقیس، زیوه ری راوه شانده. رابوو. گو لمه مه ده، به
سه ر و ملی ته ره وه، له لایه وه وه ستابوو. توژی سه ری دانه وانده
بوو که ئاوه که، له وه زیاتر نه تکیته ناو یه خه ی کراسه که ی.
زیوه ر جیگه ی وه ستانی نه دۆزییه وه.

«دهستم هه یه، به لام دهستی دریزتر له هی من زیاتره.»

له ده رگا که چو وه ده ره وه و له ناو په ناگه که ی خۆی، دیوار
به دیواری ژووه رکه ی بلقیس، ون بوو. بلقیس کۆنه کراسیکی
دۆزییه وه. سه ر و ملی گو لمه مه دی وشک کرده وه. دانیشتن؛
شیرۆ لای وه جاخه که، مارا ل لای ده رگا که و بلقیس به رامبه ری
گو لمه مه ده. شیرۆ له سه ره یه ک پیاله ی چاکه ی پر ئە کرده وه و
له به رده م برا که ی دای ئە نا، به لام زیوه ر هه وائی نه بوو. ته نها
شیرۆ خوشینه مار ئاسا که ی ئەوی بینی. خۆمانین، که سه ییش
له بی ری ئەودا نه بوو. یان وای ده رنه ئە خست که هه یه. ئەوه
سه رنجه تیژه که ی شیرۆ بوو که هه ی شتیکی لی ون نه ئە بوو.
تیژ و خیرا، هه موو شتیکی ئە بینی. هه ستی زیندوو و پاکی
جه وانی. پزیسکی سه رنجه کانی گو لمه مه ده، در ی ئەدا به
تاریکی. گر ئە سه تی ره ی سه ره ه لگرتوو و دره وشاوه؛ کورت و
تپه پر. ئە سه تی ره ی کلکدار. شیرۆ سه ره رای هه موو ئە مانه له
خۆی دا بوو. لای ما هده رویش. نیگای له ده ره وه بوو و گیانی لای

ماهدهروپیش. بهرگه‌ی روانین ئاوپنه‌یه‌ک زیاتر نه‌بوو تا شیرو
ماهدهروپیشی خوئی تیا ببینی: ئەم هه‌مووه به من چی؟ هه‌ر
که‌سه و کاری خوئی.

بلقیس نه‌ی ئەبرپیه‌وه. به‌رده‌وام باسی عه‌بدۆسی ئە‌کرد
و ئەوه‌ی به‌ سه‌ری هاتبوو: له‌و رۆژگاره‌ی که‌ رابردبوو؛ باسی
مارال. بۆ مارالیش باسی گۆلمحه‌مه‌د، براکانی، مه‌دیار،
خان‌ئاپۆ و ئەوانیتری ئە‌کرد؛ که‌ له‌میشی و سه‌برخان.
— پیاوه‌کان ئیسته‌ زۆربه‌یان له‌ که‌لیده‌رن.

با بیلێت، چی پێ‌ خوۆشه‌ با بیلێت. به‌لام کوا گۆئی بیسه‌ر!
گۆلمحه‌مه‌د و مارال، هه‌چکامیان ده‌ربایسی ئە‌و شتانه
نه‌بوون. بلقیس ئە‌یوت. ئە‌و دووانه‌ گرفتاری خالی‌ک بوون له‌ ناو
بازنه‌ی خه‌یال‌دا. خالی‌ک له‌ یادی‌کی هاوبه‌ش. به‌ گۆپه‌ری ئە‌وه‌ی
بیریان ئە‌‌کرده‌وه. بۆ مارال ده‌رکه‌وتبوو گۆلمحه‌مه‌د خاوه‌نی
ئە‌ چاوانه‌یه‌ لای ئاوه‌که‌ بینبوونی. گۆلمحه‌مه‌دیش دنیای بوو.
به‌لام ئە‌وه‌ی که‌ خاوه‌نی ئە‌و له‌شه‌، لی‌ره‌، له‌ بن دیواره‌که‌دا
دانیشتی، ئە‌ی خسته‌ گومانه‌وه.

ئە‌و په‌رییه‌ رووته‌ی ناو ئاوه‌که‌، ئایه‌ ئیسته‌ لی‌ره‌کانی بوو؟
لی‌ره‌یه‌؟ داپۆشراوی ئە‌و جلانه‌؟ جل؟ کامه‌ جل؟ گۆلمحه‌مه‌د
هه‌تا ئیسته‌ کچه‌ی به‌ پۆشته‌ی نه‌بینبوو. به‌ روتی بینبووی.
له‌ش، نه‌وه‌ک کراس. ئە‌م کچه‌ ئایه‌، هه‌ر هه‌مانه‌؟ ئە‌لوی ئە‌و
نه‌بی؟ خه‌ونه‌ یان خه‌یال؟ چ خه‌وی‌ک؟ چ خه‌یالی‌ک؟ ئە‌وه‌ نییه‌
ئە‌سه‌په‌ ره‌شه‌که‌ی له‌گه‌ل کچه‌ بوو، وا له‌وی به‌سه‌تراوه‌ته‌وه‌؟
نه‌ مه‌گه‌ر ئە‌و چاوانه‌ بوون که‌ داچه‌قاوی ترس تی‌روانیبوو
و لی‌ی هه‌لاتبوو؟ نه‌، چاوه‌کان درۆ ناکه‌ن. له‌ نیوه‌ی رۆژی‌ک
زیاتر تی‌نه‌په‌ریوه. به‌ نیو سه‌د سالی‌ش ئە‌و ساتانه‌ له‌ بیر
ناچنه‌وه. ساتی تاقانه‌ و تایبه‌ت. ئای ئاده‌میزاد، خالۆزایه‌کی
ئاوه‌هات هه‌بوو، به‌ بی ئە‌وه‌ی ئاگا و هه‌وائت لی‌ی بووبی؟ له‌
ناوچه‌وانی تۆدا چ چاره‌نووسی‌ک نووسراوه‌؟! ئە‌و ئیسته‌ بیر

له چی نه کاتهوه؟ مارال؟ هەر نه بی و شتره که می له بیره. مسوگهر. مه گهر نه کری له بیرى بردیتهوه؟

مارال له جهنگه می کامه خه یال دا بوو؟ می شکی به چیه وه خه ریک بوو له و کاته دا که بلقیس بو ساتیکیش بیدهنگ نه نه بوو؟ به سترای ههوساریک و بزماریک. له هه مان باز نه دا قه تیس مابوو. نهو. هالای گری نیوه پو. گهرمای تاو و فیئکی ئاو. چوئن نهیتوانی لی لابتات؟ چاوانی رهش، ههر وا به لقی زه له کانه وه هه لواسرابوو. چاوه کان لی ره بوون. پووبه پوو. هه مان یه کهم نیگا، مارالی لهرزاندبوو. هه لواسراوی په نجهی زه لان. ئاویزی خه یالی مارال. تووکی له شکی راست بوونه ته وه. ناتوانی سهیری گوتمحه مه د بکات. نه م کالانه ی چاوانه هیلانه می مار بوون. شیرۆ به بی هو باسی دوو پیشکی ناو چاوه کانی برا که می نه کردبوو. نه می که چز وه شین بوون. تیژ و گهش، له کالانه می قوولی چاوه کان دا، له ژیر برۆ نووک تیژه کانی دا، له پوخساری کشاوی دا خووی هه شار دابوو. چه ناگهی بهرز و پان، به لام رهق. به ردی خاراو. لووتی راست و ریک به نووکیکی تۆزی چه ماوه. به بی هیچ جیاوازییهک له گهل پیاوانی تر. بی یال و باهو. په نگه وردیله تر له وانی تریش. به لام چالاک و کارامه. که له کیوی. دهستی که به دار و پییهک له سه ر پری و تووره پییهکی نووستوو له بن پیستی کشاوی پوخساری دا. نیشانیهک له دایک، کی شه ریک که له سه ره تاوه پاری نه نه کی شیا. چه می گوتیهک. پیاویک له قه لافه تی په وه زیکی پر له شان و ته لاش ته لاش. تیژ و نارپیک. شان، نه ژنو، دهست، گونا، ته ویل. نیسیکی لی که گریدراو و تیژ، کهم گوشت.

خه لکی خوراسان به که سی که گوشتی له نیسیکی قورستر بی نه لین بیغیرهت. گوشتی له نیسیکی زیاتر بی. گوتمحه مه د وانه بوو. نیسیکی له گوشتی قورستر بوو.

— مه گهر نه منشه و ناتهوئی نان بخوی؟

زیوهر بوو. خوئی پئی رانهگیرابوو. هاتبوویه بهردهرگاکه و سهری کردبوو به ژوورا. گولمحهمد سهری کرد و وتی:
 – بوچی ناخوین. ئەمشهو کچی خالۆ تازه هاتوو، ههر چیمان ههیه بهیینه، له سهر سفرهیهک پیکهوه بیخوین.
 زیوهر، سهری بردموه دهرهوه و به سهر سوورمانهوه وتی:
 – شیوی ئیمه شیایوی کچی خالۆ نییه. ههسته وهره.
 گولمحهمد دهنگی بهرزتر کردهوه:
 – سفرهکه لهوئی راخه. ئیمه دیین بو ئەوئ.
 زیوهر زمانی بهسرا. ئەگهر بهکیک بهوئ بیته سهر سفرته، دابی کوویه دهس بنیی له روویهوه؟ وتی:
 – شیرۆ نانی گهرم بهیینه.
 بلقیس له بهر خویهوه بوآندی:
 – ئەم سفرهی جیا، کاسهی جیایه ئەو هیئای بو ئەم ماله!

شیرۆ چهن نانیکى خسته سهریهک، بلقیس جامیک ماستی خهستی تیکرد، له سهر نانهکهی دانا و ههموو پیکهوه له مالهکه چوونه دهرهوه. مال بو مال.
 گولمحهمد چاو چلیس نهبوو. بهلام مهگهر ئەلوئی نهبی؟ دووری دهرگاکه وهستا تا جاریکیتتر قهد و بالۆی مارال ببینی. تا روینهکهی سهر بکات. شانەکانی، باسکهکانی که لای سهرقۆلهکانی کراسهکهی، تهنگ ببوو و گووشرابوو، سوورپی کهمهر و چینی داوینی. راستیهکهی شهپۆلیکی شهوق و ترسیان ئەخزانده دهروونی گولمحهمدهوه. پئی له دهرگا خسته دهرهوه. نیگایهک بو وشترهکهی خوئی و نیگایهک بو قهرهئاتی مارال. چاره نهبوو. چووهر ژوورهوه. سفره پاخرابوو و زیوهر، وهک قهرهواش، لای سفرهکه راههستابوو. دانیشنتن.
 سفرهی بیشکوۆ. زمانی گولمحهمد کرایهوه:
 – کچی خالۆ، خوۆت ئەزانی، ئەمسال و شکسالی بوو.

سفره که شمان بویه پهنگی نییه. به گه ورهیی خۆت بمانبووره. مارال نهیتوانی وه لّامی بداته وه. بزه یکی زه لّال له چاوه کان و دهوروبه ری لیوه کانی دا به پهراگه ندهیی مایه وه و چاوی له هیلی نیگای گو لّمحه مه د دزییه وه. کام و دهمی وشک ببوو. پاروو له گه رووی دا بوو به درک. شیرو جامی ئاوه که ی دا به دهستی مارالّه وه.

قسه زوره. به لّام جیگه ی قسه نییه. مائی زیوهر، سفره ی زیوهر، پواله تی زیوهر دهره تی خو ش بلّی نی نه ئه دا. ههر که س گه یروگرفتی خو ی هه یه. ههر چمن ئه م گه یروگرفته له هی ئه وانیتتر جیا نییه. به لّام کاتی که وشه ئه بی به بهرد و، زمان و دم کاریژیکی توه ندهرتووه، ههر که سه و به ناچار گرفتاری خو یه تی. زمان روو به ناو دم وه ئه سوو ری. ههر مرو فیک پارچه بهردیکه. ئایه دهروونی بهرد ئارامه؟ پیّم وانیه. با، ئارام بووه. مارال و شیرو له مال هاتنه دهره وه. شیرو جی داخستبوو. شیرو باویشکی دا، باسکی بو سهره وه کی شایه وه و مه چه که کانی نایه سه ری که و به تلاوتل چوو بو سه ر جیگه که ی. خو ی له سه ر لیفه که تلانده وه، لوول بوو، له سه ر سک و سینگی راکشا، دهسته کانی دایه ژیر چه نه ی و چاوی بریه هه نگاوه قورسه کانی مارال. مارال ئه هات، داوینی کراسه که ی به دهور پوو زه کانی دا شه که ی ئه هات و دهستی نابوو یه لاکه له که ی. گه یشته لای جیگه که. کلّشه کانی دا که ند، جوتی کرد و له لایه که وه داینا و له سه ر جیگه که ی دانیشت و سهیری ئه سپه که ی کرد. شیرو مه چکی دهستی خالّو زای گرت و له سه ر جیگه که تلانديه وه. به لّام مارال دل و دهماخی گالنه و گه پی نه بوو. پاست بوویه وه و وه کوو یه که هجار دانیشت و دهسته کانی کرد به قولای ئه ژنوی. شیرو له دهره تی ئه و - دهره تی خو ی - تی ئه گه یشت. به ساده یی وتی: - دلّنهنگی؟

— ههم.

— له چى؟ له كى؟ نيگاكاني زيوهرت له بهر گران بوو؟

— نه.

— ئه چى؟ له بيري خالو عهبدووس داي؟

— نه.

— ئه چى؟ كاكهم گولمحه مه د گفتى له گهلت خوش

نه بوو؟

— نه. بو خوت بخه وه. من ئه مړو له سهر ئه سپه كه

وه نه وزيكم دا.

شيرو وتى:

— به هوئ و نه هوئ خه و نه مباته وه. جا بو چى خوم خوم

بخه وينم؟ خه خوئ ديت.

مارال پيگه نينيكي نه رمى له سوو چى ليوه كانى دا هه ست

پيگرد، رووى كرده شيرو و وتى:

— تو، ئه لئى غه مت له م دنيايه دا نيه؟

— چون غه مم نيه! مه گهر دلّم نيه؟

— غه مت چيه؟

— من له توم پرسى.

— من ... من ...

شيرو پرسته كهى خوارده وه. نهى ئه ويست ئه وهى له

دلى دايه، به زمان بيليت. زمانى بو درو چه ور بوو، به لام

ئهمجاره يان پسك بوو. مارال وتى:

— من غه مى تو ئه زانم.

شيرو لئى هه لگه پايه وه:

— له كوئوه؟

مارال بيده ننگى خوئ نه شكاند. مايه وه، هه ر وا كه بوو.

ليوى قفل و چاوى له خوار. شيرو راست بوويه وه و باسكى

مارالى گرت و وتى:

— ئا؟ له كوڤوه؟ تو له كوڤوه غه می دلی من ئەزانی؟
 با ئارام ببوو. ئارامتر. ماراڵ، به بیدهنگی ڤاکشا. به سهر
 پشتدا. به له کی دهستی وهک مردووهکان خسته سهر تهوڤلی
 و چاوی بریبه ئاسمان. ئاسمانی، به با شوڤاو، ڤراوڤری ئەستیره
 بوو. زه لال و قوول. وهک هه می شه که نیگای بو لای خووی
 ڤائه کیشا. ئەستیرهکان، وهک چلوورهی زیو، به له شی شه ودا
 شوڤوه ببوون. بریقه بریق. مانگ هیشتا هه لئه هاتبوو. ورشه
 و گه شهی چلوورهکان. نیگای ماراڵ له نیوانی ئەستیرهکانه وه
 تا ناخی ئاسمان ئەڤوڤیشت. شیڤووی ئوقره له بهر ڤراو هه ولی
 ئەدا ده می ماراڵ بکاته وه؛ به لام دلی ماراڵ بیدهنگ بوو.
 بیدهنگی ئەویست. دلی وای ئەویست تا دوا کاتی شهو، تهنها
 سهیری ئەو سه ره بکات و له ناو خووی و خه یالی خووی و غه می
 خووی دا بتلیته وه. به لام شتیکی ئازاری ئەدا. شتیکی که وه کوو
 په له یهک به ڤووکاری می شکیه وه لکابوو. ڤیاوڤیکی ره شتاله به
 میزه ری سه وهزه وه: ماهه دروڤیش.

ماراڵ دوودل بوو. نهک دوودل، سه د دل بوو. په یامی
 ماهه دروڤیش به شیڤو بدات یان له بیری خووی بباته وه؟! هه
 دوو شیوهی به هه له ئەزانی. هه شیوه یه کی شه له زانیکی
 بو ماراڵ به دوا وه بوو. قسه که ی ئەگه ره له ناو سینگی دا
 بشاردایه ته وه و نه یوتایهت، هه ناسه ی سوار ئەبوو. چونکه
 ئەبوو به په رزینی نیوان دوو دل.

دل و دهروونی عاشق بو ماراڵ بیگانه نه بوو.
 ئاره زوووه کانی شیڤو و ماهه دروڤیشی هه ست ڤی ئەکرد.
 هه مه ئەوه ش که خووی له شیڤو به نزیک ئەزانی. ده سپری
 هه وریشم ئەگه ره هه مووانی له شیڤو دابڤڤایهت، مارالی به
 شیڤو وه ئەبه سه ته وه. عه شق، ڤیزی ئەو ڤردانه ی که بو به ئاکام
 گه یشتن به سه ریان دا تیڤه ڤیوه، ئەگری. به لام ئەگه ره ماراڵ
 بیباکانه زمانی بکردایه ته وه و په یامه که ی شیڤووی بگه یاندایهت،

كى ئهلى كچه بهو نيوه شهوه به ههواى ماهده روپيش پهتى
 نهئه چپرانده؟ نهگه برپويشتايهت، په دوو بكه وتايهت - كه به
 دلنبايى وا نه بوو - به يانى چى رووى نه دا؟ بلقيس و گولمه مه د
 و كه لميشى كاتيكه ناگادار نه بوون و قال ساز نه بوو، چى؟
 مارال ئايه نه يتوانى هه لچوونى دلى بلقيس، گرگرتنى نه و
 بينى و خوئى رابگرى؟ پرچ پنينه وهى بلقيس، ريش پنينه وهى
 كه لميشى، گرموله بوونى گولمه مه د و نيگا تيز و
 ملوزمه كانى بينى و ديسانه وهش خوئى رابگرى؟ ئايه گومانيان
 له و نه نه كرد؟ بهد گومان بين يان نه بن، ئايه نه و نه يتوانى
 ناگرىك له دلى هه موان داگيرسيئيت و خوئى له قهراخيكه وه،
 به بى هه ر اوهوريا، سه پريان بكات؟ نه م دورووييه له دهس
 مارال نه نه هات. نهى چى؟ له م كاته دا چى نه بوايه بكردايهت؟
 هه سابى روظ و روظگارى خوئى چى لى نه هات؟ مارال تازه بو
 نه م هيلانه يه فريبوو. هه زى نه نه كرد نازاوه ساز ببى هه تا
 نه و جيگير نه بى و خوئى نه گرئى. نارامى نه ويست. نازاوه
 نه نه ويست. شه پولى تووره يى له ماله كه دا به رپا نه بوو.
 هيمنى نه ويشى تيك نه دا. نهگه هه ستيان پى بكردايهت
 نه و چه پكه گوله كه ي داوه به ناوا، نه وسا چى نه بوو؟ چون
 نه يتوانى سه يرى خه لكى ماله كه بكات؟ ئايه ديسانه وهش
 ريگه يان نه دا له وئى بمينيته وه و، ده رفه تى نه وه يان پى نه دا
 چا و بيريته چاوى خانه خوئى كانى؟ مارال ده باره ي رق نه ستوورى
 تيره و هوئى خوئى، هه م ده باره ي رق و خوئى له چا و بوونى كورد
 و به لووچ هه ندئ شتى نه زانى. چاره نه نه ما، مه گه ر نه وهى
 خوئى تيك بكرئى. نه وه نده به س بوو، ماهده روپيش بكه ويته بهر
 پلى گولمه مه د.

به لام تو سه يرى نه و ديوانه يه بكه چه ند نه ترسانه خوئى
 نه دا به نا و ناگردا!

سه يرى شيرؤ بكه! مارال رووى تيكرد. كچه سهرى

چه قانديبووه ناو ليّفه كه و كپ ئه گريا. سهيره! كه چهن زوو ديوا و ديو بوو! مه گهر ئه و نه بوو ساتيک له مه وه بهر به سه رويه چكي مارال دا هه ئه گه را! مه گهر ئه و نه بوو قاقاكاني له ترسي گولّمحه مه د له گه رووي دا ئه خنكاند؟ چي رووي دابوو ئه ي كه له ساتيكا دا ئه و هه موو خروشي شهوق و هه لّخه و داخه يه جيى خوى دابوو به و غه مه دلته زيئه؟ چهن پاكيزه! وه ك مناليك: چه نده ناسك و ته رچك بوو. ئه توت دلى له بلوور بوو. مارال خوشكانه خزايه ته نيشتيه وه و ده ستي هينا به خه رمانه ي كه زيه ي دا. پاشان سه ري برده بن گويي، ماچي كرد و وتي:

— سووچي من نيه شيرو گيان، ليّم زيز مه به. قسه يه كم له دلدايه، جه ربه زه ي وتنيّم نيه. دلّم له لاي توئه، به لام چي بكه م كه ئه ترسم. جا كه وايه تو شتيك بلي. هه ر چيت هه يه باسي بكه، به لكوو به وشه يه ك بتوانم له گه لت بكه وم. دياره شتيك له دلدايه، به لام باسي ناكه ي. زمان ئه پاريزي! به غه وارم ئه زاني. پيت ئه ليّم وا بير مه كه ره وه. منيش وه ك توّم. دلت ئه خوينه مه وه. به لام چه ز ئه كه م له زماني خوئي بييسم.

شيرو گرياني برانده وه و بيدهنگ بوو. مارال چاو و گويي له و بوو. شيرو له وه زياتر نه يتواني خاموش بي. ليوي ئه گه ر نه بزواندايه ت، غه م له سينه ي دا ئه ته قي. به فينگه فينگي گريان نه ئه كرا. رپسووي بيهووده. سه فره ي دلي ئه بوايه بكاته وه. كه وا بوو، كپ و له سه رخو وتي:

— ئه وا چه وت شهو زياتره چاوه روانيّم. چاوه رواني ته ته ره كه ي، په يامه كه ي، كات ئه ژميّم. به لام هيج هه واليكي نيه. چاو م بريوته بايش، به لام هيج، هه ر هيج. هه موو شه ويك له ده ره وه ئه خه وم به لكوو بيته سه ر جيگه م، به لام هيج. تا نيوه شه وان چاو ليك نانيّم، به لكوو دهنگي پيي بي،

به لّام هيچ. هه موو ئيواره يهك ئه چمه سه ربان و به هه موو لايه كدا چاو ئه گيڤرم، به لّام توّزي سمى ماینه كه شى نابینم. ئه چمه سهر كاريز، به لّام تارمايه كه شى به بهر چاومدا تینا په رى. هيچ، هيچ، هيچ. سه یری پيکه نینه کانم مه كه. دلّم شه لّالى خوینه. گه رووم خه ريكه باى غم ئه يگرى. توّ كه هاتى دلّم كرايه وه. وتم هاوړى و هاوده ميكم دهسكه وتووه. به لّام وادياره توّش قسه كانم به هيچ ناگرى. دلّم ئوقره ي نيه كچى خالو، به جهوانى عه لى ئه كبه رى حسين سویند بى. له خوا ئه پارپمه وه هه واليک، په يامىكى لى ببیسم. ههر قسه يهك بيت. ههر هه واليک. دردونگ بووم. كاتيک وتت ئه زانى چيم له دلّايه، وام زانى ئاگات له بار و پوژم هه يه. به لّام ئه وا...

كچه بيدهنگ بوو. جار يكيتر غم گه رووى گرت. مارال تيامايه وه. باش ئه يزانى شيرو چى ئه كيشى. به رد يكى گهرم نرابووه سهر جه رگى. له ناخه وه ئه سووتا. ئه يتوانى چى بكات؟ مارال ترسى له خووى رادا. چى ئه بى با بى. خواى ئه كرد ئاسمان به سهر زهوى دا ئه پرووخوا. پرسى:

— دلّداره كهت ماهده روپيشى ناوه؟

— دهم خووش خالووا. ماهده روپيش. به دلّ حهز ئه كهم دهمت

ماچ بكهم.

مارال وتى:

— ئه نوم بينى.

خره به رد يک بوّ ناو مه نداو يكى خاموش. شيرو هه بلبو قايه وه، ئه ژنووى نا به ئه ژنووى مارال هه وه به په له پرسى:

— له كووى؟ كهى؟ ها؟ چ كات؟

مارال هيورى كرده وه:

— له سهر پيگه، ئيواره درهنگان. له بهر چاخانه ي

هيممه ت ئاوا.

— ناسیت؟

— خیلاتی ههیه ماهدهرویش نهناسی؟ بهلام من سههرتا
باش نهمناسیهوه.

— ئهو زانی تو بو ئیره، بو گوندی مه دی؟

— پاشان زانی. کاتیگ که من پرسباری ئیره کرد.

دهی پاشان که زانی چی وت؟ چی کرد؟

— تا نزیکى ئیره لهگهلم هات.

— تا کوئ؟

— تا پشت ئهم گرده. پاشان سههری ماینهکهی وهرگیپرا و
رؤیشت.

— رؤیشت؟! به بی هیچ گف و گوتهیهک رؤیشت؟

— ههندی شتی وت.

— هی چی؟ هی کوئ؟

— هی تو. ئهویش خولیای تو لهسهردا بوو.

شیرۆ، به بی ئاگا، پهنجهکانی مارالی گرتبوویه ناو دهستی
و گونای گهرم و گرگرتووی خوئی پیوه لکاندبوو. مارال تهپایی
گهرمی فرمیسکهمانی کچهی له سهه پستی ههست پیکرد.
پهنجهی خوئی له ناو دهستی شیرۆ هیئا دههئ؛ بهلام شیرۆ
ئاگای له خوئی نهبوو. تینوو بوو. دهستهوهسان بوو. بهردهوام
خوئی ئهکرد به قوربانى مارال:

— خالۆزا گیان، به قوربانى تالی قزهکانت بم. مههیلله
براکانم بزائن. گوئمههههه. بلقیسیش. ههموو. ههموان.
زیوه. ههموان.

مارال بیرى کردهوه پهنگه باشتر ئهوهیه لهوه زیاتر نهئى
و لیهدا بیبرینیتهوه. بهلام پروون نهبوو چ هاندهریک وای لیکرد
دریژه به قسهکانى بدات. شیرۆی ئارام کردهوه و وتی:
— هیشتاش ماوه خوت تیک مهده.

پرسباری بهپهلهی شیرۆ دهرهفتهی پی نهئدا. مارال وتی:

— په یامیکیشم بۆت ههیه.

— چ په یامیک؟

— نیشانه یه کی بۆ ناردوویت.

— نیشان؟ چ نیشانه یه ک؟

مارال، دهسره هه وریشمه که ی له ناو یه خه ی هیئا ده ری و ته رای ی ئه و فرمی سکانه ی به گۆنای شیرۆدا بلا و بیونه وه، سرپی هه و له به رده می کچه دا رای گرت و وتی:
— فیله باز گولآویشی لی داوه!

شیرۆ دهسره که ی له ناو دهستی مارال فراند و به دزیکه وه بۆنی پیوه کرد. ههستی کرد ترپه ی دل ی خوی ئه بیسی. دهسته کانی که وتنه له رزین و لیوه کانی که وتنه فرین. حهزی ئه کرد مارال بگریته باوهش و سه روبه چکی ماچ باران کات. حهزی ئه کرد له ناخی دل هه قاقا پی بکه نی. به لام خوی راگرت. شهرم له مارال و ترس له گولمه مه د. چون بوو، هه و ما یه وه. وشک بوو. چاوه کانی له سه ر ریگه له نگه ریان گرت. گله یی. کی شه. رهنگیش بوو سه ری کولدانی نابوه سه رشانی؟ زوری پینه چوو، هاته وه به خویا و سهیری مارالی کرد. چاوه کانی چاوه پوانی په یامیک بوون که ئه بوا یه له لای نه ماراله وه پی بگات. مارال وتی:

— سه یزوشه و، لای سه رچاوه ی کاریزه که. مانگ هه لات.

ناسنامه که شت له گه ل خوت به ره. ئه و وتی!

مارال چاوه پوان بوو شیرۆ له خوشیان دا هه ل خاته وه. به لام کچه وای نه کرد. به بیدهنگی ما یه وه و چوو ه ناو بیروه وه. وه ک بل یی له پر، له کاتی په رینه وه ی خرۆشانی دا، گه یشت بیته هه ل دی ریک و ما بیته وه. ئیسته کانی قوولای ی هه ل دی ره که ی به چاو ئه دی. خیرای ی بی را! فرینی خه یال. خاموشی بی پایان بوو. ئیسته چی؟ چی روو ئه دات؟ شیرۆ خوی بیدهنگیه که ی شکاند:

– تۆ ئەلئى چى بكم؟

بلقىس له دهركاى مالى گولمحه مه دهوه هاته دهر و چووه
هو ده كهى خوئى.

مارال له سهر پشت راكشا، به له كى دهستى نايه سهر
تهوئلى و چاوى برييه بنميچى ئاسمان. وه لام، دژوار بوو. وتى:
– چى بلئيم؟ خوئ بىرى لئ بكه ره وه. ئەبوايه پيشتر بىرت
لئ بكر دايه ته وه.

شئرو به خاموشى مايه وه. خاموش و وپ. ئەژنوكانى گرتە
باوهش و گوئى دايه دهنگى ترسيئهرى شهوى بيابان.

مارالئيش بيئدهنگ بوو و له قوولايى تهماوئى خه يالى
خوئى دا كهوته سوورانه وه. هاته وه به خوئى دا. جيا له م و له و.
به دهر له شئرو و ماهدروئيش. مارال، ئيسته له بهر ده ميا
بوو. مارال، به رامبه ر به ماهدروئيش. مارال، ژنيك، كچيكي
زيندوو و خرؤشان. مارالئى رووپاست و به كروو. مارالئى ببياك.
مارالئى ده شته كانى كه ليدهر. داژووت، ئەهه ژا، سوورپى ئەدا
و له كهس نه ئەترسا. مارال، غه زالئىك كه هيج چاوئىك نهى
ئەتوانى ببينيئى. دوور له چاوان، له په ناي روخسارى خوئى دا
شارد رابوو يه وه. به لام سهرى ئەكرد به هه موو لايه كدا،
ئەيوئست سهر له هه موو شتيك دهر به ئيئى، هه موو چه زئىكى
په ره پئ ئەدا و له هيج گه رد يله يه ك خوئى نه ئەبوارد. هه مان
كچى عه بدؤس به راشكاوى و تئراديوئى سهرى هه ئئنا بوو و
ئەيوئست بزائى دلاوه ر ئيسته چى ئەكات؟ ئەو، ئەم شه وانه
چؤن ئەكا به رؤژ؟ به لام به مه وه نه ئەهه ستا؟ ببياكانه له وه
ئەگه را: ئەى گولمحه مه د ئيسته چى ئەكات؟ خه يالى به كام
رئدا رئ ئەكا؟

راسته كه شئى، گولمحه مه د چى ئەكرد و خه يالى بو كوئ
فريبوو؟

گولمحه مه د، سهره راي ئەو هه موو شه كه تيه خه وى لئ

۱۱۴
كه لئ سده ر
به رگت ۲۰۰۹

نەكەوتبوو. پېلۆهكانى تۆراوى خەو. ماندویتی لەش نەیتوانیبوو، لە دلەپراوكی دەروون دوورى خاتەوه. لە لاى زیوهرهوه پاكشابوو، لیفەكەى لادابوو، ئەژنۆى چەپى هەئینابوو و دەستەكانى خستبوویه ژیر سەرى و لە كونهپۆژنەى بنمیچەكەوه چاوى لە بازنى داخراوى تۆپەلیك ئەستیره بوو:

ئەستیرهى ئاسمان، ئەبژیرم ئەمشه و

وهره سەر جیگام، چا و ناچیتە خەو

زیوهریش نەخەوتبوو. یان خەوتبوو و گۆلمحەمەد باوهرى نەئەكرد ئەو نووستبیت. زیوهر وهكوو تانجى بۆنى ئەكرد، بارودوخى هەست پى ئەكرد و ئەوهنده تەوهزەل و فرەخۆر نەبوو كە هەتا پاكشا، خەوى لیبكهوئ. سەرەپای ئەمەش گۆلمحەمەد وریا بوو كە دەست و پىی لە زیوهر نەگیرى و -ئەگەر خەوتبى- راپچلەكینى. ئارام لە ناو خۆیا ئەتلايهوه و هەناسەى پەنگ خواردووى ناو سیهكانى نەرم و بیدەنگ لە لووتیهوه ئەدا دەرەوه.

فانۆسى لاى دیوارهكە، لە سەر دەسكاوهنەكە پرتەپرتى بوو و تۆزىك لە دیواره قورم گرتووهكەى پوون ئەكردەوه و گۆلمحەمەد ئەیتوانى ئەو پووش و پەلاشه ببینى كە لە قورى دیوارهكەوه هاتبوونەدەرەوه. لە درزەكانى وردبیتەوه و لە تارىك و پروونى ئەو تیشكەى ئەیدا لە دیوارهكە، بیچمى سەیر و سەمەرەى گیانەوهەران بەینیتە پيش چاوى خۆى. دلەپراوكەى بیهووده. چاوهكانى ئەبلەق و وشك، ماندوو بوون.

گۆلمحەمەد لە سەر پشت پاكشا و كەوتە سەیرکردنى

بنمیچەكە. زیوهر هاتە دنگ و وتى:

— چیتە ئەمشهوه؟ ئەستیرهكان ئەژمیری یان مار

كە لیبەر

بەرگى پەكەم

گە ستو تی ؟

تەشەرەكەى زیوهرى وهرگرت و هیچى نەوت گۆلمحەمەد.

دیسانهوه پاكشایهوه. زیوهر وتى:

— چیت خواردووہ ئه‌وه‌نده ئاوکیئش بی؟
 گولمحه‌مه‌د ئه‌مجاره‌ش وه‌لامی نه‌دایه‌وه، به‌ رووا تلا و
 پیلوووه وشکه‌لاتووہ‌کانی لیک گووشا. زیوه‌ر هه‌لسا بو ئه‌وه‌ی
 ده‌میک تهر کات، له‌و ناوه‌دا نیگایه‌کی بو دهره‌وه، بو مارال
 و شیرۆ هاویشت و گه‌رایه‌وه سهر جیگاکه‌ی به‌ بی ئه‌وه‌ی
 هیوای ئه‌وه‌ی هه‌بی خه‌وی لیبکه‌وئ. له‌ سهر پشت راکشا
 و بیرى چوو بو لای مارال: ئه‌و ئیسته‌ بیر له‌ چی ئه‌کاته‌وه؟
 مارال هیشتا ور بوو. ده‌سته‌ویه‌خه‌ی غه‌ریبی خوئی. دلئی
 باوکی ئه‌ویست. عه‌بدوئس. ته‌نهایى و تاریکی. له‌ به‌ره‌گه‌ی
 پروانینی مارال‌دا، پاش به‌یانی و پوژان و شه‌وانی پاشتر، وه‌کوو
 دالانیکی تاریک و دریز خویای ئه‌کرد. دالانیکی ون و لیل. پوژان
 و شه‌وانی نامۆ به‌ هه‌وایه‌کی ئالۆز و خوفاک له‌ هه‌زار لاره‌.
 که‌سیکی ئه‌ویست ده‌ستی بگریت و بیبا به‌ ری‌دا. بلقیس ئاخۆ
 ئه‌و که‌سه‌ بوو؟

شیرۆ سهری بلیند کرد و وتی:

— تۆ هیشتاش به‌ئاگای؟

مارال پئی وت:

— تۆ بو ناخه‌وی؟

شیرۆ وتی:

— چاوم له‌ مانگه‌ هه‌لبی.

مارال وتی:

— ئه‌مه‌ش مانگ.

دوو کیژ، دوو مانگ پروویان کرده مانگ. مانگ له‌ نیوانی
 دوو ترۆپکی دووبرانه‌وه، سهری دهره‌ینا. خه‌رمانیکی گه‌وره‌ی
 گه‌نم. خرپ. خالخاللوی، توژی شینکی و مه‌یله‌و به‌نه‌وش.
 هیئشووی گه‌ییوی گه‌نم.

— بخه‌وه. بخه‌وه ئیتر. کازیوه‌ وا له‌ پیه‌.

بهندی سیبهم

کازیوه. سروهی دهمو بهیانی نهیشاپوور.
بَلْقِیس چاوی هه لَبْرِي، له سهر جِيگه کهی دانیشنت و
له دهرگانهی دهرگا کهوه سهیری دهرهوهی کرد. ههوا ی دهرهوه
خو لَه میئشی بوو. پاک و زه لَل. ئه توت ههوا له ئاو یکی خو ردا
خوی شو رده بوو. وسلی دهر کرد بوو. بَلْقِیس هه لَسا و پِیش هه موو
شنتیک جِيگه کهی کو کردهوه و لای دیواره که داینا. پاشان له
کاتیکا کراسه کهی رِپک ئه کرد له دهرگا که چووه دهرهوه.
قه ره ئات له سهر ئاخو رده که ئاو ری لی دایه وه و به نامو ییه وه
سهیری کرد. بَلْقِیس نیگای له نیگای ئه سپه که وه رگی ردا.
مارال و شیرو لای یه که وه خه وت بوون. پاکیزه یی کچان له
خه ودا، سو زی بَلْقِیسی ورو ژانده. زیوه ری بانگ کرد. جاری کیتیر.
ئهمجاره یان زیوه ره و لَامی دایه وه. بَلْقِیس هه ر وا که پشتی له
دهرگای مائی گو لَمحه مه د بوو وتی:
– له بی ری چادا به! من ئه چم ده ست و چاوم بشوم و ئاو
به یئیم.

بَلْقِیس ئه مه ی وت. ماوه ی ئاو ی مه شه که ی کرده ناو

که لی دهر

به رگی به که م

کتری به که و که وته ری.

ناو گوند چو ل بوو. قووقه ی که له شی ری کیش ته نانه ت له

گومه زی بانه کانه وه نه ئه هات. بَلْقِیس، نهرم و بی دهنگ ئه چوو

بۆ لای ئاوه که. پیلای له پێدا نه بوو و قاچه کانی به سهر خا که با هیناوه کهی کۆلان دا تی ئه پهری. دیواره کورته کهی بری و که هیشه دهره وهی گوند. جوگه له ئاویکی باریک، وه کوو ماریکی چهماوه، پراکشابوو. بلقیس به بی چیژ وهرگرتن له بهیانی و له ههوا ی پاک و لهو بیدهنگیه مهزنه و، به بی ئه وهی ههست به تازهیی و سازگاری ئاوه که بکات به رهو سهرچاوهی کاریزه که کهوته ری. ئه م شتانه له لای کۆن ببوون و ئیتر چاوی نه ئه گرت. له هه موو ئه مانه، بلقیس ته نها ئاوی خاوی و فیئکی چهز لیبوو له گه ل نانی بریشکه و مه ری دووگ چهور و گوان پر له شیر. به گه نجیتی، هاشاوتی پانیکی تینوو بۆسه ر ئاو، رهنگه له لای جوان و له بهر دلان بوو. به لام ئه مرۆ وانه بوو. ئه مرۆ، شیر ی گوانی بز ن له لای ئازیزتر بوو هه تا به گوان گه هیشه تنی کاژیله یه ک. له رابردوودا، ئه ویش ئاسمانی خو ش ئه و یست، چونکه ئه و شهوانه، ئه ویش به یادی یاریک شه ونخوونی ئه کیشا و ئه وه ئاسمان بوو که رازی سینهی بلقیسی ئه زانی و؛ ئه ستیره کان بوون که ئه و یه که یه که لییان ئه گه را و ئه یانی ژمارد.

له چاوی مرۆقی ده شته کی دا هیچ شتی ک سروشتی تر له سروشت نیه. چه م و دهشت و ئه ستیره؛ ئه سپ و ئاسمان و ئیواره. به لام له هه مان کات دا که چاوی ده شته کی ئاسایی ئه نوینی، له گه ل ناخی دا په یوه ندیکی سهیری هه یه. ئه م په یوه نده نه ک به ته نها له جوانی رهنگا ورهنگی سروشته وه، به لکوو له په یوه ندی دهست و ده می ده شته کیه وه له گه ل هه ور و دهشت، له گه ل باهوژ و گه رده لوول، له گه ل خا ک و ئاسمان، له گه ل خوژ و سهرما، به دهست دی. ئه م په یوه ندیه له ههوا ی دم و سروشت دا نامینی ته وه؛ تی ئه په ری. ئه بی به ئاویزه ی گیان. پوانگه ی جوانی خوازی رۆح، په نای ئه وین، چ جایه له عه شق دا تاو ئه داته وه.

عەشقی. هەر ئەوەندە بەسە که سروشت بە قوولایی گیاندا روچی. تیکه لایوی سروشت و گیان. تیبه پینی خور به سەر دەریادا. به لام ئەمه - به جیاوازییهوه - به دهشته کیه، کهی، چی داوابکات. شیرۆ له شهو و ئەستیره و کیو، له دهشت و هتاو داوای عەشقی ئەکرد، په یامی عەشقی. به رخ به عەشقی خوئی ئەکشیتتهوه، ئەسپ به عەشقی ئەحیلینئی و وشکسالی تینویتی عەشقی توندتر ئەکات:

«نان ئەگەر ئەخۆم بو ئەوهیه که گیان به گورهوه له

پیناوی عەشقدادابنیم.»

بلقیس به لام له خاک و بای بیاباندا، عەشقی له بیر بردبووه. زیندوو به عەشقی، له جوریکتر. عەشقیکی به رینتر، تهنا نهت ئەکرا بوتری، قوولتر، عەشقیکی ئاویتته به خوئی. لهو جورهی که چاویش ئەی بینئی؛ نهک ته نیا دل. حساب رو شنه؛ یه کهم ده مه. دم نانی ئەوئی. غه مگین بوونی دل کاتییه. جوانی نهمره. سه رهتا ئەبی توانای بینین و بو ن کردنمان هه بی، ئەبی گیانمان تیدا بی؛ گیانیش به ستراوه به نانهوه. که وا بوو نان! یه کهم نانه. بلقیس له پانتایی به رینی وشکی بیاباندا، پیش هه موو شتیکی بیری له نان ئەکردهوه. نان و باشتروایه برزاویش بی. بویه ئاسمان له پیش چاوی بلقیسدا ئەوکات خو ش بوو که بیاری و، ئەستیره له پاش بارینیکی به لیزمه خو ش بوو. ههور، ته پری خو ش بوو، نهک گه مه کردنی له سهر پووی مانگ. کازیوه ئەوسا خو ش بوو که مرو ف چاوی به سهر سه وزه لانی دا هه لبینئی. هیوای تیربوونی پان. جوانی ئاو نهک له زه لایه کهی دا، به لکوو له زورییه کهی دا بوو. خو زگه قوراوی بوایهت، به لام زور و به لیشاو بوایهت. ده با پروو باری شیت منالیکم لی بسینئی، به لام تینویتی خاک دامرکینئی. ئەم ئاو و خاکه جگه رگوشه ی زوریان بردوو، به لام ئەم زه مینه و، زمانی ئیمه هیشتاش تینوو. به تینویتی ماوینه ته وه.

ئاو زه لال بوو، به لام كه م بوو. بلقيس له ليواري
 جوگه له كه دانيشت و مەشكەي به تالي له ئاوه كه دا خهواند.
 ئاو، ئارام ئارام خزايه ناو جهوه نه كه وه، ورگي مەشكه ورده
 ورده به رزه وه بوو. وه كوو ئه و كاتهي قه ساوه كان به زه ل فوو
 ئه كه نه ئازه لي سهر بر او. جهوه نه پر بوو. بلقيس مەشكەي
 له جوگه كه هينا به ده ره وه، مله كه ي به سيرمه توند گريدا
 و له سهر عه رزه كه داينا. پاشان سهر قو له كانى هه لدايه وه و
 ده ستي خسته ناو ئاوه كه. شو ردى روو. فينكي ئاو له سستي
 خه وي هينا به ده ري. سروه ي فينك ته پي ئاو له سهر پوخسار
 و ده سته كانى وشك ئه كاته وه. هه لسا، په تي جهوه نه كه ي دا
 به شانى دا و به ره و ماله وه كه وه وه ري. هه وا هيش تاش تاريك
 و روون بوو؛ ديواره كانى گوند خو له مي شي. كاري پو ژانه ي بلقيس
 ديار بوو. ئه بو ايه گه نجه كان له خه و هه لسي ني - زيوه ر خو ي
 هه لسا بوو و چا و ناني ئاماده كر دبوو - بو ئه وه ي ده سته و چاويان
 بشو ن. گو له مه مه د مشت ئي ئاوي ئه دا به ده مو چاوي دا، ناو چه وان
 و سه مي له كانى به قو لي كه وا كه ي وشك ئه كر ده وه، ناني به
 وشتره كه ي ئه دا و له پاش هه مو ان ئه ها ته سهر سفره كه.
 به په له و شه له ژاو چه ن پارووي هه لئه دا و رانه بوو:

— ده سته كاله و داسه كان له كو ين؟

— وا له وي، له پشت باو له كه.

— هه لسن! درو ينه به فينكي به ياني خو شه. هه لسن!

زيوه ر، قايشه كه ي گو له مه مه دي هينا بو ي و بلقيس كه وه ته
 به ستنى بو خچه ي تو يشه به ره. گو له مه مه د كه مه ره كه ي
 به ست و چوو بو لاي وشتره كه ي. كو رتان و داره به ني له وشتر
 نه نا.

ريگه كه يان ئه وه نده دوور نه بوو. لاي سه رووي گوند، له
 سهر گرديكي نزم. كي لگه له وي بوو. گو له مه مه د وشتره كه ي
 ده نگ دا. پاتال راست بو وه و كلكي راوه شان د. گو له مه مه د

رهشمه‌کە‌ی دا به‌شانیدا و‌تی:

— گۆزه‌ی ئاوه‌که‌تان له‌بیر نه‌چی!

رهشمه‌کە‌ی راکیشا و به‌ره‌و دهره‌وه‌ی دی، پپی نا به‌ره‌و
کیلگه‌.

مارال و شیرۆ، هه‌ر وا له‌لای یه‌که‌وه وه‌ستابوون. بلقیس
که‌که‌وتبوویه ری و‌تی:

— ئیوه بو‌خوتان ئه‌خلافینن؟

شیرۆ و‌تی:

— مارال چی؟ ئه‌ویش...

— ئه‌ی بو‌نا، ئه‌و خو‌بیگانه نیه‌. ئه‌ویش بابی.

نیگای مارال له‌سه‌ر قه‌ره بوو. شیرۆ و‌تی:

— ده‌برۆ زینی که‌ئیترا!

مارال دوودل بوو. چاوی بو‌گولمه‌مه‌د گپرا، شوپی
دیار نه‌بوو. به‌وشتره‌که‌یه‌وه له‌پشت گومه‌زی ماله‌کان ون
بیوو. بلقیس له‌پشت دیواره‌که‌وه سه‌یری کردن. زیوه‌ر گۆزه‌ی
ئاوه‌کە‌ی گرتبوو به‌سه‌ر ده‌سته‌یه‌وه و له‌درزی نیوان دیواره‌که‌
ده‌رباز ئه‌بوو. بلقیس و‌تی:

— ئیوه‌ش له‌وه زیاتر دوا مه‌که‌ون، خه‌ریکه‌ خو‌ر هه‌لدی.

زیوه‌ر له‌ژیره‌وه سه‌یریکی مارال و شیرۆی کرد، له
به‌ر خو‌یه‌وه پرته‌یه‌کی هات. به‌قه‌راخ دیواره‌که‌دا رپویشت،
بلقیسیشی به‌جی هپشت و دوور که‌وته‌وه. مارال، زینی خسته
سه‌ر پشته‌ی قه‌ره‌ئات، پپی له‌ئاوزه‌نگی نا و به‌شیرۆی و‌ت:
— له‌پشته‌وه سوار به‌. ئه‌گه‌ر من هه‌بم هیچ نالی.

شیرۆ دیواره‌کە‌ی ده‌ور دایه‌وه و له‌پشته‌ی ماراله‌وه سواری

ئه‌سه‌په‌که‌ بوو. مارال له‌غاوی راکیشا و یه‌ی کرد. بلقیس،
چاره‌کە‌ی نان له‌سه‌ر سه‌ر، هپشتا به‌ناو کو‌لانکه‌دا
ئه‌روپشت. قه‌ره پپی گه‌پشته‌وه. شیرۆ ده‌ستی راکیشا و
چارۆکه‌کە‌ی له‌سه‌ر سه‌ری دایکی هه‌لگرت. بلقیس راما و

شیرۆ پیکه‌نی و به نیگایه‌کی بۆ دواوه، دوور کهوته‌وه. زیوه به بیستنی دهنگی نالی ئەسپه‌که، لایدا و به پێی خۆیدا رۆیشت. مارال، له‌غای ئەسپه‌که‌ی کیشایه‌وه، قهره‌خۆلی کۆلانه‌که‌ی به‌سهم هه‌لکه‌ند. مارال نه‌ی ئەویست به‌غار به لای زیوه‌دا تێپه‌رێ. بیری ئەوه‌ی که زیوه‌ر پێی خۆش نه‌بی، زیزی کرد. چه‌زی ئەکرد به‌جۆریک به لایدا تێپه‌رێ که تووره‌ی نه‌کا. په‌نگه‌ لێی ئەترسا! ئەم ترسه، هه‌ندێ جار پۆششیکی ریزلینان ئەگرێ به‌خۆیه‌وه. مل‌به‌کوینی و کورنیش. هه‌ستکردن به تاوانیک که نه‌تکردوه. تامه‌زرۆی به‌خشین. چه‌زی وه‌رگیران. ناستکردنه‌وه له شه‌په‌رێدا که هیشتا نه‌کراوه. گه‌دایی کردنی پێخۆشبوونی خه‌نیم. لانیکه‌م په‌فتاریک که ئەو پێی ناخۆش نه‌بی:

«من هه‌م. به‌ ناچاری هه‌م. به‌ده‌ست خۆم نییه. تۆش له بوونم تووره‌ مه‌به. لێم بگه‌رێ با ئاسووده‌ بم!»

به‌لام بۆچی ئەم هه‌سته سه‌یره کهوتبوویه سه‌ر سینگی مارال و گوشاری بۆ ئەهینا؟ بۆچی گیرۆده‌ی خۆی ببوو؟ نه‌ی ئەتوانی زیوه‌ر په‌چاو نه‌کات، بۆچی؟ بۆ نه‌یان ئەتوانی وه‌کوو دوو ژنی ئاسایی پیکه‌وه هه‌لسوکه‌وت بکه‌ن؟ چه‌ جۆره په‌فتاریکی ئەبوا هه‌بی که زیوه‌ر له‌به‌ری گران نه‌بی؟ به‌ چه‌ شیوه‌یه‌ک ئەکرا له‌ ته‌نیشته‌ ئەم ژنه‌وه به‌ ئاسووده‌یی تێپه‌ر بی؟ ئەو سوار بوو و زیوه‌ر پیاده. چی پێی ئەکرا یان ئەبوایه بیکردایه‌ت؟ هه‌یج، هه‌یج کاریک. ئایه‌ ئەیتوانی له‌ ئەسپه‌که‌ دابه‌زیت و پێشنیازی سواربوون بکات به‌ زیوه‌ر؟ گریمان واشی کرد بکردایه‌ت، ئایه‌ زیوه‌ر، سواری ئەسپه‌که‌ ئەبوو؟ نه‌. ژنی گۆلمحه‌مه‌د له‌وه بوغزتر بوو که بتوانی به‌ رووی خۆشه‌وه له‌گه‌ڵ یه‌کیکی وه‌کوو مارال رێک بکه‌وی.

«ئهی چی بکه‌م من؟»

«یه‌ی که! ئەمه‌ ته‌نها کار و دواين رێگه‌یه‌که که هه‌موو

مرۆفئیک له بهرامبەر خەنیمەکهی دا هەللی ئەبژێری. یە
که!»

تۆز و خۆلی بن سەمی ئەسپەکه نیشته سەر سەرۆبهچکی
زیوهر. غاردانیکی توورپه. یەک مەیدان دوور کەوتنەوه. مارال
ئەسپەکهی خاوە کردەوه. شێرۆ سەری برده بن گوپی مارال و
وتی:

– نازە قەرە!

مارال راجلەکا، بەلام نەیهینا بە رووی خویا. شتیکی له
سینگی دا نیشاندهوه. شێرۆ وهک بلیی رەهەندەکانی خەیاالی
مارالی هەلکۆلیوه، بە تەشەرێکی زیرەکانهوه وتی:
– له مالی میردی یەکه میشی باری بیبار بووه. منالی
نەبووه.

مارال دیسانهوه هیچی نەوت. بەلام هیچ نەگوتن خۆی
هەموو شتیکه. که وا بوو ئەبوا شتیکی بلی. سەرپۆشیک له
سەر بیری گومان. پاش بیدهنگیهکی شیوا وتی:
– چوو زانم! چاره نووسی هەر یەکه و جوړیکه.
شێرۆ وتی:

– لهبەر ئەمەشه له لای دایکم پیزی نییه، ریز هیچ،
بلقیس لی بیزاره. ناتوانی بەسهوزی له سەر زهوی ببینی.
ژنی خیلاتی ئەگەر نەزۆک دەرچی، پوژی رەش ئەبی. هیوای
خەسوو، بە کوپه. ژنی کوپیش ئەگەر نەتوانی کوپیان بداتی،
وهک پەرۆی پیس فری ئەدەن. کچۆلیه کیشی ئەگەر ببوایه
دیسانهوه خۆی شتیکی بوو. بەلام ئەمه خوا له بنهوه قفلی
لیداوه.

مارال وتی:

– ئەو رەبەنه چ تاوانیکی کردووه؟ خۆ بە دەستی خۆی
نەبووه. وای لیها تووه ئیتر... ئیسته ئەبی له کام لاوه برۆین؟
– به دواي گولمەمه ددا.

گولمحه مه د هیشتا زور له گوند دوور نه که وتبوه
 و نه گهر توژی دلی خوښ بوايهت و سهیری هالاتنی خوړی
 بگردايهت، نهیتوانی تیریزتی پنگه تازه کانی پوژی تازه ببینی.
 نهو پهنگانهی تیکه ل بوون و دم به دم نه گوران. نهو پهنگانهی
 نهوت له هه موو سهرده مه کاند تهنها په کجار نه خولقان
 و په کجار نه مردن. نهو پهنگانهی که هیچکاتیکی، له هیچ
 شوینیکدا په کسان و په کجور نه بوون. «سات» بوون، دم بوون
 و به هه ناسه ی خوړ نه سووتان، له ناو نه چوون و له هالووی دا
 نه توانه وه. به لام گولمحه مه د هرفه تی نه وهی نه بوو هه تا دل
 بهو ساتانه بسپیړی. له م کاته دا هه موو هه م و غه می نه وه
 بوو هه تا سره واه به پړوه، دهس بکا به کار و؛ تا خوړ زور سهر
 نه که وتوه و نه لکاو به تاقی ناسمانه وه، پارچه زهوییه ک
 برنیته وه. چونکه، نهوسا که خوړ نه گه یشته ناوه پراستی
 ناسمان، قورسای گهرمای لی دانه چوپری و خه یالی نه وهی
 نه بوو سهر خوار بکاته وه. به بی جوولنه نه مایه وه. میمل و
 ملوزم. بهو جوړه بوو که که له که ی گهرما نه پووخا به سهر
 شان و ملی دروینه وان دا، نه خزایه ناو پیستیه وه و که لله یان
 به قورسای تیشک قورس نه بوو. وه کوو شتیکی هه لواسراو.
 پیلوه کان به هو ی گهرماوه نه هاتنه وه یه ک، پشت پیلوه کان
 ناره قه یه کی لینجی لی نه نیشت و زمان به مالاشووه وه وشک
 نه بوو. وشکی وشک. بویه بوو، دروینه وانان، شاره زایانی
 کیلان و کار، له نیوه شه وه وه دهستیان نه کرد به دروینه. له
 نیوه شه وه وه هه تا چیشته نگا؛ توژیکی مابی بو نیوه پوړ. له
 گهرمادا دهسکی داسیان به رنه دا، خو یان رانه کیشتا بو سیبه ری
 خه رمانه که، نان و چایان نه خوارد و سهریان نه نایه وه و لی
 نه نوستن.

به لام گولمحه مه د خو دروینه وان نه بوو. پارچه زهوییه
 دیم و سووتاهه که شی خو کیلگه نه بوو. گولمحه مه د پیاوی

داردهس و رهشمال و پان بوو، پیاوی ئەسپ و بیابان، پیاوی گورگ و سهگ و تروپکی تیژی کیوهکانی خوراسان بوو؛ نهک پیاوی کیلان و کیلگه و دیمهکار. پیاوی خیلا بوو، پیاوی ریگه و خاک و چه م و ههلبهز و دابهز بوو، نهک پیاوی هیلانه میروولهیهک وهکوو دهرزیوهه. بهلام ئەمهش ئیتر پیدایستهیهک بوو که بهشیکی له خهکی خیلاتی له تهنیشت پیشهیی باوکانیان و به دواي ئەوهی له باپیران بویان ماوهتهوه، پارچه زهوییهک به دیم بکیلان و چمن مهنیک تووی پیاپرژینن و به هیوای بارینی باران چاوهپروان بن. بنهمالهی که لمیشیش له م بابهته بوون. پیش جهزنی نهوورۆز، کاتیکه رهوهند بهرهو ئارانئ تا قی کوچی کرد، گوتمحه مه د له گوند مایهوه و له رهوهند دواکهوت. نیری له وشتر بهست. گردی زورگی کیلا، گهنمی پیاپرژاند و رویشت. ئیستهش گهرا بوویهوه درهوی بکات، ئەوهی کیلابووی. بهلام ئەوهی که سهری له خاک دهرهینابوو گهنم نهبوو، مایهی غه م و پهژاره بوو. ته نک، له پ، کورت، سووتاو، بی دان و په رپووت. ساقه ته کان نهئه هاتن به دهستهوه و گوله گهنم -ئه گهر گولیکی پیوه بوایهت- بی دان و سووتاو بوو و سهیری سه رتا پیی کیلگهت ئە گهر بگردایهت که چه ل بوو. بهلام ئەو که سهی توو ئەچینی چاو له رییه به ره مه که ی کوکاته وه. هه ر چهن ئەو کاره بایی ره نه که شهی نه بی! بهر و باری -هه ر چهن هی شووی پوو کیش بن- ناتوانی له سه ر عه رزدا به جی بهی لی. له م پوه وه رژد و ده سقوو چا وه. ئەزانئ ئە گهر دهستی کاری روژانه ی، له بری کوکدر نه وه ی به رو بوومی بی بهر، به خه لکی تر بفروشی، سوودی کی زیاتری ده سه ئه که وی.

بهلام وانا کات. به ره مه -هه ر چهن زور که م- هی خو یه تی و هه ر ئە مه ش کو یی ئە کات. ناتوانئ لیی بگه ری. نی گه رانی دل پی به ستن. هه ر چی و هه ر چو ن بو وه ئە یه وی به ره نه جانی ئاره قه ی ناو چه وانی له زه وی خپ کاته وه. ئاسووده ئە بی ئە وس

که باره‌کە‌ی کۆ‌کرده‌وه. نینگه‌رانیه‌کانی ئیتر ته‌واو نه‌بن. غه‌می ئه‌بێ به‌یه‌ک: نه‌داری! ئه‌مجار بیری رینگه‌یه‌کی‌تر ئه‌گریته به‌ر. هه‌ول‌دانیک له‌ رینگه‌یه‌کی‌تردا. به‌لام نینگه‌رانی ئه‌و پاشه‌که‌وته نییه. رابرد، رۆ‌بشیت. ئه‌مجار رۆ‌زی نوێ، رۆ‌ژیکی نوێ.

گولمه‌مه‌د، هه‌وساره‌کە‌ی له‌ ملی وشتره‌که ئالاند و سه‌یریک‌ی مه‌زراکە‌ی کرد. غه‌میکی له‌ دلی خویدا هه‌ست پیکرد. سفره‌ی به‌تال. که‌واکە‌ی داکنه‌د، داسی هه‌لگرت و که‌وته دروینه. ته‌له گه‌نم له‌وه ته‌نکتر بوون به‌ ده‌می داسه‌وه بین. گولمه‌مه‌د داسه‌کە‌ی دانا. تووره‌یه‌کی په‌نگ خواردوو و غه‌میکی دلشکین نازاری ئه‌دا. ده‌ستکاله‌ی هه‌لگرت و که‌وته ریننه‌وه‌ی ساقه‌ته باریک و چیره‌کە‌ی گه‌نم. شه‌رمی له‌ خویدا نه‌کرد. نه‌ ئه‌و دروینه‌وان و، نه‌ دره‌و دره‌و بوو. دروینه‌وانه‌کانی کیلگه‌کانی خانه‌کانی دیوو کاتی دروینه‌کردن له‌ بن یالی گه‌نم‌دا ون ئه‌بوون. له‌ رووبه‌رووه‌وه ئه‌گه‌ر سه‌یرت بکرایه‌ت گولمه‌ گونم بوو له‌په‌سا به‌ لایه‌ک‌دا لار ئه‌بوویه‌وه و ئه‌درا به‌ عه‌رزا؛ به‌ بی ئه‌وه‌ی خاوه‌ن ده‌س و داس بینری. ئیسته، ئه‌وا خویدا ئه‌بینی که‌ دانیشتوو، وه‌کوو ژنان و بالایی ئه‌و گه‌نمه‌ی له‌ به‌ر ده‌ستی دایه به‌ زۆر له‌ بست و نیویک تی ئه‌په‌رێ. ئه‌و جوړه دره‌و‌کردنه شیاوی پیریژنی کویر و په‌که‌وته بوو، نه‌ک هی پیاوانی گه‌نج. به‌لام چۆن ئه‌یتوانی دلی لیه‌ه‌که‌نی؟ هه‌ر گیز! چه‌ند ده‌ستوپێ گرن ئه‌م ورده و پرده‌یه‌ی ژبان! مه‌گه‌ر ئه‌م پارچه زه‌وییه هه‌ر هه‌مووی چه‌ن مه‌ن به‌ری پێوه‌یه؟ به‌ دلنیا‌یه‌وه که‌متر له‌و تووه‌ی تیا چینه‌راوه. ئه‌ویش له‌پاش چه‌نده‌ها رۆ‌زی بیگاری.

ئهی بو ناتوانی چاوی لی بیوشی؟
نه‌ی ئه‌زانی. گولمه‌مه‌د خویشی ئه‌مه‌ی نه‌ئه‌زانی. به‌ دوای بیانوو‌دا ئه‌گه‌را. قه‌لس بوو. په‌نگه ئه‌گه‌ر جووتیاریک‌ی پیر

۱۶۶
که‌لیسه‌ده‌ر
په‌رگه‌ت ۱۹۹۰

و تۆز خواردووی زابولستانی بهرهمیکی وای بهرچاو بکهوتایهت، نه لای سهیر ئه‌بوو، نه قه‌لس ئه‌بوو و نه ئه‌ره‌نجا، چونکه ئه‌و به ره‌نجی خوئی و پرژدی ناوچه‌که‌ی په‌روه‌ده ببوو. له به‌رامبه‌ر چاره‌نووسدا کوئی دابوو و سا‌له و سا‌ل ده‌ستی گرتبوو به گه‌روویه‌وه. له‌وه زیاتریشی -ره‌نگه- له هیچ‌که‌س و هیچ شوینیک نه‌ئویست. به خه‌فه‌ته‌وه، ئاخى هه‌ئه‌که‌یشا و شوکری ناده‌یده‌ی ئه‌کرد. به‌لام گو‌لمحه‌مه‌د، مه‌گه‌ر ئه‌یتوانی وای؟! پیاویک له تافی لاویتی و خرۆشی سه‌رکه‌شی ده‌روون؛ سه‌رتاپی توانایی و چالاکی و چه‌ز. بی به‌هره له قه‌ناعه‌تی گون‌دیانه. تۆزیک فره‌خواز. دل ئاوه‌له و ده‌ستکراوه. نا‌ئارام و دره‌وشاوه. چاوی برپوویه دنیا. پر له خوژگه. تاقیکراوه‌ی ده‌سوه‌شان‌دن و په‌لامار. تاقیکراوه‌ی ناو جه‌نگ و خوین. ده‌ستی به خوینی پیاوان سوور بوو. چاوی برپوویه ته‌رمی هه‌زار کوژراو، زه‌ق به زه‌قی. جه‌نگ، جه‌نگ، جه‌نگ له هه‌موو لایه‌که‌وه. لای ئاو، لای له‌وه‌رگه، لای پان، له بیابان، ئازهر بایجان. سه‌ختی چه‌شتووی هیواخواری ئاسووده‌یی. «هه‌ئویه‌کی له داو که‌وتوو. گیرۆده‌ی داوی خوئی. به بی دان، به‌قه‌د تی‌ربوون. کی‌لگه‌ی گه‌نم هیوا‌براو. هیوا‌ی پر‌گار‌بوون. داب‌ران له هه‌موو به‌ندیک و بال‌گرتنه‌وه. فرین به‌ره‌و ده‌شت و کو‌یستان. په‌رینه‌وه له بیابان. پوو‌زلخ له‌پی هه‌ل‌کی‌شان. چالاک و بی‌باک دل‌دان به ده‌ریادا. هه‌ر هیچ نه‌بی هه‌ماری خانیک تالان‌کردن. بی شیو و بی تاشت غاردان به هه‌موو لایه‌که‌دا. پر‌گاری به‌ره‌و گه‌یشتن به ترۆپکی تی‌گه‌یشتن. ئاخ... پوژانی خو‌ش. هه‌موو پیاویکی خیل «مه‌دیار» یکی له ده‌روونی خوئی دا هه‌یه. که‌له‌کیوی ده‌شته‌کانی که‌لیده‌ر. هه‌ل‌ل‌زاده. هاوخووی خالۆی خوئی!

مارال و شیرۆ له ئه‌سپ دابه‌زین. شیرۆ بوخچه‌ی نانه‌که‌ی له بن که‌له‌که به‌رده‌که دانا. ده‌ست‌کاله‌ی گرت به ده‌سته‌یه‌وه و ده‌ستی کرد به دروینه. گو‌لمحه‌مه‌د سه‌رقالی کاری خوئی بوو.

به سیلهی چاو، سهیری شیرووی کرد و سیبهری مارالی له پشت سهری خووی دا ههست پیئهکرد. تاویک تیپهپی. مارال ههرا و مابوویهوه. گولمهههده لهه دهسهوهسانیهی مارال قهلس بوو. رووی تیکرد و وتی:

— خالوژا بوچی به بیکار راوهستاوی؟

مارال، سهری داخست، پی لارهوه کرد و له بن گهنمهکان دانیشت و دهستی برد بو ساقهتهکان. پیی وابوو بهدهستی بهتال ئهتوانی گهنم برنیتهوه. بهلام نه، گهنمی دیم چیر بوو و له ساقهت نهئهبوویهوه. له ریشهشوه به ئاسانی دهرنهئههات. ریشه له ناو خاکی چیردا، چهقیبوو و لکابوو. ئههه سروشتی گهنمه که ریشه له ناو خاکدا سفت ئهکا، بهجوړیک که تهها خهنیمی گاسنه لهکاتی جووتدا. زهوی ههئهگهپتهوه و ریشه، خوئی ئهبیتهوه بهخاک. مارال هیچ شارهزاییهکی له دهره و گهنم نهبوو، ههرا ئهههش بوو ئارهقهی شهرم و نهتوانایی نیشته ناوچهوانی. گولمهههده ئاگای لیی بوو. به سادهیی پیکهنی و وتی:

— بهو جوړه ههرا نابی، خالوژا. ئهبی دهستکالهت ههبی یان داس. بالای ئهه گهنمه شیواوی داس نییه، بهلام دهستکالهت ئهوی.

مارال دهستی ههئنهئهگرت. ئهویوست ههرا چونیک بووه برپی گهنم برنیتهوه. دههاری شیگیری له دهروونی دا بزوابوو. به بی ئاگای لیزانینی کاری کیلگه و مهزرا ههولی ئهه خوئی له کیشهکه دهرباز بکات. بهلام نهههکرا. گولمهههده دیسانهوه هاتهوه گو:

— دهستهکانت ئهبرپی خالوژا. ساقهتی گهنم وهک گویزانه. زور مهکه له خوت. به بی دهستکاله هیچ ناکری.

چزانهوهی هیلهکانی بهری دهستی، پیش گولمهههده ئهوهی فیگردبوو که ساقهتهکان وهک گویزانن. بهلام

دیسانہوش دەستی ھەلنەگرت و وتی:

– دەستکالەم خۆ نییە!

گولمەمەد داخوری بە سەر شیرۆدا:

– بۆچی دەستکالەت بۆ نەھینا؟

شیرۆ وتی:

– نەمانبوو. مەگەر ھەمووی چەن دانە دەستکالەمان

ھەییە؟ زیوهریش ئەبێ بەداس درەو بکات.

– دەجا لە شوینێک بۆت وەر بگرتایەت!

– لە کوێ؟ لە کێ؟ چوار مالا لە ناو گوند ھەییە، خۆشیان

خەریکی کاری مەزران. ئەگەر ماراڵ ئەم چوار تەلە گەنمە

سووتاوە نەرنیتەو، نابێ؟

گولمەمەد بە پیکەنینەو رووی کردە ماراڵ و وتی:

– بۆ درەو نەکات؟ مەگەر منالی سەر مافوورەییە؟ دیارە

ئەبێ درەو بکات. سەری بە کارووە گەرم نەبێ خۆی بێتاقەت

ئەبێ. وانییە خالۆزا؟

شیرۆ وتی:

– کە وا بوو من و ئەو بە نۆرە دروینە ئەکەین.

– تۆش ھەر خۆت لەکار بدزەرەو! ماراڵ و پوورە بلقیسی

بە نۆرە درەو ئەکەن.

شیرۆ ئیتر ھیچی نەوت. سەری داخست و کەوتە کارکردن.

زیوهر گەیشت. گۆزە لە سەر شان و پاماوی ناو دەروونی خۆی.

گۆزە داگرت و لە ناو جوگەلەییەکی وشکدا شوینێکی بۆ

دروست کرد، دوولەتی ئەو چارشییوی بۆ کوکردنەوی گەنم

لەگەل خۆی ھینابوو، لە سەر گۆزەکە کرد بە سیبەر؛ پاشان

داسی ھەلگرت و لە سووچیکی دوورەو، دوورتر لە گولمەمەد

و شیرۆ دەستی کرد بە دروینە. گەنم کورت و ناسک و تەنک بوو

و بەر دەمی داسەکە نەئەکەوت؛ بەلام زیوهر گوپی لە دژواری

کارەکە نەبوو، پقاوی و توند ئەپرنیەو و ساقەتە ناسکەکانی

به دواى يهكا ئەخست، كۆى ئەكردهوه و بهجىي ئەهيشت. سهري داخستبوو و واى دهرئەخست كهس نابىنى. بهلام ئەمه تهنها پواآهت بوو. به چاوى دهررون ههر ههموويانى ئەبىنى و ههلسوكهوتىانى سهير ئەكرد و له خهياآى خوآىدا شتتىكى ئەخسته سهر ههر گوته، ههر تهشهر، ههر جوولە و ههر نيگايهك. ههر ايهك بوو له ناو دلآدا. بهلام له پواآهتدا جگه له وشكى و بهستهآهك، جگه له سهختى و كيشهرى كار هيچ شتتىكىتر نهئەبىنرا. سهركارىك ئەگهر به سهريانهوه بوايهت، بيگومان ئەوى به كاراير لهوانيتر ئەقرساند. بهلام زيوهر دهربايسى ئەوه نهبوو چاوهكان سهيرى ئەكهن يان نا. ئەو ناگاي له پواآهتى خوآى نهبوو. به پيچهوانه، له ئالوژيى دهررونى خوآىدا ون ببوو. سينهيهكى پر له گلهيى و خهياآىكى ورووزاوى ههبوو. گيرۆدهى خوآى بوو. بوغزىكى پهنگ خواردوو له گهروودا.

دهرديكى رهقهآاتوو به سهر دلآهوه.

پيوقهدهمى مارال، تو بلآى ئەوهنده قورس بوو؟ چ ترسيك له دلآ زيوهر نيشتبوو. چ قينيك بوو ئەوهى ئيستە له ناو دلآدا سهري ئەكوتا به ديواردا؟ ئەم ئيرهيه له چ روويهكهوه بهو جوړه دهررونى بريندار ئەكرد؟ چى له ناخىدا سهري ههآهينابوو؟ كامه پارچهى نووستووى گيانى وهخهبر هاتبوو؟ چۆن و له بهر چى مرؤف ئەكهويته ئەو دارهتهوه؟ مهگهر چى بووه؟ چى هاتوته پيش؟ ئاخ... ئاخ...

زيوهر، بو خوآى هيچ وهلامىكى نهئەدوژيهوه. بهس ئەوهندهى ههستى ئەكرد دلآ وهكوو كووپهى سرکه قوآت ههآهئا. له خوآا تووره بوو و له دلآهوه ئيرهيه ئەهاتى و ههر ساته بوى ههبوو ههوسار بپچرپىنى. لهجى رابى. پهلامارى مارال بدا. خوآى بدا به سهر سينگىدا و بحيلپىنى: ليره برؤ! بو ههر كوپيهك ئەچى. بهس ليره برؤ! لهم مالهدا مهمينهوه!

١٣٠
كهيسدەر
بهركت ١٩٩٥

به لّام كوا مرؤف ئه وهى بىرى لى ئه كاته وه، ئه توانى
جى به جى بكات؟

بلى قىس گوراندى به سهر زيوه ردا:

— بهو جوړه دهسكه گه نمه كان بلاو مه كه ره وه! كوځيان
كه ره وه، بى كهره سهر چارشيوه كه. ئه ته وى ئهم چوار ته له
پووشه ش با بى بات؟

كه وابى بلى قىس لى ره بوو. ئه وه هاتبوو و زيوه هه سته پى
نم كرده بوو. له كوځى تو ژن؟ بى ره وه به خو تا!

زيوهر هه لسا، گه نمه كانى له پشت سه ريه وه به جى
هيشته بوو، كوځى كرده وه و له سهر چارشيوه كه بلى قىس
پاى خسته بوو، هه لپزان. تووړه بيه كهى خوارده وه و كه و ته وه
كار. ماراليش ده سته كاله لى له پووره بلى قىس وه رگرتبوو و
خه ريكى دروځينه بوو. بلى قىس و ه كوو به رانكى پير به دواى
دروځينه وان ه كان دا ئه له وه را و به وردى گوله گه نمه دا كه و توو ه كانى
كو ئه كرده وه و هه ر گولكى وه كوو ده كه كانى ملوانكه يه كه
له سهر چارشيوه كه دانه نا. ياقوتى له عه رزه كه هه لئه گه رته وه،
ئه توت! به لّام كار، به خاوى ئه چووه پيشه وه. نه بهو جوړه
كه پاشه روځخوړ بتوانى به دواى دروځينه وان دا بله وه رى. بلى قىس
ئه بوا له لايه كه وه دانيش هه تا دروځينه وان ه كان مه يدانك
پر نه وه. پاشان هه لسى و بكه و ښته كو كرده وه گوله گه نمه
سو و تاو و پو و چه له كان. به لّام بلى قىس تا قه تى ئه وه نه بوو له
سو و چىك دانيشى و سه رى كارى خه لكى تر بكات. ئه وه نده
دانيش تايه ت هه سته ئه كرده زياديه و بلى قىس بهم زو وانه
نهى ئه ويست وه كوو زيادى خوځيا بكا. ئه وه هيشته ش تى كپراى
كارى مال و رانى ئه برد به رپوه. له گه رمين و له كوځستان،
له رپى و له ماله وه و له ره شمال، سه ره رپاى له وه راندنى
په ز، سم پر ينه وه، چه له حان لى له سهر نوره ناو و له وه ر و
هه لات هه لات بو دوزينه وه لى له وه رگه لى له بار. ته و اوى كار ه كان

له ئەستۆی بلقیس بوو: دۆشین، قەیماخ گرتن، مەشکە ژەندن، کەرە گرتن، پۆن قالد کردن. ئاوهینان، جاجم و قالیچه و رەشمال چنن. منال خستنهوه، پۆشتهکردنهوهی بنهماله و له کۆتایی دا گه‌راندنی چه‌رخی خیزانیکی پر لق و پۆ. باری هه‌موو ئەمکارانه له سهر شانی بلقیس بوو. ههر ئه‌ویش بوو که کاری له ژنه‌کانی‌تریش ئەکی‌شایه‌وه. زیوه‌ر و شیرۆ به‌ قسه‌ی ئەو بوو ئەو کاره‌ بکه‌ن یان نه‌یکه‌ن. له‌م کاره‌ تازه‌یه، کشتوکالیش، نه‌ی ئه‌ویست دوا بکه‌وئ. پپی وابوو - و ئەم برپا تاقیکرابوو‌یه‌وه - که ههر ئەوه‌نده‌ی وه‌پاش خرا، نرخ و پزیشی له‌ بیر ئەبریته‌وه. ههر ئەمه‌ش بوو نه‌ی ئه‌ویست، هه‌تا هی‌زی له‌ پی‌دا هه‌یه، له‌ شوینیک‌دا ئارام و سوکنا بگری! ترسیکی شاراهه، به‌لام زۆر به‌هی‌ز، وای لی‌ئه‌کرد بی‌ت و بچی. وای لی‌ئه‌کرد ئەمکاره‌ بکات، سهر له‌وکاره‌ بدات، بگری و ببری و کاره‌کان پایی بکات.

– کچی، زهرکیک ئاو بی‌نه لی‌ومان قه‌له‌شا.

شیرۆ ده‌ستکاله‌ی له‌ عه‌رز چه‌قاند و چوو به‌ دوا‌ی داواکه‌ی گۆلمحه‌مه‌دا. بلقیس ده‌سبه‌جی ده‌ستی دایه‌ ده‌ستکاله‌که و له‌ لای کوره‌که‌یه‌وه ده‌ستی کرد به‌ دروینه. شیرۆ گۆزه‌ی ئاوه‌که‌ی هی‌نا پیشه‌وه. گۆلمحه‌مه‌د وتی:

– دیسانه‌وه‌ش زهرکتان له‌ بیر چوو؟

شیرۆ وتی:

– وابزانم.

زیوه‌ر ته‌شه‌ره‌که‌ی به‌ ته‌شه‌ر وه‌لام دایه‌وه:

– خو من چوار ده‌ستم نیه! ئەوانی‌تریش هه‌بوون. با به‌کیکیان ده‌ستی ببردایه و زهرکیکی له‌گه‌ل خۆی به‌ی‌نایه‌ت. گۆلمحه‌مه‌د سه‌یری ژنه‌که‌ی کرد، گۆزه‌که‌ی وه‌رگرت. چۆکیکی دادایه‌ سه‌ر عه‌رزه‌که، ده‌می نا به‌ لی‌واری گۆزه‌که‌وه و نای به‌ سه‌ره‌وه. قل‌قلی ئاو له‌ گه‌رووی گۆزه‌ به‌رز بوویه‌وه.

سیوکھی بن گهرووی گولمحه مه د شه پۆلی دا و لیزگه یه ک
ئاو به ههر دوو لای سمیلّی دا کهوته ری، بۆ ناو مل و یه خه
و پاشان خزایه ناو تووکه تهنکه کهی سهر سینگی. گۆزه ی
دایه وه به شیرۆ، دهوری دهم و ژیر ملی به دهست سرپیه وه. بهر
سکی کراسه کهی که هه لکشابوو، دادایه وه، کلاوه کهی که له
سهری کهوتبوویه خواره وه هه لگرته وه و به شیرۆ که خهریک
بوو گۆزه کهی دائه مه زرانده وه، وت:

– پی هه لگره و برۆ زهرکیک بهینه. ده رچۆ!

شیرۆ خۆی گه یانده بن گوئی مارال و شتیکی چرپاند به
گوئی دا. مارال به شهرمه وه وتی:

– ئاوزهنگی به غه ربیه نادات شیرۆ گیان. قهره یه که
ناسه!

گولمحه مه د چاوی برپیه خوشکی:

– ناتوانی به پیاده برۆی؟

شیرۆ نه وه ستا. به پۆینیکی گورج کهوته ری. بلقیس
سهیری پشت سهری کچه کهی کرد. شیرۆ توند پیی هه لئه گرت
و داوینی کراسه کهی به دهور پووژه کانی دا شه که یان ئه هات.
توندتری کرد و کهوته پاکردن. بلقیس هی نایه وه سهر خۆی:

«له داخی ئه م کچه تیوه! هه زار کورم ئه گهر بوایه ت،
ئاسووده تر له مه کم ئه گرتنه وه تا ئه م تاقه کچه.»

– چۆن سواری به غه ربیه نادا خالۆزا؟

– مارال له وه لّامی گولمحه مه ددا وتی:

– یه که ناسه. وا بارهاتووه.

– خۆت رات هی ناوه؟

– نه، خاوه نی یه که می. پاشان به من ناسینرا.

– چۆن؟

– ههر ئه و خاوه نه ی یه که می منی پی ناساند.

– کی بوو ئه و؟

— دلاوهر.

گولمحه مه د تاویک زمانی راگرت و پاشان وتی:

— کی بی دلاوهر؟

بلقیس وتی:

— ده زگیرانه که ی.

گولمحه مه د سهیری دایکی کرد:

— ئه ی ئیسته له کوئییه؟

— له زیندان. زیندانی سه بزه وار.

گولمحه مه د ئارام بوو. هه موو ئارام بوون. خاموشی. خاموشی خووی به سهر هه موو لایه کدا بلاو کرده وه. گولمحه مه د و سی ژن به قورسی و وردییه کی زور ده ست و چاوی خوویان خسته کار. هیچ کهس له خووی رانه ئه بینی قسه یه ک بکات. نه زیوهر، نه بلقیس، نه مارال. بیده نگیه که ی گولمحه مه د ئه وه نده دهمه ق بوو که بلقیس ته نانه ت، پرکیشی ئه وه ی نه کرد به قسه بیشکیینی. له ژیر چاوه وه ئاگای له بیچمه کانی رواله تی کوپه که ی بوو. نیوروخی به خوور سووتاو و که وگ و دهماری دهرپه ریوی ته ویلی له بیردا بوو و توژی داگیراو. ئه مانه هه مووی ئه و داره تانه بوون که بلقیس نیشانه سه رگه ردانه کانی به قه راخ گونا و کونجی برۆ و، چرچه کانی ده وری چاوه کانی گولمحه مه ده وه هه ست پئنه کرد و ئه یزانی کوپه که ی به شتیکه وه تاس بر دوویه ته وه. شتیکی که له ده روونی دا تیئه په ری. به دوور له چاوی بلقیس.

ئه ملای بلقیس، مارال بوو که ناشیانه، به لام به وپه ری هه وئدانه وه دهروی ئه کرد. گوناکانی سوور هه لگه رابوو و قه راحی له پی دهستی بریندار ببوو. گوئی له برانی بچکوله ی دهستی نه بوو. نه ی ئه وپیست له وه ی که بوو دواتر بکه وی. هه ر چه ند گه نمه که وانه بوو که په هه ند لی بدهیت و راسته یه ک بگریته بهر و داسوه شیین بچییه پیشه وه، به لام هه ر ئه مه ش

شارهزایی ئەویست. رەنگە زیاتریش. لانیكەم ئەزموونیکی ئەویست. بیباری و پەرت و پەڵابوونی چلەکان و لێنەزانی، ریزی چوار کەسی تیک دابوو. کە وا بوو، هەر کەسە و پەڵەیهکی گرتبوویە بەر. ئەهی دوورییەوه و ئەچوو پێشەوه. گۆلمحەمەد پاستی گرتبوو، لە پێش ئەوانی ترەوه زەوییهکەیی ئەتاشی و ئەژنۆکانی لە سەر تەلەکان ئەخزا. گەرماي کار. چەپ، زیوهر گرتبووی و تەنها هەنگاوێک لە شووہکەیی دوا بوو. لە پاش زیوهر بقیس بوو کە جەوری مارالیشی ئەکیشا. بەلام مارال، کۆلەوارتر لە هەموویان، پڕ لە وزە و جاریش توورە، ساقەتەکانی گەنمی ئەشکاندەوه و بیباکانە درەوی ئەکرد. بەلام کارەکەیی، نە ئەچوو پێشی و نە خاوین بوو. تەلە لاکەوتووہکانی ئەخەواند، ئەشکاند، گۆلەکانی ئەپژاندە سەر عەرزەکە و کاری دووبارەیی بۆ خۆی ساز ئەکرد. سەرەپای هەموو ئەمانەش، هەوڵی ئەدا لەوه زیاتر دوا نەکەوێ. زیوهر ئەگەر وا کاری بکردایەت، بقیس بە چاوە هەلی ئەدری و خراپترین جنیوی پێئەدا: ئەوه چیتە! ئەلیی مریشکی کەوتوویتە ناو گۆوی خۆت و فشەفش ئەکەیی!

بەلام زیوهر بەو جۆرە کاری نەئەکرد. سوارکار بوو. هەوڵی بی سوودی نەئەدا. داگیرا و هەلە نەبوو. دلی لە خۆرا لیی نەئەدا و خوین لە خۆرا نەزابوو گۆناکانی. بەلام ئەم مەبەستەیی هەبوو کە سەربوونی خۆی لە کارکردن دا بدا بە چاواندا و پیشان بدات. وای دەرئەخست، بەلام ئەم حەزە لە کرداری دا دیار بوو. بێدەنگ و سەر لەبەر، وەکوو میروولە، شیلگیر و کارامە کاری ئەکرد و نەیی ئەهیشت گۆلیک بکەوێتە سەر عەرز و لە ژیر پێدا نەرم بیی؛ هەر ۱۳۵
کە لێدەر
 بەرگێ بەکەم

وہا دەرڤەتی بە خۆی نەئەدا هەنگاوێکیش لەکارکردن دا بکەوێ. تیژ و باریکەلە، بە پەنجە درێژ و لەپەکانی گەرووی بنەکانی ئەگرت و دەستکالەکەیی ئەدا لەبنی تەلەکان و درەوی

ئەكردن. دەسكەكانى دروئنهكراوى له سەر يەك دائهنا و به مه‌ئۆيهك ئەيدايه بن باخه‌لى، ئەببىرد و ئەيخسته سەر چارشىيوه‌كه و ئەگه‌رپايه‌وه شويىنى كاره‌كه‌ى. پيش هيلى دروئنه ببوو به كه‌وانى. شىيوه‌ى كه‌وانىك. گولمه‌مه‌د و زيوهر دوو شانە كاره‌كه‌يان ئەببىرد به رپوه، مارال و بلقىسىش له ناوكى كه‌وانه‌كه‌دا مابوونه‌وه و هه‌وليان ئەدا. گولمه‌مه‌د لارى كرده‌وه بو لاي چه‌پ به مه‌به‌ستى قه‌دبىر كردن؛ زيوهرپيش به لاي راست‌دا، به‌رامبەرى هات تا په‌لەى ماوه‌ى گه‌نمه‌كه به سى چوار كه‌سى بېرنه‌وه.

شىرووش گه‌يشت. بايه‌كه‌ى نا به سەر گۆزه‌كه‌وه و هاته بن ده‌ستى مارال دانىشت و ده‌ستى بىرد بو ده‌ستكاله‌كه‌ى ئەو، به‌لام مارال ده‌ستى كيشايه‌وه و ئەمازه‌ى به بلقىس كرد. شىرو ده‌ستكاله‌ى له ده‌ستى داىكى وه‌رگرت، ئەوى دايه پاشه‌وه و ده‌ستى كرد به دروئنه. بلقىس هه‌لسا و كه‌وته گه‌ران و كۆكرده‌وه‌ى ئەو گولانه‌ى كه‌ ره‌نگه له‌دواى ئەم و ئەو به‌جى مابى.

گولمه‌مه‌د، زيوهر، شىرو و مارال خه‌رىك بوون به يەك ئەگه‌يشتن. ته‌وقى گه‌نمه‌كه‌ش خه‌رىك بوو ته‌واو ئەبوو. هه‌يچى نه‌مابوو. چوار په‌لە‌ى‌تر. دروئنه‌وانه‌كان به جوانى ده‌نگى هه‌ناسه‌ى يه‌كدىان ئەببىست. هه‌موويان روويان له‌يه‌ك بوو. جگه له شىرو كه به دزيكه‌وه جارجاره سەرى هه‌لئەبىرى هه‌يچكاميان نه‌ى ئەروانييه‌ چروچاوى ئەوانى‌تر. هه‌لقه هاته‌وه يەك. ته‌نگ بوو. ته‌نگ‌تر. به جوړىك كه خه‌رىك بوو شاخيان له شاخى يه‌كدى بدات. گولمه‌مه‌د كيشايه‌وه. دوا په‌لە به ده‌ستكاله‌ى سى ژن تىك شكان و كۆكرانه‌وه. گولمه‌مه‌د ده‌ستكاله‌كه‌ى له عەرز چه‌قاند و وتى:

— كاتى قاوئتيه‌. بپوین پاروويه‌ك نان بقرتئين.
بلقىس به‌رده‌وام خه‌رىكى كۆكرده‌وه‌ى گولمه‌گه‌نم

بوو. گولمحه مه د و به دواى دا ژنه كان چوون بو لاي گوزه كه.
گولمحه مه د له لاي گوزه كه نه ژنوى دادا و بلقيسى بانگ كرد:
— كاتى چاشته داده. خوړ هاتوته سهر. وهره پارچه يه ك نان
بخوين. تا نيوه پړوى بهرز جاري زورى ماوه.

بلقيس پشتمى راست كرده وه، دهستى گرت به سهر
بروكانيه وه و سهيرى هه تاوى كرد. گولمحه مه د قسه كه ي ته واو
بوو. خوړ بريكي باش سهر كه وتوو. كار، بردبوويانى. بلقيس
گه نمه كانى ناو كوڅشى كرده سهر چارشيوه كه، سووچه كانى
چارشيوه كه ي هه لدايه وه به سهر دهسكه گه نمه كان دا و چوو
بو لاي سفره كه.

هه لقه ي دروينه وانان به دهورى سفره ي نان دا. خوړ به لاري
تيشكى نه هاويشت. نانى كوڅنه، بووه به كلو. له گه روو ناچي ته
خواره وه. زهركى ناوه كه دهس به دهس نه گه رې. تيكه ي نانى
وشك له گه رووى وشكه لاتوو به زورى ناو نه چي ته خواره وه.
گولمحه مه د له سهر چوكيك دانيشتوو. سهرى داخستوو
و به ئيشتيا پاروه كان نه جوئ و به زور قوتى نه دا. بلقيس
هه ول نه دا بو خواردن. به لام زيوه و مارال نه وه نده ئيشتيايان
له خواردن نييه. شيروش. نهو خوئ لا نه گرت. خه يالى له
لايه كى تره، پارچه نانيكى گرتوو به به ستيه وه و به بي
ئيشتيا نه يقرتيئ و سهيرى نه مسهر و نه وسهرى بيابان نه كا.
جهوانى كه ي ئاتاجى نانه! ته نها مارال ئاگاي لييه.

گولمحه مه د زهركى ناوه كه ي دانا، پرووى كرده داىكى و وتى:
— باش بوو لهو ئارده ي هيئاومه، له گه نمه كه ي بوندار،
ته نوور يكت بكردايه ت، بمانزانيا چ نانيكى لي ده رنه چي؟

بلقيس وتى:

— دوپشه و درهنگ بوو، نه گينا خوښتم خه يالم و ابوو. تو
چون بير نه كه يته وه؟ تو بليى كلاوى كردي ته سهرت؟

گولمحه مه د وتى؟

— مروفى كاسب ههموو كارىكى لهدس دى. ئهويش
كاتىكه شمهكهكهى به پيشهكى لى بىرى! هر چى ههيه تا
ئاردهكه تاقي نهكرىتهوه دهركاكوئى.

بلىقس وتى:

— ئەزانى چ ماوهيهكى دوور و دريژه كه من ئەم بابقولى
بونداره ئەناسم؟ ئەو رۆزگارەى كه ئەو ئەهات بۆسەر
رەشمالهكانى ئيمه و شمهكى لهگەل خورى و رۆندا
ئەگۆرپيهوه، تۆ هيشتا زمانت نهپژابوو.

گولمههمه دوتى:

— تۆ هر چى ئەلئى بلى، بهلام پاره پياو بى چاو و روو
ئەكات. ئەو بابقولى بونداره كه من ئەيىنم روالهتى خراب ديار
نييه. بهلام ناخى بهس خوا ئەيزانى.

له ناو قسهكانى گولمههمه دوتى بلىقسدا، قهرهئات
سهرنجى مارالى بۆ لاي خوئى راکيشا. قهره، گوئى تيز كردبوو،
ملى به لاي شانىدا لار كردبوو و سهيرى ئەو دوورانەى ئەکرد.
مارال شوين نيگاي قهرهى گرت. سوارىك له دوورهوه داژووت
و ئەهات و به شوينىدا خهرمانىكى تۆز و خوئى بردبوو به
حهوادا. نيگاي مارال سهرنجى ئەوانى تريشى راکيشا و چاويان
به سهر ريگهكهوه مۆلهق بوو.

ئەسپىك به سينهى پان، پياويك به سهر پشتيهوه، بۆ
لايان ئەهات. سوار به سهر كهلهى زينهكهدا نووشتابۆوه و
سهرى دانهواندبوو. لهو دوورهوه روخسارى سوارهكه هيشتا
نهئناسرايهوه. كه نزيكتر كهوتهوه، ئەسپهكهى خاو كردهوه.
گولمههمه ديش لهم نيوانهدا سهرى له سهر سفرهكه
هەلگرت، خوئى دهستهكانى تهكاند و روو به سوارهكه
چوو. راههستا: تۆ بلىى كى بى؟ پوورزاي گولمههمه دوتى كورى
گولنهندام.

«تۆ بلىى... بهمكاتى نيوهپۆيه، چ كارىكى ليره هه بى؟»

۱۳۸
كه لىسدهر
به رگت ۰۵۹۹۰

خیر بی!»

سوار، نزیك و نزیكتر بوویهوه. ئەسپ بە نەرمەغار ئەهات. سوار، لەگەڵ راشەکانی نەرمەغاری ئەسپەکه سەر و خواری ئەکرد. دە هەنگاوێکی بەمینی، قول و سمی ئەسپەکه دیسانیش ئەهوهنتر بوویهوه. بەسام و ئارام! ئارەقه نیشتبووێه سەر سینە پان و بەهیزی ئەسپەکه. لەشی ئارەق کردووی لە بەر تیشکی لاری خۆردا ئەدرهوشایهوه. هەوا، بە گوشار لە لووتی ئەسپەکهوه فری ئەدرا. پرمە ئەهات. وا دیاربوو لە ژیر قەلافەتی قورسی سوارهکەدا چەندین فرسەق ئازوووتوه. کەفی ئەچەرەن. عەلی ئەکبەری حاجی پەسەند لەبەردەم گۆلمحەمەد، لەشە زلە گەورهکە لە سەر ئەسپەکه داگرته خوارهوه و لەگەڵ گۆلمحەمەد باوهشیان کرد بە یەکا. دانە گەوره سپیەکانی، پێش ئەوهی قسەبکەن، پالی بە لیوهکانیەوه ئەنا و؛ چاوهکانی پێشاپێش بە خەندە ئەکرایهوه. وا دیار بوو لە ژیر پێستی روومەتی دا جەنگەلیکی باران لیدراوی تیدایه. روومەتیکی خپ، وهکوو دەوریەک پلاو. چاوی رەش لە رەنگی قژی. سینگی پان و قەلەو، چوارشانه و باسکی ئەستوور. ئەیانوت چل هیلکە بە پازدە سیر رۆنی زەردهوه بە ژەمیەک ئەخوا. بە دەم پیکەنین و تەشەرەوه وتی:

— بە تەواوی بوویت بە جووتیار، پوورزا!

گۆلمحەمەد وهلامی نەدایهوه. عەلی ئەکبەری حاجی پەسەند هەوساری ئەسپەکهی راکیشا بەرهو بلقیس، لەگەڵ پووری چاک و خوشی کرد، سەرزارەکی لە زیوهر و شیرۆی پرسى. سوورپیکتری دا و لای شانی گۆلمحەمەد هوه وهستا و بە سرتە وتی:

— خو میوانیشتان هیهه؟!

— کچی خالۆ عەبدۆسه. نایناسیهوه؟

— بەپاست؟! دەک کوپر بەم ئیشەللا! دەی خالۆزا توو چۆنی،

باشی؟

مارال سهری داخست. بلقیس به مارالی وت:
— ئه ویش پووزاته. کوری خوشکه گهوره کهم، گولئه ندامه.
مارال سهری عهلی ئه کبهری کرد و له ژیر ددانه وه سلّوی
کرد. گولمه مه مد پرسی:
— وا به په له له کوپوه دی؟ کارت چیه؟
عهلی ئه کبهر وتی:

— وا خوت له کاری ورده و پرده ئالاندووه، مروّف پرووی نییه
قسهی پیاوانه له گویت دا بلّی! مه گهر چهنده به رههم له ناو
ئهو پروپووشانه دهسئه کهوئ؟ سهریر که! حهیف نییه پیاو
له سهر چوک بخزی و ئهم تووکه سووتوانه ی سهری که چه ل
دهنکه دهنکه کو کاتهوه؟ به مهش ئه ئین درهه؟!

— قسه کهت بکه. ئه گهر بهوئ دیسانه وه باسی ره شه دزی
له بن گویم دا بکه ی، ههر لیره پیتی بلّیم من له گهل نیم.
جوړیک له بهرده می ئهم ژنانه دا باسی دزی ئه که ی، ئه ئیی
ههر چی ئازال و پاتال له چوارگوشه ی ئهم ولّاته ون ئه بی،
ئه بی شوینه که ی له مالی من ببینه وه! خوشت وا پیشان
ئهدی ئه ئیی کوری پیغه مبهری! نه، براگیان، ئه گهر باسی
دزیش بی، دزینی مال نییه، دزینی شتیکی تره. وهره بیچرینم
به گویت دا. پووره بلقیس نه بیسی باشتره!

عهلی ئه کبهر به پرووی خوشه وه بن بالی گولمه مه دی
گرت و بردی بو لایه که وه. بلقیس هاواری کرد:

— ئه های... ئه های... بی چاوو پروو، ئه وه خهریکی چی به
گوئی کوره که مد ئه خوینی؟ دیسان چ جادوویه کت پییه؟

عهلی ئه کبهر ئاوری له بلقیس دایه وه و وتی:

— کلاو ناکه مه سهری پووری گیان، دلّیا به!

بلقیس هاواری کرد:

— سمیله کانت تال تال هه ئه کهیشم ئه گهر داو بو

کورەكەم بنیتهوه. باشت ئەناسم ریوی. تۆی فیلهزان من ئەتاسم، من!

گولمحهمد هات به سهر دایکيا:

— ئەهیلى گویم لیبی، بزانه ئەلی چی؟

بلقیس ئارام بوو. عەلی ئەكبهەر دریزه ی دا:

— پئی لی چهقاندوووه و په لپی گرتوووه ئەلی ئیلان و بیلان
من ئەبی سهوقی له مائی خالۆ حسین بکیشمه دهرهوه.
مه دیار خانه ئیتر! ورکی گرتوووه. تۆ خۆت خالۆی خۆت باش
ئەناسی؟!

گولمحهمد پرسى:

— هه مان خوشکهزای خالۆ حسین؟ سهوقی؟

— به لی، هه مان سهوقی.

— چیرۆکه که ی نه برایه وه؟

— وهک ئەبینی تازه خه ریکه دهس پئ ئەکا.

— باشه ئەلی من ئیسته چی بکه م؟

عەلی ئەكبهەر وتی:

— هه ر ئەو کاره ی که ئیمه ئەیکهین. ئیمه هه موومان
ههین. ته نها تۆمان که مه. خان ئاپۆ پئی شووره ییه به تۆ
نه لیین.

— جگه له خان ئاپۆ ئیتر کی هه یه؟

— خان ئاپۆیه، منم، سه برخان و مه دیار خویشی که
هه یه. مه دیار لیبرابوو به ته نها خو ی بروات، به لام سه برخان
پیشی پیگرت و وتی ئەبی دهسته یه ک بنین به یه که وه،
پاشان بکه وینه ری. تۆش که له گه ل بی ئەبین به پینج. په نگه
پیویست بکات دهست بو تفهنگیش بهین.

گولمحهمد به گله یی و نارەزایی وتی:

— ئیسته نه ئەبوو خالۆ مه دیارم له م سالی ته نگه دهسته یه دا

دهس له عه شق و عاشقی هه لگرئ؟

عەلى ئەكبەر لە ۋەللامدا وتى:
– لىيگەرئى ھەر كارىك دلى ئەيهوئى با بىكا. شەر لە
لايەك و شيوھنیش لە لايەك.
– بەلام ئيمە ئەم چوار دهنكە گەنمەمان هيشتا كو
نەكردوۆتەوھ.

عەلى ئەكبەر وتى:
– خوت ئەزانى. بەلام پياوا! بە كوئىرا وات ليھات ۋەكوو
جووتيارە پيرەكان قسە ئەكەى؟
– راستيش ئەكەى. هيشتا دوو سال نيە دەستم داوھتى،
خەريكە رەنگ و خووى جووتيارم لى ئەنیشى. بەلام بە گيانى
ئەم گولمەمەدە ئەگەر تالە موويەكم بەم گەداكارىيانە رازى
بى!

عەلى ئەكبەر وتى:
– كە ۋا بوو ئەى بوچى خوت كلا ئەكەى؟! ئەگەر راست
ئەكەى ئەبى تەنگەكەت ھەلگىرى، خوت ھەلدەيتە سەر
ئەسپ و بازوى. ئەمكارە بەستراوھ بە ئابرووى ميشكاليەكانەوھ.
– ئەسپم لە كوئى بوو؟ دوو ئەسپمان ھەيە ۋا لە
رەشمانن. ۋلاخى من وشتەرەكەمە.

عەلى ئەكبەر ئەماژەى كرد بو قەرەئات:
– ئەى ئەم رەخشە ھىنى كيپە؟
– ھى مارالە، كچى خالو عەبدووس.
– دەى لىي ۋەرگەرە!
– ئاخىر خو ھەر ۋا...

– تو لە ھەموو كارىكدا ھەر ۋا دوودلى! ئەتەوئى من لىي
ۋەرگرم؟ ئاخىر مەديار مامى ئەويشە، خو!
گولمەمەد وتى:

– كچەى رەبەن كەى ئاگای لەم مامە ۋ خالو جوراۋوجورانە
ھەيە؟ راوھستە با بزائەم.

گولمحه مه د پړوی کرده دایکی و نهوهی عهلی نه کبر
وتبووی له گه لای باس کرد. بلقیس ددانی له چیرپوه هیئا و
وتی:

— ئاخ لهم مه دیاره. ئاخ لهم برایه ی خوا به منی داوه!
دیسانه وه جنوکه هاتونه ته بهرچاوی!
گولمحه مه د وتی:

— نهوهی گرنکه ئیسته، نه سپم نهوئ. خو ناتوانم به
و شتر بدهم به کیوا. نه بی بچین بو چوارگویشلی، له داوینی
که لیده ر.
بلقیس وتی:

— من که له خو م پانابینم. نه گهر پرکیشی نه که ی خو ت
داوای نه سپه که ی لی بکه.

گولمحه مه د پړوی کرده مارال و وتی:
— ئا، کچی خالو. نه گهر داوای شتیکت لی بکه م، ده س
نانی له پوومه وه؟ کاریک هاتوته پیش و هر ئیسته نه بی
بکه وینه ری. ری کویستانه. و شتر ناتوانی غار بکا؛ نه سپی
نهوئ. نه لئی چی؟ پووراست پیت بلیم، نه سپه که تم پی
نه ده ی تا بکه ومه ری؟

گولمحه مه د چاوه پوانی وه لام، نیگای داخست. نه ی
نه توانی چاوی له چاوی مارال بی. چه زی نه کرد مارال به بی
شهرم کردن وه لام بداته وه. به لام مارال هیشتاش خاموش بوو.
عهلی نه کبر هات به یاریده ی گولمحه مه ده وه:

— کچی خالو، وه لامت چیه؟ نه ری، یان نا؟
مارال وتی:

— به لام قهره یه که ناسه. نه ی نه مه چون چار نه که ی؟
گولمحه مه د وتی:

— ره نگه من بتوانم سواری لیوه رگرم.
— ره نگه، به لام...

عەلی ئەكبەری حاجی پەسەند خۆی ھاویشتە ناو
قسە كە :

– دوودل مەبە خالۆزا، گۆلمحەمەد سوارچاكە. ئەسپەكەت
بە ساخی ئەگە پینیتەو. یاللا گۆلمحەمەد! خۆت هەلەدە. پی
لە زەنگۆ نی.

گۆلمحەمەد سەیری مارالی کرد. مارال پووی لە قەرە
وەرگیپا و بە گۆلمحەمەدی وت:
– خۆت ئەزانی!

گۆلمحەمەد بەرەو قەرە چوو. قەرە هەر وا زیت وەستابوو و
گۆیکانی رەپ راگرتبوو و چاوی لە ماینە بۆرەكەى عەلی ئەكبەرى
حاجی پەسەند بوو. گورج و وشیار، دەسبەجی كە هەستى
کرد گۆلمحەمەد بەرەو پووی دى، نیگای لە ماینەكە وەرگیپا
و چاوی بریپە گۆلمحەمەد. گۆلمحەمەد دانەویەو و پاژنەى
كلاشەكانى هەلكیشا و نیگا سمینەرەكەى خۆی بریپە
چاوەكانى ئەسپەكە. وەكوو ماریك كە بۆقیك پاو ئەكا،
بە ئارامى بەرەو قەرە خوشى. ئەیویست سەرەتا بە چاو
ئەسپەكە بگری. چاوی لە چاوی قەرە نەئەترازاند. بە پوالەت
واش دیار بوو كاری كردۆتە سەر ئەسپەكە. دۆخیكى وەكوو
خۆ بە دەستەوهدان لە ئەسپەكەدا ئەبینرا. قەرە لە شوینی
خۆیدا پاوەستابوو و سمى لە عەرز هەلنەئەگرت. وشك و
حەپەساوی ئەو كابرایە بوو لیى نزیك ئەبوویەو. لەشى تیژ
و باریکەلە ئەینواند. كشاو و لەبار. پیلووی نەئەترووكاند.
لەشى، ئەتوت لە ناووە بە تان و پۆی تەل رایەلكراوە.

گۆلمحەمەد لەپەسا لیى ئەچوو پینشەو. ژنەكانیش
سەیریان ئەکرد. عەلی ئەكبەر حاجی پەسەندیشت.
عەلی ئەكبەرى حاجی پەسەند بزەیهكى پوون و گوماناوی لە
سەر لیوی بوو. شیرۆ بە شادمانیەو سەیری ئەکرد. زیوەر لە
سەر كەیف نەبوو. بلقیس دوودل و نیگەران بوو. تریپەى دلی

دایک، چ له خوڅشی و چ له ترسان، ئاوازیکې تری ههیه. مارال، به دفره و ږاشکاوی وهستاوو و چاوی لی ئهکرد. گولمحه مهده و قهره. قهره و گولمحه مهده. سانیکې پر له کیشه. لایه نی کامیان بگری؟ سهرکهوتنی قهره به ئاوات بخوازی، یان زالبوونی گولمحه مهده؟ نه می بوئی یان نهو؟ بو یهک سات تیگه یشت ناتوانی له نیوان قهره و گولمحه مهده دایه کیان هه لبرژی. ئه م دووانه لای مارال نرخیکی هاوتیان هه بوو.

ئه گهر ههر ئه م کورپی حاجی په سهند، که له جیی خویدا نهویش پوورزای مارال بوو، بیویستایهت سواری له قهره بسینئ؛ مارال هه زار جار له خوای نهویست که نهو نه توانی به سهر ئه سپه کهدا زال بی. به لام که گولمحه مهده لیبرابوو قهره بخاته ژیر رکیفی خوئی، مارال نهی نه زانی چ ههستیکی له دل دایه! هم نهویست سام و ناوبانگی قهره نه شکی، هم نه شی نهویست گولمحه مهده به شکست خواردوویی ببینی. ژنیک له سنووری نیوان دوو برا، دوو پیاو، دوو ئازیزدا. جووته پیاو شاقه لیان هه لدا یه وه بو زوران گرتن. قهره و گولمحه مهده. پراسته کهی مارال - قهره و گولمحه مهده - ههر دوو کیانی وه کوو دوو برا، دوو یار خوڅ نهویست. قهره هاوړی و هاوړازی بوو و گولمحه مهده، پښت و په نای. نهو له م ئاوارهی و بی که سیه ی دا خوئی له په نای گولمحه مهده نه بینئ. په نگه لهو پروه وه که له مائه وه جگه لهو پیاوی تری نه دیوو و خووی ژنی ئیمه وا په روه رده کراوه، که په نا بو پیاو بیات. ژن نه گهر خوین له شمشیر که شی بتکی، له چاوی ژندا، هیشتاش ههر ژنه. دوو خه نیم ئیسته له بهرام بهر یه کدا بوون. گولمحه مهده

ههر وا نه خوشا و قهره ش ههر وا وهستاو به خیسسه وه. مارال له چاوه کانی نه سپه که ی دا بینئ وا خه ریکه قوشقی نه بی. نیگای قهره تاو به تاو نه گوړا. په په کانی لووتی نه فرین. بالیان پراهه وه شانند. دوو پیی ماوو گولمحه مهده بگات. نه سپ سمی

له خاک هه‌لکه‌ند، له سه‌ر دوو پى راس‌ت بوويه‌وه، مى لارى راس‌ت کرده‌وه و حیلاندى. گولمحه‌مه‌د نه‌کشایه‌وه. تاوى دایه و ده‌ستى برد بو له‌غاوه‌که. به‌لام قه‌ره ده‌سبه‌جى به ده‌ورى خویدا سووړا و خووى راوه‌شان‌د. وه‌کوو مار که‌وته خو‌بادان و له‌قه‌ى هاویش‌ت. گولمحه‌مه‌د خووى له سه‌ر عه‌رزه‌که ته‌خت کرد. تلایه‌وه، ده‌ستویى کو‌کرده‌وه، قه‌له‌مبازى دا، به ده‌ور ئه‌سپه هاره‌که‌دا سووړى دایه‌وه و به‌رامبه‌رى وه‌ستا، ناماده‌ى خو هه‌ل‌دان. چنگ له چنگ، وه‌کوو دوو به‌ور. قه‌ره ئه‌مجار له رووبه‌رووه‌وه هیرشى کرد. به سمکوتى ده‌سته‌کانى، راس‌ت بوويه‌وه، وه‌ک مارىکى کلک له زه‌وى. سمه‌کانى وه‌کوو دوو به‌رد له ئاستى گوپکانى‌دا. ئه‌وه‌ش وه‌شان‌دن. چالاک و بى ئه‌وه‌ى له‌نگه‌رى له ده‌ست بدات، گولمحه‌مه‌د خووى له په‌لامارى ئه‌سپه‌که ده‌رباز کرد.

قه‌ره -ره‌نگه- ئه‌بوا ئارام بگرى و چاو له ده‌ست و له‌شى گولمحه‌مه‌د بکات. به‌لام قه‌ره ئوقره‌ى له به‌ر برابوو. رق هه‌ليگرتبوو و ناگرى تيبه‌ردابوو. ببياک، گوپکانى تيز کردبوو، خووى رانه‌وه‌شان‌د و هیرشى بو گولمحه‌مه‌د ئه‌برد. شيوه‌نى بلقيس. گولمحه‌مه‌د ديسانه‌وه‌ش خووى لا دابوو. ماندویتى به‌لام تينى بو هینابوو و ئه‌وه راس‌ت بوو که گولمحه‌مه‌د نيشانه‌کانى تياچوونى خووى له چاوه‌کانى ئه‌سپه‌که‌دا خویندبووه. چاوه جوان و زه‌لاله‌کانى قه‌ره رقیكى خویناوى تيزابوو. ده‌رفه‌تى ترس نه‌بوو. مه‌رگ، ئه‌وسا که به‌په‌له دیت ده‌رفه‌تى چاو ترووکان نادات؛ جه‌ربه‌زه و بوپرى، گيان ئه‌چى به به‌ريان‌دا. هیز، له‌غاو ئه‌پچرینى. رزگار ئه‌بى. گولمحه‌مه‌د سه‌رتاپى ناگر بوو. گه‌رم و گر و بى ده‌ره‌تان. وا که‌وتوته ته‌نگه‌به‌رى، چاو ترووکانىک ده‌رنگ بچوولیته‌وه له ژیر سمه سه‌خته‌کانى قه‌رده‌دا ئه‌هاپدرى. ئه‌سپ نه‌ک هه‌ر به‌سم، به ددانش شه‌ر ئه‌کات. نه‌گا ئه‌و رۆژه‌ى باسک به‌ر قه‌پى ئه‌سپ

بكهوئ! مهرگ له سهر سهرى گولمحه مه ددا فرهى نه هات.
زيوهر و شيرۆش هاواريان لى بليند بوو:

– پيش به نه سپه كهت بگره، زۆلهزا.

ئمه، زيوهر به مارالى وت. ئه يقريشكاند و نه فرينى
ئەكرد. ئه پارايه وه و جنيوى ئەدا. وهك بليى له سهر ئاگر
دايانابى. مارال ئارام بوو. ئارام بوو و توۆزى حه په ساو.
شيرۆ قۆلى مارالى گرتبوو و ئەگريا. بلقيس چوو بوو بو لاي
خوشكه زاكهى، داواى يارمه تى لى ئەكرد. عه لى ئەكبه رى حاجى
په سه ند، دهر ليوه كانى ئەفرين و چاوه كانى داچه قابوون. ئەو
چالاكى گولمحه مه دى نه بوو هه تا بتوانى له بن ده ست و پيى
ئە سپه كه دا خووى راوه شينى. ئه وپش ئەگه ر بچوايه ته مه يدان
ته نها ريگه ي ئەوه بوو به قه له م بازىك مى قه ره بگريته
بن بالى، باى بدا و ئە سپه كه بدا به عه رزا. ئەگه ر جگه
له مه بوايه ت و له هه مان هيرشى يه كه مدا نه يتوانيايه ت به
سهر خه نيمه كه ي دا زال بى، له شه قورسه كه ي ئيتر ده رفه تى
سوورانه وه و خو بادانى نه رم و چالاكى پى نه ئەدا؛ ئەگه ر
بكه و تايه ته عه رز هيو اى ئەوه نه ئەكرا بتوانى به ساخى له زير
سمكو تى قه ره ده ر بچى.

به لام بلقيس بىرى له مه نه ئەكرد وه. نه ي ئەويست
بزائى چى ئەبى و چى نابى. ده رفه تى نه ئەبينى و ده رفه تى
نه ئەدا. له په سا به نه رمى و به توو په يى عه لى ئەكبه رى هان
ئەدا بچيته مه يدانى شه رى ئە سپه كه. هه و ليكى ئەويست.
عه لى ئەكبه رى حاجى په سه ند به تاو چوو بو لاي ماينه كه ي،
قورسا يى له شى خسته سهر زينه كه، گوريسىكى له توربينه كه
هينايه ده ره وه و كه وته كرده وه ي قانگه ي گوريسه كه. به لام

ده رنگ ببوو. نه ئەوه ي – به لام – قه ره له شالاو بر دن بكه وئ.
قه ره هه ر وا بى ئوقره و هوروژاو بوو. له سهر قاچه كانى راست
ئەبوويه وه، ئەحيلاند، مى به هه موو لايه كا دا رانه وه شان د،

به لکوو بتوانی کابرا له یالی خوئی بکاتهوه. بهوپه‌ری رقهوه سه‌ری رانه‌وه‌شاندا، سمی ئەکوتا به سه‌ر خاک و به‌رددا، پچر پچر ئەهیچلاند، کابرای به حه‌واوه رانه‌وه‌شاندا و له دووره‌وه ئەگه‌ر سه‌یرت بکردایه‌ت گولمه‌مه‌د وه‌کوو کراسیک و ابوو به دهم باوه بشه‌کینه‌وه. تهن، ئەتوت نییه. تارمایه‌کی ئاده‌میزاد. به‌لام هیشتاش هیزی له‌له‌ش‌دا بوو و قیرسیچمه‌یی له گیانی‌دا. خه‌ریک بوو ئەسه‌په‌که‌ی ماندوو ئەکرد. مه‌به‌ست ئەمه‌ بوو: به‌فیرۆ بردنی وزه‌ی ئەسه‌په‌که‌. ده‌با ئەوه‌نده سم بدا به‌ عه‌رزا هه‌تا خاک نالهی لی به‌رز ئەبینه‌وه.

له‌م کاته‌دا، توانیبوووی خوئی بخاته سه‌ر ملی قه‌ره و گوپی توند بگری و به‌ رقهوه‌ بای دا. هه‌میش توانیبوووی قاچی چه‌پی بخاته ناو ئاوزه‌نگیه‌که و لیی گیر بکات. ده‌رفه‌تیکی کورتی ئەویست بو ئەوه‌ی له‌ چاو ترووکانی‌ک‌دا خوئی هه‌لداته سه‌ر زینه‌که‌. له‌مه‌ زیاتر هیزی ئەوه‌ی نه‌بوو ئەسه‌پ راپوه‌شینئ. وزه‌ی خه‌ریک بوو له‌ بن ئەهات. هه‌ر جوړیک بووه ئەبوا خوئی به‌هاوئته سه‌ر ئەسه‌په‌که‌. له‌پر گوپی قه‌ره‌ی به‌ردا و چنگی کرد به‌ که‌له‌ی زینه‌که‌دا و له‌ هه‌لخه‌ و خو‌بادانی ئەسه‌په‌که‌دا توانی خوئی له‌ سه‌ر زینه‌که‌ جی بکاته‌وه و وه‌ها له‌غاوه‌که‌ی رابکیشی که‌ ملی قه‌ره‌ بچه‌میته‌وه. سوار، سواری قه‌ره‌ بوو. به‌لام کوانی تاوه‌ینانی رانی بیگانه!

قه‌ره‌ به‌ هه‌موو هیزی خوئی هه‌لی ئەخسته‌وه بو ئاسمان، سمی رانه‌وه‌شاندا، تۆز و خو‌ل و دوومانی له‌ بن سمی فری ئەدا. به‌لام، گولمه‌مه‌د ئەتوت، نه‌ک له‌ سه‌ر پشته‌ی ئەسه‌په‌که‌ دانیشه‌تووه، وا دیار بوو پیوه‌ی لکاوه. ئەسه‌پ، به‌ جوړیک ده‌سته‌کانی له‌ خاک به‌رز ئەکرده‌وه و له‌ سه‌ر قاچی راست ئەبوویه‌وه، که‌ چاوه‌کانی کابرا بو چرکه‌یه‌ک به‌ ئاسمان‌دا تی ئەپه‌ری و، له‌ هه‌مان کات‌دا به‌ شیوه‌یه‌کی له‌پر ئەهاته‌وه بو خواره‌وه، لاقی ئەهاوینشت و سه‌ری ئەکرد به‌نا ده‌سته‌کانیا،

که سه‌ری له سووره‌وه ئه‌هات و گلینه‌ی چاوه‌کانی خه‌ریک بوو له کالانه‌ی چاوی دهرپه‌ریت. سه‌ره‌پای هه‌موو ئه‌مانه‌ش خۆی له سه‌ر ئه‌سه‌په‌که راگرتبوو و دیسانه‌وه‌ش ئه‌یویست خۆی رابگری. نیگایه‌کی تیپه‌ری ژنه‌کانی کرد، به‌لکوو ساته‌ خیرا و پووته‌کان له بارودۆخی ئه‌وانه‌وه تیبگات. به‌لام ئه‌م ساته‌ خیرایانه‌ چییان پێ ئه‌دا؟ جگه‌ له ترس. مارال هاواری کرد:

— غاری ده‌ گولمه‌مه‌د!

گولمه‌مه‌د خۆپیشی وای بیر لیکردبوویه‌وه. به‌لام کوانی دهرفته‌؟

ئیسته‌ ره‌نگه‌!

له‌غاوی شل کرد و به‌ره‌و بیابانی بی سنوور زه‌نگۆی راوه‌شانده‌. قه‌ره‌ پێی هه‌لکه‌ند و وه‌ک بلیی با، سه‌ری هه‌لگرت و تا چاو بترووکینی بوو به‌ خالیکی ره‌ش له پانایی به‌رینی بیابان‌دا. خالیک که له‌په‌سا بچووک و بچوکت ئه‌بوویه‌وه. پیاو و ئه‌سپ، ئاویتیه‌ی هه‌ک.

ژنه‌کان هیشتاش ئوقره‌یان نه‌گرتبوو. کوری حاجی په‌سه‌ند به‌ نه‌رمی پێئه‌که‌نی. مارال بیده‌نگ بوو. تۆزی شوین پێی ئه‌سپ که‌مانیکی له‌ بیابان‌دا دروست کردبوو. پیاو و ئه‌سپ خه‌ریک بوون له‌ چاو ون ئه‌بوون که ئه‌سه‌په‌که به‌ لای چه‌پدا بای دایه‌وه و نیو فرسه‌قیکیش به‌ره‌و نه‌یشاپوور ئازووت. شکانه‌وه‌یه‌کی‌تر له‌ هیلی غاردان. ئه‌سپ روو به‌ مه‌زرا تاودرا. بو ئه‌و مه‌یدانه‌ی که ژنه‌کان و عه‌لی‌ئه‌که‌به‌ری حاجی په‌سه‌ند له‌وئ وه‌ستابوون. له‌ له‌شی پیاو و قه‌ره‌ زێی ئاره‌قه‌ که‌وتبوویه‌ ری. گولمه‌مه‌د له‌غاوی کیشایه‌وه و له‌ به‌رده‌می دایکی و مارال‌دا وه‌ستا. ماندوو، به‌لام سه‌ره‌که‌وتوو. نه‌ جیی خۆبادان و سینگ دانه‌ دهره‌وه‌ بوو. گولمه‌مه‌دیش له‌و خووانه‌ی نه‌بوو.

به‌ مارالی وت:

— دانا به زم. کلاوه کم، تۆ بۆم بینه. له قه له وانى تر ئه دا.
 مارال سه یری زیوهر و بلقیسی کرد، کلاوه کهى
 گولمه مەدى له ناو خۆلەکه، لهو شوینەى که به لهک و
 سمى ئەسپه که زهوییه کهى هه لکۆلبوو، هه لگرته وه و
 روو به گولمه مەد هات. کلاوه کهى گولمه مەد به رامه ی
 خاک و بۆنى ئاره قه ی ئه وى لى ئەهات. مارال، ناخودئاگا و
 به بى ئەوه ی پى بزانی خه ریک بوو بۆنى له شى کوره پوو ری
 هه لئه مژى. کلاوی گولمه مەد کانیکه له گه ل ئەسپه که
 تیگیرابوو، که وتبوویه ژیر پى له قه و پلشابوو یه وه.

مارال، کلاوه کهى به ده ست ریک کرده وه، ته کاندی و دای
 به ده ستی گولمه مەده وه. گولمه مەد کلاوه کهى له مارال
 وه رگرت و کاکۆلی له بنی دا شارده وه. گولمه مەد ئەیتوانی به
 خه یالى ئاسووده له سه ر ئەسپه که به مینیتته وه. به بى دلەراو که.
 چونکه مارال له لای یالى قه ره وه ستابوو و گیانه وه ر، گۆنای
 ئەساوی به جله کانی خاوه نه که ی دا و بۆنى هه لئه مژى بۆ ناو
 په ره فزیوه کانی لووتی. مارال په نجه ی له سه ر ته ویلی ئەسپه که
 دانا بوو و به سه ری په نجه ی پیسته که ی ئەخوراند و نه ی ئەتوانی
 ساخی کاته وه چ هه ستیکى له ده روونى دا به رامبه ر به قه ره ئات
 هه یه. قه ره و گولمه مەد یه که وتبوون. ئەگه ر یه کیش
 نه که وتبوون، هه ر له م سه فه ره دا ئەبوون به یه ک. ئەسپ پیاوی
 خۆی دۆزیو وه. ئەسپ و سوار. به لام ئەگه ر ئەمه به گو یی دلاوه ر
 بگه یشتایه ت، ئاخۆ چی به سه ر ئەهات؟

عه لى ئەکه به ری حاجی په سه ند داره تی ئاسایی خۆی
 وه رگرتبو وه. به بى ئەوه ی مایه ی ئیره یی له قسه ی دا بى به
 پوو ره بلقیسی وت:

— گولمه مەدى تۆ پوو ری، دوو بالاشی له ناو عه رزدا
 هه یه. به هه ق شیرت هه لال. من هیوام برابوو و به نی دلەم
 پچرابوو. ده ستت نه رزی پوو رزا!

بَلْقَيْسِ نَابِيسَى. كَيْزُ وِ وِر. بَوَّش وِ حَهپَهساو. بَبِيلَهی
چاوهکانی له رَهشَهوَه ئَههات، دَلّی زَرَم لَیّی ئَهدا. پَووک
و پَووش بَبوو. رُوخساری خَوّی له ئاو یان ئاوینَهدا بَبینیايهت،
رَهنگه له خَوّی ئَهترسا. تهرمیک بوو بَوّ خَوّی. خاکی دیوار.
گوئَمحهمهه ئاگای له دَوّخی بَلْقَيْسِ نَهبوو. شادمان و بههیز
وتی:

— داده، خوا ئاگادارت بی. من لهگهَل پوورزا ئهروم. خوات
لهگهَل.

بَلْقَيْسِ سَهري ههئینا و وتی:
— خوات لهگهَل دایکم، خیر بیته ریگهت!
عهلیئهکبهري حاجی پهسهند له سهر زینی ماینهکهی،
قیت و ئاماده دانیشتبوو.

گوئَمحهمهه سهیریکی زیوهریشی کرد، شیرو و مارالیشی
به نیگایهک پیچایهوه، دهستیکی پاوهشانده و سهری ئهسپهکهی
وهرگیپا. عهلیئهکبهريش سهری ئهسپهکهی سووراند.
— خواتان لهگهَل.

ئهوا دوو پیاو له سهر ئهسپهکانیان دانیشتبوو، پشت
له کهسوکار و روو له بیابان ئهرویشتن. ژنهکان، خاموش و دل
به پهروش وهستابوو و چاویان له رویشتنی پیاوهکان ئهکرد.
گوئَمحهمهه، لهپر ئاوپی دایهوه و وتی:

— زیوهر های... وشترهکه برسی نهکهی! شیرو تویش
بَلْقَيْسِ زیز نهکهی، بگه پیمهوه ته میت ئهکهه. ئهسپهکهی
تویش به سلامهتی ئههینمهوه مارال، خواتان لهگهَل.

ژیر پیستی مارال، به شادی و غهمیکی نامو کهوته
چزانهوه. ویستی دهستی بهرزکاتهوه و بو گوئَمحهمهه
پاوهشینئ، بهلام پرکیشی نهکرد و به کورتی، له بهر خوویهوه
قسهیهکی جاوییهوه، سهری داخست و زیوهریش له ژیر چاوهوه
سهیری کرد. زیوهر هیشتاش چاوی له رویشتنی پیاوهکهی

بوو. شيرۆ پرووى وەرگيڤرا و به خوڤهوه خەريک بوو. بلقيس دانىشتبوو و ئەتوت تواناي رابوونى نيه.

پياوهکان دوور کەوتنەوه و تۆزى پيى ئەسپەکانيان به سەر گردهکەدا بلاو ببوويهوه. زيوهر وەرگهرا، چوو بو لاي دەستکالەکهى و دەستى کرد به دروينه. کار. پڤگهيهک بو پرى دهربازکردن. ئەوهى زيوهرى بو کار رانهکيشا، کيشهريکى ناديار بوو بەرهو رزگاريى. بەلام، خهياىلى خوا! گريى غەمىک پيى گهرووى گرتبوو. غەمىکى ناديار. ئەم غەمه له کوپوه هاتبوو؟ چۆن ئەيتوانى نهيەت؟ سەرى داخست تا کەس پرووى نەبينى. درهه!

پياوهکان لهچاو ون بوون. ژنهکان، ميروولهى له ئاو پهريوه، ماندوو و هيشتاش نيگهران، يهکه يهکه ليک کوپوونهوه، خاموش و دلگيراو، به بي سەيرکردنى يهکدى، سەريان داخست و دەستيان کرد بهکار. هەر کامه و پارچهيهک بەرد. خاموش، له ناو خودا و به بي گويدانه ئەوانيتتر. هەر کامه و نوقمى دنيايهكى جياواز. پهنگه له بەر ئەوه بوو که هەر کەسه لهگهه گولمحهمد و ئەوهى پرووى دابوو به جوړيک پهيوهئدى هەبوو. هەستى جوړاووچۆر. که وا بوو، داگيراوى و گرفتى هەر کامهيان ئەکرا به جوړيک باس بکرى. له نيوان دوانيان دا دووربیهكى قوول هەبوو. داگيراوى مارال لهگهه گرژبوونى زيوهر جياوازيى زۆر بوو. هەر وهها خاموشي بلقيس لهگهه بيزمانى شيرۆ. شيرۆش پوالةتيكى شپزهى هەبوو، بەلام له ناخىدا، به دنيايهوه بيري لهوه نئهکردهوه که دايكى، زيوهر يان مارال بيريان لى ئەکردهوه. ئەو - شيرۆ - نهک هەر له غەمى پويشتنى برادا نەبوو، بەلکوو لەم پرووداوه زۆريش شادمان بوو. چونکه به دوورکەوتنەوهى گولمحهمد، کيوپک له سەر پڤگهى هەلگيرابوو.

شيرۆ لهوه دنيا بوو که ئەمپۆ و بهيانيش براکهى

ناگه پٽهوه. که وا بوو دهست و بالی بو کاره که ی ئاوه له بوو. ئیستش له ژیر چاوهوه هم و همی خستبوویه ژیر چاودیری و له بن روخساره مونه که ی دا، به دل شاد بوو و پلهزقانی نه کرد. ههستی ئازادیی. به بی ئاغی له بان سهر. په تی بالهکانی کرابوونهوه. روانگی نه وه ههستی که نه توانی له جی رابی، دهستکاله فری بدا و له تهختی سینهی بیابان دا بداته غار، سهرخوشی نه کرد. به دوور له چاو مۆرکردنهوهی گولمه مه د نهیتوانی له بهر خویهوه گورانی بلئ. زیاد له هه موو نه مانه ش له وه شادمان که ناسنامه که ی له دهسره هه وریشمه که ی ما هه رویش ئالاندوه و له قوئی بهستوه. که وا بوو، رویشتنی گولمه مه د هیچ غه میکی نه نه رزانه دلیهوه. بی ئوقره بیه که ی هی جوریک دلراوکی و شه له زاوی بوو. شه له زانی نه و توفانه ی وا له پیش بوو. گهرده لوولیکی ترسناک به کی شه ریکی نه فسووناوییه وه. شتی که شیرۆ به ترسیکی تی که له به گیرۆده یی بو لای نه کی شرا. جاری وا هه یه دوزه خیش دلرفینه. فریوی دلرفینی له رینه وه ی بلیسه و گر، پات نه کی شتی. قوت نه دا. کی توانیوتی ناگر به دزیو دابنی؟ عه شقی ریسوا، هه مان ناگره. پات نه کی شتی، قوت نه دا، نه تسووتینی، گرت تی به نه دا. که پیته هه لگرت خوت ناگری. ناگر خوتی. با بسووتی نه م خه رمانه!

دوور له هه موو نه م شتانه، برا که ی شیرۆ خه ریک بوو پیی نه نایه ریگه یه کی بی سهر و شوین. پیی بو قه ریه که نه نایه پیشه وه که خو ی نه ی نه ویست. قه ریه که که هیزه که ی ته نها له وه دا بوو که گولمه مه دی له وه کاری هه زی لی نه بوو بیکا، پزگار نه کرد: کاری دروینه. نه ویست به وه پش و پوتیه ی نه وه گه نه وه. نه م قه ریه به لام زوریش بی سه ری شه نه بوو. کی چووزانی چی روو نه دا؟ شیرۆ هه موو تاوانهکانی نه خسته نه ستوی کوره که ی حاجی په سه ند؛ که نه م داوه رییه زوریش

بی‌بناغه نه‌بوو. عه‌لی‌ئه‌کبه‌ری حاجی په‌سه‌ند داواکاری شی‌رۆ
بوو. پوورزا، شی‌رۆی به هه‌قی خۆی ئه‌زانی؛ هه‌ر چه‌نده
کچ‌یکی به‌بالای شی‌رۆی له مال‌دا هه‌بوو. کچ‌یکی دایک مردوو.
کی‌شه‌ی خوازبینی هی‌شتاش کۆتایی پی‌ نه‌هات‌بوو. سه‌ره‌پای
ئه‌مه‌ش، ئه‌وه شی‌رۆ بوو به ژنی پی‌ نه‌ئه‌خسته سه‌ر به‌ره‌ی
کو‌ری حاجی په‌سه‌ند:

رانی هه‌یه، با هه‌بی!

راست و ناراست، شی‌رۆ هه‌موو تاوانه‌کانی ئه‌خسته
سکو‌ری عه‌لی‌ئه‌کبه‌ری حاجی په‌سه‌ند. هه‌ر ئه‌و بوو
هه‌میشه به دوا‌ی شه‌ر و قه‌رده ئه‌گه‌را و عاشقی ئه‌وه بوو به
هه‌موو لایه‌کدا با‌ژووی و تو‌ز و خو‌ل هه‌ل‌دا به حه‌وادا.
به‌لام ب‌لقیس خراپی به عه‌لی‌ئه‌کبه‌ری حاجی په‌سه‌ند
نه‌ئه‌وت. به‌پای ئه‌و عه‌لی‌ئه‌کبه‌ریش له رووی ناچاریه‌وه پی‌
له ئاو‌زه‌نگی نابوو و که‌وت‌بوویه سه‌ر ر‌ی‌گایه‌کی نادیار. کار‌یک
به ئه‌نجام‌یکی نادیاره‌وه!

مه‌دی‌ار، بچ‌وو‌کت‌ترین و چه‌توون‌ترین برای ب‌لقیس، د‌لی
نی‌گه‌ران ئه‌کرد. ئه‌و بوو که ئه‌م هه‌موو هه‌ل‌لا و گی‌ره و
کی‌شانه‌ی ساز ئه‌کرد. زی‌اتر له پ‌ینج سا‌ل بوو مه‌دی‌ار چه‌زی له
سه‌وقی، خوش‌که‌زای حاجی حسی‌ن بوو. به‌لام حاجی حسی‌نی
چوار‌گویشلی به ناحه‌زی می‌شک‌الیه‌کان هه‌ر دوو پی‌ له
پ‌ی‌لاوی‌ک کرد‌بوو و ئه‌یوت کچ‌تان پی‌‌نا‌ده‌م. مه‌دی‌ار، هه‌تا ئه‌مه‌رۆ
زۆری‌کی زۆر ته‌ته‌ر و په‌یامی نار‌دی‌وو بو‌ چوار‌گویشلی. به‌لام
وه‌لامی حاجی حسی‌ن هه‌مان وه‌لامی یه‌که‌م بوو. مری ئه‌و
یه‌ک لاقی هه‌بوو:

«مه‌دی‌ار لات و بی‌ ئاکاره. به دوا‌ی ما‌لی مفته‌دا ئه‌گه‌ر‌ی.
ئه‌و و کو‌ری حاجی په‌سه‌ند به دوا‌ی که‌ری تو‌پی‌ودا ئه‌گه‌ر‌ین
نا‌لی بکه‌ن. کۆتاییه‌که‌ی په‌لاماری ر‌انه‌که‌ی خو‌شمیان دا
و په‌زه‌کانیان بر‌ دام! ئی‌سته شتی‌کی ده‌ستی‌شیان ئه‌وی. به

خه یالی خواریان من ئەوەندە خام دەستی کچ بدهم بە دەست پۆله دزیکهوه. نه، ٤٤، بلی هەر بیریشی لی نهکه نهوه. بهو کورهی حاجی په سه ندهش بلین ددانی ته ماحی مالی خه لک هه لکه نهیت و فرپی بدات. ئەیان هوی میراتخوازی بکهن؟ با بزنان، ئیره شوینی کلابازی نیه. مه دیاریش ئەگەر ئەیهوی پان و شوان و له وه پگهی تایهت به خووی هه بی، بلین با بچی پگهی تر بدوژینهوه. توپه لیک فیله بازی قن پووت که وتوونه ته پری بو ماله کهی من و خوازینیم لی ئەکهن!»

ئهمه قسهی حاجی حسی بوو. به لام قسهی مه دیاریش نه نه بوو به دوو. بیر و هوشی، لهم دوایانه دا، هەر سهوقی بوو. گوپی له پهندی که سیش نه نه گرت. هەر کهس، هەر چی ئەوت، با بیوتایهت؛ مه دیار خاموش و بی وه لام ئەبوو، یان سهری رانه وه شانده و به بی ئەوهی سهیری به رامبه ره کهی بکات، قسه کهی ئەخسته عهرز و تی ئەپه ری. وا دیار بوو هه چکهس ناتوانی بزانی له دهروونی ئەودا چی تی ئەپه ری. بلقیس خویشی جاریک له مه دیار نزیک ببویه وه، باسی سهوقی هینابووه پیش و ویستبووی پای پیرسی. به لام مه دیار وه لامی ئەویشی نه دا بوویه وه و بلقیس له وه زیاتر خووی له کاری برا کهی هه لئه قورتانده بوو. خووی لا گرتبوو. به لام مه گەر ئەکرا بیلایه ن بوون؟ خووت لا بگری، منالت ناتوانن. ئەتوانن؟ ئەویش ئەگەر پیش هه للا که خووی دوور بگری، ئەوه ندهی که دهستی پیکرد، خو به خو تووش ئەبی. گیرام گولمه مه مه ئەمرۆ له گه ل نه که وتایهت و خووی لا بگرتایهت، به لام به یانی که هه وائی هه لئه لئه شانی کونجی برۆی خالۆی خووی ئەبیست، دیسانه وهش ئەیتوانی خووی دوور بگری و قوشقی نه بی؟ دیاره

که نهی ئەتوانی. که وا بوو خووی تی ئەهاویشت و دیار نه بوو کهی لی دیته دهروهه. ساخ ئەویش، یان بریندار؟ هەر چی بوو و به هەر شیوه یه که رابوردایه، خه فه ته کهی هەر هی

بَلَقِيس بوو.

لهم ناوهدا زيوفر چ داره تيكي هه بوو؟

زيوفر، دل ماندوو و غه مبار و تووره بوو. غه زالكي پيکراو و فريدراو. سهري له نهستوي دهر نهئه هينا. روانگه ئه سپ گرتنه کهي گولمحه مهه، ههر چند له چاوي نهوي تردا. شکويه کی پر شانازي بوو، به لام درکيک بوو له چاوي زيوفر دا. گورگيک جه رگي بدرپايهت، له وه باشتر بوو گولمحه مهه داواي نه سپ له مارال بکات. له وهش خراپتر، گولمحه مهه پاش رکيف وه رگرتن له قهره ئات، زور خوواني داواي کلاوه کهي له مارال کرد. به بيانوي تونس بووني قهره! زيوفر که واي بيني، سه ره پای نهو هه موو نهوينه ي به پياوه کهي هه يبوو، له پر ناره زووي کرد نه سپه که بيبا به حه وادا و بيکو تي به زه وي دا، دل شکاني گولمحه مهه دي نهويست. چونکه نه گهر به عه رزيش دا بدرپايهت گولمحه مهه، بو زيوفر ديسانه وه هه مان گولمحه مهه بوو. هه مان بوو که بوو. نازيز و دلخواز. به لام له چاوي مارال نه کهوت. نه مه نهو شته بوو زيوفر نه ويوست. به لام نيسته که گولمحه مهه توانبووي وه ک پلنگيک له گه ل قهره تي بگيري، بيبه زيني و له نه جامدا خو ي هه ل داته سه ر پشتي، سينگ بداته پيشه وه و مل راست بگري؛ نهوا باره که جوړيکي تري لي هات بوو. لهم هه لومه رجه دا بته وي نه ته وي نيگاي دهرووني مارال نه چي بو لاي گولمحه مهه. که رو يشت بوو. گولمحه مهه له چاوي مارال دا، شيوه و شکويه کی تري پهيدا نه کرد. پياوتر، پياوانه تر له وه ي که هه بوو و نه مه نهوه بوو که زيوفر نه ي نهويست. نه وه ي نه ي نهويست که گولمحه مهه له چاوي بياندا پوا له تي راسته قينه ي دهر بکه وي. نه ي نهويست که سي تر گولمحه مهه - گه وه ره کهي نه وي - بو ي. خوشه ويستي گولمحه مهه له دلي تر دا جگه له دلي نهو نابي جيگير بي ي. پياوي زيوفر نه گهر هه زار جاريش سووک

۱۵۶
که لیسدهر
به رکت ۲۰۰۹

ببوايهت، ئەو ديسانەوھش ئەيتوانى بيهوئ؛ لە بەر چاوى
 نەئەكەوت. ئىستا وا بىرى ئەكردەوھ. بەلام گولمەمەد براوھ
 و سەرکەوتوو ئەگەر ببوايهت، ئەوسا ئەستەم بوو كوۆتى بكا.
 زور چاوى چاويان تى ئەبىرى و بو زيوەر نەئەگونجا ئەو ھەمووھ
 چاوه لە كالانە دەرېھىنى. كە وا بوو، پياوھكەى بە دوو پوخسار
 ئەويست، لە دوو پوالتەدا. يەكيان بوو خووى و يەكيش بوو
 خەلكى. ئەوھى بوو خووى ئەويست، تا بلئى بەشكوو و شاكار
 و؛ ئەوھى بوو خەلكى، تا ئەيتوانى رقى و توورەيى. خەلكى بلا
 لئى بىزار بن، رقيان لئى بى، لە ناو خوويان رېگەى نەدەن؛ دلى
 زيوەر دەرپايەكى مېھر و ھەزە. چەند لە دەرەوھى گيانى زيوەر
 لە سەرمادا ئاوارە بى، گەرماى دلى زيوەر دلرپىنتەر:

گيانەكەم فيدات بى، پياو. وەرە، وەرە. وەكوو داىكىك لە
 ژىر بالەكانەدا جىت ئەكەمەوھ. پانتايى گيانم پېگەى تۆيە.
 چاوهكانم خاكى رېتە. پىئى لە سەر دابنى. پىم بە سەردا بنى.
 سەم بە بيابانى گيانمدا بچەقيئە. قەمچىم ليدە. كەزىيەكانم
 تەنگەى ئەسپەكەت. گيانم بە تۆ ئەبەخشەم. لە برىم ببىنە،
 دەنگ ھەلبىنە. ھەناسەم بوو تۆ. زيوەر لە دەورت گەرپى ئەمانە
 ھەموو بوو تۆ و تۆ بوو من. بەلام لام لئى مەگرە، لئىم پامەكە.
 من ئەرچىم، ئەبەم بە بەرد گولمەمەد. سەيرى بکە. سەيرى
 مارال بکە. نىگای لە سەر تۆيە، گولمەمەد. ئەسپەكەى
 پىدای ببەيت و برۆيت. لە ناو ئىمەدا، ئەسپ شتىكى كەم
 نىيە، ئەويش ئەسپى يەكەناس. بەلام ببىنم ئەم كچە
 چاوى بربوويە جەنگى نيوان تۆ و قەرە. ئاگر لە چاوهكانى
 ئەبارى. لە چى شادمان بوو؟ تۆ كە خووت بە يالى ئەسپەكەدا
 سەرخست، زانىم كە ئەو سەرکەوتنى تۆى ويستبوو. ئەو
 تۆى ويستبوو. ئەو تۆى ئەوئ. ئەزانم. ئەبىنم. ئەبىنم. خو
 كوئر نىم. خووزگە بە تەوقى سەرەوھ درابووى بە عەرزا! خووزگە
 شكابووى. مردبووى. خووزگە بمرى گولمەمەد، زمانم لال!

هه‌بوو؟ قهره‌ئات وا له ژېر پانی گولمحه‌مه‌دا بوو. گله‌مه‌ند له مارال ئاخو نه‌بوو؟ نه‌بوو، که نه‌وی داوه به دگه‌ر؟ تاوی پانی ناموی چوڻ نه‌هینا قهره؟ له گه‌رانه‌وه‌دا، مسوگه‌ر ئیتر وه‌کوو پابردوو سه‌یری مارالی نه‌ئکرد. په‌نگه ئیسته گولمحه‌مه‌د پوو‌خو‌ش و سه‌رکه‌ش، پیی له ئاوزه‌نگی بوو و له پیشه‌وه داژووت. نه‌و قهره‌ئاته‌ی مارال نه‌یناسی نه‌سپیک نه‌بوو ریگه به هاوتاکانی بدا، پیشی بکه‌ون. گومان، به مایه‌یه‌ک له په‌شیمانیه‌وه یه‌خه‌ی کچی عه‌بدو‌سی گرتبوو. قهره‌ئات، خوژگه سواری نه‌دایا به گولمحه‌مه‌د! نه‌گه‌ر وا بوایه‌ت چی نه‌بوو؟ خو نه‌ی نه‌توانی به گولمحه‌مه‌د بللی «نه‌ه». خو په‌رده‌کانی دلی مرو‌ف له ئاسن نین! به نیگایه‌ک وردوخاش نه‌بن! جاری وا هه‌یه تاوی تاقه وشه‌یه‌ک ناهینن. به‌نی دل نه‌له‌رزئی. له‌م ناوه‌دا تاوانه‌که‌ی نه‌بی به ناو کیوه بنووسری؟

شیرۆ له‌پر که‌وته قسه‌:

— هه‌مووی له ژېر سه‌ری پوورزا دایه؛ عه‌لی‌ئه‌که‌به‌ر. خوا له سه‌ر عه‌رز هه‌لی‌گرئی.

بلقیس وتی:

— باشه، باشه؛ پیویست ناکا قسه‌ی زل بکه‌ی تو! بوچی تاوانه‌که نه‌خه‌يته ملی نه‌و؟ نه‌ی خالۆی خو‌ت چی؟ مه‌دیار خان؟

— چونکه نه‌زانم خوشکه‌زاکه‌ی تو هه‌موو قه‌ره‌کان ساز نه‌کات.

— هه‌ر له خو‌ته‌وه قسه‌ فری نه‌ده‌ی! خه‌ریکی کاره‌که‌ت

به .

شیرۆ خه‌ریکی کاره‌که‌ی بوو. بیده‌نگ بوو. چه‌زیشی له‌م کی‌شه‌یه نه‌بوو. تاوانی هه‌ر که‌س بوو با بیی. په‌یوندی به شیرۆوه چی بوو؟! قه‌بری باوکی فرۆشه‌ریش و کپاریش. له په‌وتی نه‌م ژيانه‌دا - به‌م شیوه‌ی که هه‌بوو- جگه له به‌شی

خۆی هیچی نهئهویست. ئهتوانرا شیروۆ - لهم کاتهدا- له پیزی ئهو مرووفانه دابنری که ئهئین: ئهو بارانهی بو من ناباری، با نهباری! ئهو بهدهس بیدهنگیهوه وهپهز ببوو، بو خودهريازکردن وشه ی فری دا. وهلامهکهشی وهگرتهوه و کهوتهوه کار. بهلام کوا حهزی دروینه کردن؟ دهست و دلی که ی ئهچوووه کار؟ داهیزراو و ماندوو، به لهشیکی ته مهل، ساقهته باریک و جیرهکانی گهنمی له ناو دهستی کو ئه کرده و، دهستکاله ی به لهق و لوقی ئهخسته پشت گهنمهکان یهک به یهک رای ئهکیشان و ئهوه ی بهدهستیوه مابوو له سه ر چهپکه گهنمهکان بهجیی ئههیشت و، دیسانهوه به هه مان لاوازی له سه ر پی ئهسوورا و ئهکهوتهوه دره و کردن. ناچاری. لهبری ههتا حهز بکه ی دزیو کاری ئهکرد. دلی بو دان نهئهسووتا. بی شهرت و شو و بی حهز و لهز، ساته قورسهکانی روژی تی ئهپه راند.

بهلام نیگا تیژ و پسپوره که ی بلقیس له هیچ شتی ک خافل نه بوو. نه له گرژبوونی زیوه ر، نه له خاموشی مارال و، نه له دهست و دلی کچه که ی. لهجی رابوو و به دوا ی شیروۆدا دهستی کرد به کوکردنهوه ی ئهو گولانه ی شیروۆ وه راندبوونی. شوینه که ی که خاوین کردهوه، چوووه بان سه ری شیروۆ وهستا و به تووره یی پی و ت:

— خاوین دروینه بکه تیر له جهرگت دا! ئه مه نانی زستانته. کویر بووی ببینی کاکهت دویشه و گهنمی به مه نی خوا قه ران کپیوو؟ روژی خو ش نابینی کچ، ئه وهنده ناشکوری مه که... ئاخ له دهستی تو ی چاو هه لداوا!

شیروۆ ده می نهخسته ده می دایکی. له بهر خو یهوه بو له یه کی کرد و چیره ی له ددانهکانی هی نا و ناوبه ناو ساقه ته به جیماوهکانی رنیه وه. ئه مرۆ نه ی ئه ویست سه ر بنیته سه ر بلقیس. نه ی ئه هی نا. ئه بوا خو ی رابگری. روژی ک هه زار روژ نییه. بو یه به بیدهنگی دریزه ی به کاره که ی دا. چار چی بوو؟

ئەمجۆرە كارە بۆ شىرۆ نەك ھەر ھىچ چىژى تيا نەبوو، بگرە ئەشكەنجەيەكى لەسەرخۆ و بەردەوامىش بوو. كارى نابەدّل. زۆرەملى. كۆكردنەوھى ھوتەم بوو ئەمە، نەك دروینە. ھوتەم لەوھەش زياتر بوو، لەو درەوھى لە بەردەمى ئەواندا بوو. ئەم شىوھ خۆ گرىدانەى بە زەوييەوھە ھەز لى نەبوو. رەنگە لەم كاتەدا ھەستى وابوو، دلى لە بيانوو ئەگەر! بەلام ھەر چى چۆن بى خۆى لە كۆكردنەوھى ئەم پووشانەدا بىواز و لاپرەسەن ئەزانى. لە بەر ئەمەش بوو ھەر ئەوئەندەى ھەليكى دەست ئەكەوت دەستەكانى بەرئەدايەوھە و پەنجەى لە دەستكائە دەرئەھيئا و ئارەقەى ناو دەستى بە خۆلەپووت وشك ئەكردەوھە، بەو ھىوايەى رۆژ تىپەرئى.

بەلام چەندە دوور و درىژ بوو ئەم رۆژە؟ ئەتوت كۆتايى نىيە. ھەتا ھەزكەى بە ئەسپايى ئەكشا. ھىلاك و ماندوو پىي ھەلئەگرت. خۆى ئەخزانە زىر ھەور - ئەو ھەورانەى لە لىفەى كۆن ئەچوون - ئەھاتەوھە دەرەوھە و ديسانەوھە ھەر لە سەر جىي خۆى بوو. ئەتوت جوولەى نەكردوھە! شىرۆ لەوھى كە پىويست بوو زياتر ھۆشى خۆى دابوو بە خۆرەكە. لە بزووتنى ھەتا و ورد بووبۆوھە و ئارەزووى ئەوھە بوو داكەوئى، شوپرەوھە بى، لەبنى دنىادا ون بىي. ئىوارە دابى و بە دواى ئەويشدا شەو دابى. بەلام ئەتوت ئەم شەوھە خەياللى ھاتنى نەبوو.

ديسانەوھە، تانە و تەشەرى بلقيس. شىرۆ كە پشووى وەرگرتبوو، دەستى كەردەوھە بە كار. لانىكەم واى دەرئەخست خەرىكە دروینە ئەكات. كوشنەدە. كوشنەدەتر لەوھە ھەيە كە مرؤف ناچار بکەن كارىك بکات كە ھەزى لىي نىيە؟ كارىك كە ئەو بە لايەكدا ئەپروات و تويش بە لايەكى تردا؟ كارىك لەو بابەتەى كە بە پىچەوانەى تۆ رى ئەكات؟ ئەو كاتانە تەواو بوونيان نىيە. ئەكشىن، درىژ ئەبنەوھە، قورس ئەبن، خومار و تەوھزەل ئەبن. ژيان خاوەن ئەبئەوھە. بە خۆىدا رۆ ئەچى و

مرۆف ههست ئەكات له گۆلێکی مەنددا نیشتهجی بووه. مەنداویک که خەیاڵی بزووتنی نییه. کەری له قور چەقیو. سیبەر تیناپەرێ، خۆر رێ نابری. کار راناپەرێ. بێر و هۆش به لایهکی تردا فریوه. به بێ گۆیدانه هەر چی ههیه. ئەوانه‌ی به دەورتهوهیه رات ناکێشن. زه‌مین هه‌ناسه نادا. تۆ هه‌ناسه نادە. غەم ئەخنکیئێ!

بَلْقِيسَ وَتِي:

— مەلۆکانی پشنت سەرتان کۆ بکەنوه بچین بۆ قاولتی. ژنه‌کان هه‌لسان، مەلۆ بچووکه‌کانی گه‌نمیان هه‌لگرت و له ناو کۆشيان‌دا برديان بۆ لای چارشيوه‌که، هه‌ليان‌پشنت و به‌رهو گۆزه‌ی ئاو و سفره‌ی نانه‌که چوون. گه‌يشتن و له تهنيشت زړه‌ جوگه‌له‌وه دانيشتن. به‌لام بَلْقِيسَ خۆی هيشتا له سەر زه‌وييه‌که بوو و گۆله‌ گه‌نمه‌ داکه‌وتوه‌کانی يه‌که يه‌که، وه‌ک برزانگی چاوه‌کانی کۆ ئەکرده‌وه و ئەيخسته کۆشيه‌وه:

— ئيوه‌ دەس پێ‌بکەن. منيش واهاتم.

بَلْقِيسَ دره‌نگتر چووه‌ سەر سفره‌ و دره‌نگتريش هه‌لسا. ژنه‌کان له پيش ئەوه‌وه، پاروويان هاويشته‌ گه‌روويان و که‌وتنه‌وه کار. رۆژ وه‌رگه‌رابوو. خۆر له يالی ئاسمان به‌رببووه و سيبەری دروینه‌وانه‌کان له به‌رده‌ميان‌دا، که‌وتبوويه‌ سەر لق و پۆپی رووته‌له‌ی گه‌نمه‌کان و له هەر بزووتنیکیان‌دا، به‌ سەر ته‌له‌ گه‌نمه‌کان‌دا ئەشکايه‌وه، ئەجوولا، ئەخزا، پان ئەبوويه‌وه و ئەساورا به‌ عه‌رزه‌که‌دا.

درو به‌ ماندووتيه‌کی زياتره‌وه‌ ده‌ستی پیکرايه‌وه. ته‌نانه‌ت بَلْقِيسَ تيا مابوويه‌وه و نه‌ی ئەتوانی بيشاريته‌وه. کاری بې‌هووده. ئەمه‌ سه‌ده‌جار زياتر ماندووکه‌ره. کازيوه‌ی نه‌داوه، چوار پينج مرۆف چۆکیان به‌ عه‌رزا خشانده‌بوو و کاتيکه‌ سه‌یری به‌روبوو می کاره‌که‌يان ئەکرد، مشتیک پووش و په‌لاش

١٦٤
گه‌لێسه‌ده‌ر
به‌رگه‌ت ٢٠١٠

بوو له سهر چارشيوهكه. دهرويشيک نهگهر له مهزرايهکي بهپيتهوه تيپهپرايهت، سالاري کيلگه لهوه زياتري نهخني به توريينهکهي دا. بهلام راستيهکهي نهوه بوو که بنهمالهي کهلميشي ناچار بوون نهو تووهي چاندوويانه کوې بکهنهوه. بو نهو کهسهي که خهريکي کشتوکاله، نهمه نهبي به نهخوشينيک. تووي چينراو نهبي کو بکريتهوه؛ نهگهر پيويست بکات وهکوو چولهکه دهنکه دهنکه ههليگرنهوه. نهمه بهلام بو تاقه تاقهي نهو کهسانهي له سهر مهزراکه کار نهکمن به يهک شيوه بريار و بهلين نييه. نهم برياره تنها له دلي دوو کهسدا کاریگهه: بلقيس و گولمههمه. بو وينه، زيوهر حزي لهوه نهبوو. کارکردن بو نهو چ له سهر زهوي و چ له ناو پاندا پاپهپاندي نهريکي سهershاني بوو.

راهاتن به کارکردن خووي پهروهدي ژناني خيلاي مهيه. چونکه نهوان هيمان له ژير پهروبالاي دايکان نههاوونهته دهرهوه، نهکهونه کارکردن. زورترين بهشي کاري مهپداری له سهر شاني وانه. شواني و لهوهپاندي، کپين و فروشتن و خوري برينهوه کاري پياوه. دوشين و مهشکه ژندن، ماست و فرو، قهيماخ و کهره و روڼ گرتن کاري ژنانه. جگه لهمهش، چيني جاجم و بهره و شال و کلاو و پهشمال بهشيکي تري کاري ژنانه. ژن بهجي له کاري خویدا شارهزا و ليهاووه. سارد و گهرم چهشتووه.

بو زيورهيش کار شتيکي تازه نهبوو. نهو نهمهي نهزاني و داني پيدا نابوو که پيش خوړهلات، سهر ههليني و تا پوچووني ههتاو، له ناو کاردا بتليتهوه. شيروش نهگهر خوې لهکار لائهدا، له بهر نهوه بوو دلي له شويينيکي تري گيري کردبوو. نهو له بناخهوه لهوي نهبوو. هوش و بيړي له کار دابرابوو. که وا بوو هيچ کاريک به دليهوه نهئلکا. نهمه نه له بهر تهوهزهي بوو، بهلکوو به هوې دل داپرانهوه بوو. خوې

لیره و دلی لهوئ.

مارال ههولئی ئەدا رەنگ و روویەک بدا بە کارەکەمی. ههولدانیکئی له پالەوه. خۆی ئەئەدا بە چاوا. خۆی بە کارا پیشان ئەئەدا. بەلام له ناخهوه هەزی ئەکرد توند و بەبەرشت کار بکات. نهی ئەویست پڕگه به بیوازی بدات. بیزاری ئەئەبوا به سهردا زال بیئ. کەسی ئەئەبینی سستی ئەو له بهر چاو نهگرئ. که وا بوو ئەبوا تیبکۆشی له کار دوا نهکهوئ. سههرپای ئەمەش کار بهسستی ئەچوو به پیشهوه و، رۆژ به کارهوه رووی له ئیواره کردبوو.

شیرۆ ههلسا، چۆکی راست کردهوه و خپکەمی ئەژنۆی شیلا. رەگ و دەماری قاچهکانی له ماندویتی دا ئەیانزریکاند. پشتی راست کردهوه و چاوی ههئدا بو ئەملا و ئەولا و وتی: — وشرهکه خهريکه زۆر دوور ئەکهوئتهوه، ئەچم ئەهینمه وه .

زیوه و مارال ئاوریان بو لای وشرهکه دایهوه. شیرۆ دهستکالهکەمی دانا، پاژنهی گیوهکانی ههکیشا و کهوته پئ. وشرهکهمی گولمههمهه لهو دوورانەمی بیابان دا ئەخولایهوه؛ ملی داگرتبوو و به لیوه نهرم و فهزمانبهرهکەمی دپک و دهوهنی بیابانی ئەپنیهوه. شیرۆ بهرهو وشرهکه خۆی پاکیش کرد، پهشمهکەمی که له دهوور ملی کرابوویهوه و به زهوی دا ئەکشای، ههگرتهوه و چۆکی پئ دادا؛ به یالی وشرهکه دا سهرکهوت و له سهر پشتی دانیشت؛ پاژنهکانی له لا کهلهکەمی کوتا، وشر پاست بوویهوه و شیرۆ بهرهو مهزرا لیی خوری.

رۆژ خهريک بوو ئەگهيشته کوتایی. ژنهکانی تریش دهستیان لهکار ههگرتبوو. بهلام دهستکالهیان هیشتا له دهست دا بوو و خهريکی کۆ کردنهوهی مهلۆکان بوون. بهلام دهسکه تیک شکاوهکانی گهنم له دهمی دهستکالهکان دئهکهوتهوه و به ناچاری دئهنهوینهوه و لق و پۆپه پزواهکانیان

١٦٤
که لیسدهر
به رگت دهوور
١٩٥٥

پهريشانى نه كرد. پهريشانتر. هوښى نه شه له ژا. لای خوږى
خه يالى نه تاشى. خه يال له خه يال دا. بېر به هه زار جوړ. زینده
خه ون. زینده خه ون. جهنگ و خوین. دهنگدانه وهى فيزهى گولله
له ناو گهرووى كوښستان دا. تفهنگ و تير. نه سپ غاردان. هه
ای ... هه لديران، له خاك گهوزان. حيلهى نه سپان. ترس. ترس.
هه لاتن. گه رده لولو لى توژ و خوږى نه م ناسمانه.

دلى بلقيس نه خويورتبه وه، نه هه ژى. شه ويلكه كانى نه لکن
به ياکا. خه فه خان نه گرى. نه يه وى په خهى خوږى دادرى.
به لام دان به خودا نه گرى. دايكى چوار مناله. دهر وونى
نه بى له وه گه وره تر بى. نه بى بتوانى خوږى راگرى. مه ترسى
بو پياوه. نه مه گه ر گولمه مه د سه ربازىي کردوه؟ شين و
شيوه نى جهنگى تپه راندوه: له ش و گيانى، له شه ر دهباز
کردوه و بو زادگه ي گه ر اوه ته وه؟
وايه! ترس و په رينه وه به دهر اوگه ي مه ترسى دا، کارى
پياوه.

هه وا گاون ببوو گه يشتنه دهر زيوه ر. كوژان و دهر بان وه ك
هه ميشه چوژ و هوژ بوو. ليره خيزان يكى زورى لى نه نه ژيا:
مال و منالى خان ناپو، له گه ل چهن مالى تر. هه موو خزم و
كه س: پوورزا، زاوا، مه تيه زا، خالوژا. نه م ده سته بچكو له يه
به روژ بلاو بوون و به شه و له دهر يه ك كو نه بوونه وه. تاو يک
دائه نيشتن، پاشان هه لئه سان و به ره و هيلانه كه ي خو يان
نه رو يشتن. هه ر كام له مانه به قه د له پى ده ستيك تووى
چان دبوو و له م وه رزه دا، هه ر چى چو ن بى هات بوون به رو بوومى
كاره كه يان كو بكه نه وه، بيكوتن و مشت يک نازووخه بو نه و
زستانه ي له پيش بوو، پاشه كه وت بخهن.

و شتره كه، زيوه ر له به رده رگا يخى دا و پيش نه وهى
كه سى تر بيت بو يارمه تى، كه وته کردنه وهى گوريسه كان.
مارال پيش نه وانى تر گه يشتن. تايه كى باره كه ي داگرت و له

بن دیواره که داینا. پاشان بلقیس و پاشتریش شیرو گه یشت. زیور و شتره که ی هه لساند و بردیه لایه که وه، هه وساره که ی له ملی کرده وه و نهو پیکولانه ی به توو که که یه وه لکابوو، لی کرده وه و چوو ژور وه. بلقیس و شیرو خهریکی کی شه ی چارشییو هکان بوون بو ژور وه.

— نه ئه کرا ئه م مشته پووشه ش له بهر با دابنری، تا پرش و بلاوی بکاته وه!

چارشییو نه گهر چوار گری به سترابی و چوار به ردی باشیش له سه ری دانرابی، گهر ده لوولیش ناتوانی هه لی بکه نی و له گه ل خو ی بیبات. به لام هیشتا که س پهیدا نه بیوو له م ماله دا که بتوانی قسه له سه روو قسه ی بلقیسه وه بکات. دایک، حهسابی کار و ژیان ی خو ی له دهستی خو ی دا بو و، نه مارال و نه شیرو و زیور نه یان نه زانی چی له پشتی قسه کانی بلقیس دا نووستوو. بلقیس له ترسی دز چارشییو گه نمه کانی نه برده ژور وه. له بهر نه مهش هیچ نه ئه وترا. مارالیش، بیزانیایهت یان نا، ریگه ی به خو ی نه ئه دا قسه یه ک بکات که هی نه و نییه. بلقیس وتی:

— کاتی که هه موومان کو کرده وه، روژیک نه ی هی نینه دره وه، نه ی کوتین و شه نی نه که یین. قوتارا!

ژنه کان به چارشییو گه نمه وه چوو نه ژور وه و له چاو ون بوون.

لوک عوری کی شتا. پاش تاویک، زیور به دهستی هه ویراوی و ئاردی جو وه هاته دره وه و سفره ی و شتره که ی له بهر ده می دا پاخست و گه پایه وه ژور وه بو نه وه ی نواله که ی بو بشیلی. لوک قه پوزی برد بو سفره که و به لیوی که وته یاریکردن به کای ناو سفره که. به لام ههر زوو ده می کشانده وه و پرووی وهر گیرا بو لای دهرگای ماله که و چاوه پری کرد. له گه ل نواله راهاتبوو. هه موو شه وی یه ک نواله ی ئاردی جو. نه که متر. گولمه مده

خۆی به برسیتی سهری ئەنایهوه، بهلام و شترهكهی بی نواله نهئهکرد. ئیستهش ئەوا لۆك بی ئوقرهیه و سهر و مل پائهوهشینی به دواي خاوهنی. گولمهمهدی ئهویست. له بهر ئەمهش بوو له ناخهوه عۆری ئەکیشا. زیوهریش ئەمهی ئەزانی. له پاش تۆزیک به نوالهوه هاتهدهر و وتی:

— بیزاری گیانهکهه؟ ئەوه بۆم هیئای.

نوالهكهی خسته سهر سفرهكه. له کای وهردا، کردی به گونک و ههلسا. پهشمهی سهربهندهکهی له پهپی دارهبنهکه دهرهینا، چۆکی وشترهکهی بهستهوه و چوووه ژوووهوه. چارشیهوهکان بهتال کرابوون و پالهی گهنم له سهر بهک کهلهکه کرابوون. ژنهکان خهریکی دهست و پوو شووردن و داگیرساندنی پلتهی چرا و کوانوو و خستهنه سهری کتری و قابلهمهی خاگینه بوون.

مارال و شیرۆ، جهوهنه و گۆزهیان ههنگرت و بهرهو سهراوهی کاریزهکه کهوتنه پی.

بۆ شیرۆ بهتهنها کهوتن لهگهڵ مارال مایهی خۆشی بوو. له بهیانیهوه له دلی دا بوو تاویک به جووته لهگهلی بدوی؛ بهلام پی نهکهوتبوو. دلی له نهگوتن ئاوسابوو. ههموو ئەوانهی به پۆژ وتبووی، ههمووی درۆ بوو. هیچیان قسهی دلی نهبوو. له کاتیکا دلی شیرۆ قسهی زۆری بۆ مارال ههبوون. مارال لهم ناوهدا تهنها کهس بوو که شیرۆ ئەیتوانی ههر چی له دلی دایه پیی بلی. ئەو دووه ههر زوو ببوون به پازداری بهکدی؛ ههر چهند مارال هیششتاش دهرگای دلی له لای شیرۆ نهکردبووه. ئەو خوگرتو و کارامهتر له شیرۆ بوو. زۆر زوو خۆی بۆ ئەم و ئەو درهنهئخست. ئەوجۆره رهوت و خووه ببوو به سروشتی. ئەبوا واش بوايهت.

شیرۆ کهوته قسه:

— خالۆزا، له چ بیردای؟ ئەسپهکهت یان گولمهمهه؟

مارال داچلهكا. چاورپي ئهو پرسياره نهبوو. پيى وانهبوو
 ههلسوكهوتى نيوان ئهو و گولمههمهده وها بووبى كه بهو
 جوړه ليك بدرينهوه. هر چهنده چاوى ژن له بينينى ههندي
 شتدا تيژتره، سهرهراى ئهمهش هيشتا درنگ نهبوو. ئهيتوانى
 وای دهربخات نهى بيستوهه. بو لايهكىتر، قسهيهكىتر.
 بهلام شيرؤ لهو جوړه كچانه نهبوو وا به ئاسانى قايشى له
 كوولهكهى مارال بكاتهوه. پهپي گرتبوو و ئهتوت ئهوهى كه
 دويشه و - لهسهر بناغهى عاشقبوونى به ماهدهرويش- به
 مارالى دوراندبوو ئهمشه وهرى بگريتهوه. ئهيويست سهر به
 سهر بن. بويه خاموشيهكهى مارالى شكاند:

- ئهم شتانه شهرم و چاوشاركى ناوى. له دويشهوهوه
 خهريكم سهيرتان ئهكهم. براى خويشم له تو باشتر ئهناسم.
 كاتيکه ددانى له شتيك گيردا تا نهى پچرينى دس هه لناگرى.
 مارال وتى:

- جا ئهم قسانه به من چى؟

شيرؤ زيرهكانه وهلامى دايهوه:

- پيى بو لاي تو خزاوه. ددانى لاي تو گيرى كردوهه. ئيسته
 ئه بينى!

مارال وتى:

- من دهزگيرانم ههيه.

شيرؤ وتى:

- زوران دهزگيرانيان ههيه. ئهم بيابانه زور لهم شتانهى ديوه.
 عهشق وهكوو باى ئهم كهويرهيه. مهگهر نهيهت! كاتيکه هات
 چاو كويز ئهكات. برارهكهم خوئ سهدان جار لهم بايانه خراپتره.
 كاتيکه شتيكى ويست، بهچاو نابينى؛ دواى دلى ئهكهوئ. له
 ههمان ساتهوه كه تو پيټ نايه ئيره و ئهو توئ بينى، ئاگام له
 هر دووكتانه. تو نيگاكانت ئهشاريتهوه بهلام ئهو بيباكانهتر
 نيگات ئهكات. چاوى مروف له زمانى راستتر قسه ئهكات.

زیوهریش تیگه‌یشتوو. ئەویش لەبزنه وشیاره‌كانه. لیژان و
 شاره‌زایه. زمانی ئەگەر کورته له بهر ئەوه‌یه که نه‌زۆکه.
 دهرده‌کەشی هەر ئەمه‌یه. نابینی چهنده بی‌دل و ده‌ماخه؟
 به‌لام له‌مه‌و پێش یاری به دنیا ئەکرد. وه‌کوو کاژیله هه‌لخه و
 داخه‌ی بوو. ئارامی نه‌بوو. ده‌نگی ئەتوت زه‌نگۆله‌یه ئەزپایه‌وه.
 به‌لام له‌پر له‌که‌ف و کول چوو‌یه‌وه. په‌نگ و پوو‌ی مرد. دلی
 مرد و سارده‌وه بوو. غه‌م دا‌یگرت. په‌شیو و خه‌موک بوو. که‌م
 دوو بوو و زمانی وه‌ری. وه‌کوو ئەوه‌ی ئەم باره‌وبار کرابی. په‌نگ و
 هه‌وا‌یه‌کی تری په‌یدا کرد. وابزانم گو‌لمحه‌مه‌د میه‌ری لی‌بری.
 خوا ئەزانی. جا تۆش ئاگات له خۆت بی!

مارال له ناو قسه‌کانی شیرو‌دا هه‌ستی ئەکرد دلی بو
 زیوهر ئەسووتی. به‌لام نه‌ی ئەزانی به چ شیوه‌یه‌ک هاوده‌ردی
 خو‌ی دهر‌بهری که شیرو باوه‌ری پی‌بکات. هەر لهم شه‌و و پۆزه‌دا
 توانیبوو - تا راده‌یه‌ک - خوو و خه‌یالی شیرو بناسی. کچیکی
 پیگه‌ییو، پر حه‌ز و ئیشتیا، سه‌ر به گو‌لمه‌ز، تاوتاو، وشیار،
 دل روون، پشکنه‌ر، نه‌ترس، بیباک و پرشور. مارال کاتی‌که له
 ناخی خو‌ی‌دا بیری ئەکرده‌وه، بو‌ی دهر‌ئه‌که‌وت که شیرو زوریش
 نابه‌جی قسه‌ ناکات. سه‌یری دلی خو‌ی که ئەکرد وا دیار بوو
 درزیکی بچکو‌لان‌ه‌ی تی‌بووه. بیری له نیگا‌کانی خو‌ی ئەکرده‌وه
 بو‌ی دهر‌ئه‌که‌وت زوریش بی مه‌به‌ست چاوی له گو‌لمحه‌مه‌د
 نه‌کردوو. په‌فتاری گو‌لمحه‌مه‌دیش زور له لای نا‌اسایی نه‌بوو
 و، کاتی‌که جوان لی‌ی ورد ئەبوویه‌وه هه‌ستی ئەکرد شتی‌ک
 له ژیر پی‌ستی‌دا که‌وتۆته جووله. به‌لام بو‌ی وا به‌په‌له؟ تیژی
 دهر‌وش به نووکه‌که‌یه‌تی. په‌نگه ئەگه‌ر گو‌لمحه‌مه‌د مارالی
 به پووتی نه‌دیبا، نه ئەکه‌وته گیرى ئەو نیگایانه‌وه. ئەگه‌ر
 تووشیش بوا‌یه‌ت، وه‌رزه‌که‌ی تۆزی دهر‌نگتر ده‌ستی پی ئەکرد.
 که‌وابی دیار بوو تو‌وی شتی‌ک به‌ستراوه و هەر ئەوه‌نده‌ی
 شتی‌ک له می‌شک‌دا سه‌ری هه‌لدا، بیر ئەکه‌و‌یته بزوتن.

پاست وهكوو سهره ميڪوته. ههزاران ههزار گهرديلهي ورکه له ناو بيردا ئهکهونه جووله و خوځيان ئهدهن به دار و ديواړي ميټشکدا و پړي دهرناکمن.

شیرۆ جارېکي تر لهزگه‌ي خه‌يالې مارالې پچراند:

— ئهو جوړه‌ي که زيوهر ئه‌بينم چه‌قوې لي‌بده‌ي خوځيني لينايمت. ئه‌گهر بوې بکړي به ددان له‌ت و کوتت ئه‌کا. ژنيکي رڼق ئه‌ستووړه ناگات ليې بي.
مارال، کاکيله و ليوه‌کانې جووت کردبوو، نوڅمې خه‌يالې خوې، وتي:

— چ کارېکم پي هه‌بووه من؟

— پيويست ناکا کارت پي‌هه‌بي. ههر ئه‌وه‌نده‌ي که هه‌ي خوې کارېکه. ئهو نايه‌هوئ تو له سهر زه‌وي خودا به سه‌وزي هه‌بي. بينيني تو دلې پر ئه‌کا له رڼق. من نازانم زيوهر چ جوړه ژنيکه! ئهو ههر ئيستته به خوځيني تو تينووه.
— ئه‌گهر بزانم به راستيه‌تي ليره ئه‌روم.

— بو کوئ؟ کويت هه‌يه بچي؟ تاقه کچيکي وه‌کوو تو کوپي هه‌يه بچي؟ گه‌نجي‌تيت ئه‌فه‌وتي. پووک ئه‌بي.
— جا جياوازي چيه؟ بهو جوړه‌ي تو باسي ئه‌که‌ي ليره‌ش ژيانم نارام نيه.

— ئيره له‌گه‌ل جيگه‌ي تر جيايه. نه‌ه، نه‌کا له‌پر بدا له سه‌رت و بکه‌ويته پړي به‌ره‌و بيابان! ئه‌بي خوټ رابگري. به جوړيک ئه‌بي بتواني خوټ رابگري.
گه‌يشتنه سه‌رچاوه‌ي کاريز. مارال بيده‌نگي ريگه‌ي شکاند

و وتي:

— من ده‌زگيرانم هه‌يه. زوريشم ئه‌وي. ههر که‌س ههر

که‌لي‌ده‌ر

به‌رگن به‌که‌ه

جوړ ئه‌يه‌وي با بير بکاته‌وه.

شیرۆ به ته‌وسه‌وه وتي:

— ئيشه‌للا هيچکه‌س خه‌يالې خراب ناکاته‌وه!

جهوهنه و گۆزهيان له ئاوهكهدا خهواندبوو كه دهنگى ههنگاوهكانى زيوههات. مارال ئاوپى دايهوه و زيوهى بينى مهنجهلى ناوه به سهروهه و بو لايان دى. جيگهيهكيان بو كردهوه. بهلام زيوهه به بى گويدانه مارال له جوگهلهكه پهپهوهه و لهو بهروهه توژيک خوارتر له مارال دانيشت و كهوته شوردنى دهور و بنى مهنجهلهكه. مارال هيشتاش سهپرى زيوهى ئهكرد و شيرووش به چهتوويهك له چاوهكانيدا، ههر دووكياني سهپر ئهكرد. مارال و شيرو خهريكى پركردنى جهوهنه و گۆزه بوون كه زيوهه دهست و چاوى شوورد. مهنجهلى پركرد. ههلسا، مهنجهلى نايه سههر سههرى و پويشت. شيرو سهپرى شوپى زيوهى كرد و بزهيهكى بو مارال كرد و چاويكى لىداگرت. مارال، ئهم پهفتارهى زيوهى له بهر گران بوو. شيرو ههر وا دانيشتوو و سهپرى مارال و زيوهى ئهكرد. بيست ههنگاوى پنهچوو كه مارال خوى گهياندهوه به زيوهه، شان به شاني كهوته پى و به پاشكاوى لهگهلى كهوته وتووپىژ. — من تيناگهم تو بوچى بهو جوړه كلک بو من پائهوهشيئى!

نانى تو ئهخوم يان به كوئى تو ئهگهپيم؟

ئهمه مارال بوو وا به پهقى قسهى ئهكرد. بهلام زيوهه، وهك بلى ئهزانى چى مارالى شهلهزاندهوه، به مورهيهك وهلامى دايهوه. له ژير قورسايى مهنجهلهكهدا، ئاوپىكى لىدايهوه و دهسهجى پوو ليوهريگيپا و دريژهى دا به ريگهكهى. — بلى بزائم، بو وا لهگهلم ئهجووليتهوه؟ مهگهه من چيم لهگهه كردوووت؟ مهگهه چ قهيهكهمان پيگهوه هيهه؟ بو وهلامم نادهيتهوه؟ تاقه شهويك لهم ناوه بووم وا سهپرم ئهكهى ئهئى من ههويتم. نهكا پيت وايه هاتووم شووهكهت لىبدم! نهكا پيت وايه؟ ئهگهه وا له سههر من بير ئهكهيتهوه، زور له ههلهداى. من خوم دهزگيرانم هيهه و تاله موويهكى به ههزاري وهكوو ميدهكهى تو نادم!

زیوهر، سارد وهکوو بهرد وتی:
– ئه‌ی بۆ ناگه‌رپته‌وه بۆ لای ئه‌و؟
– گویت نییه مه‌گه‌ر؟ پیم وتن وا له‌ حه‌پسن، لۆکه‌ت
خنیوه به‌ گویت‌دا؟

زیوهر پیی‌ی خاوه‌ کرده‌وه و وتی:
– نازانم. من ئه‌م شتانه‌ نازانم. به‌لام ئه‌گه‌ر بۆم ده‌ریکه‌وئ
چاوت له‌ می‌رده‌که‌مه‌، به‌م شامی غه‌ریبانه‌ هه‌ر دوو چاوت له‌
کالانه‌ ده‌رئه‌هینم. پیم وتبیتی!

ئه‌مه‌ی وت و پیی‌ی هه‌لگرت. به‌ فرکه‌ دوور که‌وته‌وه و مارالی
به‌جی‌ی هیشت. مارال به‌ خویدا رۆچوو، قاچه‌کانی سست بوون
و هه‌ستی کرد زه‌رکیک ئاوی ساردیان کرد به‌ سه‌ریا. سه‌ری
داخست و چاوی برییه‌ شوپی‌ی زیوهر که‌ له‌ سه‌ر خۆله‌ پووته‌که‌
شوین پیی‌ی به‌جی‌ی مابوو. شیرو پیی‌ی گه‌یشته‌وه. فریاده‌س.
که‌وته‌ ته‌ک مارال. شیرو، هیشتاش له‌ سه‌ر چه‌توونی خوئی
به‌رده‌وام بوو:

– چیتان ئه‌وت پیکه‌وه؟
– مارال به‌ لیبرایی وتی:
– من لی‌ره‌ نامینه‌وه. من لی‌ره‌ ئه‌رۆم!
له‌ هه‌مان کات بیری کرده‌وه:
«ئه‌مه‌ به‌ بلقیسیش ئه‌لیم. من ئیتر لی‌ره‌ نامینه‌وه.
ئه‌رۆم.»

به‌ بی‌ زیوهر به‌ ده‌وری چه‌را پلێته‌که‌دا دانیشتبوون. بلقیس
پرووی کرده‌ شیرو و پرسی:
– ئه‌وه ئه‌لی‌ چی؟

شیرو وتی:
– منیش نازانم. له‌ ریگا به‌ منیشی وت.
– باشه‌ بۆچی؟ که‌س بی‌ریزی پیکردوویت؟
– نه‌، هیچکه‌س. به‌لام من لی‌ره‌ نامینه‌وه. نامه‌وی

بمېنمهوه. بۆ مانهوه نابم و ئهروم.
 - من نابى تېبگهيهنى بو؟ دويشهه هاتوويت و ئهمشهه
 ئهلىى ئهروم؟
 - همر ئهمه. تاقهتم نييه. ئهبى بروم. جيىم ئيره نييه.
 - كى قسهى پى و توويت؟ زيهر؟ له داخى ئهه و ئهرويت؟
 - باسى زيهر نييه. خووم به بيگانه ئهزانم و ناتوانم
 بمېنمهوه.

- له پاش ئيره كووت ههيه بچى؟ بۆ كووى ئهچى؟
 - بوم گرنگ نييه. رهنگه بچم بۆ ناو رهوهند.
 - به تنها خووت؟
 - چارهه چيهه؟
 - نه، من ناهيلىم تو لي ره بجوولى! برام له زيندان، دلى
 بهوه خووشه تو لي ره له لاي منى. ببىستتتهوه كچهكهى له
 نيوان ئهه رهوهند و ئهه بنههه ئاواره بووه، شيت و هار ئهه. نه،
 ئهه خهياله له مييشكى خووت بكه ره ده رهوه. گولمه مه ديش
 ئهگهه بزاني ريگهه پى نادا.

مارال وهكوو قسهه كاني بلقيسى نه ببىستتت وتى:
 - مانهوهى من لي ره كاني بي هوو دهيه پوو ري گيان. ئهه بى
 بروم به دواى بهختى خووم دا.

- قسهه شى لي مه كه. من ناهيلىم. پوو رزاشت تووى داوه ته
 دهس من. مه گهه ههه وا خووراييه؟ پيت وايه من ئهه يلىم به
 تاقى تنها سهه بنيت به بيا بانهوه؟ مه گهه ئيره كاولستانه؟
 نهخير، دانيشهه و له سهه رى مه روو. من ئهه زانم ئهه مانه
 هه مووى له زي ره سهه رى ئهه سهه ر ئاسنينه دايه. با گولمه مه د
 بگهه پتتهوه، خووم هه موو شت پوون ئهه كه مه وه. من ئهه زانم
 ئهه قسهه يه له كو پوه سهه رچاوه ئهه گرى، به لام نيگهه ران مه به.
 خووم هه موو كارهه كان ري ك ئهه خهه: ناهيلىم ئاو له ئاو بيزووى.
 ئهه سهه ر تا شهراوه جارى با ههه رهه چهه د پى ئهه كرى ژههه ر بكاته

گیانی ئەم و ئەومووه. ئەم دوو پۆژەى شووہکەى لێرە نییە، چەند حمز ئەکا با خووی بادات و فر و فیشال بلاو بکاتەوہ. ئەو پۆژە ئەبینم بە گریان و شیوہنەوہ خووی ئەخا بە سەر دەست و پیمدا. خەیاڵی کردووه. من ئەزانم کوپی ئەسووتی. با بسووتی. پی وایە کوپی من قژی سەرى بە لای ماینە قسرپکەوہ سپی ئەکات و ئارەزووی منال لەگەل خووی ئەباتە گوپوہ! پاشان تیی ئەگەيەنم. با بگەرپتەوہ. ژنەتیوہى قرخنى بەخیل. ھەر چی بکیشی هیشتا کەمە. ئەبینم لە دوینیوہ لەگەل دار و بەرد شەریەتى. ئەلیی چل تەختە قالی هیناوہ بو پەشمالی کوپەکەم یان رانە پەزى پیبووہ! حەرامزادەى بەخت پەشى ناوچا و پەش. لەو پۆژەى ئەم کچەتیوہ پی ناوہتە پەشمالی ئیمە، پۆژی خووشمان نەبینیوہ. بە سەر سەریوہ وەستابى تا تیی ئەگەيەنم. ناوچا و پەش! ئەوہ نییە زوریش لە دەستی رازین؟ کوپەکەمى ھەلخەلەتاندووه، ئیتر چی لە گیانمان ئەوئ؟ تۆش کچم، غەم و خەفەتى لە خوڤا مەکەرە دلتەوہ. چ کاریکت بە ئەو ھەيە؟ ئەم چوار دەنکە گەنمەمان کو کردوہ ئەچین بو لای پەشمالەکان. لەوئ دەست و پی ئاوالەترە. ناچاریش نیت بو ھەمیشە چاوت لە ناوچاوى ئەو بى. لەوئ تەونیکی جاجمت بو ئەنیمەوہ. بىر لە ھىچ شتیك مەکەرەوہ. تا باوکت لە حەپس نەھاتۆتە دەرەوہ تو لە لای ئیمە ئەمینیتەوہ. تیگەيشتى؟ ئەو خەیالانەش لە میشتکت بکەرە دەرەوہ!

مارال تۆزى ھیزی ھاتەوہبەر و وتی:

— تا پوووزا دیتەوہ لێرە ئەبم. بەلام پیم وانییە تاقەت

۱۷۵

کە ئیئەر

بەرگى پەکەم

بھینم. تا ئیستە ھەجۆر ژیاوم، باش و خراپی بە جیگەى خووی، بەلام کەس نەیتوانیوہ زولمە لى بکات. لە شوینیك نەژیاوم کە ھەستم کردبى ملۆزمى ژيانى یەکیكى ترم.

بلقیس وتی:

— کچم تۆ ئەوہ بزانه ئەگەر ماینیک، مریشکیک یان دەلە سەگیکیش لە بەر خێوەتە کەماندا ببستریتەوہ، ئەم ژنە ئێرەیی پێ ئەبا. لە ناو سینگی دا جگە لە بەخیلی هیچی تری لی نییە. جگە لە خۆی، چاوی بینینی کەسی نییە. پێی وایە دنیا لە بەر ئەو لە سەر پێ راوەستاوہ. هیچکەس جیرەخۆری ئەو نییە و ئەگەر زۆری پێخۆش نییە، با لییدا و بروات. دەبا لە ملە ی خوینەگاش بەولاتر چی!

مارال کە بالی لە شەرم داتەکا بوو و زمانی پڑابوو، وتی:
— ئەوہ منم، لە هیچ شوینیک جیم نابیتەوہ. هیچ کوئیەک جیی منی نییە. زیادییەم. ئەوہ لە پەوہەند، ئەوہ لەو چوار سەر مەرە ی کە هەمان بوو، ئەوہ دەزگیرانە کەم، ئەوہ باوکم؛ ئەمەش مائی پوور و پوورزاکانم! خۆزگە منیش نیڕینە بوایەتم!

زیوەر خاگینە ی هیئا، داینا سەر سفرە کە و قسەکان بپرا.
شەو و خەو. قسە نەبوو. بلقیسیش قەرە ی بە پێویست نەئەزانی. ئەبوا هەموو شتی ک وەکوو خۆی دابنێن هەتا گۆلمحەمەد دیتەوہ. بۆیە باشتر وابوو هەر کەسە و بخزیتە سەر جیگە ی خۆی. ماندووتیش وای ئەویست. هەموو هیلاک و ماندوو بوون، مەگەر شیروۆ. ئەو تۆزی بۆ مارال غەمبار بوو. چونکە نە ی ئەویست تاقە هاو پارزی بە زیزی بینی. بەلام چی پێ ئەکرا؟ هەلسا کە بروات و وەکوو هەموو شەوی جیگە کە ی لە دەرەوہ راخا، بەلام بلقیس وتی:

— ئەمشەو هەموومان لە ژوورەوہ ئەخەوین. یە کچی!
بەنی دئی شیروۆ پچرا! بۆچی؟ پەنگە لە بەر ئەوہ ی گۆلمحەمەد پیاوی مائە کە، لە مال نەبوو. دەيجا با نەبی. خەلکی دەرزیوەر خۆ بیگانە نەبوون! ئە ی لە بەر چی؟ نەکا بلقیس بە نەینی نیوان شیروۆ و ماہدەرۆیشی زانیی؟ کئی ئەلی مارال بۆ خۆ شیرین کردن، پازە کە یانی نەدرکاندووہ؟ نا،

نا!

شیرۆ وتی:

— من له ژیر بنمیچ ناخهوم. دلم قفل ئهبی.

بلقیس وتی:

— شهوئیک ههزار شهو نییه. یاللا جیگهکته راخه و
سهرت بنیرهوه.

— بوچی بهس ئهمنشهو؟

بلقیس وهلامی کچهکهی نه دایهوه. شیرۆ پهلی گرت:

— ئهی بو زیوه بهتهنها ئهخهوی له مالهکهی تر؟

— ئهویش ئهمنشهو لییره ئهخهوی. هه موومان لییره له لای
گه نه مکان ئهخهوین.

کامه گهنم؟ ئهوهی که کوپان کردبووه یان ئهوهی که
گوئمه مه د هی نابوو؟ گوئمه مه د خو ئاردی هی نابوو. ئهی
بلقیس بیر و هوئشی له کوئ بوو؟ شیرۆ هیچی نهوت. له
دهرهوهی ده رگا که، له بن دیواره که دانیشته و کزی کرد. بلقیس
دهنگی دا:

— له به یانیه وه وه کوو کولله له ناو خو لدا تلاو یته ته وه،
ئییسته ش ناتهووی به لای ناخیرته وه سهرت بنییته وه؟
شیرۆ وه لامی دایه وه:

— ئهو کاره م له رووی ناچار ییه وه کردو وه، به لام خه وتن
خو ئیتر به زوری نییه. هه ز ئه که م تاویک لییره دانیشتم. هه وا
ئارامه. مارا ئیش له تو ئه ترسی بو یه خزا وه ته بن لیفه. ئه گینا
ئه ویش هه ز ئه کا بیته ده وه وه و تاویک دانیشی بایه ک بدا له
له شی. هاوین ئه وه تا ته واو ئه بی، مرؤف بو ئه بی له ناو ئه و
چوار دیواره دا خو ی هه پس بکات؟

بلقیس سه ری له بالنجه که ی ساوی و وتی:

— من خو دهره قه تی ئه و زمانه سووره ی تو نایه م. له و ی به.
ئه وه نده له و ی دانیشه هه تا تالیشکه له بن پیته سهوز ئه بی!

به دواى بیده‌نگ بوونى بلقیس‌دا، مارال له تاریكى بهر
دهرگاکه‌وه پئی خسته دهره‌وه، وهستا و سهیری ئاسمانی کرد.
هه‌ناسه‌یه‌کی بلیندی له سینهی دایه دهره‌وه و پاشان به بی
ئیراده و به تامه‌زرۆبیه‌وه سهیری شوینه‌که‌ی قهره‌ئاتی کرد و
له لای شیرووه دانیشیت. شیرو پرسی:

— دلت گیراوه؟

مارال وه‌لامی نه‌دایه‌وه و سهیری داخست. شیرو وتی:

— زور خه‌فه‌ت مه‌خۆ. زوو پیر ئه‌بی.

— نازانم، نازانم!

— پووره بلقیس ناردتیه دهره‌وه؟

— نا... ئه‌لیی به تووه دووراوم. نازانم بو؟

— خۆم ئه‌زانم. هه‌لسه با برۆینه ئه‌و لاهه. پشت

وشتره‌که، لای سه‌رته‌نوور.

مارال چرپاندی به گوی شیرودا:

— بلقیس ئه‌زان!

شیرو گوی نه‌دا. مه‌چه‌کی مارالی گرت، هه‌لیساند و له
تاریکی خه‌یا‌لوی و خاموشی شه‌ودا بردی بو پشت وشتره‌که.
به گومانی شیرو ئه‌وی هیم‌تر بوو. ده‌نگی ناخاوتنیان
نه‌ئه‌گه‌یشته لای بلقیس و ئه‌یان‌توانی سامی شه‌و به قسه
و گه‌پ بشکینن. له لایه‌کی تریشه‌وه زور قسه هه‌بوو که
شیرو هیشتا به مارالی نه‌گوتبوو. نه‌ی ئه‌زانی چی، به‌لام
دلنیا بوو ئه‌بئ هه‌ندی شت به مارال بلئ و هه‌ندی شتی
لی بیسی. هه‌ر چی چۆن بی، بو ئه‌و کاره‌ی له پێشی بوو
پۆیستی به یارمه‌تی هه‌بوو. نیازی به که‌سیک هه‌بوو
که خویی بی و بتوانی دلئ بداته‌وه. هه‌ر چه‌ند ئه‌گه‌ر ئه‌و
که‌سه‌ش نه‌بوايه‌ت، شیرو بیگومان هه‌ر وای ئه‌کرد و به دواى
حه‌زی دلدا ئه‌پۆیشت؛ به‌لام پوون نه‌بوو چۆن ئه‌توانی شه‌و
به‌پێنیتته‌وه؟ ره‌نگه وه‌کوو مریشکی سه‌ر هه‌لکه‌نراو خوی ئه‌دا

بەملا و ئەولادا، يان فرەوئېژى ئەكرد، يان بېدەنگ ئەبوو و خەيالى ئەپست. بەلام ئىستە كە مارال ئەو ھاودەمەى بوو، بو شىرو دژوار بوو ئەمشەو، ئەم دوايىن شەو، بە تەنھا و نامۆ بى.

نازانم بۆچى وايە، كە لە كاتى شەلەژاندا، مروڤ دژوارتر ئەتوانى بە تەنھايى كات بباتەسەر. مەگەر ئەوەى، ئەو تەنھاي شەلەژاوە چ جورە مروڤيک بى. شىرو سەرەپاي ھەموو زيرەكى و بوپرييەكەى ئەو كەسە نەبوو. لەخوى پانەئەدى شەو بە تەنھا بباتەسەر. مەگەر ئەوەى كە لە تەنھاييەكەىدا نازاد بوايەت و بيتوانيايەت ھەر كارىك ئەنجام بەدا و سەر بە ھەموو شوئيىكدا بكات. ئەگەر وابوايەت پەنگە شىرو ئەيدا بە كولاندا و تا ھەلھاتنى مانگ لە ناو دەشتدا ئەسووراپەو. يان لە سەر گردىك دائەنيشت و چاوى ئەبريە كيوى دووبراران، گورانى ئەوت، ئەچوو بو سەرچاوەى كاريزەكە؛ يان ھەزار كارىتر كە ئىستە لە بىرى نەبوو. مارال ھەبوو و ئەو ئەيتوانى ھەموو قسەكانى، ھوموو قسەكانى ناو دلى لە لاي بكات. بەلام كام قسە؟ لەم جورە كاتانەدا سىنگى مروڤ پە لە وشە، بەلام زمان تواناي دەرپرينيانى نيە. خاموشى چنگ لە سىنە وەرئەدات و زمان قفل ئەبى. بەلام ئەوئەدى زمان پزا، ئىتر ريگە بە ھىچكەس نادات. شىرو ليبرا بو وتنى ئەو گوتەيەى لە بىر كرابوو:

— نازانم ئەمويست چىت پى بلىم. ھەموويم لە بىرچووويەو... ديسان داگىراوى، بۆچى؟

ديسانەوھش ئەم پرسىارە! ئەمە خو واتايەكى تازەى تيدا

نيە. وەلامىكى تازەش لاي من نيە. ئەو ھەموو پشكينيە گيانى خەلكى لە بەر چى بوو؟ مارال وەلامى دايەو:

— ئىستە كاتى ئەم قسانە نيە. من نابى زور لە لاي تو بمينمەو، توپش نابى زور ليە بى. ئەوئەدەت نەزانى

ههستیان پیکرد. ئیسته ئهگهر کاریک شتیکت لهگهڵ من ههیه راستهوخۆ باسی بکه. من نابێ زۆر له لای تۆ بهند بيم. گومان له منیش ئهکن. بهیانی ناچارم وهلامی پرسیارهکانیان بدهمهوه. یاللا زووکه ئهگهر قسهیهکت ههیه!
شیرۆ وتی:

— هه مبهوو. زۆر قسهه هه بوو. بهلام هه مووم له بیر چۆوه. نازانم. نازانم ئه بێ بلیم چی! ئاخۆ ههچ ماوه پیم نهوتبیتی؟ چی بوو؟ راستهکهی ئه موسته چیت پی بلیم؟ ها؟ رهنگه پیم وابوو ئه بێ هه ندی قسه به تۆ بلیم. بهلام ئیسته که بیر لێ ئه کهمهوه، نه. ههچ گوتهیهکم نییه. نازانم. نازانم. ئاوهزم بر ناکات. تۆ ئه لێی چی؟ باسی چی بکهم؟ ئا، هاتهوه بیرم. بوخچهکه بهستوووه و له گه ور له ژیر کایه که دامشاردوه. ناسنامه کهشم هه لگرتوووه. ئه مکارانهم ئه و کاته کرد که گه رامهوه بو هینانی زهرک. ئیتر ههچ نییه باسی بکهم، هه ر ئه مه. تۆزیکیش دوو لیم. ئه ترسم. بیر له هه ندی شت ئه کهمهوه. نازانم ئیتر چیت پی بلیم. بهیانی لیت ئه پرسن. ده رباره ی من هه لت ئه پپچن، تۆ چی ئه لێی؟ چییان پی ئه لێی؟ ... بلێ نازانم. هه ر ئه وه نده. ئه مشه ویش زووتر بخه وه. برۆ تا لیت وه گومان نه که وتوون. منیش تاوکی تر دیم. تۆ برۆ زووکه!

مارال هه چێ نهوت. ئه یدی که شیرۆ خه ریکه ورده ورده دله راوکه ئه یگرێ؛ له ره فتار و قسه کهانیه وه وا ده رئه کههوت چهنده له رووداوه که نزیکتر ئه بیته وه، ئه وه نده زیاتر له وه تئ ئه گا که خه ریکه چ کاریکی پر مه ترسی ئه کات. ئه گهر تا کاتی رویشتن جه ربه زه ی خو ی نه دو پاندا یهت، زۆر ئازا بوو. مارال وتی:

— تۆش هه لسه با برۆین بخه وین. به و جو ره ی که تۆ خۆت به ریشان کردوو، ئه وان زیاتر ئاگیان لیت و له پر زانیت ناتوانی

هیچ بکهی.

– ناتوانم، ناتوانم. ئەزانم ناتوانم لەو کونەدا تاو بهینم.
بچمە ژوورەووە ئەخنکییم.
– تا شەو جارێ ژۆری ماوە. ئەبێ بە جوړیک خۆت پابگری.
ئەگەر لە ئیستەووە ئوقرەت لە بەر بپرێ و ئاوا بالەفرتی بکهی
تا ئەو کاتە جگەرەت ئەبێ بە خوین. ئەبێ بە شیۆهیهک سەرت
بنییتەووە و بخەوی. ئەزانی لە ئیستەووە هەتا مانگ هەڵات
چاوەپیکردن یانی چی؟ ئەگەر بتەوێ بەم جوړە چاوەپوانی بکهی
تیائەچی. هەڵسە با برۆین خۆمان مات بکهین و بۆی بنوین.
کاتی خۆی قاچ ئەدەم لە قاچت و خەبەرت ئەکەمەووە.
– ناتوانم. لە ژیر ئەو بنمیچەدا دڵم ئەتوقی. ناتوانم
هەناسە بدەم.

سەرەپای ئەمەش پێبەپیی ماراڵ هەلسا و لەگەڵی
کەوتەپێ. ماراڵ پرسى:
– ئەزانی لە کام لاوە ئەرۆن؟
– من چووژانم؟ هەوسار بەدەست ئەووەووەیه.
دریژەى ئاخافتنەکهیان کورت کردەووە. سانیکی تر ئەچوونە
ژوورەووە و، چوون.

هۆدە تاریک و پلێتەى چراکە تەواو ببو و تیشکی کال و کرچ،
تەنھا پەلەیهک، لای سەرى بلقیسی رۆشن کردبوو. بلقیس
جیگەى ماراڵ و شیروۆشى لە بنى ژوورەکه، لای گەنمەکانەووە
پاخستبوو. بلقیس بو خۆى لە بەر دەرگاکیدا پالکەوتبوو و
زیوهریشى لە بن پێدا، لەبنى دیوارەکهووە خەواندبوو. ماراڵ و
شیروۆ ئارام و بێدەنگ بە لای سەرى بلقیسدا تێپەرىن. بەلام
هیشتا دانەنیشتبوون کە دەنگى بلقیس بەرزەووە بوو:

– دەرەدڵەکانتان تەواو بوو؟

ئەلێی چاوی دایکان هەمیشە ئاوالەیه.

ماراڵ، بە ئەسپای پیکەنى و شیروۆ لە دڵەووە سووتا.

سهره‌رای ئه‌مه‌ش هه‌چی نه‌وت و سه‌ری نایه سه‌ر تیره‌که و بلقیسیش درژه‌ی نه‌دا و هه‌مووان به‌پروالته پیلوویان نایه سه‌ریه‌ک و خویان دا به بیابانی خه‌ودا. به‌لام کهم بوون ئه‌وانه‌ی نه‌زانن له په‌نای پیلوو و له خه‌یال‌دا چه‌نده‌ها شتی سه‌مه‌ره بینه‌وبه‌ریان نییه!

بیده‌نگی به سه‌ر ژووره‌که‌دا زال ببوو. له ده‌روه‌ش ده‌نگ نه‌هات. ته‌نها نووستوه‌کان، ماندوو‌ه‌کانی کاری پوژ، ئه‌وانه‌ی که خه‌یالیان سنووری هه‌بوو، ئارام و له‌سه‌رخۆ پرخه‌یان نه‌هات. به‌لام ئه‌وانه‌ی که هه‌ناسه‌یان په‌وتی وه‌رگرتبوو ئایه به راستی له خه‌و پاچوو‌بوون یانه ئه‌وانیش خویان دا‌بوو له خه‌و؟ دیاره خه‌وتبوون. بوچی ئه‌بی خویان دابی له خه‌و؟ له به‌ر چی؟ ئه‌م‌کاره‌ چ واتایه‌کی هه‌بوو؟ کهس مه‌گه‌ر ئاگای له دلی کهس هه‌یه؟ ئه‌وانه مه‌گه‌ر ئه‌یانزانی له ده‌روونی شیرو‌دا چ کهین و به‌نییک له ئارادایه؟ دلنیا ئاگایان لێ‌ته‌بوو. به‌لام شیرو له‌و پوه‌وه که خوی به‌گومان بوو نه‌ی ئه‌توانی ئارام بگری. گومانی له هه‌موو شتی‌ک هه‌بوو. نه‌ی ئه‌توانی به‌ خوی بسه‌لمینی له‌م کاته‌دا، زیوه‌ر ئاخۆ خه‌وتوو یان وشیاره؟ ئاخۆ له‌م کاته‌دا به‌ پیلووی به‌سه‌راوه‌وه ئاگای له‌و نه‌بوو؟

شیرو به‌ شیوه‌یه‌کی چه‌توونانه‌ حه‌زی ئه‌کرد بچیته سه‌ر سه‌ری زیوه‌ر و پیلوو‌ه‌کانی به سه‌ریه‌نجه هه‌لب‌ریت تا بوی ده‌رکه‌ی نووستوو یان نا؟ ئه‌گه‌ر واشی بکر‌دایه‌ت دیسانه‌وه دلی سوک‌نایی نه‌هات. دل کرمی و در‌دۆنگ بوو. ئه‌م نیگه‌رانیه‌ی شیرو په‌یوه‌ندی ته‌نها به‌ یه‌ک کهسه‌وه نه‌بوو. نیگه‌رانی له هه‌موو لایه‌که‌وه بوو. کێ چوو‌زانی زیوه‌ر، که به‌ نه‌ینی نیوان ئه‌و و ما‌ه‌ده‌رویشی ئه‌زانن، له‌م یه‌ک دوو پوژ‌ه‌دا پازه‌که‌یانی به‌ بلقیس نه‌وت‌بی؟ هه‌ر چه‌ند ئه‌وه‌ش نه‌ئه‌گونجا؛ چه‌نکه ئه‌م یه‌ک دوو پوژ‌ه‌ بلقیس و زیوه‌ر سیبه‌ری یه‌ک‌دیان به‌ تیر ئه‌پیکا. میه‌ره‌بانی دوو سه‌ری هه‌یه. هه‌ر وه‌ها بی‌می‌ه‌ریش.

بَلْقِيسَ زِيوهرى خَوْش نهئويست. نهى نهتوانى خَوْشى بوئ. سهرهراى نهو ههموو نابهرامبهرييهى له نيوان كور و بووكهكهى دا نهى بينى، حهزى نهكرد پرووى نهوهكهشى بينى. ههر وهكوو بو ههر دايكيكى خيلاى -ههر دايكيك- نهوه نارهزوييهكى پهسهنده. بهلام زيوهر ههر گيز منالى نهبوو. كه وا بوو نهيتوانيبوو ريشه له ناو بنهمالهى ميشكالى دا بچهقينى و شوينيك بو خوى له ناو دلى بلقيس دا بكاتهوه. لهم پرووهوه نهك ههر بيگانه، بهلكوو ملوزم و له چاوى بلقيس دا تيكدهرى ژيان بوو. زيوهر نهيزانى نهوه وينهى نهوه له لاي بلقيس. بويهش بوو نهو بوچوونه كارदानهويهكى لهوه باشترى له لاي زيوهر بهدى نهئهينا. به ههر دهستيک بيدهى به ههمان دهست وهرى نهگريتهوه. بويه نهئگونجا زيوهر، نهگهر ناگاي له مهبهستهكهى شيروش ههبوايه، هيچ به بلقيس بلئ. چونكه حهزى نهكرد وا بقهومى. چونكه لانيكهه بو ماويهك نهو له بهر چاوان ون نهبوو و شيرو نهبوو به نيشانهى تف و تهره. كه وا بوو نهيتوانى له نهفهرتى زيوهر دنيا بيت و لهو لايهنهوه خهيالى ناسووده بئ.

«نهو خهوتووه. بوچ نهخهوى؟ لهشى ماندوو و گيانى شهكهت؛ بويه نهگهر خهيال ههلى نهگرتبئ، مسوگهر خهوتووه. بوچى نهبئ نهخهوتبئ؟ خهوتووه، خهوتووه.»

دلى شيرو وههاى نهويست. دلى نهويست ههموان خهوتبيتن. ماراليش نهگهر خهوتوو، ههمديس باشتر. خاموشى، خاموشى. شيرو شهوى نهويست و بيدهنگى. با ساتهكان توند و توندتر تيبهپرن. بهلام خاموشى و شهو تهواو به مرادى دل نهبوو. ههر ساته و بوى ههبوو يهكيك بو ناو خواردنهوه ههئسييت، يان يهكيك بگات: گولمحهمهده، بهگمحهمهده، خان ناپو، مهديار، پهنگيشه خانمحهمهده؛ براى ههر ه گهورهى شيرو. تا دهركهوتنى مانگ، هزار شت بوئ

هه‌بوو روو بدات. په‌نگ‌بوو ددانی بَلقیس، هه‌مان ددانی پیزی سه‌روهه، بکه‌وێته ژان و ئەو هه‌لسی و هه‌تا توژی خوێ بکاته سه‌ر کوته په‌رپویهک و بیخاته سه‌ر ددانه‌که‌ی. بوێ هه‌بوو زیوه‌ر، نا‌ارامی خه‌یاڵاتی خوێ له‌جی رابی. زۆر شه‌وان زیوه‌ر خه‌وی زپابوو، له‌ مال دهر‌که‌وتبوو، له‌ لای دیوار یان ته‌نوره‌که‌ چهن کاژیر به‌ خاموشی دانیشتیبوو. له‌ نه‌بوونی گولمه‌مه‌دا، بَلقیس به‌ مه‌به‌ستی چاودیری مال‌ه‌که‌، ئەگه‌ر تاو نه‌ تاو سه‌ری هه‌لب‌ریایه‌ت و چاوی به‌ هه‌ر لایه‌که‌دا بگه‌رانا‌یه‌ت، چی؟ «سه‌یری که‌. ئەوه‌تا ئەجوو‌لی. چه‌نده‌ به‌ هه‌سته‌ ئەم

پیریژنه‌! هه‌لسا. هه‌لسا و له‌ دهر‌گاکه‌ چووه‌ دهر‌ه‌وه‌.»

شیرۆ، به‌ بێ ئەوه‌ی جوو‌له‌ بکا، مایه‌وه‌. خاموش و به‌ بێ هه‌ناسه‌. پاش ساتیک، بَلقیسی بینی، وشتره‌که‌ی گولمه‌مه‌دی هه‌لساندوو و ئەیه‌یننی بو‌ به‌رده‌رگا. زیوه‌ر ئەژنۆکانی لۆکی به‌ستبوو، به‌لام بَلقیس عه‌گالی یه‌کیک له‌ ئەژنۆکانی کردبووه‌ و وشتره‌که‌ی راکیش ئەکرد بو‌ به‌رده‌رگا. لۆک عۆری ئەکیشا و بَلقیس رای ئەکیشا. له‌ چه‌قی دهر‌گاکه‌، لای چوارچپوه‌که‌، وشتره‌که‌ی یخ دا و عه‌گالی لیدا. پاشان چوو به‌ دوای سفهر‌دا، هی‌نای و له‌ به‌ر قه‌پۆزی وشتره‌که‌ رايخست. به‌ بێ هیچ مه‌به‌ستیکی روون به‌ ده‌ور وشتره‌که‌دا گه‌را و هاته‌وه‌ ژووره‌وه‌. له‌ سه‌ر جیگه‌که‌ی دانیشت و چاوی بریبه‌ تاریکی شه‌و و ئەو ئەستی‌رانه‌ی له‌ قوو‌لایی ئاسمان‌دا ئەبریسکانه‌وه‌. چ داره‌تیکی هه‌بوو بَلقیس؟ نیگه‌رانی کام لا بوو؟ بوچی نه‌ئه‌خه‌وت؟ خه‌یالی کی هه‌لیگرتبوو؟ بی‌ری کی؟ یادی کی؟ تیژی بی‌ری کی ئازاری ئەدا؟ هیچ روون نه‌بوو. سه‌ری لی دهر‌نه‌ئه‌کرا. چونکه‌ بَلقیس دلی ره‌ق بوو و قسه‌ی -قسه‌ی بی‌ری- به‌ ئاسانی نه‌ئه‌درکاند. ئەمه‌، هه‌ر چی بی، له‌ جیی خوێ و بو‌ خوێ. به‌لام ئەگه‌ر تا به‌یانی هه‌ر وا دانیشتیایه‌ت چی؟ شیرۆ چی بک‌ردایه‌ت؟ نه‌، تا به‌یانی ناتوانی به‌ئاگا به‌مینی.

ھیلاک و ماندووہ. خہو و ماندویتی، ناخرہکھی گیژی ئہکات و ئہی تلینئی. بہ لّام ئہی ئہمشہو بو نائارامہ؟ رہنگہ دئی بو کورہکانی کہوتوتہ فرین. چونکہ ہیچیان لہ لای نہبوون. نہ خانمحمہد، نہ بہگمحمہد و نہ گولمحمہد. بلقیس بہ لّام بیری زیاتر بو لای کامیان ئہفپری؟

شیرۆ لہمہیان سہری دہرنہئہہینا. گیرام سہری دہرکرد؛ ئہوسا چی؟ ئہوہی کہ دیار بوو ئہوہ بوو بلقیس دہروونی شہلہژابوو. شہلہژانہکھی بو دہرہوہش دزہی کردبوو. شہلہژانہکھی ئہرژایہ دہرہوہ. نائارام بوو. لہ سہر جیگا ہلئہبلووقا. بہملا و ئہولادا ئاوری ئہدایہوہ. داگیرابوو. ئاوی ئہخواردہوہ. ئہژنوی ئہگرتہ باوہش. چہناگھی ئہخستہ سہر چوکی، تاس ئہبیردہوہ، لہپر گریی دہست و لہشی ئہکردہوہ، ئہہاتہوہ سہرخو و -بہناچاری- ئہکہوتہوہ ئاو خواردنہوہ. لہ کوٹاییدا کوئی دہروونی ئہنیشیتہوہ. ئارام ئہگری. ئارامی گرتبوو. پرو لہ دہرگا، چوارمیلکان دانیشتبوو و چاوی برپوویہ رہشایی شہو. رہشایی ناو رہشایی. بی ہر ا و ترسینہر. دہنگ ہر دہنگی کا جاوینی وشترہکہ بوو کہ کاویژی ئہکرد. مارال ہناسہی نہبوو. زیوہریش. ئہمانہ ہمووی خہریک بوون شیرۆیان دہہری ئہکرد.

ہموو شت ئہگہر بہ شیوہی ئاسایی تیپہریاہت، رہنگہ شیرۆ ہہستی ئہئہکرد وا لہ تہنگہبہریکی خنکینہردا گیری کردووہ. بہ لّام ئیستہ کہ وای لیہاتبوو، کہ بیخہوی بلقیسی ورووژانبوو، شیرۆ ہہستی ئہکرد تیپریکی پر کہوتووہ بہ سہر سینگیدا و لہ ژیر ئہو بارہ قورسہدا ناتوانی بجوولی. حہزی ئہکرد ہلئسئی. بہ لّام نہی ئہتوانی. ئہیویست ئازاد و پہوان ہناسہ بدات، بہ لّام نہی ئہتوانی. تہنانہت نہی ئہویرا لہ سہر جیگہکھی خووشی تل بدات. ترسی ئہوہی بلقیس تیپگات. کہ وا بوو ہر بہو جوڑہی کہ لہ سہر جیگہکھی

پاکشابوو، وشک ببوو. تهنانهت نهی ئهتوانی دهستهکانی بجووئینینهوه. چاوهکانی کراوه بوون. گلینهی چاوی له ناو کالانهدا وشک ببوون. لاشهویلکهی له سهر یهک جووت ببوون. برژانگهکانی ببوون به کا و دهنگی نامۆ و نهخواز له گوپکانی دا دهنگیان ئهدایهوه. ماسوولکهکانی کشابوون. پهجهکانی لیك ههلیپکراوون و گهرووی ببوو به دار. تهنانهت نهی ئهتوانی تف قووت بدات. تهرمیك له ناو تابووتدا؟

ئهمه شیرۆ بوو بهو جوړه رهق و وشک پاکشابوو؟ ترسیکی لهپرا! شیرۆ برپاری دا ههر جوړ بووه خووی بزیوئی. بهلام ئهماره دژوار بوو بوئی. ههستی سسست بوون. ئهتوت وزه له لهشدا نهماوه. یا خود شتیك وهکوو موتهکه چۆکی داداوهته سهر سینگی. بهلام دئنا بوو هیچکامیان راست نین. ئهی بو گیری کردبوو؟ زیندوو بوو و خویشی ئهیزانی؛ ئهوهشی ئهزانی هیز له لهشی دا نییه. بهلام بوچی؟ ئهمه نهئزانی. له ئهجامدا ههناسهیهکی بلیندی کیشا و به توندی تلایهوه و که وای زانی، چهند جار لهم شان بو ئهو شان تلی دا. به ههر جوړ و ههر ئهاندازه که توانی ههناسهی کیشا و دهستهکانی، دوو بالی کوتر، بهملا و ئهولادا پراوهشانند. ملی نازاد کرد و سههری به ههر دوو لادا سوووانند. ئهتوت ئهیهوئی یهک به یهکی ئهندامهکانی تاقی بکاتهوه. ئهیویست له ساخ بوونی خوئی ئهرایهن بی. لاقی نووشتاندهوه، ههلیهینا و بهری دایهوه. پیلوهکانی کردهوه و بهستییهوه و برژانگی لیكنا. پهجهکانی لیك دهرهینا و ههولیدا تا به سهر خویدا زال بی. کووتایهکهی ئاسووده بوو. ههناسه دان، لهسهرخۆ و ئهندامهکانی به فرمانی خوئی بوون. ئیسته ئهیتوانی بیر بکاتهوه. بیرکردنهوه بهلام دیسانهوهش خوئی ئهدا به سینهی بهرددا. بلقیس ههر وا خاموش له بهر دهرگا دانیشتبوو و سههری دهرهوهی ئهکرد و ئهمه یهکهمین لهمپههری ریگری بیرکردنهوهی شیرۆ بوو. باشه بو ئهئهخهوت؟

— ها داده، بۆ راناکشیی بخهوی؟
بَلْقِيس، خاموش و بى جوولّه، به بى ئهوهى ئاوپرى
لىبداتهوه، وشك و پچپر وتى:
— تۆ خۆت بخهوه!

جىي قسه و وتوويز بۆ شيرۆ نهمايهوه. بويه به رقيكى
پهنگ خواردوهوه سهري له سهر سهرين كرد. ئاسكى بريندار.
چى روو ئهدا؟ چ كاته! زهمانىش ون بووه. شيرۆ ئاگاي له هيچ
نهمابوو. جييش نهبوو تا بتوانيت له ئاسمان و ئهستيرهكاندا
كات بدوزيتهوه. لهوه ئهترسا ريشتهكاني لهدهس بچى. ترسى
ئهوهى خه و دايجرئ و قورسايى خوئ به سهر پيلووهكانيدا زال
بكات و لهگهئ خوئ بيبات. نيگه رانى له هه موو لايه كه وه.
لهگهئ مارايش نهى ئهتوانى قسه بكات. كى چووزانى ئهويش
خهوى لى نهكه وتبى؟... گيرام نه شخه وتبى؛ چى پى ئهكرى؟
ئاخ له دهستى ئهه بلقيسه! ئهگه ر ناچارى نهكردايه تن له
ژوورمه بخهون، ئهوان ئهياتوانى له ژير ئاسمان، تا هه لاتنى
مانگ بچرپينن به گوئى يه كدىدا و به خوئشى و هه لچوونىكى
گهرمه وه كات تپه رپينن. به لام بهند كرابوون. ئه مه خوئ
جوړيك زيندان بوو:

«حه پس مه گه ر چيه؟ سه يرى بكه. ئه مه ش وه رديانى!
ئه وه تا له وئى له بهر ده رگا وه كوو به ردى قه راخ چه م دانيشتوه
و جوولّه ناكات.»

«خوايه گيان، ئهه ژنه، ئهه دايكه كه وه كوو ئه فسانه
وايه، تا كهى ئهيه وئ هه ر وا بهمينتته وه؟ خو تا به يانى ناتوانى؛
ئهتوانى؟ ئهى خوايه گيان وهى لى بسينه، ماندوئيتى به سه رىدا
زال بكه، بيتلينه. مه گه ر نايه وئ به يانى بچى بۆ مه زرا و پووش
و په لاشى بى به ره كه تى گه نه م وه كوو تووكى سه رى كه چه ل
له پشتى خاك هه لكه نى؟ ئهى بوچى لانيكه م له بىرى كارى
به يانىدا نييه؟ ئه و خو بۆ كار مردووه! نه كا له نه خشه ي من

به ناگایه؟ خوا نهکا، خوا نهکا، مسوگهر وانیه، ئهگهر ناگادار بوایه، له سهرتای شهوهوه به ئاشکرا دانهئینشت. وای دهرنهئخست. ئهگهر بۆنی بکردایهت؛ پێستی قامکی ئهبرێ و خوپی پیائهکرد بۆ ئهوهی له بهر ژانی بهردهوامی برینهکه، خهوه له چاوی بتۆرینێ. سههرهپای ئهمهش دهری نهئخست و به نهینێ ناگای لیم ئهبوو. ئاخ له دهستی ئهم ژنه کهله رهقه! ئاخ بلی تۆ چینه که سههر نانیتهوه؟ دهرت چیه؟ تۆ که له یهکهم تیریژی ههتاو تاکوو شهوی رهش، له گهرمای خۆردا وهکوو گهنه لکابووی به عهرزهکهوه و له خهوش و خۆل گهنمت ههگرتهوه، بۆچی نابێ لهشی ماندووت بخهوینێ؟ بۆچی؟»

کالانهی چاوی وشک ببوو و خهوه له چاوهکانی ههلاتبوون. دوور له خهیاڵی شیرۆ و ئهوهی له دهروونی دا تیئهپهپێ، بلقیس ساتهکانی پیکهوه دانهدووری. بیخهوی بلقیس له شیوهیهکی تر بوو. جارجار وای لێ ئههات. نهک ههمیشه، جارجار. ئهمشهویش یهکیک بوو لهو شهوانه. سههری وشک ببوو. خهوی لێ زپابوو. ترس و خهیاڵ ههلیگرتبوو و کوفارهی شیوه و تارمایی له دهروونی دا ئهسووپانهوه: گۆلمحهمهده! گۆلمحهمهده دوور ئهکهوتهوه، بهلام له بهر چاوی دایکی نهئهکهوت. تاویک له ناو دووماندا ون ئهبوو. له ناو تۆز ئههاته دهرهوه. دیسانهوه؛ دوور، دیسان ون. بلقیس نهی ئهزانی له ناو تهپ و تۆزهکهدا چی ڕوو ئهدا. خوینی سوور له تۆزی دووکهلدا فیشقهی ئهکرد. تهپ و تۆزهکه سوور ههئنهگهرا و پهنگی ئهدهوپراند. ههر ایهکی نادیار و دوور بهرگویی ئهکهوت. نهپهیهک دلی خویناوی دووکهلی ههئنهپێ. دهنگ. دهنگی گهرووی تینوو. بلقیس دهنگهکانی به گویی گیانی ئهبیست. دلپاویکی. شتیکی له ناو جگهری بلقیسدا هیلانهی کردبوو. ئهمشهو ئیتر چ شهویکه؟!

ههئسا. ئارام و ماندوو ههئسا. دهستی کرد به کۆلهکه

و ههلسا. تاویک وهستا و به بالای بهرزی خوئی بالشمه می ده‌رگا‌که می داپوشی. پاشان پیی نایه ناو چواردیوارییه‌که. شهو سهر و گوئی خه‌واندبوو و سه‌رانسه‌ر له ده‌نگ و هه‌را به‌تال بوو. ئه‌سه‌تیره‌کان، خه‌نجه‌رانی هه‌لکی‌شراو، بریقه‌یه‌کی کتوپریان هه‌بوو. دیواری شهو بلیند و دیواروکی هۆده زۆر کورتر بوو. ته‌نووری زه‌مینی ماله‌که، وه‌کوو غه‌واره‌یه‌ک وابوو په‌که‌وته ده‌می بو پاروویه‌ک کردبته‌وه. ده‌روبان، له ته‌رمی کاروانیکی بیژوو ئه‌چوو و، بلقیسیش خوشکی داماو و ته‌نهای کاروان. ماندویتی هیشتا له قاچی‌دا بوو. چوو بو لای لۆکی گۆلمحه‌مه‌د. وشتر له‌سه‌رخۆ کاویژی ئه‌کرد. بلقیس له وشتر دوور که‌وته‌وه. دلّی، گیانی ئه‌گه‌وشرا. ئازاریکی ده‌روونی، نه‌ینی. که‌وته پیاسه‌کردن. سه‌رگه‌ردان و بی مه‌به‌ست. له نیوانی چوار دیواره‌که‌دا گه‌را و گه‌را و گه‌رایه‌وه. لای وشتره‌که وهستا. بی ئیراده په‌نجه‌ی له تووکی وشتر وه‌ردا. پشت ملی خوراند و بی‌هووده و بی مه‌به‌ست به‌ ده‌ور وشتره‌که‌دا سووپا و لای دیواره‌که وهستا. له‌وی تاویک دانیشته و پشتی‌دا به دیواره‌که‌وه. ئه‌م خووه ئالۆزه‌ر پیشه‌ی له کوئی بوو؟ کوا تاوی دانیشتن؟ هه‌لسا وه‌ک بلئی له شتی‌ک هه‌لدی، له خوئی، خوئی کرده‌وه به ژوورا. له سهر جی‌گه‌که‌ی دانیشته، ده‌ست و روخساری له تاریکی شه‌وانه‌دا هه‌له‌ینا و دوعای بو گۆلمحه‌مه‌د کرد:

– یا خوی گه‌وره، ئه‌یده‌مه ده‌ست تو!

دواین دل‌دانه‌وه و دواین وته‌یه‌ک که ئه‌توانری به‌که‌سیک

بو‌تری.

بلقیس، له‌پاش ئه‌وه ئارام بوو، ئانیشکی به‌ ئارامی خسته سهر سه‌رین، ده‌ستی کرد به‌ کوئه‌که و مایه‌وه.

شیرۆ هه‌ناسه‌یه‌کی ئاسووده‌ی کیشتا و دوعای کرد:

– بیخه‌وینه خویا ه‌گیان!

بَلْقِيس پەيمانى خۆى لەگەڵ ئەو شەهوى شووم ئەينواند، بەستبوو. بۆيە ئەبوايە بنوئ. ھەر چەند نەى ئەتوانى بە تەواوى لە خۆى و خەيالآتى دابېرئ. ئەو ئازاوە نەينىيەى گيانى كە بەو مەزنيە سەرى ھەلئىنابوو، بە ھيورى ئەنیشتەوہ. ماوہيەكى ئەويست تا بتوانئ كۆلەكەى دەستى بخەوئنى و سەر بنئتە سەر سەرىن و پئلوەكانى بداتە دەست سستى خەو و لە رەنگى دوومان، دوومانىكى نەرم؛ تۆز، تۆزىكى تەنك؛ ئەوسا وەكوو سەرە؛ خەو لە چاوى بنيشئت و برژانگە بلئند و زېرەكانى باوہش بە يەكدا بکەن و ئارام بگرن.

نەرمەناسە، ھەناسەيەكى ترە. چوار كەس ئەگەر لە ژير نەمىچىكدا خەوتبئتن، نەرمەناسەيان ئاوازىكى وا بەرپا ئەكات كە خۆى خەو ئەھيئئ. بەلام ھەر كات لەم ناوہدا يەكيان خەوى زرابئ، لە ھەناسەدانى، لە نارپكى ھەناسەى ئەتوانى بيناسيتەوہ. ھەناسەى ئەو، ئەوى خەوزراو، ئاوازيكى تری ھەيە و خەوتنى شيوہيەكى تر. ئەو ھيورى ئەرخايەنە لە پاكشانىدا نيە و، ئەو تلدانە بئ ئيرادانە لە ئەندامىدا نابنرئ. مرؤفى خەوتوو بە ئازادى تەواو خۆى پاكيشاوە. پاكيشراوہ. دەست و قاچ و ئەستۆ و قزى ھەر كامەيان بئ ئيرادە و لە ئازادىدا پاكشاون. لە جلى بەريان بئ ئاگايە و نىگا لە پووتى لەش تپەريوہ.

ئەوہى خۆى داوہ لە خەو، بەلام وا نيە. ئەو خۆى ھەلئەگلؤفى و خۆى ئەكيشئتەوہ. لەشى بەرەللا نيە. بەستراوئيش نيە. دەست و بالئى خۆى بەرئەداتەوہ. دەست و بالئە بئ ئوقرەكەى خۆى. توورەيە. لاقەكانى ئەكاتەوہ و ئەبەستئتەوہ. ماندوئتى زياتر. سەر و مىلى بەملا و لاڊا با ئەدا، لەش بەبار، خەوزراو، كوتراو و بەدخوو، لەخۆ بايى و ناارام، بئ لەنگەر و رق ئەستورە. ناتوانئ نەجوولئ. ئەوہندە لەگەل خۆى تىكؤشاوہ، خۆى كۆ ئەكاتەوہ و ھەلئەسى. شتىك ئەدا

١٩٠
كەلىسەدەر
بەرگت ١٩٩٥

به سهر شانیدا و ئەچیتە دەرەو و له هەوای پاک - ئەگەر هەوایەکی پاک هەبێ - پێستی لەشی ئەدا بە دەست سەرەو و بە تامەرزۆییەو هەوای پاک هەلئەمژێ. مشتیک ئاو ئەدا بە روومەتیدا. پاشان لە مەیدانیك، بن دیواریك لای سەرچاوەی ئاوێك، لە قەراخ جۆگەیهك، لای كیلگەیهك ئەكەوینە پێ. خەیاڵی هەلئەفرینێ. بێر ئەكاتەو ئەگەر شتیکی تازه بۆ بێرکردنەو بدوژیتەو. هیوای ئەوێ كه خەیاڵی روون، لە ناو پەنجەیی بیری دزیو دەرەزای كەن و ماندویتی راستەقینە رووی تێبكات. حەزی خەوتن لە سەر جیگە. لە كاتیکی وەهەدايه كه خەووزراو، دوودل، بەلام بەو هیوایەیی خەوی لێ بکەوێ، بەپێی پەتی ئەچیتە سەر جیگە و لەشی كوتراوی پال ئەخات و چاو لێك ئەنی.

بەلام ئەمە كاتیك ئەگونجی كه ترس لە ئازادا نەبێ. كاتیك كه گیان نەبەسترا بێ. كه بە دەوری دا دیواریکی بێ سنووریان نەكیشا بێ. كه له زینداندا نەبێ. كه له بێدەنگی و شەلەزانی دەروون، له شەو ئەوێ له پێه، له بیری بەیانی و دایك، له خەیاڵی رقی برا و غەمی باوکی پارێزراو بێ. نەك ئەوێ كه ئەم هەموو ترسە، ئەم ترسە ملۆزمە له دلی چهقیبێ و له ناو مژی دڕدۆنگی و تۆقین، هیوا و چاوەروانی قەتیس کردبێ. ئەو راست نەبوو كه شەو، ئەو شەوێ بۆ شیرۆ هەمیشە خەیاڵوی بوو تا ئەم رادەیه تاريك و ترسناك بێ. چۆن شەوێكە ئەمشەو؟!

بەلام هۆ له شەودا نییه. له شیرۆدايه. شەو هەمان شەوی هەر شەو. شیرۆ ئەو شیرۆی هەر شەو نییه. له دلی دا پارێك هەیه و، ئەوسا شەو ئاساییه كه ئەم پازە له دلی شیرۆدا نەمینی. بۆیه ئەمشەو ئەبێ خۆی رابگری. شەوی ئیق کردوو. شەوی بێ ئوقره. ئەمشەو شەوی بەنده و شەوی بەند پچران. شەوی ترسە و شەوی شەوق. شەوی خۆفە و

شەوی عەشق. ئەمشەو شەوی ژوانە. پچرانی زنجیر. لە سنووری ھەموو شەوانی پێش و پاشدا، یەک ئەمشەو. لەم شەو ھەدا بە ئەمشەو ئەشکێنێ. دزایەتی و دوژمنایەتی لە ھەموو لاوە لێی راساوە. ئەمبەر کۆیلەتی و بەستن، ئەوبەر پزگاری و دەرچوون. شەوی ئەمشەو لەم ناوەدا دوکەوتنی جیی گومانە. لە دلی شەو، ئەمشەو ئەم دوو دوژمنە بەیەک ئەگەن. شان بە شان، پیکەو، ھاو پێ. سکور بە سکور، تیک وەرئەبن. لیک ئەنالی. لیک ئەبنەو. یەگەر. ھەر دوک پیکەو و لەگەڵ یەک، لە بەر یەک و؛ بە رییەکا ئەکەونە پێ. کریتی ئەم و مزگینی ئەو تیک ئەچرژین. ژیان، ئاویتە یەکدی.

بەلام شیریۆ - کیژی چەتوون - باوەری بەمە نەبوو. باوەری نەبوو و نەمی ئەتوانی باوەر بکات کە وای لیدیت. ئارەزووی وابوو و پێی وابوو لە نیوہشەو بەولاوە، ژیان، ھەر وەکوو شەو، بەرەو بەیانی ئەپوا. بیری ئەوہی کە بەرەگە پاستەقینە، ژیان خەلکی وەکوو ئەو لە ھەر کوئی و بە ھەر شیوہ، ھاودەنگ و ھاوچۆرە، دلی ئەشکان. نەمی ئەتوانی بە خوئی بسەلمینی کە بەیانیش وەکوو بەیانەکانی تر ئەبی. بو ئەو، لە خەیاڵی، بە ئەرخایەنی بەیانی رەنگ گەشتەر بوو! سەرەپای گەنج بوونی، ئەوئەندە خا و بیماہ نەبوو ئاسوودەترین پوژان بو خوئی گەلە بکات. ھەزار جار سەختی پوژگار و دەر بەدەری خوئی تیبینی کردبوو. خوئی بو پوژانی دژوار و شکینەر ئامادە کردبوو؛ بەلام ھەموو ئەمانە لە پیناوی ماھدەر و پینشدا بە ھیچ دانابوو:

«فیدای قز و رووی تۆ. دەر و بەلا بە ھیچ.»

کە وا بوو نەمی ئەویست باوەر بکات کە ژیان بەردەوام، دیسانەو پشکووتنی ئەوین ئەژاکینی. لەم کاتەدا شیریۆ چاوی لە برین و شوورەیی بەستبوو. بە پیرۆز بی دیدار و ئامیزی

يار! به يانی رۆژيکي تره و ئەمشه و شهو پکي تر. شهو له چاوی شيرۆدا، دوو قاش بوو؛ نيويک تا مانگ و نيويک له پاش مانگ. ئەوبهري مانگ جيی بينين بوو. سووربي شادي. به لام ئەمبهري مانگ که شيرۆي بهند کردبوو، خهست و قورس و رهش و داگيراو بوو. دلته پي بوو. هه ميشه وايه. ساتي پيش ده سپيکردن - ژانی دووگيانی - کوشندهيه و ترسيکی شاراهه و هيوايهکی نه ناسراوی له ناو پزداندا ههيه. ئاوسي دردونگی و ژانه. ساتهکانی سه رهتا وانين. ساتي سه رهتا داکی کردهوه و ئەفانن. ئاخراوی شه پۆل شه پۆلی بزووتن. پر له تکای پرگاری. زهريا. خودی زا و زی. درهنگ ئەگهن، به لام. نرخي خویان ئەزانن و نرخيکی گرانبايان ئەوي. به هايهک به قورسايی ئيش. به لام دین و پيش هاتنيان په يامیکیان ههيه؛ دان به خودا گرتن:

«ئهبی چاوت له ری بی. نابی له کاتی چاوه پوانی دا کۆل بدهیت. ئەبی تاو بهینی. ئاماده بی. هیور بی. هه بی. دین. مسۆگهر ههر دین!»

ئوقره گرتن به لام دژواره. دل قولت ئەدا. پل په لهيه. خوین لافاوی وروژاوه. چاو له داچهقان، قهتیس ماوه. خه یال هه لچووه و په له قازیه تی. گوئی، سرتهکان ئەقوژیته وه. دهستهکان لیك هه لپی کراون. هیچت به دهس نییه. دهستهکان فه رمانت لیوه رناگرن. له خۆرا به قوچهکان، سه رگیرفان، قولیک که زیهی له ژیر له چکه وه به ده رکه وتوو، یاری ئەکه ن. که مه ره ی کراسه که بوچی ئەمشه و تهنگ بوو؟ دل ئارام نییه. له خۆرا وری. ئەلیی له کات و له جی دا نیت. بی ئاوازی. بی ئارامی. بی وچانی. خۆت پی به رنادرئ. ناچاری خۆت به سه ستیه وه.

لیوه کانت بکروژی. دهست له سه ر دهست دا بنی و چند سهخت لی ئەدا ئەم دلّه! باله فرتییه تی. ناچاری به ئەسپایی هه ناسه بدهی. رهنگه ئەگهر به تهواوی هه ناسهت ده ربه دی بۆی هه یه قورقورا چکهت بته قینی. ئەمه ئیتر هه ناسه نییه.

قىزەيەكى پەنگ خواردووۋە لە سىنەدا، دەشتىكى ئەوى. تۆ لە چىنگى زەماندا گىرت خواردووۋە و مانگىش ھەلئايەت. مانگىش ھەلئايەت! ھەلئايەت. مانگىش ھەلئايەت!

بەلام ئەم نازکردنە ھەتاكوو كەى؟ ھەتاكوو كەى؟ تەمەن ئەبەرتەو، ئەى شەو چۆن تەواو نابى؟ نە، گومان ھەلگىرتوووم. شەو لە كونجىك، لە قەفى رەوہزىك، لە كەلاوہيەكدا گىرى نەكردووہ. دوانەكەوتووہ. شەو رەوانە، بەرپۆيە. ساتەكان جى ئەھىللى. تاوى ۋەستانى نىيە، شەو. لە سىبەرى خۆى رانەكات. تۆ شىرۆ، ئەبى ئەوہ بزانى. دلت ئارام بكە. پەلە مەكە. لە خۆرا خۆت رامەدە. تىنووتە. زياد لە پىويست تىنووتە. ئەمە ئازارت ئەدا. لە خۆرا پەلە مەكە. چەرخ ئەسوورى. دەم لەدەست دەم رانەكات و تىدا ئەچى، لە قوولايى تياچووندا. مانگ خۆى لە رەشايى تۆخ دەرياز ئەكات و بە ماندووتى لە سەر شانى كىوى دووبراران، دائەنىشى. لەنگەر ئەگرى و لىي رانەكشى. خۆى، بۆ خۆدەرخستن لە تۆ بە پەلەترە. بشى بەستتەوہ لە شوينىكدا ستار ناگرى. دىت. دىت. رابە و خۆت ئامادە بكە. تۆ ئەمشەو لە پيشىنەى خۆت دائەبەرىي. رابە، رابە!

شىرۆ دەنگى دلى خۆى ئەبىي. شىرۆ زمانى دلى خۆى ئەناسى. شىرۆ گوشارى منالبوون ھەست پى ئەكا. شىرۆ ئەزانى ئەمشەو پى لە سەر پلەيەكى تازە دائەنى. شىرۆ بەچاوى ئاوەلەوہ ھەنگاو ئەنى. شىرۆ ئەزانى گرى عەشق رەنگە بۆ دۆزەخيشى بەرى. شىرۆ لە پيشرا رەنگى خوينى خۆى بە خەنجەرى براكەيەوہ ئەبىنى. شىرۆ شىرانە برىارى سەفەرى داوہ. شىرۆ خوشكى گولمەمەدە. شىرۆ ھىچى لە برا كەم نىيە. شىرۆ نايەوى لە براكەى كەمتر بى:

«خوينى تۆ لە منيش داىە. سەفەرى بىگانەئاساى خۆم دەست پى ئەكەم. خوا حافىز بى ژيانى ۋەرچاوەند، ژيانى ئارام،

ژيانی خو به دهستهوه دان.»

سلّاو، سلّاوی سه رکیشی، سلّاوی خرّوش!

ئارام، وهکوو ماریک که کراژ ئه خات، له قاپووری خووی دیته دهرهوه. خوشیی. تاوی دانیشنت و ههستی پاگرت. سووکه ناسه ی خه و په شای شهو، ناو ژووره که ی ئاخنیبوو. ئه رخایهن، کهس به ئاگا نه بوو. چۆکه کانی کۆکرده وه، به ئه سپایی هه ئسا و قوچمه کانی یه خه ی داخست. کۆشی کراسه که ی بهرز کرده وه و نهرم وهکوو با به لای دایکیا تیپه ری. گیوه کانی له بهر دهرگا چاوه ری بوون. گیوه ی دایه بن بال و جاریکی دی سهیری خه وتوانی کرد. ئه توت به چاوی تۆقاهوه مالاواییان له گه ل ئه کات. له کاتیکا خو فی ئه وه ی یه کیان چا و بتروو کینی دلی ئه لهرزاند. دلّه خورپه یه کی بی هۆ. کاری رۆژ ژنه کانی شه که ت کردبوو و ئه م کاته ی که نیوه ی شه و بوو، ژنه کان له خه وی قوول دا بوون. له قوولایی خاموشی دا.

شیرۆ پی نایه دهره وه و له لای وشتره که بو ساتیکی کورت گوئی خه واند. دهنگی ئه گهر بوایه ت ئه یویست گوئی لی بی. به لام نه؛ بی دهنگی مه زن شه وی داگرتبوو. سهیری شه وی کرد، خه نجه ری دره وشاوه کون کونیان کردبوو. له شی شه و، مۆم ئازنی ئه ستیره. بچوو کترینیشیان دیار بوو. دیده بانی شه و و ده شت. شیرۆ چوو بو گه وپ. چارۆکه که ی له ژیر پووش و کا دهره ینا. هاته دهره وه و به پاشکای سه ری داخست و به ره و دیواری هه وشه چوو. تۆکه و برپا به خو. ترسه په رش و بلاوه کانی له ژیر پی دا ئه تلیقانه وه. به ده وروبهری خو ی دا پوانی و رابرد. به نیگایه کی تر ئاوری دایه وه. وشتره که ی گو له مه مه د سهیری ئه کرد. شیرۆ نیگای خو ی دزییه وه و پی نایه سه ر خو له پوتی کۆلانه که و بوخچه ی بوو کینی له سه ر سه ری ریکخست.

پشت دیواره که بیابان بوو و شیرۆ رووی له بیابان

کرد. بیابانی گهوره و بهسام. شهو خۆی دابوو به سه‌ری‌دا. تیکه‌لبوونی تاریکی و زهوی. به بی‌رووناکی له هیچ لایه‌که‌وه. خامۆشی، ترس و گومانی ئه‌پرژانده دڵ. ته‌نهایی خۆی به‌چاو ئه‌بینی و خۆفی دلی هه‌ست پی‌ئه‌کرد. خۆف له‌ده‌نگی پی‌ئێ‌خۆی. هه‌ناسه‌ی ساردی شه‌و له‌سه‌ر پی‌ستی گۆناکانی. تاریکی ته‌واو. هه‌ر چه‌ند له‌گوند دوورتر ئه‌که‌وته‌وه شیرو، هه‌ستکردن به‌ته‌نهایی له‌لای قوولتر ئه‌بوویه‌وه. سه‌ره‌پای ئه‌مه‌ش دوور له‌بیری گه‌رانه‌وه، پالی به‌خۆیه‌وه ئه‌نا. گوشاری ددان له‌سه‌ر ددان. شه‌وی ئه‌شیلا. دیوار و بانه‌کانی جی‌ئه‌هیشت و ئه‌رویشت. بای ده‌شتی کراوه ئه‌یدا له‌داوینی کراسه‌که‌ی و بنه‌ی بارپزه‌ی ئه‌دا به‌پووزه‌کانی‌دا. به‌لام شیرو پۆله‌ی بیابان بوو. زاده‌ی کیو و کچی ده‌شت. هاوده‌می گورگ و سه‌گ و په‌ز و ئه‌سه‌پ. ئیسته‌ش گه‌زلکی له‌به‌ر پشتوین نابوو. هه‌ر چه‌ند ئه‌شیزانی له‌م وه‌رزدا پی‌وستی به‌کارده‌نییه: نه‌زستان بوو گورگی له‌ورگدا هه‌بی و، نه‌گه‌رما و گه‌رمی هاوین بوو رپواری بی‌کاره و قه‌له‌نده‌ر. کو‌تایی هاوین و سه‌ره‌تای پایز بوو. سه‌رمای هه‌وای نه‌یشاپووری به‌له‌ش هه‌ست پی‌ئه‌کرد. سه‌ره‌پای ئه‌مه‌ش نابی‌که‌مه‌ترخه‌م بی. مرو‌قی ته‌نها! مه‌ترسی هه‌میشه‌وا له‌بو‌سه‌دا. دلت ئه‌بی به‌شتیک گه‌رم بکه‌ی. پشتیوانیک. ئیتر چه‌باک؟ شه‌وه، با بی. ته‌نهایی، با بی. چه‌باک؟ ترس گافه‌کان سست ئه‌کات. ئازوو‌خه‌ی دڵ خۆ‌نییه‌بو‌تۆ، کیژی بیابان، شووره‌یه‌له‌شه‌و ترسان. دلت قورس بی. شه‌و، ته‌نها شه‌وه. هه‌نگاوت تیژ! لاپی‌بو‌سه‌ر کاریز، ئه‌بی به‌گرده‌که‌دا تیپه‌ری. شیرو به‌سینه‌ی گرده‌که‌دا سه‌رکه‌وت و له‌وه‌به‌روه‌شو‌ر بوویه‌وه. له‌پشت کاریز. تارمایی پیاویک و ئه‌سه‌پیک. به‌ده‌نگ پی‌ئێ‌شیرو، ماینه‌که‌رووی وه‌رگی‌را و بو‌پیشه‌وه‌گویی په‌پ‌کرد. له‌گه‌ل ماین کابراش ئاو‌ری دایه‌وه. شیرو پی‌ستی کرد.

دردۆنگی. کابرا، ناوی شیروۆ هیئا. دهنگ ئاشنا. شیروۆ پیی
هه لگرت. ماهدهرویش ههوساری ماینهکهی بو لای پاکیشا.
شیروۆ گهیشت. سینه به سینهی یهک، ئهمه دلی زهوی بوو
ئایه لیی ئهدا؟

جیی وهستان نهبوو، نا. ماهدهرویش بوخچهی له سههر
سههری شیروۆ داگرت و بهستی له تهرکی ماینهکه. شیروۆ
ههوساری له عهرز هه لگرتهوه. ماهدهرویش پیی له ئاوزهنگی
نا و له سههر زین دانیشت و دهستی بو شیروۆ رادیرا... شیروۆ
دهستی نایه ناو دهستی پیاو، پی له سههر پی و بهیهک تهکان
قاچی له خاک بری و نیشته سههر تهرکی ماین. قوولایی پهنجهی
له دهوری کهمهری ماهدهرویش هه لپییکا. ماهدهرویش ئاوپی
لی دایهوه. وشهیهک به شهوق و ترسهوه. هه ناسهی گهرمی
پیاو له سههر روخساری شیروۆ. لهوه زیاتر تاوی نه هیئا شیروۆ.
سههری خسته سههر شانی پیاوهکهی و مهکه گهیشتووهکانی
گووشا به پشتی دا:

— بمبه؛ بمبه. باژوو. غارده. بمبه لییره!

— ئارام بگره. له سههرخۆ به.

— وتم له گه ل مانگ ده رئه کهوئی. به لام خو هیشتا مانگ

هه ئنه هاتووه!

— هه ل دیت!

ئهمهش مانگ. له نیوان دوو شاخی دووبراران دا. تیکلهیهک

ماسستی خهست له سههر کوانوویهکی بهرد.

شهو، لای شیروۆ شکا؛ بوو به دوو قاش!

به شی دووهم

۱۹۹

که نیدهر

به رگی به که ۱۵

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

بهندی به کهم

شان به شان، پینج سوار له دهشتی مارووس غاریان دابوو: خان ئاپۆ، سهبرخان، مهديار، عهلی ئه کبهری حاجی پهسهند و گولمه مههه. پینج پیاو له تیره می شکالی. روویان له که لیدهه بوو و لهم کاتهی رۆژدا به ناو توژی سمی ئه سپهکاندا، داژووتن و ئه رویشتن. خوڤ لاری کردبووه و سیبهری ئه سپ و سواران، به خواری کهوتبووه سهر عهرزه که و له پیشیانوه ئه رویشتن. دهستهی پیاوان، به خاموشی ریک و نارپکیان جی ئه هیشت.

گولمه مههه نهی ئه ویست پیشره و باژوی، به لام خو به دهس ئه و نه بوو. ئه مه قهره ئات بوو له غاوی پچراندبوو، داژووت و دهره تانی به هیچ ئه سپیک نه ئه دا شان له شانی بدات. چالی و به رزی رپگی تی ئه په راند و به سینهی هه ر او و دهست و پی چالا که وه، غاری ئه کرد. گولمه مهه به دژواری ئه تیوانی قهره ئات له کاتی خوئی دا و به ویستی خوئی به رپی دا بیات و خوئی به سهر زینه که وه پابگری. به گویره ی ئه وهی، که قهره و ریکردنی قهره، ویرغه و چوارنالی، هیشتا بو گولمه مههه ئاشنا نه بوو، نهی ئه تیوانی له هه موو کاتی کدا قهره بخاته ژیر

فهرمانی خوئی. بویه هه وئی ئه دا له گه ل قهره رپیکه وی. زور له غاوی رانه کیشتی، ئازادیه که ی لی نه سینتی و تووپه ی نه کات. ئه ویست له گه لی بسازی. هیچ حهزی له وه نه بوو، قهره ئات

به بهرچاوی خان ناپۆ، خالۆ، پوورزا و سهبرخانی زاوای خان ناپۆوه له سهر زینهکه ههڵیدات و بیکوتی به عهرزا. دلی پۆوه بوو چون به راوهستاوی له سهر پشستی ئەسپهکه خوێ راگرتووه، بهردهوام بی. له ناو دهستهکهدا له ههموان گهنجتر بوو. بۆیه ئەبوایه ئاگای له ههڵسوکهوتی خوێ ههبی. جلف و جرین نهنوینی و سهری داننهوێ. نهئهبوا زۆر سینه بداته پێش و خوێ دهبرخات. نهئهبوا خوێ بدۆرپینی و بشهلهژی؛ بهرادهیهک که نهتوانی ئەسپیک -ههرحهههه قهرهش بی ئەو ئەسپه- له ژیر پان و پکیفی دا رابگری. ئەبوا بتوانی هاوپی و هاوغاری هاوڕیکانی بی. بۆیهش بوو به شیوهیهکی نهینی ههولێ ئەدا بهلکوو قهره بکات به هاوخواوی ئەسپهکانی تر. دژوار! کاریکی زۆر دژوار بوو. ئەوهنده بی ئوقره و رژد، خوێ داویشت قهره، که ئەسپهکانی تر سههرهپای ههموو گوپ بهستنهوهیان، نهیان ئەتوانی له تۆزی شوین پێی قهره پێشتر بکهون.

له ههموان به پهلهتر مهديار بوو و، ئەيويست شان به شانی قهره ئەسپی بازووی. رهنجی خهسار! به دهگهمن ئەیتوانی قهپۆزی ئەسپی تا لای خهمی سمتی قهره بگهیهنیت. ئەسپی مهديار، به پێستی شهکهری و خال و پهلهی کالی ئالتهوه، لهشی کشاو و شووشی، پوو و سمی ناسک و شهنگ، چالاک و تیزرهو بوو. خووش و یهکباو غاری ئەکرد. له ریکوپیکێ هیچی کهم نهبوو. ئەتوت بووکه. سکوردی دریز، گوپی کورت و ناسکوۆله، چاوی وشیار و، سهر و قهپۆزی لهبار. کهم ورگ و تۆزیکیش له، بهلام نهک زۆر لاواز. سووک پی و بهفرکه؛ به کلکیکی دریزهوه، که مهديار دووجار گری دابوو و، به یالی بلیندهوه که کاتی ئازووتن به سهر تهوپیلیا پهڕیشان ئەبوو.

مهديار عاشق و عهيار - لهو دهگهمن مروقانهی سههرهپای ههموو کهموکوورپیهکانیان، ئینسان خویشیانی ئەوی- سووک و چالاک له سهر ئەسپه تیزپیکهی خوێ سوار بوو و نیگای له

٢٠٢
که لیسدهر
به رگت دهووه

پېښی خوئی هه لئه نه گرت. نه شهی شتیك له خه یالی دا نیگی له سهر خالیك چه قاندبوو. فه رمانده ری ئه سپ و له غاو، له سهر زینه که به ند نه ئه بوو. وهك بالنده، تاوی دابوو؛ خوئی به سهر یالی ئه سپه که دا چه مانده بووه و شاقه له کانی سه لته ی به ری به دم باوه رویشتبوون وهك هه لئویهك له فرین دا بوون، تیژ و سووکوله. گه ریده ی نیچیر، وهکوو تریشقه. روومه تیشی، گونای تیژ، چه ناگهی کشاو، سمیلی رهش به نووکی باریک و توژیك هه لگه راوه؛ بیلبله ی رهنگی ههنگوین، له ناو زهرکیکی شه رابی کونه که له م کاته دا له بهر باکه توژیك خوار ببوو. بروکانی که وانیکی نهرم و سهر به ره و ژوور. ته ویلی کراوه و له بار به یهک دوو هیلی که مپه نگه وه؛ کارتی کردنی رابوردنی زه مان. قژ و کاکوئی، کازیوه؛ نهرم و پر. چه پکه یه کی له بن کلاو هاتبوویه دهره وه و به دم باوه سه مای ئه کرد.

مه دیار، نه زور به سالتتر له خوشکه زا که ی، گولمه مه مد بوو. په نگه پینج یان شهش سالیك. ههر وهك و ترا، بچوو کترین برای بلقیس بوو. به لام بهر و بالای له گولمه مه د کشاوتر بوو؛ قوژتیش و توکمه تیش. سه رودل خوشتر و یاخیتیش. ده شته کیهک بوو لهو بابه ته ی راوه باز و که له کیوی پخوشتر بوو تا چه له حانی له سهر ئاوبایی و له وه پرگه. که متر پیبه ندی کپین و فروش و په زداری و، زورتر دلخوشی گه شت و گه پران و به ره لئایی. لهو بابه ته ی دنیا به هه موو هه ستیانه وه و له پینش هه مووان دا به چاویان ئه خون. دلخوش به وهی له سهر قالیچه یه کی گری وردی په خته، له لای هاو دم و هاو زمانیک له سیبه ری شوپه بیهک، له سهر ئاویک، له ناو باخیك دابنیشی، شه رابی مالی بخواته وه. خوش بلیت و خوش بیسی.

گوئی له چیرۆک و سه ربرده ی شیرین بگریت و دل بدا به ئاوازی خوشی چگوور. میواندار و میواندوست. سه رمه ست و شاد بوو ئه گهر له وه رزی که ره و قه یماخ دا بیتوانیایه ت به رووی خوش و

دهستی ئاوه‌له به میوانه‌کانی رابگات. خووش زمان بوو به گفت و، دهسپه‌نگین بوو به کردار. پیاوی بهزم و پیاوی پهزم. نهرم و نیان و تووره و تووسن. له‌کاتی خویدا، بی سهروبهر به‌لام له همموو کاتی‌کدا که‌لله‌په‌ق. ئه‌گهر دهستی له همموو کاریک کورت بباویهت، سه‌گه‌کانی پانی بهر ئه‌دایه یه‌ک و ئه‌که‌وته سه‌یرکردنیان تا گوئی و گهردنی یه‌کدی بجوون، تامه‌زروییه‌ک به په‌نگی خوین. هه‌ندی شه‌وان دلی ئه‌یبرد بو ته‌ختایی سه‌ر گردیک و له ژیر ئه‌سته‌یره‌بارانی شه‌ودا شانی دائه‌دا و همموو ئه‌و به‌سته عاشقانه‌ی به بیریدا به‌هاتایایهت ئه‌یخویند؛ په‌ریشان و ئوقره‌پراو.

دهست و دلی ئاوه‌له بوو بو هه‌موو کاریک، مه‌گهر کار! هه‌ر گیز ئاماده نه‌بوو ئه‌گهر بو تاویکیش بووه، وه‌کوو گوئمه‌مه‌د ده‌ستکاله له‌دهس بکات و گه‌نم بدووریته‌وه. دارکاریشت بکردایهت، مه‌دیار ئاماده نه‌بوو ئه‌و کاره بکات. ته‌نها له بیرنی نانی خویدا نه‌بوو. سال ئه‌گهر ته‌نگ بوایهت، مه‌دیار "ریگری" لا په‌سه‌ندتر بوو، هه‌تاکوو وه‌کوو گه‌نه به عه‌رزوه لکان. پوژگار ئه‌گهر ته‌نگه‌ی بکیشایه، یاخیه‌ری لا په‌سه‌ندتر بوو تا ملکه‌چی. بیزار بوو له ملی خوار و دلی شکاو، پرا به‌خو و شه‌یدا بوو. له هه‌موو هه‌لچوون و داچون و له هه‌ر پیچ و خه‌می‌کدا ئه‌م په‌وشت و خووه‌ی به ریزه‌وه له لای خوی پاراستبوو. خزمی نزیک و ئاشنای دوور، به‌و جوړه‌ی که هه‌بوو ئه‌یانناسی و پراویان پیی هه‌بوو.

سه‌بارهت به دارا بوون، مه‌دیار له ریزی ناونجیش‌دا جیی نه‌ئه‌بوویه‌وه، به‌لام به گویره‌ی ئه‌وه‌ی که به‌رزه‌فر بوو له‌گه‌ل زوربه‌ی سه‌رناس و به ناوبانگه‌کانی سه‌بزه‌وار و نه‌یشاپوور و قوچان هاتووچوی هه‌بوو. په‌روای نه‌بوو ئه‌م یاخود ئه‌و چوون بیر بکاته‌وه. پیشتتر، هه‌ندی‌ک وای بو چوو‌بوون، مه‌دیار هه‌وای هیانانی کچه خانیکی له سه‌ر دایه، به‌لام زوری پی‌نه‌چوو

٢٠٤
که‌لیسه‌ده‌ر
په‌رگت ١٣٩٥

ناراستی بۆچوونه که یان لا ئاشکرا بوو. نه، مه دیار به هیچ به هایهک ئاماده نه بوو دل له عه شقی سهوقی، کچهی بی باوانی قه لاتی چوارگویی شلی هه لکه نی. هه ر چه ند سهوقی خوشکه زای حاجی حسینی راندار بوو، به لام سروسشتی مه دیار بۆ هه مووانی پروون کردبووه، سهوقی ئه گه ر ده ست له ده ستی مه دیار بنیت، مه دیار له دارایی حاجی حسین و میراتی سهوقی چاوی له ته نها کاژیله یه کیش نییه. به لام ئه مه، ئه و گه لاله یه نه بوو که حاجی حسین بۆ سهوقی دارشتبوو. حاجی حسین سهوقی بۆ کوره کهی خوئی ئه ویست:

"نادعەلی".

نادعەلی خوازیری سهوقی بوو و حاجی حسین خالۆی سهوقی و سه ره رشتیاری کچه بوو. ئه مه بوو که ئه ویست سهوقی له ژیر په ر و بالی خوئی دا بمینیته وه و سامان و داراییه که شلی له شوینی تر نه فه وتینی. حاجی حسین به م هه وایه بوو که سهوقی به دووسه د سه ر په زه وه له نادعەلی ماره ئه بری؛ خودی حاجی حسینیش سه د سه ریگ له پانه کهی دائه بری و تیگه لی په زه کانی سهوقی ئه کات. ئه مه بۆ نادعەلی بۆخوئی رانیگه و، نادعەلی بۆخوئی ئه بی به سه ریگ له ناو سه ران. به لام ئه وه نده ی مه دیار ئاگای لیبوو سهوقی هیشتا نه چوو بوویه ژیریاری داخواییه کهی خالۆی. حاجی حسین له و دوو سائه دا که کوره کهی له سه ربازی بوو داواکهی خوئی له لای سهوقی باس نه کردبوو، هه تا ئه وه ی نادعەلی گه رابوو یه وه و کار و ژبانی ئاسایی خوئی ده سپی کردبوویه وه. ئه م گه رانه وه ی نادعەلی هانده ریگ بوو بۆ مه دیار تا بۆ فراندنی سهوقی، پی له ئاوزه نگی بنی.

ئهم غارهش، بهو مه بهسته بوو.

به دواي مه دیار و گولمه مه ددا، سه برخان و خان ناپۆ داژووتن. ئه سپی چواره نگل و ئیسک درشتی خان ناپۆ ئاره قه ی

کردبوو و فیشهی ئەهات. ئەتوت له ژیر قورسای قه‌لافه‌تی سواره‌که‌ی‌دا ته‌نگه‌تاو بووه. به‌لام خان‌ئاپۆ، له ناو ده‌سته‌دا، نه‌ی ئەتوانی گوپی له که‌ونه ئەسپه‌ کوپه‌که‌ی خو‌ی بی. تا ده‌سته دا‌ژو، ئەسپیش ئەبی با‌ژو. که‌وا بوو ده‌ستی خان‌ئاپۆ به‌ گوپه‌ی پاهاتن، قه‌مچیه‌که‌ی له سمتی ئەسپه‌که‌ پائه‌وه‌شان‌دا و ناچاری ئەکرد به‌ ریکانی و هه‌له‌تا با‌ژو. له ده‌سته دوا نه‌که‌و. نه‌خوازه ئەگه‌ر پیره ئەسپی کوپتی له هه‌ورازی ئاودرپیک‌دا بدری. په‌لکی لووتی با بدرین: تاوانی به‌رزه‌وایی سوار!

له ناو ده‌سته‌دا، خان‌ئاپۆ - له دوا‌ی عه‌لی‌ئه‌که‌به‌ری حاجی په‌سه‌ند- له هه‌موان ئیسک درشتتر و به‌خوتر بوو. چوار شانه، توکمه، تیکس‌مراو و به‌ برشت. ئیسکی مه‌چه‌کی له داری داره‌به‌نی وشتر ئەچوو. گه‌ردنی ئەستوو، ناوشانی پان. ئەو شانانه‌ی وا پی ئەچوو بتوانن له ژیر تا‌قی شکاوی دا‌لانی‌ک‌دا بین به‌ کو‌له‌که‌. سه‌ریکی مه‌زن، ناوچه‌وانی پان، لووتی تیکشکاو، گۆنای خپ و ده‌ریه‌پیو. هه‌ر کامه‌یان له‌تیک گوپزی وشک. دوو گوپی وه‌رگه‌راوه قه‌واره‌یه‌کی چوارگۆشه‌ی ئەدا به‌ روخساری. چه‌ناگه‌یه‌کی پان و تو‌زی له پيش، ده‌میک‌ی زل که‌ کاتی پیکه‌نین یان نه‌پاندن هه‌تا بناگوپی ئەکشان و ئەکرانه‌وه. که‌فیک‌ی وشکه‌لاتوو له سووچی لیوه‌کانی‌دا، په‌نگی سپی ددانه‌کانی زیاتریش ئەنوانده‌وه. ددانی درشت و عاج: ئەمانه، له‌گه‌ل ریشه‌ کورت و زبر و ماش و برنجیه‌که‌ی له سه‌ر چه‌ناگه‌ و دوو به‌ری پوومه‌تی، کانیکه‌ وره و سروشت و په‌فتاری له‌گه‌ل تیکه‌ل بکه‌ین، سام و شیوازی گورگیان ئەدا به‌ خان‌ئاپۆ.

ئهو، خان‌ئاپۆ، له پان و سامان و دارایی به‌شیکی ئەوتوی نه‌بوو. چه‌ن سه‌ر په‌ز له ناو رانی براکه‌ی‌دا و کچیک‌ که‌ دابووی به‌ سه‌برخان. خان‌ئاپۆ هه‌ر چه‌ند وه‌کوو مه‌دیار جه‌وان نه‌بوو

٢٠٦
که‌لیس‌ده‌ر
به‌رگه‌ت ١٩٩٥

و گورجوگوڤلی مه‌دیاری نه‌بوو، به‌لام په‌وشت و په‌فتاری له زور و پوهوه دوور له مه‌دیار نه‌بوو. جیا له عاشق پیشه‌یی، که نه‌توت مه‌دیار وه‌ک نه‌خوشیه‌ک تووشی ببوو، نیشانه‌کانی‌تر له په‌فتار و کرداریان‌دا، پیکه‌وه بیگانه نه‌بوو. له سه‌ختی و سستی‌دا، خان‌نایو نارام و ئوقره‌ی نه‌بوو و ددانی بو مائی دگه‌ر، بو مائی مفت، هم‌میشه تیژ بوو. له دواين په‌لاماری پفاندنی رانه‌که‌ی ده‌راوی پردی هه‌وریشم، مه‌دیار له‌گه‌ل ببوو. به‌لام مه‌دیار توانیبووو چالاکانه به ماریچی بروات و خو‌ی له گیره‌که ده‌رباز بکات و بو‌ی ده‌ربچی. خان‌نایو و عه‌لی‌ئه‌که‌بر چه‌پسه‌که‌یان کیشابوو و هاتبوونه ده‌روه و، خانمه‌مه‌د - برا گه‌وره‌ی گولمه‌مه‌د - هیشتاش له زیندان بوو.

ئه‌مانه، ئه‌م پۆلی پیاوانه‌ی بیابان، دلیرانی نه‌داری بوون و نه‌یان نه‌توانی چاو له دارایی بی ئه‌ندازه بقوچینن. سه‌ر بکه‌ن به قاپووری خو‌یان‌دا و رۆژگار به نائومی‌دی و نه‌گه‌به‌تی ببه‌نه سه‌ر و شه‌و و رۆژیان به نزا و نفرین و دلشکاویی پر بکه‌نه‌وه. توانای ئه‌ژنو، تیژیینی چاوان، ئیشتیای سروشتی له‌ش و خووی سه‌خت و در‌ی ده‌شته‌کیان لیان نه‌ئه‌گه‌را. ئه‌م خه‌لکه هیشتا له چوار دیواری قورینه‌دا خو‌یان چه‌شار نه‌دابوو و دل‌یان به زه‌وی دیم خو‌ش نه‌کردبوو و چاویان له هه‌وری نه‌زۆک نه‌بریبوو. نیشته‌جی‌ی یه‌ک جی نه‌بوون و له‌ش و گیانیان له ناو دیواری کورت و نزم و، چاوی ته‌نگی گوندیه برسیه‌کان‌دا چه‌پس نه‌کردبوو. ئه‌م پیاوانه هیشتاش توانای ئازووتن و خووی په‌لاماریان تیا بوو. ئه‌سه‌په‌کانیان هیشتاش وزه‌ی ئه‌وه‌یان هه‌بوو له کیو و ده‌شت و بیابان‌دا غار دهن و سواره‌کانیان وه‌ک بای سه‌پسه‌ر به‌ملا و به‌ولادا ببه‌ن و کاتیان بو کورت بکه‌نه‌وه. دل و ده‌روونی بوونی به‌رده‌وام و بزووتنی بی پایان، که‌متر ده‌رفه‌تی ئه‌وه‌ی پی ئه‌دان دابنیشن و ده‌سته‌وه‌سان خه‌فه‌ت بخۆن.

پیاوانی مه‌ ئه‌یان‌توانی هه‌ر کات، له‌هه‌ر کو‌ی بن و زه‌مان و

شویڻ له بن سمي نه سپه کانيان دا نالکوت بکمن. بهرد و دم، دم و خاک. نه مانه وه. له يهک جي دا نه مانه وه. ئوقره نه گرتن. له مانه وه دا نه بوون به گه ناو!

شان به شاني خان ناپو، سه برخان نه سپي داژووت. نهو زاواي خان ناپو بوو. ره شتاله، که له گهت و کشاو، به روومه تيکي دريژ، چاوي وه کوو کل و سمي لي له رهنغي چاو. سکوري کشاو، پشتي راست، ده ست و باسکي دريژ، ته وي لي کراوه، بروي گري دراو، لووتي ساف و توژي چه ماوه بو پيشه وه: وه کوو دهنوک.

سه برخان سواري نه سپيکي سووري قايشي بوو، هاوپي داژووت و بيدهنگ بوو. له هه مووان بيدهنگتر هر نهو بوو. ليوه مور هکهي له سه ره تاي رپوه به گوته يهک نه ترازا بوون. قفل و ليکنراو. پاش روژ باشيک به گولمه مه د، نه م ليوانه داخرا بوون و نه کرابوونه وه. گفتي نه م و نهوي نه بيست، به لام دهر بايسي پرس و جو نه بوو. که سيش رپگهي نه م خاموشي هي لي نه گرتبوو. چونکه هه موو پياوه کان هر کام به جوړيک خاموش بوون و له خه يالکدا. ته نها مه گهر عه لي نه کبهری حاجي په سهند که له دواي هه موو يانه وه نه هات، جار جار بو گالته قسه يهکي دهر نه په راند، نوکته يهکي نهوت و له هه ولي نه وه شدا نه بوو خو ي بگه يه نيته وه به واني تر.

له گه ل پوژدا، ده شتي مارووسيش خه ريک بوو کو تايي نه هات. له ناسودا، روژ خه ريکي تيکه ل بوون له گه ل شهو بوو؛ رهنغي نه په رپي و جي خوي نه دا به تاريکي شيوان و پاشانيش ره شايي شهو. ده شتي مارووسيش له دوا به شي راستايه که ي دا نه بوو به هه وراز و وه کوو ماريک سه ري نه کرد به قورته کاني کيوي که ليده ردا و رپگه که تيکه ل نه بوو به دو له که و دو ل به نه دامي لاروله وي ري، سواري نه برد بو باريکه ري و هه له ته کان و؛ باريکه رپش - هر کامه يان - له پاش خم

۲۰۸
که ليه دهر
به رگت ۰۵۹۹۵

و چەمى پېچەلەپلۇوچيان، سواريان ئەبرد بۆ كويرة دىيەك. سوارەكانمان ئەوا لە دۆلكە دەرکەوتبوون و بارىكە رپپەكيان گرتبوويه بەر كە ئەچوو بۆ قەللاتى چوارگوپشلى و ەكوو ليزگە بە دواى يەكدا بە وپرغە و نەرمەغار ئەرپوشتن. نە رپى دەرڤەتى غارکردنى ئەدا و نە ئەسپەكان - كە سەرانسەرى دەشتەكە غاريان دابوو- وزەى ئەوہيان تيامابوو بە كويرة رپپەكى ەورازدا بە غار باژوون و، نە سوارەكان گەوج ببوون بە ەورازى ناوقەدى كپو، لە رەوہزدا ئەسپ تاودەن.

لە قورتهكانى كەلیدەر، لە يال و ملەى گردەكان، لە قوولايى دۆل و ئاودرەكان، رۆژ رۆشنایى خوى كو كردبووه. جى پپى رۆژ مابوو. سيبەر، سيبەريكى فينك و بلاوين سروه، دەمەساتى خۆلەميشى خوى بە ەموو لايەكدا، بە سەر ەموو چال و بەرزىيەكدا، بە سەر ەموو تەختايى و بەردەلانيكدا بلاو كردۆتەوہ. تۆختر لە قوولكەكان و كاتر لە ەورازەكاندا. ئەمە خوودى رۆژداچوون بوو. نە رۆژ نە شەو. ئەوہ بوو كە گوندييەكان پپى ئەلپن: "گا-ون". چونكە لەم كاتە تپەرە خپرايەدا، ئاسمان و زەوى رەنگيان ليك تيكل ئەبى. فريوکارانە، بە شيۆەيەك كە رەنگ لە رەنگ جيا ناکرپتەوہ. ەموو رەنگيکە و ەيچ رەنگيک نيبە. ئەمە كاتى ئاشتکردنەوہى رۆژ و شەوہ. روخسارى شوانيک لە شالەوہ ئالينرابى. شوان، شوانە. بەلام بە روومەت شوان نيبە. ونە. بوومەلپلە. بەرد وەك سوار خويا ئەكا و سوار وەكوو بەرد. ەموو شتيك رەنگى خوى لە دەس ئەدا. پشيلە، سەمۆرەيە. ەر بزوينەرپك سيبەريکە و ەر سيبەريک بزوينەرپك. لە دوو سەد پى ئەولاتر، گورگ لە رپوى ناناسيەوہ. گيانەوہرپك ئەبينى بەس. چوارپپيەكى نەرم ئەندام كە لەنجە ئەكا، ئەخزى، ئەرەوئى، ەلئەبەزئى و پائەكات و لە پشت سيبەريكى تردا خوى ئەشارپتەوہ. سيبەر بە سيبەر. شەوپەنايە ئەم كاتە.

تاریکی له زیادبوون و رووناکي له هالآتندایه. هر بزوینه ریک تارماییه که. تارماییهکانی بیابان، هینی کوپستان.

سواران، تارماییهکان. پیاوان و ئەسپان وهکوو تاپۆ له ههوارزیکي توندا به ئارامی ئەپۆنه پيش. له ئاسوی لیلی ئاسمان و زهویدا، ئەمانه خویمان، دهرکهوتهیهکی بهرهنگترن. شیماییهکی توختر، چرتتر. پهلهی رهش له سهر خوئه میشی توخ. لیواری کلاوهکانیان، یالی مل و تیژی گووی و هیلی گهردن و سکی ئەسپهکان له درێزه پان و سمت و پشت و شانی پیاوهکاندا، قهراخه دیارهکانی ئەم کۆمهله تارماییه. تاپۆی بزوینه، بهرهو پيش که له هر ههنگاوێکدا، ههنگاوێک له تاریکی و چریدا پۆ ئەچوو و شهو ئارام ئارام له ناو خویدا ئەیشاردنهوه. وهک زهریاهک دوورگهیهکی بچکۆلانه بخواتهوه. وابوو. ئیسته، شهو رهشی له بهری که لیدهر کردبوو و پیاوان له سه رهوژیریکي بهردهلان ئەرۆیشتن و، چاو و رووی یهکدیان به روونی نهئهبینی. کۆتایی ری. تیپه رین لهم پیچه و سه رکهوتن به سهر یالی دوا بهرزایی؛ چوارگۆیشلی له بهرامبهریان وه دهرکهوت. دیداری چوارگۆیشلی: مالی لیک نزیک، خپ کردوو و تیخزواو، وهکوو کیسهل له نه رمتین شیوهی کۆتایی گرده کهدا، که په نکی شهو له سهر شانی، وهک کۆتریکي ره بهن، به پرتهی تیشکی چراههستی، چرا پلیته و لامپا له دهربیجهی کۆن و گچکهوه. خوێرانی کویترین تیشک له تاریکی شهودا. پزیسکهی زهره پۆشی تیشک، له دهووربهری چوارگۆیشلیدا په رش و بلاون.

غهم نه بوو، ئەگهر وهها نه بوو. رهشایی جار له بارتره و، شهو چهنده رهشتر، هه لسووکهوتی شهو گهره ئاسانتر. غهمی سنوور و په رژی نی قه لات نیه. ئەمه له چاوی هیچکام له پیاوهکان شاراهه نه بوو. ئاشنان و ناسراو. ئەویش کاتی که بهکیان کچیکي له ماییک و ماییکي له قه لاتیکدا دهسنیشان

کردبیت، پیاویکی وا بهره‌کانی ئەو مائەش ئەناسی. بە بوار و رەقە بوارەکانی، بە کون و قوژبنەکانی ئاشنایە. هەموو ساتیک ئەتوانی گەڵائە مائەکە، کۆڵان، دیوار و دارەکانی لە یادی خۆی دا نەخش بکات و خۆی لە هەر شوینیکی دا ببینی. بێر لە شەر و رەو بکاتەو و لە هەزار دیوار لە خەیاڵی دا بازیدات و هەزار بان و کۆڵان لە ژێر پێدا تیپەرینی.

ئەگەر بتوانیبا پشت تەوێلی سافی مەدیار هەلکۆلێت و ئەو هی تیا بوو بدۆزیتەو، ئەتوانی تیزی نیگای شوین بگریت و چەپ و راست و شکست و بەستی دیوارەکان ببری؛ پانایی وشکەلاتووی جوگەلە ی بن دیوارەکە، قوولکە ی پشت کەلاوەکە، قوولایی ئەو کۆڵانە ی بە چەپدا بای ئەدایەو و لە پەنای بەهاربەندەکە ی حاجی حسین دا ون ئەبوو، ببینی. حەوشە ی گەورەکراو لە سەر یالی دیوارەکەو، جەنجەری بێرەکە، دەرگای کراو و نیو ئەو ئەو زوورەکان، کۆلەکە ی ناو هەیان و هیزمەکانی لای دیوارەکە لە بن نیگاتدا بوون. مەدیار تەنانەت ئەیتوانی کولانە ی مریشکەکانی حاجی حسین کە لە سووچی دیواری مائەکەدا بوو بەینیتە پیش چاو. هەم ئەشی توانی خەیاڵی خۆی پەرە پێدا و بزانی لە ناو مائی حاجی حسین دا ژیان چۆن تیئەپەرێ. هەر چەند پێویست بە خەیاڵکردن نەبوو. مەدیار سواری ئەسپ، بە هەمان شیوێ کە لە سەر گەردەکە وەستابوو، بە چاوی سەر ئەیتوانی ناو مائی حاجی حسین و پروناکی پەنجەرە ی ئەو ژوورە ی دیوارەکە ی لای بیابان بوو ببینی. بەلام ئایە بە راستی نە ی ئەتوانی دنیای بی لە ناو مائی حاجی حسین دا چی روو ئەدا!؟

لە ناو ژووری ناوهرپاست کە دەرگاکی بەرەو هەیان ئەکرایەو و بە میوانخانە ئەژمێردا، حاجی حسین و کورەکە ی نادەلی و دوو چێوار بە دەور یەکەو دانیشتبوون و قسەیان ئەکرد. شەونشینی گوندییەکان، مەیدانی وتووێژی هەمەسەر

و ههمه‌لا. ههر كهس، له ههر كوئ و له ههر شتيك -ئه‌گهر نۆره‌ي به‌ربكه‌وتايه‌ت- ئه‌دوا. ته‌نها نادعه‌لي لهم نيوانه‌دا بيده‌نگ بوو. حاجي حسيڻ مه‌يداندار بوو و نادعه‌لي به‌ خامۆشي دانيشتبوو و ئه‌گهر ده‌رفه‌تي به‌ربكه‌وتايه‌ت وشه‌يه‌كي ده‌رئه‌په‌راند و كر ئه‌بوو. نادعه‌لي له سهر چۆكيك دانيشتبوو، چه‌ناگه‌ي خسته‌بوويه سهر كه‌شكه‌ي ئه‌ژنۆ و به‌ قامكه‌ گه‌وره‌ي پي ياري ئه‌كرد و گوپي له‌و چيروكانه‌ گرتبوو كه‌ باوكي ئه‌يوت و پيش سه‌ربازيي زۆر جارن بيسته‌بووي. به‌لام گوپي له‌ باوكي و هووشي له‌ لاي سه‌وقي بوو كه‌ داكي -داكي نادعه‌لي- حه‌فته‌يه‌ك بوو به‌ گوپي‌دا ئه‌خويند و هيشتاش وه‌لامي كوئايي ليوه‌ر نه‌گرتبوو.

نادعه‌لي له سه‌ربازيي گه‌ر ابوويه‌وه، له‌مپه‌ري گه‌نجيتي شكاندبوو و وه‌كوو هه‌موو لاويكي گوندي، سروشي بو دامه‌زراندني مال و ژياني سه‌ربه‌خۆ پاي ئه‌كيشتا. له‌مپۆ به‌ دواوه ئه‌يويست خۆي قوئي لئ‌هه‌لكا و پي بخاته مه‌يداني ژيانه‌وه؛ به‌لام سه‌وقي وه‌دواي ئه‌خست. له‌گه‌لي نه‌ي ئه‌كيلا. روونيش نه‌بوو له به‌ر چي. چيواره‌كان بو كرپيني په‌ز له‌ ماليان بوون. حاجي حسيڻ بو زهماوه‌ندي كوره‌كه‌ي دوازه به‌ران و شه‌كي پييان فروشتبوو، به‌لام كاره‌كه‌ له‌و شوينه‌دا كه نه‌ئهبوا، گيري كردبوو و نادعه‌لي له‌ هوكه‌ي تينه‌ئه‌گه‌يشت. بيري بوئي نه‌ئه‌چوو. چونكه سه‌وقيش هيج كردار و هه‌لسوكه‌وتيكي واي نه‌كردبوو كه نيشانه‌ي شتيك بي. ته‌نها ئه‌يوت:

«ئيبسته زووه، با راوه‌ستين.»

حاجي حسيڻ پياويكي كورته‌بالاي چوارشانه بوو. چاوي خري و روومه‌تي پان. ليوه‌كاني لوول ئه‌بوون و په‌نجه كورته‌كاني به‌ حه‌وادا رانه‌وه‌شان. ملي كورت و پيشي توپ و نويزي نه‌ئه‌فه‌وتا. شه‌وق و زه‌وقي خه‌لكي دارا له‌ ناو كوومه‌ليك نه‌داردا، لاي ئه‌و پيش هه‌بوو. يه‌كچاوي شاري كويران. پير و گه‌نجيان شاد و

٢١٢
 گه‌لبه‌ده‌ر
 به‌رگه‌ت ١٩٩٥

گهشن. زیاد له قهبارهی خوځیان حهوا داگیر نهکهن. ههر چی ههیه، نهبی به دلی ئهمان بی. ههر چی ههیه نهبی به حهزی ئهمان بسووری. تا ئهمان قسه نهکهن، هیچکس نابی بدوی. ههتا ئهمان پیئهکهنن، هیچکس نابی پیبکهنی. تا ئهمان توورهن، هیچکس نابی فززه بکات. دم لهپیشن له ههموو شتیځدا. ههق ههمیشه بهوانه! ئیستهش حاجی حسین دوازه پهز و پینج بزنی پی فرۆشتبوون و پارهکهی وهگرتهوو. پاره له ژیر ئهوا قالیچهیهدا بوو که حاجی حسین، ههر ئیستا له سهری دانیشتبوو و چۆکی له سهر ئهوا جیگهیهدا دابوو که پارهکهی لی داناوو و دانهکانی پاک نهکردهوه. بهلام زمانی بهرامبهر به ههر دوو کابرای چیوار هیشتا دریز بوو و ئهیوت زور ناگای لیان بووه و پهزی به ههر زان پیداون!

جامبازهکانیش قسهیان نهبوو. گهنج بوون و خه لکی ولاتی کاشمهر. هیور و لهسهرخو، به خووی کاسبکارانه یانهوه. به هیوای ئهوا قازانجه کهمهی دهستیان نهکوت، حاجی حسین ههر چی ئهوت، ئهیان بیست و سهریان ئهلهقاند و چاوهکانیان وای دهرئهخست له ناخی دلّهوه باوهریان پیکردوه. حاجی حسینیش قسه له قسهی نهئهپرایهوه. ئهیوت و ئهپرست، گهزی نهکرد و ئهپیری. چیوارهکانیش جارجاره سهپریکی یهکدیان نهکرد، سهریکیان رانهوهشانند و دیسانهوه، دهر بهس گوی بوون. بهلام ئهم پرسیارهیان له خوځیان نهکرد ناخو حاجی حسین کهی ئهپیرنیتهوه؟ چونکه باسی سهربازیش که هاته پیشهوه ئهوا له جیگهی کورهکهی قسهی نهکرد. نهگهپرایهوه بو سهردهمی رهزاشایی و ئهوهی بیستبووی و دیبووی به ترش و خوځیه ئهگپرایهوه.

چیان پئنهکرا؟ دوو چیواری کاشمهری له سهر فهرش و له سهر سفرهی حاجی حسین دانیشتبوون و مامهلهیش خو تهواو ببوو و جیگهی له سهر رویشتنیش نهماوو. که وا بوو،

قسه‌کانی حاجی حسینیان به پیکه‌نین و سه‌رله‌قاندن له
 کوّل ئەکرده‌وه و خوڤان به منه‌تبار پیشان ئەدا. هه‌ولیان ئەدا
 بابه‌ت نوێ بکه‌نه‌وه و رپی وتووێژ بو لایه‌کی‌تر و بو شتیکی‌تر
 رابکێشن. تهنها یه‌ک رێگه ئاوه‌له‌ بوو. خوّمه‌لاس دانی
 ئەمنیه‌کان له مائی کوێخا که ئەوترا به دواي پۆله مه‌رپکی
 دزراودا ئەگه‌پان. ئەوترا له‌و ده‌وروبه‌ره به دواي "سه‌ره‌داو" یکه‌وه‌ن
 و ئەیان‌ه‌وێ شوین پییه‌ک بدۆزنه‌وه. بابه‌تیکی خه‌یاڵ‌وێ بوو.
 هه‌ر که‌س ئەیتوانی گومانیک بکات، خه‌یاڵیک ساز بکات،
 بیریک به‌هۆنیته‌وه و ده‌ری بپری. له لایه‌که‌وه زۆر بی په‌یوه‌ندیش
 نه‌بوو. دوو چپواری مه‌رپدار به‌و جوړه‌ی که په‌زیان ئەکری - له‌م
 ساله‌دا که مالّ نرخی شکابوو- تا به‌یانی ئەیتوانی زیاتر
 له سه‌د سه‌ر مه‌رپ و بزنی خپکه‌نه‌وه و هه‌ر ساته مه‌ترسی
 ئەوه هه‌بوو چوار تفه‌نگ به‌ده‌س له ته‌لانی‌کدا رپیان پی‌بگرن،
 شانیان به گوریس به‌هستن و مه‌رپه‌کانیان له‌گه‌ل خوڤان به‌ن.
 بۆیه له‌مباریه‌وه ئەفسانه سازکردن و خه‌یاڵ تاودان بازاری
 خوڤ بوو. بزوینه‌ری بیره‌وه‌ری بوو و هه‌ر که‌سه، هه‌ر چی
 له دز و دزی - که که‌میش نه‌بوو- ئەزانی ئەگێرپایه‌وه. حاجی
 حسینیان تیکه‌ل به‌ گه‌فتوگۆی دزی و په‌ز بوو؛ به‌لام دیسانه‌وه‌ش
 یه‌که‌م که‌س ئەو!

له‌م کاته‌دا، له‌ پشت دیواری میوانخانه، له‌ ناو
 هۆده‌که‌ی‌تر، دایکی نادعه‌لی له‌گه‌ل سه‌ه‌وقی قسه‌ی ئەکرد.
 به‌رامبه‌ر یه‌ک دانیشتبوون. چ‌را گ‌رسۆزی عه‌شقا‌بادی - و ئەم
 چ‌رایه که‌سانیک هه‌یانبوو ده‌ستیان به‌ ده‌میان ئەگه‌یشته‌-
 له‌ به‌رده‌میان‌دا ئەگ‌را. دایکی نادعه‌لی باسی هه‌موو شتیکی
 ئەکرد. ئەیویست تامی ده‌می سه‌ه‌وقی بزانی و قسه‌ی له‌ ژیر
 زمان بکیشیته‌وه. به‌لام سه‌ه‌وقی خوێ نه‌ئ‌دا به‌ ده‌سته‌وه.
 خامۆش و ئاسووده ئەیوت:

«ئێسته جاری با راوه‌ستین.»

قیرسیچمه بوونی سهوقی بۆ دایکی نادهلی خوویهکی ناسراو بوو؛ ئەو ئەیویست له دلی سهوقی تیبگا و بزانی له ناخیدا چی تیئهپهپه؟ بهلام سهوقی وهکوو زۆربهی عاشقان، لهوه وشیارتر بوو بهیلى كهسیتەر - ئەویش دایکی داواکار - دزه بکاته ناو دلیهوه. سهوقی به هیچ نرخیک نهی ئەویست ناوی «مه‌دیار» له زمانیهوه بهر گوپی كهس بکهویت. جیگه مه‌دیار تهنها له ناو دلی ئەودا بوو:

«ئییسته له کوپیه؟ مه‌دیارم له کوپیه؟»

پیی له ئاوزه‌نگی نا مه‌دیار، له‌غاوه‌کهی راکیشا و وتی:

– من ئه‌رۆم بیهینم!

– تهنها؟

مه‌دیار رووی کرده خان‌ئاپۆ و له وه‌لامدا وتی:

– ئا به‌لی، به‌ته‌نها!

مه‌دیار له‌غاوی شل کرد؛ به‌لام پيش ئەوهی ئەسپی

مه‌دیار خۆی هه‌لدا خان‌ئاپۆ هه‌وساره‌کهی گرت و روو له

هاورپکانی وتی:

– ئیوه ئەلین چی؟

پیاوه‌کان. هه‌ر سێ خامۆش بوون. گولمه‌مه‌د سه‌ری

داخستبوو و بیری ئەکرده‌وه. عه‌لی‌ئه‌که‌به‌ری حاجی په‌سه‌ند

خۆی به له‌غاوی ئەسه‌په‌که‌یه‌وه خه‌ریک کردبوو. سه‌برخان

هه‌ر وا راست و بیده‌نگ لای قه‌پۆزی ئەسه‌په‌که‌یه‌وه وه‌ستابوو و

به‌چاوی داخراوه‌وه گوپی راگرتبوو. جاریکی‌تر، خان‌ئاپۆ قسه‌که‌ی

پاته‌ کرده‌وه و یه‌ک یه‌ک سه‌یری کردن. عه‌لی‌ئه‌که‌به‌ری حاجی

په‌سه‌ند، ئەویوست شتی‌ک بلی؛ به‌لام گولمه‌مه‌د ده‌رفه‌تی

نه‌دا، پیی له ئاوزه‌نگی نا و وه‌ک بالنده‌یه‌کی نه‌رمبال خۆی

هاویشته سه‌ر زینه‌که و وتی:

– نه‌ه! به‌ته‌نها نا!

قه‌ره کلکی هه‌لسان و به‌خۆی‌دا پیچا. له‌زی ئازادبوون و

دەرپەرىن بوو. بەلام گولمحمەد توند لەغاوئەكەى پراكيشنا. گەردنى قەرە كەوانەى كرد و دەورىك بە دەور خۇيا سوورا. سەبرخان و پاش ئەویش عەلى ئەكبەرى حاجى پەسەند سوارى ئەسپەكانيان بوون. خۇفى دردۆنگى و درەنگ و خۆ خافلاندن لە نىگا و رەفتارى كورپى حاجى پەسەندا خۇيا بوو. خان ئاپۆ ويستى سوارەكان راديرئى، ھەر كەس و بۆ كارئك و بۆ جيئەك. بەلام مەديار خۇى پينەگيرا، ئاوزهنگى راوہشانە و وتى:

— من لە پيشهوه ئەرۆم؛ ئيوە بە دوامدا وەرن.

گولمحمەد وتى:

— ريگەشى ھەر ئەمەيە خان ئاپۆ. ئەبى ئاگامان لە دەوروبەر ھەبى. يەك دوو كەس لە پيشهوه... مەديار رۆيشتبوو. بە سەر زینەكەدا نوشتابوو و بە نەرمەغار سەررەژيرى ھەلەتى گەردەكەى تپەر ئەكرد. ئەوہى كە تيزترين نيگای ھەبوو لە دوا خالى بەرەگەدا مەديارى بينى لە تاريكايى شەودا باى دايەوہ و لەچاو ون بوو.

زانراو و نەزانراو، ئەو جۆرەى كە مەديار بە بيخەيال ئەرۆيشت، ھەستى ئەكرد تاو بە تاو دەوروبەرى بەتال ئەبى. دوور لە ھاورپيان لە قەلاتى چوارگويشلى نزيكتر ئەبوويەوہ. شەوق و پەلەى بۆ ساتيک جيى دا بە بير و گومان، بەلام مەديار پياوى ھزرکردن نەبوو. خۇى لى ئەدزيبەوہ و ليئشى دزيبەوہ. دەبا ون بى چى گومانە! ئاوزهنگى راوہشانە. دوور لە دلەراوكيى جگەرخۆر، زال بە سەر دوودليەكاندا، لە سەر زینەكە راست بوويەوہ، سينگى دايە پيش و پروناكى دەربيجەى مالى حاجى حسيى گرتە بەر چاو.

تا بن ديوارەكە تاوہغارئك زياتر نەبوو. بەلام رپگەى دزى بە شيۆەيەك ئەبى بپيورئى وەكوو خوشيني ماريك لە ناو كوندا. ئارام و بى ھەر ا. نەك بەو جۆرەى پەنجەرەكان پر بن لە ترسى چاوہكان. نە بۆ مائە پوور ئەچيت و نە بۆ گەمەى ئەسپ

سواری. کپ، هیور و بی همر ا. پهلهیهک ئەگەر له ئارادایه له ناو رهگ و دهماری تۆدا لی ئەدا. ئەمه نابێ نھاو پێژیتته دهرهوه. پێ هاویشتنه ناو مائی غهیر، بی حمز و بی ئاگا. ئەوهی لای تۆ نۆشه، لای ئەو ئیشه. سمی ئەسپهکه ئەتوانرا لباد پێچ بکری. به لّام ئیسته که تۆ شیاوی کار به پسیپۆری نیت و بات لهسهر دایه، لانیکه م هه لّه شه مه به، به ئارامی. ئەسپه که ت خا و بکه ره وه. په نا دیواری مائی دگه ره ئیره. دریزی جۆگه، پرده شکا و. بهرده رهش. پشت دهرگای مال. سهگی حاجی حسین. دهنگی تیکه ل و پیکه ل و نهوازه ی چهند پیا و.

مه دیار سه ری کیشا. لای ئاخوره که دهسته یه کی بچکۆله ی مه ر و بزنی لیبو و. خه وتوو و له سه ر پێ. له خوار پیسترکی به ره هیوانه که سه گه به لّه که که ی حاجی حسین پاکشابوو و قه پۆزی خستبوویه سه ر دهسته کانی. مه دیار چهند جار پک نواله هه ویری بو فریدابوو؛ سه گ نواله کانی خواردبوو، که چی هیشتا بو ی پام نه بوو. بو یه ش به بینینی مه دیار، سه ری هه لّینا و که وته وه رین. مه دیار سه ری دزییه وه و خو ی دا به سه ر یالی ئەسپه که دا. چه په ی سه گ خه وت. مه دیار تا و پکیتر را وه ستا. چاره نه بوو. ئەبوا خو ی بدا به ئاوا. مه دیار ده سکه وساره که ی له که لله ی زینه که ئالاند و تفهنگی گرت به دهسته وه و جار پکیتر ملی کیشا و به دهنگی کی کپ سه وقی بانگ کرد. گو ی د لدار تیژه. کپترین دهنگ ئەقۆزیتته وه. بو لّام وه لّام ی ک بو مه دیار نه هات. ئەمجار سه ری له په نای دیواره که هی نا ده ری و توندتر سه وقی بانگ کرد. سه گ له سه ر پیکانی راست بوویه وه و تا ناوه راستی چه وشه هه لّات. مه دیار دیسانه وه سه ری دزییه وه. سه گ له وه رین که وت. دهنگی دهرگا هات. مه دیار ئەوه نده ی که بتوانی ببینی، سه ر و ملی به رز کرده وه. سه وقی له ناو ه هیوان بوو. سه رگه ردان و تۆقیو سه ری به هه موو لایه که دا ئەگه پراند. مه لی هه ست کردوو به مه ترسی.

مه‌دیار سه‌ری زی‌تر هه‌ئینا و وتی:

— به دوا‌ی چی‌دا ئه‌گه‌ری کچ؟ من وام لیره. مه‌دیار...
سه‌وقی نی‌گای بو لای ئاشنای وه‌رگی‌را. به‌لام وه‌پینی
بی ئه‌مانی سه‌گه‌که، خاموشی له‌پری پیاوه‌کان، سیبه‌ری
خالۆزن، خورپه و هه‌ژانی دل، ئه‌وی له سه‌ر جی‌گه‌ی وشک
کردبوو و کچه نه‌ی ئه‌توانی پی ببزیو. دلی خه‌ریک بوو
دیواری سینه‌ی هه‌ئه‌ده‌ری و هه‌ستی ئه‌کرد تو‌په‌لیک خوری
په‌گه‌ی هه‌ناسه‌دانی لی‌گرتوو. باوه‌شی کردبوو به کو‌له‌که‌ی
به‌ره‌ه‌یوان‌دا و به بی ئه‌وه‌ی ئا‌گای له خوی بی لا روومه‌تی به
توندی پیوه ره‌فاندبوو. خوشی نه‌ی ئه‌زانی چی بووه به پی‌گری.
ده‌رفه‌تی ئه‌وه‌ی نه‌بوو بیر له هه‌یج شی‌یک بکاته‌وه. ئا‌گای له
خوی برابوو. ده‌سته‌وه‌سان و ترساو و تو‌قاو؛ به سه‌ر پیوه به‌ند
نه‌بوو. ترسیکی کوشنده، گیژ و وری کردبوو. که‌ر و کو‌یر. بی
هیژی وا به ئازاری هه‌ر گیز له خویا نه‌ناسیبوو. نه‌ی ئه‌توانی
جووله بکات.

— سه‌وقی مال‌کاول بوچی پانگرتووم؟

کامه سه‌وقی؟ مه‌گه‌ر ئه‌یتوانی یان ئه‌یزانی چی بکات؟
په‌که‌وتنی به‌یه‌کجاری. ته‌نانه‌ت توانای ئه‌وه‌ی نه‌بوو رقی
له‌خوی بیته‌وه. به‌تال ببوو و کو‌له‌ی کو‌ترابوو. بی باوکی و
له ژیر بالی ئه‌م و ئه‌ودا گه‌وره‌بوون، بی پشت و په‌نایی تا چ
پاده‌یه‌ک پوکی کردبوو؟!

بیانوو، بیانوو. ئه‌مه بیانوویوک زی‌تر نه‌بوو. ئه‌وه‌ی له‌ودا
وی‌ران ببوو په‌یوه‌ندی به‌م بیانوانه‌وه نه‌بوو. به‌و ئاسانه‌ش نه‌بوو
که بتوانی بیناسی. ته‌کانیکی له‌په‌ر و نابه‌جی په‌کی خستبوو؛
تا ئه‌و پاده‌ی که نه‌ی ئه‌توانی هه‌نگاو‌پیکیش هه‌لگری؟ به‌لام
ئه‌م سه‌گه بی پی‌ره مه‌گه‌ر ده‌رفه‌تی ئه‌دا؟ کردبوویه سه‌ر‌بان و
به هه‌موو هیژی‌هه‌وه ئه‌وه‌ری و په‌لاماری بو مه‌دیار، که هه‌ر وا
له پشت دیواره‌که له سه‌ر زین دانیشتبوو، ئه‌برد و؛ سه‌وقی

٢١٨
که‌لی‌س‌ده‌ر
به‌رگت ٢٠١٥

چاوه پئی برووسکه یه که!

دەرفەتی وەستان نییه. هێژیک لە دەروونی سەوقی دا
سەرھەڵەدا. ئەکەوێتە پێ. پەڕیشان و دڵ شیواو پئی ئەخاتە
سەر پلێکان و ئەچێتە خوارەوه. دەروونی پڕە لە ترس و هەژان.
خۆشی نازانی چۆن خۆی ئەگەیه نیتە پشت دەرگا که. بەلام
سەگە که بۆ سانیکیش لە وەرینی ئاگادار کردنەوه راناوەستی.
ئاخرە که ی کاری خۆی ئەکا. لە یەک کاتدا دەرگای هەر دوو
ژوورە که ئەکرێتەوه و پێش ئەوهی سەوقی دەست بۆ زنجیری
دەرگا ببات، دایکی نادەلی و یەکیک لە چپوارەکان دینە ناو
هەیان. کابرای چپوار نیگەرانی پەزەکانیەتی. دایکی نادەلی
فانووسی بە دەستەوه یه. دڵ بە گومان لە بەرھەیانە که
وەستاوه و فانوسە که ی تا لای رومەتی بەرز کردۆتەوه:

– لەوێ چی ئەکە ی کچی تۆ؟ ئەم سەگە چی بینیوه وا
ئەوه پئی؟

بشکی ئەم لاقە ی جەر بەزە ی رۆیشتنی هیشتا پەیدا
نە کردووه!

خامۆش و وشک بوو و نیوه گیان. سەوقی ئاوری لە
خالوژنی دایه وه و وەستا. سیبەرکی بێدەنگ. دایکی نادەلی
لە پلێکانەکان هاتە خوارەوه و وتی:

– تۆ چیتە کچی؟ جنۆکەت دیوه؟ ئەم سەگە بۆچی لە
حەپە ناکه وئی؟

کابرای چپوار هیشتاش لە لای کۆلە که داری بەرھەیانە که
وەستاوه لە بۆسە ی مەترسی دا، چاو بۆ هەموو لایەک ئەگپئی.
سەری برده ژوورەوه و وتی:

– حاجی، وا باش بوو پەزەکانمان بکردایەتە ناو گەورەوه.
شەوی ئیره ئەر خایەن نییه.

لە هەمان کاتدا حاجی حسیین و چپوارە که ی تر هاتنە ناو
هەیان. بە بینی سەوقی و دایکی نادەلی و سەگە که

کردبوويه سهربان و ئهوهري، حاجي حسين كهوته گومانهوه
و پرسى:

— ئيوه ژنان لهوئى چى ئهكهن بهم نيوهشهووه؟

دايكي نادعەلى سهيرى سهوقى كرد و وتى:

— كردوويهته دهرهوه. نازانم چيهتهى؟

حاجي حسين به تهوسهوه وتى:

— تو لهوئى، له پشت ئهوه دهرگايه چى ئهكهى كچى؟ داويه

له سهرت؟ وهره ئهم لاوه!

سهوقى، ئهگهر ئهشى ويست، نهى ئهتوانى جوولئه

بكات. ههر وا خاموش و وشك وهستاوو. ههموو شت له

بيدهنگيهكى دردونگدا وهكوو دل لىي ئهدا. سهگهكesh له

حهووهو كهوتبوو. ههموو ههپهسابوون. گوپرايهل. نادعەلى

گوئى قايشهكهى داخست و هاته ناو ههيوان. شهو خاموش و

پياوان خاموش. بان و ئاسمان خاموش. ژنهكان له ژير ئاسماندا

و پياوهكان له ژير بانى ههيوان. مهپهكان سهربان به ههموو

لايهكدا چهماندبوو، گوئكانيان به نيشانهى مهترسى تيز

كردبوو. دزيك له ههشاردايه!

مهديار به بى ترس هاوارى كرد:

— مهترسه سهوقى. وهره دهرهوه. ترسى نيه. جهربهزهت

بى. وهره دهرهوه.

ئهوهى شاراوه، ئاشكرا بوو. ديسانهوهش مهديارى

ميشكالى. حاجي حسين دهنگهكهى ناسيهوه و به توورپهه

نهپاندى:

— توخمى زوول، دزى بىغيرهت، له پشت ديوارى مالى من

چيت گهرهكه؟ پيت وايه نهمناسيويت؟ ئهدهم نافهكت بپرن!

پياوى پير، له پليكانهكان بهتاو هاته خوارهوه. بهلام

نادعەلى -جنسى گهنج باشتر ئهناسى- مهچهكى دهستى

باوكى گرت و رايكيشايهوه ژوورهوه و تفهنگى لى ويست.

حاجی حسین بیری لهوه نهکردبووه. به قسهی نهکرد. به لام نادعەلی توورەیی ئەو سووکایهتیه مهزنهیی پپی ئەکرا، به دەم لهرزینی شاراوەیی بهندبهندی لهشی تهنها یهک وشه ئەهات به دەمیا:

— تفهنگ! تفهنگ!

رقی جهوانی، شیتیتی لهگه له. ئەوهی تا ئەم کاته له نادعەلی شاراوە بوو، دهکهوتبوو و دهروونی هیجابوو به جۆش. پیره پیاو کوئی دا و بال و بازووی له چنگی نادعەلی دهربازکرد، به په له خوئی کرد به پاشخانهدا و پاشی تاویک له کاتیکا لوولهی تفهنگه کهی به بالی کهواکهی ئەسریهوه، هاته دهروه و به دهستی لهرزۆکهوه تفهنگه کهی له بهردهمی کوره کهی دا پراگرت. نادعەلی تفهنگ به سه دهستهوه هالاته دهروه. دایکی دهستی سهوقی گرتبوو و به زۆر رای ئەکیشا بو لای هه یوانه که. نادعەلی خوئی تیکه لی ئەم کیشهیه نه کرد. له کولانه مریشکه که سهرکهوت و له پشت دیواره کورته کهی لیواری بانه کهدا په نای گرت. چیوارهکان، ئاشنای قهری لهو بابه ته، خویمان داشارد.

حاجی حسین، داماو و بی دهسه لات بالی پائه وه شانده و به هه موو لایه کهدا رای ئە کرد. نا ئارامیه کهی له بی دهسه لاتیه وه بوو. دهنگی مه دیار به لهرزینی کهوه که په یادی کردبوو، هیشتاش له په نای دیواره کهوه ئەهات. نادعەلی شاره زای تفهنگ و تیر، بی هه را و هوریا، به دوای شوینی کهدا ئەگه پرا سیپه ی لیبگری. هه ر کهس هه ر چی ئەکا بیکا؛ با بگه پری؛ تیر ئەبی له نیشانه بدری!

قیژهی سهوقی رای شهکانده. کهچه به دەم شیوه نهوه چنگی له پوومه تی دایکی نادعەلی ئەدا و هه ولی ئەدا خوئی له دهستی دهرباز بکات. کار گه یشتبووه قیژه و گریان. کهچه به گله ییه وه ئەینا لاند:

– نام هیئن، نام هیئن. تو برۆ. خوٲ پرگار كه. تازه درهنگ

بوو.

تووړه و به بئ سلهمينهوه، مهديار سهري خوئ له پهنای ديوارهكه هه لھينا و سهيري كرد. سهوقی له ناو دهست و بالئ دايك و باوكی نادهلی دا په له قازهي بوو. دوو پياوی چيوار به دهستی باتال له پهنای دوو كوٲه كهدا وهستابوون و سهيري ئهم قرم و قاله يمن ئه كرد. سهگ، له سهريان كه وتبووه وه رين. مهديار خوئ هاويشته سهر ديوارهكه و نه راندی:

– له كوٲی ببنه وه گورگينه! ليگه رين ئه گينا كون كونتان ئه كه م!

سيړه ی ليگرتن مهديار، كچه يان بهردا و پياو و ژن هر كامه و بو لايه كي تاريك ده رچوون. سهوقی له ناو خاك و خوٲه كه هه لسا يه وه. مهدياری دل به خرؤش، چاوی له جووٲه و په له قازهي سهوقی بوو. سهگ په لاماری بو برد. ئهم دهنگه ئه بوايه بپرديٲت. سهوقی به رهو ده رگا هه لات. مهديار به خيړايی نيگا، لولهي تفهنگی كرده سه گه كه و پيلكه ی ترازان. دوو په نجه له سهر دوو پيلكه. نادهلی پيلكه ی چركاند. قرمه. سهگ و مهديار له يه ك كاتدا به حه وادا به رز بوونه وه. سهگ له سهر بانی ماله كه وه كه وته حه وشه و مهديار له سهر ئه سپه كه وه كه وته كوٲان. قرمه له ناو خویندا بيدهنگ بوو!

شيوهنی سهوقی، چيواره كان خزانه ماله وه. سهوقی ئه لقه ريژی ده رگا كه ی كرده وه و رايكرده كوٲان. نادهلی له بانه وه خوئ هه لدا يه خواره وه. فانؤسی وه رگرت و رپويشت تا تهرمه كه بناسيٲته وه. حاجی حسيئن خوئ هه لؤاسی به باسکی كوره كه ی دا، به لام كوره باوكی لادا و له ده رگا چووه ده روه. سهوقی خوئ دابوو به سهر تهرمه كهدا و سهر و قژی ئه رنيه وه. نادهلی چنگی كرد به پرچی كچه دا و له تهرمه كه ی جيا كرده وه و فرپئ دايه ئه ولاوه. كچه ئامبازی

بوو. نادعەلی به پاژنەى تەهنگەكە كچەى خست و پاللى پېوهنا، فانۆسى هەلگرتەوه تا ئەنجامى كارەكەى تەماشباكات. دەست و نیشان! لە هەمان كاتدا بەلام گوللە به سەر رووناكى فانۆسەكەدا بارى. سەوقى به دەم شىوهنەوه كەوتە ناو جوگەلەكە. حاجى حسين له ناو دەرگاكدە دەم به جنيو، بەربوويهوه. فانۆس ورد بوو و نادعەلى خووى هاويشته ژوورمەوه. ئەبوا سەنگەر بگرى. تەقە بەردەوام زيادى ئەكرد. ترسى تالانكردن. نادعەلى ترس هەليگرت. كە وا بوو نەك يەكيك، دەستەيهكن. داىك خزابووه سووچيک، لە جگەرەوه ئەينالاند و هاواری لە خەلك ئەكرد. نادعەلى، يەك كەس و يەك تەهنگ، تيا مابووه. به شوين دەروويهكدا ئەگەر خوى دەر باز بكات. تەقەى بهجى و دەرچوونى بهجى. تەق و رەو؛ ليژانى شەر.

پياوانى ميشكالى، لە پەناى شەودا، شان به تەقە، لە هەموو لاوه ئەهاتن.
پشت قوولكەكە.

يەكيك ئەبى بازوى و مەديار بدۆزيتەوه. ئەم كەسە لە پەناى گوللەدا ئەبى بچيته پيشەوه. گولمەمەد سەرى به سەر يالى ئەسپەكەىدا چەماند و لەغاوى شل كرد. مسوگەر مەديار لە زين كەوتۆتە خوار. ئەسپە رەويوهكەى مەديار گەرابوويهوه. لە پەناى ديوارەكەى مالى حاجى حسين، گولمەمەد لە سەر پشتى قەرە دا بەزى و به كۆمەكۆم، چوار دەست و پى رەنگە، گورگ ئاسا به بن ديوارەكەدا تى تەقاند. ئەو گوللانەى به سەر سەرىدا فرەكەيان ئەكرد، سپەرى بوون و لەپاش ساتيک لەشى كەوتوو مەديار لە پيش پىدا بوو.

٢٢٣

كە ئێسەر

بەرگى بەكەم

«ئەمە ئەو بوو! مەديارى عەيار كە دەنگى كپ ببوو!»

بەلام لەم گوللە بارانەى شەودا، نە دەر فەتى دلسوو تاندن هەبوو نە جيگەى شينگيران. چۆكى لە لای تەرمەكە دادا و

کوژراوی مه‌دیاری دا به شانی‌دا، پئی هه‌لگرت و مه‌یدانی‌ک به‌پاکردن چوو. قهره‌ئات -چه‌نده که‌حلان- له‌وئ وه‌ستابوو. گوئلمحه‌مه‌د له‌شی کشاوی مه‌دیاری دا به سهر زینه‌که‌دا و وه‌کوو بازیکی شه‌له‌ژاو خوئی هه‌ل‌دایه سهر ئه‌سپه‌که و ئاوزه‌نگی لی‌دا. گوئلمحه‌مه‌د خوئی دا به سهر مردوو‌ه‌که‌دا و ئاژووت. به دواي خوئی‌دا گوئلمحه‌مه‌د هه‌ستی به پاکردنی که‌سیک کرد، پاشان هه‌ناسه برکی. وه‌رگه‌پا و به راست تفه‌نگی هه‌لینا، قوئاخ‌ی تفه‌نگی نا به شانیه‌وه و په‌نجه له سهر پیلکه، سپره‌ی لیگرت. ده‌سبه‌جئ ترسیکی ژنانه زمانی پزا:

— مه‌مکوژه. من مه‌کوژه، له‌گه‌ل خۆت بمبه. منم سه‌وقی!

نه‌ی ئه‌زانی چی بکات، گوئلمحه‌مه‌د. ده‌رفه‌تی بیرکردنه‌وه نه‌بوو. بویه کچه‌ی به‌جئ هیشت و تاوی دا بو لای هاورپیکانی. — سهری ئه‌سپه‌کانتان وه‌رگیپن. هی‌نام!

پاشگه‌ردیان کرد و به هه‌ورازی گرده‌که‌دا سه‌رکه‌وتن. ده‌نگه‌کان ده‌نگی گولله له قورسای شه‌ودا دامرده‌وه. ئه‌مجار ئه‌بوا به غار برۆن. کاتی ده‌رچوون بوو. جارچاره تیری‌ک به‌ره‌وه ناودی ئه‌ته‌قیئرا. ئه‌مه له ئه‌ستوئی زه‌به‌رده‌ستی خان‌ئاپۆ بوو. ئیتر نه ته‌قه و نه هی‌رشیک. چونکه له گوشه و که‌ناری چوارگویی‌شلیه‌وه هه‌ندی ته‌قه کرابوو. یاسای جه‌نگ. ئه‌وه‌نده‌ی پشتت گیرا، دوژمن ده‌ست ئه‌کاته‌وه. فرکه‌ی گولله و ته‌قه. ته‌نها خان‌ئاپۆ چالا‌کانه وه‌لامیکی ئه‌دایه‌وه. هه‌ر ا و هورپای خه‌لک، له‌نته‌ر به‌ده‌ست، له سهر کوئلان و بان. ئه‌ستی‌ره بارانیکی ناشیانه.

— به‌هه‌وادا بیته‌قیئه‌ خان‌ئاپۆ. ئه‌وه خه‌لکن!
ده‌نگی گولله له هه‌موو په‌نایه‌که‌وه. گومانی ئه‌وه‌ی که چه‌ته په‌لاماری چوارگویی‌شلیان داوه، خه‌لکی هه‌ژاندبوو؛

به لّام نهك ئهو كاتهى گولله به سهر بان و كوّلاندا ئهبارى.
خه لّكى ههميشه به هاوپشتى بو هيرشكردن ئازاترن هه تا
بهرگريكردن. بهرگريكرديان له هيرشدا واتا پهيدا ئهكات.
نهشارهزاكان به چراوه هاتبوونه دهرهوه.

«به حهوادا بيتهقينه.»

گريان و شيوهن. خه لّكى نهشارهزا، هيژيان له قيژهياندا
بوو. قيژه و ههر ا. شيوهن و نهفرهت. خهوزپاوان لهمه زياتر
چييان ههبوو؟ گريان و پارانهوه و جوّش و خرّوش، تيكل
بهيهك. گريان و پارانهوهى كچه لهم ناوهدا، به گوئى زوربهى
خه لّك ئهگهپشت. سهوقى، به دواى سوارهكاندا هه لّئههات.
ئاژاوه.

– ئهوه كييه وادى؟

گولمه مه د كه هيشتاش خوئى دابوو به سهر تهرمه كه دا
و كپى كردبوو، به توندى ئاوپى دايهوه و له وه لّامى خان ئاپودا
وتى:

– كچه يه. سهوقى.

خان ئاپو نهراندى:

– بگه پيرهوه كچى. تازه توّم بو چييه! وهرگه پرى. ون به له
بهر چاوم!

بهدهم قسه كردنهوه گولله يهكى به سهر سهرى دا تهقاند

و وتى:

– ئهكوژرى كچى، بگه پيرهوه! له پشتهوه لىت ئهدهن.
خوّت داشاره. ههر لهوى خوّت كركه. خوّت داشاره كچى زوّل.
بخهوه!

سهوقى له دهسپىكى ههر دوو لادا؛ شتيكه تا ئهم كاته
هيچ بيرى لى نهكردبووه. وهكوو كهرويشك نووشتايهوه و
خوئى هه لّدايه چالّيكهوه. پياوانى چوارگوپيشلى پزّابوونه دهرهوه
و به شوپن سوارهكاندا ئههاتن. له بن تهقهى ناو بهناوى

میشکالیهکاندا خۆیان ئه‌دا به‌ عه‌رزا و له‌ کاتی خۆیدا
پانه‌بوونه‌وه. سوار و پیاده. نادعه‌لی له‌ پێشیانوه‌ ئه‌ی نه‌راند:
— کوشتیان! باوکمیان کوشته‌!

به‌لام سوارانی میسکالی به‌ سه‌ر چوارگۆیشلیه‌کاندا زال
بوون. شه‌و بوو و ئه‌مان به‌ به‌رزاییه‌وه. ئه‌و هی‌رشه‌ی کردبوویان
ترسه‌ی خسته‌بوویه‌ دلێانه‌وه. شه‌ویش خۆی ئه‌م خۆفه‌ی چه‌ند
قات زیاتر کردبوو. ئه‌م درکه‌ له‌ چاویاندا ئه‌چه‌زاییه‌وه. سه‌ره‌پای
ئه‌مه‌ش کوزراوه‌که‌یان به‌جی نه‌هیشته‌بوو. ئه‌مه‌ خۆی
سه‌رشۆریه‌که‌ی که‌م ئه‌کرده‌وه. به‌لام ئه‌بوا به‌ هر نرخیک
بووه‌ ته‌رمه‌که‌ له‌ مه‌یدان ده‌رباز بکه‌ن. ئه‌م هر ایه‌ نه‌ئه‌بوا
به‌و جو‌ره‌ کۆتایی به‌هاتایه‌ت. مه‌دیار نه‌ ئه‌بوا به‌و شیوه‌ له‌
ده‌سته‌ بجی.

بو کۆپی به‌رم ئه‌م غه‌مه‌، مه‌دیار؟
کاکۆلت خۆیناوییه‌.
بی یار و بی سوار، ئه‌سه‌په‌که‌ت ئاواره‌یه‌ مه‌دیار.
ره‌میو و شه‌مزاو به‌و شه‌وه‌، سه‌رگه‌ردان و بی ئوقره‌یه‌.
شه‌یدا و شیواوه‌ ئه‌سه‌په‌که‌ت.
سه‌ر و یالی به‌ هه‌موو لایه‌کدا ئه‌ساوی.
چاوی بو گشته‌ لایه‌ک ئه‌سوورپینی.
سوار! سواره‌که‌ی ئه‌وی.

به‌ دوا‌ی سواری‌دا هه‌وسار به‌ سه‌ر خا‌کدا پانه‌کیشتی.
به‌داخ و دره‌نگه‌وه‌ یال پانه‌وه‌شیینی، تۆقاوه‌ ئه‌سه‌په‌که‌ت:
«چیت به‌ سه‌ر هات سواره‌که‌ی من؟
لاکه‌له‌که‌م ئه‌ژنۆی تۆیان ئه‌وی،
— ئه‌ی ئه‌ژنۆی تۆ ئاشنای لاکه‌له‌که‌م—
له‌غاوی من ده‌سته‌کانی تۆیان ئه‌وی.»
ده‌سکه‌وساری له‌ ده‌سته‌ و پیی ئالینراوه‌. سه‌م به‌ به‌رد و

خاکدا ئەکوئى. بە رڤهوه ئەحیلئى. يالى به شهەر رانهوه شئى. سوارهکەى ئەوى. بۆ سوارهکەى ئەگەرئى.

«لە کوئى، پياوهکەى من؟»

گولمحه مەد، ئەسپهکە لە تەک خۆپهوه ئەبىنى. ئەسپ سوارهکەى دۆزپهوه. يالى لە يالى مەديار ئەساوى. کاکۆل لە کاکۆلى. بۆنى قزى ئەکات. بۆنى خوين؛ کاکۆلى مەديار شه لالی خوينه. ئەسپ، فرميسكى خوينه.

دەسکەوسارى ئەسپهکەى مەديار، گولمحه مەد لە سەر خاک هەلى ئەگرئتهوه. ئەو دەرڤهتى تەڤهکردنى نەبوو. مەديارى ئەبوايه دەر باز بکردايهت، ئەگەر هەتا بەرزايى گردهکە گوللهيهک پشتي نەسميايهت. ئەوانيتەر لە تەق و پەودا بوون. سەر بەرهو کلک ئەسپيان داژووت و جارجاره تەڤهيان بە تەڤه وهلام ئەدايهوه. بە پەله و بە ئارەق رشتن، بى دەرڤهتى پى سووککردن، ئەسپهکان سينهى کوئستانيان ئەبىرى.

لە بەرزترين بەرزايى گردهکە، سوارهکان لە زین دابەزین و لە پشت تاوئيرهکاندا حەشاريان گرت. ئەمجا بە بى مەترسى ئەيانتوانى تا دوا فيشهک شهەر بکەن. بەلام خان ئاپۆ، کارامەترين شياوى ناويان، دەستيانى لەم کاره گئيرايهوه. بە گوتهيهک بئدهنگى کردن و لە پەناوه سەرى پاكيشا و گوئى پاداشت. خاموشى. خان ئاپۆ وتى:

— گەرانهوه. بزائن مەديار چۆنه؟

— مردووه! دەسبهجى. مشكى پزاهه!

هەر کەس لە لای خۆپهوه گومانى ئەوهى بردبوو کە مەديار کوژراوه؛ بەلام هيجکەس دلى ئەوهى نەبوو بەو زووانه باور بکات. نيگاگان لە سەر گولمحه مەد بوو کە هيشتاش لە ئەسپه پەشهکەى سوار بوو و مەديارى لە بەردهمى خۆدا پآگرتبوو. خان ئاپۆ چووه پيشى، کاکۆلى مەديارى لە ناو دەستىدا گرت، سەرى بەرز کردەوه و سەيرى پوخسار کرد.

نیگای له سهر ته ویلې گرزبووی مه دیار گرسایه وه، پاشان پرووی
کرده پیاوه کان و وتی:

– ئیسته ئه بی چی بکهین؟

عله ئه کبهری حاجی په سهند پرسى:

– له وانیش کهس کوژراوه؟

سه برخان لیوی هه لپچری و وتی:

– کى چووزانى؟!

گولمحه مه د وتی:

– په کیک. یه کهس. حاجی حسین. چاوم لیوو له بن
دیواره که تل بوویه وه.

خان ناپو و تی:

– مهرج نییه دووهمیش تیا نه چوو بیټ. تو بلی گولله کانی
ئیمه تنها سینهی ئاسمانیان کون کردبى؟

سه برخان وتی:

– گریهان کهسى تریش کوژرابى؟

عله ئه کبهری حاجی په سهند به ترسیکی شاراه له
ئه نجامی کاره که وتی:

– باسه که لیړه دایه! نه گهر که سانیک له وان کوژرابى

ئیمه ئه بی بیریک بو خومان بکهینه وه!

گولمحه مه د وتی:

– شوینی تر بو پراویژ کردن ده ستنا که وى؟ له چوار ههنگاوی
دوژمنه کان دا وه ستاوین و خه ریکین پراویژ و گفتوگو ئه کهین؟

له گه ل خان ناپو، پیاوه کانی تریش پیان له ئاوزه نگی نا و
ئه سپه کانیان غار دا.

له ریگه، گولمحه مه د له پیشه وه بوو. خان ناپو و
عله ئه کبهری حاجی په سهند ته که به ته که و سه برخانیش

به دویان دا. سه برخان شوانی ئارامی که لیده ر، هیشتاش
په ریشان بوو. ترسی پشت سهری بوو و جار جاره به دم غاره وه

لای ئەکردهوه و پاش سه‌ری خۆیانی سه‌یر ئەکرد.
 خان‌ئاپۆ به‌ عه‌لی‌ئه‌کبه‌ری حاجی په‌سه‌ندی وت:
 – له‌ چ‌ باب‌ئه‌یکه‌وه‌ ئە‌ئیی ئە‌بیی بیری‌ک بو‌ خۆمان
 بکه‌ینه‌وه‌؟
 عه‌لی‌ئه‌کبه‌ر وتی:
 – لانی‌که‌م نه‌هێلین به‌مانناسنه‌وه‌. نابیی بزانی‌ن ئی‌مه‌ کی
 بووین.
 – چۆ‌ناو‌چۆ‌ن؟
 – مه‌به‌ستم ئە‌وه‌یه‌ ناو و نیشان‌مان نه‌زانی‌ن. جگه‌ له‌مه
 نه‌بیی تووش‌مان ئە‌که‌ن.
 – ئی‌سته‌ ئە‌بیی چی‌ بکه‌ین واته‌؟
 – سه‌ره‌تا ئە‌بیی بزانی‌ن ئە‌وان مه‌دیاریان ناسیوه‌ یان نا؟
 – باشه‌ گیرام نه‌یان‌ناسی‌یی؟
 – ئە‌گه‌ر نه‌یان‌ناسی‌یی کارمان ئاسانه‌.
 – دیسان‌ چۆ‌ن؟
 عه‌لی‌ئه‌کبه‌ر بی‌ده‌نگ بوو و له‌ پاش بیری‌کردنه‌وه‌یه‌کی
 خێرا وتی:
 – سه‌ره‌تا بلّی بزانی‌م، کچه‌، سه‌وقی ئە‌یزانی مه‌دیار
 له‌گه‌‌ئمان بووه‌؟
 خان‌ئاپۆ وتی:
 – ئە‌مه‌یان نازانی‌م.
 عه‌لی‌ئه‌کبه‌ر نووکی سمی‌لی‌ جاوی و وتی:
 – له‌ خۆ‌را گه‌‌راندته‌وه‌. ئە‌بوا به‌ گولله‌یه‌ک ساردی
 بکه‌یته‌وه‌.

خان‌ئاپۆ نه‌پراندی:

– کچه‌ی بی‌تاوان! تۆش عه‌جبه‌ شمری‌کی، هه‌هه‌هه‌!

عه‌لی‌ئه‌کبه‌ر وتی:

– تۆ بیری ئی‌ستا ئە‌که‌یته‌وه‌ و من بیری ئە‌وسا. ئە‌گه‌ر

یه کیچک بنا سیت، تنها ئه وه. ئه گهر ئه و به مردایهت، که سیت
مه دیاری نه ئه ناسی. مه دیار مردوو و ئه ویش مردوو. مردوو که ی
ئه توانی شایه تی بدات؟ ئی مهش هر لهم ناوه له شوینیک
مه دیارمان ئه ناشت، سویندمان ئه خوارد و ئه رویشتین به
دوای کارمان دا. جنو کهش پی نه ئه زانین. به لام ئه گهر سه وقی
ئی مه یان پی بنا سین. خه لکی چوارگویشلی پائه بن و له سهر
کاژیله کچیک ئه بی به هه للا.

خان ئاپو سه ره گه وه که ی داخست، توژی بیده نگ بوو و
پاشان وتی:

— بیریکی بی جیش نیه. خوژگه کچه م قوتار کردبا. له
به ر پلم بوو. تو پیت وایه ئه گهر بکه ویته بهرچنگیان، دم
ببزیوی؟

عه لی ئه کبه ری حاجی په سه ند وتی:
— مه رج نیه بیده نگیش بی.
خان ئاپو ددانی له چیره وه هیئا و وتی:
— هه له م کرد. داد و بی داد! ئیسته ئه بی چی بکه ین؟
— ئیسته ش... سه ره تا ئه بی ته رمه که سه ره ونگووم
بکه ین.

— واته هر لیره؟ هر لهم بیابانه؟
— ئه ی چی. نه کا پیت وایه بیبه ین بیده ینه ده ست زالگه ی
جه نده رمه؟
— خه یالی واشم نیه.

— ئه ی چی؟ ئه ته وی به م هه ل و روژه وه بیبه ینه وه بو ناو
په وه ند؟

— نه. ئه مهش نا. به لام ئه وهش نازانم ئه بی چی لیبکه ین؟
هر واش خو نابی له بیابان فرپی ده ین و پرۆین! ئاخر ئی مه
خزمین. نا! ئا گو لمحه مه د... تو چیت هه یه بیلی؟
گو لمحه مه د به بی ئه وه ی سه ره وه رگی پی پرسی:

– دەر باره ی چی؟

– قسه ی عه لی ئه کبهر ئه مه یه، هر له م ناوه، له چالی کدا بینیزین!

گولمه مه د وتی:

– ئه وه هه قیه تی وا بلی. ئه ترسی خوی ن ئه ستوی بگری. به لام من ناتوانم خالوی خوم له بیابان فری بدهم و هه لبیم. ئه بی بیگه یه نینه ئاوه دانیه ک!

عه لی ئه کبهری حاجی په سه ند، توور په ییه که ی خوی خوارده وه و وتی:

– کام ئاوی پوورزا؟

– هر ئاوییه ک بی.

– من تیناگم ئاوی بو؟

– من ئه زانم بو. جارئ با توتر برۆین، تا شوینیان هه ئنه گرتووین ئه بی زووتر خومان بگه یه نینه قه لاتئ به ره کشایی.

خان ئاپو سه یری عه لی ئه کبهری حاجی په سه ندی کرد، عه لی ئه کبهر به خاموشی له گولمه مه د مور بوویه وه. خان ئاپو پرسئ:

– ئه لئی چی؟

عه لی ئه کبهر نه یوانی خوی رابگری، وتی:

– له خوی گه وره تر قسه ئه کات. من ناتوانم به دوا ی ئه ودا برۆم.

گولمه مه د وتی:

– بگه پرۆه پوورزا گیان! تو هر له بیری ئه وه دای بوئ

دەر بچی. له هه موو شتی ک خوت ئه دزیته وه. پی پیش ئه خه ی، ۲۳۱
که لی سده ر
به رگن په که نه
ئه کی شئ. سه رم له وه سوور ماوه هر له سه ره تاوه بوچی
خوتی تی هه ئه قورتینی! په نگه له بهر ئه وه ی نان و ئاوکی

تیا بی. به لّام کاتیگ دهرئه کهوئ کاره که سوودی تیا نییه
ئه که وپته هه وئی ئه وهی هر جور بووه که ره کهی خوت له
قور دهرکیشتی. ئیستهش هیچ بیر و بوچوونیکت نییه جگه
له وهی بیانوو یه که بدوژیته وه و به شیوه یه که لیمان جیا بیته وه
و خوت وه شییری. هاوړپیه تیه که ت هه مووی نیوه کاره یه.

عهلی ئه کبه ر ئه مجار به راستی قوشقی بوو:

– تو ئه م شتانه له کوپوه ئه زانی که خه ریکی شیرین
زمانی ئه که ی؟ هه تا ئیسته تو که ی له گه ل من هاوړپئی
سه فهر بوویت که وا ئه لئی؟

گولمه مه د دای له بنی کووله که که و وتی:

– کاکه م، خانمه مه د، هه تا ئیستهش به بونه ی هاوړپئی
وه کوو تو وا له زیندانه! تو وه کوو که وایت؛ سهرت ئه که ی به
ژیر به فره وه و پیت وایه که س ناتبینی! مه گهر ئه وه تو نه بووی
هه موو تاوانه کانت خسته ئه ستوی ئه و؟

عهلی ئه کبه ر له وه لّامی پوورزا که ی دا خوئی تووره کرد،
به لّام خان ناپو دهمی پی داخست و وتی:

– ئیسته کات و جیی ئه م قسانه نییه. شه ر و قره با
بوه ستی بو دوا یی. جاری ئه بی ئه مکاره ته واو بکه ین. قره ی پی
ناوی. غار ده گولمه مه د. تویش سه برخان. پیش کازیوه ئه بی
ته رمه که بشارینه وه.

سروه ی خاموشی. قه لّاتی به ره کشایی له به رده میان دا بوو.
رېگه که ته خت ببوو و پیاوه کان به ته ختایی دا داژووتن. سه برخان
هر وا له دواوه و گولمه مه د پیشپه و؛ عهلی ئه کبه ری حاجی
په سه ند و خان ناپو شان به شان. عهلی ئه کبه ر تووره بوو و
ئه مه ش له خان ناپو شاراوه نه بوو. پرووی قسه ی عهلی ئه کبه ر،
خان ناپو بوو:

– لئی پیره سه چی ئه وئ بکات؟ ئه وه ئاوا ییه.

خان ناپو تاوی دایه و که وته ته ک گولمه مه د و پرسه ی:

۲۳۲
که لیسده ر
به رگت ۰۵۹۹۰۰

— بهرنامهت چیه ئیسته؟ ئمه بهرەکشاییه. خەریکین
ئەگەین.

مەیدانیکی تریش گۆلمحەمەد بە خامۆشی ئازووت.
پاشان لاری گرت، لای گەردیکەوه لەغاوی کیشایهوه و راوهستا.
خان ئاپۆ جاریکتر پرسی:

— دە قسه بکه، ئیسته ئەتەوی چی بکهی؟
گۆلمحەمەد داہەزی. تەرمەکە مەدیاری داگرت، لە سەر
سینە گەردەکە داینا و ڕوو لە ھاوڕێکانی وتی:
— یەکیک ئەبی لەگەڵم بی بۆ بەرەکشایی. دوو کەسیش
لێرە بن.

عەلی ئەکبەری حاجی پەسەند بە نارەزایی وتی:
— ئمه ئیتر بۆ چی؟
گۆلمحەمەد بە بی ئەووی وەلامی بداتەوه وتی:
— بڕیکیش خەرج هەلئەگرێ. هەر کەس ئەبی بەشی
خۆی بدات.

— بۆ چی؟
— کفن و ناشتن. قەبر و کفن.
عەلی ئەکبەری حاجی پەسەند ڕووی وەرگیڕا و کەوتە
بۆلەبۆل:

— دەی! ئیتر ئەتەوی چی بکهی؟
گۆلمحەمەد سواری ئەسپەکەیی بوو وتی:
— خان ئاپۆ، تۆ لەگەڵم دیی؟
— بڕۆ با بڕۆین.

دوو پیاو ئەسپەکانیان خستە سەر راستەریکە. کۆری
حاجی پەسەند ددانی لیک کێراند و وتی:

— ئم کەلە کەرە ئاخەرەکەیی دەستمان ئەکا بە ڕونا.
ئەگەر نەیکرد تف بکەرە ناوچاوم!
سەبرخان کەم بیژ و کەم بیس، هەر وا بیدەنگ و داگیرا،

باسکی نابوو به گهردنی ئەسپهکهوه و سه‌ری داخستبوو.
عه‌لئەكبەر هه‌وساری ئەسپهکه‌ی سه‌برخانی گرت و
وتی:

– گیرفانه‌کانی بگه‌ڕێ!

– گیرفانی کی؟

– هی تهرمه‌که!

سه‌برخان هه‌ر چه‌ند خزم بوو، به‌لام به‌ پيشه، شوانی
ميشکالیه‌کان بوو؛ عه‌لئەكبهری حاجی په‌سه‌ند هه‌ر چه‌ند
دووری په‌وه‌ند، به‌لام خاوه‌ن پان و خزمی ميشکالیه‌کان بوو.
جیاوازییه‌که ئاشکرایه. بۆیه سه‌برخان ئەبێ گۆی له‌ قسه
بگه‌ڕێ. ئازام و فه‌رمانبهر -هه‌رچه‌ند به‌ نابه‌دلی- چوو بۆ لای
ته‌رمه‌که و که‌وته پشکنینی گیرفانه‌کانی. عه‌لئەكبهری
حاجی په‌سه‌ند بۆ سه‌رکۆنه وتی:

– بڕناوه‌که‌شی په‌نگه بۆ حاجی حسیین دانابی! گۆلمحه‌مه‌د
خانیش به‌و هه‌موو خۆ گێف کردنه‌یه‌وه، له‌ ترسی خۆی
نه‌یتوانیوه هه‌لگه‌ڕێ و به‌یه‌ینی. پینجسه‌د تمه‌ن تفه‌نگ!

سه‌برخان ئەبوا بیوتایه‌ت: «هه‌ر ئەوه‌نده توانیویتی
ته‌رمه‌که له‌ ناو ئەو گۆله‌ بارانه‌دا ده‌رباز بکات خۆی کارێکه!»
به‌لام نه‌یوت. به‌ گۆیی که‌ردا نه‌وتن چاکتره. له‌ سه‌ر ته‌رمه‌که
هه‌لسا و ئەوه‌ی له‌ گیرفانه‌کانی مه‌دیارد دۆزیبوویه‌وه، بردی بۆ
لای عه‌لئەكبهر و کردییه‌ کۆشی. ده‌سه‌که‌وساری ئەسپه‌که‌ی
لیوه‌رگه‌رتوه و وه‌ستا. عه‌لئەكبهر که‌وته سه‌یرکردنی
شته‌کان: ده‌سپری هه‌وریشم. چه‌قۆی ده‌سک شاخ. تۆزی
نانه‌ره‌قه. ناسنامه و جزدانیک.

عه‌لئەكبهر جزدانه‌که‌ی کرده‌وه و به‌ وردی ناوه‌که‌ی
سه‌یر کرد. چه‌ن ئەسه‌که‌ناسی کۆنه‌ی له‌ جزدانه‌که‌ ده‌ره‌ینا
و هه‌ولیدا له‌ تاریکی شه‌ودا بیانناسیته‌وه، که‌ نه‌یتوانی.
په‌هه‌نده‌کانی به‌ په‌نجه ئەندازه گرت و پاشان له‌ کاتی‌کا

له ژېر چاوهوه سهيرى سهبرخانى نهكرد، پارهكانى خسته
گيرفانى باخلى و وتى:

– نهمجوره بنيادمه بى دهرپيانه، كوا پاره له گيرفانياندا
پهيدا نهبى؟ فهرموو!

جزدانهكوى ههډايه بهردهمى سهبرخان. سهبرخان گوځى
نهدايه جزدانهكوى بهرپيى. تاوئ مایهوه، پاشان دانهويهوه و
جزدانهكوى ههډگرتوه و بردى خستيهوه گيرفانى مهديار.
عهلئنهكبرى حاجى پهسهند چهقوكهشى خسته گيرفانى
خوئ و دهسره ههوريشمهكهشى بو سهبرخان هاويشت:

– نهمش تو ههليگره، بهكارت دئ. هيچتر خو نيه
چهناگهى پى بهستن.

سهبرخان دسرهكهشى خستهوه گيرفانى مهديار و
گهرايهوه سهر جيگهى خوئ. قوتوه جگهرهكوى دهرهينا و
جگهرهيهكى داگيراند. پاشان ههوسارى نهسپهكوى خسته
سهر دهستى، له بن گردهكهدا پاكشا و پانيهئ سهرى خسته
سهر بهردىك و چاوى برييه بريق و باقى نهستيرهكانى ناسمانى
كهليدهر.

عهلئنهكبرى حاجى پهسهند نهئ نهتوانى بزاني
سهبرخان له بيري چى دايه. بهلام له خاموشيهكوى توژئ
نيگهران بوو. رهشمى نهسپهكوى پاكيشا وچووه لايهوه
دانيشت. پرووى كرده نهسپهكوى مهديار كه به سهر سهرى
تهرمهكهوه وهستاوو و بوئى نهكرد. عهلئنهكبر جگهرهكوى
له سهبرخان وهرگرت و به دوو مژئ قوول كهوته كووكه.
سهبرخان جگهرهكوى ليوهرگرتوه و ديسانهوه چوهوه ناو
خهيالنهكوى خوئ.

عهلئنهكبرى حاجى پهسهند نيگهران بوو و نهئ نهتوانى
له سهبرخانى بشاريتهوه. لهبرى نهو، سهبرخان توانيبوو تا
حهز بكهى نارام بيئت. هر نهمه عهلئنهكبرى قوشقى

ئەکرد. خۆی لە بەرامبەر ئەم شوانە وپلەدا، بەكەم ئەهاتە
 پێش چاوە. ئەم ئەزانی چی لەم كەابرايه، كە هێشتا كەنج
 و زۆر لەو نەشارەزاتر بوو، كەمتره؟ چ كیماسیهك لەودا
 هەبوو كە خۆی هەستی پێ ئەکرد بەلام تیی ئەئەگەهیشت؟
 ئەمەمە ئەئەزانی. ئەم ئەزانی. بەلام ئەزانی لە شتیك
 ئەترسی. هەستی ئەکرد شتیك لە دەروونیدا ئەلەرزی.
 ئەزانی شوینییكى لەنگە. بەلام ئەم ئەزانی كۆپى. رەنگیشە
 ئەزانی و ئەم ئەویست بىخاتە خۆی. ئەم ئەویست بىخاتە
 خۆی كە بێ نرخیهكەمى لە نرخی ئەو شتانهوهیه كە هەیهتە:
 ئەو ران، ئەو گوند، ئەو بەلخانە و چەن پیاویكیش كە
 لە مالهكەمى بە كارەكان رانگەهیشتن. ئەم ئەویست لەو
 تىبگات، ئاسوودەمى سەبرخان لە بەر ئەوئەیه كە داراییهكەمى
 هەر ئەو دارهیه بە دەستیهوه. شت بوونى ئەو لەوئەیه كە
 شتی نییه. حەزى ئەکرد هەلسى، سواری ئەسپهكەمى بىت
 و لیره، لە لای ئەم تەرم و لەم بیدەنگیه رابكات. جەربەزه!
 هەلسا. بەلام سواری ئەسپهكەمى نەبوو. بە شپرزەمى
 كەوتە پياسە كردن. وەكوو سىبەر، لە شەودا ئەهات و
 ئەچوو. سەبرخان، لە نیوان برزانگە نیوہ داخراوەكانى خۆیهوه
 ئەوى ئەبینى. لەپر وەستا و گووى قوت كردهوه. كە گووى
 هەلخستنهكەمى ئەلئەكبەرى حاجى پەسەند زۆرى پێ
 چوو، سەبرخانیش هەلسا سەر چۆك، خۆى كۆكردەوه و
 گووى راداشت. دەنگى نەوازه و دوورى سەمى ئەسپ لە سەر
 عەرزەكە. سەبرخان هەلسا سەرى و ئامادە بوو.

ئاراستەمى دەنگەكە، لای رینگەمى بەرەكشایى بوو. مسۆگەر
 خۆمى بوون. گۆلمحەمەد و خان ئاپۆ. دەنگ نزیك و نزیكتر
 ئەبوویهوه. لە دلى شەوهوه، پاش ساتىك تاپۆى دوو سوار
 دەرکەوت. خۆیان بوون، گۆلمحەمەد و خان ئاپۆ. بەلام نەك
 دووان. لە پشتمى هەر كامیاندا يەككى تریش سوار ببوو. كە

گه‌یشتنه گرده‌که، هر چوار پیاو له ئەسپه‌کان دابه‌زین. پێش هه‌موو شتی‌ک بوونی دوو بی‌گانه چاوه‌کانی عه‌لی‌ئه‌کبه‌ری حاجی په‌سه‌ند و سه‌برخانیان مۆله‌ق کرد. یه‌کیان ریش و که‌شیه‌ی هه‌بوو و عابایه‌کی بلیندی له‌به‌ردا بوو. ئەوی تریش کورت و وردیله و به‌سأل مامناونجی دیار بوو. گۆلمحه‌مه‌د دوو پیاوه‌که‌ی برده لای ته‌رمه‌که و وتی:

— ئەمه‌ش پارهی گۆر و کفنه‌که‌ی.

خان‌ئاپۆ له وه‌لامی سه‌برخان و عه‌لی‌ئه‌کبه‌ری حاجی

په‌سه‌ند وتی:

— یه‌کیان کو‌یخایه و یه‌کیشیان مه‌لای قه‌لاته.

مه‌لا و کو‌یخا سه‌یری یه‌کدیان کرد. گۆلمحه‌مه‌د وتی:

— بێر له چی ئەکه‌نه‌وه؟ ئەمه که‌سی مه‌یه. به‌لام

هیچ‌که‌س نابێ بزانی چی به‌چییه. خۆتان ئەبێ بینیژن. ئەگه‌ر

یه‌کیک پێ بزانی نیوانمان تی‌ک ئەچی. به‌خواه‌ندی خوا لی‌و

له لی‌و بترازی‌ن، سه‌رتان هی خۆتان نابێ!

کو‌یخا وتی:

— ئە‌ی لی‌روه هه‌تا سه‌رقه‌بران چی؟

— تا ئەو‌ی له ئەستۆی خۆمان. سه‌برخان!

سه‌برخان هاته پێشه‌وه و به‌یارمه‌تی گۆلمحه‌مه‌د

ته‌رمه‌که‌یان خسته سه‌ر زینه‌که. گۆلمحه‌مه‌د خۆیشی سوار

بوو وتی:

— ئی‌وه‌ش پشت ته‌رکه له‌گه‌ڵ ئەم و ئەو سوار بن.

عه‌لی‌ئه‌کبه‌ری حاجی په‌سه‌ند هر وا له دووره‌وه

وه‌ستا‌بوو. خان‌ئاپۆ ده‌ستی بو‌ مه‌لا گرت و سواری کرد، پاشان

خۆشی سوار بوو. کو‌یخاش له‌گه‌ڵ سه‌برخان. گۆلمحه‌مه‌د

وتی:

— ری‌گه‌ی سه‌رقه‌برانمان پێشان بده کو‌یخا.

— لای خواری قه‌لاته.

رئ و لاری، زهوی به یار و مهزرای دووراو، پاشانیش گۆرپستان.
تهرمه که یان داگرت. گۆلمحه مه ددهستی دایه پیمه ره،
سه برخانیش.

گۆلمحه مه دوتی:

— مه لا تو خهریکی کاری خۆت به.

مه لا لای تهرمه که دانیشت و کهوته کردنه وهی قوچچه
و دهرهینانی جلهکانی مه دیار. پاشان به تهیه موم وسللی
تهرمه که ی دا و پاشتر پاچه خامیک که له گه ل خوی هینابوو
له تهرمی گهنجه که ی ئالاند. لای سهر و په نجه ی پیی به ست
و وهستا بو نوێزکردن. کوێخاش نوێزی کرد و گۆلمحه مه د
خاکه نازه که ی دانا، هه وساره که ی گرت به دهستی هه و سوار
بوو:

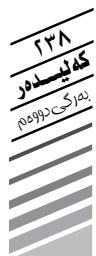
— ئیمه ئیتر ئه رۆین کوێخا. ئه رۆین له گۆشه یه کی تر
بو ی بگرین. تویش سه برخان ئه و جلانه هه لگره. ئه بی بیان
سووتین.

سه برخان، جل و کلاشهکانی مه دیاری هه لگرت. خسته
ناو توربینه که ی و سوار بوو. ئه وانێ تریش سوار بوون. پشت
له قه لاتێ به ره کشایی و روو له بیابان. شهو، له پیش بوو.
له په نای شهو، لهو شوینه ی به ره کشایی له په شایی دا ون
ئه بوو، جاریکی تر سوارهکان له غاویان کی شایه وه، کو بوونه وه تا
په یمانی حاشا به ستن.

«هیچ نه بووه، هیچ. له هه موو شوینیک هه ر ئه مه
ئه لین.»

— به لام... ئه گه ر خزم و کهس له مه دیاریان پرسسی چی؟
ئه مهش عه لی ئه که به ری حاجی په سه ند وتی. زۆریش
بی جی نه بوو. به راست ئه گه ر خزم و کهس که و تنه گه ران به
شوین مه دیاردا چی؟ ئا، ئه و کاته چی؟

بو سانیک، هه موو خاموش و دوودل بوون. ئه توت هه ر

کەسە و ئەویست وەلامی ئەو پرسیارە لە خۆی وەرگری. لە بەر ئەمەش، چەندین ساتی درێژ و قورس، هەر پیاو و چووبووە ناو بیرەو و بو وەلامیک ئەگەرا. ئەنجام خودی عەلی ئەکبەر، لە هەموو چارەجۆتر سەری هەلینا و وتی:

— ئەتوانین بلین لیک دابراین. هەر کەسە و بە لایەکدا پوڤشتوو. ئیمە چووزانین؟

گولمەمەد وتی:

— ئاخەرەکی چی؟ ئەبی بیری دواپوڤیش بکریتهوه!

چاویان بریبه خان ئاپۆ. خان ئاپوڤیش بە دەنگیکی گپ و بریندار و ئارام وتی:

— نابێ. ئە. پڤگەکی ئەمە نییه!

— ئەی کامهیه؟

خان ئاپۆ، لە عەرزه که مۆر ببوو. گەپیدە ی ناو بیری خەوتوو ی خۆی وتی:

— ئەوه نییه بیری لی ئەکەمەوه.

پاش تاویک بە ماندویتی سەری هەلینا، هەناسه یه کی قوولئ هەلکیشا و وتی:

— بەلام بیرم بپ ناکات. کار ناکات!

گولمەمەد پرسیری کرد:

— باشه مەگەر ئیوه لە سەر رەشماله کانهوه نەکهوتنه

پڤ؟

— با.

— دیاره ئەتانهوئ بشگه پڤنهوه بو ئەوئ، وایه؟

— دەی؟!!

— مەگەر لهوئ لیتان ناپرسن مه دیار چی لیهاه؟ ئەپرسن

که لیهدەر

بەرگه یه که ۱۰

ئیتەر، مەگەر وانیهه؟ دە ی ئەوسا وەلامتان چیهه؟

وه لام نه بوو. گولمەمەد درێزه ی به قسه که ی دا:

— ئەکرئ درۆ بکری، بەلام ههتا که ی؟ تا چهن وهخت؟

پرسیان:

— تۆ ئەلئى چى بکهين؟

— هەر ئەمە! ئەبى رېگهيهک هەبى. بەلام خو له لای
هەموان ناکرئ حاشا بکهين. لانیکەم مەدياريان ئەوئتەوه.
کوانى؟ چى ليهات؟ خوئيهکان لانیکەم ئەبى بزائن مەديار چى
به سەر هاتووہ؟!

عەلىئەكبەرى حاجى پەسەند، به هەول و ترس له
دەنگى دا وتى:

— خوئيهکان بزائن، كى ئەمىنى كه نەزانى؟ قسە له
دەمىك دەرچوو له هەزار دەروازە تىئەپەرئ!

خان ئاپۆ هەلۆ ئاسا، له بن برۆ پر و ئەستووورەکانیەوه
سەيرىكى عەلىئەكبەرى حاجى پەسەندى کرد و وتى:
— ئەگەر وابى، واتە هەر ئىستاش ئەوئەندەت نەزانى
هەوائى مەرگى مەديار له هەزار دەروازە تىپەرى. چونکە
ليرەش دەم زۆرە!

عەلىئەكبەرى حاجى پەسەند وتى:

— بۆچى به ماناوه قسە ئەکەى خان ئاپۆ؟

خان ئاپۆ وەلامى دايەوه:

قسەى من به ماناوه نيه، كورى حاجى پەسەند. من
خەرىكم بى پەردە قسە ئەكەم و ئەشزانم ئەلئيم چى. من
دنيا نيم له چوارگوئيشلى كەس نەكوژرابى. واتە تۆ ئەلئى ئەو
هەموو گوللەيهى له لئولەى تەهنگەکانى ئيمەوه دەرچوون،
هەموويان كەوتنە بيابان؟ تۆ بلئى تەنها يەك گوللەش بەر
سينگى رۆژەرەشيك نەكەوتبى؟ ناکرئ بلئين نا. مسۆگەر بەر
يەكك هەر كەوتووہ. ئا گولمەمەد تۆ ئەلئى چى؟

گولمەمەد وتى:

— بەریش كەوت و خوئيشم به چاوى خوم خوئينهكەيم

بينى.

٢٤٠
كەلىسەدەر
بەرگەت ١٩٩٥

خان ئاپۆ جاريكى تر وەرگه را بۆ لاي كوپى حاجى پەسەند:
 باشە گريمان - لانىكەم - يەكك كوزرابى، ئەوسا چى؟
 ديارە جەندەرمە دوامان ئەكەوئ ئىتر. تاوانمان كىردووه ئىتر.
 كەسكىش كە تاوانى كىردبى لە خوئ ئەترسى ئىتر. ئەيەوئ
 بە شىۆه يەك خوئ دەرباز بكات. ئەمەش ەزار رېگەى ەيە.
 رېگە يەكيش ئەو ەيە كە بيەوئ - بەتەنھا - بەرەى خوئ لە
 ئا و دەركيشى. لەم كاتانەدا رې ئەكەوئ شەيتان بچىتە ناو
 پىستى مروفەو ە و واى لىبكات بۆ رزگار كىردنى خوئ لاقى ئەم و
 ئەو بخاتە ناو داو ەو ە. رووى داو ە ئىتر. ئەگەر ەات و شتىكى وا
 رووى دا، ئەوسا ئەوانىتر ئەبى چى بكەن؟

ەلى ئەكبەرى حاجى پەسەند وتى:

ئەم تەشەرانە لە كى ئەدەى خان ئاپۆ؟

دوور لە جەنابت، دوور لە جەنابت، لەگەل ەموومانمە.
 بە خۆم ئەلئىم. چونكە شەيتان ئەتوانى بچىتە ناو قاپوورى
 منىشەو ە. بۆيە ەەر لىرە، پىش ئەو ەى لە يەكدى جيا ببىنەو ە
 ئەبى پەيمان بەستىن، سوئند بخوئىن و مەرجه كانمان ديارى
 بكەين.

ەلى ئەكبەرى حاجى پەسەند وتى:

ئەبەر چى؟

ئەبەر ئەو ەى نەتوانن كوشتارەكەى چوارگوئيشلى بخەنە
 ئەستوى ئىمە. ئىمە ەەر لىرە، ەەر لەم شەو ە نووتەكەدا...
 ەلى ئەكبەرى حاجى پەسەند خوئ ەاويشتە ناو
 گوتەكەى خان ئاپۆ:

راو ەستە، راو ەستە. من ئەمەوئ شتىك لە گولمەمەد

ديارە ئەيناسى. چۆن نەيئەناسى. ئەوان دئدار و خوازيارى

— باشه، ئه‌ی بۆ گولله‌یه‌که‌مان پێوه نه‌نا؟ ئه‌گه‌ر هات و
ئهو راستیه‌که‌ی درکانه‌ی چی؟

— راستی چی بدرکینن؟

— ئاشکریه‌ ئیتر. ئه‌یه‌ن بۆ زانگه‌ی جه‌نده‌رمه‌ و قسه‌ی
لێ ده‌رئه‌که‌یشن و بۆیان ده‌رئه‌که‌وه‌ی کۆ بووه‌ هاتوو هه‌لیبگرێ.
ئوسا شوین پێکان ئه‌دۆزنه‌وه‌. ئه‌زانن مه‌دیاری ناویک بووه‌.
کاتیکیش زانیان مه‌دیاری ناویک چوو هه‌لیبگرێ، شوینی
هه‌له‌گه‌رن تا بزانیان ئه‌و مه‌دیاره‌ کۆ بووه‌. بۆ ئه‌وه‌ی بۆیان
ده‌رکه‌وه‌ی مه‌دیاری کۆ بووه‌ و له‌ کام قه‌ورسانوه‌ هاتوو. پیت
وايه‌ چه‌نده‌ی پێ ئه‌وه‌ی؟ گه‌رمه‌ن سێ یان چوار مانگ. کاتیکیش
که‌ ئه‌مه‌یان زانی ئه‌که‌ونه‌ شوین که‌سوکاری و، که‌سوکاری
نزیکیش کین؟ دیاره‌ ئیمه‌ین! ئه‌گه‌ن به‌ ئیمه‌! بسمیلا.
تازه‌ سه‌ره‌تای کاره‌که‌ ده‌س پێ ئه‌کا! ئوسا مه‌دیاریان له‌
ئیمه‌ ئه‌وه‌ی. مه‌دیاری له‌ کوپیه‌؟ له‌ ژیر خاکه‌. بۆچی به‌ بێ
په‌زاهه‌ندی حکوومه‌ت ناشتووتانه‌؟ دیاره‌ ئیتر. چونکه‌ نه‌خشه‌ی
گولمه‌مه‌د خان وابوو. خۆ ناتوانین حاشا له‌مه‌یان بکه‌ین،
ئه‌توانین؟

گولمه‌مه‌د له‌ کوپری حاجی په‌سه‌ند هه‌له‌گه‌راپه‌وه‌ و

وتی:

— به‌و جوړه‌ی تۆ قسه‌ ئه‌که‌ی ئه‌لیی جه‌نده‌رمه‌یه‌کی
ته‌واوی! باشه‌ ئه‌گه‌ر به‌و ئاسانه‌ی بوايه‌ت که‌ تۆ ئه‌لیی، دیاره‌
ئیمه‌ هه‌له‌ ئه‌که‌ین ئه‌گه‌ر نه‌چین بۆ زانگه‌ی جه‌نده‌رمه‌ و
خۆمان نه‌ده‌ین به‌ ده‌سته‌وه‌!

عه‌لی ئه‌که‌ری حاجی په‌سه‌ند وتی:

— پیت وايه‌ جگه‌ له‌مه‌یه‌؟

گولمه‌مه‌د وتی:

— به‌لێ که‌ جگه‌ له‌مه‌یه‌ و تۆ تۆقاویت بۆیه‌ سه‌ری
دنیا تۆ لێ هاتۆته‌وه‌ یه‌ک. به‌پرای تۆ ئه‌و که‌سه‌ی گولله‌ی نا به‌

ناوچه‌وانی مه‌دیاره‌وه نه‌ی ئه‌زانی که چی ئه‌کات؟ دیاره ئه‌یزانی. ئه‌یزانی سیره‌ی له کوو گرتوووه. باشه پیت وانیه ئه‌ویش له لای خووی حساب ئه‌کا یه‌کی لی کوژراوه و یه‌کی کوشتوه؟ دیاره ئه‌ویش هزر و تیگه‌یشتنی هه‌یه! ئه‌ویش نایه‌وئ خووی له ژیان بیوه‌ری بکات. که وا بوو ئه‌و کهسه خووی هه‌ول ئه‌دات هه‌را و هوریاکه بخه‌وینی.

– ئه‌گه‌ر جه‌نده‌رمه به هه‌ر اکه‌یان زانیبی چی؟

– زانیبی‌تیا. کاتیکه خاوه‌ن ته‌رم نه‌یه‌وئ په‌یشوینی بگرئ، جه‌نده‌رمه خو دایه‌نی له دایک دل‌سوژتر نین، هه‌ن؟ پیت وایه ئه‌وانیش هه‌ر وا به خو‌پایی گیانی خو‌یان ئه‌خه‌نه مه‌ترسیه‌وه؟ نه‌ه. من که پیم وانیه. من له ناویان‌دا بووم. سه‌ریاز و سپایی ئه‌چن بو‌ پاو، ناچن بو‌ ئه‌وه‌ی پاو بکرین. تو‌ش له خو‌ته‌وه ترساوی. ئه‌و کچه‌ش ئه‌گه‌ر ناو بدرکیئ کس ناتوانی بیخاته ئه‌ستوی ئیمه. چونکه له‌م ولاته‌دا به ئه‌ندازه‌ی مووه‌کانی سه‌ری مه‌دیار، مه‌دیار هه‌یه. ئیمه چوو‌زانی‌ن کامه مه‌دیار بووه؟ ئیمه ئه‌وه‌نده‌مان سه‌خته هه‌تا په‌و ئه‌که‌ین به‌ره‌و گه‌رمین. کاتیکه په‌وه‌نده‌کان له کیو هه‌لکه‌نران، هه‌زار لی‌کو‌له‌ریش به‌ دوای مه‌دیاردا بگه‌رین، نایدو‌زنه‌وه. به‌لام مه‌رجه‌که‌شی ئه‌وه‌یه هه‌ر کامه له ئاستی خو‌مانه‌وه دل‌مان ئارام بکه‌ین. وابزانی‌ن هه‌چ پووی نه‌داوه. راسته‌که‌شی هه‌چ پووی نه‌داوه. یه‌کمان کوژراوه و یه‌کمان کوشتوووه. خوین به‌ خوین. سه‌ر به‌ سه‌ر.

خان‌ناپو، له‌و بی‌ده‌نگیه‌ی‌دا که که‌وتبو‌وه هاته‌ ده‌نگ:

– سویند ئه‌خوین. به‌ناوی ئه‌بولفه‌زل و به‌ مه‌رجی

سه‌رمان.

ئه‌سه‌په‌کان، له ژیر پانی سواره‌کاندا خپ بوونه‌وه. گوئی له

بن گوئی.

له‌به‌ر تریفه‌ی لی‌ل و که‌مه‌په‌نگی نیوه‌شه‌وان، پیاوان له

سەر زین ږوویان کرده یه کدی. خان ئاپۆ دهستی برده پيشه وه. گولمحه مه د دهستی خسته سهر دهستی ئاپۆی. سه برخان له سهر دهستی گولمحه مه د و عه لی ئه کبه ری حاجی په سه نديش له سهر دهستی هه موویان. خان ئاپۆ جارێکی تریش که وته دوو: — ئیمه، ئهم چوار پیاوه، ئا ئیره دا، لهم شه وه ئه نگوسته چاوه دا، له سهر ناوی ئه بولفه زل هاو سویند ئه بین و له سهر سه رمان په یمان ئه به ستین له هه یچ شوین و له لای هه یچ بیگانه یه ک، باسی ئه وه ی ئه مشه و ږووی داوه نه که یین و ئه گه ر به قامچیش ئه شکه نجه کراوین زمان نه بزوینین. سویند بی به ئه بولفه زل!

هه موو به جارێک وتیان:

— «سویند بی به ئه بولفه زل!»

خان ئاپۆ وتی:

— به مه رچی سه رمان.

هه موو به جارێک وتیان:

— «به مه رچی سه رمان!»

سه ری ئه سه په کانیان وه رگێڤا. بلاوه یان لی کرد. هه ر سواره بو لایه ک. گولمحه مه د بو دهر زیوه ر. عه لی ئه کبه ری حاجی په سه ند بو گوندی خوینال و، خان ئاپۆ و سه برخان به ره و په وه ند.

پیاویک له پیاوه کانه مان که م بیوویه وه: مه دیار

ماندوو و هیلاک و دهرده دار، له ئامیزی ئاوه له ی تریفه ی مانگ، گولمحه مه د داژووت و داژووت و به بی ئاگا له به ر خویه وه ئه یخویند. نه ک به هه ر ا و به دهنگی به رز، به لکوو له و شیوه ی شوانی ده شته کی گورانی ئه لێن. به نا له ی دل و به ئازار ئه یخویند، گولمحه مه د. ده نگیک به قه د ئازاری قوولایی گیان و، هاواریکی رقاوی له و جوړه ی له ناو ته نووری

٢٤٤
که لیسده ر
په رگه ت ١٣٩٥

دلّدا ئەگه پرى. ئىتر دەنگ نىيە. لەش و حەوت بەندى لەش
خۆى ھەر دەنگە. فرىادىكى بىدەنگە بە بەرفراوانى شەو و
دەشت. ھەمبەنەك ھەر ۱ و ھورىاى تىكچىرژاۋ. مۆغەرى پشت
لە ئازاردا ئەزرىكىنى. غەم!

غەم! مۆغەرى پشت لە ئازاردا ئەزرىكىنى.

بۆ كۆپى بەرم من ئەم غەمە، مەدىارەكەم؟
بۆ كۆپى بەرم من ئەم غەمە؟
لە غەمى تۆدا وا كەلیدەر رەشى پۆشيوە،
شەو بە تەماى گەنجىتتە؛
كاكۆلت خويناوويە مەدىارەكەم.

بۆ كۆپى بەرم من ئەم غەمە؟
كەلەكۆپىم، مەدىارەكەم!
لاوى گەنجەم، بەپرشتەم، مەدىارەكەم!
ئەى عەيارە بىباكەكەم، مەدىارەكەم!
وا خوينەكەت كلاشى كورەكەى بلىقىسى سوور كردوۋە
خوينت گەرمە ھىشتا، ھىشتا گەرمە
پىي من. پىي گولمەمەد گرى گرتوۋە؛
بە گەرمەى خوينى كاكۆلت، مەدىار!
كاكۆلت خويناوويە مەدىارەكەم.

بۆ كۆپى بەرم من ئەم غەمە؟
شيوەنى خوشكەكانت، ئەى لاۋەكەم!
خوشكەكانت، كىژانى دەشت، لە شيوەنتا قژ ئەرنەوہ؛
سىنگ دائەدرن؛
چنگ لە روومەتيان وەرئەدەن.

به قهراخ چه می تینوودا، کیژانی که لیدەر
دل پر له غه م به ماته مینی ری دهر باز ئەکه ن
جوانه مه رگه که م!

کاکۆلّت خویناوییه مه دیاره که م
بۆ کوپی به رم من ئەم غه مه؟
مه رگی تۆ مه دیار، داخی سینهی دایکانی ره وه ند؛
ئاگری ره شماله کان!
داخه که م مه دیار!
ئه ستیره کانی که لیدەر
به سه ر خاکتا ئەسرینی خوین ئەبارینن.
خرۆشی نزار و ده وه ن به باوه دیته به رگویم،
بارانی خوین.
کاکۆلّت خویناوییه مه دیاره که م.

بۆ کوپی به رم من ئەم غه مه؟
یاره کانت مه دیار، له شیوه نتا زهرکی ئازار ئەنۆشن،
به بی تۆ، ئەی کاکۆلّ په ریشانی به زمی شه وانه،
شه راب ژه هری مار،
حه رام بی بی تۆ به زم و په یمانه،
چه م و به هار و له ره ی گه لای سپینداران!
حه رام بی بی تۆ، لانسپی شیوه کانی که لیدەر،
به سته ی شه وگه ر و نه رمه غاری ئەسپ؛
خرۆشی سه رخرۆشی و سه روودی بیابان!
بی تۆ با به رمی شه وقی جه وانی؛
نه شه و ژوانی چاوگه ش غه زالان!
بی تۆ شه و کویر بی له ئەستیره ی گه ش، ئەی هه تاوه که م!
کاکۆلّ خویناوییه مه دیاره که م.

بۆ کوپى بەرم من ئەم غەمە؟
بۆ کوپى بەرم من ئەم غەمە، گۆلمحەمەد؟

ماندوو و هېلاک و دەردەدار، گۆلمحەمەد شەوی برانەوہ.

کازیوہ؛ لە کەنار جوگەلە ئاوپک، مارال و قەرەئات،
گۆلمحەمەد و مارال پیک گەشتن. قەرەئات لە پيش پي
خاوەنەکەى پي سست کرد و گۆلمحەمەد، ھەر چەند
لەشى کوترا بوو، بەلام چالاکانە خوئ ھەلدايە خوارەوہ. مارال
و قەرەئات بۆ لای يەک چوون. قەرەئات ناوچەوانى بە شانى
مارالدا خشاندا و مارال پەنجەى کرد بە ناو کاکوئى قەرەدا
و دەستى ھينا بە يالىدا. گۆلمحەمەد دەسکەوسارى لە
کەللەى زینەکە ئالاند. رەشمەى ئەسپەکەى مەديارى گرت بە
دەستىوہ و لە قەراخيکەوہ کەوتە سەيرکردن. دیدارى دوو يار.
مارال و قەرە. وا ديار بوو ئەو دوانە پیکەوہ وتوويزيکيان ھەيە.
ئالوگوپى ھەستىكى ناديار. مارال لە بان يالى ئەسپەکەوہ
نيگايەكى خيرا و تيزى ھاويشتە گۆلمحەمەد. بەلام ھەر لەم
کاتە تپەپەدا، گۆلمحەمەد بە چاو، چنگى لە چاوى مارال
گيراندا. مارال کەوتە رى و گۆلمحەمەدیش. ئارەقەى لەشى
قەرە ئەبوا وشکەوہ بى. ئەمەيان ئەويست، ھەم مارال و ھەم
گۆلمحەمەد. بە ئارامى ھەنگاويان ھەلئەھينايەوہ و وايان
دەرئەخست ئارامن. بەلام لە سينەى ھەر کامياندا شتيک
بە زنجير بەستراوو. ھەوائىكى دلتەزین و، ھەلدايىک بۆ
شاردنەوہى. شان بە شان و گيرۆدە ئەرۆيشتن. گۆلمحەمەد
کلۆئى ئەوہى باسى سەفەر چۆن بکاتەوہ:

٢٤٧

کە ئیئەر

بەرگى بەکەم

ئەمە ئەسپى کيیە بەوہ و، مارالیش لە غەمى ئەوہى

ھەوائى شيرۆ چۆن بە گۆلمحەمەد بگەيەنى؟

مارال جي شيرۆي به بهتالي بينيبوو. جگه لهماه
چي تهتواني بوتايهت؟ نهو تهيزاني شيرۆ رۆيشتووه، كهچي
سهرهراي تهمهش دردۆنگي نازاري نهدا. نهبوا بروا به چاوي
بكات. جيگه چولهكهي شيرۆ نهو بروايهي پي سهلماندا. ليفه
كونه له سووچيكا كهوتبوو و شيرۆ نهبوو. لهماه روونتر ئيتر
چي؟ كهوا بوو شيرۆ نهبي، زور لي ره دوور كهوتبيتهوه.

بهلام له كوويه؟ له كوويه، بو كوئ چووه؟
باشتر نهوهي مارال نهزاني. چونكه كاتيڪ چاوت له سهر
شتيڪ داخراييت و بزاني كه نايزاني دلته به جورپك نهرخايه نه.
چاوي بينا زور جار مروف تووشي كيشه نهكات. سهرهراي
تهمهش مارال نيگه ران بوو. نيگه راني نهوهي تهيزاني. نيگه راني
چاويكتهوتنهكهي ماهدهرويش. نيگه راني نهو پهيامهي كه
هينابووي.

— قهرهتات نهسپيكي گورج و زيته، خالوزا.
— خو نهی خستيت؟

— ههه! من له بهشي سوارهدا سهربازيم كردووه.
تازه كار له كار ترازابوو.

مارال چي پي نهكرا؟ خاموشي. واي به باش زانيبوو
راوهستى بو نهوهي بلقيس و زيوه له خهو رابن. باشتر واپوو
سهرهتا نهوان جيگه بهتالهكهي شيرۆ بينن. باشتر واپوو
نهوان شين و شهپور دهست پيبكهن. مارال نهبوا بهمزوانه
خوي كلا بگري. بويه خوي خزاندهبوويهوه ناو جيگهكهي و
ليفهكهي دابوويهوه به سهريدا. بهلام چاوهكاني به ناگابوون.
پيلوهكاني ئيتر جووت نهتهبوون. تهتوت درك چووه به گلينهي
چاوهكانيدا. هيچ كوئي نهتهبينى، بهلام تهيتواني ههموو شت
بهئيته پيش چاوي. گويكاني تيز ببوون. چاوهپراني ههرايهك
بوو تهتوت. چي نهبي ئيسته؟ كازيوه نادا ناخو؟

با! كازيوه دابوو و سات و كاتيڪ بوو بلقيس راستهوه

٢٤٨
كه ليساندهر
به رگت ١٤٩٩

بى. ئەبوا ھەلئسى. بەلام جيگەى بەتالى شىرۆ. شىرۆ تۆ بلىى
 بۆ كوئى چووبى؟ رەنگە چووبىتە دەرەوہ. بەلام ئىستە كەى
 كاتى دەرەوہ چوونە؟ بلقيس لە كوئى برواى ئەكرد؟ ھەلئەسا و
 ئەكەوتە پەيشوئىنى شىرۆ. نەى ئەدۆزىيەوہ. تۆ بلىى چووبى بۆ
 سەر كاريز؟ مەشكە و گوژەى سەير ئەكرد. ھەموو لە شوپىنى
 خوياندا بوون. پەكەر ئەبوو. ئەى بۆ كوئى چووہ شىرۆ؟ بانگى
 ئەكرد. وەلام نەبوو. وەلام نابى ھەبى! ترس ھەلى ئەگرى. بە
 پەلە ئەكەوتتە خوئى. بە شىن و شەپۆر ھەموو بانگ ئەكات:
 – شىرۆ نىيە!

خوئى بوو. بلقيس. دەنگى ئەلەرزا. ترس و دېدۆنگى. زيوہ
 با لە سەر جيئى خوئى ببزوئى. مارال نەبزوا. باويشكىكى قوول.
 بلقيس خرؤشا:

– كېر و گيژ بووانە، تاكەى ئەخەون؟

مارال سەرى لە ژيەر ليّفەكە دەرھىنابوو و بينىبووى كە
 بلقيس ليّفە لە سەر زيوہ ھەلئەگرى. زيوہ دانىشتبوو.
 ماراليش قيت ببويەوہ. زيوہريش. شىرۆ نەبوو.

– رۇيشتووہ. ھەلآتووہ. ھەر زانىبووم. ئەمزانى. ئەمزانى.
 كوئرايىم دابى. وا كارى خوئى كرد. چاوى كاكەى بە دوور بينى.
 چ قورپىك بەكەم بە سەرما ئىستە؟ وەلامى گولمەمەد چى
 بدەمەوہ؟ بۆ كوئى چووبى؟ ھا؟ بۆ كوئى رۇيشتى؟ لەگەل كى
 كەوتى؟ ھا؟ ئيوہ چى؟ تۆ كچى، ئاگات لى نىيە؟ ئەم يەك
 دوو پۆژە لەگەل تۇدا سرتەسرتى بوو، ھىچى لەلا نەوتى؟ ھا؟
 قسە بكە!

بلقيس دەرّفەتى نەئەدا. نە بە خوئى و نە بەوانى تر.
 يەكەند و پەريشان ئەيوت و تاويكى تر لە ھەموو لايەك
 نائوميد ئەبوو. چووہ سووچىكەوہ. سەرى خستە ناو دەستىەوہ
 و كەوتە شىنگيپان. سەر و دەست و شانەكانى بە ئاوازى پېر
 لە ژانى لالانەوہى رانەوہشانەد. ئەگريا و ئەكپرووزايەوہ. رەنگى

له ترس و خهفته دا شین هه لگه را بوو. زیوه له رهنج و دامایی
ژنه غه مگین ببوو و مارالیش وه تر. زمان نه ئه گه را. هه ر دووک
به سه ر سه ری بلقیسه وه وه ستابوون.

گو لمه مه د پرسی:

— مه نزلێ تازه ت چو ن بوو دویشه وه؟

نه یان ئه زانی چ وه لāmیک به دامایی بلقیس بده نه وه.
سهیری یه کیان کرد و سهیری بلقیسیان کرد. وه لāmیکی
ئهو یست ئه و و ژنان - ئه گه ره به دروش - بووه ئه بو ا هیوا یه کی
بخه نه به ری.

— من ئه پۆم بو لای کاریز، رهنگه چوو بی بو ئه و ناوه
پیا سه یه ک بکات.

— منیش ئه پۆم چا و ئه گپرم.

مارال و زیوه رپویشتبوون. زیوه بو په نا و په سیران و مارال
به ره و کاریز.

زیوه زور په له ی له گه ران نه بوو. به ملاولادا ئه خو لایه وه
و خو ی ئه خلا فاند. ئاخ ره که شی له په نای قولکه یه ک دانیش ت
و که وته ته ماشای فپینه کورت و تیژه کانی که ره و آلله کان و
چینه کردنیان. زیوه شیرۆی ئه ناسی. ئه و به شه و پایکرد بوو و
ئیس ته رهنگه چه ندین فرسه ق له ده رزیوه ر دوور که وه تبی ته وه.
زیوه، که موزۆز به ره مز و رازی عاشقانه ی شیرۆی ئه زانی.
به لām به جی و به پپو یستی نه ئه زانی بو گو لمه مه د یان
بلقیسی باس بکات. ئه و زور تر گیرۆده ی خو ی و گو لمه مه د
بوو. که م دووی و زمان له نگیه که شی پگی پی نه ئه دا هه ر
قسه یه ک به جی و بی جی بدرکینن. سه ره جه مه که ی زیوه
له وه زیاتر گرفتاری خو ی بوو، ده رفه تی ئه وه ی هه بی قوله پیی
خه لکی بگری. له لایه کی تریشه وه دلێ ئه وه نده له بلقیس
خوش نه بوو. بو یه، چ باش تر، که ئه ویش تووشی که سه ر و
شوو ره یی بی. ده می که بوو ئه و دووانه ئه سپیان له چه پی

٢٥٠
که لیسده ر
به رگت دوووه

ئاسووده نەبوو. لەو رووداوەدا کە رووی دابوو خۆی بە
 هاودەست ئەزانی. هەڵاتنی شێرۆ تاوانی ئەو نەبوو. بەلام
 ئەمە خەیاڵی ماراڵی بە خۆیەوێ خەریک کردبوو. ئازاری
 دڵەراوکی و دێدۆنگی. جی و هەلۆیستی ئەو لەمناوەدا لە
 کوێ بوو؟ بە هاتنی ئەو شێرۆ پۆیشتبوو. بۆچ نە پێش ئەو
 و نە ماوەیەک لە پاش ئەو؟ ئەیتوانی بیخەنە ئەستۆی و
 بلێن پێوقەدەمی رەشە. ئەمە ئەیتوانی دلی بنەمالەکە ی لێ
 رەش بکات. ئەیتوانی هەزار بیری رەوا و نارەوا لە ناویاندا بەدی
 بهێنێ. ببێتە مایە بێزاری. چی روو ئەدا؟ چی لە پێش بوو؟
 ماراڵ و گۆلمحەمەد کاتیگ گەیشتنەوێ مالهو، بلقیس
 لای دەرگا کە دانیشتبوو و ئەتوت مات بردووێتەوێ. بە بینینی
 گۆلمحەمەد، رابوو. دەستەکانی کردەو، چوو بۆ لای کورەکە
 و بە بێ یەک و دوو وتی:

— رۆیشت! ئەرۆیشت! شێرۆ هەلات و رۆیشت!

ماندوو و بێهێز، بلقیس قسە ی ئەکرد. ئەتوت هەناسە ی
 بە زۆر دێتە دەری. چاوەکانی لە کالانەدا وشکەلاتبوون و
 ببیلەکانی ئەتوت حەپەساون. سەرگەردان و وێ. گۆلمحەمەد
 بە بێ ئەقان رووی لە دایکی وەرگێرا و روانیە ماراڵ. تەویڵ و
 گۆنای ماراڵ رەنگیان پەریبوو و لە بەرامبەر نیگای پرسینەری
 کابرادا خۆی پێ نەگیرا و سەری داخست.

گۆلمحەمەد، نەک لە یەکیگ، پرسیری کرد:

— کە ی؟!

— دویشەو. ئیمە ماندووی کار بووین؛ خەومان لیکەوتبوو
 و ئەویش پۆیشتوو.

کە وا بوو پۆیشتوو. شێرۆ رەوان کەوتوو. چەتوون.
 هەر چی چۆن بێ کەلمیشییە. جسنی خۆم باش ئەناسم. با
 بروات. منیش وەکوو ئەوم. گیر ی ئەهینم. ئای... کچە ی چارە
 رەش. سەرئاشراوی سۆزانی، بۆ کوێ دەرئەچی؟ لە بن خاکدا

خۆت ئەشاریتەوه؟ ناتوانی خۆ! بای؟ خۆ با نیت، ماینی دوو پی.
مه‌گەر بچیت بۆ ئاسمان!

لەبن لیوہوہ، پچرپچر، گۆلمحەمەد وشەکانی فری ئەدا.
لۆک بە بینینی خاوەنەکە ی ملی وەرگێرا بوو. گۆلمحەمەد
چوو بۆ لای لۆک. دارەبەنی خستە سەرپشتی، تەنگە ی کیشا
و بەستی. چۆکبەندەکە ی کردەوہ و تیرەکە ی خستە سەر
دارەبەنەکە. رەشمە ی راوہشاندا؛ لۆک ھەڵسایە سەر دەست
و پی. زیوہر لەو کاتەدا گەیشت. ئەتوت موویان ھەلچزان دووہ.
گۆلمحەمەد تەفەنگەکە ی دایە دەستی و وتی:
— دارەدەستەکم بۆ بیئە. ئەمەش بشارەوہ!

زیوہر تەفەنگەکە ی برد و دارەکە ی ھینا. گۆلمحەمەد بەتە
دارەکە ی کردە مەچەکی، ژنانی بانگ کرد و وتی:

— ھەمووتان ئەچن بۆ درەو. وابزانن ھیچ پرووی نەداوہ.
منیش شەوی دی لە مائی خۆم خەوتووم. تیگەیشتن؟
رووی دەمی زیاتر لە زیوہر بوو. زیوہر بە نیگا و سەرلەقاندن
دەری خست تیگەیشتووہ. گۆلمحەمەد دووپاتی کردەوہ:

— من دویشەو بۆ ھیچ جەھەنمک نەچوو بووم؛
تیگەیشتن؟ بۆ رۆژی مەبادا پیتان ئەئیم.

لەوہ زیاتر نەوہستا. خۆی بە ملی لۆکدا ھەلواسی و
خۆی ھەلدا یە سەر دارەبەنەکە. زیوہر لە چاوترووکانیکدا،
چارۆکە یەک نانی بۆ پیاوہکە ی ھینا و خست یە ناو تیرەکە.
گۆلمحەمەد دارەکە ی لە شان و ملی وشترەکە پارژەند. لۆک
پیی ھەلگرت و غاری دا. ژنەکان چوونە سەربان. گۆلمحەمەد،
بە سواری لۆک دوور ئەکەوتەوہ. دوور و دوورتر. تاویکی تر ون
ئەبوو. ژنەکان لە سەر بان ھاتنە خواروہ. ئەسپی مەدیار،
رەشمە ی بە سەر عەرزدە ئەکشایا. بلقیس چوو بۆ لای ئەسپی
براکە ی و، ماراڵ و زیوہر دەستیان دایە دەستکالەکان.

درەو؛ گۆلمحەمەد وای ویستبوو.

بهندی دووهم

که له شیر خوین. ئەبێ پێی یه کهم بێ. خان ئاپۆ، نیو
نیگایه کی هاویشته سه برخان و بزیه کی نه رم کهوته سه ر
گۆشه ی لیوه کانی. خه و سه برخانی داگرتبوو. بالابه رز و سست
له سه ر زینه که له قه ی ئەهات. هه وساره که به ده ستیه وه
شل ببوو و مله درێژه که ی به لایه کدا لاره وه ببوو. خان ئاپۆ
سوخورمه یه کی له زاواکه یه وه ژهند:

— پ - خ خ خ ...

سه برخان داچله کا و - به شه رمه وه - ده سکه وساره که ی
به ده ستیه وه توند کرد و خو ی قیت کرده وه.

— له کو ی بووی پیاو؟!

— گه یشتین؟!

— خیر بێ!

گه یشتبوون. ره وه ند. ره شماله کان له بهر سهروه ی کازیوه دا
هیشتا نووستبوون. سه برخان به پیکه نینه وه وتی:
— له ژیا نه دا ئەوه نده ماندوو نه بووم.

خان ئاپۆ ئیتر هیچی نه وت. دوو پیاو له سه ر پشنتی ئەسه پی ۲۵۵

که لیسه ر

به رگی یه که نه

ماندوو، وه ک دوو سیبه ر، دوو ئەفسانه، ئارام و له سه رخۆ به
ته نیشته پهت و سنگی ره شماله کان دا تێ ئەپه رپین و ئەچوون
بۆ خێوه ته کانی خو یان. له وه ی، له سه ر سینه ی گرده که، تۆزیک

دوورتر له خپوهتی سهده رخان، سیّ ره شمال هه لدرابوو. سیّ خپوهتی چله به نان. یه کیان هی سه برخان و ژنه که ی، یه کیان هی که لمیشی و کوره که ی به گمه مه د، بچوو کترینیان - له نیوانی هم و نهودا- شوین حه سانه وهی خان ناپو بوو. تنهای تنها. گورگه پیری ناو لیپه وار.

به دهنگی پیی نه سپه کان، که لمیشی، برا گه وره ی خان ناپو، سه ره خر و قورسه که ی له درزی خپوه ته که وه هی نایه دره وه و زهنگی دهنگی، بیده نگیه که ی زړاند:

— نا، هاتنه وه؟! —

خان ناپو له سه ره نه سپه که خوی هه لدا یه خواره وه و، سه برخانیش به نه سپه که دا خزایه خواره وه و خوی هه لپه سارد به شانی نه سپه که وه. که لمیشی نیگه رانی به ره نجامی کاری که سه کانی، چاوه روانی گه پ و دوو بوو. به لام برا دهر فته تی نه دا؛ ده سه و ساری نه سپه که ی دایه دهستی، سه برخان پال پیوه نا بو ژوره وه که له هه مان کاتا ته په ی به ربوونه وه ی بیسرا. خان ناپو پرووی له برا که ی وه رگیپا و وتی:

— جاری بری کاوجو بکه ره توره که ی نه سپه کان هه تاکوو رۆژ نه بیته وه.

پاشان خویشی وه کوو به ران شانی چه مانده وه و خزایه ناو ره شماله که.

بیدهنگی و خه و. باوه شی خه و، کالای پر به بالای ماندوان. نه ره مانسه ی سه برخان و پر خه ی خان ناپو ژوروی داگرت.

ژنی سه برخان و که لمیشی له داچوونی خوږدا، له به رده می ره شماله که دا دانیشتبوون. که لمیشی خه ریکی پینه کردنی کلاشه کانی بوو. ژنی سه برخان پشووی دریزی مامی خوی نه بوو. دهستی شی به هیچه وه به ند نه بوو. هه لسه و دانیشه ی ناویته بوو به دلپراوکی:

۲۵۶
که لیسده ر
به رگت دوووه

«خهوی ئیواره مروّف قورس ئەکات.»

– رابن ئیوهش ئیتر!

خان ئاپۆ سهری ههڵینا و چاوی کردهوه. نیگای لیلی خووی له پهنجهی سستی برژانگهکانیهوه دایه دەس پووناکی پهنگ په‌ریوی دوا کاتی رۆژ. به کیشانهوهی دهست و شانی ماندویتی له له‌شی دوور کردهوه. راستهوه بوو و تاویکی‌تر سه‌ری هینایه دهرهوه. سه‌ر روت، به قژی ماش و برنجی درێژ و شووش، تیکشکاوی نه‌داری. به دوا باویشک له‌شه به باهوکیه کیشایهوه، دهنگی باویشکه‌کی له گه‌روویا شکاند و به کچه‌کی، ژنی سه‌برخانی وت مه‌سینه‌یه‌ک ئاوی بوّ بهینی. هه‌یفۆ ئاوی هینا، کردی به‌دهستی باوکیا و مه‌سینه‌کی له لایه‌که‌وه دانا. له‌م ناوه‌دا که‌لمیشیش له پینه‌کردن ببویهوه، هات بوّ لای برا‌که‌ی. ئه‌یویست شتی‌ک پرسی. پرسیاریک که له به‌ره‌به‌یانه‌وه پپی بوو و ئه‌بوا به جوړیک بیپرسی. ئاگای له دهرکه‌وتنی برا و زاوای برا و مه‌دیار هه‌بوو. ئه‌م دهرکه‌وتنه کتوپره! ئه‌وه‌شی ئه‌زانی که ئه‌وان به بی گولمه‌مه‌د ناکه‌ونه‌ی. دیبووشی که مه‌دیار، له‌گه‌ل خان ئاپۆ و سه‌برخان نه‌گه‌راوه‌ته‌وه بوّ ناو په‌وه‌ند. هه‌ر وه‌ها شتی‌کی زیاتری له ماندویتی پپی به ناوچه‌وانی برا‌که‌ی و پشوودریژی ئه‌وه‌وه بینبوو؛ به بی دهرفه‌تی پرسیارکردن. بوّیه هه‌موو شتی‌ک له لای ئالۆز و تی‌کچرژاو بوو. دلێ نیگه‌ران و په‌له‌ی وتووێژ. به‌لام ئارام و خامۆش، وه‌ک وشتری‌ک سه‌ره‌گه‌وره‌که‌ی داخستبوو و چاوه‌پوان بوو.

هه‌یفۆ چهن پیا‌له و کتریه‌ک چای هینا و له به‌رده‌می

باوکی و مامی، که‌لمیشیدا داینا. خان ئاپۆ به په‌نجه ئه‌ستووره‌کانی ده‌سکی کتریه‌که‌ی گرت و پیا‌له‌کانی پپرکرد. یه‌ک بوّ خووی و یه‌کیشی نایه به‌رده‌می برا‌که‌ی و به بی ئه‌وه‌ی

سه‌یری ناوچه‌وانی که‌لمیشی بکات، پرسی:

— سەفدەرخان لېرەيە؟

كەلمىشى وتى:

— پېم واپى. ئەوت بۆ چيە؟

— سەربردەيەك ھەيە ئەبى بۆى بگېرمەوہ. ئەو ئەبى

بزانى.

— تەنھا ئەو ئەبى بزانى؟ من بزانىم گوناحە؟

خان ئاپۆ بە نىگايەك براكەى خۆى ھەلسەنگاند و بە

كوپنشەوہ پېكەنى:

— پاشى ئەوہى كە تۆ زانیت!

كەلمىشى زمان نەرمى براكەى وەرنەگرت و بە

دئيشاوييەوہ، ھەر وەك پېشتەر، وتى:

— دەى بىگېرمەوہ بزانىم چى بووہ؟ كارىكتان پى كرا يان نا؟

خان ئاپۆ چاكەى خواردەوہ و وتى:

— ھەز ناكەم ھەوالەكەت پى بلىم، بەلام ناتوانم درۆشت

لەگەل بكەم.

كەلمىشى لە ناوچاوى براكەى مۆر بوويەوہ و وتى:

— بۆ قسەكە ئەجوويەوہ؟ زمان ھەلپرە بزانىم ئەلى چى؟

لەم كاتەدا سەبراو بە چاوى ھەلتۆقيومەوہ لە خيوەتەكە

ھاتەدەر. خان ئاپۆ و كەلمىشى پوويان بۆ لای وەرگېرا. كەلمىشى

لە تىگگيرانى نىگاي براكەى و سەبراو ورد بوويەوہ. وەك

بلى ئەيويست نىگاكانيان بخوينتەوہ. واتايەك شارابوويەوہ.

سەبرخان سەرى داخست و لە بەردەم رەشمالەكە دانىشت.

كەلمىشى چاوى لە دەمى براكەى بپى. خان ئاپۆ، لە كاتىكا

خيسەى لە خاكەكە ئەكرد وتى:

— كوژرا و تەواو! بە گوللەى بپناوى كوپرى حاجى حسيىنى

چوارگويشلى.

كەس سەيرى كەلمىشى نەكرد. نە خان ئاپۆ و نە

سەبرخان. ھەر دووك چاويان بپوويە عەرزەكە. كەلمىشى

تاویک تاس بردییه‌وه، پاشان له‌په‌ر ده‌ست و نه‌ژنۆی کرد به
کوڵمه‌که و سه‌ری برده به‌ر پووومه‌تی براکه‌ی و به شیوه‌یه‌کی
تۆقیو وتی:

— کی‌ت مه‌به‌سته؟ گوڵمه‌مه‌د؟

— زمانم بې‌رئ. گوڵمه‌مه‌د بۆ؟ مه‌دی‌ار ئی‌ژم.

غم و خه‌فه‌ت په‌نگی گو‌را.

چاوت نا، ده‌ستت به‌ برین چوو. مه‌دی‌ار مردوو. باشه.
باشه. که وا بوو پشتت هیش‌تاش نه‌شکاوه. گوڵمه‌مه‌د
ماوه. غم نییه. کو‌سپیی‌کی زۆر گه‌وره نییه. برای بلقیس
مردوو، نه‌ک گوڵمه‌مه‌دی من. ئی‌تر، ئی‌تر چی؟

— یه‌کی‌ک له‌وانیش که‌وت. پیموایی حاجی حسینی
چوارگویشلی بوو.

— گوڵمه‌مه‌د، نه‌و چی؟

— رویش‌ته‌وه بۆ ده‌رزیوه‌ر. زۆر سلأوی هه‌بوو و وتی پیت
بلی‌م بچی بۆ نه‌وئ و نه‌و دوو مه‌نه گه‌نمه‌ی ژنه‌کان کو‌یان
کردۆته‌وه، بکو‌تی. نه‌یوت تا‌قه‌تی له‌ دیمه‌کاری چوو.

که‌لمیشی هیش‌تاش له‌ غمی نه‌و خوینه‌دا بوو که
پژابوو. له‌ بیده‌نگی خو‌ی‌دا وتی:

— سه‌ری سه‌ره‌رۆ! نا‌خه‌که‌ی له‌ شه‌ر و شو‌ر که‌وتی!
نه‌وه‌نده هه‌لبه‌زیته‌وه تا با‌لیان سووتان‌دی.

خان‌ئاپۆ وتی:

— شتی‌کی‌تر. بی‌گانه نایی بزانی. قسه‌که هه‌ر لی‌ره
نه‌خه‌ینه بن خاک. ته‌نها به سه‌فه‌ره‌خان نه‌لی‌م. نه‌و سه‌رو‌کی
خی‌له، نه‌بی بزانی.

که‌لمیشی، خامۆش رابوو. پاژنه‌ی کلاشه‌کانی هه‌ل‌کیشا.

چوو ده‌رزیوه‌وه، دار و توربینه‌که‌ی هه‌ل‌گرت و هاته‌وه ده‌روه.

تاویک وه‌ستا، چاوی بې‌ریه‌ خۆردا‌چوون و وتی:

— من نه‌رۆم بۆ سه‌ر پان. جا‌ری نه‌بی سه‌ری‌ک له

به گمحه مه د بدهم.

خان ئاپۆ ههچى نهوت. كه لميشى چوو ته نيشته
خيۆه ته كه، هيسره كهى زين كرد. سوار بوو و به هه ورازى
گرده كه دا سهركه وت. خان ئاپۆ هه لسا و دوور كه وتنه وهى
براكهى سهير كرد و هاوازى له كچه كهى كرد:
— كلا و قايشه كهى من بهينه.

سه برخان پرسى:

— خو پيوست ناکا من بيم بو لای سه فدهر خان؟
— ناتهووى مهيه.

سه برخان چوو ژووره وه. خان ئاپۆ كلا و قايشه كهى له
كچه كهى وه رگرت. خووى دهق كرد و به ره و ره شمالي سه فدهر
خان چوو. هه يقو نى گای له رويشتنى باوكى وه رگيرا و چوو ناو
ره شماليه كه و له لای شووه كه يه وه وه ستا. سه براو له درزى
خيۆه ته كه وه سهيرى دوور كه وتنه وهى كه لميشى كرد. بوونى ژن
گيرا يه وه.

له دووره ده ستى كه لیدهردا، خوڤر دائه چوو و سي بهرى
كه لميشى و هيسره كهى به دواياندا له رهى نه كرد. له كوڤره
رپى سینهى گرده كه وه، هيسره كارامه و پيره كهى، به نه سپايى
له شى خووى و سواره كهى سه رنه خست. روخسارى كه لميشى
دا گيراو و په ريشان بوو. گنجه كانى هه نيه و نيوان دوو برووى
زياتریش به قوولدا چوو بوون و چاوه خره كانى له گه ل نه وهى
پوويان له بيا بان بوو، پوانگه يه كى تريان به دى نه كرد. په شمهى
هيسره كهى له مه چه كه نه ستوور و توو كنه كهى ئالاند بوو
و به شينه يى لى نه خوورپى. ليوه كانى ليك جوت ببوون،
به جوړيک كه درزى ده مى له بن سميلدا ون ببوو. پيستی
پوومه تى پيره ميږد كه زياتر له نيو سه ده به فر و با و هه تاوى
هه لمژيبوو، به دا لانى سه رما و گه رما و سه ختى دا تي په ريبوو،

٢٦٠
كه لیسدهر
به رگت دوووه

لەم کاتەدا -درۆم نەکردبێ- وەکوو چەرمی لیھاتبوو. زبەر و چیرپ و پتەو. بە گۆیڤەری ئەمە، پێستی وەھا ئەیتوانی، کۆلیک پەریشانانی لە درزەکانی دا رابگریت و پێوەی دیار نەبێ و ئارام خۆیا بکات. ئەوەی پوو دابوو تەنھا درزە راست و کورتەکانی نیوان برۆ و ناوچەوانی تۆزقالیک قوولتر ئەکرد. پیرەمیڤرد، ملە کورتەکەمی بردبوویە ناو شانە پانەکانیەو و خامۆش بوو. نەک ھەر ئیستە، ھەمیشە بێزبان و کەمدوو بوو. ھەندیجار، تەنھا ھەندی جار وشەییەکی دەرئەبێ. نە بۆ ھۆیەک و مەبەستی. نە. وشەکەمی بە ھەوادا ھەلئەدا. ئەیفرااند، لە خۆی دووری ئەکردەو. وەکوو بلیی لە گیانی سەررپێژی کردبێ. زیاد لە قەبارە و ئەمە زۆر جار و وشە نەبوو، تەنھا دەنگ بوو. دەنگی نەواز. دەنگی کە بەس خودی پیرەمیڤرد ئەیتوانی بزانی چیبە. بەلام کە گرنگ بوو. وشە، دەنگ، یان ھەر شتیکی تر، لە لای پیرەمیڤرد ھیچ کاریگەرییەکی نەبوو. پارچەییەکی زیادی بوو کە پیرەمیڤرد لە گیانی خۆی ئەکردەو و فرپیی ئەدا. وەک جوولاندنی لەپری دەستی، بزواندنی سەر یان شان پراوەشانندی. بۆ خۆ لادان بوو لە ھەلچوون. خۆ پاراستن لە تەقینەو. ئای بۆ مامە خەمەییەک!

ھەتاوی ماندووی ئیوارە، پەنگی شەرابی دابوو لە گۆنا و تەویڵ و بەرزاییەکانی ناوچەوانی کەلمیشی. ئەشتوانم بلیم بە پەنگی گۆزەییەک، بۆ جاری دووھم لە ناو کوورەدا سوور کرابێتەو. پەنگی مسی سوور. پیرەمیڤرد چاوەکانی ھینابوویە یەک، چینی سیلە چاوەکانی تەنگتر ببوون و برۆ بۆرەکانی داھاتبوونەو بە سەر پیلووەکانی دا. بیدەنگ چال و بەرزییەکانی ئەبێری و ئەرپۆشت و ھیسەر، سوارە لە میژینەکەمی خۆی، بە رێ و لاڤی، ھەوراز و نشیو، قەراخ چەم و یالی گەردا لە سەر پشٹی ھەلگرتبوو و ئەبێرد. ھیسەر پێگەکەمی ئەناسی و پیرەمیڤرد ئەوھندە دەراییسی دەور و پشٹی نەبوو.

سیبهری درېژ، نهرمه نهرمه ههتاوی گهسک ئه‌دا و ئه‌پرژانده ناو دۆله لیله‌کانی ئه‌وبهری که‌لیده‌روهه. که‌لمیشی له‌پر ههستی به‌داچوونی خۆر کرد. هه‌م ههستی به‌وه‌ش کرد به‌سواری هی‌سره‌که‌یه‌وه له‌تهختایی بیابان‌دا به‌تاق که‌وتوو. ب‌لا‌بوونه‌وه‌ی سیبهر به‌سه‌ر بیابان‌دا و -ئه‌وه‌ی که‌ سیبهر ناوبه‌ناو ئه‌بی به‌سیبهرتر، لی‌لتر و قورستر ئه‌بی و؛ گه‌ردیله‌کانی هه‌وا زیاتر تال ئه‌بی‌ت و توخ ئه‌بی‌ت و شه‌و به‌هه‌موو تارمایی و ترسه‌شاراوه‌کانی خۆیه‌وه روینه‌ ئه‌کا و ته‌نووره ئه‌کی‌شئ. پیاو هه‌ر چه‌نده‌ کۆنه‌کار و دنیا‌دیده‌ش، دیسانه‌وه -ئه‌گه‌ر بو ساتیکیش بووبئ- هه‌ست به‌ته‌نهایی ئه‌کات.

شه‌و و بیابان و پیاو. پیاو و بیابان و شه‌و. نزیکترین ده‌نگ له‌شه‌ودا، ده‌نگی هه‌ناسه‌ی چوارپییه له‌ژیر رانی پیاودا. بۆیه له‌بی‌ده‌نگی و تاریکی‌دا له‌گه‌ل ولساته‌که‌ی ئه‌بی به‌هاورئ. به‌رزیی و نرمی پئ تیپه‌ر ئه‌کات و هی‌وابراو نیگای -به‌هی‌وای دۆزینه‌وه‌ی ئاشنایه‌ک- به‌دژاری به‌ناو تاریکایی شه‌وه‌زه‌نگ‌دا ئه‌گه‌رینئ و گوپی -به‌نائومی‌دی- به‌ئومی‌دی بیستنی ده‌نگی ئاشنا به‌شه‌ودا هه‌لئه‌واسئ و؛ دلی خوئی به‌هی‌وای بینینی ئاشنا ئه‌داته‌وه. به‌لکوو نیشانه‌یه‌ک له‌دووره‌وه، له‌نادیارترین دووره‌کانه‌وه به‌رز بیته‌وه و پ‌ایچله‌کینئ. ئه‌م نیشانه‌یه ره‌نگه‌زه‌نگۆله‌ی ملی ته‌گه‌یه‌ک بی. زه‌نگۆله‌ی ملی گازلئ گولمه‌مه‌د.

پیش‌په‌وه زه‌نگه‌گازل؟

رانه‌که ره‌نگه له‌په‌نای ئه‌م گرده‌دا په‌رش و ب‌لا‌وه و هه‌ر مه‌ره و -مه‌روارییه‌ک- به‌سه‌ر سینهی گرده‌که‌دا نه‌خش کراوه. به‌گمه‌مه‌د، ماندووی بیابانگه‌ردیی، ره‌نگه له‌په‌نایه‌ک‌دا پالی داوه‌ته‌وه و ئانیشکی داداوه و دار و توربی‌نه‌که‌ی له‌لایه‌وه داناوه و کاکۆلئ له‌ژیر ک‌لا‌وه‌که‌یه‌وه به‌رداوه‌ته‌وه و سه‌ری داوه‌ته‌ده‌س

با. پهنگيشه پان وهحه ساوه و بهگمحه مهده دهرهفته تى نهوهى دهسكه وتووه، چگووره كهى بخاته سهما و دهنگ هه لبري. هاوده مى بهگمحه مهده چگووره كهى بوو، جوگه لهى رزاندى دلته نكيه كانى؛ هاوارى هه مان.

نهوات خووش بى، بهگمحه مهده!

له ناو كوره كانى كه لميشى دا بهگمحه مهده چكوله ترين و خانمحه مهده گه وره يان بوو. گولمحه مهده ناونجى بوو و كچه كه شى، ئهم شيرويهى -هه والى مهرگى بهينن- بنكوليان بوو. كه لميشى به دهستى ئهم مييينه وه هاوارى بوو. نهك نهوهى كچه به گوپى باوكى نهكات. نهه. هيشتا له وه كه متر بوو كه بتوانى سهركيشى بكات. به لام باوك بوو و له پهنگالهى نيگاكاني كچه كه يه وه ئه يتوانى نه وه بزاني كه كچه كهى يه كروو نييه، نائارام و په موكه. پواله تيكه و سهده ناواخن. ئه يتوانى تيبگات رازيك له كار و كردارى دا هه يه. پيچيكي تيايه. فالنگه يه كي ئالوسكاو و سهر نادياره. بو ئه مه بوو، ئه گهر ميهرى باوكانهى كه لميشى به رامبه ر به شيرؤ به تالى و دردونگيه وه ئاوپته ببوو. بهس به پيى خووى باوكانه خووشى ئه ويست، به لام شانازيى به بوونيه وه نه ئه كرد. به شانازييه وه نهى ئه توانى تىى پروانى. چهند شكوداره پياو بتوانى له هه موو هه لسوكه وتيكي روله كهى شايى به خووى دا بيته وه. ئه مه ئاره زوى كه لميشى بوو. به لام شيرؤ، به په فتار و به كردارى، بهتوى و نهتوى پيره ميردى له و دلخوشيه بييهش كردبوو. نهك به ئه نقهست، به لكوو به خووى سروشتى خووى واى كردبوو. به لام له تهنيشت شيرؤوه، بهگمحه مهده، دلخوازي كه لميشى بوو. دلاوه ريك بوو نه و بوخوى. ئارام و به كاكل.

په نجه دهه و ميهره بان. شاره زاي كار و عاشقى پان. به جى تووره و بهكات پرووخوش. خووشى ئه چرى و خووش چگوورى نه ژهند. دلرفين و ههست بزوين. كه متر لايه نگرى رقه به رى و زورتر

دۆستی خواز. ساده‌دل و بى پيچ و په‌نا. نيگه‌ران بوو نه‌كا دلى
 كهس له خوئ بره‌نجينى و بيره‌وينى. به‌رده‌وام چاوله‌بهر بوو
 نه‌كا رانه‌كه‌ى باريكه‌يه‌ك له ديمه‌زاري جووتيارىك برنيتته‌وه.
 له سه‌رووى به‌گمحه‌مه‌ده‌وه، گولمحه‌مه‌د بوو. كه‌م‌دوو
 و كه‌م بيس. ناوچاو داخراو، وشيار، تيزبېر و ديرجوش؛ وه‌كوو
 پلينگ. پياويك له‌و جوړه‌ى ئه‌و شته‌ى بيوستايه‌ت به‌ده‌سته‌ى
 ئه‌هيئا. دهرفته‌ى به‌وه نه‌ئدا نيوان بيركرنده‌وه و كردارى
 ماوه‌يه‌كى دريژ بخايه‌نى. خوږاگر و گيان سه‌خت. كه‌لميشى
 به‌ ئاشكرا ئه‌يبينى كه‌ جه‌نگ، نيگاي كوره‌كه‌ى ئاوه‌زوو كردووه.
 شتيكى تازه‌ى له‌گه‌ل كه‌وتبوو. شتيك به‌ ناخيه‌وه لكابوو؛ كه
 بو كه‌سوكارى نه‌وازه بوو. چ جايه گولمحه‌مه‌د خوئشى نه‌ى
 ئه‌ناسى. به‌لام كه‌لميشى لانيكه‌م ئه‌يتوانى له‌وه تيبگات كه
 شتيك له‌ گيانى كوره‌كه‌ى دا جوولاه. چاوه‌كانى گولمحه‌مه‌د
 -به‌و جوړه‌ى كه‌لميشى ئه‌يبينى- دوخيكي له‌ده‌س دابوو و
 رواله‌تيكى تازه‌ى په‌يدا كردبوو. ئه‌م نيگايه، ئيتتر ئه‌و نيگايه‌ى
 سى سال له‌مه‌وبهر نه‌بوو. كارامه و پيگه‌يشتوو بوو. پسيپور
 و چالاك. پيره‌مي‌رد ئه‌يتوانى وا بير بكاته‌وه گولمحه‌مه‌د، له
 خولى دوور كه‌وته‌وه‌ى له‌ ران و خيل و خيوه‌ت، به‌ هه‌ندى
 بوچوونى نوئ گه‌يشتوو. به‌لام ئه‌و بير و بوچوونانه چى بوون،
 به‌ چ ئاراسته‌يه‌كا ئه‌رپويشتن، بو پيره‌مي‌رد لي‌ل و ون بوو.
 مه‌زنترين نيرينه‌ى كه‌لميشى، خانمحه‌مه‌د بوو. پياويكى
 سى و پينچ سالان. بالابه‌رز و دژخوو. پارچه‌يه‌ك ئاگر. تيز و
 تال و به‌دجوش. به‌ بچووكترين ناره‌وا وه‌كوو فيشه‌ك ئه‌چوو
 به‌ حه‌وادا. كه‌لميشى ئه‌م هه‌لچوونه‌ى خانمحه‌مه‌دى به
 ميراتى داىكى ئه‌زانى. جاريك ژنى هيئابوو و به‌رى دابوو.
 هه‌ر چى هه‌بوو و نه‌بوو له‌برى ماره‌يى دابووى به‌ ژنه‌كه‌ى و
 ده‌رى كردبوو به‌ بى ئه‌وه‌ى ته‌لاقى دايتت. ئه‌وه‌ چه‌ند ساليك
 ئه‌بوو به‌ ته‌نها ئه‌ژيا و هاويپى خالوى، مه‌ديار بوو. ئه‌وان

له نزيكايه تي خالۆ و خوشكهزا ليك نزيكتر بوون. دوو هاوړې بوون. كورتاني همر دووكيشيان خوار بوو. كرداريان له چاوي همر كهس شاراوه بوايهت، له كهلميشي ئاشكرا بوو. ئهم دووانه، خالۆ و خوشكهزا، دهستيان بۆ ساماني بيگانه ئاواله بوو. بيپهي و بيپاك بوون. تا ئهو رادهيه نهچوونه پيشهوه، كاتي نياز، له تالانكردي ئازه لي ئهم و ئهو - بهدوور له بنه و روهندي خوځيان ههلبهت- دريخييان نهئكرد. خانمحه مه د به تاواني يهكيك لهم تالانانه له چه پسدا بوو. ئهو نهگهر وهكوو نهوانيتر، خووي بدايه ته كار و ژياني ئاسايي، به دوور له هه لچوونه بهناوبانگه كه ي، ئيسسته نه بوا كورپكي گه وره ي هه بوايه بچوايه ته بهر ران. نهك مناليكي بيبار، وهكوو تهموور! پاش تهمه نيك، له سامان و له خيزان، نه سنگي خيوه تيكي هه بوو و نه توپه له قورپك مه ليكي له سهر بنيشي ته وه. خو ي بوو و چوخه ي بهري.

كهلميشي به رووني نه ي نهزاني چ ههستيكي بهرامبه ر بهم كورهي هه يه و چون بيرئه كاته وه ده رباره ي! داوه رييه كه ي له سهر خانمحه مه د لي ل و ئالۆز بوو. نه زور به دل خو شي نه ويست، نه لي بيزار بوو و نه دلي پي خو ش بوو. به لام له قوولاي هه موو ئهم ناروونيه پاره پاره يه دا، ههستيكي مه زن شاردرابوويه وه. شتيك كه مايه ي شانازي پيره مي ردي خيلا تي بوو: سهر ي نه ترس و دلي بيپاكي خانمحه مه د! گورگ گهر هه بوو، خوودي ئهو بوو! ههر وهها ترسه نوك و نينو ك وشك و بهرچاو تهنگ نه بوو. دهستي بۆ مالي هه ژار و هه تيو نه ئه چوو. په وشتي كرйти نه بوو. په نگيشه كهلميشي حهزي نه ئه كرد نزمي له و بابه ته له كورپه كه ي دا بيني. ريخوله ي راست له ورگي هيچكه سدا نييه. نه وه ي هه يه، نه وه نييه هه موو كهس نه ي بيني. خانمحه مه د و مه ديار هاوړي و هاوته مه ني يه كدي بوون. پوژگار واي ويستبو بچووكترين برا و گه وره ترين كور ي

بَلَقِيس هَاوِپَيِي يَهَك لَه دَايَك بَبِن. بُوَيَه ش بُوو كَه لَمِيشِي لَآي
خُوِي بيري ئَه كَرْدَه وَه كَه غَه مِي خُوِي نِي مَه دِيَار لَه هَه مَوَان زِيَا تَر
لَه سَه ر دَلِي خَان مَح مَه د ئَه نِيشِي. چُون كَه ئَه وَ نَه ك مَه دِيَار،
بَه لَكُوو هَاوِپَرِي وَ هَاوِپَشْتِي خُوِي لَه دَه س دَا بُوو.

خَه يَالَ كَه وَ شَه نِي بُو نِي يَه. ئَه وِيش كَاتِي كَه مَا يَهِي خَه يَالَ
بَاوَك، مَنَالَه كَانِي بِي. سَه رَه پَرَاي ئَه مَه ش دَه نِگِي زَه نِگِي گَا زَلِي
گُو لَمَح مَه د رِشْتَه ي بيري پيرَه مِيرْدِي پِچْرَانَد. كَه لَمِيشِي لَه
بَان گَرْدَه كَه وَه چَاوِي بَرِي يَه رَانَه كَه وَ پَه يَكَه رِي بَه گَمَح مَه دِي
بِينِي خَه رِي كِي خِر كَرْدَه وَه ي پَه زَه كَان بُوو. بَه گَمَح مَه د
رَانَه كَه ي رِي كَخَسْتَبُوو وَ ئَه يُو يَسْت لَه بَارِي كَه ي نِي وَ ان دُوو
مَه زَرَاي دِي مَه كَالَه وَه تِي يَان بِيَه رِي نِي. بَه گَمَح مَه د هَه وَ لِي كِي
زُورِي ئَه دَا وَ بَه قِي زَه وَ هَر ا تِي ئَه كُوشَا پَه زَه كَان بِيَه رِي نَه وَه
بَه بِي ئَه وَه ي گَه نَمَه كَان بَشِي لِن. كَار، دَه رَفَه تِي بُو چَاك وَ
خُوشِي وَ وَ تُووِي ز نَه ئَه هِي شْتَه وَه. پيرَه مِيرْد لَه هِي سَرَه كَه ي
هَاتَه خَوَارَه وَه، هَه وَ سَارَه كَه ي خَسْتَه مَلِي مِينَه گَه كَه وَ دَار لَه
سَه ر دَه سْت چُوو بُو يَار مَه تِي بَه گَمَح مَه د. بَه گَمَح مَه د بَه
بِي ئَه وَه ي سَه رِي بَاوَكِي بَكَات، يَان ئِي وَ آرَه بَاشِي لِي بَكَات، لَه
دُوو رَه وَه هَاوَارِي كَرْد:

— پَاشِيَان بَغْرَه، بَابَه. نَاگَات لَه تَه گَه كَه ي خَان نَآپُو بِي.
چَاو بَنِي يَت بَه يَه كَا پُولِي ك بَزَن بَه دَوَاي خُوِيَا ئَه بَا بُو نَاو
دِي مَه كَه. جَسْنِي خِرَآپَه بِي زُوو!

كَاتِي كَه رَان لُووَل ئَه بِي وَ «لَه وَه پَرَان» ي نَآسَا يِي وَ قُورَس،
جِي گَه ي خُوِي ئَه دَا بَه سَم كُوتَانِي تُونَد وَ خِي رَا، لَبَا دِي ك لَه
خُوَل ئَه چِي بَه حَه وَادَا وَ رَانَه كَه وَه هَا لَه تُو زْدَا وَ ن ئَه بِي كَه
لَه دُوو رَه وَه هِي چ دِيَار نِي يَه مَه گَه ر گَه رْدَه لُوو لِي كِي تُو ز وَ خُوَل.
پَه يَكَه رِي شَوَانَه كَه ش تَه نَانَه ت لَه م گِي زَه لُوو كَه يَه دَا وَ ن ئَه بِي.
تُو ز وَ خُوَل، زَه نِگِي رَانَه كَه گَه ر ئَه كَا وَ پَه ز مَل لَه مَلِي يَه ك
ئَه كُوتَن وَ يَه كِپَار چَه خُوِي پِيَا ئَه دَه ن.

۲۶۶
كَه لِي سَدَه ر
بَه رَا كَت ۱۳۹۹

ران دهسته بوو و خهريک بوو لوول نه‌بوو.
 قيله و قوله، باوک و کوپ رانه‌کهيان له دهرووه‌که دهرباز
 کرد و له دريژايي به‌ستيني چه‌مه‌که‌دا مؤليان دان. پاشان
 پيکه‌وه چوونه بن دارپک و دانيشتن. که‌لميشي نانه‌کهي
 به‌گمحه‌مه‌د و نواله‌کهي "به‌براو"، سه‌گي راني له توريين
 دهره‌ينا و له به‌رده‌ميانا دايانا. به‌گمحه‌مه‌د نواله‌کهي هه‌لگرت
 و پارچه پارچه هاويشتيه به‌رده‌مي سه‌گه‌که که له سهر
 قاچه‌کاني دانيشتبوو و کلکي نه‌دا به‌عهرزا. پاشان تیکله‌کهي
 له تووره‌که‌که دهره‌ينا و له باوکي پرسى:
 – خو نان نه‌خوي؟

بوچی نه‌خوات؟ به‌گمحه‌مه‌د له سهر نه‌ژنوي سوورا و
 لنگي يه‌که‌م بزني راکيشا و تیکله‌کهي له ژير گواني بزنه‌که‌دا
 پاگرت و دهستی کرد به‌دوشين. پيره‌مي‌رد ههر وا له بنه‌وه
 سه‌يري کوره‌کهي نه‌کرد و نه‌ي نه‌زاني چون سهری قسه بکاته‌وه.
 چله بارپزه‌يه‌کي له ناو په‌نجه پان و نه‌ستووره‌کاني گرتبوو
 و ورد وردی نه‌کرد. ورده‌کاني بارپزه‌کهي به‌نووکي په‌نجه‌کاني
 نه‌گووشا، نه‌رمي نه‌کرد و نه‌يوه‌رانده سهر عه‌رزه‌که. پاش
 توژیک به‌گمحه‌مه‌د به‌کيته‌له‌ي شيره‌وه گه‌رايه‌وه. به‌رامبه‌ر
 به‌باوکي دانيشت و له کاتيکا مه‌شکهي خه‌سته‌کهي له بني
 توريينه‌که دهره‌نه‌ه‌ينا وتي:

– مه‌ره‌کان خه‌ريکن وشک نه‌که‌ن، بابه.

که‌لميشي وتي:

– وه‌رزيش خه‌ريکه کو‌تايي پيدي کوپم.

به‌گمحه‌مه‌د سه‌ريکي راوه‌شان‌د و سووچيکي ده‌مي
 مه‌شکه‌کهي دايه ده‌ست باوکي. سووچيکيشي به‌ده‌ستي
 چه‌پي خوي گرت. کيته‌له‌ي شيره‌کهي کرده ناو مه‌شکه‌که.
 کيته‌له‌کهي دانا. ملي مه‌شکه‌کهي توند به‌ست و وه‌کوو
 مناليکي مه‌لو‌تکه‌کراو گرتي به‌ده‌ستيه‌وه و که‌وته ژه‌ندني.

شیره‌که ئه‌بوا له ماسته خهسته‌که وه‌ربدری و تام وه‌ربگری. که‌لمیشی چارۆکه‌ی نانه‌که‌ی کرده‌وه. نانه‌که‌ی له‌ت کرد و پارچه‌کانی کرده‌ ناو باییه‌که. به‌گمحه‌مه‌د ده‌رگای مه‌شکه‌ی کرده‌وه و شیره‌که‌ی کرد به‌ سهر نانه‌که‌دا؛ به‌لام پیش ئه‌وه‌ی تۆپه‌له‌ی خهسته‌که‌ بکه‌وێته‌ خواره‌وه، په‌ته‌که‌ی تی‌پێچایه‌وه و خهسته‌یه‌وه توریینه‌که. چۆکی دادا و به‌ سهر قاپه‌که‌دا دانه‌ویه‌وه و په‌نجه‌ ره‌شه‌کانی تی‌خست بۆ تی‌که‌کردن. که‌لمیشی پیش ئه‌وه ده‌ستی پێ‌کردبوو.

کاتی‌که دوو پیاو تی‌گوشینی شیر و تۆراخ ئه‌خۆن پێ‌که‌وه، بۆ هی‌چکامیان کاریکی له‌وه پێ‌ویستتری نییه‌ که وه‌لامی پارووی خه‌نیم به‌ پاروویه‌کی زلتر بداته‌وه. که‌ وا بوو ههر دووک تا دوا تی‌که تی‌گوشینیان خوارد به‌ بی ئه‌وه‌ی وتووێژیان له‌ چهند وشه تی‌پهر بکات. دوا پاروو که‌لمیشی هه‌لی‌گرت، بنی قاپه‌که‌ی پی‌ لسته‌وه. ته‌له‌ پووشیکی لی‌کرده‌وه و کردی به‌بن ددانه‌کانیا. قاچی له‌ ژیر رانی‌دا می‌رووله‌ی کردبوو. که‌لمیشی قاچی له‌ ژیر رانی ده‌رهینا و له‌ سهر عه‌رزه‌که‌ پایکی‌شا. روخساری کابرا به‌ گزگزی قاچی تی‌کچرژا و ده‌نگیک له‌ بن گه‌روویه‌وه ده‌رپه‌ری. به‌گمحه‌مه‌د له‌ بنه‌وه پێ‌که‌نی و کلۆیه‌کی گرت ته‌گه‌که‌ی خان‌ناپۆ و به‌ های و هوو وتی:

— که‌ی دانه‌که‌وی ئه‌م به‌رازه؟!

روخساری زبری پیره‌می‌رد له‌وه گزگزه‌ی له‌ ده‌ماره‌کانی‌دا په‌یدا ببوو، هاتبۆوه‌ یه‌ک و پێستی گووشه‌رابوو. به‌گمحه‌مه‌د نه‌یتوانی له‌ بینینی خێچ و خوارکردن و ده‌موچاو تی‌کنانی پیره‌می‌رد پیش به‌ پێ‌که‌نینه‌که‌ی بگری. دای له‌ پرمه‌ی پێ‌که‌نین. پێ‌که‌نینه‌که‌ی ئه‌وه پیره‌می‌ردیشی خسته‌ که‌نین. ههر دووک پێ‌که‌وه پێ‌که‌نین. قاقا! به‌گمحه‌مه‌د به‌ گالته‌، قاچی له‌ قاچی باوکی نزیک کرده‌وه، پیره‌می‌رد له‌ ترسانا پی‌ کیشایه‌وه و به‌ سهر عه‌رزه‌که‌دا تلایه‌وه و خۆی له‌ به‌گمحه‌مه‌د دوور خسته‌وه.

٢٦٨
که‌لی‌سده‌ر
به‌رگه‌ت ١٩٩٥

بهگمحه مه د هر وا پچر پچر پئنهكهنی و داردهستهكهی وهكوو مار بو لای قاچه خهوهتوووهكهی باوكی نهخزاند. پیرهمیرد لهپهسا پئنهكهنی و نهتلایهوه و لهسهریهك نهیوت:

— مهكه، مهكه، كوره مهكه. بیپیر مهكه، مهكه...

بهلام چهنده پیرهمیرد زیاتر له پئنهكهنیندا خهريك بوو غهشی نهكرد، نهتریقایهوه و خوئی نهسووراندا؛ بهگمحه مهدی جهوان یاخیتر نهبوو و سهری دارهكهی زیاتر نههینا به ژیر پیی باوكی دا. كه لهمیشی نهوهنده پئنهكهنیبوو ئاو به چاویا نههاته خوارهوه. پیرهمیرد چارهی بو نهما جگه لهوهی سهری دارهكهی بهگمحه مه د بگری. سهری دارهكهی به هر دوو دهست گرت و نهژنوئی راستی، كوئهكهی لهشی، كوتا به عهززا و پیچاندی تا دارهكهی لهدهستی جهوانهكهی دهرهینا. پسپوور؛ به پیچ و خولیک توند، لهشی بهگمحه مهدی لوول كرد و دارهكهی له ناو دهستهكانی دهرهینا و خستیه ژیر پیی. بهگمحه مه د كه له زورانكهدا بو لایهك تل ببویهوه، خوئی كوكردهوه و پاشماوهی پئنهكهنهكهی به شهرمهوه له پوخساری كال ببویهوه. سهرهرای نهمش بو نهوهی خوئی له شهرتوشو نهخستیی، وتی:

— دیسانیش نهو فرهت لیدام! ناخرهكهی نهبی فیری بيم.

كه لهمیشی دارهدهستی كورهكهی بو حهوا دا و به

ههناسهبرکی وتی:

— خووم فیرت نهكهم، بهلام نهك نیسته، بهلكوو

نهوكاتهی كه خووم نیتر نهتوانم بهكاری بهینم!

بهگمحه مه د وتی:

— میراتم ناوئی، خوشیهكهی لهوه دایه لیتی بدزم.

كه لیسه

به رگی بهكه

خوئی په نجان دووه. ههزی نهكرد نهی توانیا دارهكه له دهستی

بهگمحه مه د دهرهینئی. بهلام دهری هینابوو. رپی گه پانهوه

نه‌بوو. نه‌گهریش هه‌بوو، کي چووژاني پيره‌ميرد ديسانه‌وه‌ش له خوئي نه‌بوردي؟

به‌گمحه‌مه‌د به بيانووي هه‌لگرتني کيته‌له و قاپ پشت به باوکی دانيشت و خوئي به تووره‌که و کيته‌له‌وه خه‌ريک کرد. دوو پياو: باوک و فرزه‌ن ليک دوور که‌وتبوون. هه‌ولئیکی نه‌ويست بيانخاته‌وه يه‌ک. که‌لميشی به‌سه‌برتر له گه‌نجه‌که‌ی زياتر له بهر بيده‌نگی تاوی نه‌هينا. سه‌ری داخست و ئانيشکی دادا. به‌گمحه‌مه‌د، نه‌باو شتيک بلئي، نه‌گينا دلئي نه‌ته‌قی. بي‌ئاگا و به بي نه‌وه‌ی ويستبيتي ده‌نگی هه‌لينا:

— نه‌ی سه‌براو کوا؟ نه‌مه‌ که‌ی شيوه‌ی هاوريه‌تیه؟
نه‌وه دوو شه‌وه نه‌هاتوته سه‌ر ران! که‌س نازاني کوپي حاجی په‌سه‌ند بو کام دوژه‌خی برد؟

که‌لميشی وتی:

— ره‌نگه نه‌مشه‌و بيت.

به‌گمحه‌مه‌د به پرووی باوکيا هه‌لگه‌رايه‌وه:

— مه‌گه‌ر تو لای ره‌شماله‌کانه‌وه نايه‌ی؟ نه‌گه‌ر بيويستايه‌ت بي، له‌گه‌ل تو نه‌هات!

که‌لميشی وتی:

— ماندووي ريگه‌ی شه‌و بوو.

به‌گمحه‌مه‌د پرسى:

— کوپي حاجی په‌سه‌ند بو کوپي بردبوو؟ هات بو ئيره، چرپاندي به گوپي‌دا و له‌گه‌ل خوئي بردی! ره‌نگه تا ئيستش له تالان نه‌گه‌راونه‌ته‌وه؟

— بو تالان نه‌بووه. له بهر دلئي خالو مه‌ديارت بووه.

— که چی بيئي؟

— روپشتوون کچه‌که له چوارگوپيشلی بهينن. مه‌ديار ويستبووي نه‌و کاره بکات.

— ده‌ی، پاشان؟

— براكه‌ی تۆ، گۆلمحه‌مه‌دیش به‌شدار بووه.

— باشه، پاشان؟ ئه‌نجام؟

كه‌له‌میشی تۆزیک پاما، پاشان سه‌ری هه‌لینا و چاوی برپیه
چاوه‌کانی کورپه‌که‌ی. مانگه‌شه‌وی لیل دابووی له‌ روخساری
به‌گمحه‌مه‌د و چاوه‌ جوانه‌کانی وه‌کوو دوو چالی ره‌ش سه‌یری
پیره‌میردیان ئه‌کرد. وه‌لامیان ئه‌ویست. كه‌له‌میشی چشی
لیکرد و لیوی بزواند:

— ئه‌نجامی دلته‌زین!

به‌گمحه‌مه‌د به‌ په‌له‌ قسه‌که‌ی باوکی بری و وت:

— کاکه‌م هیچی به‌ سه‌ر هاتوو؟

— نه‌!

— ئه‌ی؟

كه‌له‌میشی وا به‌ جه‌خته‌وه‌ وتی «نه‌» وه‌کوو بللی به
خۆشی ئه‌لی. دلی به‌گمحه‌مه‌د ئارام بوو. كه‌له‌میشی له‌وه
پاش به‌ هیوری و به‌ قورسی زمانی هه‌لبیری و ئه‌وه‌ی بیستبووی
بۆ کورپه‌که‌ی گیراپه‌وه‌ و له‌ کۆتاییش‌دا داوای لیکرد كه‌ ئه‌و رازه
— ئه‌بی— نه‌چیتته‌ ده‌ره‌وه‌:

— هه‌مان شه‌و ناشتووینا. به‌کیک له‌وانه‌ی

چوارگۆیشلی‌یش کوزراوه‌.

به‌گمحه‌مه‌د وه‌ک ئاگریک كه‌ دئه‌مرکیته‌وه‌، بلیسه‌ی له
چه‌م و چینی نیوسووته‌کان‌دا شارده‌وه‌ و له‌ به‌ر چاو و ن بوو.
خۆله‌میش. چله‌ نیوسووته‌ وشک و قرچاوه‌کان تیکشکان و
هه‌لوه‌رین و له‌ ناو خۆله‌میش‌دا شاردرانه‌وه‌. هه‌موو شت ئارام
بوو. به‌و جوړه‌ی ئه‌توت ئه‌م ئاگردانه‌ قه‌ت نه‌گراوه‌. سه‌ری
خنبوویه ناو شانیه‌وه‌ و چاوی له‌ خاکی شه‌وی نووته‌ک بوو.

٢٧١

كه‌له‌میش

به‌رگه‌ی په‌که‌مه‌

لیک گریدراو و خامۆش. دیار نه‌بوو چی له‌ ناخدا تیئه‌په‌رێ.
باوک سه‌یری ئه‌کرد. ئه‌توت سه‌یری سندنایک ئه‌کا. نه‌ی
ئه‌زانی ئه‌بی بللی چی؟ جه‌ربه‌زه‌ی لیو بزواندن. ئه‌ویش سه‌ره‌پرای

ئەو ھەموو دەستەنگىيە لە ئاڭاوتن دا. بە باشتى زانى ھەر
وا بېدەنگ بى و لېبگەپى ئەو كوانە خۆى دەم بكا تەوھ. نەكا
قسەى پېرەمپىرد بېتە نەشتەرىك و خويىن لە دلى بەگمھەمەد
فېشقە بكا ت. بۆيە بېدەنگ بوو.

بۆپە شەمىنەى شەو لە پەيكەرى پياوھەكان ئالابوو و ئەو
دووانە تەنھا تارمايەكى يەكديان ئەبىنى. دوو پياو لە لاى
يەكەوھ لە سەر عەرزەكە دانىشتبوون. دوو بەرد لە تەنىشت
يەكەوھ لە سەر عەرزەكە دانىشتبوون. بەرد، بەلام تاوى
ئەھينا. خۆى لەبەرەمبەر بارپىزەى ئاسمان و تېشىكى ھەتاو
و سەرماى نيوھ شەوان دا رانەرگرت. بەرد لە سەر جىي خۆى
نووستبوو. نەجوولان سىروشتى تەى. ئەتوانى تا كوٹايى دنيا
بېدەنگ دانىشى. بەلام مرووف؟ ليدان و جوولان بو تاويكىش
ليى ناگەپى. شتىكى، شتىكى ناسراو و نەناسراو ھەمىشە
لە دەروونى دا ھەلئەقولى. ھەلچوونەكەى ناتوانى بو ھەمىشە
بشارىتەوھ. تاوھىنان و بەردەوامبوونى كەش و سنووورپىكى
نيە. كوٹايەكەى سەرپىز ئەبى و فېشقە ئەكا. وەكوو كانى
ھەلئەقولى. يا خود ئەوھى ئارام، ئارامتر، دلۆپ دلۆپ، مايەى
دلى ھەلئەپىزىنى. بە ئەسرىنىك، بە وشەيەك، بە ھاوارپىك.
بە تىزايى خەنجەرىك، بە تىرىك يان بە تەقەيەك.

كەلمىشى لەم كاتەدا چاوەپوانى كاردانەوھيەك بوو لە
لايەن لاوھەكەيەوھ. تۆ بلىي چى بلىي؟ چى بكا؟ بەگمھەمەد،
نەرمە تەكانپىكى دا. موچرەكە. لەو بابەتەى پىستى عەرز لە
كاتى پوانى گيادا لەش ئەبزوپىنى. بەگمھەمەد سەرولى لە
ناو شانەكانىەوھ ھەلينا و پرووى كرده باوكى. پىستى بۆر و
زېرى داگىرسابوو، تىك نرابوو و تووپە بوو. نوپنەرەوھى گپى
دەروون. ھۆشى زياتر لە لاى خۆى بوو. تا رادەيەك كە ئەگەر
پېرەمپىرد لە بەرامبەرەوھ نەھاتبا، پىي نەئەزانى. كەلمىشى
لەكاتپىكا مەرەكانى لە سەر رپى خۆى لائەدا، ھاتە پىشەوھ و

٢٧٢
كەلىسەدەر
بەرگەت ١٩٩٥

لاى بهگمحه مهده وهستا و وتى:

– له بيرم چوو پيٽ بليټم گولمحه مهده پيامى بو ناردووم
ئەبىٔ بچم بو دهرزبهر. ئەلئى له درهوى ديم مانوو بووه.
رهنگه ئەيهوى بگهريتهوه بو سهر رهشمالهكان، بو لاي
پانهكه. ئەترسم قسهى شهوى دى له شوپنيك باس كرابى.
له سهريشهكهى ئەترسم.

بهگمحه مهده قورسايى خووى له سهر دارهكه هه لگرت،
ئهو هه ناسهى له سينگى دا چهپسى كردبوو دايه دهرهوه و وتى:
– ئەى بو وهستاوى؟ ده برۆ ئيترا!

– وتم... وتم چوارپيټكه... پشوويهك بدات.

بهگمحه مهده سهرنجى دايه ئەو سوارهى به داوينى
گردهكه دا سهر به رهوژير بو لايان ئەهات. سوار و ئەسپ له بهر
تريفه مانگدا وهك تارمايى ئەهاتنه پيش. رهگهيهكى توخ
و رهوان. به ئارامى ئەهات و له پهسا لايان نزيك ئەبوويهوه.
كهلميشى يش چاوى لئى بوو:

– سه براو!

– ئەبىٔ خووى بى. ئەگهر ئەتهوى برۆى، رپكهوه ئيترا. بو
وهستاوى؟

كهلميشى، شتيكى ئەويست بلئ، قوتى دايهوه و
دهسكهوسارى هيسرهكهى پاكيشا. له پانهكه چوو دهرهوه و
له لاي بهرديكهوه رايگرت و سوار بوو. هيسرهكه كهوته رى،
كهلميشى ئاورى له بهگمحه مهده دايهوه و هاوارى كرد:

– په ياميكيت نيه؟

بهگمحه مهده دارهكهى هه لسوورانده به دور سهرى دا و

وتى:

– به دايكم بلئ دهرهت بكه ديم بو سلاو كردن.

پيره ميټر له پانهكه دور كهوتهوه و له شهودا ون بوو.

ناوقه دبر ئەچوو بو "عهولا گيو"، له سهر رپى قوچان.

له عهولآگيو بۆ سولتاناوا. سى رېياني سهبزهوار - قوچان - نەيشاپوور. له سى رېياني سولتاناوا ئەبوا بچى بەرهه نەيشاپوور. پيش ئەوهى بگا به هيممهتئاوا، دهرزيوهر له ژير خوردا كهوتبوو. بيگانه و نادار.

كهلميشى، هيسرهكهى بهردابوو. هيسر به چال و بهرزى رېگهكه، له باريكه ريهكهوه ئارام ئارام، به توراويى پى ههئەگرت و ئەچوووه بۆ مالهوه. ئاشنا و خووگرته، هيسر ئەرويشت و كهلميشى ئەگەر بشخهوتايهت، هيسر يهكراست تا بن ديوارى مالهوه له دهرزيوهر ئەيبرد و لهوى داي ئەنا.

كهلميشى دهسكهوسارهكهى له مهچهكى ئالاندبوو و پى كردبوو به ئاوزهنگيهكهدا كه خوى به گوريس دروستى كردبوو. ههنيهى نابوو سهردهستى و دهستهكانى له سهر كهلهگى كورتانهكه داناوو، چاوى ليك نابوو و خهوى ليكهوتبوو. پيرهميبرد سهرانسهرى دهشتهكهى پهله پهله له خهودا تيهپ كردبوو. كازيوهى زيوينى نەيشاپوور. پهنگدانهوهى به سهر دهشتى مارووسدا ئەپژاند. زهلايى بهياني وهكوو ئاوى سازگارى كانيهكان له قهراخى رۆژههلاتهوه ههئەقوليت و پووناكى شينباوى خوى به سهر عهرزدا ئەباريئى. خهلكى دهشتهكى بهو ههوايه ئەئين «تاريك و روون». روونه، بهلام تهماوى و ليئه. تاله، بهلام پووكراره و دلرفينه. زيوينيكه دهم به دهم پهنگ ئەگوپى و ئەبى به شيرى. كاتيكه شهو له پانتايى بهياني دا ون ئەبى و ليك ههئەبپى. بليسهى زيوينى خور، ئارام ئارام له پهناى كيوى دووبرارانهوه سهر دهرئههيئى. بهياني تيريزى بهوهجى له گياني تاريكى ئەگرى و به گوشاريكى بهتهوژم قاپوورى ئەترهكيئى و بهههولدانيكى بهردهوام، پاش ئەوهى شهو تيهپهپهكات، لهدايك ئەبى كورپهى بهيان. له سهر دهستى بهياني، پهلهوه كهوتوونهته بالهفپه. كهروهاله

٢٧٤
كهلميشه
بهركت ١٩٩٥

و چۆلهکه، پیکهوه سروودی بهیانی ئەخوینن. کۆمەڵ کۆمەڵ.
 جوانتر له بهیانیی دهشتی نهیشاپوورمان... ئایه دیوه؟!
 کهلمیشی سهری هه‌لینا، چاوی له دهوروبه‌ری کرد و پاش
 ئەوهی شۆینه‌کانی ناسیهوه، هاتهوه به خویا، له‌شی ئازاد کرد
 و قیت بوویهوه. کلاوه‌که‌ی ریک کرد و به باویشکیک داگیراوی
 زه‌خه‌وی ره‌واندهوه. دهشتی نهیشاپوور تا دوورترین به‌ره‌گه‌ی
 روانین، له ژیر نیگای دابوو. ئەملا و ئەولا، دوور و نزیک،
 جارچاره‌ پیاویک، کلۆیه‌کی بزۆز، به سه‌ر عه‌زدا ئەخزا و پێ
 به پێی که‌ره‌که‌ی ئەرویشت. هه‌ندێ جار کۆمه‌لیک پیاو و ژن
 و منال و چوارپیکه‌یان. به‌جی و بی‌جی، تا‌قه‌ پیاویک لکابوو
 به پارچه‌ زه‌وییه‌که‌وه، چه‌مابوویهوه و کاری ئەکرد. خه‌لکی
 په‌راگه‌نده‌ی گونده‌کانی دهشت، پارشیو له‌خه‌و رابووون و روو
 له زه‌وی، روویان له‌خاک کردبوو.

دره‌و، کازیوه ئەبێ ده‌ست پێی بکا. ئەمه نه‌ریتیکی کۆنه.
 کاری دره‌و تا‌کوو چاشت به‌رده‌وام ئەبێ. پاش ئەوه‌ش په‌نا بو
 سیبه‌ریک و گۆزه‌ ئاوێک و کتیرییه‌ چا و جگه‌ره‌یه‌ک. ئەی که‌سانی
 که‌لمیشی چۆن بوو هیشتاش له مال نه‌هاتبوونه ده‌ر؟ دیمه
 کاره‌که‌یان نیوه‌کاره‌ بوو و که‌لمیشی حه‌زی ئەکرد کاتی‌که‌ به
 لای مه‌زراکه‌ی‌دا تی ئەپه‌رێ، ژن و منال و بووکه‌که‌ی بیینی کار
 ئەکه‌ن. له به‌ر ئەمه‌ش پێی به‌ره‌و کیلگه‌که‌ لارکردبووه. به‌لام
 ئەوا له سه‌ر زه‌وییه‌که‌ بوو و هه‌یچکه‌سی له‌وی نه‌ئەبینی.
 تاویک مایه‌وه و هه‌ی کرد له هه‌یسه‌ره‌که‌. تیرژی هه‌تاو له
 نیوان دووبرانه‌وه رووابوو و که‌لمیشی سیبه‌ره‌ درێژه‌که‌ی خۆی
 له‌به‌رده‌می‌دا بینی. واته‌ خۆر هه‌لاتبوو. به‌ نه‌رمه‌ هه‌ورازی
 گرده‌که‌دا سه‌رکه‌وت و تل بوویهوه: ده‌رزیوه‌ر.

هه‌تاو دابووی له بانه‌کان و کلاورۆژنه‌ی بانه‌کانی ره‌نگ
 کردبوو. دوو سی ژن له سه‌رچاوه‌ی کارێزه‌که‌ له هه‌لسه‌ و
 دانیشه‌دا بوون. که‌لمیشی پێی وابوو ئەبێ یه‌کیکیان شیرو

بى. زيوريش پەنگە لەوى بى. سەرەراي ئەمانەش پىرەمىرد
 پىي خوى بىرى. چووہ ناو ئاوايى، لەپشت ديوارى مائەكەيدا
 لە ھىسرەكە دابەزى. دەسكەوسارەكەى گرت بە دەستىەوہ و
 چووہ حەوشە. "بادى"، لۆكى گولمەمەد لە سەر سفرەكەى
 چۆكى دادابوو و لە خەلكى مال كەس ديار نەبوو. كەلميشى
 تاويك وەستا، ھىچ دەنگ نەبوو. ئەتووت ھەمووان مائەكەيان
 بەجى ھىشتبوو و رۆيشتبوون. كەلميشى رەشمەكەى خستە
 مى ھىسرەكە و چووہ ژوورەوہ. غەوارەيەك لەوى بوو: مارال.
 نىگاي پىرەمىرد كەوتە سەر روخسارى كيژەكە. بلقيس لە
 لايەكەوہ دانىشتبوو، پانيەى سەرى نابوو بەديوارەكەوہ و،
 پەنجەكانى لكاندبوو بە ناوچەوانىەوہ، چاو و پرووى داشاردبوو
 و -ماتەمىن- بە ئارامى خوى پائەژەند. بىرەنگ و پرسەدار و
 خاموش، پەنگى رەنجى لى نىشتبوو، پاشماوہى قيژە و خرۆش
 و ھاواركردن. شوپنەوارى جى نىنۆك بە گۇنا رەش ھەنگەرپاوە
 داتەكاوہكانى بلقيسەوہ ھىشتاش ديار بوو. ئەگەر ئارام بوو
 و دەنگى دەر نەدەھات لە بەر ئەوہ بووكە ھىزى لە بەر براپوو
 و بەرپاستى دەنگى دەر نەئەھات. شيوەن و خو كووشتن قووتار
 ببوو. قز پىنەوہ و سىنگ كوتانىش، نالە و نەفرىن شيوەنىش!

«بۆ كوئى رۆيشتى، براكەم؟»

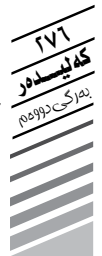
ئەوا بىدەنگى دەھرى بوون لەگەلى كەوتبوو. شتىك
 وەكوو نىشتنەوہى ھەلچوون. ئارام گرتنى ئازار. بەزىوى كووست
 كەوتوو. ئارامى نىشتنەوہى گىژاوى چەم. جى پىي ئەشكەنجە
 بە روخسارىيەوہ. پەردەيەك غەمى مەزن.

«براىەكەم تياچووہ.»

چاوہكانى ئەئەبىنرا، دەستى لە سەر چاوہكانى لا نەئەبىرد،
 چالە تارىكەكانى گيان بانەدا بەچاودا.

پىرەمىرد كە ماندويىتى پى بە سەر غەمىدا زال ببوو، وتى:

– ماتەمىنت بۆ گرتووہ؟

بَلْقِيسِ دهستی له سهر روومهتی هه لَگرت و له پیاوه که ی موږ بوویه وه. چاوه کانی به گریان سوور هه لَگه را بوون. دوو چالی خوین. برژانگه کانی - درکی بیابان - لیک گیرابوون. بیخه وی و ئازار، قوولکهی بن چاوه کانی، قوولتر کردبووه. ئەمه خوودی بلقیس بوو؟ بو نا؟ خووی بوو. ته لاری عه شق و رهنج. که له میشی دانیشت و پالی دا به قالیچه لووله کراوه که ی لای دیواره که وه. کلاوی داگرت و دهستی هیئا به کاکۆله زیوین و تیگچرژاوه که ی دا و وتی:

— رابه ئیتر، شیوه ن کردن به سه. مهرگ بو پیاوه.

که له میشی له ری دووره وه هاتبوو. شهوی نا ئاسووده ی تیپه راندبوو و له شی کوترا بوو. پیویست به وتن نه بوو، ئەبوا خواردنیکی بو دابین بکری. ژنی خیله کی ئەمانه ی له به ره و ئەیزانی. بلقیس به بی هیزی دهستی نایه سهر عه رز و ویستی هه لسی. به لام مارال له پیش ئەو هه لسابوو و چاوه ری بلقیسی ئەکرد. بلقیس پی وت سفره که بهینی و کتربیه که بخاته سهر. مارال وایکرد.

بلقیس هه ر وا له ناو خووی دا بوو، به لام ئیتر دهستی نه کرد به چه تری چاوی. وه ک خووی مایه وه و نیگای وه کوو په له سیبه ریگ بریه چاوه کانی که له میشی. تاویک راوه ستا، پیاوه که ی سه یرکرد و پاشان لیوه وشکه لاتوو و هه لزیواوه کانی به ئارامی لیکه ه لبری و وتی:

به گمه مه ده چی؟ ئەویش ناگادار کرا؟

که له میشی سه ری داخست و وتی:

— خۆم پیم وت.

بلقیس نه یرسی ئەو چی کرد. که له میشی له بهر خویه وه

بو لاندی:

— سندانه ئەو. غه می ئەوت نه بی.

— هه لنه چوو؟

— نه. ئەتويست دابنیشی و شیوهن بکات؟ نه. فرمیسکی
پیاو نرخى له‌مانه زیاتره. تۆ هیشتاش خوو و رهوشتی کوره‌کانی
خۆت نازانی!

— قسه‌یه‌ک، گفتی‌ک؟

— هیچ. خامۆشی خامۆش.

بلقیس ترساو و دل به‌زووخوا وتی:

— له‌وهی ئەترسم. ئەمه‌یه که من نامه‌وی. من له قینی
بێ‌زمان ئەترسم. له‌خوین. نامه‌وی خیل تیه بگلی. نامه‌وی
خوین خوین بهینى. سى کورم هه‌یه. وه‌ته‌ی گولمه‌دیش
گه‌راوه‌ته‌وه سه‌ری چه‌قاندۆته ره‌قه‌له‌ی سینگی، بیده‌نگ بووه
و لیو نابزیوی! ئەترسم. من ئەترسم کابراکه. خانمه‌مه‌د.
ئەویش له بیستنی ئەو هه‌واله گری تی‌به‌رئه‌بی! ناگر له
دلی به‌رئه‌دا مه‌دیار. ئای مه‌دیار، بۆ وا خۆت به‌کوشتن دا،
براشیرینه‌که‌م؟ بۆ خوینی خۆت پرژاند براکه‌م؟ بۆ خوشکه‌که‌ت
زه‌لیل کرد براکه‌م؟ بۆچی دلت ونجر ونجر کردم براره‌که‌م؟
بۆچی، بۆچی براره‌که‌م؟

که‌لمیشی سه‌یری هاوسهر و هاوسه‌رینه‌که‌ی ئەکرد؛
به‌لام، بۆغز گه‌رووی ئەگووشی. نه‌ی ئەتوانی قسه بکات. لالی
لال. گوته‌که‌ی بلقیس نه‌وای ماته‌مین بوو. سه‌ر و شانە‌کانی
وه‌ک که‌ژاوه به‌ملاولادا رائه‌ژه‌نران. فرمیسک له ده‌نگی، له
چاوه‌کانی هه‌لئه‌قولان و گۆنا نه‌جیه‌کانی ئەشۆرده‌وه و تاو
تاو هه‌نسکیک له دلیه‌وه ئەهات. ژنه هه‌ولتی ئەدا ریگا له
غه‌مناڵه‌کانی خۆی بگری، به‌لام خۆ به‌ده‌ست خۆی نه‌بوو. دل
ئەجۆشا؛ بلیسه‌ی ژان.

گه‌رووی پیره‌می‌رد وشک بیوو و پارووه‌که‌ی لی نه‌ئەچوووه
خواره‌وه. ئەتووت کلۆیه‌ک له گه‌رووی دا گیری کردوه.
شه‌ویلکه‌کانی له کار که‌وتبوون. غه‌می ره‌ش، ئیشتیای کوپر
کردبوویه‌وه. په‌نجی بلقیس، هاوپازی سالانی دوور و درێژ،

گیانی ئەخواردەوه و لە هەموو کووشندەتر ئەوه بوو کە پیرەمێرد هیچ کاریکی لە دەست نەئەهات و هیچ گریه‌کی پێ نەئەکرایه‌وه. مەرگ دەردی بێ دەرمانه. پارووه‌که‌ی لە دەمی دەرھێنایه‌وه، لای سفیره‌که‌وه داینا و، پووی لە ژنه‌که‌ی وەرگیرا. سه‌یرکردنی روخساری ژان، ئاسان نییه. ئەویش کاتی‌که ئەو ژانه، روخساری هاوسه‌ری ساڵانی دوور و درێژت بێ. پوژگار ژن و پیاو لە کۆتایی‌دا ئەکا به‌یه‌ک. ئەوه نه‌ بلقیس، ئەوه روخساری خودی که‌لمیشی بوو له‌ ژێر گوشاری ئازاردا ئەتکایه‌ سەر عەرز.

بلقیس پوومه‌تی سه‌ریه‌وه. شیوه‌نه‌که‌ی بوو به‌ نووزه. نووزه‌ی بوو به‌ کپووزانه‌وه و کپووزانه‌وه‌ی به‌ نیونالە. ژانی دلی پیاوه‌که‌ی خووی هه‌ست پیکردبوو و وای پێشان ئەدا که‌ له‌وه زیاتر شین ناگی‌پێ. هاتنی ماراڵ به‌کتیریه‌وه، هه‌واکه‌ی شکاند. هاته‌ پێشه‌وه، کتیره‌که‌ی له‌به‌رده‌م که‌لمیشی‌دا دانا و چوو کیسه‌ی کشمیشه‌که‌ به‌یئێ. بلقیس بوو ئەوه‌ی په‌رده‌ی غه‌می لادابیت وتی:

— کچی عه‌بدوسه. به‌ختی یاره‌ مه‌دیاری مامی له‌ جارێک زیاتر نه‌بینیوه. ئەگەر ئەو ببیسێ ئەبێ چی‌بکات؟ عه‌بدوسه‌که‌م؟ داد و بیداد، جه‌وانه‌که‌م بوو چی وات‌کرد؟ بوچی داخت نا به‌دل‌مه‌وه، مه‌دیاره‌که‌م!

له‌ زۆری ژان و په‌ژاره‌ دلی کابرا تاوی نه‌هینا و تووره‌ بوو: — بوو وا ئەکه‌ی؟ بوو پیت وایه‌ ئەبێ له‌بری هه‌مووان غه‌م بخووی؟ بوو ناهیلی پیاڵه‌یه‌ک چا له‌ گه‌رووم بجیتته‌ خواره‌وه؟ بلقیس وتی:

— باشه، چیدی نالی‌م. لال ئەبم. هیچ نالی‌م، هیچ!

ده‌ستی نا به‌ ده‌می‌ه‌وه، قوروقه‌پ! هه‌لسا و چووه‌ دهره‌وه‌ تاشلپیک ئاو بدا به‌ ده‌موچاویا. ماراڵ پیاڵه‌ و کیسه‌ی کشمیشه‌که‌ی نایه‌ به‌رده‌می که‌لمیشی. چایه‌که‌ی بوو تیکرد و

له کاتیکا سهری داخستبوو، وتی:

— له شهوهوه ههتا بهیانی چاوی نهناوته سهریهک.
سهرانسهری شهو کاری گریان بوو.
کهلمیشی له بهر خویرهوه بوؤلاندی:

— چاره چییه؟ خو زیندوو نابیتهوه. نابیتهوه ئیتر! کاره و
پرووی داوه. بهلام ناکرئ بلیی ژانیشی نییه. برایه ئیتر. مهرگی
برا پشتی پیاو نهشکینئ. چ جایه ژن! نهتوانم چی پی بلیم؟
بهلام نهویش خوئی سهرهرو بوو؛ مه‌دیار نه‌ئیم. یه‌کیکیشی لی
راست بوویهوه و بای سهری بهتال کردهوه. دنیا له سهره‌تاوه
هر و بووه. نهوهی په‌نجه نه‌خاته ناو په‌نجهی خه‌نیم نه‌بی
چاوه‌ریی نهوهش بکات په‌نگه پشتی له عهرز بدهن. پاوی
مرواری، ددانی نه‌هه‌نگیشی له‌گه‌له. هه‌میشهی خوا با
هر له لایه‌کهوه نایه‌ت. هه‌موو هه‌ورازیک نشیویکیشی
به دواویه، مروّف نه‌مه‌یه ئیتر! په‌زیش شه‌ش مانگ له‌ره و
شه‌ش مانگ قه‌له‌و. مامت سالا‌نی سال له‌م ده‌شت و ده‌ردها
خوئی پراوه‌شاندا، نه‌شبوایه هر وای به سه‌ر بی‌ت! ئیسته‌ش
نه‌بوایه، شه‌ش مانگی‌تر هر وای لی به سه‌ر نه‌هات. وه‌کو
پوژ لام پروون بوو مه‌دیار ته‌مه‌نی دریز ناکاته‌وه. چاره‌نوس واپوو
نه‌م زه‌نگوله‌یه کوپی چوارگویشلی بیکاته مل پشیله‌که...
بهلام له هه‌ق لا نه‌ده‌ین سه‌ره‌پای هه‌موو سه‌ره‌پویه‌کانی
مروّفیکی له به‌ر دلان بوو. خو‌ش سه‌ر و زمان و عه‌ودال بوو.
قو‌شمه بوو، بهلام قه‌شمه‌ر و ناجوامیر نه‌بوو.

بلقیس هاته‌وه ژوره‌وه. بی‌ده‌نگ بوو، بهلام پروومه‌تی
هیشتا قرجاو بوو. کهلمیشی براندیه‌وه. هر چه‌نده نه‌گه‌ر
بلقیسیش نه‌هاتایه‌ت، قسه‌یه‌کی وای نه‌ما‌بوو بیکات. بلقیس
له‌گه‌ل خوئی دا تارماییه‌کی قورسی هی‌نایه ژوره‌وه. نه‌م قورساییه
ریگه‌ی هه‌موو قسه‌یه‌کی گرت. بلقیس له لای پیاوه‌که‌یه‌وه
دانیش‌ت و ده‌ستی دایه پیا‌له‌که، بو نه‌وهی بوئی پر‌بکاته‌وه.

ئامادى دابىن كىردنى ئەو شتە بوو پىاوهكەى ئەيويىست. ئەتوت وای به باش زانیوه، گىرپانهكانى هەلگىرى بۆ خوۆى و بهجى و بهكات، له تهنهائى دلىدا هەلپانرژىنى. له ژىر پەردەى ئەو غەمەى به سەر ژوورهكەدا زال ببوو، بلقىس هەستى كردبوو قىسەكانى دلى تهنانت بۆ مېردەكەشى بېگانەيه، بۆيه لهوه زياتر نهويىست باسى بكات. بىرى كردبوويهوه، ئارام بگىرى زۆرباشتره. نابى به شىنگىرپانى خوۆى بارىكى قورستر بخاته سەر دلى پىاوهكەى. قبوولى كردبوو وا باشتره به تهنهئا و له تهنهئاىدا قورى غەم بكات به سەرىدا. غەمى دلى ئەبوا له ناو بوخچەيهكدا بپچىتەوه و بىخاته لايەكەوه. ئەم زانە نابى برژىنپتە گيانى كەسىترهوه. ئىستەش نۆرهى ئەو بوو بۆ كەلمىشى ئەوشتانە لەمەر گولمەمەد بگىرپتەوه، كە پىاوهكەى نهى ئەزانى:

– خەوتووە مانووى رپپە هپشتاش.

كەلمىشى وتى:

– شىرۆ بۆ نايت تۆزى گزۆگيا بكاته بهرەيسرهكە. له دووينى شهوهوه يەك پى رپى كوتاوە ئەو رەبەنە. ئەى ئەويكە، زيوەر له كوئيه؟

زيوەر مەنجهلە ئاوهكەى دانا و سەرى برده ژوورهوه و سلأوى كرد. سلأو به سلأو. زيوەر خوۆى له ناو دەرگاكه كشاندهوه و مارال تىگەيشت. ژنە چوو تا گولمەمەد بەئاگا بىنى و بيهينى. دلەكان كەوتبوە ترپە، لەو كاتەوه كە وتوويز پىرووى له مەديار وەرگىرا و پىرووى لەملا كرد بلقىس هەستى كرد هەناسەى سوار بووه. هەستكردن بەتاوانىكى گەوره. كەلمىشى، ئايە له پاش بىستنى هەوالى شىرۆ چى ئەكات؟ بلقىس نهى ئەزانى. هەر وهها نەشى ئەزانى چۆن سەرى قىسەكە بكاتەوه، يارمەتیهكى ئەويىست. يارىك لەم تەنگانەيهدا. كەسپىك كە دەستى بگىرى. گولمەمەد؟ ئەمەش ئەو! به كاكۆلى ئالۆزكاو

و پرومەتی نەشۆراو و چاوانی پەڕیشانەو، چوار چۆوێ
دەرگاکەمی پڕکردەو و هاتە ژوورەو. پوژباشیک و پاشان هەر
لەوێ لە بەر رووناکێ دەرگاکەدا، لە سەر عەرزەکە دانیشت:
— خێرە! بەم بەیانیه زوو؟

کەلمیشی وتی:

— بۆچی هەتا ئێستە هەلنەساوی؟

— ماندوو بووم. بەگمەمەد چی ئەکا؟

— بێ ئوقرە نییه. بەلام ئیوه کەمی دەرڤەت بە مرووف ئەدەن

بەدلی ئازام خەریکی کاری خۆی بێ؟

گولمەمەد سەری خوراند و وتی:

— هەرچی بووه، بووه، گێرانهوێ سوودی چیه؟

کەلمیشی وتی:

— تۆ ئەلیی تەواو بووه. ئەوان ئەلین چی؟ ئەوانیش ئەلین

تەواو بووه؟

گولمەمەد وەلامی دایهوه:

— من خو له لای ئەوان نیم؛ چی ئەلین بابیلین.

کەلمیشی بە بێ ئاگا دەنگی هەلھینا:

— تۆ بۆچی خۆت ئەخەیتە ناو هەموو کاریکەو؟ تۆ چیت

لیداوه؟ یهکیکی تر ئەیهوێ کچه بگیت، تۆ ناوچاوت ئەدیتە

بەر گولله؟ ئەمە هزری کوێه؟ ها؟

گولمەمەد لیوی خوارەوێ گەست و لەشەرمان سەری

داخست. پێستی سیلهی چاوهکانی کۆبوونەو و نەرمە

گوویی گریان تیبر بوو. حەزی نەئەکرد ئەو جوړه قسانه له

کەلمیشی ئەویش لە بەر چاوی مارالدا بیسی. وەلامی باوکی

نەئەزانی. هەلچێ؟ خراپە. بێدەنگ بێ؟ خۆی پێ راناگیرێ. دەم

بکاتەو؟ بلێ چی؟ هیچ. بەس ئەبێ لەسەر خو بێ. ئەگینا

ئەوئەدەت نەئەزانی، قیزه‌ی کەلمیشی ئەچووه ئاسمان، بۆیه

وتی:

– شوکری خوا هیچ نه‌بووه و له خۆتەوه توورە بوویت. هەر وەها براکەى خۆشت لەگەڵ بوو. خان‌نایۆم ئەلێم. جگە لەمانە کاتیکە چوار پینچ پیاوی خیزانەکە بەرەو لایەک ئەرۆن، پێخزمایەتیش لە ئارایدایە، لە لایەن خالەمەوه پووم لێ ئەخەن. من ئەتوانم سەرھەلخەم و بلێم نایەم؟ ئەمە وێژدانە؟ چ ناویکەم لێ ئەنێن ئەوسا؟ پێم ئەلێن کورپی کێ؟ جگە لەوێه ئەوسا ئەلێن کورپەکەى کەلمیشى ناھوارپێه؟ گۆلمحەمەد بە ناوی کێوہ بانگ ئەکەن؟ بەناوی نەدیو و نەباسیاوہوہ خو بانگی ناکەن. بەناوی باوکێه‌وہ بانگی ئەکەن. بەناوی تووہ. بیری دوارۆژ ناکەیتەوہ؟ ئیمە خو ناتوانین کارمان بە سەرێه‌وہ نەبێ؟ ئەتوانین؟ بەیانى رۆژ ئەگەر هات و من درام بە عەرزدا چی؟ نابێ چوارکەس هەبن دەستەم بگرن؟ دلنایام تو ئەوہت ناوی.

پیرەمێرد ئارام وتی:

– نە، من ئەوہم ناوی.

– منیش ئەزانم تو ئەوہت ناوی.

کەلمیشى سوور لە سەر بو چوونەکەى خۆى وتی:

– بەلام کورم، پیاو خو کەما نییە بو هەر شتیکی بێ‌بايەخ خو بختە مەترسیه‌وہ. تا توّم گەیاندۆتە ئەم تەمەنە، تەمەنى خوّم تەواو بووہ. قژی سەرم سپی بووہ. مەرۆف خو هەر وا لە خوێه‌وہ ناگا بەو قەد و بالایە! گیانى من و ئەم ژنە پێخۆرتان بووہ تا گەیشتن، بەو بالاً و باھۆیە. سومای چاو و هیزی ئەژنۆم خەسارکردن تا تو پێگەیشتى. بۆیەشە ناتوانم ببینم پۆلەکەم بێ بە فیدای هیچ و پووچ، بۆچی؟ بو مێینەهەک؟ خواى ئەکرد توویان لە سەر عەرز هەلئەگیرا. مارەتو پیاوانە!

گۆلمحەمەد وتی:

– ئیستە خو من هیچم لێ نەهاتوہ!

— چەند خۆش ئەبوو تۆش شتېكت لى بەھاتايەت!
 نېرىنەيەكم لە ھەپس، يەكېش... بەخوا جوان ئەبوو! ئەم
 قسانە من نابى بە تۆى بلىم. ئەم قسانە ئەبى بکووتم بە
 تەپلى سەرى ئەو مامە بى مېشكەتدا كە بە ئەندازەى
 كەلەشىرېكىش مېشك لە سەرىدا نىيە. ئەلىى كورەكانى
 من سەربازى سپان. ھەر كاتېك بىھوئى بيانخاتە شوپن قنى
 خۆى و بو ھەر جىھەكيان بەرى. ديارە ئىستە كە رېشەم سىپى
 بوو، كەلكم براوھ و ئىتر باوكتان نىيم. واديارە! نا!
 جىى وتووئز نەبوو. گولمحەمەد ئەبوایە جوړېك خۆى لە
 قەرەكە بدزىتەوھ.

لەپر ھەلسا و وتى:

— ھىشتا دەموچاوم نەشۆردوھ.

لەدەرگا كە پىنايە ئەودىو و بە رامووى وەستا. بادى،
 وشترەكەى گولمحەمەد سەرى بو لای خواوئەكەى وەرگىرا
 و دىسانەوھ دەمى بردەوھ بو سفرەكە. گولمحەمەد نىگەرانى
 شتېك بوو. ئالۆسكاو. ھەندى شت ھىرشىان بو ئەھىنا.
 گىانى خەرىك بوو دەئاوسا. شتېك بەدى ئەھات. پاكلەى
 گەردەلوولېك لە بىباندا. گەردەلوول سوور ئەدا، قورت قورت
 ئەبى، لوول ئەبى، بابۆلە ئەبى، ھەلئەكشى و تەنووړەيەك
 تۆزوخۆل سەرئەكەوئى و لە سەر پىيەك دىتە پىشەوھ. لە
 سەر بىبانى دلى گولمحەمەد لوورەى گەردەلوول ئەبىسرى:
 «ئای شىرۆ، ئاينت بسوتى شىرۆ. ئاخ كچەى سۆزانى
 خۆزگە لە سەر ەرز ھەلئەگىراى!»

— ئەم كچە، شىرۆ لە كوئىيە وا خۆى دەرناخات؟

دەنگى تۆكەمە و بەگورپى كەلمىشى گولمحەمەدى ھىنايەوھ
 بە خۆىدا. پىرەمىرد لەچەقى بەردەرگا لە ناو چىوارچىوھەكە
 وەستا بوو. شانى دابوو بەدىوارەكەوھ و دەستى نابووئە سەر
 ئەژنوئى و سەيرى دەوروبەرى ئەكرد. لەپر قەرەئاتى بىنى. چاوى

له سهري چه قى. گولمحه مه د تيگه يشت، له باوكى نزيك بوويه وه و وتى:

— ولساتيكي نازهنينه. وه ك قه ل نه فرې، نهرم، نهرم. مارال له گه ل خوې هيئاو پي تي.

كه لميشى وه ك بلي جادوو كرابي. به بي نه وه ي گولمحه مه د رابگرې، به ره وه نه سپه كه رو يشت و چه ن ههنگاوې به مينې كه وته ته ماشاي. چواپي به بينيني غه واره گوپي تيژ كرد، سمتي سووران د و كلكي راوله شان د. كه لميشى نه سپ ناس بوو. وتى:

— يه كه ناسه، ها؟

— بوو، به لام خسته زير رانم!

نه وه تا باوك و كور شان به شان وه ستابوون و به نيگايه كي نامي ته به ستايشه وه سه يران نه كرد. كه لميشى نيونگايه كي گولمحه مه دى كرد و بزه يه كي ره زامه ندانه سووچي چال بووي ليوه كانى پر كرده وه. گولمحه مه د وتى:

— به لام توژيكي مابوو به ته وقى سه ره وه به مكو تي به عه رزا.

كه لميشى نه ي بيست و وتى:

— ره خشيكه ماشه لا! په كوو! هي عه بدوس خو يه تي؟

— نازانم، مارال چا كتر نه زانې.

مارال لاي ده رگا كه وه وه ستابوو و سه يري نه كردن. گولمحه مه د سه يري كرد و به سه ر تي گه ياند بچي بو لايان. مارال هات. له لاي كه لميشيه وه وه ستا و باسي نه سپ و دلاوه و عه بدوسي بو كرد. كه لميشى هيشتا باش نه پروان بوويه مارال. ئيسته ش به باشي نه نه زانې بيداته به سه رنج. بو يه هه ر وا كه وه ستابوو له سيله ي لاي شان يه وه چاو يكي لي كرد.

گوپي له قسه كانى گرت و پاشان پرسى:

— ناوى چيه؟

— قه رنات.

— ئا... پشوووی چۆنه؟

مارال سهری گولمحه مەدی کرد و گولمحه مەدی وتی:

— پشووودرئۆز. بیندرئۆز. به قەد و شترئۆز. به یەک پشوو له دەشت ئەپەرئۆز.

— به نەرمەش ئەروا، وانیه؟

— خۆ پیم وتی وه کوو هەور. چاوی بینینی هیچ ئەسپیکیشی نییه بکهوئۆز پشیهوه.

— به مە چوووی بو چوارگۆیشلی؟

— ئا...

— له ناو شەر و قەردا چی؟ خۆ پەمۆک نییه؟

— هەتا ئێرە سللی له هیچ نەکردۆتەوه.

کەلمیشی وەرگەرپا. زیوهری بینی خەریکە تێرەکە له سەر پشنتی هیسەرەکە دائەگرئۆز. زیوهر تێرەکە له بن دیوارەکەدا دانا و هەوساری له سەری هیسەرەکە داگرت. کەلمیشی وتی:

— پپویست ناکا روتی بکهیتەوه. هیشتاش ئارەقە ی هەیه. وتم بهو کچه بلین چه پکەیهک گیا بخاته بهری.

وه لأمی کەلمیشی کەس نەیدایەوه. ئەویش له سەر قسەکە ی نەرۆئیشت. کەوتە پئی و وتی:

— چاکە جا، هەر چی بوو تەواو بوو. ئیتر ئەبئ بکهوینه پئی بو لای دیمەکە. بهیانی به لای دا تپپه پیم. پیت وایه چەند پۆزئیر کار ئەبات تا ئەو چوار چله کۆکەینهوه؟

گولمحه مەدی به گومانەوه وتی:

— چوو زانم. ئەوه خۆ بهرهم نییه! نه بهر داس ئەکەوئۆز و نه به دەستکالەوه دیت. ئەگەر له من ئەپرسی ئەلیم لیی بگه پین و پانهکە ی تپ بهردهین. ئەمە باشتەرە تا خۆمان بکهین به گالته جار. گەنم به بهریهوه نییه. نه دەنکی هەیه و نه کا. بهس تەمەنی خۆمان به دیاریهوه خەسار ئەکەین. من لهوه زیاتر ناتوانم وه کو پروپیرئۆز له سەر چۆک بتلیمهوه و

به قن عەرزه که گهسک بدهم! دروینه خو و نییه. دهر و کاری
پیاوه. به لّام ئەمه گهسکدانه. بو ئەمەش بوو په یامم نارد
خۆت بیتهوه. من ئیتر تاقه تیم نه ماوه. ئەگەر تو پات لیبی
ئەمەوی به جیی بهیلم و بچم بو سەر ره شمالهکان. ئەرۆم به
دوای پانه کهدا. له گه لّ به گحه مه د و سه براو. له و شوپینه ی
که لی بووم.

گولمه مه د قسه که ی ته واو کرد، به لّام پیره میرد هر و
بیدهنگ بوو. ئەتوت گولمه مه د ئەوی - قوولتر له وه ی که خو ی
بیری لی ئەکرده وه - خستبوویه ناو بیره وه. پیره میرد تاویکتیر
ئارام بوو. پاشان له بن دیواره کهدا وهستا و وتی:
- واته تو ئەلیی به قه د ئەو تووش که چاندوو مانه کو
نه که ی نه وه؟

- کوا توو تا کو ی بکه ی نه وه؟

- هەرچی هه یه. با دهمەن بی!

- خری که وه. به لّام من ئیتر له مکارانه ناکهم! حه زنا که م
به نیو مەن ریش و سمیله وه قن به سه ر عەرزا بخشینم
و دلّم خو ش بی خه ریکم دره و ئەکه م. له مه و دواش من ئیتر
تاقه ده نکیک ناچینم. ئیمه، ئەبی به رده ممان بزنی و پشت
سه رمان سه گ. شوانم من، نه دیمه کار. دل و دماخی ئەم
جو ره کارانه م نییه. ئەمجوره کارانه بو ره شایی و جووتیار
باشه. ئەوانه ی که ئەلیی دهست و پیمان بهستون و ئەلیی
به سنگ هه وساره که یان له عەرزه تووند کردون! به یانی زوو
وه کو میرووله له کونه کانیان دینه دهره وه و پروو ئەکه نه دهشت
و هه تا ئیواره له سه ر عەرزه که هه لسه و دانیشه یانه و
ئیواره ش به هه مان شیوه وه کوو میرووله ئەگه ری نه وه بو
کونه کانیان. شه ویش پارووه نانیک ئەخون و سه ریان ئەکه ن
به بن لیفه شه ره که یان دا و ئەکه ونه دروست کردنی یه کیکی
وه کوو خو یان. من وا بارنه ها تووم. ئەوه نده ی ئەوان دهست و پی

بهستراون، من بهرم ئاوالهيه. نهه. من له ناو ئهم پيالهيهدا
جييم نايتهوه. به من ناکري، نهروم!

کهلميشی سهره زلهکی ههئينا و پسيپورانه وتی:

— خاوی. هيشتا خاوی. باي جهواني وا له سهرتدا. پيت
وايه تا كوئاي دنيا نهتوانين بيابانگهردی بکهين؟ بتهوی و
نهتهوی نهبي نيشتهجي بين. نهبي له شوينيك ئوقره بگرين.
ناتوانين سال له دواي سال گهنم به دوو بهرامبهري نرخهکی
بکړين. نهتوانين؟ دهرهقهت نايهين. له کوئی بهينين؟ چهنده به
بياباندا بگهريين و پهيدای بکهين، نهبي به جاريک بيکهينه
گيرفانی عهلافهکان. ئيمه نهبي بتوانين نانی خویمان له سهر
عهرز کو بکهينهوه. زهوی. بهروبووم. خو نابی ههموو شتيک به
پاره دهست بکهين! له کوئوه بزائين چوار روژيتر ئهم بيابانهش
تاپو ناکهن؟ بهرودواکی ئيمه نهبي مال و سامانیکمان ههبي
يان نا؟

— بهلي نهبي ههمانبي. بهلام نهک بهم جوړهی ئيسته
ههمانه. گالتهيه مهگهر؟ چوار توبهله قورمان خستوته
سهریهک و ناومان ناوه مال! قهلات! چوار دنکه توومان
پژاندهوه به سهر عهززی بهيار و شوږدا و ناومان ناوه کشتوکال!
ديمهکال! نهو کهسهی که له شوينيك نيشتهجي نهبي،
سهرهتا نيوهرؤژيک ناوی گونديک نهکري بو نهوهی بتوانی
کشتوکالی پيکا. دوو گا نهی پيکهوه، نهک وهکوو ئيمه که
بهم وشتره زهوی نهکيلين. توو به دوو باي نهکړين و وهکو دان
داي نهکهين بو چولهکه و پيشوئی. پاشانيش چاومان نهبرينه
تهختی ئاسمان و به نهفسووس و تامهزرؤيهوه چاوهروانی دوو
دلوپ باران نهکهين. جا دانيشه و چاوهروان به تا ههورهکان
بين و برؤن. بين و برؤن! بهرههم ئا نهوا کو نهکريتهوه؟ نهوه
گهنمه يان پيشی بز؟ زورجوانه، له هونهری لباد کوتان، تنها
ئاو پياپژاندهکی فيرووين! له کوئی ئيمهش گوندمان ئاوهدان

کردوه تهوه؟ تۆو له سهر چى ئهچينين؟ ئهى لهو بهروبوومهش
ههلى ئهگرين. نهشمانكهن بهچاوهوه باشه!

— ئهوه زهوى و ئاو و گايهى تۆ ناوى ئهبهى ئهزانى چهند
كروور پارهى ئهوى؟ ئيمه خو نيمانه. كه وا بوو ناچارين و له
شوونى لهمه باشتريش جيما نايتهوه.

— بو ناچارين؟ له بهر ئهوهى ناوى ئيمهش به سهر چوار
تۆپهله قورهوه بى؟ گيرام نهبى. تۆ ئهگر ئهتهوى ليره
بميينهوه خو ت ئهزانى، بهلام من ئهگر پيمهوه بو ناو ران،
كارى من ئهويه، نهك ئهمه!

— باشه، كامه ران؟ مهگر ئيمه چهن سهد سهر پهزمان
ههيه كه تۆ ئهوهنده نازى پيوه ئهكهى؟ ئهوهندهى ئيمه
ههمانه بهگمههد به تهنها خووشى ليان زياده. خو ت ئهبينى
بهگمههد، مزى شوانكارهههى خو لىم و لهو وهرئهگرى.
واته كامه ران! كورپه شيرينهكهه، ئيمه ژمارهمان له داهات و
داراييمان زياتره. جا تۆ ئهگر ههزرت له رهشماله و دلت بهوى
خوشه، فهرموو بچۆ بو ئهوى.

گولمههد وتى:

— روپشتن كه ئهروم. بهس ههزم كرد وتبيتتم.

كهلميشى وتى:

— منيش ئهوه بيستم. بهلام وادياره لهوهتى له بيگارى
كهراويتهتهوه، ههوا ههليگرتووى. ئيتر خو ت ناگهيه نيته كارى
ورده.

گولمههد نهيزانى چى بلئ.

كهلميشى ههوسارى له هيسرهكهى بهست و چواربيكهى

لهگه ل خو پراكيش كرد بو بهر دهريزنى مائهوه و وتى:

— بلقيس، ههلسه وهه دهرهوه. بهسيهتى ئيتر، چهنده

له بن ديوارى ژوورهوه دابنيشى دلت رهشتر ئهبى. ريكهوه با
بروين. له دهشت لانيكهه ديوار پيش چاوى نهگرتووى.

پیره میرد نه ما. رویشته. که گه یشته پشت دیواره که،
پرووی وهرگیږا و وتی:

بهو کچهش بلئی نان و ئاو بیئی با دوانه که وی.
بلقیس که پیی نابوویه ئهو دیو دهرگا که، له جیی خویدا
چه قی و چاو له چاوی کابرا مایه وه. دامابوو و یارمه تی ئه ویست.
گولمه مه د به دایکی وت:

— به کسه ره ی بکه ره وه. بلئی چوون بو لای مه لا و مارهیان
برپاوه. تیی بگه یه نه که کار له کار ترازواه. ئه مه ی پی بلئی.
توژیک ریشی ئه رنیته وه و پاشان هیور ئه بیته وه. برۆ. منیش
خوم کو ئه که مه وه و له گهل زیوهر ئه چم بو لای که لیدهر،
خواتان له گهل.

— خوات له گهل کوورم.

بلقیس به دوی پیاوه که ی دا چوو. گولمه مه د سه ری
کرد به ماله که ی خویدا و به زیوهری وت چی پیویسته بینته
یه ک. مارال هیشتا نه بزوابوو. ساوه ساوی بوو و به دهوری
خویا ئه سووپا. به هله دا نه چوو بیتم نیگه رانی رویشتن و
نه رویشتنی گولمه مه د بوو. زیوهر له کانیکا پشتی له مارال
بوو، وتی:

— بابه گوتی نان و ئاو هه لگرت و بیبه ی بویان.

مارالیش و زیوهریش ئه یانزانی مه به ستی که لمیشی شیرو
بوو. به لام ههر دووکیان، ههر کامه و به شیوه یه ک قبوولیان
کردبوو له بری شیرو ئه بی مارال بچیت. مارال شه مزای ئه و
دپرکه ی له گوته و نیگای زیوهر دا بوو دهستی دایه جه وه نه
به تاله که و دای به سهر شانیدا و هاته دهره وه. بو ئه وه ی بچی
بو سه رکاریز، به به رده م دهرگای مائی گولمه مه د دا تیپه ری و
به دزه سه یریکی تاریکایی ناو هوده که ی کرد و له بهر خویه وه
جنیویکی فریدا:

— سوژانی! چ گهل و گوانیک رانه وه شینی!

مارال به قهراخ دیواره کهدا تیپه ری و چوو بۆسه ر
 کاریزکه و له سه ر جوگه مهشکه ی پرکرد و دای به شانیدا.
 ئەیتوانی سفره ی نانه کهشی له گه ل خو ی هیئابا و به بی
 نیازی گه پانه وه بۆ مائه وه، له سه رچاوه وه ناوقه دبیری بکا بۆ
 مه زرا. به لام مارال به ئەنقه سه ست وای نه کردبوو. نه زۆریش به
 وشیا ری و به ملۆزمی، به لکوو به پیی غه ریزه وای کردبوو.
 کیشه ریکی نه یینی به ره و ئەو دیارده نه ناسراوه ی له ده روونی دا
 ئەجو لا په لکیشی ئەکرد. له گه ل سه ری هه لئنا، که له میشی
 دی به سه ری رووته وه به ره و مائه وه دی. پیره میرد هیسه ره که ی
 له نیوه ی ریگه دا به ره لا کردبوو و بۆ خو ی به پی و به پرتاو
 بۆ لای گو لمه مه د ئەهات. مارال هاندرا پی هه لگری. تیژی
 کرد. سه ره پای ئەمه ش نه ییتوانی به وه خت بگات. که گه یشته
 بن دیواره که ناله ی پیره میرد گه شتبوویه ئاسمان. ئەتوت
 خسته وویانه ته سه ر ئاگر. که فی ئەچه راند. مشتت به حه وادا
 پائه وه شاندا و ئە ی نه راند:

— دیت؟ دیت؟ ئەچی کچی خه لکی بدزی، که چی
 خوشکه که ت لی ئەدزن. من به هیوای تو مال به جی ئەهیلم
 و ئەرۆم، تو ش ئا ئەوا ئەمانه تدا ری ئەکه ی؟ ها، به م جو ره؟
 چیت بۆ ئەمی ئته وه؟ ها؟ خوشکه که ی گو لمه مه دیان بردا!
 کی بردی؟ کی بردی؟ کچه که ی که له میشی کی بردی؟ کی کچی
 می شکا لیه کانی هه لگرت؟ ها؟ له بری هه مووتان من ئەبی
 سه رب نیمه ژیر خاک؟ چیم بۆ ما وه ته وه؟ چی؟

باوک شی ت ببوو؛ ئاوه زی ون کردبوو. بیری له وه نه ئەکرده وه
 دهنگی ئە بیسن. هه ر چه ند زۆری پی نه چوو هه موو به کاره که یان
 ئەزانی. سه ره پای ئەمه ش گو لمه مه د حه زی نه ئەکرد
 پسواییه که له وه ی که هیه گه وه ره تر بگری ته وه. شانه کانی
 باوکی گرت ه ئامیز ده ستی نا به ده میا و بر دییه ژووره وه. مارال
 چوو ه پشت ده رگا که. دهنگی پیره میرد له پشت ده رگا که وه

ئەھات:

— نەنگ! نەنگ! نەنگ و ئابروو چوون! ھا... ئەم نەنگە
چۆن لە داوینی خۆم بسپرمەوہ؟

دلدانەوہ و بە سەرداھاتنی گۆلمحەمەد بئی سوود
بوو. ئەیوت شوینی ھەلگرتوون و چووہ بە دوایاندا، بەلام
نەیدۆزیونەتەوہ. بەلینی ئەدا ئەیان دۆزیتەوہ. سویندی ئەخوارد،
بەلام سوودی نەبوو. مارال قووہ قووہی گریانی پیرەمیردی
بەرگۆئ کەوت و بە پەلە خۆی خزاندە سووچیکەوہ. لەم کاتەدا
بلقیس گەیشت. داماو و دل پەریشان، ھیسرەکەمی بەرەلا
کرد و بە بئی مەبەست وەستا. وا دیار بوو دەسەلاتی ھیچ
کاریکی نییە. ئاویتەمی دەرد و کەسەر، تاوانبار. بلقیس ئەوہی
باش ئەزانی، ئەوہ لە ئەستۆی دایکانە کچەتیوہ سەرەرپۆکانیان
بخەنە ژیرچاودیبری. بەلام چی بکات؟ ماندویتی کار پەکی
خستبوو. ئەمەرەستە، بەلام چۆنی لە پیرەمیرد تی بگەییەنی؟
بۆ چی ئەبئی قبوولی بکات؟ گرنگی ئەوہی رووی دابوو ھەزار
جار قورستەر لەم بیانووانە. ھەر چەند ھەموان ئەوہ ئەزانین
کە ئەوہ بیانوو نییە. بەراستی وابوو و ئەوہ ماندویتی بوو
ئاوا بلقیسی بەچۆکا ھینابوو. بەلام نەک ھەر ئەمە نەرمی
وپی سووکی شیرۆشی ئەبئی لی زیاد بکری. بەلام ئەو وەھا
خۆشیبوو، ئەتوت مارە خاکیش دەنگی پیی نەبیستبوو. جا
چ سوود؟ ئەمانە مەگەر گرتیک چارەسەر ئەکات؟ دەرمانی
کامە دەرد بوو؟ پیرەمیرد کۆلەمی کوتراوو.

زیوہر، مارال و بلقیس ھەر کامیان لە سووچیکدا
ھەلترووشکا بوون. دەرگاکە، بەئارامی کرایەوہ و گۆلمحەمەد،
ماندوو و گرفتار ھاتەدەرەوہ. بلقیس چوو بەرەوپیبری کورپەکەمی.
گۆلمحەمەد سەیری دایکی نەکرد. شەرم لە شەرمی ئەو،
وتی:

— من ئەرپۆم، دەستی ژنەکەم ئەگرم و ئەرپۆم. ئاگات

٢٩٢
کەلیسەدەر
بەرگەت ٢٠٠٠

لیی بیّ نه‌دا له‌سه‌ری. به‌جوړیک دلی‌خوښکه. بلی‌کچه‌کهی
نه‌گه‌پښینه‌وه، هیوری بکه‌وه.

بلقیس ترساو و تۆ‌فاو چوو‌ه ژووره‌وه و گولمحه‌مد که‌وته
ته‌نگه‌کی‌شانی و شتره‌که. زیوهر له‌خوای ویستبوو، تیپه‌کهی
ناماده‌کردبوو. گولمحه‌مد چوکبه‌نده‌کهی له‌نه‌ژنوی بادی
کرده‌وه. زیوهر تیپه‌کهی هی‌نا. گولمحه‌مد خسته‌سه‌ر
پشتی و شتره‌که و چوو بو‌لای نه‌سپه‌کهی مه‌دیار. نه‌سپی
زین‌کرد و هاواری له‌زیوهر‌کرد سواری و شتره‌که بی‌ی. قهره
وه‌رگه‌رابوو و سه‌یری گولمحه‌مدی نه‌کرد که‌هه‌وساری
نه‌سپه‌شه‌که‌ریه‌کهی به‌ده‌سته‌وه گرتبوو. گولمحه‌مد
پی‌ی له‌ناوزه‌نگی‌نا و سوار‌بوو. زیوهریش سواری و شتره‌که
بوو و له‌عه‌رزی‌هه‌ل‌ساند. پیاو و ژن ناماده‌ی روشتن‌بوون.
مارال‌ه‌هر‌وا وه‌ستابوو له‌سووچیکا و سه‌یری نه‌کردن.
رویشتن.

مارال‌له‌سه‌ر‌عه‌رزه‌که‌دانیشت و مه‌شکه‌ی‌ناوه‌کهی
نایه‌بن‌دیواره‌که.

پاش‌تاویک‌بلقیس‌پیاوه‌کهی‌هی‌نایه‌ده‌ری‌و‌ه‌هر
سیک: مارال، بلقیس و که‌لمیشی - به‌ناچار - چوون بو‌لای
دیمه‌کاله‌که.
کار.

روژانی‌کار، قورس و چه‌قیو، خاموش و بی‌ده‌نگ‌تی‌نه‌په‌ری.
هه‌موو‌روژیک‌وه‌کو‌هه‌موو‌روژیک. که‌لمیشی‌بی‌ده‌نگ‌بو‌وايه،
هه‌مو‌بی‌ده‌نگ‌بوون. پیره‌می‌رد‌له‌گی‌روگازی‌ژان‌و‌شوره‌ی‌دا
خوی‌کز‌کردبوو. نه‌ی‌نه‌هی‌نا‌به‌رووی‌خوی‌دا، به‌لام‌مه‌گه‌ر‌کو‌پر
بو‌ایه‌تی‌تا‌نه‌توانی‌نه‌وه‌ی‌به‌سه‌ری‌دی، له‌ته‌ختی‌ته‌وی‌لی‌دا
بی‌ینی. پلنگی‌بریندار. پیاویکی‌خیلاتی‌تا‌که‌ی‌نه‌توانی‌خوی‌له
به‌ر‌نه‌و‌نازاره‌دا‌پا‌بگری؟

دره‌نگان‌بوو‌له‌مه‌زرا‌گه‌پانه‌وه. که‌لمیشی‌و‌بلقیس‌له

پیش هیسره که وه ئه پڕۆیشتن. ماراڵ دهسکه و ساری هیسره که ی دابوو به شانی دا و به دوایان دا به نازوهه پپی هه لئه گرت. ئه توت خو لئه می شیان هه لداوه به ئاسمان دا. ئیواره ئاخراوی دوومان و توژ و لیلی بوو. ههر ئه مه روخساره کانی زیاتر تیک ئه نا و لیل و ماندوو تری ئه کردن. له بهر ده رگای ماله وه، که له می شی و بلقیس چارشییوی گری دراوی گه نه مه که یان داگرت. که له می شی باره که ی پاکیشا بو بن دیواره که و پشتی راست کرده وه. کاری به رده وام و بی به هره ی رۆژانه ماندوو ی کرد بوو. پیاویک و دوو ژن له کازیوه ی په به قه وه تا رۆژئاوا به ده ستکاله کانیان زه وییه که یان کپاند بوو و تنه ها چارشییویک پووش و په لاشیان کو کرد بووه. شانه کانیان کوترا بوو، په گ و ماسو لکه کانیان هاتبوو په ژان، به لام که سه یری به ره مه می کاری رۆژانه یان ئه کرد، جگه له ماندویتی، په نگه شه ره مه زاریش به روخساریانه وه بوو. سه ره پای ئه مه ش که له می شی نه ی ئه ویست بیخاته خو ی. ناوچاوانی تیک چرژاند بوو و ده رفه تی قسه کردنی به که س نه ئه دا. ههر چه نده ماراڵ و بلقیس زمانی درییان نه بوو. ئه مه خودی که له می شی بوو نا په زاییه که ی ئه شارده وه و له دلی خو ی داخنی. گو لمه مه د له خو وه نه ی وت بوو دلی ئه وه ی نییه بو کو کرد نه وه ی گه نه می بسته بالا چوک له عه رز بخشی نی. باشه. به لام که له می شی ییش پیاویک نه بوو قسه ی خو ی بخاته ژیر پی. ئه یویست ههر چو نییک بووه، ته نانه ت ئه گه ر ده که ده که ده که ش بووه، ئه و گه نه مه له سه ر خاک هه لگر یته وه. ههر نه بی ئه و تو وه ی که چاند بوویان بو یان بگه ریته وه. له م وه رزه دا کاریکی له وه پیو ویست تریش له ئارادا نه بوو. که وا بوو ئه بی شان داده ن و ئه م پووش و په لاشه هیژ له بهر بپراوه بپرنه وه.

ماراڵ، دهسکه و ساری هیسره که ی گرت بوو و ئه یبرد بو سه ر ئاخو وره که. که له می شی کشایه وه، له بن دیواره که دانیش ت و سه رنجی به دوای ماراڵ دا چوو. ماراڵ ئه پڕۆیشت و داوینی

کراسه کهی رائه و شئا. سى گۆشه ی له چکه که ی که وتبوویه سه رته ختی پشستی، نشیوی شانه کانی به هیلیکی نهرم ئه رزایه ماسوولکه ی بازووه کانی و ون ئه بوو. که له میشی وایزانی:

«ژنیکه! چهنده ئارام! خووی مه پکی هیه دوو سى سکی کردبی. جرت و فرتی تیدا نییه. دهی، هر چی چۆن بی، پی ناوته ئه م ماله و ئه م ره وه نده. باریشی به سه ر کۆلی ئیمه وه یه. ئیمه ئه بی خپری که ی نه وه و ئه بی ئاگامان لی بی. به لām ئه و مل به کام پیاو ئه دا؟ ژنه ئیتر! هر ئه مه ی که ئاوا له به ر چاوی مندا له نجه ئه کا و چاوه کانی جگه له بیزمانی و غه واره یی هیچیان تیدانییه؛ پۆژیک له پۆژان ئه توانی بی به جوانوویه کی سرک و چه توون. سروشتی ژن. ئه مه یه خووی ژن ئیتر. هر کامه یان ئه توان له چاو ترووکانی کدا رهنگ بگۆرن. له ئاوی ده ریا و بای بیابان ئه چن. بی ئوقره ن. بی ئارامن و ئه گهر نایخه نه خویان بو ئه وه یه له شاره زایه کی ده روونی به ره مه ندن. ئاخ... کهس نازانی له پشستی ئه م شووشه ده روشاوانه دا چی نووستوو!»

چا، چی له چا چاتر! بلقیس دهستی دابویی. ههوا ئارام و هیور بوو. ئه کرا هر له وى، له ده ره وه ی ده رگا که دابنیشن و پیاله له سه ر پیاله چا هه لقاو پینن. مارال په لاسیکی له بن دیواره که پاخست و که له میشی خوی خزنده سه ری. کلاشه کانی داکنه د و کلاوه که ی هه لدا و کاکو له خۆ له میشیه که ی خوراند و پالی دا به دیواره که وه. ماندوو، چاوه کانی لیکن و پانیه ی سه ری نا به چوارچیوه ی ده رگا که وه. بیخه وی شه و و ماندویتی پۆژ خه یالی له سه ری ره ماندبوو و پیره میرد ئه توت له ناو هه وردا به ره ه لدا کراوه. جو ره سستی که دلخواز و خوش، له و جو ره ی که هه موو تان و پۆکانی له ش شل ئه بنه وه ئه لی بوون به لۆکه. سووکه له، په ری په ها. گیان ئاسووده و ئارام له ناو له ش دا ئه گه ری. هیچ کو سپ و له مه پریک له ری دا نییه. ئاویکی

زه لاله له قرچهي گهرماوه زدا. به بي توږي با به گوڼايه وه. به بي ډرک و دال که بيرووشيني. به بي سمی گايهک له قورې وهردابی. به بي ئاونگيکي خيرا رای بڙه نی. به بي رېبوارېک -چ جايه دهر وپشېک- له لايه وه دابنيشي و گهردي پوخساري بشوات. به لام هم کاته خوشه، زوري نه خياند. نه وهنده چاوي گهرم بيی چا ده می کيشابوو. دهستی بلقيس له سهر نه زنووی کابرا. که له مېشي به لاوازي خووی راست کرده وه و پيال له چاکهي راکيشا بو لای خووی.

مارال، نهوا خهريکي نه سپه کهي خووی بوو. زيني له سهر پشتي داگرت، لای ديواره که دايانا و که للی له غاوه کهي له سهر زينه که دانا. له لای ياله دريژه کهي قهره وهستا، به سهری په نجه و نينوک پشتي بريقه داری نه سپه کهي خوراند. پووش و په يکولیک نه گهر به بن کلک و سكيه وه لکابوو ليی کرده وه و به نارامي بهری دهستی به پشت و سمتی يه کسمه که دا هيئا. بهم نازکيشانه، له شي کشاوی قهره که وانیکي نه رمی تيکه وت و په په کانی لووتی له رزين. دوخیکي خوش. نه سپ مل و گووی له بازووی مارال ساوی و ماراليش بنی ملی خوراند و نهو گياهي له قهراخ جوگه که بوی رنېبووه خسته بهری و کهوته سهيرکردنی، تاکوو قهره دم بو سهوزه گيا ببات.

۹۹ نه، به لام هم نه وه گيايه نه بوو قهره یی تير بيی. گياي بی ئاو، بی گيان. په نجیک له نيگای مارال دا. نه زانی نهو پخوره بو قهره بهس نييه، نه! پوژ و شهو نه گهر وا تپه رپايهت و دهرگا نه گهر له سهر هم گريجه نه يه بسوورپايهت، نه وندهی پی نه نه چوو نه سپه به شان و باهوکهي پاشه لی نه تکا. گوشتی سمته کانی نه وهری و ئيسکه کانی دهر نه په رين. گوژمی ملی نه چوو به چالا و لاقه کانی نه بوون به داری ته شي. هم بيره دلای مارالی نه خسته گريان، هيچيشی له دهست نه نه هات. هه لکه نراو له دهشت و کیو، له ليواری بيابان گير که وت بوو.

۲۹۶
که لیسدهر
په رگت ۱۳۹۹

زهوی وهکوو چاوی ههتیو تامهزرۆ بوو. پان و بهرین، بۆکۆتایی و پرووت و ههژار. وهلامی ههموو نیازیک ئهو بایه بوو سینهی له سینگی بیابان ئهساوی. درک و دالّ و قنه لاشکی گهسک ئه دا و له گهملّ خۆی دا بۆ گشت لایهکی ئهبرد. ئهم مالهی که ئهو پرووی تیگردبوو، له ههموو زیاتر نه داریی بوو به پوخساری ههمووانه وه خۆی ئهواند و توورپهیی بوو له ژیر ددانهکان دا ئهجاورایه وه و ودمی خراپ بوو له دهر و دهشته وه به سهری دا ئهباری. بۆیهش بوو مارالّ دوارپۆزی مالهکهی به رهش ئهبینی، ئاسمان بۆچی بهو جوړه ئیقی کردبوویه وه؟
قهفی پشتت راست کهروهه ئهی ژن! چی لهم جیهانه تاسهر ئه مینئ؟

– جاری وهه پیا لهیهک چا بخوره وه. تاکهی لهوی خهریکی پاز و نیاز ئه بی؟

بلقیس بوو. مارالّ پرووی تیگرد و پیکه نینیکی سووتاو بن پوخساری پروون کرده وه. چاوهکانی به شه رمه وه داخست. چوو بۆ لای دهنگه که و له لای دهستی پوره بلقیسیه وه دانیشت. بلقیس چای بۆ تیگرد و پیره میرد له بن برۆ زیر و تیژهکانیه وه کچهی سهیر کرد.

مارالّ به پراولت ئارام بوو. به لام به توژیک وردبوونه وه. دهرئه کههوت شه پۆلی هه لچوون له ژیر پیستی دا له هه ژاندایه. ته نهایی ئهتوت له ههموو لایه که وه گوشاری بۆ هینابوو؛ جا ههر واش بوو. مارالّ به ههر لایه که دا ئه پروانی جگه له تارمایی و سیبه ری خۆی هیچی نه ئه بینی. دهر و به ری به تالّ بوو. هیچ نه بوو ئهو، په نجهی تی بگیرینئ. ئه مرپۆش له ههموو پۆژیک زیاتر ئهو ههسته چنگی له دلّی وهردابوو. شوپینی

به تالی گولمه مه د و زیوه ر- بهو کیشمه کیشه دلفرینه دهر و ونیه وه- که له میشی پری کردبووه. پیره میرد خۆبه خو نامیهره بان نه بوو. به لام بوونی، هانده ریگ بوو تا زۆرتین

کاتی بلقیس به کار و راگه‌یشتن بهو پر بیته‌وه. مارال لهم کرداره‌ی پووری‌دا مه‌به‌ستی‌کیشی نه‌بینی؛ نه‌وه‌ی که بلقیس به نه‌نقه‌ست خوشه‌ویستی خو‌ی لهو نه‌شارده‌وه. نه‌توت له میرده‌که‌ی رانابینی که برزاکه‌ی له بهر چاوی نه‌ودا خوش بو‌ی. نه‌و سروشته، وا دیاره له هه‌موو مرو‌فیک‌دا هه‌یه و هه‌موو ژنی‌کیش به‌شیکی به‌رکه‌وتوو. ژن نایه‌وی پیاوه‌که‌ی -نه‌و پیاوه‌ی ته‌مه‌نیک هی نه‌و بووه- نه‌وه بینی که ژنه‌که‌ی خه‌ریکه به‌شیکی لهو خوشه‌ویستی هی نه‌و بووه، نه‌دا به یه‌کی‌تر، یان نه‌وه‌ی که نه‌بی هینی نه‌و بی له‌گه‌ل یه‌کی‌دی دابه‌ش بکات. مه‌گه‌ر نه‌وه‌ی که ژنه مه‌به‌ستی‌کی تایبه‌تی هه‌بی. هه‌ر وه‌ها پیاو، پیاویکی وه‌کو که‌لمیشی، پی‌ی وایه هه‌موو شتیکی ژنه‌که‌ی، ته‌نانه‌ت نه‌ینی‌ترین سو‌ز و هه‌ستی کپروه. به‌ته‌واوه‌تی به هی خو‌ی نه‌زان‌ی و نه‌بی له بن ده‌سه‌لات‌دا بی. چاو و ده‌ست و زمانی ژن جگه له راگه‌یشتن به پیاو و به‌دی‌هینانی ناره‌زووکانی ناب‌ی به‌هیچ کاریکی دی رابگات.

مارال، نه‌مه‌ی باش هه‌ست پی‌نه‌کرد و، سه‌رمای به‌ره‌نجامی نه‌و په‌یوه‌ندییه کاتیکی له‌شی نه‌ته‌زاند که گه‌رمای نیگای نه‌ینی، گو‌لمحه‌مه‌د و ره‌فتاری گو‌لمحه‌مه‌د، جیگه‌ی له ته‌نیشته‌وه چۆل کردبوو. لی‌کگیرانی نه‌ینی نیگا‌کان و زیندویتی وتوو‌یژه جار‌جاره‌کان، نه‌گه‌ر ئاساییش، به‌لام شو‌ر و ئا‌زاوه‌یه‌کی له ده‌روونی مارال‌دا ساز‌کردبوو که هه‌ر چه‌نده دل‌آزار، به‌لام بی شه‌وقیش نه‌بوو. غه‌م و شه‌له‌ژان و حه‌ز و رق و قین و ده‌ربازبوونی له‌گه‌ل‌دا بوو. به هه‌موو نا‌کو‌کیه‌کانیه‌وه دل‌فرین بوو و دل‌ی نه‌وی به خو‌یه‌وه خه‌ریک نه‌کرد. ژیان‌ی نه‌دایه. یاو نه‌گه‌ر له‌ش لا‌واز نه‌کات، به‌لام گه‌رمایه‌کی جیا‌وازی پی نه‌به‌خشی. قره هه‌ر چه‌نده خو‌ینی پی‌وه‌یه، به‌لام گیان نا‌گر نه‌دات و نه‌یگرینی. رای نه‌ژهن‌ی. سستی لی نه‌ره‌وینی. ژیره و

ژووری ئەكات. سەرەوبنی ئەكات. هەر لەم جوړه كاتانه دایه كه مروّف دەمیکى خووى چنگ ئەكهوئ. خووى ئەفرینئ، راي ئەكیشئ، گیانیكى تازه ئەكرئ بهبەرىدا و هۆیهك بو بوونى خووى بەدهست ئەهینئ. عەشق هەر چەند ئەسووتینئ. بەلام گەشینهروهى گیانیشه. ساتهكان ئەرهنگینئ. سوورهخوین ئەكوئینئ. ههتاوه. ههچوون و داچوونى گیانه. گولستانیکى ئەفسانهییه. راستى بو ههلدیر، ههلدیر بو راستى. دوزینهوهیهكى تازهى خود له خودا. پيشهى تازه له ناو دلدا ئەبزوین و ئەروپین و بالا ئەكەن. له ناو تەمى كەلكەبووى دەرووندا شەپۆلیكى نووى سەر ههلهدا. جا كهى شوین بو خووى بکاتهوه و بروئ و جى خووش بکات، ئەوهیان شتیكه زور ديار نییه. مهگەر ئەوهى خووى له ونبووى خووىدا بدۆزیتهوه، بەلام ئەى عەشق چۆن سەر ههلهدا؟ جا من چووژانم؟ مهگەر كهس سروهى باى دیوه؟ كى تریشقهى ههورى پيش له نالینى بیستوه؟ چاوى كام سەر، توانیویهتى تاودانهوهى برووسكه بینئ؟ له كوئ ئەروئ؟ له كوئ گیان ئەكرئ به بەرىدا؟ بهكامهړئدا رى ئەكات؟ پرووى له كام لایه؟ من چووژانم؟ دیوانه مهگەر كهس ئەزانئ بو كوئ ئەچئ؟ دەبا جیهان بشلهژئ!

«مارال... كچئ! خوژگه پیت نهنايهته ئەم جیهانه. خوژگه له دایك نهبوايهتى، مارال.»

ئەمه بوو ئەوهى كچى عەبدووس ئەیتوانئ به خووى بلئ. چوناوچۆنه روالهتى ماله قورینهیهك كه بوومهلهرزە جماندوویهتى! قەلەش بهدیواری پووخواهوه. بوومى قەلەشاو. كاوله شار. بوومهلهرزە چیه؟ هیژیكى لهغاو پچراو. شتیكى بههیز، لهبەندى خاك دەریاز بوو. مارال شەپۆلیكى ئەم بوومهلهرزیه بوو. دەریاز بوو، به رهو، بهفركه. پچراو، بهوزه. نارەزا و هم سەرپر، بى ئارام و كاولكەر. ئازاركیشى هیژ و وزهى خووى. چیژى بهچیژى رزگاربوونى هیژ نهچهشتبوو.

ژههری گوشاری ههست پی ئهکرد. هیشتاش هیزی بهند
پچرپنی نهخستبوویه ژیر پکیفی. هیشتا نهیتوانیبوو رامی
بکات و بهرپی دا ببات. دیوانه ئاسا، سهر لیشتیواو و شهپانی.
زهریا. به بی وهستان. به بی نووستن. شهپۆل به دواي شهپۆل
به بی ئاقار. هاوده می ئاسمانی سارد و یاوی ههتاو.

ئای... مارال، تو کیی؟ تو چی؟ هی کوئی؟ بو پیت
نایه سهر ئهم عهرزه؟ ئهمه چیه لهناختدا ههئنهقولی و
ئهخرۆشی؟ ئهمه کییه له تۆدا؟ خودی خۆته؟ ئهگهر وایه
ئهی کیشته له چیه؟ «خود» خو بهندی دلاوهر بوو؟ واته
ئهو هی که ههیه، شتیکه جیا له «خود» رهنگه پارچهیهک
له خودی تویه. رهنگیشه خودیکی تره و له ناختهوه سهری
ههئیناوه؟ رهنگه. رهنگه هر له سهرهتاوه و ابووه که ژن له
بهرامبهر هر پیاویکدا، ژنیهکی تر پهیدا ئهکا. ئهگهر ئهمه
نییه، ئهی چیه؟ دلته ههواي رووی گولمه مهدی ههیه و له
همان کاتدا دلاوهری له قوژبنیکی تری داشاردۆتهوه. ئهوت
خۆش ئهو، بهلام ناتوانی دل له پوورزاکهشت ههئکهنی و
تاو و سات بیری ئهکهی؟ پوخساریکی به خوړ سووتاو، چاوانی
پهش و گهش و ناوچهوانی گرژ. نیگای خهنجهر و غهمخندهی
لای دهم. دلی بو لی ههئناکهنی مارال. به دلتهوه نیشته ئه
چاوانه ی پوتیه تیتیان خواردهوه. شایگه شهکه بوونی ئه و کاته ی
که ملت، مهکت، سکت، سمت، کهمهرت ئهونیکا تیزانه
نۆشیان کرد؟ کویت ئهشه لی مارال؟ ئهم ئازاوه چیه له
دهروونتدا؟

نازانی، نازانی. گیژ و ویژ، دلپهش و لیل. ئاتاجی ته نهایی.
دوو له نیگای ئهم و ئهوه. له گو میکی تاریکی دا مهله ئهکا.
ئهبی بخریته ناو خوئی. له دهو ربههر دوو بکهو یتهوه. دابپرئ و
بهته نهایی سهرهه ل بگری.

مارال، پاش خواردن و خهوتنی بلقیس و پیاوه کهی، له ژیر

تاقي ئاسماندا مايهوه به بى ئەوهى ههستى پى بكات. هيچى به دهوروبهري خوڤهوه نهئەبيني. سهري نابوه سهري نهژنوي و پهنجەي له پووڤي ههئپيكا بوو و له ناو گوومي تهماوي خهيالدا مهلهي ئەكرد، به بى ئەوهي بتواني هيچ شتيك، هيچ پرشتهيهك پهي بگري. زيوه له كوئ بوو. گوئمحهمهه چي ئەكرد؟ دلاوهر ئايه خهوتبوو؟ عهبدووس چي؟ دووكهئي سيگاري بو لاي ئەستيره نهئەنارد؟ قهره، شهو. مارال زورتر له لاي كي بوو؟ خهيايش ياري مارال نهبوو. تاشه و بگهري، تاشه و گهرا، مارال سهري له سهري چوك لاي ديوارهكه دانيشتبوو و تهوني خهيائي ئەچني. به بى وهلاميكي روون، بى دهرمانيك بو دلي ماندوو و غوربهتیهكهي. كوئايهكهي سهري له سهري چوك ههئينا و سهيري ئەسپهكهي كرد. تنها تهنيك زماني دلي ئەوي ئەناسي: قهره. به بى ئيراده ههئسا و چوو بو لاي ئەسپهكه. له لاي ياليهوه وهستا و شانيدا لهشاني. قهرهئات سهيري خاوهنهكهي كرد. داوايهك له نيگاي دا بوو. مارال سهيري ئاخورهكهي كرد، بهتال بوو. بهتالي بهتال. دلي بو ئەسپهكه گريا. نهئ ئەزاني ئەبي چي بكا. چوو بو لاي ئاخوري هيسرهكهي كهلميشي. ئاخوري هيسرهكەش بهتال بوو. بييركي لهپر، دهروشانهوهي خهنجهریک له ههتاودا، ميشكي روونكردهوه:

«گوناحه با ببي!»

بهرهو مائهوه بوويهوه. گهنمه دروينهكراوهكان له سووچي هۆدهكهدا پرژا بوون. بلقيس و كهلميشي بهتهك يهكهوه له لاي پووشهكهوه نووستبوون. مايهيهكي بويري و جهربهزه. مارال پيي نايه ژوورهوه. داويني كراسهكهي ههئدايهوه و بهنهرمي به لاي ژن و پياوهكهدا تيبهري. كووشي پرکرد له كا و گهنم و خهوشوخال و سووكهله، وهكوو مار خوشايه دهرهوه و چوو بو لاي ئەسپهكه. خواردنهكهي كرده ناو ئاخورهكه و له لايهكهوه

وهستا و كهوته سهيركردنى له بهردلانى قهره و كرماندى گهنم و كا. ئاسان نه بوو، ئهيدى و ئهيزانى ئهوهى قهره ئهيكرمينى به شيكه له پاشه كهوتى زستانهى بنه ماله يهك. بنه ماله يهك كه خووشى پاره يهكى بوو. به لام مارال بهو پاره يه دل به ندى خيزان نه بوو كه ئه سپه كهى خووى خووش ئهويست. بويه هر لهووى به حمزيكى ئاوپته به ترسه وه، له سهر عهززه كه دانيشت و نيگاي عاشقى خووى برييه سهر و يالى قهره؛ ههتا پاشتر چى رووبدات.

— تو هيشتاش وشيارى كچى؟ بير له چى ئه كه يته وه؟
 مارال سهرى هه لينا و بلقيسى به سهر سهرى خو به وه بينى. له جى دا مرد و زيندوو بوويه وه! شهرم و گوناج. ئه مه نمهك به حه راميه. له گه روودا گريا. گورج و توافو رابوو و له لاي دهستى پورويه وه وهستا و به شهرمه وه سهرى داخست. بلقيس ئه بى زانيبىتى چى كردوو و بير له چى ئه كاته وه. خوژگه بلقيس نه ئه چوو بو لاي ئاخورى ئه سپه كه. نه شچوو. مارالى برد بو لاي ده رگاي ژووره كه و له ريگه دا دهستى خسته سهرشاني كچه و ئه توت تى ئه گه يه نى: دلگير مه به. خو ت رابگره! به لام هر ئه مه زياتر دلى مارالى رانه شه كاند. له م جوړه كاتانه دا ميهره بانى وهك زيخيك بيخه يته ناو مه نداويكه وه، ئه ي شله قيئى. دلى مارال ئه وه مه نداوه بوو و په نجه كانى بلقيس ئه وه زيخه. مارال په ريشان بوو. په ريشانتر. شه پولى له رزينيكى نه رم له سهر پيستى. په شه بايهك رپى له دهروو به ستووه. هه ناسه به ئاسته م ئه گه را و ئه وه به وشه ي له رزووك و شكاو پارايه وه:

— پووړى گيان، من ئه زانم جاجم و قاليچه ش بچنم. مه هيله سهر گهردان بم. به ريم كه بو لاي ره وه ند!
 بلقيس كچه ي برد بو مالى گو لمحه مه د، له بهر رووناكى

فانو سه كه دا داينا و وتى:

— نهكا دلت له مال و رۆزگارهی ئیمهگیراوه کچم؟ ئهري؟
— بۆ ئهبي بگيري؟ مهگه من له سه سر قالی هه ورپشتم
گه وره بووم؟

— ئه ی بۆ ناربه حتی دا يکه کم؟ له وه ی که وا به تاق
که وتوو یته ته وه؟ بۆ ئه وه ی شيرۆی مالو پيران به و جوره قور ی
کرد به سه سر هه موومان دا و هه لات؟ ئه ري؟
— نازانم. نازانم. ئه وه نده ئه زانم من له گه ل مه ر و
په شمآل راهاتووم. ليره دوو جار ان زياتر هه ست به غه وارهی
ئه کم.

بلقیس، په نگه ئه یویست به زۆر قسه ی تر دلی مارال
بداته وه، به لام که له میشی ده رفه تی نه دا و ژنه ی بانگ کرد:
— له کو یی؟! بلقیس! وه ره زه رکیک ئاوم به ری. گه رووم
وه کوو درک وشک بووه. چیم خواردوه مه گه ر؟
بلقیس په نجه کانی مارالی له ناو ده سه ته کانی دا گووشی،
هه ئسا و چووه ده ره وه.

مارال وه ک په یکه ری سیابه حتی، له تاریک و پرونی تیشکی
خوماری فانۆسه که دا به ته نهایی به جی هیلرا. به بی ئه وه ی
جووله بکات، وه ک ئه فسوون کرابی، نیگای چه قیه په یشو ینی
پو یشتووی بلقیس و شاننه کانی له گه ل هه ناسه ی نه رمی به رز
و نه ی ئه بوویه وه. چاوه پوان بی تا بلقیس بگه ریته وه؟ ئایه
دیته وه؟ بخه وی؟ هه ئسی و ده رگا له خو ی داخات؟ پلایته ی
فانۆسه که دا کی شی و جی بوخو ی راخات؟ یان هه ر له وی له
سه ر به ره که بخه وی! چی بکات؟ نه یئه زانی. بیگانه. بیگانه
له گه ل هه موو شتی ک. له گه ل هه ر چی هه بوو. ته نه نه ت
نه ی ئه ویست سه یری ان بکات. ئه توت له هه موویان ئه ترسا.

ترسی ئه وه ی نه کا پیه ی بلکین! بی ری ئه وه ی هه موو ئه و
شانه ی ده ور به ری چاویان هه یه و چاوی لی ئه که ن. هه موو
شتی ک له پشت چاوه کانی زیوه ره وه، وه ک لیپرسه ر، سه یریان

ئەکرد:

«تۆلپەرە، لە سەر بەرەى من چى ئەكەى؟»
مارال نەى ئەتوانى وەللام بداتەوہ. لال ببوو! بە دژوارى
لەجى رابوو و بە بى خۆف چووہ دەرەوہ. بەخشكەىى چوو بو
لاى ئەسپەكەى و ھەر لەوئى لە بن دیوارەكە قنچكانى كرد
و پشتىدا بەزىنى ئەسپەكەوہ وچاوى برىيە ناوچاوى شەو.
ماندوو، بەللام سەرکەش!

بهندی سییه م

ههتا مهديار لهزيان دا بوو، بهگمحه مه د، مانگه و مانگيش
نهئه بينى. بهلام ئيسته كه نه بوو، بهگمحه مه د تاو به تاو
جيگه بهتالى ئهوى لهته نيشت خوئه وه ههست پئئه كرد.
نه بوونى مهديار بو بهگمحه مه د بوو به ئازاريك. تاوى
نهئه هينا. شپرزه و پهريشان بوو. وهكوو سهگ شهوى ههتا
ئيره گه ياند بوو. خهوزراو و شيواو. چاوه پروانى به يانى شه پى
له گه ل سات و كات ئه كرد. سهيرى شهوى كرد. شهوى
كه ليدهر ئارام بوو. ئارام و به سينگه خشكى، مانگ، پانتايى
په له ههوره كانى ئه پرى و ئه پويشت. ئه ستيره كان له په نا
و په سيروهه چاويكيان دائه گرت و ديسان خويان ئه شارده وه.
زهوى هيوه و خاك ئارام بوو. شهو شكابوو و نيگا به ديواره
ليله كانى شهودا ئه په رينه وه. له سه سهر سينه ي گرده كه، كو
و له دهور يهك، ران مو ل درابوو. بزن و مهر و تهگه و بهران
و قوچ و شهك. بزنه نير و قيسر، هه موو له تهك يه كه وه،
سهر له بن سهر، جي جي و په له په له پاكشا بوون و به ئارامى
هه ناسه يان ئه دا؛ زهنگو له ي مى ته گه ي خان ئاپوش ته نانه ت
دهنگى برابوو. بهس جار جار زهنگى مى شه كه كه ي بلقيس بوو
خاموشي ئه زران د. سه برخان، ئه ژنو كانى به سكيه وه لكاند بوو
و داره كه ي له ناو دهست و رانيا راگرت بوو، سه رى خست بوويه

سەر تۆرپینه که و خەوی لیکه وتبوو. سهگ به دهوروبه ردا
ئهخولایه وه. بهگمه مه د، بیخه و، دانیشتبوو و دهسته کانی
به دور ئهژنۆیه وه هه لپیکابوو و چاوی له بیابان بوو. به نیشانه ی
ئهستیره و شیوه ی مانگ، شه و له نیوه تیپه ر ببوو و به ره و
لای رۆژ شوڤر ببووه. بهگمه مه د، بیواز و کوتراو، هه لساو
به نووکی پاوارا، له سه برخانی راژاند. سه برخان بو لاندی و
سه ری له سه ر تووره که که بهرز کرده وه، بهگمه مه د وتی:

— رابه ئیتر! قنی خهوت دراند، چهند ئه خهوی!...

سه برخان راسته وه بوو و چاوه کانی هه لگلو فی:

— له بری تۆش خه وتم... ها...؟

بهگمه مه د وتی:

— کاتی «له وه په»، کازیوه یه. من ئه مه وی بچم بو ناو

په وه ند.

— ئیسته؟

— ئه سه په که ئه به م، کاریک، په یامکت هه یه؟

سه برخان هه لسا، دۆخین و شه روا له که ی ساف کرد و

به خاموشی، چاوی بریبه بهگمه مه د. بهگمه مه د چی به

سه ر هاتوه؟

— ئه وه بو وه کوو که ری که سهیری ناله نه ده که ی ئه کا، لی م

ئه پوانی...؟

سه براو سه ری داخست و بهگمه مه د چگوره که ی

له تیپی که ره که هینایه ده ری و چوو تا ته نگه ی ئه سه په که

به کیشیته وه. سه براو جاریکی تر هاته وه قسه:

— باشه چی بووه؟ بو له پر داویبه له سه رت؟

بهگمه مه د پی له ئاوزه نگه ی نا و پرسه:

— سه یزوشه و چی ژوان کو ی بی؟

سه براو وتی:

— لای ده ره وه زان.

بهگمحه مه د سهری ئه سپه که ی وه رگی پرا و ئاژووت به ناو پانه که دا و تاویکی تر له ئاسوی زیوین دا ون بوو. له م شهو و پوژهدا، ئه سپه که ی سه براو حه سا بوویه وه و شه که تی له له ش دهر کردبوو و خووش داژووت. ده می ک بوو بهگمحه مه دیش به م حه ز و لهزه وه، ئه سپی ناژووتبوو. خووشی نه ی ئه زانی چیه تی. به لام ههستی به وه ئه کرد هیژیک تیایدا ئه جووشی. پیی وا بوو هه ندی شت هه یه ئه بی سهریان لی دهر بکات. ئه وه ی سه براویش بو ی گی پرا بوویه وه پیی که م بوو. بهگمحه مه د به دلدانه وه ی سه براو ئارامی نه گرتبوو. ئه بوا گو لمه مه د ببینی. تا برا که ی نه بینایه ت دلی ئارام نه ئه بوو. بیری کرده وه ئه گه ر ته نانه ت گو لمه مه دیش نه هاتبی ت بو ناو ره شمآل، سهری ئه سپه که ی وه رگی پری و یه کسه ر غاری دا بو دهر زیوهر. به لام گو لمه مه د هاتبوو.

بادی له لای بنه ئه له وه ری و کاتی که بهگمحه مه د لای سنگی ره شمآله که دابه زی، گو لمه مه د سهری له ره شمآله که هی نایه دهر وه و «ماندوو نه بی» له برا که ی کرد و سهری برده وه ژووره وه. بهگمحه مه د ده سکه وساره که ی له که له ی زینه که ئالاند و رویشته ژووره وه. ته ختی پشتی ئاره قه ی کردبوو. کلا وه که ی داگرت، دهستی هی نا به ده ورمل و ته ویلی دا و پاشان سهری گو لمه مه دی کرد. له واتای نیگی برا که ی، گو لمه مه د تیگه شت. به لام له خو ی پانه ئه بینی چیرۆکی ئه و شه وره وه ی ببوو به شه ر و کوشتار جار یکی تریش بگی رپته وه. بو ئه مه ش بوو، کاتی که بهگمحه مه د هه واله که ی لی پرسی، گو لمه مه د وتی:

— «هه ره ئه وه ی که بیستووته.»

له گه لی دا به زیوهری وت به رچاییان بو بهینی.

بهگمحه مه دیش له وه زیاتر له سهری نه پوشت. خاموش و کربوو. به شیوه یه کی نا پروون ههستی به وه کرد گرفتیکی

تازه له كاری براكه‌ی دا په‌یدا بووه. سه‌یری زیوه‌ری كرد. زیوه‌ر ليوی گه‌ست و كتریبه‌كه‌ی له به‌رده‌می هیوه‌ره‌كه‌ی دا دانا. به‌گمحه‌مه‌د كتریبه‌كه‌ی به‌تالّ كرد. نان و توّراخه‌كه‌ی خوارد و پالّی دایه‌وه. گوّلّمحه‌مه‌د له رانه‌كه‌ی پرسى.

به‌گمحه‌مه‌د له وه‌لام‌دا وتى:

— په‌ز تیر نابى، عه‌رز بى گياييه. بارپزه‌ش وشك بووه و بووه به خوّل. مهر هه‌لدى. دم له‌عه‌رز نه‌ساوى. به‌لام تیر نابى. شیر خه‌ریكه وشك نه‌بى. دانكه نه‌كه‌وئته گيانى نازه‌له‌كان باشه. له لای ئاوه‌كه شوانیكم بینى نه‌یوت له ده‌وروبه‌ری كیوى شاجیهان ئافه‌ته داكه‌وتووه.

— نه‌ی په‌زی مه‌ چى؟

— جارى نا، ئیشه‌لا نا. من جارى هیچم نه‌دیوه.

گوّلّمحه‌مه‌د وتى:

— دویشهو ویستم بيم بو ناو ران، به‌لام نه‌متوانى زور ماندوو بووم.

به‌گمحه‌مه‌د وتى:

— منیش دلّم هه‌لكه‌نرابوو، كازیوه‌ی نه‌دابوو رابووم و كه‌وتمه‌پرى.

— چاكت كرد. دلّی منیش گیرابوو. سه‌براو چونه؟

— نه‌تویست چون بى؟ وه‌كوو ده‌لی لیّهاتووه، یا خه‌وتووه یان قوپ و قه‌پ. جار جاره‌ش به ناو رانه‌كه‌دا نه‌گه‌پرى و گوّرانى نه‌چپرى. توّ كوۆتایى كاره‌كان چون نه‌بینى؟ باش بوو توانیت خوت له‌یارى‌كردنى ناو زه‌وییه وشك و به‌تالّه‌كان رزگاربه‌كه‌ی. باوكم خو هات بو ده‌رزیوه‌ر؟

گوّلّمحه‌مه‌د وتى:

— پیره‌میرد، سه‌رى پیری خه‌ریكه شیت نه‌بى. داوییه له سه‌رى خوئ نیشه‌جى بكات. خه‌یالیكى خراپیش نییه، به‌لام حسابه‌كانى به هه‌له‌ ده‌رنه‌چى. پى وایه نه‌مه‌نده‌ی كه مروّف

پیی له ره شمال کشاندهوه و له ژیر بنمیچی قورینه دا نیشته،
ئیتیر ئه بی به لادیی. چهندهش پیی بلیی گوی راناگری!
بهگمه مه د وتی:

– باشتیر وابوو سهر نه خه یته سه ری و قرقره نه که ی!
– قرقره قرم له گه ل نه کرد. پی موت ئه مهش مه زرا که ت!
خوت چوکی لی دابه و پووش و په لاشه که ت کو که ره وه. من
ژنی میراو نیم وه کوو کولله بلکیم به عه رزه وه!
– دایه چی؟ بلقیس؟

– دایکی ره بهن بلی چی؟ فه رمان ئه بات. مایه وه تا ئه
پووش و په لاشه ی کو ی ئه که نه وه، بیکوتن و شه نی بکه ن.
ره نگه چوار ده نکیان بو بمینیتته وه. به لام که ی بو ئه وه ئه بی
دلی پیخوش بکه ی؟ چهن روژ له مه و بهر چووم بو ده ربه ند، بو
قه لچیمه ن. لای باقولی بوندار گه نمم به قه رز کړی. لی مکرد
و هی نام له سووچی مال که دامنا. سک نانی ئه و ی. به قسه
خو تیر ناب ی. له بری نان خو ناکری فشه ی بو بکه ی!
بهگمه مه د وتی:

– قه ر زمان لای باقولی بوندار خه ریکه زور ئه کات.
– ئه ویش به و نرخه ی ئه و شه مک ئه فروشی! مالی
زولم کاول بی. سه گباب به شیوه یه ک چورتی بو ئه خات و
حه سابی ئه کات ورت وړ ئه مین ی. وه کوو جادوو گه ر چاوی
مرو ف ئه به ست ی. من خو م له حه نای لال ئه بم و چی بلی هه ر
سه ری بو ئه له قینم. تووی بی ری! به لام چاره شه مان نییه ئه بی
له گه لی ری بکه وین. پاره و گه نم هه می شه له لای ده ست
ئه که و ی و هه ر ئه مه شه ریشه مانی دا وه به ده ستیه وه.

بهگمه مه د وتی:

– ئه ویش له قه حبه کانی ئه م ولاته یه. چی ده رویش و دز
و گه دا هه یه له ناو دوکانه که ی ئه ودا سه ریان ئه چی به یه کا.
دز و گه دا پیشتیر دانه ویله که یان پی فروشتوو و پاره که یان

خه‌رج کردووہ.

گوئلمحه‌مہد به سمر بوئی سه‌لماند و وتی:

— چیمان پیئ ئه‌کرئی؟ خه‌لکی خیلاتی همه‌میشه ئه‌بی
یه‌ک دووانیک له‌و بابه‌ته‌ی بو کاتی ته‌نگانه‌هه‌بی. به‌هه‌ر
نرخیکیش بووه‌ ئه‌بی رایان بگرین. پوژگار خو پیشتر هه‌وال
نانی‌ری! باران هات و نه‌هاته، باش هه‌سابی بو ناکری. بیده‌ر
و ده‌روازه‌ دیت و ئه‌روات. نه‌خوشیش هه‌ر وا. ئه‌وه‌نده‌ت نه‌زانی
لی‌دا و که‌وته‌گیانی ئازه‌له‌کان. چی لیئ ئه‌که‌ی؟ ئه‌بی یه‌کیکت
هه‌بی په‌نای بو ببه‌ی؟ له‌و بابه‌ته‌ش زورکه‌م ده‌س ئه‌که‌ووئ.
مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی دانی بو دابه‌که‌ی. دانی ئیمه‌ش چیه‌؟ ئه‌و دوو
قه‌ران، پینج قه‌رانه‌ زیاده‌ی پیئ ئه‌ده‌ین. زور قسه‌م کرد. چاکه‌ت
سارد بووه، بیخوره‌وه.

به‌گمحه‌مہد پیاله‌ی چاکه‌ی هه‌لگرت و وتی:

— ئه‌ی کچه‌که‌مان؟ شیرۆشیان به‌ بوئنه‌ی ئه‌و چوار بنه
گه‌نمه‌وه‌ یه‌خسیر کردووہ؟ بو نایه‌ت بو ئیره‌ چوار قوم شیر
له‌ گوانی ئه‌و مه‌رانه‌ بدوشی؟ خو کاری ژنه‌کانیشم پیناکری!
هه‌م بیله‌وه‌رینم و هه‌میش بیاندوشم؟ هه‌یفوش له‌کاری
خویان زیاتری پیئ ناکری!

ده‌ماری نیوچه‌وانی گوئلمحه‌مہد زیریکاندی:

— ناوی له‌ نیو ناوان هه‌لبگیرئ. شوینه‌واری نه‌مایه‌ت
باشتر بوو!

— بو؟ دیسانه‌وه‌ چ په‌نگیکی داوه‌؟

گوئلمحه‌مہد وه‌لامی براکه‌ی نه‌دایه‌وه؛ هه‌ئسا و له
په‌شماله‌که‌ چووہ ده‌ره‌وه. به‌گمحه‌مہد واقی وپما. چاکه‌ی
دانایه‌وه‌ و وا پیئ ئه‌چوو به‌رچاوی تاریک بوو. به‌لام خه‌یالی
به‌تالی وه‌لامی پیئ نه‌دایه‌وه‌وه. سه‌ری هه‌له‌ینا و چاوه‌کانی
وه‌کوو دوو دانه‌ گوئمیخ چه‌قاندہ ناوچاوی زیوهر. ژنه، که
خوی سوورپاند بوو به‌فرکه‌یه‌کی نه‌ینی له‌ په‌شماله‌که‌

۳۱۰
که‌لیسه‌ده‌ر
به‌رگت ۲۰۰۹

بچیتهدرهوه، له شوینى خویدا وشک بوو و سهرى داخست. نیگای بهگمحهمد در بوو. چاوهکانى ئەتوت به خیرایى ههناسه ئەدن. رهنکه واش نهبوو، بهلام زیوهر وای ههست ئەکرد. ههستى ئەکرد کالانهى چاوى هیوهرهکهى ههلمى لی ههئەسى. بوچ گولمحهمد ئەوى له لای برایهک بهو خووهوه بهجی هیشت؟ زور سهیر نهبوو. گولمحهمد توانای ئەوهى نهبوو زهق برپوانیته ناوچاوانى برا بچووکهکهى و پى بلی: «شیرۆ ههلات، بهشهو رهووى ماهدهرویش كهوت و ههلات.»

بۆیه ئەو ئهرکهى خسته ئەستۆى زیوهر و له رهشمالهکه چووه دهرهوه. ئەو ژههره ئەبوا زیوهر بیکاته گیانى بهگمحهمد. — ئا؟ بو بیدهنگى؟ دهمتیان دادووریوه؟ چى پرووى داوه؟ كهوتۆته ناو بىر؟

— نه!

— ئەى چى؟ بو له منى ئەشارنهوه؟

زیوهر نیگای داگرت و وتى:

— رۆیشت... ههلات، رۆیشت!

— لهگهڵ كى؟

— ماهدهرویش، پیم وابی.

— ههمان ناسهیدهکه؟

— وا ئەلین.

بهگمحهمد دامرکایهوه. پاش ساتیک پرسى:

— كهس پهیشوینى نهگرت؟

— گولمحهمد چوو. بهلام کانیکه گهیشته نهیشاپوور

ئەوان لیك ماره برابوون و لهویش رۆیشتبوون.

وس و بى قسه، بهگمحهمد چهمايهوه و دانیشت.

كهوتنى ئارام و قورسى سپینداریک. ئانیشكى نایه سهر

كەشكەى ئەژنو و له بهین ددانهکانیهوه مپاندی:

– له گه لّ ئه و سوالکهره ی سه رخه رمان؟! –

و له پړ نه راندی:

– ئا ئه و ناومان ئه زپینن!

زیوه به سهر پيوه له رزی و گولمحه مه د پي نايه وه

ژوره وه وتی:

– مه نه رپنه، له سه رخو به. نابي به یلین کهس بزانی.

ئهبی وای دهربخه یین شه رعی و خودایی بووه. کچه که مان به دلخوازی خو مان داوه به شوو.

به گمحه مه د له براکه ی مؤر بوویه وه و وتی:

– کلاو ئه که یینه سهر کی کاکه گیان؟ سهر خو مان؟! –

کچه که مان به کی داوه به شوو؟! به گه دایه کی پاپه تی؟ بی

ده رپی؟ بی شیربایی و بی داوا کردن؟ کی لی مان وه رنه گری؟ کورد

به کهر نه زانی؟

گولمحه مه د، له به رده می براکه ی دا دانیشیت. پیرانه

دانیشیت و به لی زانی وتی:

– چاره چییه؟ دهو ل و سوورنا بانگ بکه یین و جار بده یین

به هه موو لایه کدا که خوشکه که مان یان دزیوه؟! –

– پی ت وایه ئه گهر جار نه ده یین کهس نازانی؟

– ئه زانن. ئه زانن. تو ئه لی چی بکه یین؟

جی و لام نه بوو. به گمحه مه د هه لسا، شانی نه وی کرد

و له کونه که چووه دهره وه و شیتانه چوو بو لای ئه سپه که.

گولمحه مه د و زیوه به دوی دا دهریه رین و له م بگره و به رده یه دا

خان ناپوش له په شماله که ی هاته دهره وه. به سه ری پرووت و

تاقه کراسیکه وه چوو بو لای برازاکانی. به گمحه مه د نیگای

له پوخساری مامی وه رگی پرا، پی خسته ئاوزه نگی و له غاوی

پاکیشا. گولمحه مه د باوه شی کرد به ملی ئه سپه که دا و

ئه وه ی که ئه یویست بیلی، به په له خسته ی سه ریه ک:

– ئه و خو شوینی له خو ی به جی نه هیلاوه. تو ئیسته بو

کوئ ئهچى؟ ژنى شه رعى و قانونيشيه تى. ئه توانى چى پى
بلىيى؟ ها؟ چى؟

به گمحه مه د وتى:

— شوين؟ ژنى شه رعى؟ تو ئىتر بو وه كو پيره ميږده كان
قسه ئه كهى؟ ئه تهوئ داخى ئه م درده له سهر دلمان بهيئى؟
شيربايى سهر ئه سپ!

گوئمه مه د ئه گهرىش يالى ئه سپه كهى بهر نه دايه ت،
به گمحه مه د سهرى ئه سپه كهى ئه گه راند، براكهى لا ئه دا
و ئه دايه غار. گوئمه مه د ئه وهى له چاوه كانى براكهى دا
خويندبوويه وه، بوئه كشايه وه و چاوى بريه بازى ئه سپ و
هيلى ئه و توژ و خوئلهى به دواى دا ئه كشا و هه تاوى زولاى
دهمه و بهيانى له ناو خوئى دا لوول ئه دا:

— بو كوئ ئهچى؟ بيان دوژي ته وه چيان لى ئه كات؟

به گمحه مه د بىرى له وه كردبوويه وه له گه ل ماهه درويش
چى بكات. به لام بو كام لا پروات ئه وهى نه ئه زانى. نيشانهى
دز له كى ئه پرسن؟ له داروغه. ئه مه ته نها به گمحه مه د
ئه زانى. له م ناوه دا كى داروغه بوو؟ بابقولى بوندار. هه مان
كه س كه گه نهمى گه داىي، شپه ي دزراو و په زى غه واره ي به
نيوهى نيو نرخ له م و له و ئه كپي. به م ده ست ئه يه يئا و له
هه ماري ئه كرد و به و ده ست به دوو به رامبه ر ئه يفروشته وه.
به گمحه مه د كاتيک له بنه ده ركه وت، سيپه ره كهى وه كو و
پميكى دريژ كه وتبوويه سهر عه رزه كه و، كاتيک گه يشته نزيكى
قه لاجيمه ن سيپه ر ئىتر له هيچ لايه كيه وه ديار نه بوو، مه گه ر
له بن ورگى ئه سپه كهى دا. خوږ به سهر سه رييه وه وه ستابوو
و بيا بان پر بوو له تاو. په له په له ي خاك له به ره گه ي روانين دا
زه ردى زيپرين وه كو و په له ي گه نم. به گمحه مه د ئه سپه كهى
خاو كرده وه و خوئى شل كرد. تا ئه م ساته ره گ و ده ماري وه كو و
قايش كشابوو و ئيسته هه سته ئه كرد تواناي ئه وهى په يدا

کردووه به سهر کیشهی رهگ و ده‌ماری‌دا زالّ بیی، هیمن و له‌سهرخۆ نیکای به ده‌وروبه‌ردا بسوورپینی؛ بروا به‌خۆ و به کاره‌کهی. ئه‌یویست ماه‌ده‌رویش بدۆزیته‌وه و ئه‌شی زانی ئه‌یدۆزیته‌وه. ئیسته‌کانی ئه‌گهر ماه‌ده‌رویش له به‌رده‌م‌دا سه‌ری له خاک ده‌ربه‌ینایه‌ت، به‌گمحه‌مه‌د ته‌نانه‌ت لیوی خۆشی نه‌ئه‌گه‌ست. به‌ بی‌ سه‌رسوورمان. چونکه سوور لیی پوون بوو که ماه‌ده‌رویش له ههر یمی خوراسان نه‌چوو‌ه‌ته ده‌روه و له‌م سنووره‌ش‌دا مه‌گهر بچیته ژیر خاک ئه‌گینا نه‌ی ئه‌توانی له چنگی به‌گمحه‌مه‌د ده‌رباز بیی.

له قه‌راخ یه‌که‌م دیمه‌کال، به‌گمحه‌مه‌د له‌غاوی پاکیشا. پیاویکی وردیله و چه‌ماوه له‌گه‌ل کچه‌کهی خه‌ریکی رینه‌وه‌ی ته‌له‌ لاوازه‌کانی گهنم بوون. به‌گمحه‌مه‌د ماندوو نه‌بینی لی‌کرد و پیره‌می‌رد به‌ ریزی سواره‌که‌وه پشتی راست کرده‌وه و سلّوی کرد. به‌گمحه‌مه‌د له ماه‌ده‌رویشی پرسی کابرا وتی:

– ئه‌و سه‌یده به‌م لایانه‌دا نایه‌ت خان. ئه‌م به‌ره‌مه‌ باری له کووی بوو به‌شی ئه‌وه بکات باوه‌شی‌کیش بکه‌مه‌ تی‌رکه‌ی ده‌رویش‌ه‌وه؟! ماه‌ده‌رویشیش به‌م خه‌وشوخاله‌ رازی نابی! ئه‌و زیاتر به‌ ده‌وروبه‌ری به‌راوه‌کان‌دا خووله‌ی دی، نه‌ک له‌م ناوه. ده‌وروبه‌ری ده‌شتی خانه‌کان. ده‌مه‌و به‌یانی بینیم به‌ملایه‌دا ئه‌رپویشت. ده‌ستیکی بۆمه‌ش پاره‌شان‌د و تی‌په‌ری.

به‌گمحه‌مه‌د سپاسی کابرای کرد و که‌وته‌وه پڕ. مه‌یدانی‌ک و، لای شوانیکی می‌رمندالّ که پۆله بزنیکی ربقنی له قه‌راخ جوگه‌که‌دا ئه‌له‌وه‌راند، له‌غاوی کیشایه‌وه؛ ماندو نه‌بینی لی‌کرد و نیشانه‌ی ماه‌ده‌رویشی لی‌پرسی. شوانه ده‌ستی کرد به‌چه‌تری چاوی، سه‌یریکی قه‌د و بالّی به‌گمحه‌مه‌دی کرد و له ژیر لی‌وه‌وه وتی:

– سه‌ید ئه‌لیی؟ ها! ئه‌و سه‌ری به‌عه‌شق و عاشقیه‌وه گهرمه، خان. کچه‌ی فریوداوه، هی‌ناویه‌تی له پاشخان

دایشاردهوه و لهگه‌لی رانه‌بوپړی. ئه‌ی سه‌یدی ناده‌روپیش!
به‌گمحه‌مد خو‌ی راگرت و به‌یه‌ک برگه و وشه‌پرسی:

— له‌کام‌قه‌لات‌براگیان؟

— قه‌لاچیمه‌ن. قهرزت‌لایه‌تی؟

پرسیاری شوانه‌وه‌لامی‌نهدرایه‌وه و که‌ئاوړی‌دایه‌وه‌جگه‌
له‌و‌تو‌زه‌ی‌له‌ژیر‌سمی‌ئه‌سپه‌که‌وه‌ئه‌چوو‌به‌حه‌وادا‌هیچی‌
که‌ی‌نهدی. به‌گمحه‌مد‌یه‌ک‌سهر‌غاریدا‌بو‌قه‌لاچیمه‌ن.
تاویک‌پاشتر،‌سوار‌له‌کو‌لان‌ه‌کانی‌قه‌لاچیمه‌ن‌بوو. دوو‌ژن‌له‌
قه‌راخ‌جوگه‌که‌خه‌ریکی‌شیوکردن‌بوون. به‌گمحه‌مد‌رووی‌
تی‌کردن‌و‌به‌ده‌نگی‌به‌رز‌لی‌پرسی‌ن:

— مائی‌ئهم‌ماهدره‌روپیشه‌له‌کویه‌خوشکی؟

— له‌به‌ری‌خواره‌وه‌له‌و‌لاوه،‌له‌مائی‌مه‌لا‌باقری‌که‌لاته‌یی

دائه‌نیشی. گه‌ره‌کی‌خواروو.

به‌گمحه‌مد‌به‌خیرایی‌به‌به‌ر‌دوو‌کانی‌بابقولی‌بونداردا
تی‌په‌ری. پاشتر‌وابوو‌ئهو‌له‌م‌سه‌بربرده‌یه‌ئاگادار‌نه‌بی.
به‌گمحه‌مد‌نه‌ی‌ئهو‌یست‌که‌س‌بکه‌ویته‌نیوانه‌وه‌و‌ناوبژی‌
بکات. ئه‌بوا‌به‌بی‌رېگر‌وه‌کوو‌گو‌یزان‌بی‌پړیت‌و‌تی‌په‌ری. لای‌
مائی‌مه‌لا‌باقره‌وه‌دابه‌زی،‌ده‌سکه‌وساری‌ئه‌سپه‌که‌ی‌به‌
داربزماری‌لای‌ده‌رگا‌که‌وه‌گر‌یدا‌و‌ئه‌لقه‌رپزی‌ده‌رگا‌که‌ی‌کوتا.
پیریزنه‌گوله‌که‌ی‌ژنی‌مه‌لا‌هاته‌پشت‌ده‌رگا‌که. به‌گمحه‌مد‌
ماهدره‌روپیشی‌ویست. پیریزن‌وتی:

— خو‌ی‌نیه‌له‌ماله‌وه،‌چووه‌بو‌ده‌شت.

— به‌ژنه‌که‌ی‌بل‌با‌بی‌ت‌په‌یام‌یک‌ی‌بو‌می‌رده‌که‌ی‌بده‌می

و‌بروم. کارم‌زوره‌و‌به‌په‌له‌م...

پیریزن‌روپیشت‌و‌پاش‌تو‌ژیک‌شیرو‌له‌تی‌ده‌رگا‌که‌ی

کرده‌وه‌و‌له‌به‌رده‌می‌براکه‌ی‌دا‌وشک‌بوو. پرومه‌تی‌گه‌شاوه‌ی

له‌پر‌په‌نگی‌پی‌وه‌نهما. خاکی‌دیوار. له‌رزین‌له‌ناخه‌وه. پی‌ی

هی‌زی‌ئوه‌یان‌نه‌وو‌رای‌بگرن. ده‌ستی‌گرت‌به‌چوارچپوه‌ی

دەرگا که وه. ئیتر نهیتوانی بیزوی. تهنا نهتوانی نیگی له نیگی بهگمحه مه د بدزیته وه. خه ریک بوو وشک ئه بوو. بالنده یه کی ئه فسوونکراوی ماریکی که ون. بهگمحه مه د له وه زیاتر رانه وه ستا. ئه م هه له ی هه لکه وتبوو، نه ئه بوا به ده مکردنه وه ی شیرو بشکی. بهگمحه مه د پی نایه پیشه وه. شیرو پاشه و پاش رویشته. بهگمحه مه د پی نایه ناو دالانه که، دەرگا که له پشت سه ریه وه داخست و نیگا له نیگا، شیرو رامالی. ترس شیرو پالیپوه ئه نا. ته ته ری مه رگ! له ناو دالانه وه بو حه وشه، لای چاله که و له وپوه بو ژوره وه. له ژوره وه شیرو لای دیواره که وه ستا. له خو ی بو یه وه. وه ک کو له که یه کی سه هو ل لکابوو به دیواره که وه و چاوه کانی به سه تبوو. بهگمحه مه د دانه ویه وه، کی ردی له بنی پوو زبه نده که ی ده رکیشا و به ره و خوشکه که ی چوو. شیرو له م کاته دا چاوی کرده وه، خواجه گیان! لیوه بارگرتووه کانی به دژواری لی که هه لبران:

– ئه ته وی بمکوژی؟

– وه لام نه بوو. برا ئارام چوو بو لای. شیرو کشایه وه، به لام سووچی دیواره که له وه زیاتر ری نه ئه دا. چاره چیه؟ کچه، ئاسکی به رپل، خو ی هی نایه یه ک، گووشای و لکاندی به دیواره که وه. کی رد به ده ستی راسته وه، بهگمحه مه د ده ستی برده پیشه وه و ئه گر یجه ی که زیه ی خوشکی گرت و بای دا به دور ده ستی دا و ده می کی رده که ی نایه سه رملی و داوای لی کرد نووزه نه کات. پاشان وه ک برووسکه، له چاوی پیکا نانی کادا ئه گر یجه ی چه پی که زیه ی بری، خسته ی باخه لی، شیرو کوتا به عه رزدا و به سه ر سه ریه وه وه ستا. کی رده که ی خسته وه ناو پوو ز به نده که ی:

– پی ت وابوو هه لاتوویت، ها؟

– نه ت کو شته م؟ نامکوژی بری شیرینه م؟ ... ده با پیکانت

ماچ بگم... کاکه گیان... با دهستهکانت ماچ بگم!
 بهگمحهمد نهی ئەبیست. شیرو به روودا کهوتبوو، سەر
 و چاوی به قاچهکانی براکهی دا ئەساوی و قووړه قووړ ئەگریا.
 ئەتوت جهربهزهی گریانی پهیدا کردبوو. بهگمحهمد بهنووکى
 پپی دای بهسنگى خوشکى دا، فرپی دایه دواوه و لهپر قههچى
 له بهر پشتینى دهرهینا و رایوهشانند. شیرو وهک مار پۆکهى
 کرد و فیژاندی. پیریژنهى گولهکه له بهر درگا پهیدای بوو. به
 بینینى شیرو له ژیر بارانى تووړههیی قههچى دا، قریشکاندى و
 ههلات بو دهرهوه. بهلام بهگمحهمد به بی گویدانه شیوهنى
 پیریژن، داخى دلئى به زهبرى بهردهوامى قههچى به سەر سەر
 و بهچکى شیرو دا باراند. لهشى شهق کراوى خوشکهکى
 که نووزیهکى لیوه ئەبیسرا له ناو هۆدهکهدا بهجئ هیشت و
 هاته دهرهوه. له بهر درگا کهدا شانى راست کردهوه و ئارهقهى
 تهویلى سهریهوه. لهم کاتهدا، خهک رژابوونه چهوشه و به
 سەر سووړمانهوه سهیریان ئەکرد. ژنان و زوړتر منلان. دیار
 بوو پیاوهکان له دهشتن. بهگمحهمد قههچیهکى به دهر
 دهستى دا ئالاند، به ناو نیگای چهشاماتهکهدا بهرهو دهرهوه
 پویشت و ئەوهندهى ئەو پپی نایه ناو کولان؛ ژنهکان خویمان
 کرد به ژووردا بو لای شیرو و کوړهکان به دواى بهگمحهمددا
 هاتنه دهرهوه.

له کولان، بهگمحهمد دهسکهوسارهکى کردهوه، دای
 به شانى دا و ئارام و بهوهج بهرهو دووکانى بابقولى بوندار چوو.
 هیشتا لهپىچى کولانکه باى نهدابوویهوه بابقولى بوندار
 بهکراسیکهوه پهیدا بوو. بهرهو پرووى ئەهات و که گهیشته
 نزیک کوړى کهلمیشى هیواشى کردهوه، هاته پىشتروه
 ههوسارى ئەسپهکى گرت و له سەر بالئى ئەسپهکوه
 تهشهرى دا له بهگمحهمد:

— چ هەر ایهکت سازکردوه، میشکالى؟ گوندهکەت داوه

بهیهکا! ها؟ چیتہ ئهوه؟

بهگمحه مه د وتی:

— بۆ په نات بهو ناسهیده داوه؟ ئهوه همموه له گهڵ
میشکالیهکان نان و نمهکت خواردووه، ئهوسا...

بابقولی، درێژ و لۆق، به قژی ته نک و پێشی نه تراشراوهوه،
سپینیهی چاوهکانی هه ر واتر کرد وتی:

— گریمان وابی! که ی ئهوه راسته خۆت بکه ی به مائی
خه لکدا و دهس له ژنه که ی بهرز بکه یتهوه؟ ئهوه کچه ژنی
شه رعی و قانونی ما ه ده رویشته.

— ئهوه خوشکی منیشه، بابقولی! با لهوه بیتامتر نه بی.
کوێخاییش بۆمن مه که. نهکا پیت وایه غه ربیم و ئه تهوئ
زه بری دهستم پی پیشان دهی! ها؟

بابقولی، زیرهک و کاتناس، هه وساره که ی بهردا و وتی:

— هه یچ شتی وانیهه، خان! من له گهڵ میشکالیهکان
مامه لهم هه یه. ئه گه ر ئه لیم باش نیه بۆخۆتان ئه لیم.
منیش هه ر چی چۆن بی لیره، ئه رک و پاسپارده یه کم هه یه.
خۆ هه ر وا نابی هه ر کهس په لاماری قه لآچیمه ن بدا، هه ر
کاریکی پێخۆش بی بیکا و پاشانیش راسته و راسته ریگه ی خوی
بگری و برۆ! من لیره به رپرسم. هه م له لایه ن دهو له ت و هه م
له لایه ن ئه رباب ئالاجاقی یه وه. گوندیههکانیش مووچه ئه دن
به من کوێخایه تیان بۆ بکه م.

بهگمحه مه د وتی:

— ئه گه ر به رپرسی، شوینی ما ه ده رویشتم پیشان به.
ئه گه ره ییش ناته وئ پیشانم به ی له سه ر رپم لاچۆ، تا خۆم
بیدۆزمه وه.

بابقولی بوندار له ژیر خه نه جهری چاوهکانی بهگمحه مه ددا،
کشایه وه. بهگمحه مه د هه ر وا هه لچوو، به لام ئارام، به
بی ئه وه ی وتووێژ له گه ل بابقولی کار بکاته سه ری، پی له

ناوزهنگی نا و سواری ئەسپهکه بوو و وتی:
- بابقولی بوندار! ئیمه پیکهوه مامهئمان ههیه،
سهیری دهستهنگی ئەمسائمان مهکه. به قازانجت نییه
میشکالیهکان له گهه ل گه دایهک بگۆریتهوه. تیره میشکالی،
ههه نه بی سالی سههه هزار تههه کپین و فرۆشی له گهه ل
تۆ ههیه!

وه لآمی نه ئەویست. له غاوی پاره شاند و هه لآقی
جه ماوهی بینهری شکاند و رویشت. به ریکهوت، به گمه مهه
هیشتا له خه یالی بابقولی ده ربازی نه بوو که له دووره وه،
دوو تر لهو ژانهی له سههه جوگه که جلیان ئەشۆرد، بۆ یهک
سات شیوهی ماهه ده رویشی بینی. ماهه ده رویش دوو باخه گه نهی
له ماینه که به ستهبوو و خووی له نیوان دوو باخه که، له سههه
زین دانیشتهبوو و ههه دوو لاقی به لایه که دا شۆره وه کردبوو.
به لآم ده رویش له دووره وه کورپی که لمیشی ناسیه وه و به
دوودلیه وه له غاوه که ی کیشایه وه و ئەسپه که ی هه لآهسته ی
کرد. ئەتوت نازانی چی بکات. خه لکه که ورد و درشت به دوا ی
به گمه مهه دا ئەهاتن. دیار بوو شتیک رووئهدا.

ماهه ده رویش له وه زیاتر لیی نه وه ستا، سههه ی ئەسپه که ی
وه رگیپا و له غاوی پاره شاند. به گمه مهه پێشبینی ئەمه شی
کردبوو. غاری دا به دوا ی دا. کۆلانی ته نگه بهر و پر له چال و
چۆل زۆر به دژواری شوینی سواره به په له کانی تیا ئە بوویه وه.
پێچی توند و خافلگیر. سههه رسم دانی ئەسپه کان، هه لآسانه وه
و غاردانه وه. قه لآچیمه ن، ئەمجاره یان به راستی شیوا. دهنگی
سمی ئەسپه کان و قیژه وقازی بیکار و منالی چه توون، که
قهه شۆر و شینی له مه خوشتریان نه بینبوو، خه لکه که ی
- هه رچه ند هه بوون- له ماله کان هی نایه ده ره وه و به
تامه زروییه وه که وتنه سههه رکردن. باری گه نه مه که ی ماهه ده رویش
له م غاردانه پر له ترس و خو فهدا لیک هه لپرا و بلاو بوویه وه

و ئەمە دەرفەتیک بوو بۆ منالانی وشیار و ژنانی ئاتاج، بکەونە کۆکردنەوهی گەنمەکان. بەلام زۆربەیی پێشیل بوو.

جاریکی تر، ئەسپەکەیی ماھدەرۆیش سەرسمی دا و سەید لە شیوی کۆلانەکەدا تل بوویەوه. ماھدەرۆیش بە دوا هیژی خۆی هەلسایەوه و خۆی کرد بە دالانە کۆنەیی هەماراوهکەدا و لە سەر پلیکانە خزەکان پێی خزا و تل بوویەوه بۆ خوارەوه. بەگمەمەد، پاوچی شارەزایش وەهای کرد. لە ئەسپ دابەزی و بە دوا ماھدەرۆیش دا رۆیشت. خۆی کرد بە ناو دالانەکەدا. دالانی درێژ، رەش بوو وەکوو شەو و لە قوولاییەکەدا، ببیلەیی چاوهکانی ماھدەرۆیش، وەکوو دوو ئەستێرەیی ترساو، پرتەیان ئەکرد. سەید گیر کەوتبوو و بە ترس و شەلەژاویەوه هەناسەیی ئەکیشا. بەگمەمەد شانی دانەواندەوه، کێردی لە بن پووژبەندەکەیی دەرھینا و ئارام ئارام چەند پلیکانی کەش چوو خوارەوه. ماھدەرۆیش لکابوو بە سووچی دیوارەکەوه و مشتتیی خاک و خۆل و کای لە ناو دەستی دا ئەگوشی. ئەمە کۆتایی رێگەکە بوو. خالی بەرئەنجامی گۆلەستێرە لە بەر تریفەیی مانگەشەودا.

– لە کوئی نیژران غەمزەیی چاوبازی؟!

بەگمەمەد نووکی کێردەکەیی برد بۆ لای چاوی وتی:

– وەرە سەرەوه!

– ئەتەوئ بەمکوژی؟

– سەگی وەکوو تۆ کەیی بۆ کوشتن ئەبئ؟ وەرە سەرەوه!

ئەمە خۆی رووناکیەک بوو. ماھدەرۆیش گیانی هاتەوه بە بەردا. چوار دەست و پێ چەند پلیکانە هاتە سەر و لەپر چی خۆل و خاک لە ناو مشتتیی دا بوو کردی بە چروچاوی بەگمەمەددا. بەگمەمەد چاوی نووقاند، بەلام پێش ئەوهی ماھدەرۆیش بتوانی بە لای دا تێپەرئ، پێی خستە بەر پێی و سەید بە سەر شیوی پلیکانە ساواوەکان بە دەمدا کەوت.

بهگمحه مه د له بن ملی سهیدا، یه خه می سه لته که می گرت و له لیواری دا لانی هه ماراوه که هی نایه ده ری، به ده م دا خه وان دی و پی نی نایه سه ر بو قه ته می ملی.

چاوه کانی کو ری که لمیشی به تو زو خو ل سوور هه لگه را بوو. رووی لهو خه لکه کرد که تازه گه یشت بوون. نیشته سه ر گوردی ماه ده رویش و کی رده که می بو جه ماوه ره که را وه شان د. ده می کی رده که به خه لکی نهوت نه یه نه پی شه وه. پاشان دهستی برد، نافه کی شه روا لکه می سهیدی گرت و ده می کی رده که می لی نزیک کرده وه. ماه ده رویشیش نارام نه بوو. له ژیر قه لافه تی قورسی به گمحه مه د دا په له قازهی نه کرد، نه ینا لاند و نه پارایه وه:

— مه که. مه که! تو و ئا برووی جه دم، بی ئا برووم مه که.

من زا واتم!

به لام رق و خوین، که لله می کو ری که لمیشی کو لاند بوو. گوپی له پارانه وه می ماه ده رویش نه بوو. نه بو کاره که ته واو بکات. چاوی بینر بو شایه تی ریسوا کردنی ماه ده رویش به س بوون. چاویک بینن هه زار چا و دیویه تی. زمانیک بیلی هه زار زمان وتوویه تی. به گمحه مه د پارچه یه ک له نافه کی شه روا لکه می ماه ده رویشی به کی رد بری و له سه ر پشتی هه لسا. کار ته واو. نه سپه سووری سه برا و چاوه ری بوو. چوو بو لای نه سپه که، په شمه می له سه ر عه رزه که هه لگرت ه وه و سوار بوو. چاوی بینه ران لهو بوو و چاوی نهو له ماه ده رویش. هه ر وا له سه ر جیی خو ی راکش ابو و ته پی بوو. نهوت توانای هه لسانه وه می نییه. خزا. وه کوو فه رده یه کی کووترا و خو ی راکیش کرد بو بن دیواره که، رووی به دیواره که شارده وه و وشک بوو.

۳۲۱

که لیسه ر

به رگی په که م

به گمحه مه د نه سپه که می ئا ژووت و به نارامی له ئا پوره می بینه ران دوور که وته وه. کییه نهو که سه می قه لافه تی به دفره می سه رکه وتن قنچ راناگری؟ ته ماشایی بوو، دوور که وتنه وه می

بهگمحه مه د. بیری کرده وه شهو ئه بی له ده رزیوهر، لای باوکی
خوئی بی. ئه سپه که ی خسته سهر ریگه. بلا به هر جوریک
پی خو شه، باژوئی. سه ما بکات. بهگمحه مه د سهری هی نابوو!
مه ستانه داژووت. سهر خو شی ئه وه ی کاریکی راپه راندبوو. به
تاقی ته نها هی رشی کردبوو یه سهر قه لآچیمهن، نیچیری خوئی
گرتبوو و داخ نیشانه ی خوئی نابوو به لای رانیه وه و به سه لامه تیش
گه رابوو یه وه. کاری کارستان. به لام ئه م سهر خو شیه له نیوه ی
رئی ئه وسا که ئاوه ز، له پاش ئارامبوونه وه نیشانه ی لی ویست،
بوو به دردوئگی. ئه مکاره ی ئه و کردبووی له لایه ک باش بوو و
له لایه ک دزیو.

زه بری دهستی پیشان دابوو و دلیری خوئی به هه موان
سه لماندبوو، که وا بوو سهر خو ش بوو.

خوشکیکی به و شیوه یه ریسوا کردبوو و پیاویکی به
به رچاوی سه دانه وه بی ئابروو کردبوو، که وا بوو زور ناره حه ت
... بوو

دلی ببوو به دوان، ره زا و ناره زا. کی شه ی ده روون. شه ر
له گه ل خوئی و له ناو خوئی دا. ئه و دیارده وه رجاوه نده ی جار ه جار ه
خوئی ده رئه خات.

قه لآفه تی زه لیل و دامای ماه ده رویش بو تاویکی ش له به ر
چاوی بهگمحه مه د دوور نه ئه که وه ته وه. هه موو که س وه کوو یه ک
نین چاوی بینینی زه لیل بوونی خه لکی تریان هه بی. سهره رای
ئه مه ش بهگمحه مه د نه ی ئه توانی ریگه به دلناسکی خوئی
بدات. ئه وه ی له م کاته دا پیویستی بوو گیانسه ختی و دلرپه قی
بوو. ژبووان بوونه وه، به و مانایه بوو له نیوه ی رئی گه رابیته وه.
به ژبووانی به کاری نه ئه هات. ئه بوا ئه و سوژه نابه جیه له
دل رادا و له بری غروور دابنیته وه. سنووری نیوان سوژ و
دفره تاله موویه که؛ ئه م هه لچوون و داچوونه ش له ده روونی
بهگمحه مه ددا به م هو یه وه شه پوولی ئه دا.

۳۲۴
که لیسده ر
به رگه ت ۱۳۹۹

کۆتاییه‌که‌ی دلسووتان نا، دفره‌ی سه‌قامگیر.
 ئیواره‌کات، له‌پشت دیواری مائه‌وه پیی له‌ئاوزه‌نگی
 ده‌ره‌ینا، دابه‌زی و ئه‌سه‌په‌که‌ی سه‌برای به‌ره‌لا کرد. ته‌نوو
 دووکه‌لی ئه‌کرد و دوو ژن له‌ سه‌ر ته‌نوو‌ره‌که‌ نانیان ئه‌کرد.
 مارالی نه‌ناسی. بلقیس هات به‌ پیری کوره‌که‌یه‌وه. شانه
 پانه‌کانی له‌ ئامیز گرت و روخساری ماچ کرد. چاوه‌کانی و
 ته‌ویلیشی. سه‌ری جه‌وان له‌ کوئی هه‌ست به‌ سوژی دلی
 پیره‌دایک ئه‌کات؟ به‌گه‌مه‌د خوئی له‌ ده‌ستی دایکی پرزگار
 کرد. ده‌سکه‌وساری ئه‌سه‌په‌که‌ی دا به‌ ده‌سته‌یه‌وه و چوو بو لای
 باوکی.

که‌له‌میشی هیش‌تاش خه‌ریکی کاری پوژانه‌ بوو. ئه‌و گه‌نه‌م
 و کایه‌ی له‌ سه‌ر عه‌رزه‌که‌ کوپان کردبووه، هه‌لپه‌زان‌دبوو پانی
 کردبووه و هیس‌سه‌ره‌که‌ی به‌ سه‌ر گه‌نه‌مان‌دا ئه‌گه‌یپا. پیره‌مه‌ی‌رد
 خوئی له‌ ناوه‌راسته‌دا وه‌ستا‌بوو و هیس‌سه‌ره‌که‌ی به‌ ده‌وری خوئی‌دا
 ئه‌گه‌پان. ده‌سکه‌وسار به‌ ده‌ستی چه‌پ و قامچی به‌ده‌ستی
 پاسته‌وه. به‌گه‌مه‌دی دیووو، سه‌یری ئه‌کرد به‌لام هه‌چی
 نه‌ئه‌وت: ئه‌و ئیتر چی ئه‌وئی که‌ پانه‌که‌ی به‌ هیوای سه‌براو
 به‌ره‌لا کردوو و هاتوو بو ئیره‌؟ ئه‌م کورانه‌ی من چیان به
 سه‌ر هاتوو؟

به‌گه‌مه‌د سلأوی کرد و ماندو نه‌بینی له‌ باوکی کرد.
 که‌له‌میشی له‌ ژیر دانه‌وه وه‌لامی دایه‌وه و به‌ بی ئه‌وه‌ی ده‌س
 له‌کار هه‌لبگرئ وتی:

– بو کوئی ئیشه‌لا؟ ئوغر به‌خه‌یر!

به‌گه‌مه‌د شانی نا به‌ دیواره‌که‌وه و وتی:

– له‌ ده‌ربه‌نده‌وه دیم، له‌ قه‌لاچمه‌نه‌وه!

– ده‌ربه‌ند؟ ئه‌وئی بو؟ براکه‌ت توژی پيش ئیسته‌ چوو بوو

بو ده‌ربه‌ند و گه‌نمی له‌ باب‌قولی بۆندار کریبوو! تو ئیتر بو
 چووی؟

به گمحه مه د وتی:

– من کاری ترم هه بوو.

– ئا، تو چ کاریکت هه بوو؟

– ئه کاره!

به گمحه مه د له دیواره که دوور کهوته وه. دهستی کرد به باخه ئی که واکه ی دا، چه پکه قژی شیرووی له گه ل نافه کی شهرواله که ی ماهه درویشی دهره ئینا و له بهرده م باوکی دا رایگرت. بلقیس پرچی برآوی کچه که ی ناسیه وه. هه زاران جار بووی کرد بوو به په لکه. هه لاته پیشه وه و له سه ر دهستی به گمحه مه د هه ئیگرت، له ناو دهسته کانی دا شاردیه وه و به دزیه وه بوونی کرد و نای به سینگیه وه:

«ئاخ شیروۆکه م، قژت به برین چوو؟!»

راست بوو؟ ئه مه راست بوو؟ به گمحه مه د پرچی شیرووی یاخی بریبوو و له گه ل خووی هینا بووی؟ نه، جیگه ی برآوی پیکردن نه بوو! به لام بوچی باوه ری پی نه کری. که لمیشی برآوی پی بوو. کار بی کار، به قه بری بابی کاره وه. پیره میرد دهسکه وساری هیسه ره که ی هه لدا و له ناو پووشه که هاته دهره وه. لوی هه لکراوی سه لته ی کوپه که ی گرت و چاوی بریه ناو چاو و پوومه تی کوپه که ی و له پر سه روسینه ی به قاقایه کی شیئانه کرایه وه. هه موو له شی ئه له ریبه وه. چناریکی پیر له باهوژیکی سه مه ره دا. فرمیسک به چاوی دا هاته خواره وه. قوئی کرد به قوئی کوپه که ی دا و بردیه ژوره وه. به زمانیکی په سن ئامیز وتی:

– چاکت کرد کوپم. به جی! شیرت چه لال. ته مه نت

بهرده وام. ته مه نی منت پی دامه وه. خویه، خوی بانی سه ر، ژیان له من وه رگه و به به گمحه مه دی به خشه. پشتم راست بوویه وه. سه رم بهرز بوویه وه. سه رفرازت کردم به گمحه مه د. به ختت یار بی براره که م. ریگه ت کراوه، چاره نووست روون. لهشت پاره ستاو، روژگارت شیرین! ... ئای ... پیریژن، قژی ئه و

۳۲۴
که لیسدهر
به رکت ده ۱۹۹۰

په موکە پيشانی مارايش بده. با بزانی له ناو کیدا نهژی! چای
بو سازکه. بو کوره کهت چا بینه. چگوره کهش بهینه. بهزم و
نهوام نهوی ئەمشه و، لهم کوخته دا شادی و هر ایه، مایاوا!

بهندی یه کهم

که لمیشیه کان لیک کۆوه ببوون.

بلقیس، گۆلمحه مه د، به گمه مه د، که لمیشی، خان ئاپۆ، سه براو، هه یقۆ، زیوه ر و مارال. بلقیس و شوه که ی به یارمه تی مارال دیمه کاله که یان دره وو کردبوو، خه رمانیان کوتابوو، شه ن و که ویان کردبوو، هه موو شتیکیان له شوینی خۆی پاشه که وت کردبوو، ده ست و به رده ستیان خر کردبووه، ده رگای ماله کانیان داخستبوو، پوو یان له هه وار کردبوو و دامرکابوونه وه. به گمه مه د و سه براو له سه ر کاری خۆیان به رده وام بوون و رانه که یان نه له وه پان. هه یقۆ جاجمی نه چنی. زیوه ر به ره شماله کان دا نه گه را و کاری چیشته لیان و دوورین بوو. بلقیس خواردنی بو پیاوه کان ناماده نه کرد. که لمیشی خوری نه رست، سووچی نه م و نه و کاری نه گرت و نه گه ر پیش به اتایه و پیویست بووایه هاتووچۆی شاری نه کرد. خان ئاپۆ، گورگ ئاسا، له ره شماله که ی خۆی دا نه ژیا؛ نان ساجی نه پچراند و کتری له دوای کتری چای نه خوارده وه.

خان ئاپۆ کاریکی دیاریکراوی نه بوو، هیشتاش چاوی له و چهن سه ر مه ر و بزنه بوو که پیداو یستی سا لانه ی دا بین بکه ن. کاری سه ره کی نه و نه مه بوو سالی یه کجار خوری مه ره کان بپریته وه. نه گه ر به قازانجی بزانیایه چهن دانه یانی په روار

بكردايهت، بۆ ئەوهى دەمهو زستان بيانفرۆشى بهچيوارهكان. يان ئەگەر پيکهوت له قهراخ گونديک، وشتریک بدا بهعهززا، سهري بپري و گوشتهکهى ورده ورده بفرۆشى: پارهى چا و تووتن و پيلاو. يان ئەگەر چواريپيهكى بى ناونيشانى چنگ بکهوتايه، به نرخى هەر زان لهى بکړي و به کپاريكى وهکوو بابقولى بوندارى بفرۆشى.

گولمههمهه خهريكى چينى جاجم و پهت و گوريسى زستان بوو. چهندين کاژير له لای رهشمالهکهوه دائهنيشت و ئەيچنى. ئەگەر له چنين تاقتى بچوايهت ئەکهوته خورى رستن. دهزوو بۆ شال و پشتوي و چۆخه، کورتانى وشتر و گوريس. ههندي جار ئەيدا به دهشتدا. ئەچوو بۆ سهەر پان و پوژ و شهوى له ناو پهزهكان و لهگهه بهگمههمهه و سههراو تيپهه ئەکرد. لهوهپگهى بۆ پانهکه ئەدوژيهوه و لهه پروهوه ههندي پوژان لهگهه خان و بهگ و گزيرهكانيان له سهەر ناو و زهوى و لهور دهمهقالهى بوو. کارهکهى بهجوړيک پيخوشکردن بوو بۆ پهوهند. به تنها و، ههندي جاريش لهگهه خان ناپو، لهپيش پانهکهوه ئەپرويشت و لهوهپگه و سهراوى بۆ ديارى ئەکردن. دل ئاسوووه و ئارام نا، بهلام ئازاد و دهست ئاوهله بوو. ئاسمانى سههسههري دهه به دهه پهنگيان ئەگوړي و زهوى ژيريپى به ههموو ههراز و ههلهدي، چالى و بهرزيبهكانيهوه ئەوى به سهه شانى خويهوه ئەگواستهوه. نان ساجى ئەخوارد، ئاوى كانى ئەخواردوه و ههولئ ئەدا به دوور له خهه مى پوژگار دلى خوش پابگري. سهههراى ئەمهش دل له مئشت بوو. گريپهک لههكارى دا بوو. قفليكى نههراوه. ههولدايىک بۆ ئەوهى پاززهکهى له بهر چاوان ئاشکرا نهبي. نهوهکوو پزيپهکهى نيگاکانى، خهه مى تاو تاوهى سههدلى، ههلهچوونه کتوپريپهکهى، شتيک بۆ کهسيک پروون بکاتهوه. زمانى دووپيپههكى فرهويژ و ليکولهر نهکا ريى تيبا و پازى دهروونى برفينئ. کهس نابى بزاني که

۳۳۰
که لى سدههه
به رگت ۰۵۹۹۵

ئەو، گولمحمەد ئاگرېك كەوتۆتە گيانى، با نەبى، با نەزانى. مارال كاروبارىكى ديارى نەبوو. لەو تەهى پىي نابوويه ناو رەشمال، هەستى ئەكرد چاوى زياتر سەيرى ئەكەن. هەستى ئەكرد بېگانە ترە. بىپشتر و بى ھاوړى ترە. درېغ لەو رۆژانەى بە بىحەز و بى دلخۆشى تىپەر ئەبن. درېغ لە بېگانە بوون. بەلام مروّف مەگەر، بوى ئەكرى لە هەر كەس و لە هەر شت دابېرى؟ رەنگە بوئاويك؛ يان رۆژ و مانگىك بە ئىرا دە و ابكات. بەلام سروسى مروّف وانىيە. پەيوەند ئەگرى و پەيوەند وەرئەگرى. رائەكيشرى. شەوقى يەكبوون. خوى لەوى كە موتوربە ئەكا. خوى ئەسپىرى بەوى كە. خوى بو ئەو، ئەوى بوخوى ئەوى. ئەيهوى، كەوابوو خوازيارى هەيه. خوازيارى هەيه، كە وا بوو ئەيهوى. هەيه، بويه وايە. ئەبى نەبى بو ئەوى موتوربە نەبى. مەگەر بەرى.

بەلام مارال لە ناخەوه، بللى خوى بەكى بەخشىبى؟ دلاوهر؟ ئىتر كى؟ شوړەسوارى بنەمالەى كەلميشى بەگمحمەد؟ نەه. دللى نەگرتووہ. پرچى براوى شىروى كە لە ناو دەستەكانى دا بينى، ئىتر نەيتوانى بە حەزى دل چاوى لىبكا. بىر لىكردنەوہشى مارالى ئەشەمزانە. ئەى كامى تر؟ زمانەم لال، گولمحمەد؟ ئا، ئەويان! بەلام ئەمكارە هەزار گرتى هەيه! بللى با ببى! كوا چاوى بيناى مارال تابتوانى ببينى! چاوى بينا لە خەرمانەى ئەو ئاگر و دووكەلەى لەدل بەرز ئەبىتەو، ون ئەبى. چاوى ئەو كاتە مەوداى بينى هەيه كە ئاگر و دووكەل دامركايبتەوہ؛ ئەوسا كە شىتەتى نىشتىتەوہ و ئارامى بالى بە سەر گوړە سووتاوہ كان دا كيشابى. چاوى بينا لە ناو دوومانى رەشدا كوړە. دەبا پىلۆه كان بەستراو بن. با ئەم سروسى ئاگراوييە بخروشى، تەنوورە بكيشى، بەهزى تاكوو بەلكو لەگەل عەشقدا ديدار بكات. تەنانەت ئەگەر چالۆيكيش لە بەر دەميا دەمى كردىتەوہ. كام تياچوون لەمە

به شكۆتر؟ چاوی بینا بو نابینا جی بهیله!

مارال دارهتی وابوو. مهستانه و غه مگین. به لام ئهم باره نابی له وه زیاتر ریگا و دهرهتی پی بدری. دهریای بی بن، له شنی مروف، وه کوو دورگه یه کی بچکولانه قووت ئهدات. تیا ئه بات. بویه بو مانه وه ئه بی دژی بوهستی. ئه بی شووره یه ک به دور خویدا دروست بکا، ئه بی خوئی پابگری، خوئی بو ئه و پابگری. هه به مه بهسته ش بوو، مارال، خاموش و ئارام، له لای هه یفووه خوئی به جاجم چینه وه خه ریک کردبوو. هه موو به یانیه ک ئه چوو بو ره شماله که ی هه یفو و له گه ل ئه ودا کاری ئه کرد، هه یفووش ئیره یی و به خیللی له کاری دا نه بوو یان - لانیکه م- له گه ل مارال وه ها نه بوو. خووی پیگرتبوو، خراپه کانی له چاوی هه یفو دا که م و چاکه ی زورتر بوو. له به ختی بهرز، مارال له جوانی ئه وه نده ی بهرکه وتبوو که له چاوی ئهم و ئه ودا خوین شیرین بی و دل بیگری. که م که س هه بوو لی بیزار بی، یان رقی لی بی. له مناوه دا، وه کوو پیشتتر، ته نها که سیک که مارالی به میمل ئه زانی و قورسایی ئه وی به سه ر ژانی خویدا هه ست پی ئه کرد، زیوه ر بوو. هه ر ئه و بوو. هه ر ئه و بوو له هه موو شه نگی و له باریی مارال بیزار بوو. به لام له م ده مانه دا رقه که ی ئه ویش له په رده یه کی میهردا رووی داشاردبوو. وا دیار بوو هه ر گیز مه رگ و تیاچوونی مارالی به ئاوات نه خواستبوو. زیوه ر - هه ر له م کاته دا که مارال و هه یفو شان به شانی یه ک له بهر ده زگای ته وه نه که دا دانیشتبوو و په نجه کانیان خه ریکی ره نگ و به ن بوو- ئارام، وه ک ماریکی بی زه ر خزایه ژووره وه، له لایانه وه چیچکانی کرد و چاوه ره ش و به قوولاچوو ه کانی برپه په نجه کانی هه ر دوو ژنه که. مارال و هه یفو، نیگایه کی خیرایان کرد. هه یفو پی وت:

- به خیرهاتی!

زیوه ر وتی:

— لهكارم نه كړدبیتن؟

هه یقو وتی:

— گوو و زمانمان خو ناچنی، بللی چ باسه!

زیوهر وتی:

— دوو جهندهرمهم بیني به ناو ره وه نددا نه سووړانه وه.

مارال و هه یقو به بی نه وهی سهیری یه کتری بکن، دلیان له رزی؛ به لام هیچکام نه یان خسته خو یان، ته توت هیچکامیان نهی ته ویست تاودانه وهی قسه که ی زیوهر له پوخساری دا دهر بکه وو. له بهر نه مهش ههر دووک، ههر کامه و به شیوهی خو ی زیاتر خو ی به کاره وه خه ریک کرد و هه و للی دا نه وهی له دهر وونی دا تی نه په پری دهری نه خات. له جیی خو ی دا زیوهریش نیگه ران بوو و ته ویست نه و نیگه رانیه ی بشاریته وه. به لام نه ی توانی بوو، بو نه مهش بوو بو هاو زمانیک نه گه را هه و للی جهندهرمه کانی له گه ل بهش بکا. له گه ل بلقیس نه نه کرا. جه ربه زهی نه وهی نه بوو. بو ی هه بوو بلقیس وه کوو پلنگ په لاماری بدا و قسه که بکو تیته وه به ناو ده میا. زیوهر خه سووی خو ی نه ناسی. دایکی که له می شیه کان ره فتاری تر سنو کانه و به زیوانه ی له چاو و زمانی که سه کانی قبو ل نه نه کرد. له وهی پووی دابوو و رابرد بوو، ههر ژنه و به جوړیک دهر وونی هه ژابوو. به لام هیچکس له خو ی رانه نه بیني نه وهی له ناخی دایه بو نه وی تری بگری ته وه. چونکه نه و قسه یه، نه گه ر به په ریشانی شیه وه دهر بپردری، جیگه ی گوومان ناهیلایته وه که بو یژه که ی تر سنو که. به لام ههر چی چو ن بی زیوهر خو ی پی رانه گیر ابوو. خزابوو ناو ره شماله که و قسه که ی گیر ابووه وه.

۳۳۳

که لیسه ر

په رگن په که ۱۰

زمانی بو نه وه نه بوو بپردری؟! بو چی نابی نیگه رانی شو وه که ی بی ت و نه گه ر هاو زمانیک دوزیه وه باسی نیگه رانیه که ی خو ی بکات؟ نیسته ش که وتبووی نیتر چ پیویستی به پاریز و په له قازه هه بوو؟ که وا بوو باشتر وایه په ی شوینی قسه که ی

خۆی بگری:

– پیم وایی به دواي مهدياردا نهگهريين. سهر له ههموو رهشمالتيك نهدهن و پرسيار نهكهن بزنان مالهكان پياوي برينداريان ههيه يان نا؟ تاويكي كesh دياره نهگهنه ئيره. ويستم بزنانم نهگهر به تهنها گيريان ليهيانين و لييان پيچاينهوه چي بليين؟

مارال و ههيفو دهستيان له كار ههنگرت. زيوهر سهيري كردن. نهوانيش گيژ و ور چاويان تيپري. نهيان نهزاني چي به يهكتر بليين. مارال ههلسا و له رهشمالهكه چووه دهرهوه و توژيكي تر لهگهه بلقيس گهرايهوه. بلقيس گووي له زيوهر گرت و پاش وچانيكي كورت وتي:

– ئيمه پياوي ونبوو يان بريندارمان نيهه، بو له خوئانهوه توفاون؟ خهريكي كارهكەتان بن!

ژنه، به بي نهوهي چاوهري و شه و وهلاميك بكات، داوييني كراسهكهي گرت بهدهستيهوه و له خيوهتهكه چووه دهرهوه. بهلام بلقيس هيشتا له درزي رهشمالهكه دوور نهكهوتبوويهوه بينيان وهستا. بو تاويك، بيدهنگيهكي ناويته به ترس دايجرتن. ههر لهم كاتهدا دهنگي تيكهلي سمي دوو نهسپ كه نارام نارام نزيك نهبوونهوه، بيسرا. پاشتر سيپهركانيان كهوته بهر رهشمالهكه و پاشان خووشيان گهيشتن و وهستان. دوو جهندهرمهي نهسپ سوار. يهكيان روخساريكي پر و رهقي ههبوو. قزي لاجانگي بوور بوو. سميلي رهش و پيستي روومهتي سهوزهي به خوور سووتاو. نارهقي بنگووي نهبريقايهوه. نهوي دي گهنج و روخساري ساكار و خر و زورتر چاوي له باندستهكهي بوو. بلقيس له بهر سينهي نهسپهكاندا وهستا و به پرسياريك له چاوهكانيدا روويكرده جهندهرمهكان.

جهندهرمهي به تهمهن، به بي گويدانه بلقيس به سهر زينهكهدا چهمايهوه و به چاوه تيزهكاني ناو رهشمالهكهي

۳۳۴
كه ليهدهر
به رگت ۰۵۹۹۵

پشکنی. بلقیس دهستی بهرز و نهوی کرد و لوی دهرگای
خیوه ته که کهوته خواره وه. جه ندرمه چاوی له سهر دهرگاکه
هه لگرت، خوی راستکرده وه و له روخساره چرچه به
سالآچووه کهی بلقیس مۆر بوویه وه:

– پیاوه کانتان له کوین؟

– وان له دهشت! ئه تویست له کوئ بن؟

– هه موویان؟

– ئه وه نیه خۆت ئه بینی! به لئ هه موویان؟

– هه موویان به جاری؟

– ئه ی چی؟ خۆ کیژۆ له نین له ناو خیوه ت خویان هه شار

دهن. دیاره هه موویان.

جه ندرمه ئاوزهنگی به تال کرد و دابهزی، پالی دا به شانی
ئه سپه خه نه یه که یه وه که تفهنگی پیا هه لواسرابوو و
وتی:

– زهرکیک ئاومان پی ئه دهی بیخوینه وه؟

– بو پینان نادهم؟ خۆ کافر نیم. وهرن له بهر سیبه ره که

دابنیشن با چاتان بو ساز بکه م.

– ئاو بینه.

بلقیس چووه ژوره وه و دهسبه جی به زهرکیک ئاومه هاته
دهروه و دای به دهستی کابراه. سواریک له دووره وه به تاو
ئه هات. خوا بکات خویی نه بی. بلقیس نهی ئه ویست پیاوی
بنه ماله له پر تووشی بی به تووشی جه ندرمه وه. کابرا وتی:
– ئه وه له گه ل مه یه!

پاشان یه کبین ئاوه که ی خواره وه و زهرکه به تاله که ی

دایه وه دهست بلقیس. سوار گه یشت، له غاوی راکیشا و له
لای سه ردهسته که وه وه ستا. بلقیس سهیری کرد. گهنج بوو،
به سهری تازه تاشراو و روخساری که وه دیار بوو هیشتا رهنگی
هه تاوی لئ نه نیشتووه. ناده لی. سه ردهسته به ئه ماژه ی

دهست گه نجه که ی پیشانی بلقیس دا و وتی:
— کورپی حاجی حسینی چوارگویشلیه. به دوا ی خوینی
باوکی دا ئه گهری.

بلقیس به دلی لهرزوک و به زمانی بویر وتی:
— باشه بوچی لییره؟
سهردهسته وتی:

— شوپنه که ی تائیره هیناوه. تا ئه م ره وهنده.
— زور چاکه، فهرموون بگه رین، پیشکن. هر کاریکتان
پیخوشه بیکه ن.

سهردهسته خو ی راکیش کرد بو بهر سیبهره که و له لای
ئه ستووندی ره شماله که، له سهر عهرز دانیشت و پاکه تی
جگهره که ی له گیرفانی دهرهینا، جگهره یه کی داگیراند و
پاشان، به نارامی پرسیری کرد:

— ئیوه له م ره شمالانه دا چند پیاوتان هیه؟
بلقیس له نزیك جه ندرمه که وه دانیشت و وتی:
— پینج شه شیخ.

— هه موویان ساخ و له سهر پین؟
— هه موویان، شوکر بو خوا.
— کین؟

— کوره کانم، میرده که م، هیوهره که م، زاواکه ی...
— هه موویان هر لییره، له م ره وهنده؟
— خو پیم وتی! هر هه موویان وان له دهشت.
— که وا بو لییره؟

— به لی لییره. بهس براهم و یه کیک له کوره کانم وان
له چه پس. یه کیان له مه شههد و یه کیش له سه بزه وار.
— ئه وانه ی چه پس ناویان چیه؟

— براهم عه بدوس، کوره که م خانمه مه د. براهم له
سهر قهری له وه رگه زیندانی کراوه و کوره که شم له سهر

نالوویری پهز تۆمه تیان داووته پاللی و ناوی دزیان له سمر داناوه.
 - له م مانگ و روژهدا هیچ ههوالیکی خراپتان پی
 نهگهشتوو؟ هیچ رووداویکی ناخوش نههاتوته پێشتان؟
 بلقیس سهری نا بهگوویی جهندهرمهکوه و چیرۆکی
 شیرۆی به دوو وشه به گوویی دا چرپاند.
 پاشان داوای لیکرد ئهو رازه له لای خوئی پارێزی:
 - خوئی ئهزانی ئیمهش ئابروومان ههیه برام، کچمان
 سهرهرو و کابراش بهره لالا.

سهردهسته پرسی:

- له کوو و براکانت کهسیان ئهوینداری کچییک نهبووه و
 شهویک بو دزینی کچه چووبی؟
 - نه. نه. براگیان. ئهو کچه کی و له کوئی بووه؟
 - له کوویه بزانه له ژیر زماندا شتیکی تر نییه؟
 بلقیس وتی:

- له ناو ئیمهدا ئههکاره شوورهیی نییه براگیان. ئهگه
 ههباویه ترسم نهبوو و یهکسهه پیم ئهوتن. عاشقهکه ناوی
 چی بووه؟

سهردهسته وتی:

- ئا ئهههیان! ئیمهش ئهمانهوی بیزانین.
 بلقیس له دلوه بوو به شیر و شوین قسهکهی گرت:
 - خو کچه ئهبی عاشقهکهی خوئی بناسی! پیت وانیه؟
 سهردهسته سهیری نادعهلی کرد وتی:
 - کچه قسه ناکا، قسه ناکا و لیو نابزیوی.

کوری حاجی حسین سهری داخست و رووی وه رگی پرا. ۳۳۷

که ئیسهه

به رگی به که ۱۵

و ههه له داموویی خوئی له بهرامبهه سهوقی دا. نهرمهی گوویی
 خوینیان تیزا. ئههه توژی بلقیسی ئارام کرد. که وابی سهوقی

كوۆلى نەدابوو. مېھرى سەوقى - ھەر كەس ھەبوو- لە دلى
بلقىس نىشت. كارى پرس و جو لای ئەو تەواو بوو. گرى ھەر وا
كویره. سەردەستە لەجى رابوو و پانتۆلەكەى تەكاند. قنچكە
جگەرەكەى فپىدا. دەسكەوسار بەدەستىهوە و دەستى لە
سەر كەللى زىن، پى لە ئاوزهنگى لە سەر زىنەكە دانىشت.
كلآوهكەى پىك كرد، رووى لە نادەلى كرد وتى:

- كلىلى ئەمكارە لای خۆتە. لە مالى خۆت. لای كچەكەىە.
ئىمەش لە خۆرا لە ژىر ئەم خۆرەتاوہ لەم بىابانە ئەخولینەوہ.
تا تۆ ناوى خەنىم لە زارى كچە دەرنەھىنى، ئىمە ھىچ
بەلگەىەكمان بە دەستەوہ نىيە و ناتوانىن شوپنى ھەلگىرىن.
سەردەستە رووى ئەسپەكەى وەرگىرا و درىژەى بە
قسەكەى دا:

- تۆش پووہە بىمزرەت! جارىكى دى كە ئىمەت دى دەرى
خىۆتەكە مەگرە، خۆ ئىمە مرۆفخۆر نىن!

لىى نەوہستا. ئاوزهنگى پراوہشانە و پشت بە پەشمال
لىىخوپى. ھاوپىكانى، جەندەرمەى گەنج و نادەلىش بە
دواى دا رۆشتن. بلقىس تا نىشتنەوہى تۆزوخۆلى پاش سوارەكان
و ونبوونىان لە پشت گەردەكە، سەبرى كردن و پاشان چووہ
ناو پەشمالەكە و ھەكوو داماوى گىرى ئەو مەنگەنەى تا ئەم
كاتە ئەوى گوشىبوو، لە لایەكەوہ دانىشت. چاوى لىكنا و
نالەىەكى ماندوو لە گەرووى دا شكا:

- ئاگر لە قەبرت بىارى حاجى حسىنى چوارگوپشىلى! ئاگر
بە گوپت. بىى بە ھاوكاسەى شەىتانى دۆزەخ. ئەو پارانەى لە
برى ئاو و لەوہرە لە ئىمەت وەرگرت ئىشەللا ئەبى بە خوین و
لە سەر پەنجەكانتەوہ دلۆپ دلۆپ ئەتكىتە خوارەوہ. جەرگت
سووتانم، ئەتەوى گىانىشم بكىشى!

زىوہر بالى خىۆتەكەى لادا. تىشك ھاتە ژوورەوہ.
ھەناسەىەكى بە ئاسوودەىى ھەلكىشا و لای ئەستوندەكى

۳۳۸
كەلىسەدەر
بەرگت ۰۵۹۹۰

رہشمالہ کہ دانیشت. مارال و ہیفو دہستیان کردوہ بہ چنن
و بلقیس پاشماوہی ئاوی زہرکہ کہی ہلداہ بہر خیوہ تہ کہہ.
ملی مہشکہ کہی گرت بو ئوہی ئاوی بو خوی تی بکات. بتہوی
و نہتہوی گہرووی وشک ببوو و غہم و دلہ تہ پی لہ دہروونی دا
نہجو شا و ئاوی شہ فا بوو: زہرکہ کہی نا بہ سہرہوہ.

لہ دہرہوہی بنہ، لہ سہر ہیلی بیابان، شہ لالی توژی ریگہ
و ئارہ قہی لہش ئہسپی داژووت. غہم و توورہیی ئہیہم ژاند.
مروموچ و ناوچا و ترشاو، چاوہ تیژہکانی برہوویہ بہر دہمی و
لہ پہسا لیوی بنہوہی بہ دان ئہکرؤشت و پیشی بن لیوی
ہلئہ کہند و تفی ئہ کردوہ. بہ دہستیگی ہوسارہ کہہ و
بہ دہستہ کہی دی تووکی کورتی ئہو مہرہی گرتبوو لہ پیش
زینہ کہہ دینابوو. مہرہی سپی، لہ پیش رانہ ئہستورہکانی
خان ناپو، بہرووا درابوو بہ سہر زینہ کہدا، ئہی فیشاند و
زمانی دہرکشابوو. ئہسپہ کہی خان ناپو بہ تاو ئہرؤیشت و
ہوئی ئہدا مہرہ کہہ بگہیہ نیئتہ بہر رہشمالہ کان پیش ئوہی
سہقہت بی. کابرا، سہرہ پای لیزانہ کہی خوی قیت پاگرتبوو
دہربایسی بینی ئہسپہ کہی نہبوو، داژووت و ئہات.

زیوہر، لہ دوورہوہ، لہ ناو ئہو توژو خولہی لہ بن سہمہکانی
ئہسپہ کہوہ ئہچوو بہ حوادا، سوارہ کہی خستہ بن چاودیری؛
دہرپہری و بہ شپرزہیی سہری کرد بہ ناو خیوہ تہ کہدا:

— یہ کیگ لہوانہی خو مان دی. و ابزانم شتیگ بووہ!

بلقیس و بہ دوا دا مارال و ہیفو دہستیان لہ چنن
ہلگرت و ہلانتہ دہرہوہ و ہر چواریان چاوہ پریان کرد.
ہیفو باوکی ناسیہوہ و بہ بی ئیرادہ بہرہو پیری چوو. بلقیس
ہر وا چاوی لہری بوو و مارال بیری لہم کیشہیہ ئہ کردوہ وا
بہرپوہ بوو. زیوہریش ددانہکانی لہ چیرہوہ ئہہینا و لہ ناخوہ
خوی ئہخواردوہ.

خان ناپو ہیواشی کردوہ، لہ بہر دہم ژنہکان دا لہغاوی

پاکیشا و خوئی له سهر ئهسپهکهوه ههڵدایه خوارهوه، مه‌ره‌که‌ی داگرت و ده‌سبه‌جی، به بی ئه‌وه‌ی سه‌یری که‌س بکات، قوئی هه‌لکرد و کی‌ردی له به‌ر پشتینه‌که‌ی ده‌ره‌ینا و نه‌راندی:

— زهرکی ئاو! با هه‌لالی بکه‌م. ئاو!
هه‌یفۆ مه‌سینه‌که‌ی هینا و خان‌ئاپۆ ددانه قفل بووه‌کانی مه‌ره‌که‌ی به زۆر هه‌لچپری و وتی:
— پیاکه!

هه‌یفۆ لوله‌ی مه‌سینه‌که‌ی خسته ناو ده‌می مه‌ره‌که و به قومیک ئاو زمانی مه‌ره‌که‌ی ته‌ر کرد. کابرا ده‌ستی کچه‌که‌ی دایه دواوه، پیی خسته سهر مه‌ره‌که و ده‌م و له‌مۆزی گرت، کی‌رده‌که‌ی نایه سهر قورقورچاچه‌ی و به‌یه‌ک ته‌کان بری. شمر! خوینی توخ، خوینی نه‌خۆش، له ده‌می کی‌رده‌که‌وه فیشقه‌ی کرد و پرژایه سهر عه‌رزه‌که. خان‌ئاپۆ چنگی کرد به‌قژی مه‌ره‌که‌دا، سه‌ری‌برد بۆ پشته‌وه و ئه‌وی‌تریشی بری. سه‌ری له له‌شی مه‌ره‌که جیا‌کرده و هه‌ل‌دایه به‌ر ره‌شماله‌که. پاشان پشتی راست کرده‌وه و له لایه‌که‌وه وه‌ستا. ده‌می کی‌رده‌که خوینی لی ئه‌تکا. چاوه‌کانی مه‌ره‌که مردبوون. تینی نیگای ئاژه‌ل پێش ئه‌وه‌ی کی‌رده‌که‌ی پی‌بگا، نیشته‌بووه و دامرکابوو. خان‌ئاپۆ غه‌مخۆر و تووره، سه‌یری مه‌ره‌که‌ی ئه‌کرد که هیش‌تاش گیانی تیامابوو و به لاوازی ده‌ست و پیی رائه‌شه‌کاند. خوینی خه‌ست و توخ ته‌وژمی زۆر نه‌بوو. نه‌رم نه‌رم، وه‌کوو زاروو به سهر عه‌رزه‌که‌دا ئه‌جما. خان‌ئاپۆ غه‌می تووردا، به پقه‌وه چۆکی دادا و کی‌رده‌که‌ی تابن چه‌له‌مه‌ی سینگی مه‌ره‌که چاقاند و بۆ خواره‌وه دایدپراند. پاشان کی‌رده‌که‌ی له ورگی ئاژه‌له‌که ده‌ره‌ینا و تا ئانیشکی ده‌ستی کرد به ناو سکی مه‌ره‌که‌دا و به‌یه‌ک ته‌کان دل و جگه‌ری هینایه ده‌ری. له به‌ر پووناکی خۆر رای‌گرت. دل و جگه‌ره‌که‌ی بری و خسته‌یه‌وه ناو وورگی ئاژه‌له‌که

٣٤٠
که‌له‌سه‌ده‌ر
به‌رگت ١٩٩٥

و سیه‌کانی به ده‌ستیه‌وه راگرت.
تا ئه‌م کاته ژنه‌کان لای ئه‌ستونده‌کی خیه‌ته‌که،
له‌ته‌ک یه‌که‌وه به‌ه‌په‌ساوی سه‌یری کرداره سه‌مه‌ره‌که‌ی
خان‌ئاپۆیان ئه‌کرد. کابرا چی به‌سه‌ر هاتوو؟ خان‌ئاپۆ سه‌ری
هه‌لینا و سه‌یری کردن. زیاتر له‌وانی‌تر بلقیس له‌گه‌لی هاو
نیگابوو. زمانی کرداری خان‌ئاپۆ ئه‌و باشتتر ئه‌یزانی. خان‌ئاپۆ
ئه‌ژنۆی راست کرده‌وه، جگه‌ره سه‌په‌که‌ی له‌به‌ر چاوی بلقیس
راگرت وتی:

— په‌ش له‌سه‌رکه بلقیس. ئاژهل کرم داویه له‌جگه‌ریان،
فه‌رموو سه‌یریکه!

ئهمه‌ی وت و سیه‌که‌ی خسته‌ناو په‌نجه‌دریژ و بۆره‌کانی
بلقیس. خو‌ی چوو له‌یه‌که‌وه و له‌سه‌یبه‌ری په‌شماله‌که‌دا
دانیشته‌سه‌ری داخست و ئانیشکه‌کانی نایه‌سه‌ر چۆکی بۆ
ئه‌وه‌ی خوین له‌په‌نجه‌کان و ده‌می کێرده‌که‌ی بتکی. هه‌یفۆ
چوو ژوو‌روه‌وه. مه‌سینه‌ی پرکرد، هاته‌ده‌روه‌وه و به‌ترسه‌وه
له‌باوکی نزیکه‌وته‌وه. دانه‌وییه‌وه که‌ئاو بکات به‌ده‌سته
خویناوییه‌کانی‌دا. خان‌ئاپۆ خیسسه‌یه‌کی له‌کچه‌که‌ی کرد
و مه‌سینه‌که‌ی دایه‌دواوه‌وه. کێرده‌که‌ی له‌عه‌رز چه‌قاند و
سه‌یری بلقیسی کرد.

بلقیس هات و دانیشته‌:

— ئیسته‌چی؟ ئه‌بی چی بکه‌ین؟

خان‌ئاپۆ وتی:

— گو‌شته‌که‌ی بۆ خواردن نابێ. ئه‌بی بیخه‌ینه‌به‌ر
سه‌گه‌کان! داد. داد له‌م بی‌ئاوییه‌! هه‌موویان کرم له‌جه‌رگیان
نه‌دات باشه‌. به‌لام بۆ تووش نه‌بن؟ باراناوی گه‌نیوو، ئاوی پیسی ۳۴۱
که‌نیسه‌ر
به‌رگی‌یه‌که‌وه
بن‌پێ، رووت و قوتی بیابان، بی‌له‌وه‌پێ! هه‌مووشته‌ئاماده‌یه
بۆ ئه‌وه‌ی ئاژهل به‌ری. سه‌یر ئه‌که‌ی جه‌رگی مه‌په‌که‌هه‌ چۆن
کوون کوون بووه؟ بیژنگ! چاوی بنی به‌یه‌که‌دا پانه‌که‌هه‌موو

تیاچووہ۔

بہنجه کشاوهکانی بلقیس له جگهره سپیه که چه قیبوو،
ئەتوت له ناو که فوادایه. غەم و رقی ژنه خەریک بوو له
دەروونەوه قولپی ئەدا. بەلا له سەر بەلا و غەم له سەر غەم.
ئەگەر ئەم چوار سەرە مەر و بزەنش لنگیان بچی بە حەوادا
ئەوسا چی؟ لەم ناویدا شتیکی وا نەبوو بلقیس نەیزانی و لە
خان ئاپۆ پرسی. هەر چی بوو روون و ئاشکرا بوو. لە بەر چاوا
بوو. وەک هیللی ناو دەست. سەیری که لاکمی مەرەکهی کرد.
تەرمەکه بیدەنگ له سەر خاک کهوتبوو، ئەتوت داواي گۆر
ئەکا.

خان ئاپۆ، لەپەر هەلسا. ئاخیزی کرد و لای که لاکمی مەرەکه
چۆکی دادا و کهوتە که و لکردنی ئازە ئەکه. بلقیس وتی:
— با سیپایه بهینم، هەلیواسه.

خان ئاپۆ بە دەم کارکردنەوه، پچر پچر وتی:
— نرخي هەلئاسینی نییه، هەر وا شوانی که و لئ ئەکه م.
بلقیس ئیتر هیچی نەوت. هەر وا بیدەنگ وەستا و کهوتە
سەیرکردنی بزووتنی نەرم و مارتاسای دەستەکانی هیۆه ره کهی
و گویی له خرتەخرتی کێردەکه له سەر پیستی مەرەکه گرت.
سەگه رهش و یهک چاوه کهی په وەند بۆنی لاشه ی کردبوو.
له خیۆه ته که نزیك ببویه وه و خەریکی مووشه مووش بوو.
خان ئاپۆ چغە ی له سەگه که کرد. سەگ کشایه وه و تۆزیک
دوورتر به تاقه چاوه که یه وه کهوتە سەیرکردن. خان ئاپۆ له بەر
خۆیه وه مپاندی:

— بۆن ئەکا توخمی زۆل، پیی وایه که لاکم هەلداوه ته
بەری!

بلقیس سییه که ی بۆ سەگه هەلدا، سەگ خۆی هەلدايه
سەر گوشتەکه. به که لپهکانی گرتی و به چنگ هەلیدپری.
خان ئاپۆ که لەپەر سییه که ی له بن که لپهکانی سەگه که دا

۳۴۴
که لیسدهر
بەرگت ۰۵۹۹۵

دى، پەلامارىدا و پېش ئەۋەى سەگەكە ھەلپت، پارچەيەكى
سىيەكەى لە بن چنگ و كەلبەى سەگەكە دەرکېشا، داي
بەدەستى بلقىسەۋە وتى:

– بۆ ئەيخەيتە بەرسەگ؟! ئەمە بۆ خواردن ئەشى.
بيخەرە ناو تاۋە با بزائەم چۆنە؟

بلقىس سىيەكەى بىرە ژوورەۋە و خان ئاپۆ كېردەكەى
خستەۋە كار و كەۋتە كەۋلكردن و تا لا بكەيتەۋە پېستى
مەرەكەى دامالى و ھاۋارى كرد:
– تەشتىك بېن بۆ گۆشتەكە!

بلقىس تەشتى ھېنا و لاي دەستى خان ئاپۆۋە دايئا. خان ئاپۆ
دەست و لنگى مەرەكەى گرت، لە سەر سفرەكە ھەلگرت
وخستى ناو تەشتەكە و وتى:

– سەير ئەكەى؟ نەخۆشى ئېسكەكانى پووكاندۆتەۋە!
نيومەن گۆشت بە ھەموو لەشيەۋە نيە! ئېسكى پووك.
ئېسكى پووك و بەتال!

بلقىس پەرۋيەكىدا بە سەر گۆشتەدا و وتى:
– ئېستە چى لى بكەين؟ خۆ بۆ ديارى راي ناگرين؟ ئەم
گۆشتە ناخوورى، بۆ راي بگرين؟

خان ئاپۆ ريخۆلەكانى خر كىردەۋە. لوكانى پېستەكەى دايەۋە
بە سەريا. ھەلسا و لە كاتىكا بەرەو خېۋەتەكە ئەچوو وتى:
– خۆ نەم وتوۋە ئەبى ھەر بيخوين! با ئەۋانى تىرش بېن،
سەرمان كە بوو بەيەك، كارىكى لەگەل ئەكەين.

پېست و ريخۆلەكەى لە قەراخ خېۋەتەكە دانا و لە بەر
دەرگا گورگ ئاسا دانىشت. دەستەكانى ھېشتا خويناۋى بوون
و پەلەى خويناۋى تۇخ بە مەچەكى دەستىەۋە وشكەلاتبوون:
– ئېستە ئاۋ بېنە كچى!

ھەيقۆ ئاۋى ھېنا و پياۋەكە دەست و مەچەك و كېردەكەى
لە بەر لوۋلەى مەسینەكە گرت و شۆردى. ھەلسا، چوۋە

ژووره و بلقیسی بانگ کرد. بلقیس که ته شتی گوشته کهی
بردبوویه ژووره هات. خان ئاپۆ به نیگایه که له بن برۆ
ئهستووهره کانیه وه، هه یفۆی کرده دهره وه، پاشان جگهره یه کی
سه ر سووتاوی له قووتوه جگهره کهی دهره ینا. دایگرساند و
به چهند مژیکی قوول دووکه له کهی دایه دهره وه و پاشان
به نیگهرانیه وه وتی:

— ئه وه هه تیوه له گه ل جه ندرمه کان خه ریک بوون لی ره وه
ئه پۆیشتن؟

بلقیس سه ری راوه شانند. خان ئاپۆ پرسی:

— قسه یان چی بوو؟ چی یان ئه ویست؟

بلقیس وتی:

— هه ندی شتیان وت و هه ندیکیشیان بیست.

— دوا ییه که ی چی؟ خو شوینیان هه لئه گرتووه؟

— هه تا ئیسته نه. به و جو ره ی که دیاره، کچه هیشتاش

سه ر سه ختی ئه کا. ناوی مه دیاری نه هی ناوه.

— ئافه رین کچ، تۆزیک مابوو سینگی کون کون بکه م!

شوکر. نازانی، وه کو ئاسک به دوامان دا ئه هات.

— پیم وابی شیره کچیکه بو خو ی. پیم وابی نرخ ی ئه وه ی

هه بووه مه دیار خو ی بو به خت بکات.

خان ئاپۆ وتی:

— ترسم له وه یه خو ی پی پانه گیرئ. ئه و کور ه ی چوار گویشلی

که من دیومه سه ریکی له خو بای ی هه یه. ئه ترسم هه ر جو ر

بووه، زمانی کچه که هه لپچریت.

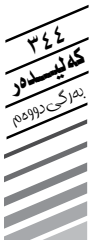
دهنگی که له میشی هات:

— له کو ی خو ت شار دۆته وه بلقیس؟

هیسه ری پیره میرد لیوی له عه رزه که ئه خشانند و

دهسکه وساره که ی به سه ر عه رزه که دا ئه خشا و که له میشی

دیار نه بوو. مارا ل له بلقیس نزیک بوویه وه و له بن گو ی دا

وتی:

— خالۆ کهلمیشی تووره‌یه! پیستی بزنیك به‌ده‌سته‌وه بوو. ئەوا له ناو ره‌شماله‌که‌یه.

له بهر ده‌رگای خپۆته‌که، بلقیس سینگی ته‌قا به سینگی زیوه‌روهه که خه‌ریک بوو ئەهاته ده‌روهه. بلقیس لیوی گه‌ست و چوو ده‌روهه. کابرا غه‌م له چاویا، پشتی دابوو به لیفه و جاجمه‌کانه‌وه و مۆر ببۆوه له به‌رده‌می خۆی. له به‌رده‌می‌دا پیستی ره‌ش و کولکنی بزنیك، وه‌کوو پشیله‌یه‌کی بی‌گیان که‌وتبوو. بلقیس به مشتت نووقاوه‌وه هاته‌پیشه‌وه و چاوی بریبه پیستی بزنه‌که و رووبه‌رووی پیاوه‌که‌ی وه‌ستا. ویستی شتیك بللی، به‌لام زمانی نه‌ئه‌گه‌را، قسه‌ش نه‌بوو، چی بووتایه‌ت؟ بۆیه خامۆش و وشک چوو له‌یه‌که‌وه، تا که‌لمیشی لیو ببزیوی. تاویکی‌تر، که‌لمیشی سه‌ری هه‌ئینا و سه‌یری ژنه‌که‌ی کرد و وتی:

— سه‌ر و مالمان خه‌ریکه تیا ئەچی! خه‌ریک بووم ئەمه‌ئینا بۆ ئیره، له ناو ریگا که‌وته لاقه‌ فرتی و خه‌ریک بوو گیانی ده‌رچی. منیش له‌هیسره‌که دابه‌زیم و هه‌لاله‌م کرد. سییه‌کانی وه‌کو بیژنگ کون‌کون بوو!

بلقیس پرسی:

— ئەه‌ی گۆشته‌که‌ی کوا؟

— کام گۆشت؟ چوار پارچه ئیسقان له ناو پیسته‌که‌ی‌دا مابوو، ئەویشم له سه‌ر ریگا فری‌دا. سه‌گیك، گورگیك، سیسارکیك قه‌پالی لی‌دا. ئەه‌ گۆشته مرۆف ناتوانی بیخوا! بلقیس له سه‌ر عه‌رزه‌که دانیشت و وتی:

— پیش تۆش خان‌ئاپۆ یه‌کیکی هینایه‌وه و هه‌ر لی‌ره سه‌ری بری. مه‌رپک. خوینه پرژاوه‌که‌ی هیشتا نه‌مه‌ییوه.

که‌لمیشی وتی:

— خۆم هه‌لمدایه سه‌ر ئەسه‌په‌که‌ی. پیمان وابوو ئەمینئ

تا بگاته شار. زۆریش په‌کی نه‌که‌وتبوو!
بلقیس وتی:

— که‌گه‌یشته ئیره‌ده‌می داچاقابوو، چاوه‌کانی وه‌رگه‌رابوو
و زمانی ده‌رکشابوو. فیشکه‌ی ئه‌کرد. به‌ت‌مه‌نی خۆم که‌م
مه‌رم دیوه‌ به‌و جوّره‌ فیشکه‌ بکات. سه‌گی تینوو له‌ گه‌رمای
هاوین‌دا.

که‌لمیشی وتی:

— کوّای تهموو ز ئاخه‌که‌ی له‌ دوا‌ی خستین! وتم
ئه‌مسالی‌ش ده‌رباز بووین، به‌لام نه‌یه‌یشت به‌دکردار! ئه‌گه‌ر
پیمان بنایه‌ته‌ پایز ئه‌م ده‌رده‌مان تیپه‌راندبوو. به‌لام ئه‌وته‌ له
دواوه‌ قاپووله‌ی گرتووین و به‌مزووانه‌ش به‌رمان نادات. تافر‌می‌سک
له‌ چاومان دانه‌بارینی، به‌رۆکمان به‌رنادات. ئه‌مسال سالی
نه‌گه‌یه‌! سالی سته‌مه‌.

خان‌نایۆ، برای که‌لمیشی، شانی دانه‌واند و هاته‌ ژووره‌وه‌؛
له‌ پیستی بزنه‌که‌ نزیك بوویه‌وه‌. چنگی لی‌دا، به‌رزی کرده‌وه‌
و کوتای به‌عرزا:

— چند کاره‌که‌ی خۆی خۆش ئه‌ویست، هه‌ژاره‌! کاتی
شیردانی کاژیله‌که‌ی وه‌کوو ژن ئه‌گریا و به‌ دوا‌ی کاره‌که‌ی‌دا
ئه‌گه‌را. راست وه‌کوو مروّف ئه‌م لا و ئه‌و لای بوّ ئه‌گه‌را.
چ چاوکی هه‌بوو! ئه‌توت چاوی مروّفه‌. داخه‌که‌م نه‌یتوانی
ئه‌مسال بباته‌ سه‌ر! تهمه‌نی به‌شی نه‌کرد. له‌ کوّی سه‌رت
ب‌ری؟

که‌لمیشی له‌وه‌لامی براکه‌یدا وتی:

— له‌ هه‌وره‌زه‌که‌ی لای ده‌روه‌زان. نه‌خۆشینی به‌دکردار
وه‌ها تینی بوّ هی‌نابوو، هه‌ر نه‌مزانی چۆن کی‌ردم نایه‌ سه‌ر
ملی. ره‌به‌نه‌ به‌ چاوه‌کانی ئه‌پاراپیه‌وه‌ زووتر بیکوژم. ته‌نگی
پی هه‌لچنرابوو. جاپس ببوو. منیش دامگرت و به‌یه‌ک چه‌قۆ
قورقور‌چکه‌یم ب‌ری و ئه‌مه‌ش سییه‌که‌یه‌تی. وتم ره‌نگه‌

۳۴۶
که‌لی‌س‌ده‌ر
به‌رگت ۰۵۵۹۹۰

پېويست بكا بيبهين بو شار پيشانى بدهين. تهوئ سهيري بكه. وهكوو جگهري زليخا، پارچه پارچه بووه. له بهر خوږدا راي بگري تيشك له كونهكانيهوه دهرئهچي!

خان ئاپو سيبهكه له نيوان پيستي بزنهكه دهرهينا، برديه دهرهوه، سهيري كرد و گهرايهوه. خستيهوه سهرجيگاي خوئ وتي:

— نهخوشين له پوژيش روونتره. بو چارهسهر، مهگهر بچين بو شار نهگينا بو ناسين نهوا خو مان ناسيومانه، ئيسته نهبي چي بكهين؟
كهلميشي وتي:

— با گولمه مه دهركهوئ. به يهكهوه بيريكي لي نهكهينهوه و ريگايهك نه دوژينهوه.

زيوهر بهكترى چا و پيالهي شور اووه هاته ژورهوه. لاي دهستي بلقيسهوه داينا و خوئ روپشته دهرهوه. براكان له ناو بيردا بوون. بلقيس هيچي له دهست نهئه هات. چاكهي خزنده بهردهمي خان ئاپو، خوئ ههلسا و بهئارامي چوهوه دهرهوه.

ژناني ميشكالي، له بهر رهشمالهكههي خان ئاپو دا خربونهوه. نهژنو به نهژنو دانيشتبوون و له سهر شتيك مشتومريان بوو. بلقيسيش له لايان دانيشتوو و نهژنو گرتوو به باوهشيهوه و بهغهمگيني چهناگهي نابوووه سهر نهژنو و سهيري بهردهمي خوئ نهكرد. قسهيهكي نهواز له قولايي چاوهكاني دا سهرگردان بوو. شتيك كه نهئوترا. گرييهكيش له گياني دا. پوخساريكي پر نهنديشه. نهو نهنديشانهي شكومهنديان لهوهدايه كه ناگوترين. بير و هزري سهرانسهر ژان له ناخهوه و له ناو جهغزي شكويهكي جهخاراوي. به شيويهك كه له لاي نهوي دي ههستي سپاس بهدي ديني و بيدهنگي نهكات. مهگهر نهوهي نهزانيكي ههلهوهپر بيههژيني.

بلقيس ههر چهند نه ههموو جيهان، بهلام سهرانسهر

دەقەر و دەوربەری خووی دیبوو و تامی پوژگاری چیشتبوو. ئەو و پهنج دەستەخوشک بوون. لەگەڵ هەموو لایەن و شیوازەکانی سروشت و ژیانی خیلاتی و مەرداریی ئاشنا بوو. لەگەڵ میهرەبانی و توورپەیی، پوژدی و دەست ئاوەلەیی و هەندێ جار فرەمەندییەکانی. هەم لەگەڵ تەنگسالی و گوشارەکانی. سەرەرای ئەوانەش، سەبارەت بەوێ تازە رووی دابوو نەیی ئەتوانی ئارامیی خووی پپاریزی. بزهباقە. بو ژنی خیلاتی، بە لاچ بەر بیته گیانی پەز و چ بکەوئته گیانی خووی، جیاوازییەکی ئەوەندە نییە. کە وا بوو سەیر کردنی جەرگی کونکونی مەر جەرگی ئەسوتینی و نیگای حەپەساوی پیاوکان زیاتریش پهنج ئەپوژنیته چاوانیەوه.

بلقیس نایهوی ودمی خراپ لیبدات. بەلام ناتوانی لە خەیاڵە پەش و گوماناویەکەشی خووی دەرباز بکات. بە لا بە دواي بەلا دادا دیت. ئەو ئەمە ئەبینی، وەک زریزەیی زنجیر. هەلقەیی پەیوہستی ئازار و پیی بەد. نەخووشی و بیبەختی. مەرگ و نەگبەت. ئەنجامەکی بە کوئی ئەگات؟ بلقیس گووی بە مەترسی ئەزرنگیتهوه. هەستی پیئەکا. مایینی وشیار، شەپۆلی بوومەلەرزه پیش روودانی هەستی پیئەکا. پەشەبا خەریکە هەل ئەکا!

بلقیس زیوہری دایە بەر پوژنەیی تەشەر:

— تۆ بو وەکوو مریشک کر کەوتووی؟!

زیوہر دەستی لە ژیر چەنەیی هەلگرت و وتی:

— چی بکەم؟ هەلسم سەما بکەم؟

— نامەوی سەما بکە! بەلام بوچی ماتەمنیت گرتووه؟

نان و ئاوت پراوه؟

زیوہر وەلامی نەدایەوه. سەری داخست و بیدەنگ بوو. ئەتوت باش تیگەشتبوو کە بلقیس ئەیویست بە هەلپوژاندنی ئەو قسانە خووی پابگری. ئەیویست خووی لە رووخان پپاریزی.

له راستیدا ئەو قسانە ئەبوا بە خۆی بلیّ نەك بە زیوهر. واتە خۆی له زیوهردا گیرخستوو و چنگ له وەر ئەدا، زللهی لیّ ئەدا، لیّ توورە ئەبیّ، تا له سەر پئی رای بگریّ. ئەوهی نایهویّ له خۆیدا باوهری پئی بکا، بە زیوهریهوه ئەبهستیّ؛ لهودا باوهری پئی ئەکا، خۆی له ناو ئەودا فەلاقە ئەكات.

زیوهر ههلسا و خۆی له چاوی بلقیس و نکرد. له پشت پهشمالهکه له سەر خۆله پووتهکه دانیشت؛ چاوهروانی هاتنی شهو.

خۆر رویشتبوو و زهردهی خویناوی خۆی لهدهم ئاسۆ جی هیلابوو. په له ههوری پۆ، له پهنگبازی ئیواردا پهنگ ئەکران و بهری بهروژ تاوتاو پهنگی ئەگۆپا. تاریکایی تانی ئاسمان به ههموو لادا پان ئەبووهوه و کهناره روونهکانی ههئهمژی. پاشهروکی رووناکیش له باریکهی بن ئاسمان ههئهمگیرا و تیا ئەچوو. شیوان ئەیخواردهوه، ئەیخواردهوه. دوایین وزه.

شهو، ئارام و بهپیز به ههموو ئاسماندا بلاو بوویهوه و ئەستهیره، تاک و تهرا، پهراگهنده و دوور له یهکتر. پارهی خهنجهر، سهریان له پهرده دهرهینا. لهوهدوا، پهشمالهکان، له ژیر پیستی شهودا، وهکوو گشت شهو، وهک هیلانهی پهشیان لیّهات. هیلانهی پهش و بچووک و ترسینه.

لهگهڵ شهودا، گولمههمه هات. بالابهرز، پهشی دیوانسا - لهگهڵ بادی ببوو به یهک - تیکهڵ به شهو، له سەر ملی ههوارزهکه دهرکهوت. زیوهر چوو به پیرییهوه:

– ماندوو نهبی!

– بیوهی بی!

له سەر وشتهکه، گولمههمه یهکبه دانیشتبوو. دارهکهی له بن داره به نه کهدا دانابوو و کلاوه کهی تا سەر برۆی داکیشابوو. بادی، خۆی بۆ لای پهشمالهکان پاکیش ئەکرد و کابرا له سەر پشتی وشتهکه وهک کهژاوه ئەلهرییهوه. زیوهر له

تەنیشت و شترەكەوہ ئەرۆیشت و قۆلی لە پووژی گۆلمحەمەد ئەخشا. گۆلمحەمەد لە سەر وە شترەكەوہ، تەپلی سەر و لەچكەكەى زیوهرى ئەبینى و تەنھا كاتیكە زیوهر بۆ قسەكردن سەرى هەلئەبەرى گۆلمحەمەد ئەیتوانى پوخسارى داتكاوى ئەو لە بوولیلی شەودا سەیر بكات و پزىسكەى چاوەكانى ببینى. لای رەشمالەكان، گۆلمحەمەد خۆى لە بادی هەلدايه خوار و رەشمەكەى دایە دەست زیوهر. زیوهر و شترى برد بۆ مەیدانەكە، بۆ ئەوہى بیخەوینى و سفەرى بۆ راخات. گۆلمحەمەد سەرۆملى برده ناو رەشمالەكە و پيش سلاو كردن، وتى:

– ئەوہ بۆ خۆتان تەپاندۆتەوہ ئەم بنە، هەواى بەم خۆشیه؟

گۆل ئارەق ئەكات!

باوكى كە سەرى نابوو بەچۆكیەوہ و خۆى لە باوہش گرتبوو، سەرى هەلئینا و چاوە خرەكانى تیبەرى و سەرى داخستەوہ. خان ئاپۆ بە لای شاندا لە گۆلمحەمەد وەرگەرپا و وتى:

– بۆ وا درنگ كەوتى؟!

گۆلمحەمەد پىی شكاندەوہ و هاتە ژوورەوہ:

– چى بووہ؟ ديسان شتیک قەوماوہ؟

خان ئاپۆ سەیری براكەى كرد. كەلمیشى هیچی نەوت. خان ئاپۆ پىستەى بزەكەى هەلگرت و هەلدايه پيش پىی گۆلمحەمەد. گۆلمحەمەد چۆكى دادا، پىستەكەى كردەوہ و سىيەكەى هەلگرت، لە بەر رووناكى چراكە سەیری كرد، خستیهوہ سەرچى و بیدەنگ بوو. پاش تاویك پرسى:

– لەكەیهوہ؟

– لە ئەمەرۆوہ.

– چەند سەر؟

– تا ئیمە لە ناو پان بووین دوان. مەرى مرینۆسەكەش

خۆم سەرم بەرى.

كەلمیشى رووى كردە گۆلمحەمەد وتى:

– ئېستاكانى تۆ ئەللى چى؟ سەرى گەنج و قاچى برەوت
ھەيە. چى ئەبى بکەين؟

گولمەھمەد پرسى:

– پەتاکە بەس داویەتى لە رانەكەى ئیمە يان ھینی تریش؟
– ھەر كەس ئاگای لە خۆیەتى. ئیمە چوو زانین. رەنگە
خەلكىك ھەبن زستانی پېشوو زۆر دەستەنگ نەبوون.
ھەیانبوو خواردنیان داوہ بە ئازەلەكەیان. ئەمە زگورتی تیه
پەز ئەكوژی. نەخۆشى لە ناو ئازەللى لەر و ولاوازدا جى خۆش
ئەكات.

گولمەھمەد، سەرى داخراو و ژاكاوى ھیواپران وتى:

– ئومىدم وابوو ئەمسال تېپەر بکەين!

باوك وتى:

– ئیمەش ھیوادار بووین، بەلام خافەلگىرى كردین!

خان ئاپۆ لە گولمەھمەدى پرسى:

– تۆ پىگەيەكت پى شكدى؟

– دیارە پىم شكدى. ھەر گرفتىك چارەسەرى خۆى ھەيە.
بەلام... ئەبى... چۆنى بلىم؟ ئەگەر نەمانەوئ مەرەكان يەكە
يەكە لە بەر چاومان بکەون و مردار ببنەوہ، ئەبى سەرانە
پارە كوېكەينەوہ، بىخەينە سەريەك و بچین لە شار دكتور
بھينین. سەرانە؛ ھەر كەسە و بەقەد مەرەكانى خۆى.

كەلمىشى وتى:

– چارەى تریش نییە. نەخۆشى درمى و تەشەنە ئەكا.

ئەبى دەسوبرد بکەين.

خان ئاپۆ لە پرمۆر بوویەوہ و وتى:

– باشە بەكام پارە؟ لە كوئى؟ تۆ خۆت چەند لە بن

جزدانەكەت دا ھەيە؟

كەلمىشى وتى:

– ئەيفرۆشم. ھەر چىم ھەيە ئەيفرۆشم. من ئەبى

بتوانم پيش به مردنی پهزه کانم بگرم!
— چی نه فرۆشی؟ پهزی نه خوښ کی ئه یکرې؟ نه وه نییه
بیابانه کەش پره له گزوغیا!
که لمیشی وتی:

— هیشتا دوو قالیچم له بن دیواره کەدا ههیه. قالیچه کان
نه فرۆشم. به شی دکتور خو ئه کات! هر سبه نیی قالیچه کان
ئه بهم بو شار و ئه یان فرۆشم. ههولئ خوّم ئه دەم. تو ئه لئیی
چی گولمه مه د؟
گولمه مه د وتی:

— ریگای تریش مه گهر ههیه؟ ئه بی وا بکرئ. جگه له وه
پاره ی تریشمان پیویسته. من له دوینیوه سهر دانی "چله لام"
کردوو و نه وه نده ی بوّم کرا، ههولم داوه جار گیر بخرم و
به کرئ بگرم. ئیمه هیشتا مانگیک مانگ و نیویکی تر ئه بی
بتوانین مه ره کان له م ناوه پاگیرین. په ز له وه پرئ ئه وئ. چله
په نجا جووت زه وی خانه کان هه تا به یانی نیوه پرۆ دره ویان ته واو
ئه بی. ئیمه سبه ی ئیواره ئه توانین رانه که بکهینه ناو جارپه
گه نمه کان. پيشه کیشم پی داوون. ئه مشه و ئه بی رانه که
پاده ین بو ئه و لایه. یه کمان ئه بی بچئ بو ناو په ز و سه براو
ئاگادار بکاته وه و بیان خاته ری. ئه گینا رانه که تا سبه ی ئیواره
ناگاته چی، جارپه که وا له نزیکی "جوین".

خان ئاپو وتی:

— من ئه چم بو بردنی رانه که، به لام ئه گهر رییان نه داین
چی؟ تو خو ت ئه بی له وئ بی، وانیه؟

گولمه مه د وتی:

— ئیسته جارئ وای لیها تووه. من ئیتر ناتوانم له گه ل رانه که
بیم، ئه بی بچم بو شار. به گزیره که، که ناویکی خویشی
هه بوو، پامسپاردوو و نیشانه کانم پی داوه که ئه گهر خویشم
له گه ل رانه که نه بووم، ئه و بزانی کی و کیی له گه له و چی و

۳۵۲
که لیسدهر
په رگت ۲۰۰۹

چین. کاغذیشم ههیه. گوندهکه هی حاجی ناغهی جوغتاییه. له سهر پئی قوچان. لای سهرووی عهولآگیو. چهند فرسهقی ئەمینی بو ئەسفراین. گوندهکه ناوی قهلاته پشه. جارپهکش وا لهبهری خوارهوهی گوندهکه، بهری پوژئاوا. ئاوهکشم له سهر جارپهکه وهرگرتوو. هاتهوهبیرم سهرکارهکه ناوی حهمهیه، حهمه وشتر! ئەو خووشی له ههمان قهلات ئەزی، نیشانهکانی پئبلین و رانهکه بکهنه ناو جارپهکه.

خان ئاپۆ پرسى:

— توچی؟ ئەتهوئ چی بکهی؟

— من بهیانی زوو پئی ئەکهوم بهرهو سهبزهوار. باوکیشم له ناو رهوند ئەبئ. ئەبئ بوومان دهرکهوئ بو چ ماوهیهک ئەتوانین رانهکه له قهلاته پشه بلهوهپین. پهنگه رهشمالهکان بهین بو ئەوئ. قالچهکانیش خووم ئەیانبهم بو شار و به نرخى خوئ ئەیانفرۆشم. بازاری کرپن و فرۆشى سهبزهوار له بازاری نهیشاپوور به رهواجتره.

خان ئاپۆ وتى:

— ئیمه دامانابوو مه پهکان بشورین، مه لهیان دهین. ئەمه

چی لیدی؟

گولمه مه د وتى:

— ههر لهوئ ئەوکارهش ئەکهین. کاریزه کهی کم ئاو نییه. ئەستیی لیکیشی ههیه. من پسپوړیک له گهل خووم سوارئه کهم و یه کسه ره ئەیهنم بو ئەوئ. هوی... زیوه، وه ره ئەم کتری چایه گهرم بکه رهوه.

زیوهر هاته ژووره وه و کتریه کهی برد. گولمه مه د به

دوایدا وتى:

— ههر لهوئ، له دهره وه به پهیهک پاخه دیم بو ئەوئ.

زیوهر وتى:

— رام خستوه.

گوئلمحه مه د خۆی راسته وه کرد و چوو دهروه و له ژیر
ئاسمان وهستا.

چ باریک له سهر ئەستۆی کابرا بوو؟ دهسته کانی نایه بهر
پشتینه و سینگ و شانی خست به دوادا، قرتی له ناو پشتی
هینا و ماندوویتی هه کهی شکاند. پاشان له بن تاقه سپینداری ئەو
ناوه، له سهر بهر هه که دانیشت. پشتی نا به قهدی وشکه لاتووی
داره کهوه. قاچی خست به سهر قاچی دا، کلاوه کهی هینایه سهر
برۆی و له بهر خۆیه وه کهوته گۆرانی وتن به کوردی. ئەم ماندوویتی
هاتوو به بای. ههر وهها ئەمکاره، ههر وهها ئەم گیروگرفتانهی
به دوا یه کهدا، بلا بابین. بلا بابین. مهگهر ئەتوانی به باران
بوتری: مه باره؟ پیاوه و کاره، ئەستۆی پیاوه و بار. ودمی چاکه بی
ئەم رهنج و ههول دانه. مرووف ئەبی دلی به هیژ بی!

له بن لیواری کلاوه کهیه وه، له تاریکی نهرمی شهو دا،
گوئلمحه مه د ژنه کانی ئەبینی له بهر ره شماله کهی سه بر او دا
دانیشتبوو و چهه چیان بوو. له بیدهنگی بهری لای شهو دا،
دهنگی دانه کانی بادی ئەبیست خهریکی کاویژ بوو. جار جارهش
گوئلمحه مه د قسه کانی باوکی و خان ئاپۆی بهر گوئی ئەکهوت و
بیری له وه ئەکرده وه باسیان ئەکرد. پچر پچر بوو. گیرانه وهی
ئه وهی پرووی دابوو زۆر قسهی نه ئه ویست. ههر چهن دوو براش
فره ویزیان نه ئەکرد. بۆیه گوئلمحه مه د خهریک بوو له میشکی
خۆی دا پلانی بۆ به یانی دانه نا، بۆ کوئی بچی و چی بکات؟

— ئەم شیوه ههر ساز نه بوو؟

که له میشی بوو له خپوه ته که هاتبوویه دهروه و پرسیری
ئەکرد، بلقیس وه لایمی دایه وه.

— شیوی چی؟ برۆ لهوئی دانیشه با سفره که بهینم.

که له میشی وتی:

— خۆت زهحمهت ئەدهی سفره ی نانی وشک ئەهینی؟ گه دا

بازیت دهستی پیکرده وه؟ لانیکه م دوکوئیویکی سهر به رۆنمان

هه موو تاویک به بیدهنگی سهیریان کرد. ئەمه زیاتر خان ئاپۆی توو پره کرد. نه پاندى و هیرشى برد بو هه یقۆ. هه یقۆ هه لات و خۆی له پشتی که له می شیه وه شارده وه. خان ئاپۆ له ناو ژن و پیاوه سه ره گه ردا نه که دا پاره ستا و به سکی برسی که وته سه یر کردنیان:

— مه ره که تان چی لی کردم، ها؟! چیتان لی کرد؟
بلقیس له هه مو ان بو پترتر، خوگرتتر و برپا به ریز و نرخى خو، هاته پی شه وه و به نه رمى وتی:
— ئەو گو شته بو خو اردن نه ئە بوو، نه خو شى پزان دبوو،
منیش خسته مه بهر سه گ!

— سه گ؟! چی؟ سه گ!؟
توو ره یی له ددانه کانی کابرا ئە پزایه دهره وه، لی وه کانی به ستبوو و مشتته کانی نوو قان دبوو، چاوی له چاوی بلقیس هه لئه ئە گرت. هاواری کرد:

— ئاخىر بو چی وات کرد بلقیس؟ من چی به تو بلیم؟ ئەو مه ره هینی من بوو، ئاخىر... ئاخىر... ئەو گو له یه کچاوه له کو ییه ورگی هه لدرم!
ئیسک له ژیر که لبه ی سه گه که دا... خر مه ی ئە هات.
خرم خرم.

خان ئاپۆ، دارى له بن داره به نى وشتره که دهره ینا و هه لات بو ناو تاریکيه که. سه گه ره شى یه کچا و ته نها نه بوو، هه فالیشى په یدا کرد بوو. قروو سکه ی سه گه کان به رز بوو یه وه. دار له سه رى ئەم و قه پۆزى ئەو. هه لاتن. پاش تاویک خان ئاپۆ به لاشه ی له ت و کو ت و کوون کوون هه هاته وه بهر روونا کیه که. داره که ی هه وادا و به بی ئە وه ی سه یری که س بکات، دم به جنیو، چوو بو لای کوانووه به رده که، شه مچه ی نا به پووشه وه و ئاگری داگیرساند.

بهندی دووهم

فیتهرنهر پیاویکی باش بوو. خوشبین و دهم بهخهنده، زوریش خه لک خوشه ویست. پزیشکی کوشتارگهی شاری سه بزهوار بوو. به رووی خوشه وه گولمه مه دی وهرگرت و به جیبیکی کرئ، له جیبه جهنگیه کان که وتبوویه پرئ. گولمه مه دی به سواری ئه سپ و دکتور به سواری جیب، گه یشتبوون.

دکتوری ئازه ل یهک دوو سهر مهر و بزنی پشکنی بوو و ئهوا له سهر باریکه جوگه که دهستی ئه شورد و ئه ویست بگه پتیه وه. جه خار له روخساری دوور نه ئه که وته وه. دهنگیشی نیشانهی هاودهردی پیه دیار بوو. غمی بو ئه خواردن که نهیتوانیوه دهشته کیه ناچاره کان یاریده بدات. له هه موو سهرده میکا مرؤقی چاک پهیدا ئه بی. به لام لهو سالانه دا، ئه و رۆزگاره ی سهربرده که ی ئیمه روو ئه دا، لهو خه لکه باشه زیاتریش پهیدا ئه بوو. چاوی چاودیر دهرفته ی چاکه کردنی خه لکی له گه ل خو ی هیشتا لیوه رنه گرتبوون. ههر وه ها چاکه ش تاوان نه بوو. کرداری نیک، جه به زهی ئه وی. ئه و سهرده مه هیشتا ئه م بویرییه پیروزه تیگ نه شکابوو؛ ههر چه نده زور پابه رجایش نه بوو. که وا بوو پزیشکه که ی ئیمه ش نهیتوانی به ئه ندازه ی توانا و زانایی خو ی له گه ل خه لکی دا

قسهبكا و يارمه تيان بدات.

تواناي ئه و پياوه دلسۆزه كه بههموو دليهوه ئهژيا، لهمه دابوو، مه رهكان بپشكنى و مزى كاره كهى له كابرآى نه دار وه رنه گرى. زانايبه كه شى له وه دا بوو دروى له گه ل نه كا. ورياي بكاته وه له بهرام بهر نسكو كه دا خوئى رابگرئ و به پئى توانا رپگه و شوئنى پيشان بدات. دهستى شوورد و له سهر جوگه كه هه لسا. كه مهربى پانتۆله ههر اوه كهى كه زورجار دائه كه وت، هه لكيشا، قزه نهرم و خزه كهى له ناوچاوى لادا و وتى:

— برام، قسهى سه ره تا و كو تايى ئه مه يه كه په زه كانى ئيوه ئه بئى ده رزيان لئى بدرئ. ههر هه موويان، سه ره جم. ساخ و نه خو ش. هه ندئى له مه ره كان تو زئى با شترن. دره نگر تيا ئه چن. به لام ههر چى چو ن بئى نه خو شى ئه وانيش به چو كا ئه هئنى. نه خو شيه كه زور دره. زور به هئزه. به زووترين كات ئه بئى ده ست پئى بكن. كارپك له دهس من بئى ئه وه يه كه پيتان بلئم، چاره ي ئه مه يه. كارپكى ترم له دهس نايه ت. من يه ك كه سم و ئه زانم په زه كان ده رديان چيه. به لام هه چ كارپك كه په زه كه تان چاك بكاته وه له دهس من نايه ت. ده رزى و ده رزى وه شئنى ئه وئى. ئيوه ئه بئى دا واي يارمه تى له حكوومه ت بكن. ئه بئى زووتر بچن به دا وى ئه مكاره دا. درهنگ ئه بئى ها! په نكه پيوست بكات بچن بو مه شه ه د. چونكه سه به زه وار و نه يشاپوور و ئه سفه راي ن، له روانگه ي ده رمان و پزيشكه وه وه كوو يه كن. كي ماسيان هه يه. چه نده زووتر، چه نده زووتر با شتر. ئه گينا سه ر و مائتان تيا ئه چئى! چاره كهى ئه مه يه و من ئه پوم!

ئه مه ي وت و جان تا گه و ره كو نه كهى له سه برا و وه رگرت. جارپكى تر قزه كهى له ناوچاوى لادا و چوو بو لاي جي به كه. كه لميشيه كان ئه توت هئيشتا با وه رپان نه كردووه. به چه په سا وى چاويان برپوو يه دوكتوره كه و به بئى ئه فان به دا ودا ئه رپو شتن. گو له مه مه د، له پيش ئه وانى تره وه و شان

۳۵۸
كه لسه ده ر
به رگرت ۱۹۹۵

به شانی دوکتۆر ئەرۆیشت. گه‌یشتنه لای ترۆمبیله‌که. دوکتۆر دەرگا‌که‌ی کرده‌وه و پێش ئه‌وه‌ی سوار بێی، جانتا‌که‌ی له پشنت کووشنه‌که دانا و گه‌رایه‌وه بۆ مالا‌وایی دهستی بۆ درێژکردن. گۆلمحه‌مه‌د دهستی دوکتۆری له ناو ههر دوو دهستی‌دا گرت، تووند گوشای و سهر و شانی تۆزی چه‌مانده‌وه به سهر دهستی‌دا. په‌نجه‌ی ئاماژه‌ی برد بۆ لای لیو و برۆی و کشایه‌وه بۆ ئه‌وه‌ی جیبه‌که بکه‌وێته‌رێ. ماشین نه‌راندی و گۆلمحه‌مه‌د جارێکی‌تریش کلا‌وه‌که‌ی بۆ دوکتۆر راوه‌شاند و له ناو تۆزی پاش ترۆمبیله‌که‌دا به‌ته‌ن‌ها مایه‌وه. ترۆمبیل دوور که‌وته‌وه و گۆلمحه‌مه‌د گه‌رایه‌وه به‌ره‌و لای پیا‌وه‌کان که هێشتا له سهر به‌رزاییه‌که راوه‌ستا‌بوون. به ئارامی و سه‌ری داخرا‌وه‌وه چوو بۆ لایان.

روخساری پیاوانی می‌شکالی په‌ریشان بوو. گریه‌که‌ی کوێر به ناوچاوی ههر کامیان‌ه‌وه. شه‌قاری لۆچه‌کان قوڵتر ببوو و چاوه‌کانیان ترسیکی مه‌زنی تیخ‌زابوو. که‌متر سه‌یری یه‌ک‌دی‌ان ئه‌کرد. ئه‌وه‌ی ئه‌بوا له‌وی تره‌وه تی‌ب‌گه‌ن، له خۆیان‌دا ئه‌بینی، له‌خۆیان‌دا تی‌ئ‌ه‌گه‌یشتن. ئالۆزیه‌که‌ی یه‌گ‌گر له کاریان که‌وت‌بوو. بارانی به‌لا. گۆلمحه‌مه‌د گه‌یشته لایان. بێده‌نگی هه‌موویانی دا‌گرت‌بوو. هه‌چ‌که‌س هه‌چ‌ی نه‌بوو بیلێ. دهرده‌که‌ت که زانی، قسه ئیتر به‌کاری چیت دی؟ کار به‌کاره. رێگه پوونه و رۆیشتنی ئه‌وێ. با‌شتر وایه ده‌م نه‌یه‌ته دوو. ئارام. به‌لام له ده‌می ئه‌م گازه چۆن خۆیان دهر‌باز بکه‌ن؟ گیانی خۆیان له‌م به‌نده ئه‌بێ رزگار بکه‌ن. ئالۆز بوو. ون‌بوونیکی ئالۆس‌کاو. ههر کامه به‌ گوێره‌ی تی‌گه‌یشتنی خۆی، پوودا‌وه‌که و خۆیان و ئه‌نجامه‌که‌ی هه‌ل‌ئ‌ه‌سه‌نگاند؛ ههر کامه و به‌جۆریک په‌ریشانی و په‌شیوی و هه‌ولێ له‌ خۆی‌دا ئه‌بینی.

سه‌براو، بال‌ا به‌رز و کشاو، ئارام و بێده‌نگ، له لایه‌که‌وه وه‌ستا‌بوو و خۆی دا‌بوو به سهر دارده‌سته‌که‌ی‌دا و سه‌یری خاکی

ماندووی نیوه‌رۆی ئەکرد. که‌متر له‌وانی‌دی پریشان‌بوو. رهن‌گه‌ نه‌، به‌ دنیاییه‌وه‌- له‌ به‌ر ئه‌وه‌ی که‌ له‌ هه‌موان نادارتر بوو. چه‌ند سه‌ر بزنی و مه‌ر و دارێکی شوانی. سه‌یری لاقه‌کانی خۆی که‌ ئەکرد وای لێک ئه‌دایه‌وه‌ هه‌شتاش هه‌یزێکی به‌رده‌وامیان تێدایه‌ و ئه‌توانن چال و چه‌وێلی ئه‌وه‌ عه‌رزه‌ تێپه‌رێنن. سه‌یری ده‌می خۆی و ژنه‌که‌ی ئەکرد و بیری ئەکرده‌وه‌ رۆژی چوار پاروو نایان به‌سه‌. بیری له‌ داراییه‌که‌ی که‌ ئەکرده‌وه‌، کۆلیک زیاتر نه‌بوو و هه‌تا مردن ئه‌یتوانی به‌ کۆلیه‌وه‌ بێ و بیگه‌رێ. ئه‌وه‌ی که‌ بانی نه‌بێ، به‌فریش له‌ بانی نانیشتی. به‌لام ئه‌وه‌ش هه‌یه‌ که‌ رووخانی مائی دراوسی هه‌یلانه‌ی تۆش ئه‌له‌رزینێ. بۆیه‌ تۆش هه‌ر په‌ریشانی. به‌لام نه‌ک به‌وه‌ ئه‌ندازه‌یه‌ی له‌ بن خشت و خۆلی ماله‌که‌ت‌دا، له‌ ژیر دار و په‌ردووی رووخاودا له‌ ته‌نگانه‌ که‌وتبێتی. تۆ بان‌ت نییه‌ سه‌ه‌راو، ترسیشت نه‌بێ.

خان‌ناپۆ، وه‌ک کۆته‌دار، له‌ سه‌ر عه‌رزه‌که‌ دانیشتبوو و په‌گی گیایه‌کی له‌ بن ددانه‌ تۆکه‌مه‌ و سه‌په‌کانی‌دا ئه‌جاوی. ئه‌یجاوی و تفی ئەکرده‌وه‌. چاوه‌کانی دوو جامی خوین. چی ئه‌بێ؟ چی روو ئه‌دا؟ هه‌ر چی بێ و هه‌ر چی بوايه‌ت، خان‌ناپۆ باوه‌رپی به‌ خۆی هه‌بوو که‌ به‌رگه‌ی مایه‌پووچه‌بون ناگرێ. لاوازیی ئه‌بوا هه‌زار جار له‌ به‌ر پی‌دا کرنۆش به‌ری. بێ توانایی له‌وه‌ بێ بایه‌ختر بوو بتوانی چنگ له‌ گیانی به‌ردینی‌خان‌ناپۆ وه‌ردا: بلی با ون بێ ئه‌م دلتشکاوییه‌! جیی تۆ نییه‌ گیانی من، ئه‌ی نالینی ژنانه‌. دوور به‌ له‌ من! دوور له‌ من پاره‌سته‌. خه‌نجه‌ریکت ئه‌گه‌ر پێیه‌ له‌ چاومی ده‌؛ به‌لام ئه‌گه‌ر سه‌ببه‌ریکی ژاکاوی ون به‌ و بچۆ بۆ گوۆپستان. خانه‌ی دئی خان‌ناپۆ مه‌یدانی تاودانی خوینه‌. کوفاره‌ ئه‌کا هاوار له‌ناخه‌مه‌وه‌. ده‌با خاک ژیره‌ و ژوور بێ. باهۆز با هه‌لسی. له‌ هه‌ر چاویکم‌دا خه‌نجه‌ریکم هه‌یه‌، ئاخ... دنیا‌م گاهه‌!

توو‌په‌یه‌ی، گیانی کابرای قه‌پچه‌ر ئەکرد. ددانی له‌ چیره‌وه‌

ئەھيئا و ئەي نەراندا. ئەم توولە مارەي سەر خاكي سووتاو. برووسكەي خەنجەرئىك بيري ئەھەژاند لە جي رابى، كيڤد لە بەر پشتيني دەرکيشى و بکەويتە گيانى پەزەکان -جەللاد، جەللاد!- هەموو ئەو مەر و بزنانەي داخى خان ئاپۆيان بە گوپۆهەيە، بکوئى بە عەرزا، سەريان بېرى و کەوليان بکات. خوئين! جوگەلەي خوئين بخاتە رى. کوفارەي خوئين لە چاوى هەتاودا، دەشت با يەكسەر خوئين هەليگرى. دەرروي کەليدەر خوئينى لى ئەتکى.

چاوهکانى پياو تەر بېوون. دووکەلى غەمى پەنگ خواردووئى دەرووون. نيگاي پەزەکان. نيگاي خاموشى پەزەکان. نيگاي بيتاوان:

«شيرم پيداي.»

– شيرت پيدام.

«خورى و بەرگم پيداي.»

– خورى و بەرگت پى دام.

«نان و کەرەم پى داي.»

– نان و کەرەت پى دام. پىت دام. پىت دام. بوچى وا سەيرم ئەکەي گوئەكەم؟ ئەتەوى بەم سووتيني؟ ئاخ... زمان بەسراو چيت بو بکەم؟

«مەمکوژە، باوکم. مەمکوژە!»

– ناتکوژم سوامى چاوم، نات کوژم. بەس نيگام مەکە.

نيگام مەکە، گريان ئەمگرى. گريان ئەمگرى. سەيرم مەکە!

«هەموو روپيشتن، رابە!»

هەموو روپيشتبوون. رابوو. برژانگە تەرەکانى بە لەپى دەس

وہکو پارچە گوونىەيەكى كوڻ، سڤى. روپيشتبوون. پياوہەکانى

ميشكالى چوو بوون بو لاي ئەو كوتە خيوتەي هەليانداوو.

دووڤر لە يەك و هامووتا روپيشتبوون. دەنگيان بليند بوو.

باوكى ئەيوت:

– ئەمەش پەز، كاكە گوئەمەد! ديسانيش كەللە

پهقی بکه و ئەو قسهی به پئی ئەزموون و ئاوهز بوئی ئەکهم له گویى مهگره و له وهلامدا شان ههڵتهکینه. بلی ناتوانم وهکوو پیریزن قن به سهر عهززا بخشینم و قرژی سهری کهچهڵ بپنمهوه. وهره! سهیرکه، ئەمهش مائی با! بهستراوه به بایهکهوه. ئەگهر نهخۆشی ههموویانی ههڵگرت و بردنی، خۆت به چیهوه بهند ئەکهی؟ به بای بیابانهوه؟! ها، کویت هیه له سهری بوهستی؟ ههوا؟ له سهر ههوا ئەوهستی؟ چى ئەخۆی؟ خۆل؟

له سیبهری رهشمالهکهدا، کهلمیشی له سهر عهرز دانیشتبوو. سهبراو له لایهکهوه وهستاوو و سیبهره درێژهکهی کهوتبوویه سهر عهرز. بهگمحهمهدهستی برد بۆ کوننهى ئاوهکه و گولمهمهده لای باوکیهوه ماوه. بى زمان بوو. خامۆش و له ناو خۆی دا. ئەیتوانی تى بگات که کهلمیشی، پیاوی پسپوڤرى شاخ و بیابان، گهنجینهى تاقیکردنهوهى پهز و شوانی، چى ئەلیت و ئاخى له کوپوه بهرز ئەبیتهوه. کوتهرهى سووتاووه ئەم دووکهلهى بهرزهوه بووه و ههر وشهیهکی سهمهندهرێکه له سهر ئاگرى دلی خۆی. پارچهیهکی جهرگیهتی ههر وشهیهکی. داراییه بى بایهکهی، مهپهکان، یهکه یهکه له بهر چاویا تیا ئەچوون و پیرهمیرد بهس ئەیتوانی سهپریان بکا و ددانهکانی له کپروه بهینى و فرمیسهکهکانی له پهناى چاویهوه به سهر دلایا ببارینى، با بۆ دهرهوه رى دهرنهکن.

گولمهمهده ئەوهی ئەزانى، کاتیکه ئاگر ئەکهوپیته پهشمالیکهوه، ههر چهند وردهکان زیاتر شین وگریان ئەکهن، بهلام خودانى پهشمالهکه، ئەو کهسهی که تهمهن و گیانی له تان و پوی پهشمالهکهدا چنراوه، ههر چهنده خامۆش و بى خرۆشه، بهلام دهرد و ژانى بىسنووره. وردیلهکان ئارام ئەگرن. بهلام خودانى پهشمال، ئازارهکهی به گیانی چهشتوه، بردوویهته ناخیهوه و له کونجی دلایا دالدهی داوه؛ کىچووژانى،

به لکوو پوژيک، پوژگارک به نهره يهک، به فرميسکک، به خروشيکی شادی ناميز، له ناو دلی دهری بکات. گولمه مده بار و پوژی باوکی نهمانی. که لمیشی پیاویک بوو نارام نارام، خهریک بوو له خو له میشی خوئی نهمیش و لی پوئه چوو. نهمی به نهرمی له گه لی بدوی. به میهره بانلی له لایه وه دابنیشی و چاوه کانی - نه گهر بکری - دابخات و بو کردنه وهی گری نهم گرفته، په نجه کانی بخاته کار. بو دلی سووتاوی، نهمی مه لهم بی نه کوو نه شتهر. دژوارترین پیاوه کانیش له سوژ و میهره بانلی بی نیاز نین. بویشه که زور جاران نابی شاخ له شاخیان بگیرینی. نهم گا بریندارانه، پیویستیان به په نجهی نهرم و نیان هه یه ناوچه وانیان بخورینی و؛ لیوی نهمی نه وایه کی نهرم به بن گوئیان دا بخورینی. گولمه مده له لای باوکیه وه دانیش و گوئی لیگرت و پاشان به ناشتی وتی:

— کی نهمی قسه کانی تو بی جیهه باببه گیان؟! نیمه ش نه گهر قسه یهک نه که نین، ههر نه وانیه که له تو مان بیستوهه. یان لهو کارانه وه فیروبوین که تو کردوته. کاره کانی نیمه و قسه کانمان خو «خو به خو» نین. له خوشمان خو نه که وتووین به ره قدا! تو نهمی کشتوکال، دهی خو نهمه شتیکی خراب نیه. به لام چوناوچون؟ مه گهر من رقم لییه توویک بچینم و هه فتا هه لگرمه وه؟ به لام له کوئی؟ له کامه زهوی؟ به کامه ناو؟ به لام پیاوی ژیر خو گهنمی - به ره که تی خودا - فری ناداته سه سه ههر عهرزیک و پاشانیش وه کوو کونده به بوو له سه سه که لاهوی مال که ی به کزی دابنیشی و چاوه بپرته هه وره وشک و به تاله کان. نهمه تانی خوئی نهمینی، نهمه ناسمانه په نگی پی داوین. نه گهر دوو سالان به دوا یه کدا وشکه سالی نه بوایه،

خو نیمه نهمه مشتومرپه مان پیکه وه نه بوو! ناسمان نه گهر پژی نه نواندایه، دهشت و بیابان خو به مجوره وشک و به تال نه نهمه بوو! دیاره راست بو چه پی له وه پ و گیا نهمه بوو و گوانی

مه‌ره‌كاني ئيمه‌ش پر له شير نه‌بوو و هر كامه‌شيان به‌قه‌د
 بيزه‌نگيک دونگ به قنيانه‌وه شه‌که‌ی نه‌هات. نه‌ک نه‌خوشي
 بکه‌ويته ناويان و يه‌که‌يه‌که له بهر چاومان‌دا گيانيان درېچي!
 باشه، گيرام له بري مه‌ردار، ديمه‌کار بوايه‌تين؛ نه‌وسا چي؟
 خوا له ناسمانه‌وه گه‌نمی بو دانه‌باراندين؟ يه‌کيمان بينی! ده
 پازده پوژ له سهر نه‌وخاکه داخه خزاین، کو‌تاييه‌که‌ی چمن مهن
 گه‌نمان ده‌سکه‌وت؟ يان نه‌وه هه‌مووه ديمه‌کارانه‌ی‌تر! مه‌گر
 نايان بينی؟ ده‌ريی له پيی هيچيان‌دا نيه‌ه. هه‌موويان له ئيمه
 قن رووتترن. زستاني نه‌مسال نه‌بيی کلو قوري خانوه‌کانيان
 بخون. يان -نه‌گر ده‌ستيان بکه‌وي- ويئجه بجاون! بو ئيمه
 لانیکه‌م هيواي نه‌وه هه‌يه چوار بزنه شه‌لمان بو بمينيته‌وه
 که سه‌ريان بېرين، ئيسکه‌کانيان بخوين و خومان له زستان
 ده‌رباز بکه‌ين و بگه‌يه‌نينه نه‌وروز، به‌لام نه‌وان چي؟ ناغه‌کانيان
 نه‌گر جويان به دوو بايي پي نه‌فروشن، يان نه‌بيی سه‌ربيننه‌وه و
 به‌رن يان... چوو‌زانم؟ بيستم له ناو شاري سه‌بزه‌وار، ناغايه‌ک
 به هه‌للاجيک، که ده منالی هه‌يه، وتوويه‌تي نه‌مسال له
 سالانه‌يه، له زستان‌دا نه‌بيی يه‌که يه‌که مناله‌كاني سه‌ربېري
 و بيدا به‌واني‌تر بيخون. سه‌ير نه‌که‌ی؟ کاروباري کاسبکارانيش
 له ئيمه باشته‌ر نيه‌ه. ديمه‌کارانيش هر وه‌ها. واي ليها‌تووه
 ئيتر. جا که‌وايه نه‌بيی چي بکه‌ين؟ نابي خو پرسه‌خانه بکه‌ينه‌وه
 و چوکی غه‌م بگرينه باوه‌ش! پي‌ت وايه نه‌بيی ديق به خومان
 بکه‌ين؟ نه‌ويش پيش له په‌زه‌که‌مان؟ خو هه‌موو ريگا‌کانمان
 لي دانه‌خراوه! تو نه‌ليی خو‌ليان کردوته کاني رسقمانه‌وه؟ هر
 چو بووه ده‌روويه‌ک بو خومان هر نه‌که‌ينه‌وه! نه‌گر هات
 و ريگه‌ش هر نه‌بوو، وشکه‌ دپک و گه‌ون نه‌خوين، به‌لام
 غه‌می لي‌ناخوين!

که‌لميشی نارام ببوو. به‌لام وشه‌ی له به‌ستيني په‌ژاره‌دا
 نه‌له‌زرا. زيخ و چه‌وی بنی رووبار. نه‌رم و به‌گله‌ی:

۳۶۴
 که‌لميشه‌ر
 به‌رگه‌ت ۱۳۹۵

— کامه دهروو کوږم؟ قسهی حهکیمه کهت خو گوئ
لی بوو؟ ئیمه له کوئ زورمان پی ئەشکی بچین پیاوی دهولت
پاکیش کهین بو ئەم بیابانه، دهرزی له مهڤه کانمان بدهن؟
بیکارن مهگهر یان دلیان بو ئیمه مانان سووتاهه؟
گولمه مهده وتی:

— بوچی به زور؟ ههموو کاریک خو به زور نابی! تکا و
داوا ئەکهین. ئیمهش ههر چی بی بهشیکی لهم خاکه. تا
ئهو کاتهی که نهڤویشتووین و تکامان لی نهکردوون، بوچی
وای دابنیین که ئەوان نایهن؟ من گهنجیتی خوڤم خو به
خوڤایی له سهربازی دا تیڤه نهکردوه. سینهم دایه بهر گولله
و له سهرمای گورگ کوژی نازهربایجان به سینگه خشکه
ئهرۆیشتم، بو ئەم ڤوژانه بوو. بو گیانی من گه لاچۆنه بووه،
فڤی دهمه سهر ڤی؟ ههزار ههزار گولله به بن گویم دا ویزه
کردوه و ئەگهر تاقه یهکیکیان بیدایه له ناوچاووم کی ئەیزانی
ئیسکه کانم له کام قوولکه فڤی درابوو؟ له ژیر بهفرهکانی
ئهو ڤهڤی ولات دا! کی قهرانیکی خوینبایی منی ئەدا به تو؟
هیچکەس. پیویستیش نه بوو! چونکه هی ئەم ولاته بووم
و خوینیشم لهم ولاته ڤژابوو. ئیستهش که زیندوووم مافی
خۆمه بچم بو بهردهمی بهڤوه بهری فلانه فهرمانگه، سینگم
دهڤهڤنم و بلیم: «ئهبه نهی، ئەو ڤوژانه من بووم سینهم نا
به سینهی گوللهوه و ئیستهش ههر منم سینهم ناوه به
سینهی تووه و داوای مافی خوڤم ئەکهم. پهزه کهمان خهریکه
له دهستمان دهڤهڤنم، له ناو ئەچن. ئیستهش نۆرهی ئیوهیه
— بهڤیزان — دهستمان بگرن. ئیمه سهرمان له ڤی ئیوه دا
داناوه.» تو ڤیت وایه چ ولامیکم ئەده نهوه؟ «من بو ئەوهی
ئیوه بتوانن به ئاسوودهیی بخهون، ڤول ڤول مروقم کوشتوه.
نیشانه ڤیکی نمره یهک بووم. عهدهد رهشاشتان بووم. لهو
کیوانه، له ناو بهفر و سههۆل، گوشتی هیسترم خواردوه و

ئىستەش ئىوھ ئەلئىن: نا؟»

پىرەمىد بىدەنگ بوو و بەگوئى بوو. نەى ئەويست خەيالى ھومىدەوار و خرۇشاوى جگەرگۆشەكەى تىك برېژى. ئەوانىكەش ھەر وا بوون. خان ئاپۆ، لەسەرەرزەكە دانىشتبوو و بە ستايشەوھ چاوى لە دەمى برازاكەى برېبوو. ئەتوت گول لە ئىوى ئەوهرى. بەگمەمەد و سەبراوئىش ھەر وا سەپىرى گولمەمەدىان ئەكرد، ھەموو بە ستايشەوھ. بوئىرى و جەنگ. ئەمەيە لووتكەى بەرز بوونەوھى پياو، لە چاوى پياودا. پياوھكانمان وىژدانىكى شەراژۆيان ھەبوو و باوى دلئان: دلاوھرى لە جەنگدا. بو ئەبى ستايشى گولمەمەد نەكەن؟

كەلمىشى درىژەى بە قسەكانى كورەكەىدا:

— نەك تۆ. ئىمەش ئەمكارەمان كردووه. باوبايرىشمان ئەو كارەيان كردووه. ھەر كەس لە جىخوى و بەپى تواناى. تۆ پىت وايە ئىمە بو چى لەم ناوھ ئەژىن؟ تەرەيان كردووين و بو شەر لە دژى ئەوغان و توركمان و تەتەر ناردوومانانە بو ئەمسەرى وئلات. ئىمە ھەمىشە شمشىر و سپەرى ئەم سەرزەمىنە بووين. سىنگمان ئاشناى گوللە بووھ، بەلام تا ئەوكاتەى، كە بە كاربان ھاتووين و ئامادە بووين گيانمان بەدىن و خوئىنمان بكەين بە فىدايان. پاشانىش كە حكومەت سوار بووھ، ئىمەيان لە بىر چۆتەوھ و گەراوئىنەتەوھ بو شەر لەگەل خومان و گىر و گرتەكانمان. كارى ئەمپرو و دوئى نىيە. ئىمە لەگەل نادرشا جەنگمان كردووه، ھاوپى ئەو تا ھىند ئەسپمان ئازووتووه. چووزانم، چەند سەد سال لەمەوبەر كە شا عەباس ئىمەى ئاوارە كرد و ھىنامانى بو ئىرە يەكشى بو ئەوھ بوو بە سىنەى پياوانى مە لە بەردەم تەتەرەكان دىوار بكىشى. ئىمەى لە بەر گوللە تۆپى عوسمانىھەكان ھەلگرت و لىرە لە بەر نووكى شمشىرى تەتەرەكان دامانى نا. فىداىى بووين ئىمە ھەمىشە. شمشىرى ھىرش يەكەمجار سىنەى ئىمەى شەقار كردووه.

۳۶۶
كەلىدەر
بەرگەت ۱۳۹۵ھ

به لّام باریش که نه بوو به بار، هر کهسه له سمر تهختی
 خووی دائه نیشته و ئیمه نه ماینه وه بهم چوار بزن و بیابانه
 وشک و برینگانه وه. ههوری بوّش و نهو خانانهی هر کامه یان
 وهک نه ژدیها خووی داوه به سمر زهوییه دزراوه کان دا و به نرخه
 خوینی باوکیان پاره ی ئاو و له وه پرگه مان لی وهر بگرن. به لّام تو
 هیشتا گهنجی و خاوی و ناتهووی گوئی بگری که ئیمه هه همیشه
 بار بووین به سمر ورگی نه م و لاته وه. نازووقه! خوراوین ئیمه.
 وهک نهو قوژاخه ی زستانان نه یکه نه بهر پهز بو نه وهی له
 وشکه سالی دهر بازی بکه ن. قوژاخه! هر کات و سالی تهنگ
 بووه، ئیمه یان رژانده ته ئاخوره کان. پاشان بووین به چی؟
 خهوش و خال! بویه نه لیتم نه بی خو مان بدهین به سمر عهرزدا
 و ریشه له خاک بچه قینین و به هیژببین. نرخه گهنم و جو
 سال به سال نه چیتته سهره وه. ئیمه نه بی کاریک بکهین
 نازووقه ی خو مان و رانه که مان له دلی زهوی دهر بکیشین. نه گهر
 جگه له مه بی سهرانسه ری سال نه بی هه لّین، به رو بووم
 کو کهینه وه و کو تایی سال دوودهستی بدهین به بازرگان یان
 چهرچی و سووخور، وه کوو نه م با بقولییه ی له مه پر خو مان.
 پیره میرد نه توت له رقا بهو جو ره قسه که ی کو تایی
 پی هیئا:

– له مپروشه وه من خو م نه به به شدار و نه به کاردار
 نه زانم. وه کوو یه کیک له ئیوه، بهس کار نه که م. کاریکم بو
 دیاری بکه ن با بیکه م. برای گه ورهت وا له زیندان، که وا بوو
 کاره کان به تو نه سپیرم. خو ت نه زانی چو نی نه که ی!
 گو لّمحه مه د هه لّسا، شه روا لّه که ی ته کاند و وتی:

– منیش هر چیم هه یه خه رچی نه که م به لکوو په زه کان
 بگه یه نه مه نه ورۆز. نه گهر پیویست بکا گیانی شم بکه مه
 سه ری درّخی ناکه م.

که له میشتی جار یکی تر وتی:

– ئەو ھەيان ئىتر خۆت ئەيزانى!

خان ئاپۆ ھەر وا دانىشتىبوو. گۆلمحەمەد چوو بۆ لای
براكەى و ھەر دووكيان كەوتنەپرى. ھەزى ئەكرد لە سووچىكا
دانبىشى و خورى برپىسى. خەرىكە ترسنۆكى لى دەرئەچى.
گۆلمحەمەد، بەجۆرىك كە لە بەر براكەى گران نەبى
پى و ت:

– قورىانت بەم نەكاقسەى وابكەى توورە بى، ئاگات لە
خۆت بى لە پر سەر نەخەيتە سەرى! ئەم بنەمالەيە بەو ھە
رەشمالى پراو ھەستاو ھە. ئەو ھەقى خۆيەتى دلى بۆيان بسووتى.
ئەو دلى بۆ ھەموومان ئەسووتىنى. ئەو پەزارەى ھەموانيەتى،
تېگەيشتى؟

بەگمەھمەد وتى:

– جا من چىم لىداو ھەر ئەو ھەندە ئەزانم پەز نەخۆشيش
ئەكەوئى. بەلام ھەر ھەمووى تياناچى. جا خۆ ئەگەر وابى
ھەموو پەزەكانى خوراسان ئەمسال ئەبى تيا بچن. ئەم
نەخۆشيشە خۆ تازە نيە! لە سەرەتاي دنياو ھەگەل پەز بوو،
ئىستەش ھەيە و پاشانىش ھەر ئەبى. وەك باى چلە دىت
و ئەروا و سەد پەزىش ھەگەل خۆى ئەبا. دىوئىش بى ناتوانى
ھەموويان تەخت بكات. ئەگەر وا بوايە مەر و بزن ئەبوا توويان
بىردرايەت. نە. نە. بە مېشكى بچكۆلانەى مندا ناچىت چى
پەز ھەيە لە ناوبچىت. ئەمە خەيالە و ئەگەر ئەترسىن لە
بەر ئەو ھەيە خۆمان ترسنۆكمان لىدەرچوو ھە.

مەرپىك، لە قەراخ سەرچاوى كارپزەكە لارو ھە بىوو و
پەلەقازەى ئەكرد. شەكى خان ئاپۆ. داخ نىشانى ئەو بە گۆيەو ھە
بوو. گۆلمحەمەد لە لای شەكەكە ھەستا و تى:

– ھەللى كە.

بەگمەھمەد براكەى سەرىكرد. گۆلمحەمەد وتى:

– مەھىلە ئازەلى بى زمان ئازار بچىژى، ھەللى كە!

۳۱۸
كەلىسەدەر
بەرگەت ۲۰۰۹

به گمحه مه د وتی:

— با خووی چه قووی لی بنی. دهستم تی ناچی. های...
سه براو؛ به خان ئاپو بلی بیته سهر شه که که هی. بلی زور
په ری شانه.

سه براو هه لات بو لای خان ئاپو و ده سبه چی ههر دووک
به هه لاتن و به پرتاو گه یشتنه سهر سهری مهر که.
که لمیشیش به دویان دا هات. ئهوا ههر پینجیان، وهک پینج
نیزه، جه غزیان به سستبوو و سهیری ئهو شه که یان ئه کرد له
بهر چاویان دا خه ریک بوو گیانی ئه دا. ئازهل به ئارامی ده ست
و قاچی رائه وه شاندا، سهری ئه دا به عه رزدا و به لووشه لووش،
که فی له لووت و سووچی لیوه کانیه وه ئه چه راند. چاوه کانی
بیوون به شووشه و به سمه کانی عه رزه که هی هه لئه کوولی.
که لمیشی سهیری پیاهه کانی کرد. هه موو دوش دامابوون،
پیره میرد نه راندی:

— بو راهه ستاون؟ یه کیکتان سهری ببری. مه گهر نابینن
خه ریکه تیا ئه چی؟!

پیاهه کان سه ریان هه لینا و سهیری یه کدیان کرد. نیگاگان
بی دهوام بوو. شه که که هی خان ئاپو بوو. پروویان له و کرد.
خان ئاپو خووی پی پانه گیرا، پرووی وه رگیپرا و پشت له پیاهه کان و
شه که که دوور که وته وه... که لمیشی وپ و گیژ دوور که وته وه ی
براکه ی سهیر کرد. چی پرووی دابوو؟ پاشان پرووی کرده کوره کانی
و سه براو؛ ئه توت وه لامی ئه م رازه ی له وان ئه وئی. گه نجه کانی ش
بیده نگ و کپ بوون. پیره میرد به دردو نگیه وه لی پرسین:

— چی بووه مه گهر؟ روژگار هه لگه راهه ته وه؟ به راهه ژوو؟
ها؟ بوچی سهری مهر که هی خووی نه بری؟ یانی ناتوانی؟ ئه و برای
من بی جه لادی که بو خووی که چی ناتوانی شه کی که سهر ببری؟
باشه! باشه! به لام... ئه ی ئیوه؟ وه ستاون و سهیرئه که ن،
حه په ساون؟ ها؟

به گمحه مه دیش رووی وه رگیڤرا و چوو بو لای مامی.
که لمیشی زیز و دهنگ شکاو وتی:

– خوايه! چی رووی داوه؟ پیاوانی می شکالی خهریکه له
به لا ئە ترسن! چیان به سهر هاتوو؟ زه لیل بوون، داد و بی داد!
ئهو کیڤدهم به نی! بمه نی ئەو کیڤده! بابی وتم!

کیڤده که گولمه مه د له کالانی دهرهینا و خستهیه
دهستی باوکیه وه. پیره میڤرد ئە له رزی و دهم و لیوی ئە جو لایه وه.
نه ئە گریا، به لام له سووچی چاوه کانی دا دلۆپی ساردی
فرمیڤسک فه تیسمابوو. قوئی هه لکرد و چوکی له سهر
عه رز دادا. قورقورا چکه ی مه ره که ی گرت و سهری له خاک
هه لهینا، لهم کاته دا، جهسته ی مه ره که که جوولهی لیبرابوو
مووچرکه یه کی پیاها ت و گیانی دهر چوو. که لمیشی شاره زای
کار، ئە مه ی هه ست پی کرد، سهری به رزه وه کرد. گولمه مه د
وه ستابوو و چاوی بر بوویه باوکی. له ولاتر سه براو له سهر
ته پو لکه خو ئیک دانیشتبوو و چاوی له شه که مردوو هه که
بوو. که لمیشی ئەیدی و ئەرخایه ن بوو کوره که ی و سه براو
زانویانه که شه که که گیانی دهر چوو ه. سه ره رای ئە مه ش خو
نابی پیست و ریخو له که ی تیا بچی. بویه کیڤردی خسته سهر
ملی شه که که و سهری بری. خوینیکی ماندوو و بی هیز له
گه رووی مه ره که وه رزایه سهر عه رز. که لمیشی هه لسا. ده می
کیڤده که ی به له پی دهستی سهری و به ره و سه رچاوه ی کاریزه که
که وته ری. له سهر ناوه که دهسته کانی شوورد و له بهر خویه وه
بو لاندی:

– خو زگه قومیک ناوم بکر دایه ت به گه روی ئەو نازه له دا،

لانیکه م!

بهندی سییه م

له گوندی عهولآگیو، له دهم کوولانی زالگه، نادعهلی خواحافیزی لهو دوو جهندهرمهیه کرد که دوو رۆژ و دوو شهو لهگهلیان گهراپوو و بهرهو چوارگویشلی کهوته ری. شهو و دهشت و گرد و تهپه، دهستکهند و بلیندی، ههموو تیکه ل بهیهک بیوون. چاوچرای شهو بهس ئهستیرهکان بوون. شهوهزنگ. بهلام ئهوهی که دهشت و کیو و ریگه و لاریی وهکوو کوولانی خویمان ئهناسی، باکی له تاریکی شهو نییه. به چاوی بهستراویشهوه ریگهی مائی خوئی ئهدوزیتهوه. ئهگهر ئهوهی به سهری هاتوو گیز و حۆلی کردبی و ئهگهر وپ بی؛ دیسانهوهش چ غهم نییه؛ چواریی ژیر پان، خاوهنی خوئی تابن ئاخورهکه ئهباتهوه. نادعهلی بهلام، نه وور بوو و نه گیزوحو ل. هه لچوو بوو. گپی رق بوو. تووره و ماندوو و ئهتکراو. بی تاقهت و خوین لهچاو بوو. سهرتاپی ئهتوت له هالوویکی داخراوه هه لژهنراوه. هالووی تهنووری به گپ. ملۆزم و دلگیر و بی بهزهیی. خوئی پیرانه ئهگیرا. له جلهکانیا جیگهی نه ئه بوویهوه. ئهسپهندهری سهه ناگر بوو. ناو به ناو پزیسکهیهک له دهروونییهوه ئههات و ئهوه زیاتر توورهی ئهکرد. بیری له ههر کهس و ههر شت ئهکرده؛ بهس نهفرهت و رق و بیزاری بوو. ههموو کهس دوزمنی بوو! ههموو شت درکی چاوی. درکی بن

پي. دركي دلي.

قامچي ئدا له هه موو ئه و شتانه ي له خه يالي دا ئه روين.
مار ئاگري به دهسته وه، بهرگيكي سوور، قولي هه لكردووه،
ئه سوورپته وه و ئه خروشي و رانه وه شيني. قه مچيه ك له
مار. له مار ئاگر. جه لاديك له كوشتارگه. خوين له نووكي
قه مچيه وه، له نووكي په نجه كانيه وه، له نووكي مژوله كانيه وه
ئه تكي و ئه تكي، خوينيكي گه ش. پيستي جهسته، پيستي
روومه ت، پيستي پوستانه كاني سوورن. سووري سوور؛ گولي
پوپه كه له شي ر. هه لميكي خه ست، به رهنگ و بوني گوگرد له
دهميه وه ئه هاته ده ره وه. گر كانيك له سهر لووتكه ي شاخيكي
زه به لاج. ددانه كاني سهر به سهر خويناوييه و تاله گوشتي كال
و جپر له به يني دا گيري كردووه. ئه وه تاني هر ئيستاكه
له خواردني گوشتي مروف ئاسووده بووه، چي زي گوشتي كال
هيشتاش له سهر زمان و بن دداني دا ماوه. ئه مه چ تامي كه؟
كي نادعالي خواردووه؟ نادعالي كي خواردووه؟

نه ي ئه زاني، خو شي هيشتا نه ي ئه زاني؟ دهسته كاني
هيشتا وشك و شين بوون؟ تو زيك شينتر له پيستي شان
و قولي. چ كراسيكي له بهر نه بوو؛ چوخه ش هر وا، چي
بوون ئه و خه يالانه ي به ته نهايي گيريان لي هي نابوو و دهوريان
گرتبوو؟ ئه م خه ون و موته كه يه چي بوو؟ ئه و هيشتا هيچي
لي به سهر نه هاتووه. نابي هيچيشي لي هاتي؟ تووره بوو.
به س تووره. قه لسي و خه فه ت. به لام نه كا شتيكي لي هاتي؟
ترسيكي كپ له دهرووني دا سهر ي هه له هي نابوو. بوچي ترس؟
ترس له كي؟ په ري شان بوو. هه ستي به دامايي ئه كرد، بوچي؟
بوچي نه ي ئه تواني قيت و قنج له سهر ئه سپه كه ي دابنيشي؟
ئه م نارپه واييه بوچي شان و پشتيني له ق كردبوو؟ ته نانه ت
نه ي ئه تواني له غاوي ئه سپه كه به باشي بگري به ده ستيه وه؛
ده سكه وسار له ده ستي نادعالي به ره لا ببوو و له كه لله ي

۳۷۴
كه ليه سهر
به رگت ۱۹۹۵

زینه‌که گیری کردبوو و ئەسپی تەمەل و بیزار شلپ شلپ پیی
 هەلنەگرت و جەستە ی سوار ی وەکوو جەنگاوەریکی بریندار لە
 کۆل نابوو. نادەلی بە سستی خۆی چەماندەو. تەویلی نایە
 سەرکەللی زینەکه. پیلۆه‌کانی نایە سەر یەک و لە دەریایەکی
 تاریکی دەرووندا نوقم بوو. هەنگاوی تەپی ئەسپەکه، لەشە
 نووشتاوەکە نادەلی وەکوو تیپی دانەویڵە رانەشەکاند و
 نادەلی هەستی ئەکرد لە لانکه یان کەژاوەیەکدا نووستوو
 و بەرەو شوپنیک ئەچی، خۆشی نازانی. نایە یاوی کردبوو؟
 بە ئیسکی عارەقاویەو، خۆ هەلژەندن لە ئاوی زەمەریری
 کوپستان؛ ئەمە نایە تووشی تایی نەکردبوو؟!

ئەسپەکە نادەلی رینگە بری. بەرز و نەوی تێپەراند. بە
 لیژاییەکەدا شوپ بوویەو. لە بەر سکی قەلای چوارگویشلی،
 لە لای جوگەلە بی ئاوەکه لە سەر پرده پووخوا، لە پشت
 دەرگای مالهوه وەستا و بە قەپۆزی زنجیری دەرگاکە راپەشاندا.
 زنجیر زرایەو و نادەلی دەنگی بەمی زنجیرەکە بیست و
 توانی هەست بەو بەکا گەیشتووە مالهوه. بەلام جەوان
 وزە ئەوێ نەبوو سەر لە سەر زینەکه بەرزکاتەو و خۆی
 راستەوێکا.

دایە! دەنگی تەپە پیی دایکی ئەهات. لە پشت دەرگاکەدا
 وەستا و پرسی کییە و چی ئەوئ؟ نادەلی نالاندی و شتیکی
 وت. ئەسپەش لووشاندی. لەتی دەرگاکە کرایەو. ئەسپ
 سەری کرد بە ناو دەرگاکەدا بچیتە ژوورەو. دایکی نادەلی
 دەسبەجی قەپۆزی ئەسپەکە لە باوەشگرت، پالی پیو نا بو
 پاشەو. دەرگاکە بە دواي خۆی دا داخست و بە پەشوکاوی چوو
 بو لای کورپەکە کە هیشتاش بە سەر زینەکەدا نووشتابوو.

یەک تۆز خافل بوايە ئەسپەکه ئەچوو ژوورەو و ناوچەوانی
 نادەلی ئەیدا بە لای سەرەوێ چوارچیوێ دەرگاکەدا و ئەدرا
 بە سەر بەردچنی حەوشەکەدا و کی چوو زانی دەست یان شانی

نەشکایەت. بە دژواری کورەکەى داگرت. ئەسپەکش بە سەر
دەرگاى کردووە و چوو زوورمەو. دایکى نادەلى کورەکەى لە
سەر سەکوۆ لای دەرگاى دانا، ئارەقەى نۆچەوانى بە لۆى
لەچکەکەى سەریههه و لە بەر پێیدا دانیشت.

دایک نینگەرانى ئەوه بوو برین یان زەبریک کورەکەى
پەکشستبى. بەلام وانەبوو. نادەلى دەستى گرت بە
دیوارەکەوه، خوۆ راست کردووە و چوو ناو حەوشە. بە تۆزیک
لەرزی و خزین، خوۆ گەیانده بن بانجەى پێش خانووهکە و
لەوۆ پالیدا بە کۆلەکەى هەیانەکەوه، ئانىشکى نایه سەر
ئەژنۆى و داواى ئاوى کرد. دایکى بە کراسى رەشى ماتەمینیهه
ئاوى بو هینا.

نادەلى زەرکى ئاوهکەى نا بە سەرەوه و لە ولامى
پرسىاره بەردەوامەکانى دایکىدا وتى:

— هێچم پى نەکرا. دوو رۆژ و دوو شەوه لە ئەسپ
دانهبەزیوم. لەرز و تامه. وابزانم گرانەتام تووش بووه. لە
ناوهه لەرزى لێهاتوو. ئیسقانهکانم ئەزیکینن. سەرم گپى
گرتوو، هەموو جەستەم سستە، چاوهکانم ئیشى. کوتراوم.
دارەتى سەگم هەیه. گیانم بە تەواوەتى خاو بوتهوه. جیگەم
بو پاخه تا سەرى مەرگم بنیمهوه. چ سالیکی کریت بوو
ئەمسال! ئەم جەندەرمانەش... هەه... حەى... حەى... دلى
کى بو مرووف ئەسووتى؟ هەموو چاویان لە دەستە کەى ئەچى
بە گیرفانتدا!

دایک، جیى بو نادەلى پاخست. نادەلى بە بى ئەوهى
خوۆ پرووت بکاتهوه، خزایه بن لیفەکە و لە کاتیکا دانهکانى
ورده ورده ئەدرا لەیک، وتى:

— ئەم گەرانهى دوینى کۆلەى کوتام! شەلالى ئارەقه بووم
و خووم هاویشته ئاوه ساردهکەى ئەو بەندەنه. سەرما چەقیه
ئیسقانهکانم، پەگ و پيشەم لەپر پچا.

دایکی نادعەلی ئەیدی کورەکەمی وهکوو شهقشهقه ئەلەرزی و ئەیتوانی تـبـگا چی به سەر هاتوو. لیفەکەمی دا به سەریدا و چوو بو پاشخان بەلکو داودەرمانیکی بو پیک بینـی. پاش تاویک به کتربیهک گیای کولتیرا و پیاڵهیهک و چەند پارچە نەباتهوه هاتهوه و لای سەری نادعەلیهوه دانیشـت. ئارەقەمی بن گویچکە و ملی کورەکەمی سـرپـیهوه و چـرپـاندی به گویدا:

– ئەم خوینەمی رژا بهسمانه کورم. جگه له تۆ کەس شک نابەم. باوکیشـت تەنـها تۆی بو بەجـی هـیـشـتم و رۆبـشـت. زمانم لال، حەوت قورئان له بەینا بـی، ئەگەر شهوێک، نیوهشهوێک گوللهیهک له تاریکیهوه بـیـت و بچـزـی به سینەتدا و ئەسپهکەت به بـی تۆ بگهـرـپـتـهوه، من چ قورپـیک بکەم به سەرمدا؟ مالمـان کاول و منیش رۆژه رەش ئەبەم. ئیتر هیچکەس و هیچ شتیـکم بو نامینیتـهوه. ئەبـی دار و نەدارم بهخواری بفرۆشم و رەش له بەر بکەم. له سەر گۆرەکەت ئەژنۆم بشکـیـت و هەتا ماوم ئەسـرین برپـژم. بەزەیت به مندا بـیـتـهوه نادعەلی! ئەوهی باوکتی کوشـت، خوـشی لەم دنیا به خوـشی نابینـی. جوانهـمـەرگ ئەبـی. رۆژیک به سزای خوـی ئەگات. من و تۆ کەسمان نیه. خـالـت بابقولیش له خوـی زیاتر فریای کەس ناکهـوـی. کەمی توانیویهتی له ئیمه بپرسـی! لهگەڵ باوکت کـیـرد و پەنیر بوون. ئەوهتا تۆ ماویت و من. تۆ ئەبـی بیر له کشتوکـاـل و کار بکەیتـهوه. وهـرزی چاندن ئەوهتا دوو رۆژی ماوه. ئەبـی زهوی بکـیـلی. ئەبـی له بیری تۆو دابـیت. ئەمانه کاریان ئەوـی. پەز. ئەبـی له بیری پەزهکاندا بـی. باوکت تەمەنیکی له پیناویاندا براندهوه. خو هەمووی به میراتی پـیـی نەبرابوو! ئەلـیـن نەخوـشی کەوتـهـته ناو پەزهکان. گـیا نەماوه و کەوتـوـنـهـته وشکەخواردن. نەخوـشـیـنـیش بههـیز بووه. ئەبـی بـیـرـیـکی لـی بکەیتـهوه. ئەبـی خوـت بچـی بو ران. ئەبـی ئاگات له کارەکانـت بـی. ناتوانی بەس پشت به شوان ببستـی!

هه موو سالیك ئهم كاتانه ئازووخه‌ی په‌زه‌كان له هه‌مار بوو. س‌می ئازهل خاوین بوو؛ به‌لام ئه‌مسال تو كاره‌كانت جی هیشتوو و به‌رپگه‌یه‌كدا ئه‌رپویت، ئه‌نجامه‌كه‌ی له‌وه‌ی هه‌یه خراپتر ئه‌بی. بوچی تاویك لای خوت بیر ناكه‌ینه‌وه؟ كورپه‌كه‌م، نادعه‌لی گیانم مه‌گه‌ر ئاوه‌زت له ده‌س داوه؟... هه‌لسه... هه‌لسه ئهم پیا‌له‌ گيا كو‌لیوه بخوره‌وه به‌لكوو ئیسه‌كه‌كانت ئارام بگرن. تامی چای هه‌یه، هه‌لسه!

نادعه‌لی توژی به‌رز بوویه‌وه. ئانیشکی نایه‌ سه‌ر بالیفه‌كه‌ و پیا‌له‌ ده‌رمانه‌كه‌ی هه‌لقوو‌پانده‌. روخساری تیك چوو، چاوه‌كانی ته‌نگ بوونه‌وه و مووچرکه‌یک به‌ له‌ش‌دا هات؛ شانی راوه‌شانده‌ و پاشماوه‌ی ناخوشی ده‌رمانه‌كه‌ی تفكرده‌وه، ته‌پایی سووچی چاوه‌كانی به‌ سه‌رده‌ستی كراسه‌كه‌ی سه‌ریه‌وه. ئانیشکی هه‌لگرت و درا به‌ سه‌ر بالیفه‌كه‌دا و وتی:

— ئهم بیگاریه‌ خوو و ره‌وشتی منی گۆرپوه: بووم به‌ ناسكو‌له‌ خاتوون؛ ئه‌گینا پ‌یشت‌ر كه‌ی به‌ مه‌له‌ كردن له‌ ئاوی سارددا وام لی به‌ سه‌ر ئه‌هات؟ ره‌وشتی خۆمم له‌ بیر چووه‌ته‌وه. نازانم چۆن بژیم؟ ته‌نها شتیكه‌ سه‌ریازی فی‌ری كردم، نه‌ك فی‌رم بكات شاره‌زاتری كردم تیایدا، هه‌ر ئهم ته‌قه‌ كردنه‌ بوو. به‌لام ده‌ستم بشکی كه‌ نه‌متوانی چواریان له‌ سه‌ر ئه‌سه‌په‌وه هه‌لده‌مه‌ خواره‌وه. یه‌كم خست، ئه‌ویش نیوه‌ ناته‌واو. شه‌و بوو. هه‌وا تاریك بوو. به‌لام منی كو‌یربوو ئه‌بوا به‌متوانیبا به‌ ده‌نگی س‌می ئه‌سه‌په‌كاندا شو‌ینیان دیاری بکه‌م و نیشانه‌یان لی‌بگرم. ئهم ده‌ستانه‌م بشكایه‌ت باشت‌ر بوو! كو‌یر بوونایه‌ ئهم چاوانه‌م!

ئهم قسانه‌، نادعه‌لی به‌ سه‌رته‌، په‌رپشان و یاو‌کردوو ق‌لپی ئه‌كرده‌وه؛ دایکی به‌ سوژ و ئازاره‌وه ئه‌ی بیست و له‌ پ‌شت چاوه‌كانی‌دا فرمی‌سکی ئه‌رپشت. تازه‌ ئه‌یزانی ئه‌وه‌ی به‌ گو‌یی كورپه‌كه‌یدا داوه‌، نادعه‌لی نه‌ی بیستوو. یان ئه‌گه‌ر

371
كه‌لیسه‌ده‌ر
په‌رگه‌ت 2009

بیستووشیهتی دلی پینه‌داوه. ژنه، تازه بوئی دهرکهوت که هر کهسه و چه‌میکه خوئی ئەدا به دار و بهرد دا و به پئی خوئی دەرپوات؛ هر ا و هۆریا و دهنگی چه‌مه‌کانی‌تر ناتوانن له پئی هه‌لیگه‌پینه‌وه. به‌لکوو ته‌نها توژی رۆیشتنه‌که‌ی تووندتر یان خواتر ئەکه‌نه‌وه. خهریک بوو تی ئەگه‌یشت هر چه‌ند ئەو و کورپه‌که‌ی له سهر خاکیک و له ژیر بنمیچیک‌دا ئەژین. ژیاون. به‌لام هر کامه و له دهروونی خوئی دانیاه‌کی جیاوازیان بو خویان هه‌یه. ویستی هر کامیان، پگیه‌ی هر کامیان پیکه‌وه، له یه‌که‌وه و هر وه‌ها دوور له یه‌ک‌دیشن. بهر و دوايه، که‌نار به که‌ناره، ئەم‌به‌ر و ئەوبه‌ره و هه‌ندی جار دژ به‌یه‌ک و روو به رووشه. هه‌ندی جار ته‌نانه‌ت رقه‌به‌رانه‌شه. دوژمن‌کارانه‌یه. بنبرکردنی یه‌کتريه. هر چی چوون بی خهریک بوو بوئی ئەسه‌لما هر مروّقه و چه‌میکی خوړه‌وه و به‌و لایه‌دا ئەپوا که ووزه و ویستی رای ئەکیشتی؛ که هر مروّقه رووباریکه، جیهانیکه. ئەوه‌نییه هر مروّقه و گیانیکی له جه‌سته‌ی‌دا ئەجوشتی؟ گیان چیه له جه‌سته‌دا؟ تاودانه‌وه‌ی هاواریک له دالانیکی هه‌زار پچ‌دا. ون. دوور. نالان. خرۆشان. لیل. پیوار. نه‌ناسراو. خامۆش. قوول. به‌راوه‌ژوو. به‌قه‌لبه‌زه و بیبه‌زه‌یی. له کیشه و چه‌م و چه‌میکی وه‌رجاوه‌ندا. ناخراوی شله‌ژان و هه‌ژان.

ژنه، بیده‌نگ بوو، تا گه‌نجه‌که‌ی خه‌وی لی بکه‌وئ. ئارام بگری و به‌لکوو شه‌که‌تی پگیه و له‌رزوتاکی له له‌ش دهرکا. چه‌زی ئەکرد نه‌خوشتی و ماندویتی وه‌کوو هه‌لمی مه‌نجه‌لیکی له سهر ناگر، له جه‌سته‌ی کورپه‌که‌ی به‌رزبیته‌وه و بچی به‌حه‌وادا. ساخ و ته‌ندروست:

— خوايه گیان، بیپاریزه بۆم!

— ئەو له کوپیه؟

— کی؟

— سهوقی.

ئاخ لهو و له گیانی. ئاخ لهم ناکهسی جه له به! ئەم دۆپه زههری ژبانی بنه مالهیهکی تال کردوو. وێرانی کردوو و ئەویست بیدا به بادا. دایک چ وه لأمیککی بو نادهلی هه بوو؟ ئایه پپی بللی سهوقی لهم دوو شهو و رۆژهدا ده رگای له خووی داخستوو و لیوی له خواردن و خوراک نه داوه؟ ئایه بللی گیانی به دهست سهوقیهوه ده رچوووه؟ نه. ئەم قسانه، بیگومان نادهلی ئەهه ژینی. په ریشانتر. ئیزنگی وشک نابلی بنی بهم ئاگرهوه. دایک، ئەمهی نه ئەویست، بۆیه وتی:

— خهوتوووه. خهوی لیکهوتوووه. تۆیش بو خۆت بخهوه. بخهوه له دهورت گه رپیم. بخهوه دایکت به قوربانی سهرت بی. بخهوه کورم.

نادهلی بیدهنگ بوو. دایکی لیفه کهی دا به سهردا، به لکوو گهرما بچیته جهستهی. ئارهقه بکات و په گ و کۆنجهکانی نه رم بی. هه لسا. چوو بو لای ئەسپه کهی نادهلی. زین و سهرجلی لی داگرت. کا و جووی کرده ئاخوره کهی و هاته ژیربانی بهر هه یوانه که. پلیتهی فانۆسه کهی داکیشا و لای سهری کوره کهیهوه له سه ر جیگا کهی راکشا و چاوه داماو و نیگه رانه کهی برییه جیگه یه ک له دلی شهوی که لیده ردا. شهو خامۆش و ئاسمان ته ماوی بوو. ئەستیره کان، ده می پرووت و به بریسکهی خه نجه رانی هه لواسراوی شهو، به سه ره رپویی ئەدره وشانه وه. پاک و به ورشه و بلوورین، به لأم ترسینه ر.

دل عاشق ئەگه ر بوایه تی، ئەتوانی له سه ر گومه زی بانیک بوه ستیت و هه ر کامیانت که ئەو ی، وه ک گوله په مووی ده شتی لۆکه لیی بکه یته وه. ئەستیره ی ناوده ست. لهم جو ره شه وانهدا بیه هووده نییه ئەگه ر پلنگان بچنه سه ر یالی به رزترین لوتکه و به دفه رهو چنگ له ئاسمان وه رده ن،

بۆ ئەو هی گەورەترین ئەستێرە لە دۆلی ئاسمان داگرنە خوارووە. دوور نییە لەم شالۆ بردنەدا لە لووتکەووە هەلدیڕین و وەک تەلەبەرد بەرببنەووە و بکەوونە قوولایی ناو دۆلەکە. بشکین بمرن بە لوورانەووەی وەک شیوەنی پیرەژان. بیھوووە نییە پازی خۆبادانی ئەم کیژۆلە سپی پووانە؛ شەنگ و شوخی سەرسووڕھینەری شەوی پڕ ئەستێرە.

بەلام ئەمەش سەیرنییە چاوە پەڕیشانەکانی ژنە میرد مردوو، گیرۆدە ئازاری پۆلەکە، بەو غەمە مەزنەییەو لە پازی شەنگ و شوخی شەو تێنەگات. شەوی ئەویندارانە ئەمە و پەنای دلیران؛ نەک شەوی مەھسوولتان. مەھسوولتان لە ھەموو شتێکدا مەرگی شوووەکە و ژیاخی خۆی ئەبینی. پەییوەندەکانی خۆی و مال و خیزانی ئەبینی. ھەر بۆیە شە لە چاوی ھەر ئەستێرەییەکەو دۆپە فرمیسکیک دائەباری بە سەر گۆنایدا، شەو بۆی ئەگری و سببەرەکانی خۆف لە دۆلی ئەچینن. سەرگەردانە و گوزەری ناکەو پتە کۆلانی خەو، ھەر چەند برژانگەکانی تینووی تۆزی خەو، بوون بە دڕک، دڕکی وشک و دڕ. ئەو دڕکانە تەنوو گر ئەدەن. دڕکی چاوە. بۆیە نیگای مەھسوولتان ھەر وا ناارام و پڕ لەخۆف و نیگەرانی. تاو بە تاو سەری لە سەر سەیرین ھەلئەگرێ و سەیری جەستەیی خەوتوو نادەلی ئەکا و بی پسانەووە و ترساو گوێ لە شەو ئەگرێ و پیرۆکە کاتە کپەکانی شەو ئەژمیرێ. لە دۆلی ترسیکی قورس جیی کردۆتەووە و ئەم ناارامیە ئەلی خەیاالی نییە لە کۆلی بییتەووە.

مەھسوولتان، لە دلەخوری نەینییەکەدا ئەسووتا کە لە سەر پپستی لیفەکە نادەلی بزووتنیکی بینی. لیفەکە وەکوو لەشی گایەک لەرییەووە و پاش تۆزیک نادەلی لیفەکە لادا و دانیشت. زەرکی ئاوەکە لای دەستیەووە ھەلگرت. قومیکی خواردەووە و داینایەووە. خۆشی نە ئەزانی چیتە!

سهرتاپی به نارهقهیهکی لینج خووسابوو. کهللهی ههلمی لی ههلهسا. چاوهکانی ئهیانویست له کالانه بیئدهرهوه. ههستی ئهکرد چاوهکانی هر کامه و بهقهدهیلکهیهکی لیهاتوو. سهری زانی ئهکرد و ئیسهکهکانی ئهکشان. ئهتوت به جلیشوری ده ژن کوتراوه. به هوئی نازاری رهگ و ماسۆلکهکانیهوه ئهینالاند. گهرم و دهردهدار، له ناو ههلمی منهجهلی شیلهدا، ههستی توانهوه، پۆنی مۆخی ئیسهکهکانی ئهتوت دلۆپ دلۆپ له کونهکانی پیستهیهوه دینهدیرهوه.

دایکی هات به یارمهتیهوه. نادعهلی ئهبی کاریکی پیویستی ههبی. رهنگه بچینه ئاودهس. بهلام نادعهلی دهستهکانی دایکی له شان و قوئی خوئی لادا و له خوئی نهوی. ههلسا و ههولیدا خوئی به سههر پیوه رابگری. دژوار، دژوار بوو. سهری ئهسووراپیهوه و چاوهکانی له رهشهوه ئههات. ههستی ئهکرد شهو به دهوری سهری دا ئهسوورپی. ئهستیرهکان ئهسوورپینهوه و ئهکشین. سههره پای ههموو ئهمانهش نادعهلی، به ههولیکی زۆر هر دوو قاچی وهکوو دوو گولمیح له عهرز چهقاند و لهشی خوئی پاست راگرت. دژواربوو، دژوار. نهی ئهتوانی. قاچهکانی له ناوهوه ئهلهرزین و پهیکهری سست و لهق بوو. ههستی ئهکرد کهواکهی قورسه لهبهری دا. دایکهند و ههلهدایه لایهکهوه. کراسه سپیه ئهفغانیهکهی، خووساوی نارهقه، لکابوو به تهختی ناوشانیهوه، پاشهکاند و بالهکانی پارهشاند تاکوو سهروهیهک پیستی فیئک بکاتهوه. شهروالهکهی ههلهکیشا و دهستی گرت به کوئهکهی ههیوانهکهوه خوئی پیوه بهندکرد و شانی پیوهنا. ههستی ئهکرد خوینیکی داخ له چاوهکانیهوه ئهتکی. لووتی دهنگی سهمههری وهکوو پرخی لیوه ئههات و بهینی پهئجهکانی و بهری دهستی نارهقهیهکی لینجی لی نیشتبوو.

مههسوولتان له پشت سهری کورهکهیهوه وهستابوو.

نهی ئەزانی ئەبێ چی بکات؟ بپرست و دلی هیچ کارێکی له خۆیدا نهئەبینی. چاوه‌ڕێی ئەوه بوو بزانی نادعەلی چی ئەکات! جەوان لەپەر له کۆڵەکەکه دوور کەوتەوه و له پلێکانەکان هەڵاتە خوارەوه و چوو بو لای بیرەکه. دۆڵچەکه پەر بوو له ئاو. نادعەلی قوۆچەکانی کراسەکهی کردەوه، لای دۆڵچەکه‌وه چۆکی‌دادا و سەر و ملی تا بن شانی کرد به ناو ئاوه‌که‌دا. نه‌جاریک، چه‌ندجار. پاشان له لایەکه‌وه دانیشیت و دەستی هینا به قژی کورت و پێستی سەری‌دا. قژە کورت و زبرەکهی بەری دەستیان خوراند.

نادعەلی رانه‌وه‌ستا ئاوه‌که له سەر و پرووی بتکی. هەلسا و هەڵات بو لای زینی ئەسپەکه. قەمچی له پەری زینەکه دەرکێشا و لەکاتی‌دا ئاو به نەرمەیی گۆی و نووکی لووت و سووچی برۆکانی‌دا ئەتکایه سەر شان و یەخەیی کراسه سپیەکهی، به سەرسەم دان چوو بەرەو پلێکانەکان. دەستی به کۆڵەکەکه‌وه گرت و خۆی کێشانده بن هەیانەکه و لەویش به هەنگاوی لارولەوێر - بهو شیوهی که قاچ فەرمان نابات - خۆی گەیانده بەردەرگای ژوورەکه و دەستی گرت بەدیواره‌که‌وه. له پشیت دەرگا‌که تاویک وه‌ستا. ئەلقەرپیزی دەرگا‌کهی گرت و رایکێشا. دەرگا‌که له ژوورەوه داخرا‌بوو. نادعەلی به هیز و گەرما‌ی یاو له لەش‌دا، دەرگا‌کهی راشەکاند؛ به‌لام بو‌ی نه‌کرایه‌وه. چۆکی‌دادا و شانی نا به دەرگا‌که‌وه و له‌تیکی دەرگا‌کهی له گریجه‌نه دەر‌هینا. پالی پێوه‌نا به لایە‌ک‌دا و پپی نایه ناو هۆده‌که. قە‌لافەتی سپی کراس، پەشایی ناو دەرگا‌کهی پ‌ر‌کرده‌وه. دیوه دریز و تاریکه‌که به تیشکی کزی لامپایه‌ک پروون ئە‌بوویه‌وه.

له سووچی هۆده‌که، سه‌وقی ک‌ر ب‌وو و سه‌ری خست‌بوویه ناو کۆشیه‌وه. چاوه‌کانی له تاریک و پروونی ژوورە‌که‌دا به‌خیرایی بریسه‌کایه‌وه. کچه، نادعەلی له ناو‌ده‌رگا‌که‌دا بینی و -ه‌ه‌روا-

به خيسهوه ليى روانى. خاموش و گرمولّه. ئەتوت پيشهكى
 هموو شتيكى بينوه. بويه چاوهپوانى ئەوه بوو كه ئەبينى.
 قهلافته تيكشكاوى نادعەلى هموو نيگاي داگرتبوو. له
 پشت نادعەلييهوه، داىكى ئەو سهرتاپى رهش - ماريك له ناو
 دەرگاكهدا - وهستاوو و لوى لهچكهكهى به ددان ئەگهست.
 نادعەلى چوو بو لاي كچه. سهوقى هەر وا سهيرى ئەكرد.
 سينه و شانەكانى كابرا به كراسه سپيهكهيهوه وهكوو
 سپهرىك ئەهاته پيشهوه و سهوقى ههستى ئەكرد له زير
 ههيبهتى ئەودا تاو لهگهلا تاو زياتر كو ئەببتهوه و ئەچيته
 بهك. ئەبينى دهست و قاچى زياتر گرمولّه ئەبن. كهشكهى
 ئەژنووى زياتر ئەچهقيته سينگى و نينوكهكانى زياتر له گوشتى
 قولى رو ئەچى. ليوهكانى ئەلهرزىن و ددانەكانى ئەدران بهيهكدا.
 دەنگى ددانەكانى خووى ئەبيست، سهوقى.

نادعەلى به ههنگاوى هەر او و شانى چهماوه - لهكاتىكا
 هيشتاش جارەجاره دلۆپه ناويك له لووت و چهناگهى
 ئەتكا - چاو داچهقاو و تووره، وهكوو شيت، به سهر سهرى
 سهوقيهوه وهستا و نيگاي - نيزهى ژههراوى - تيبيرى. نه،
 ئەمه ئەو نادعەلييه نهبوو؛ به ئاشكرا ديار بوو. سههرهپاي
 ئەوهش نهى ئەويست ببزوئ و چاوهپيى كرد تا بزاني نادعەلى
 چى ئەكا و چى ئەلى. لهم كاتهدا بوو كه جهستهى نادعەلى
 تيكشكا، به دەم خو پراوهشانندن و تلدانهوه، قههچيهكى
 تاريكى شهق كرد و داي به سهر و پشتى كچهدا. قيژهيهك له
 ناخى سهوقيهوه هات و وهكوو كووترىك بالى پراوهشانند و تلىدا
 و چهن قههچى تريشى وهگرت. قيژههكانى له ناو ژوورهكهدا
 دەنگى دايهوه و نووكهى برا.

مههسوولتان نهى ئەوپرا له نادعەلى نزيك بببتهوه و
 دهستى بگرى. بهلام بو ئەوهى شيوههنى كچه نهچيته دهرهوه،
 تاي دەرگاكهى خستهوه سهر گريجهنه و كهوته زمان بادان

به لکوو توورپه یی کوره کهی دامرکیته وه. به لام نادع لهی گوئی له قسهی دایکی نه بوو. بیری لیگردبووه که چی ئەکات و بهرئه نجامی کرداره کهی خوئی پیشتر هه لسه نگانده بوو. ئەیویست ئەمشه و کاری خوئی له گه ل کچه به کالیی بکاته وه. بوئه، جهسته ناسازه کهی نا به دیواره که وه، به پشتی دهست ئاره قه ی ناوچه وانی سږی. ته رپی چاوه کانی به ترووکاندن پیلوو و برژانگ لادا و به دهم هه ناسه برکی و له رینه وهی شان هکانیه وه، دهستی کرد به جنیودان:

— چ خه یالیکت ههیه، سوژانی؟ ئەتهوئی مالم کاول بکهی؟ ئەتهوئی دار و نه دارم بسووتینی و به ربادم بکهی. توئی سپله به نانی سفره ی باوکی من گه و ره بوویت. به ند به بهندی ئیسه که کانت له نان و پوئی حاجی حسینی چوارگویشلی هیژیان وهرگرتوو و ئیسته که پیگه یشتوویت ئەتهوئی برویت له ژیر لنگی بیگانه دا بخهوی؟! پیت وایه ئەهیللم گوشت به له شته وه به مینی تا به دیاری بیبهی بو سهر جیگه ی خه لکی؟ ئەتره تینم، هه لت ئەپرووکیتم و گیانت دهرئه کهم. تو، ژیانی مهت تیکدا! ئاگرت به ردایه سهر و مالممان. باوکهت به کوشتن دا. دایکهت په شپوش کرد. منت شیته کردوه. شه و پوژی خووم نازانم، له خواردن و خوړاک که وتووم. کار و ژیانی خووم به جی هیشتوو و وه کوو که ری به ره لا به دوا ی بکوژی باوکه دا که وتوومه ته ری و به بیابان دا ویل ئەگه پریم. گیژت کردووم. له بیرت بردوومه ته وه هیه کهس بکوژی باوکی من وه کوو تو نانسئی! مه گهر بکوژی باوکه عاشقه کهی تو نییه؟ کابرای جهنده رمه ئەمه ی پی وتم. جا ئەگهر گیانی خوته ئەوئی، راستم پی بلی. ئەو گولله ی جهرگی باوکه می کون کرد، له تفهنگی کیوه دهرچوو؟ کی باوکه می کوشت؟ هی کام گونده؟ هی کام خیل و کام ره وه نده؟ سه وقی به کزی وتی:

— ههر کهس بوو و هی ههر کوئی بوو، ئیسته ئیتر

نييه. تۆ له خۆتهوه گهنجيتى خۆت خهسار ئەكەى! ئەو ئيتەر
نهماوه، تۆ كوشتت!

- من نهمكوشت! من بهس بريندارم كرد؛ دهستم بشكى،
من بهس بريندارم كرد. ئەگەر بهمكوشتايهت دلّم ئارام ئەبوو.
بهلام دلّيام ئەو هيشتا زيندووه. ئەگەر بهمردايهت هاوپرّيكانى
گيانى خويان له بهر تهرمهكەى نهئخسته مهترسيهوه.
ئەزانم، ئەزانم ئەو تهنها بريندار بوو. پهنگه برينهكەى
كارىگەر بووبى، بهلام نهمرد. من ئەزانم!

- ئەو مرد، من خۆم بينيم كه ئەو مرد. گوللهى
تفهنگهكەى تۆ ناوچهوانى ههنگرت. كهللهى سهرى پهريشان
بوو. دهست و تفهنگى تۆ باشه. تۆ ئەوت كوشت!

- كهوايه پيم بلّى! كى بوو؟ له كام تيره بوو؟

- نازانم.

- نازانى؟

- نهخير، نازانم.

- تۆ نازانى ئەتويست پرۆى له ژير كىدا بخهوى؟

فرميسك نا، كانيهك بلّى له ناخى كيويكهوه رپى دهرباز
كردبى.

سهوقى گريا. ئارام و دهردهدار گريا. كرپوزانهوه، نهك
له بهر نازارى قهمچى؛ بيركهوتنهوهى ناوچهوانى پهريشان و
خويىناوى مهديار جهرگى سووتاند. ئەو له دلّهوه ئەگريا.
نادعهلى به تەشهرهوه دريژهى به قسهكانىدا:

- پيم بلّى بى ئابروو! ئەو كى بوو؟ ئەمهوى بيناسم، پيم

بلّى؟

- چ سوودىكى بو تۆ ههيه؟ ئەو خو ئيتەر لهم دنيايهدا

نهماوه!

- خزم و كهسى كين؟ ئەمهوى بياناسم، ئەمهوى ناويان

بزانم، خويم بينى. بهلام ئەمهوى بياناسم. كين و له كووين؟

دهم بکهرهوه!

– ناتوانم، نهء. ناتوانم ناوی بهینم. زمانم ناگهړی،
ناتوانم.

– ناتوانی؟ ئیسته کاریک نهکهم که بتوانی.

نادعلی به سهر کچهدا نووشتایهوه و قههچیهکهی
لهدهوری ملی ئالاند. راست بوویهوه و بهقههچیهکه سهروملی
سهوقی راکیشا و دایه بهر شهپازلله. سهوقی دیسانهوه وهلامی
نهدایهوه. شیوهنی نهکرد، تهشهری لی نهدره و نهینالاند. بهلام
نهوهی نادعلی نهیویست پیی نهئهگوت.

نهم سهرهړویه، نادعلی تووشی توورهییهکی شیتانه
کردبوو. به دهم پرسیار کردنهوه وهکوو سهگ نهلوورایهوه
و هندی جاریش له ناچاری دا نهپارایهوه. بهلام سهوقی
دیسانهوهش وهلامی نهئهدایهوه. هیچی نهئهوت.

نادعلی رهق نهستوورتر کوتای به عهرزدا. تیریکی له
سووچی دیوارهکه هیئا و کچهی تهپانده ناو تیرهکه. دهرگاکی
به چاروکهیهک بهست و گوریس پیچی کرد. بو ههویان و پاشان
بو هوشهی راکیش کرد. بهس سهروملی سهوقی له تیرهکه
بهدهروه بوو. لهشی به گووریس شهتهک درابوو. بهجوریک
که نهی نهتوانی جوولنه بکات. چی ترس ههبوو له چاوهکانیا
کو بیونهوه و چاوهکانی داچهقابوون. بیری له ههموو شتیک
کردبوویهوه جگه لهم رهفتاره. قولکهیهکی تاریک له بهردهمیا.
نهی نهزانی چی لی نهکهن.

نادعلی دایکی بانگ کرد بو یارمهتی. مههسوئتان رازی
و نارازی هات و له کردنهوهی قولاپی گوریسی جهنجهری
بیرهکهدا یارمهتی کورهکهی دا. نادعلی قولاپهکهی له
دهستی دایکی وهرگرت. قفلی کرد له گوریسی تیرهکه. پاشان
چوه پشت جهنجهرهکه و له سهر سهکوکه وهستا. پیی
له پهپهی چهرهکه دانا و پالی پیوهنا. دهنگیکی وشک له

جەنجەرەكەووە هات و سەوقی لە عەرز بەرا وەكوو بوخچەیهك به سەر كونی بیرەكەووە وەستا. ئیتر هیچی نەئەدی و هیچی نەئەبیست. چاوەكانی لە پەشەووە هاتن و هەستی كرد كهوتۆتە ناو گەرۆوی مەرگەووە.

نادعەلی ئاگای لە خۆی نەبوو. نەئەزانى چی ئەكات. دەست و پێ راوێشاندى دایكیشى سوودی نەبوو. نادعەلی جارێكىتر گەرم ببوو. یاو و ئارەقە. دڵۆپی زل و لینجى ئارەقە لە ناوچەوانیەووە ئەتکایە سەرپیلۆهەکانى. ئەچوووە چاوی و هیلى ئارەقە لە چەناگەیهووە ئەخزایە ژێر یەخەى كراسەكەى. لیو و ددانى ئەلەرزی و سەر و گیانى هەلمى لى هەئەسا. رق و دڵەلەرزی، ترس و بێزاری و سۆز، بە جارێك هیرشى بو هینابوو. بە دردۆنكى هەئەستەیهكى كرد. بەلام لە هەموان بە هیزتر، توورپهیی بوو. بۆیه لەپەر قاجى لە سەر شەوژەنى جەنجەرەكە هەلگرت و ئارام و بەترسەووە تیرهكەى ناردە خوارەووە. جارێكىتر پێى هەلگرت و پلیکانیكىتر، دیسان پێى هەلگرت و تۆزىكىتر. نادعەلی چەندە زیاتر تیرهكەى ئەناردە خوارەووە، جەر بەزە و دڵەخورپهیی تیکەلاو زیاتر و زیاتر لە ناخى دا بلیسەى ئەكیشا. كۆتاییهكەى تۆزىكى بەمینی بو بنى بیرەكە، پەتەكەى لە كۆلەكەى جەنجەرەكە ئالاند و سەوقى بەحەواووە هەئەسرا. سوورپىكىتر تیرهكە لە ناو بیرەكەدا بوو. نادعەلى وای نەئەویست، ئەو ئەویست كچه بەحەواووە بى.

ئەشكەنجەى ئەووە زیاتر بوو. كیلۆنى جەنجەرەكەى سواركردهووە. لە سەكوۆكە دابەزى و سەرى برده ناو بیرەكە و وتى:

— ئیستاش هەر نازانى؟ هەر نازانى، ها؟!!

رەنگە نادعەلى شتى تریش هەبوو ئەویست بیللى، بەلام دەنگى زنجیری دەرگاكة هات و دایچلکاند. مەهسووتان واق و بیدەنگ، وەك كوندەببوو وەستاوو و سەیری كورپەكەى ئەكرد.

به شله ژاوی لای دۆلچه که وه دانیشته و جاریکی تر سه ری کرد
به ناو ئاوه که دا و هی نایه دهره وه:

– کییه بهم شه وه؟

دهنگی وشک و گر له پشت دهرگاکه وه وتی:

– بیکه ره وه کوری حاجی، من له بهر هکشاییه وه دیم.
هه والیکم بوته هی ناوه.

نادعه لی به دایکی وت:

– دهرگاکه ی لئ بکهره وه بزانه کییه! پاشان یه کسه ر
بیه ژووره که.

مه هسو لتان دهرگای کرده وه، کابرایک هاته ناو حه وشه.
نادعه لی هه ر وا لای دۆلچه که، له سه ر چوکیک دانیشته بو و
سهیری غه ریه که ی ئه کرد. کابرا، داریکی لاروله ویر و توپبینیکی
پی بو و پشتی توژی کو م بوو. سه لته یه کی دریز و ری ری،
له وانه ی که زیاتر جوینه کان له بهری ئه که ن، له بهری دا بو و
می زه ریکی سه پی و کو نه ی به سه ره وه بوو. پوخساری له تاریکی
شه ودا هیشتا ون نه ببوو. نادعه لی نه ی ئه توانی له دووره وه به
جوانی بیینی. پو اله تی کابرا وای دهرئه خسته دهرویشیک بی.
نادعه لی به نابه دلئ هه لسا و چوو بو لای. چاک و خو شیه کی
سه رزاره کی و کابرای له ته نیشت نادعه لیه وه چوو به ره و
هه یوان و پیش ئه وه ی بگاته کو له که که دانیشته. قاچیکی
پاکیشا و پالی دا به دیواره که وه و به شه که تی هه ناسه یه کی
هه لکیشا، نادعه لی وتی:

– بچینه سه ر فه رشه که، ئیره باش نییه.

کابرا به بی خه یال دارده سته که ی دانا و وتی:

– هه ر ئیره باشه کوری حاجی حسین. هه ر ئیره باشه.

که نیسه ر

به رگی به که نه

هه موو جیه که زه وی خوایه. ئیمه ش له خاکین و بو خاکین.
من گو ره ه لکه نم. هه می شه له ناو خو ل دا ئه تلیمه وه. خوا
سه برتان بداتی دایکه. دنیا هه ر وایه ئیتر! خوا ری ز و به ره که ت

بدا به گهنجهکەت. له خوا ئەپارێمەوه چەندە خاکی ئەو خوالیخۆشبوو، تەمەنی ئیوه بێ.

نادەعلی هیشتاش له دەروونەوه ئەلەرزى. مەهسولتان کەواى بۆ کورەکەى هیئا، دای بە شانیا و له لایەکەوه وهستا. دایک نیگەرەن بوو و نەى ئەتوانى تىبگا، کابرای هیور و فرەویژ بۆ چ کارێک دەرگای تەقاندوون؟ نادەعلی پرسى:

— وتت هەوائیکت بۆ هیئاوم، چیه ئەو هەواله؟

کابرا بە نەرمى پۆیهک دەوروبەرى خۆى سەیرکرد، ریشى

خوراند و وتى:

— پێش هەموو شتیىک، راستەکەى ئەوهیه کە من بە نیازەوه هاتوو مەتە بەر دەرگا کەت. پاشانیش هەوائیکم هەیه کە بۆتى ئەگێریمەوه. سەرەتا با بلییم کە حەوت منالیم هەیه، هەشتەمیش ئەم مانگە لەدایک بوو. نیازەکەشم لە بەر ئەمەیه دایکى منالەکان پەکی کەوتوو و هیژ لە لەشیدا نەماوه. بە زۆر هەناسەى سەروخوار ئەکات. چاوهکانى چوووه بە قولاً و بیبیلەکانى لە بن کالانەى چاوىدا ون بووه. وای لیهاتوووه نانسریتەوه. گالته نییه هەشت منال. تانیستە باش بوو، بەدۆینه و دۆکۆلیویک سکی خۆى تیر ئەکرد. بەلام ئەمسال بۆى نەلوا، ژنى زەیسان بەرۆنى زەرد لە ناو جیگە هەلئەسێتەوه. ئەگەر نەتوانم پۆنى بۆ دەسبەخەم و بیکەم بە گەرۆوىدا، ئەبێ قاقى پوو بە قیبلە جووت بکەم و چاوهپێ بێم، بزانیەم کەى سارد ئەبێتەوه! مردنى مسۆگەرە. ئەوسا من چۆن هەشت هەتیو بەخیو بکەم؟ چۆن ئاو و نانیان بۆ پەیدا بکەم؟ ئەوسا ناچارم خشتیىک بکوتم بە تەوقى سەرى خۆمدا و خۆم لە دەستى ئەم دنیاىە پرزگار بکەم، یان سەر بنییم بە بیابانەوه و خۆم لە گەشت کەس بشارمەوه. بەلام تۆ پیت وایە خوا پێى خۆشه بپنەمالهیهک پەرش و بلاو بێى؟ تۆ کورپى حاجى حسین؛ ماشەلای ناوى خوا، مەردارى، مالداری، دەستت

به دهمت ئەگات، باوكت ئەوهندهى بۆ بهجى هيشتووى سكت تير بكات. تو، تيريك گهنم و نيو مهن رۆنى زهر دبه به من، تا مينيش دهستى ئەم جهندهرمانه له سهرت كورت بكه مهوه! ئەگەر جگه ئەمه نهكهى پرورزهت با ئەيبا. ئەم و ئەو ديوارى مالهكەت ئەجوون و بهرەلات ئەكهن. بهلام ديسانەوهش سهبارەت به كوژرانى خوالىخوشبوو حاجى حسيين -خوا گۆرپهكهى پر له نووربكات- رى بۆ هيچ شوينيك دهرناكهى. بهلام ئەگەر له رپى خودا، ديسانيش له رپى خودا، نهك له بهر چاوى خهلكى خودا، يارمهتیهك به من بكهيت و منالهكانم لهم زستانهى له بهرمانه پرگار بكهى، رهنگه مينيش له بهر ئەوه دهستت بگرم و رپگهيهكت پيشان بدهم كه له سههرگهردانى پرگار بييت. وتت چى؟ هيممهت بكهى، بۆ تو هيچى تىناچى. لهگا -پهرژينى قايم بى- موويهك كه متر. بهلام به زور نيهه. خوا بهرەكەت بخاته ناو مال و منالت. خوا ئاو و خاكت بۆ بپاريزى. تو تازه سهرهتاي گهنجيتته. ههم خيرىكت كردوو و ههم چاره سهريكت دوزيوه تهوه. لهمه و دوا ئيتير كلافهى ئالوسكاو نيت!

ئارهقه به لهشى نادعه ليهوه پچابوو. ههستى كرد سهرمايهتى. ددانهكانى تهقهيان ئەهات. به قۆلى كهواكهى ئارهقهى ساردى ناوچهوان و دهورى مىلى وشك كردهوه وتى: -باشه بيلى، بهلام بهم سال و مانگهى كه ئەيبينى، تيريك گهنم زوره، كيسهيهك گهنم و نيو مهنيش رۆن. كابرأى گۆرپه لهن وتى:

-خۆت خۆباشتر ئەزانى، ژن و منالم وهكوو جووچكهى

چۆلهكه دهميان داچهقاوه بهلكو دانىكيان بۆ بهم. ههر چۆن

بووه، ئەممشه و ئەبى نانيكيان پىگهيهنم، ئەزانى خو؟

ئەزانم پياو! تو بۆ ئەوهنده قيرسيچمهى؟ ئەوا ئەلیم ههر

ئىسته دهبهكەت بۆ پرېكا له رۆن.

كابرای گۆرپه لىكن له ناو تۆربينه كەى دەبەيەكى دەرھيئا،
داى بە داىكى نادەلى و وتى:

— خۆم جىگەم هيئاوہ داىەگيان، پيويست بەزەحمەتى
ئيوہ ناکا. فەرموو داىەگيان، خوا بەرەكەت بدا بە مالت.
دەستى مەھسولتان بو وەرگرتنى دەبەكە ئەئەچووہ
پيشەوہ. نادەلى دەبەكەى لە كابرا وەرگرت، داى بەداىكى
وتى:

— رۆنى بو تيکە و بۆى بينە، پەلە بکە.
مەھسولتان، پارىونارازى چوو بو پاشخان تا رۆن بەيئى.
نادەلى و گۆرپه لىكەنيش لە بەر ھەيوان مانەوہ،
نادەلى وتى:

— باشە، دەمت ئەكەيتەوہ مرواربيەكانت ھەلپريژى يان
نا؟

— بۆچى نا، كورپى حاجى گيان؟ بۆچى نا؟ تۆ تازە خەريکە
من ئەناسى، بەلام من تەمەنيکە تۆ و خيئل تيرەت ئەناسم.
بپروام بە بەئينت ھەيە. سەدجار زياتر لە سەر سفەرى باوكى
تۆ سميئل چەور کردووہ، قسەى راست چۆن بە تۆ ناليئم،
من خەلكى بەركيشاييم. پەشاييم و دەستەنگم، نە ناو و
زەويەم ھەيە و نە مەرپ و مالت، تاهيژ لە ئەژنۆمدا ھەبوو
لە سەر زەوى ئەم و ئەو كريكاريم كرد، پيمەرەم وەشاندا،
دروينەم كرد، بە دواى بزن و مەرپى ئەم و ئەودا ھەلاتم،
دارم كيئشا؛ بەلام كە ھيژم لە بەر بپا و فيرە ترياك بووم ئيتەر
نەمتوانى كارى قورس بکەم. ئەوہ بوو تووشم بوو بە تووشى
مردووہ كانەوہ. گۆرپستان! بووم بە مردوو شۆر و گۆرپه لىكن.
ئيبستەش ھەموو شەو و رۆژم لەگەل مردوو تى ئەپەرپى،
قەبر ھەئەكەنەم. بەردى ئەلحەد دائەنيئم و بەسايەى سەرى
مردووہ كانەوہ ئەژيم. رۆژگار ئەمەيە ئيتەر! بەلام نانيك كە
لە قەبر و لە ناو كفن بيتە دەرەوہ كەى بەدلەوہ ئەنووسى؟

۳۹۰
كەلىسەدەر
بەرگەت ۲۰۰۹

ئەگەر ئېش نووسا، كوانى مردوو؟ خەلكى خۇ لەپەسا نامرن. جاروبارىك، خۇ سالى وەبا نىيە. ھەر چى چۇن بى... ئەمانەم بۇيە وت تابزانى من لە نىكى ھەمان گۇپستانى بەرەكشايى كولانەيەكم ھەيە، چوار خشتەم ناوئەتە سەر يەك و لەگەل منالەكان سەرمان خستۇتە بنى. گەورە كۆنىك. پەلەمەكە، ئەگەينە سەر باسەكەش. ئەمەوى باسى ئەو شەووت بۇ بكم. ئەو شەوەى بە كارى تۇ دىت، ئەو شەوە دايكى منالەكان ژان گرتبووى، خەرىك بوو پىسووك بكات؛ ئاخەكەى خوا كچىكى پىداين. نىكى بانگى بەيانى بوو منالەكە لەدايك بوو. بەلام چ جورە كچىك؟ ئەلىنى مېردەزمەيە. لووتى بگرى گيانى دەرئەچى. كارم بەمەى نىيە، خوا داويتى. پۇژيەكەشى ئىشەلا خۇى ئەينىرى. خەرىك بوو ئەمەم ئەوت كەمن تاوى ئازار كىشانى ژنەم نەبوو، نەم ئەتوانى قىژەكانى ببيستەم. بۇيە دەرگاكەم داخست و چووم لە گوپسوانەى بانەكە دانىشتەم و سەبىلەم ئەكىشا و لە بەر خۇمەو دۇعاى تۇبەم ئەخويند. لەم كەين و بەينەدا بوو كە دوو سووارم بينى بە غار چوون بۇ ناو دى و پاش نيوكاژىر ھەر كامە و يەكىكى لە پشتىەو سوار كردبوو و لە دەمى دەرکەوتن، مەلام بە مېزەرەكەىدا ناسيەو، بەلام ئەوى ترم بۇ نەناسرايەو. بە خۇمەم وت ئەم چىرۇكانە بە من چى؟ بەلام نيوكاژىر زياترى پى نەچوو بينىم سوارەكان بوون بەچوار پىنجىك و تەپتەپ گەيشتن. ئەمجار نەچوون بۇ ناو دى، يەكسەر ھاتن بۇ گۇپستان و كۆمەل بوون و كەوتنە قەبر ھەلكەندن. من واقم وپ مابوو و بىرم ئەكردەو خوايە گيان ئەبى چ رازىك لە ئارادا ھەبى كە منيان بانگ نەكردوو بۇ ئەوەى بچەم و كارەكەى خۇم بكم! كەوتەم گومانەو، بەلام راستت ئەوى نەموپرا لەسەربان دابەزم و بچەم بۇ لايان. ھەر لەوئو سەيرم كردن، قەبرىكيان ھەلكەند. يەكىكيان لە قەبرەكەدا خەواند، خاكيان كرد بە سەرىدا و بەغار رۇيشتن.

من نېتر ناگام له هېچ نهما، چونکه قیژه و هر ای ژنه نهی نه هیشت له شوینیک نوقره بگرم، به لام به یانیه که ی، رۆژ بوویه وه که و تمه رې و چوومه سهر قه بره که. زوریان ههول دابوو که خاکه تازه که بلاوبکه نه وه و کوونی بکن؛ به لام خاک سروشتیکی ههیه که به ئاسانی رهنگ ناگورې. خور نه بی لی بدات تا کوون بی. واته رۆژ نه بی تپه رې. ریک وه کوو ئینسان وایه. نه بی له قه ی بهر که وئ، له ناو و ناگردا بسووتی بوئه وه ی رهنگ و رووی پسپوړی لی بنیشی. جاری نه مهت هه بی تابه یانی. هه والی شه ره تفهنگه که ی چوارگوشلی به یانیه که ی گه یشته بهر که کشایی و دهسبه جی بونم کرد و وتم نه ی دلی خافل، پیت وانیه بازییه که ی نه م شهوی گورستان به جوریک په یوهندی به تهفه تفهنگه که ی چوارگوشلییه وه ههیه؟ گویم قولاخ کرد وتیان حاجی حسین له شه ره که دا کوژراوه و یه کی نه وانیش بریندار بووه. نه وه بوو بوم دهر که وت نه وه ی که گولله ی بهر که وتبوو له ناو رې گیانی دهرچووه و هاوړیکانیشی بو شوینه گومکی تهرمه که یان هر بهو شه وه هیناوه بو گورستانی بهر که کشایی و شار دوویانه ته وه. به لام خوی بانی سهر ناگای لی یه نه م قسه یه م هه تا ئیسته به که س نه وتوووه جگه له خوت. نه مه یه که م جاره لیو هه لئه برم. نه ویش له بهر نه وه ی که به نه ندازه ی هر دوو چاوم پروام به تو ی کوړی حاجی حسین و دایکت هه یه. نه م قسانه بابمینی. هر وا گوړپایه ل بووم. هه وال گه یشت که کوړی حاجی حسین به دوی بکوژی باوکی دا نه گه رې، به لام چهنده زیاتر هه ول نه دا که متری دهست نه که وئ. مهرانگی یه خه ی گرتم. وتم من خزمه تیکم پی نه کری نه بی بیکه م. هر چی بی من له سهر نه م سفره یه نان و نمکه م خواردوووه. وتم ئیسته ش کاتی خزمه تکردنی منه. نه وه بوو نه مرؤ ئیواره له پر هه ستامه سه رپ، توربینه که م بهسته پشتم و وتم به هیوای خوا

۳۹۴
که لیسدهر
به رگت ۱۳۹۴

ئەچم بۆ مالى نادعەلى خان و ئەوھى ئەيزانم موو بە موو بۆى ئەگىرپمەوھ و نيازى خۆشمى لىئەسېنم. ھەر چەند ئەگەر ئەم رووداوھ رووى نەدايەت ديسانەوھش رووم نەبوو بچمە بەر مالى غەير و غەوارە. من نەدارم بىبار و بىپاشەكەوتەم، بەلام كورى حاجى حسيىن بە خاكى حاجى سويند بىئابروو نيم. سال چاچنۆكە و دەستەم بە دەمم ناگات. ئەگەر ريز و ئابرووى خوم ئەرزىنمە بەر پيىت لە بەر ئەمەيە. من لەم زستانەى لە پيشمانە پشتەم ئەلەرزى. ئەترسەم منالەكانەم يەكدى بخون! ئەم دە مەنە بارە پەكى تۆ ناخات، بەلام يارمەتيەكە بۆ من. ئەزانى خەريكە بروام بە ھەقانيەتى خوداوەند ئەدورپنم. ئەم ھەشت-نۆ سەر خيزانە، من چيان لىيكەم؟ ناشتوانم ددان بە خومدا بگرم و قسە نەكەم. خەريكەم سەرت ئەھينمە ئيش. بەلام چى بکەم؟ ھەموو كەس خۆ گويى لە دەردە دلى مروف ناگرى. دەستت نەرزى. ئەو گوللەيەى ئەوى خستووھ لە تەنگەكەى تۆ دەرچووھ. دەست خۆش. بەلام بە خواوەندى خوا ئەگەر ئەم قسەيەم لە شوينى تر كرىبى. سينەى من قاسەى نھينەكانى خەلكە، نادعەلى خان.

نادعەلى، ھەرپەشەى شاراوھى ناو قسەكانى ھەمە جومعەى بيسەت بەلام گوپى نەدايى و وتى:
 - باشە گريمان تەرميىك لە ناو سەرقەبرانەكەى تودا شارابيتتەوھ، چيمان دەستگير ئەبى؟ لە كويوھ بزائين كييە و كى بووھ؟

ھەمە جومعە قسەكەى لەدەمى نادعەلى فراند و وتى:
 - وايە، ئەمەش قسەيەكە. بەلام من بىرم لەمەش كرىوتتەوھ. تۆ مەگەر ناتەوئ شوينى ھەنگرى. مەگەر ناتەوئ بزانى لەكام خيل و گوند و خيزان بووھ؟ ئەمە وەكوو ئاو خواردەنەوھە. كاتيەكە بيينى ئەمە ئەزانى ئيترا!

- كى

— ئەو كەسەى وا لەوئى نىژراوه.

— مەبهستت قەبرەكە ھەلەدەينەوه؟

ھەمەجومە ۋەكوو مەشك بۆنى دەوروبەرى خۆى كرد.

دەنگى دابەزاندا و بە كپى وتى:

— ئەگەر لە لای خۆت بەينى! من ئەزانم، ئەمكارە گوناحە؛

بەلام گوناحتر ئەمەيە ئەو بىدینانە كردوويانە! پىغەمبەرى

خو لە كوئى قورئاندا بىرارى داوہ تەرم بە بى نوئز و وسل و

كفن بەدزىه ۋە بنىژن؟ تۆ بىستوتتە؟ جگە لە مانەش، پىي

ئابرووى ئىوہ لە ئاراداىە. گوناحكەى بە ئەستوى من. خوّم

ۋەكوو ئاوى رەوان ئەمكارەت بو ئەكەم.

— مەبهستت ئەوہيە مردوۋەكە لە قەبر دەرنەھينى؟

گرىمان ...

— تۆ چىت لەمەى داوہ؟ من روخسارى تەرمەكەت پىشان

ئەدەم. كاتىكە ناسىتەوہ لە سەر جىي خۆى ئەيخەوئىنمەوہ.

كى چووزانى بە قانونى شەرع ناشتەبىتيان! تازە من خوّم بە

گوئىرەى شەرع لە ناو گوڤرەكەدا ئەيخەوئىنمەوہ.

— بو سائىك بىنىم و نەمناسى؛ كى ئەلى ئىستە

ئەيناسمەوہ؟

— ئومئدى ھەيە. ھەر كەس بووہ، خو لەو سەرى دنياوہ

بە ھىواى مەتيەزاكەى تۆ نەھاتوۋە! ھەر نەبى رەنگە

جارىكيش بووہ ئەوت دىبى. لە دەشت، لە كئو، يان لە سى

شەمەبازارى نەيشاپوور. رەنگيشە بازوبەندىك لە قوليا بىت

ناو و نىشانى تيا نووسرابى. كى چووزانى بە رەخت و بەرگەوہ

نەيان ناشتەبى؟ پلارىكە بو تارىكى! ئەگەر نەشى ناسى لانىكەم

شويئى گوللەكە بە لەشيەوہ ئەبىنى و دلت ئارام ئەگرئ.

ئىتر خۆت ئەزانى!

نادەلى وتى:

— ئەرپۆين ھەر ئىستە ئەرپۆين، تۆ خو چوارپىت پىئىيە؟

۳۹۴
كەلىدەر
بەرگەت ۲۰۰۹

– من به پیاده هاتووم.

– باشه، تو بکوهه ری و له دهرهوهی گوند، له سهر پیگا
چاوه رییم بکه. یان تو ورده ورده برؤ من خوّم ئەگهیهنم. ئەبی
ئەسپهکهم زین بکهم.

همه جومعه ههلسا، دهبهی پۆنهکهی له دایکی
نادعهلی وهرگرت، خستیه ناو تۆربینهکهی، دوعای کرد و
بهرو دهرگای ههوشه پۆیشت. نادعهلی ئەسپهکهی زین کرد،
کیلۆنی دهرگاکی دادایهوه و ههلات بو لای بیرهکه. چوهه سهر
سهکوکه و به ههموو هیزی خوئی پیی له سهر پهپهکانی
جهنجهپهکه داناو تیپهکهی که سهوقی تیاوو، ههلی کیشایه
سهر. مههسوڵتان هات بهدهمیوهه و تیپهکهی لهدهمی بیرهکه
پاکیشایه ئەم لایهوه، لای کچهکوهه چوکی دادا و بهترس
و لهرزوهه دهرهکهی له دهمی کردهوه. نادعهلی چوست و
چالاک گوریسی دهوری تیپهکهی کردهوه و جهستهی نیوهگیانی
کیژهکهی هیئایه دهرهوه. مهچهکی دهستی گرت و وهکوو
لاشهی مهریک پاکیشا بو ژوورهوه و فرپی دایه لایهکوهه.
کهواکهی لهبهرکرد و به دایکی وت:

– توزی ئاو بکه به چروچاویا تا ئەگه رییمهوه.

به بی ئەوهی گوپی له لالانهوهی دایکی بگری، نادعهلی
دهسکهوساری ئەسپهکهی گرت و چوهه کوڵان، پیی له
ئاوهزنگی نا و پاژنهی له بن سکی ئەسپهکه کووتا. همه
جومعه هیشتا له دواکوڵان تیپهپهپیوو که نادعهلی
پیگهیشتهوه. سواری پشت تهرکهکهی خوئی کرد و غاری دا.
همه جومعه له ناو ری دا نهی ئەویرا فرهویژیی بکات. پهنجه
دریژو و شکه لاتوهکانی توند له قایشهکهی پشتی نادعهلی

نادعهلی
هیشتا یاو و تای مابوو، بهلام نهی ئەخسته خوئی و بهرهو
به رهکشایی ئەسپی داژووت. همه جومعه چاوی نووقاندبوو

و چەناگەى لكاندبوو بە ئیسقانى شانى نادعەلییەو و
 هەولئى ئەدا ترسى گەرمە غارەكەى نادعەلى لەخۆى دوور
 بکاتەو. نادعەلى بە بئى پارىز ئەسپەكەى داژووت و ترسى لە
 دەستەكەند و ئاودر و جوگە نەبوو. لەگەل قووَقەى كەلەشپىر
 گەيشتنە بەرەكشایى. لای گۆرستان حەمە جومعە دابەزى و
 لە كاتىكا پەتى تۆربىنەكەى بە شانیهو توندئەكرد، كەوتە
 پىش سوارەكەو و بە ناو قەبرەكان دا رۆيشت. نادعەلى
 ئەسپەكەى هیوهر كردبوو و بەئاستەم خۆى بە سەر
 زینەكەو راگیركردبوو. لە تەختى ناوشانیهو ئارەقە داچۆرابوو
 و بنباخەلئى تەر ببوو. دەور ملی ئارەقە بوو و برۆكانى لە
 خۆو ئەفرىن. حەمە جومعە كە بە پشتنە كۆمەكەیهو لە
 پىشەو ئەرۆيشت، لە پر گەراپەو و وتى:

— ئیریه خۆت بخە خوارەو، تا كازیوئى نەداو ئەبئى
 كارەكە تەواو بكەین. من بە غار ئەچم قولنگ و پیمەرە
 ئەهینم. تۆ دەسكەوسارى ئەسپەكە بەستە بەو دارەو. من
 ئەوا دیمەو.

نادعەلى كابرای بىنى وەكوو چەقەل بە ناو قەبرەكان دا
 هەلات بو لای مائەكەى. حەمەجومعە لە گۆرستان دەرچوو
 و لە سببەرى تۆخى دیوارەكە دا ونبوو. نادعەلى ئەسپەكەى
 بردە بن دارەكە، رەشمەكەى بە لقە وشكە لاتوو كەو گرى دا،
 دەستى هیئا بە سەر سینه و بنباخەلئى دا و ماسوولكەكانى
 شان و رانى هەلگۆفئى. لەشى ئەسپەكە ئارەقاوى بوو، بەلام
 نادعەلى لە خۆى رانەئەبىنى ئەسپەكە بە ناو قەبرەكان دا
 بگىرئى بو ئەوئى ئارەقەكەى وردە وردە وشك بپیتەو. دەرەفەتى
 ئەو كارەى نەبوو و نەشى ئەوئىرا. سام و هەواى ناو گۆرستان
 تۆزئى دئى لەرزاندبوو و ئەگەر خۆى بە ئەسپەكەو خەرىك
 ئەكرد لە بەر ئەو بوو خۆى لە خەيالئى پەرىشان دوور بکاتەو.
 جوړىك خۆفى نەینى، لەو دۆخانەى هەمیشە لەگەل مرؤف

۳۹۶
 كەلىسەدەر
 بەرگت ۰۵۹۹۰

ههيه به لّام خويا ناکات، له نادعەلی دا پهیدا ببوو:
 «ئەمە چ کاریکە؟ مروّف تاکوو رانهکیشری؟ بوچی؟ چی
 له ناخی گیانی ئینسان دا ههیه که بو هه موو لایهکی ئەبات؟
 کهی رازیی ئەبی ئەم ئەژدهایه؟ ئاخر ئەمە چ کاریکە؟!
 سه رقه بران! شهو! قه برهه لکهن! من خه ریکم چی ئەکم؟
 تو بلی شیّت بوو بیتم؟»

چ جایه ئەگەر همه جمعه تو زقالییک درهنگتر
 بگه راپه تهوه، نادعەلی ره شمه ی له داره که ئەکرده وه، خو ی
 هه لدايه سه ر زینه که و له سه رقه بران هه لئه هات. به لّام
 جمعه گه یشت. پیمه ره و قولینگ و فانوسکی دانه گیراوی
 پی بوو. به هه لاتن هات بو لای. که گه یشته نادعەلی
 پیمه ره که ی دایه دهستی، فانوسکه ی دانا، تفی کرده بهری
 دهستی، دهسکی قولینگه که ی گرت و وتی:

— رامه وهسته، خو له کان لاده، به هیوا ی خوا نیوکاژی ر
 زیاتری پی ناچی. گورج به، هه ولّبده خاکه که ی بکهینه دهره وه.
 پرکردنه وه ی له ئەستووی من.

جمعه ش جهختی لی نه کردایهت، نادعەلی کوششی
 خو ی هه ر ئەکرد. یاو و ترس وه ها پری پیا کردبوو، به هه موو
 هیزی خو یه وه پیمه ره ی له خو لّ ئەچه قاند و ئەیکرده دهره وه،
 به بی پشوو کاری ئەکرد. به بی ساتیک وهستان، ئاره قاوی و
 گرگرتوو. بهس سه رباز ئەتوانن بهو خیراییه ی ئەو، سه نگر
 هه لکهنن. نادعەلی، سه ربازی دوینی قه بر هه لئه که نی و به
 هه ناسه برکی خو لی دهر ئەدا. له هه موو ئەو ساته گریدراوانه دا،
 ته نها یه ک جار پشتی راست کرده وه و باری دهسکی پیمه ره که ی
 دهستاودهست کرد. تیژیی ده می پیمه ره که دای له به ردی
 ئەلحه د. همه جمعه خو ی هه لدايه ناو قه بره که. نادعەلی
 نارده سه ره وه و داوا ی فانوسه که ی لی کرد. نادعەلی فانوسه که ی
 دایی و کابرا له ناو گو پره که دا چو کی دادا و فانوسه که ی داگیراند.

كونيكي بۇ درووست كرد و دايئا. پاشان خەريكي خشتي ئەلحد
بوو. بەئارامى بەرزى كردهوه و بە نادعەلى وت:
— وەرە خوارەوه!

نادعەلى، نەرم خزاىە خوارەوه و چاو وگوپى لە جومعه
بوو كە چى ئەئيت. گۆرھەلكەن وتى:
— فانۆسەكە هەلگرە، بەلام بيخە بن بالت و لوى
كەواكت بدە بە سەرىدا، با رووناكى نەچپتە دەرەوه.
نادعەلى واى كرد، گۆرھەلكەن وتى:

ئىستە دانىشە! من خشتەكە لائەبەم، تۆ فانۆسەكە
هەر لە ژىر بالتدا بگرە و بيهينه خوارەوه و لە بەر رووناكى
سەيرى تەرمەكە بكە، بەلام سەرەتا سى جار بللى بيسمىلا
و فووبكە بە دەورى خۆتدا. پاشانىش كە چووئەوه ئەبى
ووسلى مردوو دەرېكەى. وەرە دانىشە! نادعەلى لە لاي كابرەى
گۆرھەلكەنەوه دانىشت و فانۆسەكەى داگرت، بەجۆرېك كە
ئەيتوانى دەستە شين و خۆلاويەكانى گۆرھەلكەنەكە ببينى.
كابرا بيسمىلاى كرد و بەردى ئەلحدى بەرز كردهوه و لە
لايەكەوه دايئا. نادعەلى كە جگە لە بيسمىلا، بيسمىلا بە
زارىدا نەئەهات فانۆسەكەى بردەپيشەوه بۆ ئەوهى مردووەكە
ببىنى. ببىنى و دلى قلىپ بوويەوه. گوللەكە هەر وەكوو ئەو
شەوه دىبووى، دابووى لە ناوچەوانى و تەويلى بردبوو. چاوهكانى
پرېبون لە خۆل و قزى هيشتا بە خوین شىدار بوو. گۆرھەلكەن
بە ببىنى راشەكا و كشايەوه. نادعەلى چوو پيشەوه. لەو
سەيرە! ماريك لە قز وەلى مەديار ئالا بوو و سەرى كردبوو
بە كاسەى سەرىدا! ترس و مووچرەكەى نەگبەتى. بىزار لە
ژيان، لە دلەوه نەراندى و خوى لە قەبرەكە هەلدايه دەرەوه
و فانۆسەكەى كوتا بە سەرى گۆرھەلكەن دا و لە ناو ئاگرى
گرىان و نەراندىدا، پەشمەى ئەسپەكەى لە لقى وشكى
دارەكە كردهوه و هەژاو و ماندوو پىي لە ئاوزهنگى نا:

۳۹۸
كەلىسەدەر
بەرگت ۲۰۰۹

– خوا له وه سووكترت بكا پياو وا گه نجيٽيت ليٽال كردم!
ئهمه تنها سهره تاي كلول بووني نادعالي بوو. پيش
ئوه سهرى ئه سپه كه وه رگيرى، نهره يه كه له بن قهبره كه وه
هات:

– سووتام! ناخ سووتام! ره شي كردمه وه! كورپى حاجى
حسين گهنمى مناله كانم... خوا جوانه مهرگت نهكات!
نادعالي نه وه ستا. ئه سپه كه ي وه كوو با نازووت. قهبر و
گورستانى جي هيشت و خو ي له تاريكى شهودا ونكرد. دنيا
بوو گور كه نه كه، بو هميشه، له ناو قهبره كه دا ئه مينيتته وه.
مار گه ستبووى.

بهشی چوارهم

۴۰۱

که نیدهر

به رگه به که ۴۰

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

بهندی به کهم

سهوقی به هر ههناسهیهک، ههنگاوئیک له قوولایی ترس رۆ ئهچوو. خوئیکی خهفه و رازاوی. شهوهزنگ و خورپهی دل. بهلام ئهو ترسی توور دابوو، سینهی بیابانی ئهدری و ئهرویشت، له ناو گیزهنی پهیشانی و شپرزهییدا پیی ههئهگرت. داخ لهدل، ئالوز و شیتانه؛ دهستهکانی به گورجی پائهوهشان و ئهرویشت. پیاوانه ریی ئهکرد؛ به بی ترسی تاپو و تارمایی کیو و بهرد و بیابانی شهوی نووتهک. به بی ههستکردن بهماندویتی؛ بی خوئی شهکته بوونی جهسته، به توورپهی ههنگاوی ئهنا. خوین له چاو و کف بهدهم، چه م و خهمی ریگه و نارپی تی ئهپهپاند، درک و دالی بیابانی ئهشیلا و فرکهی ئهکرد.

سهمای داوینی کراس و لفکهی لهچک به دهم باوه. پرسان پرسان ههتا ئیره هاتبوو و، بهقسهی کابرای، که ژنه نهخوشهکهی به سواری کهر ئهبرد بو عهولآگیو، تا رهوهندی میشکالیهکان زوری نهماوو. سهوقی پیش کازیوه ئهباویه خوئی بگهیهنیته بنهی کهلمیشی. ئهمشه، دوو شهو بوو سهوقی ۴۰۳ که لیسهه بهرکهوتبوو. شهوی پیشوو، تاویک پاش رویشتنی نادعلی و گورپهلهکن بهرهو گورپستانی بهرهکشایی، سهوقیش له مال دهرکهوتبوو و دلی شهوی شهق کردبوو. مههسولتان ریی

لیگرتبوو، به لّام سهوقی ئەوهنده بریندار و وههز بوو که پیریزن له سهر پّی دا، زۆر خۆی پّی نهگیرابوو. بهوری میینه به نینۆک پروومتهی ژنهی پرووشاندبوو. پالّی پّیوه نابوو و دهرگاکی له سهری داخستبوو و دهرپه پّیوویه دهرهوه. شهو تا رۆژ و رۆژ ههتا شهو، پّی بریبوو. خۆی پاکیش کردبوو تا پّیش ئەوهی پشوو له سینهی دابپّی و قفلّ ببّی، خۆی بگهیه نیتته بن ره شمالّی که لمیشی.

بۆ دهشتی که لاتهرهش ئیتر زۆری نه مابوو.

ژنانی میشکالّی به دهور فانۆسه که وه دانیشتبوون که سیبه ریکی لاروله و پّی سهرنجی پاکیشان. سهریان بۆ لای کچیکی به داوینّی خۆلّوی و له چکی گرمۆله بووه وه ئەهات بۆ لایان، وه رگه پّا و چاویان تیپّی. سهوقی هاته پّیشه وه، پرووبه پروویان وهستا و مات و چه په ساو سهیری کردن. ههر هه موویان بۆ ساتیک دۆش دامان، میوانه که، شله ژاو، ئالۆسکاو و له پاده به دهر ماندوو خۆیای ئەکرد. تۆزوخۆلّ له سهروقژی نیشتبوو. پّیلوهکانی ئاوسابوون و گلینّهی چاوهکانی خویناوی بوون. لیوی قه تماغهی بهستبوو و پّیشکهکانی له چکه کهی لیک ئالّابوون و پروومتهی له وه ئەچوو کشابّی. سهوقی له وه زیاتر خۆی له ژیر سهرنجی ژنهکان دا پّی رانه گیرا. لیو و چه ناگهی له رزی، سیلهی چاوهکانی ته پّی بوون و وتی:

— هیچکامتان پّیم نالّی دابنیشه؟! —

مارالّ سهیری زیوهری کرد. زیوهر چاوی بریبوویه خه سووی. بلّقیس ههر وا به چه په ساوییه وه، نیوقه د هه لّسا، له چاوهکانی کچه ورد بوویه وه و وهک بلّی سهیری ئاشنایه کی له میژینه بکات وتی:

— تۆ ئیتر کیی دایکه کهم؟ بهم شه وه، له م بیابانه! خۆیی نیت و دلّیام غه وارمی! دابنیشه. وه ره، وه ره پّیشه وه. وه ره بۆ ئیره. له بهر پرووناکیه که با باشتر بتبینم. تۆکیی ئیتر؟

ئاخۆ كى بى ئەو كچەى دلى مەدىارى فراندووه؟ ھەزار جار
 ويستبووى ئەمە بزانى. بەلام ئىستە كە ئەيبىنى غەمكى
 پەشى لە سەر دلى ھەست پى ئەكرد. يادى برا! يادى برا
 واى لى ئەكرد ھەستىكى سەر كەش خەيالى پارزەنى و لەو
 خەيالەدا، ئىسك و پرووسكى كچە لە بن دانىدا بوو و
 ئەى جوو و دايئەكرماند. چۆلەكەيەكى بى پەنا لە بن دانى
 كەوھماردا!

ژنەكانى تريش پروويان خوڤش نەبوو. لاي ئەوانيش ئەوھ
 ئەوبوو مەدىارى نابوو بە گوللەوھ. سەرەراى ئەمەش، دوور
 لەم پەيوەندە، دليان بو سەوقى ئەسووتا، ئەتوت پەيوەندى
 نيوان خوڤيان و ئەو ھەست پى ئەكەن. جوړىك يەكبوونى ئازار.
 چونكە ھەر كاميان خوڤيان بخستايەتە جيڭگاي ئەو نەيان
 ئەتوانى خراپى بليئ. ئەو ئازيزىكى ويستبوو و لە زۆرىي ويستن
 لە دەستى دابوو. دوړاندبووى و ئىستەكانەش، بە بيگومان
 غەمى ھىچكەس بو مەديار نەئەگەيشتە رادەى پەژارەى دلى
 سەوقى. ئەوھى لەو ھەلكەنرابوو، ھىچ كەسى بە ئەندازەى
 ئەو ئازار نەدابوو. دلى سەوقى تەنوور بوو و ئەوانى تر بە دەورى
 گەرەكەى دا ئالقەيان بەستبووبوو و دەستىكيان بو گەرماكەى
 راداشتبوو. ئەگەريش ئيرەبيان پى ئەبرد، بيھوودە بوو، بيمايە.
 بەرچاوتەنگى و دلكويىرى بوو. نەئەبوا و ابى. سەوقى كەوتەوھ
 قسە :

– ھاتووم ئاگادارتان بكەم لانىكەم مەھيئەن مردووهكە
 لە ناو قەوردا پاچلەكيئن. نادەلى وركى گرتووه ھەر چوئ
 بووه، بكوژى باوكى بدوژيتەوھ. ھەزار بەلامى بە سەرم ھينا
 بەلكوو ناوى مەديار لە ژير زمانم دەر بكيئشى. بەلام من بە
 ھەر جوړىك بووه خووم راگرتووه و زمانم ھەلنەپچرپوھ. لە ناو
 بيرەكەدا ھەليواسيم، جنيوى پى دام، بەقامچى شين و مۆرى
 كردمەوھ، ناو و ناونيتكەى ليئام، وتى ئەمخكيني، بەلام من

٤٠٦
 كەيسەدەر
 بەرگت ١٩٩٥ م

دیسانہوہش تاوم ہیئا و قسم نہکرد. پیری ئیوارہ دایان له درگا، گۆرہہ لکهنه کهی گۆرستانى بهرہکشایى بوو. هات و وتی شوینی بکوژه کهی هه لگرتووہ. نادعەلی له گه ل خووی برد بو گۆرستان بو ئه وهی قه بره که هه لده نه وه و تهرمه که له خاک دهر بهینن و پیشانی نادعەلی بدات. پاشانیش نازانم چی رووی داوه؟ ئیستهش خو تان ئه زانن و مردوو هه که تان. گۆرہه لکهن کابرایه کی برسی و بیدين بوو. کری پی، گهنم و روئی ئه و بیست. کاتی له ناو بیره که دا هه لواسر ابووم ئه مانم بیست. له وهی ئه یوت و له سه ری ئه رویشت، له دهستی ئه هات ههر کاریک بکات. وا سه یرم مه کهن، ئه گهر نه هاتایه تم بو ئیره و ئه م ئازارم له سینهم دا چه پس بکردایهت، دلّم ئه توقی. ئه خنکام. به خوا من تاوانم نییه. وتم بیّم و پیتان بلّیم، ئه زانم ئیوهش ئه ژله ژینم، به لام چ بکه م؟ نه متوانی خوّم، راگرم نه متوانی. — واته گۆرہه لکهنی بهرہکشایى ئه و جه وانهی هه لگرت و بردی بو سه ر تهرمه که؟! —

بلقیس بوو که سه ری سوورما بوو، له چه په سانیکى ئاویتیهی ژان ئه مهی ئه پرسى و ئه توت وشه کان له ناخی دلی هه لئه که نریّت. سه وقى وه لامى دایه وه:

— ههر ئه وهی که وتم، گه فتوگۆکه یانم به گوپی خوّم بیست. چاوم لی بوو که رویشتن. واته نادعەلی سه ره تا گۆرہه لکهنه کهی ره وانه کرد، پاشان منی له ناو بیره که هیئایه ده ری، له ژوروه چه پسى کردم، خووی هه لدايه سه ر ئه سه په کهی و به دواى دا رویشت. ئیستهش لی تان ئه پاریمه وه. لانیکه م کاریک بکه ن تا روچیانه تی مردوو هه که له ناو گۆرہه کهیدا ئه شکنجه نه کی شى. من... من تا قه تی ئه و هه موو سوو کایه تیهم نییه. قه بری مه دیار زیاره تگای منه!

بلقیس وتی:

— باشه کچه که م! به لام تو به هانتت بو ئیره کاره کانت

خراپتر کردوه خو! به هاتنی تۆ بۆ ئیّره، بۆیان دهرئهكهوئ ههر چى ههيه له رهشمالئ ميشكالئيهكانهوه سهر چاوه ئهگرئ! تۆ بئر له ژانه سهرى پاشترى ناكهيتهوه؟ ئهويش لهمسالّه تهنك و نهگبهتهدا. ئهوهى به سهرمان هاتووه، لئيشمان زياده. ئهگهر بيّت و شوپنى تۆ ههلبگرن و بيّنه ئيّره، يهخهى ئيمه ئهگرن. ئهوسا ئيمه چارمان چى ئهبيّ؟!

سهوقى وتى:

— ئهى من چىبكم؟ هئشتا نهبوومهته بيست سالان زهليل بووم! كورپى خالّم وهكوو يهخسبير لهگهلم ئهجوولئيتهوه. خوزگه رپزى كهنيژيكم ههباويه. ههموو ئهمانه بۆ ئهكيّشم؟ بۆ كئى؟ بۆ دلئىخۆم و بۆ مهديار. نوّشى گيانم بئى، منهتم بهكس نييه. خۆم ويستوومه، چاوم دهرئههات، تاو ئههينم. بهلام لانيكهه ئهبيّ ههقى ئهوهه ههبيّ بۆ نازيزهكهم شين بگيّرّم. وايه يان نا؟! كاتئيكه ئهبينم دوو درنده ئهچن بۆ سهر گۆرپهكهى و ئهيانهويّ گۆرپهكهى ههلهدنهوه، جهرگم ئاگر ئهگرئ. چى بكم؟ شايى بكم؟ يان ههر وا دانيشم و سهپريان بكم؟ ناتوانم! ئهتوانم؟ ئيوه بوونايه چيتان ئهكرد؟

وهلام نهبوو و كهس هيجى بۆ وتن پئى نهبوو. خامۆش، ههر كهس خهريكى كارى خوئى بوو. مارالّ كه له رووناكيهكه نزيكتر بوو، گۆرهوى ئهچنى. پهنجهكانى خستهوه كار و چاوى برپيه سنگ و بهنهكه. ههيقۆ ههلسا، چووه ناو رهشمالئهكه و؛ زيهر ههر وا كه دهستى ههليّكا بوو و چهناگهى نابوو به سهرى، ئاخىكى كورتى ههليّكشا، كشايهوه و چاوى برپيه تاريكيهكه. ئهتوت غهمنى دنيا رژاوهته ناو دلئى؛ غهميّك كه ئهوسهرى ناپهيدا بوو. هاتنى سهوقى، قسهكانى و حالئى شپرى واى ليكردبوو. جوولانى زمانى دريژ و تفتى ماران، سووتئنه و پرووكئنه. ههلسا كه دووربكهوئتهوه و خوئى له تاريكىدا ون بكات، بلقييسيش هيجى نهوت و ليّگهرا بروات. زيهر

٤٠٨
كهليسدەر
بهراگت دوو ١٩٥٥

رۆپیشت و له بهره گه دا نه ما.

بَلْقِيس سهرنجی له سهر كچه لادا، ناله يه كى كورت له
نيوان ددان و لووتيه وه هات، هه لسا و چوو ه ژوره وه. پارچه
نانيك و توژى ماستى خه ستهى هينا، له بهردهم كچه دا دينا
و وتى:

– بخۆ، دياره هيچت نه خواردوه. بخۆ!

– ئاو. توژيك ئاوم پي بده، تينوومه. زمانم له وشكى دا
شه قى بردوه.

مارال، پيش ئه وهى بلقيس بجوولت، هه لسا و زهركيك
ئاوى بو كچه هينا. سهوقى به يهك پشوو ناى به سهروهه،
زه رگه كهى دانا و وتى:

– يهك پشوو هاتووم. نازانم چۆن له ناوپر له سه رخۆم
نه چووم! برسيتيم له بير بردبووه. ئيستته...

– ئيستته بو تاويك ئهم شتانه له بير بهروهه. ئارام بگره و
نانه كهت بخۆ. بخۆ... ئه وا چايشت بو ساز ئه كه م.

بلقيس پارچهى نان و پيالئى ماسته كهى زياتر خزانده
بهردهمى و هه لسا چوو بو لاي كترييه كه. ئاگرى داگيراند و
هه ر له وى لاي كوانووه كه ده ستهى خسته ژير چه ناگهى و چاوى
بريه دوو كه لى كوانووه كه و نازانم بيرى له كام يهك له گير
و گرفته كانى خوئى ئه كرده وه؟

له م كاته دا، سهوقى و مارال به تاق كه وتن. مارال له
كاتيكا كه خهريكى كارى خوئى بوو، له ژير چاوه وه سهيرى
كچه ئه كرد، ديار بوو نانه پهقه به دژووارى له گهرووى
ئه چيئه خواره وه، چونكه له گه ل هه ر پاروويهك قوم قوم

ئاوى ئه خوارده وه. مارال سهرى داخست نه كا كچه پيى وابى
پارووه كانى ئه ژميرى. ئه گه ر بوچوونيكى وه ها پهيدا بى، بو
ميوان هوئى زيزيوون و بو سفره دار شووره ييه؛ هه ر چه نده
جگه له پارچه يهك نانى په قيش له سهر سفره كهى نه بى.

بۆيەش بوو كە مارال زياتر خۆي بە كارەكەيەوہ خەرىك كەرد. سەوقى، كە جوولانى شەويلكەكانى خاوبوويەوہ، لە پەر بە شيوەيەكى نەخوشانە و تروساو چاوى پريە مارال و بو تاويك هەر وا مايەوہ. وەكوو گورگيک كە چا و نەبرپتە بەرخيک و ئيسته نا ئيسته پەلامارى دا. نيگاي هار و مؤلەقى سەوقى وای دەر ئەخست؛ بەلام لە سينەي دا وشەيەكى تر هەبوو. ئەو بەهەمان دلەراوكە ترساويەي لە چاوى دا بوو پرسىارى كەرد: «جىي كەسەم خۆ تەنگ نەكەردووە؟»

— ها؟ چىبەم؟ پيم بلئ، خراپەم كەردووە هاتووم بو پەشمالى ئيوە؟

مارال ئەيتوانى چى پى بلئ؟ چ وەلامىكى بەتەوہ؟ پەشمالى ئيوە؟

— خوشكەم ئيرەي پەشمالى مە... پەشمالى مە... چيت پى بلئيم؟ ئيرە پەشمالى كە لەميشەكانە. منيش وەكوو تو غەريەم. ليە ميوانەم. نازانەم چونت بو باس بەم؟ من برازاي بلقيسەم يانى منيش لە ناچارىي دا هاتووم بو ئيرە؟ تو نازانەم. ناتوانەم بلئيم باشت كەردووە هاتوويت يان خراپ. نازانەم. هاتوويت ئيتەر. واتە نەتوانيوە نەيەيت. هەوہل و ئاخەر... چى بلئيم؟ خوت خو وت خوت پى نەگيراوہ و هاتوويت. ئيستهش خو هيچ نەبووہ! هاتوويت ئيتەر. من لە دەردى تو تى ئەگەم. پووړيشەم ژنيكى نەگونجاو نيبە. ئەم قسانەش لە ترسى گيانى كورەكانى ئەكا. خوت خو ئەزانى. خەلكى ئەم و لاتە ئەمسال تووشى شوومى و نەهامەتى هاتوون. مەرەكان پۆل پۆل سەر ئەنيەوہ و ئەمرن. ئەم پييشهاتەش هەمووانى تووشى ماتەمىنى كەردووە. هەموو شتيك تيك چەرزاوہ. منيش... چووژانەم! پەنگە باربەم لە سەر شانيان! قسەيەكى دژوار ئەگەر ئەكا لە بەر ئەمەيە. ئيستهش...

— ئەزانەم ئەلئى چى. ئەزانەم. بەلام پيم خوش بوو پووړزات

٤١٠
كەلىسەدەر
بەرگەت ١٩٩٥

گوئلمحه مەد بېنەم. مەدیار ھەندى باسى ئەوى بۆ کردبووم. ھەزم ئەکرد ئەم قسانە بەو بلیم. تۆ ئەلی ئەمشەو دیتەوہ؟
 — چى بلیم پیت؟ رەنگە بیتەوہ، رەنگیشە نہیەتەوہ. ئەویش لەگەل پیاوہکانى تردا لە لای رانە. تازە پەزمان ھیناوە بۆ ناو جارەکان. رەنگە بگەریتەوہ، چووژانم؟ لە سەر سەفەر بوو بەلام!

سەوقى دەستى لە خواردن ھەلگرت، شوکرانەى بژارد، ئەژنۆى گرتە باوہش و چەناگەى نایە سەر کەشکەى ئەژنۆى. مارال نہى ئەزانى ئیتەر چى پى بلی؟ ھەزى ئەکرد بتوانى دلنەوايى بداتەوہ، بەلام بە چ زمانیک؟ نہى ئەزانى.

واديار بوو بە سانايى نہى ئەتوانى بارىک لە سەر دلى کچە ھەلگرت. ئەو ئارام نىيە. تاوتاو ئەلەرزی، جەستەى پائەچلەکی و بە بى ئەفان سەرى بەم لاو ئەولادا ئەسورپینى. لیوی ئەگەسى. پەنجە لیک ھەلپیکراوہکانى ئەگووشى. دەستى ئەتەفینى و تەویلى ئەکوتى بە سەر ئەژنۆى دا. لە سەر جیى خوی ئەجوولى. چۆکاوچۆک ئەکات. ھەناسەى پچرپچر لە سینەى ئەداتە دەرەوہ و دیسانەوہ خوی گرمۆلە ئەکات. ناآرامە. وەک ئەو مارەى جووتەکەیان کوشتووہ. وادیارە لە دەررونیان ئاژاوہیە. کە سەرى ھەلئەھینا و چاوی ئەبریتە جییکە یان شتیکی، مووی لەشى مارال راست ئەبوونەوہ. وەکوو ئەوہ ژەھر بە دەمارەکانیا بگەرپى. مارال ئەگەر شتیکی دیتەوہ بە بیردا کە پى بلی، ناتوانى. کچە رى بە وتووێژ نادات. زۆر شلەژاوە. دیاردەکانى نەخۆشیەکی نەناسراو. ئەلی لە دیاریکی ترەوہ و بە رۆژ و ھەوايەکی ترەوہ ھاتووہ.

پیشتر وا نەبوو! لەپر!

— ئەلین مالى دیوہکان لە بنى بیرە، ھا؟ تۆ ئەمەت بیستووہ؟ چى ئەکەن لە بنى بیردا دیوہکان؟ ھا؟
 — من... جا من چووژانم... خو من تا ئیستە دپوم نەدیوہ.

— من... من پيم و ابی بينيانم. له بنی بيره که می خومان.
 نهو شهوه. دهنگيشيانم بيست. له چوارگويشليش که هاتمه
 دهرهوه تارمايهکانيان به شوينمهوه بوو. پی به پيم نه هاتن.
 ناو به ناو بانگیان نه کردم. دهنگيان له زهنگولهی وشتر نه چوو
 کاتيک له دوورهوه نه هات. من نه گه پرامهوه، به لام بينيانم.
 پشتم تيکردن و هه لاتم. پييان و وتم و هره ببه به بووکی نیمه.
 من هه لاتم. پشتم تيکردن و هه لاتم. هه لاتم و له دهرهوهی
 چه مه وشکه که سهرکه وتم و خوم گه يانده سهر ريگه که و
 وتم بيسميلا. خو هيچم لي نه هاتووه؟ شتيکم لي هاتووه؟
 پيت وايه نازاريکیان پی گه ياندووم؟ نه گه ياندووم؟ ئيستاکانی
 خو نه خووش نیم، هم؟ ها؟ من شتيکمه؟ پيمهوه دياره؟ ها؟
 مارال ترسا، وهک بليی زمانی گيرابی. چه زی نه کرد
 هه لسی. هه لیت و بقيريني. دهنگی که ناوازيکی تر و
 نيگای رهنگيکی تری وه رگرتبوو. نهک کتوپر، به لکوو نارام نارام
 خوفيکی نه ناسراو خزايه گيانی مارالهوه، نه توت له ده می
 مقاشيکدا گيري کردووه. نهی نه زانی چ هه لويستيکی هه بی.
 دوش دامابوو نهی نه زانی چ داره تيکی هه یه؟ دهست و پیی
 خو ی ون کردبوو. نهیويست هه لسی، به لام نه توت دادووراوه
 به عه رزه که دا. نهیويست روو بکاته بلقيس، به لام نه توت له
 چوارچيوه یه کی تهنگدا به ستوويانه تهوه. نهیويست قسه یه ک
 بکات، به لام نه توت ريی گه روويان به ستووه. بويه هر وا
 کاس، شه له زاو، گيژ و وپ و توقاو، له سه رجی وشک بيوو و
 له چاوه دهره پيوه کانی سهوقی نه پروانی. باشتراويه بوتري له
 بهندی نيگای که دا گيري کردبوو ههستی نه کرد نه گهر بيت
 و جووله بکات، چنگی سهوقی گه رووی نه گري. به راستی
 خوف هه ليگرتبوو. نهیئه توانی برپا بکات نه مه هه مان نهو
 که چه یه تاويک پيشترا له ناو تاريکيه وه قوت بوويه وه و، لايانه وه
 هه ل تراوشکا! چون به جاري ناو گورا؟

– تۆ ئەلئى ديسانەوھەش دینەوھە؟ ھا؟ تۆ ئەلئى چى؟ ھا؟
 من... من چ وھەلامئىكىان بدەمەوھە؟ پىت وایە ئەگەر لىيان توورە
 بىم ئەچنە گىانى مەديار و ئازارى ئەدەن؟ ئەوسا... ئەوسا لە
 لای خوا من تاوانبارم، ئەرى؟ تۆ... تۆ فىرم بکە چى بکەم. چىم
 لەدەس دى؟ ھا؟ ئەکا لە لای خۆت وابدزانی تىکچوووم، ھا؟ ئە،
 بەخوای بانى سەر، ھۆش و ئاوەزم لە جى خۆپەتى! بە خوا!
 بەلام من سىبەرەکانیانم بىنى. وەکوو دایكى نادەلى وابدوون.
 رەشپۆش. من... من ئەترسم ئەکا شتىکم بە سەر ھاتبى!
 بگرە، دەستم بگرە ئەکا تام لىھاتبى؟ ھانى، بزانه!

کچە دەستی خۆى بۆ مارال رادیرا بوو و لەبەردەمى
 رايگرتبوو؛ بەلام مارال تەننەت نەى ئەتوانى چاو بترووکینى.
 وشک و مات بوو، ئەتوت گوشار بۆ خۆى ئەھىنى بەلکوو
 بتوانى دەستی سەوقى بگرى. بەلام بۆى نەئەکرا. ئەتوت
 دەستەکانى لە بنەوہ گۆچ بوون، يان کەسىک توند گرتوونى.
 لىوى خۆى گەست، ھەناسەھەكى قولى کىشا، خۆى شلکرد
 و جوولەى ئەندامەکانى خستە بن ئىرادەى خۆى و بە دژوارى
 توانى پىلووھەکانى بخاتە سەر يەک و بىکاتەوہ ونىگای خۆى
 ئاسایى بکاتەوہ. ھەر وھەا توانى روخسارى کچە بەو جۆرەى
 ھەبوو، ببىنى.

– پارىز ئەکەیت و لىم ئەکشىتەوہ؟ ئەترسى دەستم
 بگرى؟ ئەترسى بۆنى ئەوان کار بکاتە سەرتۆش؟!

ديار بوو سەوقى بەتەواوھتى پەنجاوہ. مارال دەستی بردە
 پىشەوہ تاکو دەستی بگرى، بەلام کچە لە پەر و بە دلىشاوى
 دەستی خۆى کشاندەوہ، لە بن باخەلى شارددیەوہ، سەرى
 نووشتاندەوہ بە سەر سىنگ و بازوویدا و وەک کۆترىكى
 نەخۆش کە سەر ئەکا بە بنبالىدا، وسکوت و بىدەنگ بوو.
 مارال بە دوای قسەھەکدا ئەگەر بەلکوو دئەنەواىى بداتەوہ و
 ئەو دارەتى بيانوو گرتنەى لە بىر بەرئەوہ، بەلام پىش ئەوہى

گوتیه کی له بار بدۆزیته وه، پووره بَلقیس به چاییه وه هات،
دانیشت و چای تیکرد. نایه بهر دهستی کچه و وتی:

– بیخۆروه کچه کم، بیخۆروه کچه بهخت په شه کم،

بیخۆروه با مانوویتی له لهشت دهرچی... ئا! چی بووه؟

تازه بَلقیس تی ئه گه یشت له نه بوونی ئه ودا شتیکی پرووی

داوه. به ودا زانی که کچه هیشتاش سه ری نابووه سه ر ئه ژنۆی

و وادیار بوو قسه کانی ئه و نابیس. بَلقیس پرووی کرده مارا،

مارا، سه ری داخست و به سۆزه وه سه ری راوه شانده. بَلقیس

واق و وپ بوو و نیگای به سه رگهردانی له نیوان سه ووقی و

مارا، دا ئه گه را. چی پرووی دابوو.

– ها؟ چی پرووی داووه؟

سه ووقی سه ری بهرز کرده وه، نیگای ئارامی برییه ناوچاوی

ژنه و به تیرادیویه کی سه مه ره وتی:

– من لی ره نارۆم. مه دیار لی ره شوینیکی هه بووه من لی ره

نارۆم.

– لی ره؟

بَلقیس سهیری مارا، کرد. وه لامیک له چاوی مارا، دا

نه بوو. کچه ی سهیر کرد. ئه و دیسانه وه پرووی خو، له ناو

قو، و به روکی دا شار دبووه و بیده نگ ببوو. بَلقیس دیسانه وه ش

به بی ئه فان سهیری مارا، کرد. ئه توت به هه ر جو، بووه

ئیه و، بیخاته قسه. مارا، تا ئه و جیگه ی بو، کرا بارودوخی

سه ووقی، به ره مز و ئه مازه بو، بَلقیس باس کرد و تی گه یانده

که کچه نه خو شه. پاشان بَلقیس هی وه بوویه وه، له کچه

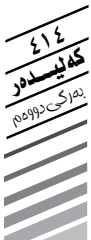
نزیک بوویه وه، دهستی نایه سه ر قو، به ئارامی و دایکانه

رایوه شانده و به دل سو زییه وتی:

– هه ر چو، پی ت خو شه، دایکه کم. هه ر لی ره به.

به مینه ره وه. که س چ نا، ئیسته چاکه ت بخۆره وه. بیخۆره وه.

بو ت باشه. ئه و جیگه شت بو، رانه خم که بخه وی. ئه بی

بخهوی. پږت دژوار بووه، زهبری لیداوی. چاکهت بخورهوه
دایکهکه، بیخورهوه تا من...

سهوقی جاریکیتر، وهکوو ماریکی سر سهری له پوپکه
هه لئنا، نیگای نارام و ترسینهری خووی خسته سهر بلقیس و
وتی:

— من نه بی ئه م قسانه به گولمه مه دیش بلیم، نه و
له کوپیه؟

— و له دهشت. جار چاکهت بخورهوه بو ماندوو پتی باشه
و نه تحه سیپته وه. منیش نه وایهت بو پائه خه م.

بلقیس هه لسا و چوه ناو ره شماله که تاکوو جیگه یه ک
بو کچه داخات. سهوقی پیاله ی چاکه ی هه لگرت و بردی بو
لیوی. مارال خووی کوکرده وه و چاوه ری بوو کچه دیسانه وه گفتی
ناساز دهر بری. به لام سهوقی هیچ کرداریکی ناسایی نه بوو.
چاکه ی خوارده وه و بهر له وه ی بلقیس بانگی بکات هه لسا، چوو
بو لای ره شماله که، له تاریکی دا ون بوو و مارالی له تنه های
و خه یال دا به جی هیشت. تاویکی تر بلقیس له ره شماله که
هاته دهر وه و لای ماراله وه دانیشت. هه ناسه یه کی هه لکیشتا،
چایه کی بو خووی تیگرد و له بهر خویه وه وتی:

— له کوپوه پهیدا بوو نه مه؟!

مارال بووی وت:

— نه خو شه! ترساوه. خه یالات هه لیگرتووه. نه بی
نووشته یه کی بو بنووسری. منی به قسه کانی تو فاند. وادیاره
له ناو بیره که دا تو فاهه! خووی پی پانه گیراوه. نیمام رهزا دهستی
پیوه بگری. جه وانه.

بلقیس به خووی وت:

— زهینه بی به لاکیشم من، زهینه بی به لاکیش! چی له

ته ویلم نووسراوه؟ چی!

مارال پرسى:

— خەواندت؟

— چووه ژېر جی. شهکەت و ماندووه. خەوی لی ئەکهوی.

له کوین ئەمانه؟

هەیفۆ له رەشمالهکه هاته دەرەوه، پارچه نانیک و تۆزۆ رۆنی به دەستەوه بوو. هات و دانیشت و رۆنهکە به سەر په‌نجەیهوه بوو ساویی به نانه کهدا، رایگرت بۆ مارال و بلقیس. وتیان نۆش؛ هەیفۆ نان و رۆنهکە قرتاند. بلقیس چاکە خواردهوه و وتی:

— خۆزگه ئیمەش پاروویه‌کمان هەلئەدا و ئەنووستین. بانگی بکه بزانه بۆ کوئ چوو ئەم زیوهرەش؟ های... له کوئی کچی؟ وەرە نان و ئاوه‌کەت بخۆ.

زیوهر وه‌کوو سیبەر له ناو تاریکیه‌کهوه دەرکەوت، به ناز و ئارام هات بۆ لایان، سهیری جیگا‌کە‌ی سهوقی کرد و له‌پەر پرسی:

— رۆیشت؟

— نه، لیره. تۆ له کوئ خۆت ون کردبوو؟

— چوو بووم چاره‌واکان بهینمه‌وه. زۆر دوور کهوتبوونه‌وه. ئەوه‌ندهت نه‌زانی رېبواریکی خوا نه‌ناس رای‌دان و بردیانی. بلقیس هیچی نه‌وت، هەل‌سا و چوو سفره‌که بینی، له‌ری‌دا وتی:

— یه‌کیکتان ده‌ستی بشوا و کلۆیه‌ک ماست له‌و خیه‌ دەر‌بهیننی با به نانه‌وه بیخۆین.

مارال هەل‌سا و پاش تۆزیک سفره‌ داخرا و ژنه‌کان له‌ ده‌وری دانیشتن. هه‌موویان به‌ زمان خامۆش بوون، به‌لام ئەوه‌ی که‌ خه‌یالی هه‌موویانی به‌ خۆوه‌ خه‌ریک کردبوو، هاتنی کتوو‌په‌ری سه‌وقی بوو و نه‌هاتنه‌وه‌ی پیاوه‌کان بۆ ناو په‌وه‌ند. له‌ په‌نای ئەم بیانوانه‌دا، خه‌یالیکی‌تر له‌ می‌شکه‌کان‌دا هه‌ل‌ئه‌قولا: مه‌رگی په‌زه‌کان، ئەو خه‌یاله‌ی که‌س نه‌ی ئەو‌په‌را باسی بکات.

٤٦٦
که‌لیسه‌ده‌ر
په‌رگه‌ت ٢٠٠٩

خاموښى و بېدهنگى تهنها دهرمانى دلّه كان بوو. هه يښو به
ئاسپايى - وهك بلّى له گه لّ خوځى - وتى:

— زور نيگه رانم. ژنه كانى شادقوليش ئه يانوت كرم داويه
له ريخولّهي په زه كانيان.

گوځكانى بلّقيس تيزبوون و پرسى:

— نه يانوت چ چاره يه كيان بو دوزيونه ته وه؟

— ئه يانوت پياوه كانيان كو بوونه ته وه بزنان چيان پى
ئكړى. وتيشيان سه مسام خان دوكتورى له مه شه ده وه
هيڼاوه و دهرزى داوه له رانه كانى خوځى.

بلّقيس به زمانىكى بوغزاوى وتى:

— سه مسام خان ئه توانى. ئه و خيلّ خانه. بو بهيلى
مه رپه كانى تيا بچن؟ دياره ئه مكاره ئه كات. ئه و له گه لّ خه لّكى
شار و قه لّو و ده سرپويشتوو بينه و به رهى هه يه، له گه لّ
ئوانه ي كه هه موو به هاريك به ده هو لّ و زوورپناوه دپن بو
كه ليدهر و به رخي سووره وه كراو به شه رابه وه ئه خوځن.
ئهبى دوكتور و دهرمانيش بو په زه كانى بنيړن. هر دانىك
وهرگرتنه وه شى هه يه! ئه گهر مه رپه كانى سه مسام خان
له نيوه ي سال دا چوك دابدهن و سه قهت بين، كى قاليچه
و كه و لپوسى ئه نتيكه بو جه نابانيان به ديارى ئه بات؟ كى
له به رده م سه رو كى جه نده رمه كان دا قوچ قوربانى ئه كات؟
كى مه شكه مه شكه كهره و ماست و قه يماخ، ئه نيړى بو
به رده رگاي ماله كانيان؟ ئه گهر په زه كانى سه مسام خان له
ناو بچن ئه وان له سه ر سفره ي كى ئه و به رخانه بخوځن كه
ناوسكيان به ناو كه بادهم و پسته و به پروو و كشميش و
به هارات پر كرابى؟ ئوف... ئاخ... ئه... ووف!

كهس له سه ر قسه كانى بلّقيس دا قسه ي نه كرد. وا ديار
بوو هه موويان هه موو گوته كانى بلّقيسيان سه لماند بوو. نان
خواردن كه ته واو بوو بلّقيس وتى:

— ڀاڀن، ڀاڀن، سهر بخه نه بن ٻالنج و بخهون، ٻزانين
به ياني چي ڀوو ٺهدات!

ڙنه کان سفره يان خڀر ڪرده وه و هر يه ڪه و چوو ٻو لاي
ڀه شمالي خوي. ٻلقيس ڪه وه ستابوو و سفره ڪهي به دهسته وه
گرتبوو، دهنگي به رز ڪرده وه و وتي:

— تو زيوه، ڀڀو له خيوه تي هه يقو لاي ٺهو بخه وه. تو ڀيش
مارال ڀڀو لاي ٺهو ڪچه و لهوي جي ٻو خوت ڀاخه. منيش ليڀه
لهدهروهه سهرم ٺهنيمه وه و چاوم داناخه م، به لڪوو يه ڪيڪ له
ڀياوه کان ٻيٽه وه. مسوگه ره يه ڪيڪيان هر ديٽه وه، ٺيوه ڀڀون
و ٺاسووده بن. من به خه بهرم. ڀڀون. چاوه ڀاني چين ڪچي؟
ٻلقيس له گهل مارالي بوو. هه يقو و زيوه چووبوونه
ڙوره وه؛ به لام مارال هر و لاي ٺهسته ونده ڪي ڀه شماليه ڪه
وه ستابوو و سهر ي داخسته بوو. ٻلقيس لي ٺيڪ ٺيڪ بوويه وه و
وتي:

— ٺا؟ ٻوچي ٺيسته خاره ٺه ڪهي؟ ٺه ترسي له ڀه شماليڪا
له گه لي بخه وي؟

مارال دل به گومان، ترساو و ٺارام سهر ي هه ليئا و به نيو
نيگايه ڪ سهيري ڀووري ڪرد و ٺهيوست به نيشانه ي ٺهري،
سهر ي ڀاوه شيئي. به لام ڀي شهرم بوو و ههستي ڪرد ٺه گهر
وا بللي له بهر ڀاوي ٻلقيس ٺه شڪي. چ ٻاڪ؟ مه گهر ٺهيوست
ٻچيٽه ناو ٻيٽه ي پلنگ يان قه فهسي شيڀر؟ ٺه ڪچه خو
له ڪچيڪ زياتر نه بوو! هر ڀه نجهي ٻوايهت به خه نجه ريڪ
هيشتاش به مارال نه ٺهوستا. به لام ٻوچي؟ به چ ڊوڙميه ڪ؟
مه گهر چي لهو ڪردبوو؟ هيچ. ٺه ي چي؟ له بهر ٺهوه ي ڪچه
شه ٺهڙا بوو؟ دهيجا با ٻي! مارال خزايه ڙوره وه و ٻلقيس
له بن داره ڪه، جاجميڪي له خو ٺالاند و هر لهوي خو
ڪزڪرد و چاوه ڪاني وه ڪوو ڪوند ڀڀيه شهو. نيگه ران، به خوف
و دل له مشت. واي ٺه زاني ڀه له وهري شووم به دهو سهر ي دا

٤١٨
ڪه لي سدهر
به رڪت ٺهوهه

ئەفرىن و بە نالەبارىي ئەقىيژىنن. تووشى جۆره وريپهك ببوو. دلّ هەلّكەنراو، ئەتوت بە تەمايە هەوالئىكى شووم ببىسى. بەيانىهكى رەش، ئەتوت چاوهپپى ئەكات. ترسى بەيانى خۆى و كەسانى هەبوو. ترسىكى نەيىنى. ئەوهى تا ئىستە پرووى دابوو و پرووى ئەدا، هەموو نالەبار، غەمئەنگيپ و تۆقینەر بوون. گيان و دلّى ئەهەزا و پاشان ئەزاكا.

رپرهوى ژيان تىك چووبوو. شەپۆل لە دووى شەپۆل ئەهاتن، ئەدران بە سەر يەكدا و وهكوو كيۆيك بە يالى يەكدىدا سەرئەكهوتن و لەپر دائەرمان. دلّەراوكى! دلّەراوكى! نەكا لە خوا بىخەبەرئىك نەفرىنى كرديبتن؟ نەكا دۆعاكەى گيرا بووبى. ژيان، نەكا ئەيهوئ لىك هەلّوهشى؟ دارووخان؟ هەر هس؟ رۆژى مەرگ ئايە نزيكە؟ بۆكى دەس دريژ بكنە؟ پەنا بۆ كى ببەن؟ دادى خۆيان بە گوپى كىدا بچرپيىنن؟ چنگى تيژيان لە يەخەى كامە زالّم گيركەن؟ ددانيان لە گەرورى كامە خوينخۆر بچەقيىنن؟ دريخ سەرلئشيواوى، دريخ كوپرى. نابوتى. لەگەلّ مردنى هەر مەريكدا مردن. گياندان لەگەلّ مەرگى بزن و شەك و تەگە و بەران. چار كامەيه، كوا دادرەسى؟ داد، ئەى بيّداد! بلقيس، بلقيس كى بير لە تۆ ئەكاتەوه لەم دەشتە پانەى كەليدەردا؟ لەم هەموو ئەسيّرە و رەشاييهدا؟ كى غەمى تۆ بۆ مالى خۆى رپگە ئەدات؟ كوا نيگايەك پرووى لە تۆ بى؟ كوانى گوپيهك نالەكانت ببىسى؟ تۆ ديار نيت، دايه. شيوهن ئەكەى، لە خەلّوهتى خۆتدا ئەگرى، دەردى گيانت زۆر بەسوپه، غەمى قورسى رەوهندى كەلميشى بارى سەردلى تۆيه؛ سەرەراى ئەمەش تۆ ونى دايه. تەنها و شاراوه. روانگەت ئەستپرهى تەنهان.

ئەستپرهكانى ئاسمانى كەليدەر، ئەمشەو چەند بە زريوهن؟ چاوى گورگان، چەند زەلّان. شەوئىكى سۆلانە. خوا چراخانى كردوو؛ لە كوپى ئەتۆ، ئەنديشەى داد؟ بلپى تۆ

بتوانی بلقیس، ئەم گریی غەمە، کە لە تەنهایی قوولی
خۆیدا پۆپکەیی داوێ بێنی؟ کە لە بن قەدی و شکەلاتووی
دارتوودا هەڵنیشتوو، بێنی؟ بلقیس بە تەنهایی، غەمی
هەزاران سالی ژنانی دەشتەکی مەیه. گریی غەمە، بنە
پەنجە، دەستی کارە، مەمکی منالە؛ دایکە بلقیس. بلقیس
ئەو کەسەیی ژن بوو و بوو بە بەردەبیرۆ.

بەردیك لە ناخی ئاسمان هەڵکەنرا - خەنجەرێک - هیلکی
بە سەر سینهی پەشی شەودا کیشا و لەشویئیک، پەنگە لە
گۆرستانیکی کۆنە کەوتە خوارەوه. پێستی شەو بە خەنجەری
شکاوی ئەستێرە پووشا. بلقیس پووی لە ئاسمان وەرگێرا و
سەری خستە ناو ئەستۆی خۆی. ئەتوت ئەیهووی دەنگی دلی
خۆی بیسی. بەلام دلی چی پئەوت؟ هیچ! خامۆش بوو ئەم
دڵە. کوانووێک بلێسەکانی دامرکابی و بووبی بەخۆلەمیش.
دلی خۆلەمیشی بوو. تال و مۆر. پزیسکەیه کیش ئەگەر
هەبوو، لە بن خۆلی خۆلەمیشدا شاراوو. لە چا و ن بوو.
توواوێک بوو. ئەمە خۆی شایەتی کۆمایەک خۆلەپووت بوو
لە قوولایی گیانی دایکدا. کانیەکی هەلقوڵاو لە تینویتی ناگر
کە لە ژیر زۆری خۆلەمیشدا کویر کرابوو و ئیستەش پەنگە
بوو دەروویەک ئەگەرا تا هەلقوولی و خۆی دەرباز بکا.
بەلام کەیی؟

ئەوهیان نازانم. بەلام لەرز و تاییەک دەروونی بلقیس
پائەژەنی. ئەستوندەکی خیوێتەکان لە بەر چاویدا سست
ئەبوون. خۆراگرییان لە دەست ئەدا. جوړیک لیک هەلچپران لە
هەموو پەیهوندییەکانی بنەمالەدا سەری هەلداوو. شتیکی
خەریک بوو لە دەس ئەچوو. خەرمانیکی خەریک بوو ئەدرا بە بادا
و؛ دەروونی دایک ئالۆز بوو. بەیانی ئەگەر هەلدیژیکی زۆر قوول
نەبوو، بەلام سەرزەمینیکی تەماوی و پەر دوومان بوو. بەیانی
خۆی زۆر بەیانیتری بە داوێ بوو. زەمانە لە بەردەمیاندا بوو.

٤٢٠
کەلیسەدەر
بەرگت ١٩٩٥

بۆ پیاوھەکان ئەمە - پەنگە - زۆر ترسناک نەبوو. ئەوان ناوچاویان گەرژ ئەکرد، تەیان لە خاک ئەکرد و بە شەو ئەچوون بە پیری مەترسیەوھ. بۆ ھەر لایەک لە جوولە و جەنگدا بوون و بە دوای ناندا بۆ سەمەر قەندیش ئەچوون. بە لّام ئەوھی بە ژنەکان ئەگەیشت، ترس بوو و دلەلەرزی بوو و غەم بوو و دلەراوکی و، لە ناو ژنەکانیشدا بلقیس مەیدانی کارەسات بوو. بۆیە پێشەکی شینی ئەگێرا. ماتەمینی خامۆش. ماتەمینی ناخ. لەگەڵ خۆیا خەلۆھتی کردبوو و بیری لە ھەمووان ئەکردوھ. زەمینیەکانی بێرکردنەوھ چەند بە بار بوون؟ بێر لە کامیان بکاتوھ؟ بۆ دلّی خۆی باسی عەبدۆس بکات یان وشکسالی؟ ھە خانمەمەد یان دیمەکان؟ ھە مەدیار یان ئاسمان؟ ترس بۆ گۆلمحەمەد بگێریتوھ یان جەرگ سووتاندن بۆ رانەکە؟ لە دەستی رۆژگار بنالینن یان بۆ کچەئەساز، ئەو ئاسکەئە لە دەس راوچی ھەلھاتبوو، لە بن بالی ئەو لێی خەوتبوو؟ باسی چی بکا و بێر لە کامیان بکاتوھ؟ بەقەد ئەستێرەئە ئاسمان چیرۆک و سەربردە لە سینەئەدا کۆوھ بوون. کامەیان لێی نزیکتر بوون؟

دایک سەری نا بە قەدی دارەکەوھ و ھەولیدا لە لەرزینی لێوھەکانی کەم بکاتوھ. بۆ ئەمەش لێوی بە ددان گەست و بەلۆی لەچکەکەئە رووی خۆی داپۆشا. ئەتوت یەکیک سەیری ئەکا و ئەویش نایەوئە ھیچکەس، جگە لە چاوانی دەروونی خۆی پوخساری کزی بینی. روو داپۆشان کاتی رق و فرمیسک، خووی ژنانی مەیە. بلقیس خۆی شاردوھ، لە شەو و لە بیابان. چونکە بیگومان ھیچکام لە کچەکان بە ئاگا نەبوو تا لە درزی پەشمالەکە بە دزیوھ سەیری بکات. بلقیس پێی وابوو ھەموو خەوتوون. ئەو پێی وابوو، بە لّام وابوو؟

لە ناو پەشمالەکەئە سەبراو، زیوھ و ھەیفۆ لای یەکتەرەوھ پراکشابوون و بە ئاگا بوون. چاوھ وشکە لاتوھەکانی زیوھ لە

په شایي خواری ناو په شماله کهي نه پړوانی و بیری له بچوو کترین
 پړوداو و ساته کان نه کرده وه. خه یالی نه خسته سهر خه یال
 و نه ندیشهی نه کرد. به لام گول و نه خشی بیرکردنه وهی
 شووه کهي بوو. گولمه مه د. دنیا تیا بچی، به لام شووه کهي
 بو نه و پړاوه ستاو بی. به لام نه مه چ گومان و مه ترسیه ک بوو
 له ناو بیر و هوشی دا پهیدا ببوو؟ سه باره ت به گولمه مه د
 چی نه گولدره که زیوه نهی نه توانی به پړوشنی ببینی؟ نهی
 نه بینین به لام تارماییه کانی له دووره وه له ناو شه ویکی ره ش دا
 هه ست پی نه کرد. له م چند مانگه دا زیوه بوچی جگه له
 گولمه مه د بیری له هیچی تر نه کرد بووه؟ بوچی له هر کوئی
 و هر شتی که وه دهستی پی نه کرد؛ کو تاییه کهي نه هاته وه
 سهر گولمه مه د؟ ماینکی دهسته مو کراو که له هر
 شوینیک به ره لای بکهي، نه گه پرته وه بو له ورگهي بنه! چی
 رووی دابوو؟ کوئی جما بوو؟

— تو له مارال نه ترسی، وانیه؟! —

— چی؟! —

پرسیاره بو پړانه کهي هه یفو رای شه کاند و وهک هه لویه کي
 په میوو که وته دل پړاوکی و شه له ژا، ناخود ناگا و پچر پچر وتی:
 — نانا، بوچی؟ بو چی لهو؟ مه گهر... بوچی لهو؟ ها؟ تو بو
 وا بیر نه که یته وه؟ بوچی؟ له بهر چی؟ له کوپوه؟

— له وپوه که تا نیسته بینومه. له وه تهی نه و هاتوته ناو
 په وه ند، گریی هه نیه ی تو نه کراوه ته وه! دل و ده ماخی و توو یژت
 نیه. کاری شور دن و خاوین کردنه وه که ش به زور و نارپه زایی
 نه کهي! چاوت پییدا هه لئایه ت. پاریزی لی نه کهي. پیاوه کان،
 په نگه پی نه زانن به لام من له جوړی خوتم. نه م شتانه زوو
 تی نه گم. هر ژنیک تی نه گا. تو پی ت وایه بلقیس ههستی
 پی نه کرده وه؟ نه ویش زانیویه تی. به لام ناخاته خوئی. له بهر
 نه وهی نه و زیاد له پیویست سهر نیسه و گرفتاری هه یه، خودی

۴۴۴
 که لیسدهر
 به رکت ۰۵۹۹۰

مارالیش ئەزانى و ناىخاته خۆى!

– چۆن؟ ئەو چۆن؟

– بىنىت چۆن گویت تىژ بوو؟ مروّف خۆ تا قىامەت ناتوانى
شتىك له چاوى كەسانى خۆى بشارىتەوه! رۆژىك ئەو دەمامكە
هەر لا ئەچى. دەرئەكەوى. من خۆم هەمان سى چوار رۆژى
سەرەتا زانىم چى بە چىيە! ئىستە تۆ...

زىوهر بى پەردە وتى:

– ئا؟! ئەو چى وت؟ چى ئەلى؟ خەيالى چىيە؟ چى
لەسەردايە، ها؟ بە مووى سەبراو سویندت ئەدەم راسم پى
بلى. ئەمەوى بزەنم.

– هىچ نالى ئەویش. من لە هەلسوكەوتى وا تى ئەگەم.
لە نىگاكردى. چاوهكانى مارال لەو جۆرەن كە هەمووشت ئىژن.
وەكوو ئاوينە. ئەتوانى هەموو شتىكى تيا ببىنى. بەدخوازی تۆ
نىيە، بەلام...

– بەلام چى؟ خەيالىكى لە سەردايە؟ نە! نا، پىم وانىيە.
تۆ هىچ ئەزانى دەزگىرانەكەى لە حەپسە؟ ئەمە ئەزانى؟
– چۆن نازانم.

– دەى، ديسانەوهش!؟

– ئەمەيان نازانم.

– من ئەمەوى بزەنم. تۆ راست و درۆكەيم بۆ دەرخە. توو
گيانى سەبراو، توو كاكۆلى عەلى ئەكبەرى حسىن ئەمكارەم
بۆ بكە. هەمىشه لە لەرزىن و دلەپاوكى دام. هىچ شەويك
خەوم نىيە. وام لىهاتووە خوار سەيرى هەموو شتىك بكەم.
ئەترسم نەخۆش بكەوم. خوشكىكى باش بە هەيفۆ، گەورەيى
بكە! هەتا ماوم كەنىزىت ئەكەم. پىلاوت بۆ جووت ئەكەم.

٤٢٣

كە ئىدەر

بەرگى بەكەم

منەتت هەئەگرم. هەيفۆ بەكى سویندت بدەم؟

– باشە ئىتر! بىستم. ئەوەندە دەنگت بەرز مەكەرەوه؛

هەموو كەس تى مەگەيەنە. باشە، من قسەى لەگەل

ئەكەم. رەنگە بتوانم ھەندى شت لە ژىر زمانى بكيشمەوہ. رەنگە لە تامى دەمى تىبگەم. ئەبەم بە ليكۆلەر بۆت! لەو كارانەى ھەتا ئىستە نەمكردوہ. ھەھ! ژىر پيى ئەدەمەوہ، رەنگە سەرى دلى بخرىتە خواروہ. بەلام ئەگەر ھات و وابوو كە تۆ بىرت لىكردۆتەوہ، ئەوساچى؟

– نەء. وانىيە. نابى. ئەزانم و جارىكيان خووشى پيوتەم كە نايەوئ شووہكەم لە دەس دەربھيئى. بە خوومى وت... بەلام نازانم بۆ چى ديسانەوہش دلم ئازامى نەگرت. بۆ چى دلم ئوقرە ناگرئ؟ خەيال ھەليگرتووم! خەيالاويى بووم! نازانم، نازانم.

– ئىستە جارئ ئازام بگرە. پيلووەكانت بنيرە سەريەك بەلكوو بخەوى!

– ناتوانم. ناتوانم.

– باشە بۆچى ھەلساويت ئىتر؟ پاكشئ ئەليم. جارئ پاكشئ.

– ناتوانم. ناتوانم. خۆزگە زەركيک ئاو ئەبوو و ئەمنا بە سەرمەوہ.

– ھەر لەوئ جەرپەيەك وا لە بن بەردەكە. دەست بەرە ھەليگرە.

زىوەر جەرپەى ئاوہكەى لە بن بەردەكە ھەلگرت، ناي بە سەريەوہ و لە سەر جيى خوئ دانىشتەوہ. خەوى نەئەھات. لە شتيك ئەترسا. ئەو ترسەى پەيوەندى بە مارالەوہ ھەبوو لەو يەكمجاروہ كە پيى نايە ناو دەرزىوەر؛ ئەوا مارال خەريك بوو لە ناو بنەمالەى كەلميشىدا جيگەى خوئ ئەكردەوہ. مارال وەكوو كالەكيك لە ناو سەبەتەى ميوەدا، جيى خوئ كەردبووہ. ئىستە چى لەگەل ئەكرا؟ چ كارىك؟ تا مانگيكيتر رەنگە شوين خەوہكەشى لە زىوەر داگير ئەكرد! رەنگە ليشى داگيركرد بوو، ئەگەر گوئمەمەد گرفتارى دژوارىى كارى پۆژانە

٤٤٤
كەلىسەدەر
بەرگت ١٩٩٥

نهبوايهت! بۆ؟ بهس له بهر ئهوهى نهزۆكه؟ نهء. نابى بهس له بهر ئهوه بى!

— ئهري؟ بهس له بهر ئهمه؟

ههيقۆ وتى:

— نازانم. خۆت ئهبى باشتر بزانى.

— من چووزانم؟ گۆلمحه مه د خۆ لهم پروهوه هيجى به من

نهوتوو! نالى! رهنگه له بهر ئهمهيه ئيترا؟ ها؟

ههيقۆ زيرهكانه وتى:

— رهنگه تهنها له بهر ئهمه نهبى! رهنگه بۆ شتى تريش

بى. ئاخرا مارال شتى تريش...

— چى ههيه كه من نيم؟ چى بۆ ويئه؟ ئهتهوى بللى ئهو

چوار مهكمى ههيه و من دوو دانه؟

— نهء، ئهويش له دووان زياترى نييه. بهلام هيشتا دهستيان

لى نه دراوه. تازه بهى! تورت و تۆكمه! بچووك و وشكه لاتوو

نين. پر به دهستن! بزويئهن. سهيرى نيگات نه كردوو؟ غهزالى

مهسته. شيرينه. دلى پياو ئهله رزيئى. لىوى، پرووى، بروى،

كه زيهى! كاميان ناله باره؟ روخسارى ئه لى نيگاره. خوا

هه موو شتىكى له ودا ته واو كردوو، به لام تو چى؟ من چى؟

تۆش رهنگه رۆژيك ژير پيت خويئى تيا بووه. به لام ئيسته خۆ

نييه! له بهر غه م و په زاره بووى به قالوره. سهيرى خۆت

ناكهى؟ وشكه لاتوو پيت. پيئستى روومهتت گرنج بووه، پير بووه.

چاوه كانت كه وتوونته ناو قوولكه و بهس چزوو بۆ مرووف

ئهاون! لووتت كشاوه. ناو شانته بهس دوو پارچه ئيسكه.

ليوت له بهر وشكى تره كاوه. تالى سپى له ناو قزتا پهيدا

بووه. به هارت تپه پروه. خۆت ته واوت كردوو. بهرده وام خهفته

ئه خووى. بووى به جگه ر خورى خۆت. بهرده وام خۆت ئه شكنجه

ئه دهى. خواردن و خوراك ده سناكه وى؛ ئه گه ر هه شبنى پيت

ناكه وى. پيئستىك و ئيسقانه كهت ماوه ته وه. منيش هه ر

وا. به لّام حهسابی شووی من له گه لّ گولّمحه مه د جیاوازه. گولّمحه مه د هیشتا دهستوبردی گهنجیتی خووی له دهس نه داوه. دلّی خهفه نییه. بهردهوام له هاتوچۆ دایه. پایتهخت گهراوه، خزمهتی دهولّتی تهواو کردووه، له شهردابووه، دنیای دیوه. ئەو له گه لّ سهبرخان جیاوازه. یهکیش ئەوهی که تو له خویمان نیت. میشکالی نیت. واته له ئیمه نیت. به لّام مارالّ له خوئیانه، له خوّمانه. رووی لیّره کردووه، لیّرهش ئەبیّ دالّدهی بدهن و ناگیان لیّبی.

زیوهر لهوه زیاتر تاوی تانه و تهشهری شاراوهی ناو قسهکانی کچی خان ناپۆی نههینا. نهشی ئەویست بیّدهنگ بیّت و چزووی گوتهکانی لهشی بچزینی. چزه و گوتهی رهق. ژن باش ئەزانن سهروبنی یهکدی تیّبگهن و پشت و بهری نیگای یهکتر ههست پیّ بکهن و بیّدهنگ بن یان نهیخهنه خو. میّشکی ژن له ههنديّ بابهتدا نهرمهتاوه وهک چزووی مار. به ههر لایهکدا ئەچهمیتهوه، ئەخزی و پههۆلّ لیّئه دا. بیری زیوهر بوّ پيشههی قسه و تهشهرهکانی ههیفۆ ئەگهرا. ئەونده بیّباک، توژیک قیناوی؛ ههیفۆ بوّچی پهنجاندبووی؟ دژوینی پیچراوه. ئایه له بهر ئەمه نهبوو که ههیفۆ ویستبووی خووی بیّ به ژنی ئامۆزا؟ کیّ چووزانی ههر ئەم ویسته نهیینه، زمانی ئەوی له قسهکردن له گه لّ زیوهردا ژههراوی نهکردبی؟ ئەوهی که شاراوتهوه، خو نهمردووه. بوّیه شاراوتهوه رهوژیک دهرکهوی. ئایه ههر ئیسته، ئیسته که ههیفۆ ههستی به لاوازی زیوهر کردبوو، ئەو یاده کوّنه نهیینهی ئاشکرا نهئهکرد؟ ههر ئەمهبوو و جگه لهمه نهبوو. ئەگینا بوّچی ئەبیّ ئەو ههمووه سهرکو تانهوه و تفت و تالییه له گوتهکانی دا ههبی؟! ههر ئیسته ئەبیّ دهمکوت بکریتتهوه. نابی له مهیدان دهرچی. نهه، هیشتاش نووزیهکی تیاماوه. زیوهر به بیّ ئەوهی ههژانی دهروونی بشاریتهوه، وتی:

٤٦٦
 که لیسدهر
 بهرگهت ١٩٩٥

– قسهی خوٽ له زمانی په کیکي ترهوه نه کهه؟! دالدهی بدهن؟! دهیجا فهرموون دالدهی بدهن! به لام له کوټ؟ له سهر جیگه من؟ له ژیر لیفه من؟ دوو ناموزای تریش ههیه و ههر کامیکیان فیله ته نیکن. بابیی به زنی به گمحه مه د. با چاوه پری بکات تا خانمحه مه د له چه پس دهرئه چی، له گه لی بجیته ژیر خیوتیک. نه بی ههر میرده کهه من له باخه لم دهریکیشن؟ کی نه مهی وتوو؟

هه یفو، گورج و بویر پرووی کرده زیوهر و له بن گه رووه وه، به کپی وتی:

– بهم قسه جوانانه تتهوټ هه موو دنیا تی بگه یه نی و رایانکیشی بو ئیره؟ نارام به ئیتر! نازانم نه م قسانه به من چی! خو تو پرووی چه سابت له گه ل من نیه! بو خهریکه له گه ل من ته شهر و تشوور نه کهه؟ مه گهر من زامنی ژیانی تو م؟ چ په یوه ندی به منه وه ههیه؟ هیچ ناگات له خوٽ ههیه؟ زیوهر بیده نگ بوو، نارامی گرت و سهری نایه وه سهر نه ژنوټی. به لام کچی خان ناپو بینی که شانهمکانی ژنه نه له رزن. زانی زیوهر خهریکه نه گری. بو یه هه یفو له سهر جیگه ی خوټی نارامی گرت و بو دلنه وایی وتی:

– باشه ئیتر! پیویست ناکا خوٽ بهه ژینی. من خو هپچی خراپم پی نه وتوویت. من راستیه کهیم پیوتی. نه گهر بمزانیبا وا له خوٽ دهرئه چی نه مه شم نه هوت. من خو دوژمنایه تیم له گه ل تو نیه!

تاویک ههر دووکیان بیده نگ بوون. پاشان، زیوهر سهری خوټی بهرز کرده وه، له ناو تاریکیه که وه هه یفوټی سهر کرد و به کزی وتی:

– من نه خوټش که وتووم هه یفوټی. ناگام له خوټ نیه. له خوټا له تو تووره بووم. مه بهستیکی خراپم نه بوو. دل م گیراوه. واهه ست نه کهم خهریکم نه تویمه وه. خهریکم

– له بهر چی؟ مه گهر نموونه تیت کهم بینووه؟ یه که مجاره؟
 نه. له خوښته ووه خوټ مه رهنجینه. وهره بخه ووه؛ خه یال له
 میشتکت بکهره دهره ووه.
 زیوهر هه لسا. به لّام نهک بچی بخه ووی. چووه لای هه یقووه،
 وهک منالیک سهری خسته سهر نه ژنوی و به نارامی گریا.

له کوئی بوو گولمه مه مه د؟ چی نه کرد و بیرى به چیه ووه
 خه ریک بوو؟ مارال چی؟ چی نه کات و له خه یالی نه ودا چی
 تی نه په ری؟ به ناگایه یان خه وتووه؟ نه گهر به ناگایه، بیرى لای
 کییه؟ نه گهر خه وتووه، خه و به چ که سیکه ووه نه بینى؟ کام
 پیایى؟ دلاوهر یان گولمه مه مه د؟

له ناو کوټه که ی بلقیس، مارال له لای کچه نه خوښه که ی
 چارگویشلیه ووه له سهر جیگه که ی دانیشتبوو. چوکی له
 باوهش گرتبوو، چه ناگه ی خستبوویه سهر ناوینه ی نه ژنو و
 له ناو نه و تاریکیه، چاوی له سهوقی بریبوو. نه و، سهوقیش
 به ناسووده یی رانه کشابوو. لیفه که ی له خوئی نالاندبوو و له
 سووچیکدا قنچکانی کردبوو. وه کوو شتیک گری درابى. مارال
 نه ی نه توانی باوهر بکات نه و خه وتبى. دلی نارامی نه نه گرت.
 بیهووده نه ترسا و خه و له چاوی نه نه چوو. حالى باش نه بوو.
 له خه وتن خوئی نه پاراست. نه ی نه زانی بوچی سهوقی نه و
 نه ترسینى. چ خوئیک دایگرتبوو؟ نه ی نه زانی. بهس نه مه ی
 نه زانی سینگی، دلی تاریک بووه و تاویکی تر نه گهر له ناو
 خیه ته که دا به نییته ووه له وانه یه خه فه بیى. له وه نه ترسا
 نه کا به دم قیزه یه کی کتوپره ووه خوئی له ره شماله که هه داته
 دهره ووه و بیته هوی رسوایی. بویه تا هیزی له بهردا مابوو
 هه لسا، سهری له درزی خیه ته که برده دهره ووه. پوره بلقیسی
 سهیر کرد. دلنیا بوو پیژن له بن داره که دا نارامی گرتووه و
 خه و لیکه وتووه. لیفه که ی گرت به ده سته ووه. به نووکی پیى

چووه دهرهوه. خزایه په‌نای ره‌شماله‌که و له‌وئی، خاکه‌که‌ی به
ئهندازه‌ی جی‌خه‌ویک ری‌ک‌کرد. قنچ‌کانی‌کرد و چاوه‌رپی‌کرد
خه‌و بیباته‌وه.

هه‌موو شوینییکی شه‌وو، ئه‌وا خاموش بوو. جموجوولی
ژنانی که‌لمیشی دامرکابوویه‌وه. ئه‌سنی‌ره‌کانی که‌لیدهر بریقه
و باقی خویان هه‌بوو. له‌ دووری خپه‌ته‌کان، ره‌نگه‌ له‌ بنه‌ی
سه‌فده‌رخانه‌وه، ده‌نگی حه‌په و لووره‌ی سه‌گه‌کان ئه‌هات؛ لی‌ره
له‌ ره‌وه‌ندی که‌لمیشیه‌کان سه‌گه‌ یه‌ک چاوه‌که‌ له‌ سووچیک‌دا
نووستبوو و قه‌پۆزی نابوویه‌ سهر ده‌سته تووکنه‌کانی و به‌ تاقه
چاوه‌ کراوه و نیگا تی‌زه‌که‌ی تی‌ک‌رای تاریکیه‌که‌ی سه‌یر ئه‌کرد
و به‌ بچووکت‌رین جوو‌له‌ له‌ هر لایه‌که‌وه سهری هه‌ئه‌هینا
و ئه‌یروانیه‌ فه‌راگه‌ردی خپه‌ته‌کان. جار جار هه‌ئه‌سا،
سوورپیک، گه‌شتی‌کی به‌ دور ره‌وه‌نده‌که‌دا لی‌ئه‌دا و پاشان
له‌ سهر پاشه‌لی دائه‌نیشته‌. ده‌سته‌کانی ئه‌کرد به‌ ستوونی
سینه و سهری، قه‌پۆزی ئه‌برد به‌حه‌وادا، لووره‌یه‌کی ئه‌کی‌شا
و دیسانه‌وه ئارام ئه‌بوو و چاوه‌روانی تی‌په‌رینی سات و کات؛
شه‌و بو سپی‌دپه‌هنا، خوئی مه‌لاس ئه‌دا.

به‌ دوا لووره‌ی سه‌گه‌که‌، بلقیس هاته‌وه به‌ خوئی‌دا.
وه‌نه‌وزی شکا و پیلووه‌کانی لی‌ک هه‌لچهران. باویشکی‌کی
کورت و سهری به‌ملاولادا سووران‌د و گوپی له‌ بیده‌نگی شه‌و
پاگرت. هه‌ئسا، چوو بو لای کوننه‌ی ئاوه‌که‌ و جامی پرکرد.
تینویتی دم و زمانی شکاند. جامه‌که‌ی نایه‌وه بن مه‌شکه‌که
و گه‌رایه‌وه سهر جی‌گه‌که‌ی. هیشتا دانه‌نیشته‌بوو که‌ هه‌ستی
به‌ هاتنی تارماییه‌ک کرد. ترس و خه‌یال هه‌لی‌گرت؛ هیشتا
نه‌نووشته‌ابوویه‌وه، پشته‌ی راست کرده‌وه و نیگا که‌م پرشته‌که‌ی
به‌ دژواری هه‌ویشته‌ ئه‌و به‌ری ره‌شماله‌کان. تارماییه‌کی
زه‌به‌لاح ئه‌هات. هی‌واش و به‌ له‌ره‌له‌ر. زه‌به‌لاح ره‌ش و شه‌و
ره‌ش. به‌س جوولانه‌وه‌که‌ی له‌ شه‌و جیای ئه‌کرده‌وه. بلقیس

بئى ئەفان كىشا بۆ لاي ئەوهى بەرهو لايان ئەهات. سەگ بەر لە ئەو چووبوو بۆ پېشوازىي رەشايىيەكە. بلىقىس پىش ناسىيەو. گولمەمەد بوو. بە سواری وشتەر، بە شەو ئەهات. كە گەيشتە مەيدانگەي رەوئەند خۆي لە سەر مىلى بادىيەو ھەلدايە خوارەو و يەكسەر چوو بۆ لاي دارتووە وشكەكە و داواي ئاوى كرد. بلىقىس وشتەرەكەي بەچۆكا ھىنا، جەوئەننە و زەركى ئاوى خواردەنەوەكەي دا بە دەست كورەكەيەو:

– ترساندەم كورم. كاتىك كە ناكات دىيئەو، لانىكەم گۆرانىك شتىك بلى. بلا پېش ئەوهى خۆت دەرەكەي دەنگت بىيسىن. سەرەتا وام ئەزانى دىو ھىرشى بۆ ھىناوين!

گولمەمەد تىراو، دەمى لە جەوئەننەكە ھەلگرت، دايانايەو و وتى:

– مەگەر دل و دەماخى گۆرانى خويئەنم بۆ ماو؟ وەكوو ئەسپەكانى وشكەسالىيەكە پەكەم كەوتوو. ددانەكانم پىكا لكاون و ئەلىي قفل كراون. ئەو لىوانەي بە خەفەت وشكەلاتىيئەن، كەي ھەواي گۆرانى وتىيان ھەيە؟ بەيانى تا ئىيستە زياتر لە ژمارەي پەنجەكانم مەر لە بەر چاومدا گىانيان دەرچوو. بە داواي يەكدا ئەمرن! وەكوو گەلای پايىز، دائەوئەرن و ئەمرن. ئازەلى نەگبەت لە بەردەمتدا ئاوى ئەخواتەو، ئاوى ئەخواتەو، ئەوئەندە ئاوى ئەخواتەو ھەتا با ئەكا. وركى ئەبى بە تەپلى ئەسكەندەر، پاشان دىئە ئەملاترەو. بە دەور خۆي دا ئەخولىئەو. ئەخولىئەو، خۆل ئەبى، ئەدرى بە عەرزا، لنگە فرتى ئەكا، خۆل فرى ئەدا و پاش تاويك ھەناسەي ئەبىرپرى و چاوەكانى ئەبن بە شووشە. لە بەيانىيەو زياتر لە بىست دانەمان كەول كەروو. وا لە ناو تىرەكەدا. بىبەم بۆ شار، پەنگە كرىيان. پەككەوتە. ھەموومان پەكمان كەوتوو. خان ئاپۆ كە بە ھىچ كلۆجى دەس بۆ كىرد نابا. گالئە نيە! مەرؤف بە چاوى خۆي ئەبىنى خەرىكە تىائەچى و ناتوانى ھىچ بكات. نازانم

کوټاییه‌کهی به کوئی نه‌گا، نازانم!
بلقیس که نه‌توت ده‌نگه‌که له گه‌رووی‌دا وشک بووه،
وتی:

— واته هیچ کاریک؟ هیچ کاریکمان پی ناکری؟
— نازانم، نازانم. په‌نگه توانیشمان؟ به‌یانی نه‌که‌ومه ری
نه‌چم بو مه‌شه‌هد. په‌نگه بتوانم له لایه‌که‌وه یارمه‌تیک
به‌ینم. نازانم.
گولمه‌مه‌د دیسانه‌وه‌ش ده‌ستی برد بو ملی جه‌وه‌ننه‌که،
هه‌لیگرت و نایه‌وه به سه‌ریه‌وه. بلقیس مه‌شکه‌ی له ده‌می
کو‌په‌که‌ی کرده‌وه و وتی:
— ئاره‌قه‌ت کرده‌وه، هه‌ر وا ئاو نه‌که‌یته ناو سکت! مه‌گه‌ر
چیت خواردووه؟

— هیچ، هیچم نه‌خواردووه.
— که وا بوو با جارئ پاروویه‌ک نانت بو به‌ینم.
— نه‌ه، ئیشتیام نابات.
— نه‌کا تۆش نه‌خۆش که‌وتبیئی؟
— نا، هیچم نییه. تۆ برۆ بخه‌وه. من له جیکه‌ی تۆ
نه‌نووم.

بلقیس تاویک نه‌م ده‌ست و نه‌و ده‌ستی کرد، خوئی خافلانده
و له نه‌نجام‌دا به دوودلیه‌وه وتی:
— شتیکی تریش هه‌یه. نه‌ته‌وئ ئیسته‌ه بوئی بلیم یان
داینیم بو به‌یانی؟

— ئیتر چی بووه؟ خیر بی... نه‌ی بو وه‌ستاویت و ئیستیخاره
نه‌که‌ی؟ ده‌ بیلئ ئیتر؟
— زۆر شه‌ر نییه. به‌لام... سه‌ری شه‌و، نه‌و کچه، ناوی
چییه؟ سه‌وقی، هاتووه بو ئیره...
— ده‌ی!؟

— وتی گو‌په‌ه‌لکه‌نه‌که‌ی گوندی به‌ره‌کشایی هاتووه

نادعەلى كورپى حاجى حسيىنى چوارگوپشلى بىردووه بۆ سەر
گۆرپى خالۆت بۆ ئەوھى تەرمەكەى پيشان بدات:

— يانى گۆرەكەى ھەلدەنەوھ؟ ئەى بىزى مارانە! ئەو
سەگبابە ئىتر لە كوپۆھ بەوھى زانيوھ؟! تف لە شەرەفتان!
دەى، ئىتر؟

— ئىتر ئەوھى كە كچە بەدەست نادەلىيەوھ وەزالە
ھاتووھ. ئەلى لە ناو بىرەكەدا ھەلىواسيوھ و بە قەمچى
فەلاقەى كردووھ. پاشانىش ئەلى: من ھەر لىرە ئەمىنمەوھ و
بۆ ھىچكوئى ناچە!

— چى؟ لىرە؟ ئەيوئى ھەموو كەسەمان لى تىبگەيەنى؟
مەگەر ئىمە تووشمان بە تووشى چەند شىتەوھ بووھ؟ نا،
نا ئەو ناتوانى لىرە بمىنئەوھ! ئىمە ناتوانىن لە لاي خۆمان
پايرىن. ئەگەر ئەو لىرە بمىنئەوھ، ھەموو ئەزانن چى بە
چى بووھ. ئەم كچە خۆ خىزم و كەسى ئىمە نىيە! تا ئىستە
خۆمان كردووھ بە كونى ھەزار دەرزدى تا تۈانىومانە ئەو شەوھ
شوومە بشارىنەوھ! ئىنجا ئەو ئەيوئى لىرە بمىنئەوھ؟! نا، نا،
لە كوپۆھ ئىستە؟ لە كام پەشمالە؟

— پەشمالى من!

گولمەمەد كلاشەكانى داكەند، خستىە لايەكەوھ و

وتى:

— نەۋ. نابى. ئەمە نابى. ھەر چۆن بووھ ئەبى بىخەيتە رى
بىرۈت. پىش پۆز بوونەوھ. تى بگەيەنە ئىستە كاتى نىيە؛ با
دەنگوباسەكە تۆزى كۆن بى ئەيھىنن بۆ لاي خۆمان. پەنگىشە
ھىنمان، بەلام ئىستە نا. تى بگەيەنە ئەگەر ئىمەى ئەوئى
ئەبى لىرە بىرۈت. ئىمە تا ئىستە شوپنى خۆمان ونكردووھ. ۴۳۳
بەلام ئىستە... تۆ ھەلسە بىرۆ. بەلام... نا، پۈوھستە. پىويست
بەرگىن پەكەمە
ناكات بەو شەوھ ئاوارەى بگەى. داينى بۆ بەيانى. پى بلى خۆم
پەيام بۆ كورپى حاجى حسيىن ئەنىرم دەستى لە كۆل بكاتەوھ!

بَلَىٰ خَوْمٌ لَهُ دُورُهُ وَهُوَ نَاكِمٌ لِيَّيْ تُهْبَىٰ. بِهِ لَامٌ تُهْمَسَالٌ تُهْبَىٰ
بِتَوَانِيٍّ هَمْرٌ لَهْوِيٌّ، لَهُ جَوَارِغُ وَيَشْلَىٰ خَوْيٌّ رَابِغْرِيٌّ. بَرِّوٌّ. بَرِّوٌّ
بِخَهْوَه. سَهْرِيْنِيْكَيش بُوٌّ مِّنْ بَهِيْنَه.

دايک، بالنجيکی بۆ گولمحه مه د هينا. گولمحه مه د
بالنجه که ی خسته بن سه ری، راکشا و وتی:

– پيسته کان له تیره که دهره يينه با ههوا لييان بدات.
به يانی نه که ومه ری بۆ مه شه هه د. دوو نانم بۆ بخه ره ناو
ده سريک و له بهر ده ستدا داینی.
– بۆت نه پيچمه وه، ئاسووده به.

بلقيس نه مه ی وت و خزايه ناو ره شماله که ی.
گولمحه مه د قايشه که ی کرده وه و لای ده ستيه وه داین؛ کيردی
له بنی پوو زبه نده که ی دهره يينا و خسته ي ژير بالنجه که و خوی
بهردايه وه. خهوی ماندویتی پيشاوپيش هاتبوو.

بلقيس يش هه ر چه ند هه زار خه يال هورووژمی بۆ هينا بوو،
به لام خه وائوو ببوو نه وه نده ی پی نه چوو خه وی ليکه وت. له
ره شماله که ی زيوه ر و هه يقوشه وه هيج دهنگيک نه نه هات.
هه ر وه ها له و خيوه ته شه وه کچه ی چوارگويشلی تيا خه وت بوو.
ته نها - پی نه چوو - مارال به ناگا بيت و له په نای خيوه ته که وه،
هاتن و گو تن و دانيشتن و خه وتنی گولمحه مه دی سه ير کردبی
و ئيسته ش نه وا نه ندامه کشاو و ئارامه که ی نه وی که له
تاریکی شه ودا ون نه بوو، سه ير نه کرد و نه ی نه زانی چ ترس
و خوشيه کی له دلدايه و چی ريگه ی خه وتنی ليگرتووه؟
حه زی نه کرد توانيبای «ماندوو نه بی» يه کی وتبا و له زمانی
گولمحه مه د «بيوه ی بی» يه کی بيستبا؛ که نه مه رووی نه
دابوو و تازه و دواش رووی نه نه دا. به لام به يانی، پيش کازيوه
نه بی هه لسی و پيش نه وه ی گولمحه مه د دوور بکه ويته وه،
رووی ببینی. چاوه کانی سه ير بکات و له په نايه ک خوی ون
بکات. بۆيه نه گه ر تا به يانيش به ناگا بی، ته نها ديقت کردۆته

٤٣٤
که ليه دهر
به رگه ت ١٤٥٩

دلی خۆت. به لām مه گهر خه و به ههر زانی ئەگات؟ نه. خه و نه ئەهات بۆ لای ماراڵ. داوايه کي هه لّه، کيشه، له ههر لاره گرپيهک ئەکشنا. چ سوودیک له م کيشهيه؟ چ سوودیک؟ سهوقی هه لسا. ليفه کهي لادا و له ره شماله که ده رکهوت. نه، ئيره ش نا. تا ئەم دهسته - کام دهست؟ - بۆ کوي بهري؟ شه و له پيش بوو. سهوقی پي نايه دهروونی شه. ماراڵ ههستی کرد سهوقی به ئاگا بووه و قسه کانی گولمه مه دی سه بارهت به خوی بيستوو. ههر واش بوو. بيستبووی. ماراڵ بيستی که سهوقی به خوی وت:

– «بيستم. قسه کانت م بيست گولمه مه د!»

پاشان بينی کچه چوو بۆ لای گولمه مه د؛ تاويک وهستا، چاوی لي کرد که خهوتبوو و ئينجا رابرد. دوور کهوته وه؛ شه و قوتی دا و ماراڵ سهري نايه وه.

بهندی دووهم

نادعەلى گيانى ئەلەرزا. لەرزىكى نهيىنى لە توپرى دەمارەكانىدا. هيشتاش ئارام نەببوو. نەيتوانيبوو ئارام بگريئ. غارى دابوو يەو بەرەو چوارگوپيشلى. ئەسپى لە سەر ئاخوڤ بەستبوو و خزابوو يە ژيڤر پيخەفەكەى. پەناى بو بردبوو. هيشتاش وەلامى داىكى نەداو تەو. دوو پوژ و دوو شەو. پەنگە زياتریش. زمانى ون كردبوو. خاموش و بي هوش. گوپستان لە ناخى نادەلىدا قوولكە يەكى هەلكەندوو. مەديار، ئيتر نە لە گوڤدا بەلكوو لە پوحي ئەودا نووستوو. مەديار و قەبر و قەبرهەلكەن، بە جاريك لە دەروونى ئەودا نيژراون. يەكەمىن كوشتن. ئەزموونى كوشتارى زور كردبوو. بەلام خودى كوشتن؟ ئەمە يەكەمىن بوو و بە گوومانم دوايەمينيش بيئ. سەر خەريكە شەق ئەبا، پەريشان ئەبيئ. چاو لە كالانە جيئى نايئتەو. دەستەكان ئەلەرزن. گفتوگو لەگەل خوي كوتايى نايەت. هەر وشە يەكى بي دەنگ نەشتەريكە و لە دلى ئەچەقىئ. مۆتەكە:

«خوایە گيان! خوایە، پیاویکم كوشتوو. گەنجيكم ٤٣٧

كە ئيئەدەر

بەرگىن يەكەم

كوشتوو. ئەو ئيتر نيە. زیندوو نيە، ئەمە؟! بو؟ من كوشتوو. من قەبركە نەكەشم كوشت، ئەو پوژەپەشە من كوشتم.»

«نا، نا، گۆرپه لکه نه که من نه مکوشتووه. گۆرپه لکه ن
خۆی خۆی کوشت. خۆی، خۆی.»

«ئەویش من کوشتم.»

«من نه مکوشتووه. منالەکانی کوشتیان، ژنه کهی،
دەستکوورتی ئەوی کوشت.»

«وانییه. وانیه. من ئەگەر به رهوام نه زانیبا، نه ئەرۆیشتم.
خۆپهرستی من ئەوی کوشت. دلێ من، دفرە من، خۆپهسهندی
من ئەوی کوشت.»

«خۆی ئەگەر بۆ مزگینێ وهرگرتن نه هاتبا، نه شئه کوژرا.»
«به لām ئەوه من بووم مزگینیم دای. ئەمتوانی پرووی
نه ده می. بیکه مه ده ره وه. ده ری بکه م. ئەمتوانی به شوینی ئەم
یاریه وه نه چم. ئەمتوانی پرووی بسووتینم.»

«نه مئه توانی. نه مئه توانی. چۆن ئەمتوانی؟ ئەو منی
هه لخراند، منی تووشی تاوان کرد. تاوان کرا!»
«نا، نا! ناتوانم تاوانه که بکه مه ئەستۆی ئەو. من بوومه
هۆی مردنی. من کوشتم.»

«پێم وایه!»

«نه! زۆریش راسته.»

«هه مووی هه ر ئەوه نده؟»

«هه ر ئەمه و به س؟»

«باشه، باشه، هه ر ئەمه. به لām ئەمه زمانی منه، دلّم
وا نالیت.»

«چه ند سال؟»

«ناگاته سال، به مانگ، به هه فته ش ناگات. پێرێ شه و
بوو. پێش پێرێ شه وو.»

«نه، پێرێ شه وو.»

«پێرێ شه و نا، دویشنه و بوو.»

«دویشنه ویش نه بوو، هه ر ئیسته بووه.»

« ھەر ئىستەيە.»
 «ئىستەكانى.»
 «فانۆسەكە ئەيىنەم.»
 «گۆرەكە ئەيىنەم»
 «مار! مارەكە ئەيىنەم.»
 «ناوچەوانى.»
 «پرچى.»
 «ئەستىرەكان!»
 «دەبەي رۆن، رۆن!»
 «زەيىستان!»
 «رانىك زارۆك!»
 «شەو! ھەر ئىستە، شەو.»
 «شەو، گۆر، مار، ئەمانە، ھەر ئەمانە، ئەسپەكە
 ئەيىنەم.»
 «خۆف! خۆف!»
 «چ باس نىيە؟»
 «ھىشتاش چ باس نىيە؟»
 «تەرمەكان ھىشتا دانەرزاون!»
 «خەلكى بەرەكشايى، ئاگادار نەبوون؟»
 «ئەبى بووبىتن!»
 «ئاي... ئاي... كە ويرانەم.»
 «بەسكە ئىتر. بەسكە. بەس! دلم خەرىكە
 ھەئەكەندرى. سىنەم خەرىكە ئەتەقى. بەسە!»
 دايك، چايى بۆ ھىنا. چايى و شىرى گەرم، لەگەل لەتىك
 نانى برزاو. نادەلى پيالەي شىرەكەي ھەلگرت و ھەر بە
 پپوھ ناي بە سەريەوھ. نان و چاكەي دايە دواوھوھ. مەھسوئتان،
 سىنيەكەي لەگەل خۆي دا برده ژوورەوھ. نادەلى جارىكى تر لە
 ژىر تاقى ھەيوانەكەدا كەوتە پياسە. ھەنگاوى بلىند و بى

ئوقره. له تيريزى خورهه ههتا ئيستاكه په لاسى خور به سهر هموو لايه كدا كشابوو، نادعلى پياسه ئه كرد. نه خوښى جهسته و گيان، له شهري خویدا، له مسهرى هه يوانه وه بو ئه وسهرى نه هات و نه چوو. تاويك، هه لوه سته يهك، لاي كولله كه كه وه ئه وه سته، بئناگا به دهر خویدا ئه سوورا و ئه كه وه ته وه پي. كلافه ئالوسكاو. گياني رچابوو. ددانه كاني چيره يان نه هات. نيگاي موره وه بووى بو گياني و نه وهى له دهر ووندا تئنه پهرى. گيان مه لئى، زستانىك به با شه كينراو. ئيسكه كاني بو ئه زريكينن؟

مه هسوالتان، هيو براو له وه لام وه رگرتن، له كوره كهى گه رابوو. كارى به سه ريه وه نه بوو. هر ئه وشه وهى گه رايه وه، مه هسوالتان هه والئى هه لاتنه كهى سه وهى پي راگه ياندبوو. به لام نادعلى - زور سه ير بوو - هيچى نه وتبوو. يهك شتيشى نه وتبوو. بهس خزابويه ژير جيگه و ليغه كهى كي شابوو به سه رى دا. ئه مه زياتر مه هسوالتانى توقاندبوو. ژنهى كو ست كه وتوو، به دواى ئه م هه والهدا، چاوه روانى تووره بوونى نادعلى كردبوو. به لام نه! نادعلى هيچى نه وتبوو. جه وانه كهى. جوانه كهى به راوه ژوو ببوو. چى رووى دابوو؟ چى رووى دابوو كه مه هسوالتان نهى نه توانى تيبگات؟ دايك پي دهر نه ئه كرد. ته نها پوچنهى به رده مى دايك، له وه نه چوو داخرا بئى. نادعلى ببوو به به رد. ديوار دهنگى ليوه نه هات، ئه و نا. وه ها چووبويه ناو خو يه وه نه توت ناگاي له دهر وه نه ماوه. مه هسوالتان، ته نها كارىك كه نه يتوانى بيكات نه وه بوو سهر نه خاته سهر كوره كهى و به نه ينى ناگاي ليى بئى. ئيستش ئه وا له په نجه ره كه وه چاوى ليى بوو. چاوى ليى بوو و هه ولى ئه دا له رووى هه لسو كه وه تيه وه شتيك تيبگا. به لام نه وهى كه نادعلى هه تا ئيستته دهرى خستبوو جگه له گري كو پيره يهك نه بوو. ئه مه ش نهك هر دايكى، به لكو هر بينه ريكي تريش

٤٤٠
كه لى سده ر
به رگت ٢٠٢٢

ژنه، لهم چه ند رپوژهدا نه وه نده تیکشکابوو. ئیسکی گوناکانی
دهره پریوون. له وه لامی ته تودا هیچی نهوت. چ سوود له
قسه؟ ته تو نهی نه زانی نه بی چی بکات؟ له نه نجامدا وتی:
— ب ب ب ز ز ه باقه خ خ خ ا ا ن!

خاموشیه که ی نادعلی له وه قورستر بوو بهو ئاسانیانه
تیک بشکیت. ته تو وتی:

— ک ک ک چ چ ه ک ک ه یشم د د دوزیه وه!
نادعلی سهیری ته تو ی کرد. به لام نهک بهو تامه زروییه وه
که دایکی چاوه ری بوو. ته تو هه لات بو لای که ره که ی که
سه ری کرد بوو به ناخوره که دا. ملی که ره که ی خسته بن
باخه لی، هی نای بو لای هه یوانه که و چارشییوی له سه ر باره که
هه لگرت. سه وقی ده ست و پی به ستراو به سه که وه درابوو به
سه ر که ره که دا. پی له گیرفانیکی تی ره که و دهسته کانیشی
له گیرفانه که ی نه و به ری. ته تو، بو قایمه کاری ده سر یکیشی
به ستبوو به ده می کچه وه. مه هسو لتان چوو بو یارمه تیکردنی
ته تو و، کچه که یان داگرت. کچه له وه نه چوو بچوو کتر بو ته وه.
نهک هه ر به نه دام، نه توت به ناوه زیش.

ته تو ده سر په که ی له سه ر ده می لابر د و لی گه را. چاوه کانی
سه وقی په ری شانتر خولیا ی نه کرد. لیوی وشک و قزی درکی
بیابان. له چکه که ی له ده ور ملی نا لا بوو. له بری گشت شت
خوفی پی بوو. بهس سهیری نه کرد. به خاموشی سهیری
نه کرد. نه توت هیچ گله ییه کی نییه. نادعلی وتی بیکه نه وه.
ته تو ده ست و پی کچه ی کرده وه. سه وقی نه جوو لا و له
داره تی خو ی دا مایه وه. دانیشتوو. مه هسو لتان بن بالی گرت و
هه لیساند. سه وقی دهستی گرت به کو له که که وه و خو ی به
پیوه راگرت. ته تو وتی:

— ل ل ل ه ناو چ چ چ ا لیک د د دوزیمه وه خ خ خ ا ا
ان. ن ن نهی نه و و ویست ب ب بی! ب ب ب به سد تمه وه و هی

۴۴
که لیسدهر
به رگت ده ووه ۱۳۹۰

هید هی نام.

نادعلی هیچی نهوت. سهیری سهوقی نه کرد. سهوقی دهستی له کوئه که داره که بهردا. خوئی حهوا دا و یه کسه راسه به رهو نادعلی چوو و سهری خسته به سهه پییدا. نادعلی هه لسا. سهوقی قچه کانی کوپی خالوئی بهرنه دا و قوو په قوو کوه ته گریان. گریانی په نگ خواروو. شان کانی هه لئه ته کا. دایکی و ته تو، سهیری نادعلی یان نه کرد. سهوقی زه لیل و دامو پارایه وه:

— نازام بکه خالوئا گیان! نازام بکه بیه به قوربانته. نازام بکه! سویندته نه دهه به جهوانیته، نازام بکه. لیره شه نه گهر رامبگری خوئم ده رمانخوارد نه که م.

نادعلی هه ر وا بیده نگ بوو. نیگی دایکی و ته تو نیشته بوویه سهری. سهه رنه جام نادعلی سهیری دایکی کرد و به شیویه کی پچر پچر وتی:

— شتیکی بجه ته ک و لیی گه ری با بروات. خه رچی ری گه شه به سه ته به لوئی له چکه که یه وه و لیی گه ری با بروات! نه مهی وت و چوه ناو ژوره که. سهوقی هه ر وا رامبوو. نازادی! نازاد بوو! به لام نایه دیسانه وه شه نه یویسته نازاد بی؟ نه وه ناره زووئی نه بوو، به لام نیسته کانی که نه مهی پی درابوو، دیسانه وه شه نه یویسته؟

مسو گهر نه یویسته. به لام نه وهی نه وه نه یویسته هه ر لیره بوو، لیره! شوین نه توانی چ په یوه نندیه کی به م ویسته به ده سه ته هاتوو وه هه بی؟ نیتر چی؟ کانی که بزانی نازادی، نایه دیسانه وه شه له و ویسته دووری؟ نازادی مه گهر شه که که هه تا دهستی لی نه دهی ناتوانی باوه ری پی بکهی؟ چهنده ساکار و چهنده شه دژوار!

وترا بوو: نازادی بکه. نه گهر وابوو، رویشته نیتر بو؟ نازاد بوون مه گهر واتای نه وه نییه که نینسان، که سهوقی، نه گهر

حەز بکا بتوانی نەپروات؟ بپروات یان نەپروات! ئازادە ئیتر. ئەهی
 بۆ ئەبئی بپروات لە کاتیکا ئەتوانی نەشپروات؟ ئایە سەوقی
 ئەوەندە هۆشی لە سەر خۆی بوو کە بتوانی بیر بکاتەوه؟
 یان، ئەگەر بیری لیکردبۆوه، ئایە بیری لە هەموو لایەنە
 نەینیهکانی داواکەمی خۆی کردبۆوه؟ بۆچی نا. پئی ئەچووو بیری
 لی نەکردبیتەوه. بۆیەش بوو لە یەک ساتدا ئەژنۆکانی سەست
 بوون. لیکەوتن. تاویک لە بۆشایی خەیاڵی خۆیدا سەرگەردان
 بوو. بۆشایی!

لە شەپری دوو بەراند، ئەگەر یەکیان جی خالی بکات،
 ئەوی هیرشکەر پڕ بەپری هەموو هیزی بە بۆشاییدا ئەپروات.
 سەوقی لە بۆشاییدا ئەرۆیشت. نادەلی جیخالی پئیدابوو.
 سەوقی چۆکی شکابوو، بەچۆکا هاتبوو. ئەمە بوو کە ئازادیی
 بۆ ئەو، لەم بیئە و بەرەبەدا، جگە لە رۆیشتن واتایەکی دیکە
 نەبوو. رۆیشتن. لەو سەرۆبەندەدا، مانەوه، بە مانای خۆ بە
 دەستەوهدان بوو، ئەبوا بپروات. بۆ سەر و شاخی خۆی دیواریکی
 کەمی ئەبوا دروست بکردایەت. سەر دانەواندن لە بەرامبەر
 کۆلەداندا، خۆی جۆریک کۆلەدان بوو. لە قەلایەکی تر ئەبوا یە
 بگەرپایەت. ئەبوا دیواریکی هەبئی تا بتوانی شاخی تی بکوئی.
 شاخ لە وێرانیەکی. ئەوەتا ژیان ئەوه بوو. قەلای بە قەلای. ئەم
 رپیە ئەبئی بباتە مەنزل! نان و قەیماخ ئامادە. پارەمی رپیگەش.
 دەرگا کراوه و رپیگە درێژ. سەوقی ئەبوا هەلئسی. هەلئسا.
 مەهسوولتەن دەرگای بە دوادا داخست و گەرپایەوه. نادەلی لە
 پشنت پەنجەرەکە وەستابوو سەیری ئەکرد. دیاربوو سەیری
 رۆیشتنەکی سەوقی کردبوو. مەهسوولتەن چوووه ناو هۆدەکە.
 تەتۆ لای نادەلی وەستابوو. جەرگی مەرپیک لە ناو دەستی
 بوو و ئەپارپایەوه. نادەلی وەلامی شوانەکی نەئەدایەوه.
 تەتۆ رووی لە مەهسوولتەن کرد:

— بی بی ... بی بی ... ئ ئ ئ م ج ج ج جەرگە بای ک

ک کردووہ... سد سد سہیرکہ پ پ پ ہزہکان خ خ خ خ خریکن
ت ت تیا ئچن ئہبی ب ب ب بیریک ب ب ب کیہنہوہ.

نادعہلی چۆخہی لہ بہر کرد و لہ ژوورہکہ چووہ دہرہوہ.
تہتۆش بہ دواى دا دہرکہوت. جہرگہ ئاوساو و پەئە لیداروہکہ
ہەر وا لہ ناو دەستیا بوو. نادعہلی لہ پلیکانہکان چووہ
خوارہوہ. شوان و مہسولتانیش بہ دواى دا. نادعہلی چوو
بہرہو دہرگای حموشہ. شوانہکہ بہری پیگرت و پاراپہوہ.
نادعہلی دانہوییہوہ پاژنہی گیوہکانی ہەلبکیئشى. شوانہ،
تپڑہی لہ سہر کەرہکہ خستہ خوارہوہ و دوو مہری لہ
گیرفانہکانی کیئشایہ دہرہوہ. مہرہ مردووہکان سہریان پیوہ
بوو، بہلام ورگیان ہەلدراوو، تہتۆ ورگی درپووون بو ئہوہی
جگہرہکان دہربکیئشى. نادعہلی گرت و جاریکی تر لی پاراپہوہ:
— خ خ خ خان! م م مہرہکان ئ ئ ئ ئ ئمہرن! ک ک ک
اریک ب ب بکہ!...

نادعہلی شاقہلی چۆخہکہی لہ دەستی شوانہ دہرکیئشا
و لہ دہرگاکہ چووہ دہرہوہ. مہسولتانی بہدیار مہری مردووہوہ
واق مابوو. بہلام تہتۆ بہ پارانہوہ بہ دواى نادعہلی دا پڑیشت.
نادعہلی لہ پردہرووخاو پەریہوہ و بہرہو بیابان بوویہوہ. ہەر
کەس نہزانی وای بو ئہچی بہ دواى سہوقی دا پڑیشت. بہلام
وا نہبوو. نادعہلی ئہرپڑیشت بہ بی ئہوہی خۆشى بزانی بو
کوئ ئہچی.

دہمیکی دی، تہتۆ گہرپاہوہ مالئہوہ. لہ لیواری
بہرہہیوانہکہ دانیشت و خامۆش بوو. جیگہی قسہ نہبوو.
مہسولتانی، لہ سہر سہری مہرہکان چۆکی دادابوو. ماتہمین!

بهندی سییهم

ئەمەش بوو بە کار، ماھدەرۆیش؟ ئەمەش بوو بە پوژگار؟
بزانە بووی بە چی، پیاو! بزانە بووی بە چی؟ چ زوو ماھدەرۆیش،
چ زوو؟ پێشتریش هیچی وا نەبووی؛ بەلام واش نەبووی! بئمايە
بووی، بەلام بئناپروو نەبووی. لەو بئمايەییەدا، ئابروویەکت
هەر هەبوو. پێز و ئابروویەکت کە شالە سەوزەکەت لە لای
جووتیار و شوانی دەشتەکی پێکی هینابوو. ئەمە سەرەتای
کارە هیشتا. راوەستە و ببینە بەیانی چیت بە سەر دئ!

چۆن بوو بەو جوۆرە تووش بووی ماھدەرۆیش؟ هیچ بیرت
لیکردۆتەوه؟ گەدایی! لەو کەوشەنە بئ سنوورە ئازادی
دابڕایت و سەرت نایە پێی کئ و کامەکەس، دەرۆیش! بە
سەوزی و پەسکاو لە خۆتدا بوویت. دەشتەکانت بئسنوو
بوون. ماینەکەت لە چاوی جووتیاردا بەرەکەتی پێوهبوو.
دەست و بازووی درۆینەوان بە ودمی گەرمت بەهێز ئەبوو.
لە سەر هەموو سفەرەیک شوینیکت هەبوو. بەشی
تۆ لە هەر کیلەیهکی کەموون و گەنەدا -جووتیارێک و
مشتیک- پارێزراو بوو. دەسمايەت ئەو یاھوو یاھەقە بوو لە
دڵەوه هەلت ئەکیشا. ئەو دەنگە گەرما، ئەو پیاھەلدان و
ستایشە ئەتخویند. نیگاری پینج تەن کە ئەتگەرپان. نیگاریک
بە سینگتەوه، بە بەرگیکی تۆری سەوزەوه. دەنگت گەرم و

سه‌روروت خوْش بوو. میهرت له دلی ئهم و ئه‌ودا بوو. له زینی ماینه‌کهت، له بن ههر دیواریک، له بهر ده‌رگای ههر مائیک دابه‌زیابه‌تی، له سه‌ر ههر سفره‌یه‌ک دابنیشتایه‌تی؛ ئه‌وی گوندی تو بوو؛ مال مالت بوو و سفره سفره‌ی تو بوو ده‌رویش! جگه له سی سال ته‌من، ئیتر چیت هه‌بوو؟ ئازادی و هه‌ژاری. ئیسته‌ش له ناو ددانه‌کانی ته‌له‌یه‌کی ئاسنین‌دا گیرت کردوو، ئه‌ی مه‌لی زیره‌ک! ئهم داوه‌ت چوون بوو نرایه‌وه؟ نه‌داریت به‌رچاو و پرزگاریت دو‌پراوه. فریو. کو‌تریک، هومایه‌ک که توو نرخت نه‌زانی، وا هه‌لاتوووه. له شه‌قه‌ی بالی داوه و رویشتوووه. نرخی ئازاد بوونت نه‌بوو، ده‌رویش. به‌های لومه‌ی مشه‌خو‌ریت، هه‌مان ئازادیه‌کهت بوو به‌ ده‌سته‌وه.

له‌م جیهانه‌ هیل و هه‌راوه‌دا، که‌م که‌س هه‌یه ئازاد بی. پرزگار بی. که‌س و ناکه‌س گرفتار ده‌رگرفتارن. خه‌لکی ئه‌لیی له تو‌ریکی جالجالو‌که‌ی بی کو‌تایی‌دا وه‌گیر که‌وتوون. ههر ته‌ن به‌ندی ته‌نیکی‌تر. شانه‌کانیان به‌ستراوه. ده‌سته‌کانیان به‌ستراوه. می‌شکیان، زمانیان به‌ستراوه. وه‌ک سه‌د سه‌اله‌کان، له ناو ئه‌و چو‌اردیواره‌ی که‌ پێیان ناوه‌ته سه‌ر خشتی، سه‌ر له سه‌ر خشتی ئه‌که‌ن، به‌نده‌ی خشتی دیوارن. چما ئه‌وانه‌ش که‌ هه‌موو ته‌مه‌نیان له هه‌لگه‌ران به‌ دیواری ده‌ورو به‌ریان‌دا، پرۆزگار تی ئه‌په‌رینن؛ یه‌خسیری دیواری بلیندترن. چما ئه‌و که‌سانه‌ی تو ئه‌یاناسی له سه‌ر قاسه‌ی زی‌په‌کانیان، وه‌ک ئه‌ژدیها پۆپکه‌یان داوه؛ یه‌خسیرانی خوینی ناچارانن. چما گرفتارن. گیرۆده‌ترن. یه‌ک له کولانه‌ی خو‌ی، یه‌ک له که‌نوو‌ی خو‌ی. یه‌ک له ده‌شت و یه‌ک له کیلگه‌. یه‌ک له ران و یه‌ک به‌ داره‌ده‌ستی لای رانه‌وه. خانه‌کان به‌ تالان‌کردن و ئه‌وانی دیش به‌ تالان‌چوون. جووتیار به‌ خاکه‌کوونی ئهم خاکه‌، نانی شه‌و و قهرز و ده‌سکی پیمه‌ره‌که‌یه‌وه به‌ستراوه. شوان به‌ شه‌وی درێژ و ئه‌ستیره‌وه. چێوار به‌ پێست و خو‌ریه‌وه. ورده‌واله‌فروش

به هه مووانه وه. به هه ر لایهك. به هه زار لاه. هه موو به هه مووانه وه. وه كوو درك و دهوهن و دار و گوڵ و قارچك به عهرز و هه تاو و هه واوه به ستراون.

تۆپكى چنراوى تىكچرژاوه ئەم ژيانه، دهرويش!

به لام تۆ به چى و به كيوه به سترಾಯى؟ دىلى چى بووى جگه له رزگارىيى خوۆت، جگه له ماینه كهت كه رى نوینت بوو بوۆ نازادى فراوانتر؟ دهسمایهت چى بوو، دهرويش؟ رزگارىيه كهت! به تاآن چوو ئەو دهسمایه و جىگهى خوۆ دا به به خسىرى. دىلى بى ناو و بى نىشانى تۆ. قهراخ ناو و رهشمهى ماین به لقهوه، زۆرىك نابا له بىرت بچىته وه! بوويت به نوكره، ماهدهرويش. نوكره بى مز. رىزت نه ماوه. رىزت له قومارىكى ناپىروژدا دوۆراندوه. هه وسارت له مله. لای ناوه كه هه لوه سته بكه و تى بىروانه. بزنىكى كه لوه له مل. سهىرى خوۆت بكه ماهدهرويش. يالت چه ماوه ته وه. چه ند زوو! چاوهكانت ته مى لى نىشتوه. دهستت ئىتر نازاد نىن. به لام تۆ ئەترسى پىاو! له م پوا له تهى خوۆت ئەترسى. له بهرى هه لى. له خوۆت هه لى. سه رشووى و شكست. ئەمهيه «تۆ»، سه رجه مى تۆ. تىك شكاه!

«وايه، وايه. نافه كيان له بهرچاوى ئەم خه لكه دا برى!»

باوانى شىروۆ! له گه ل خوۆ ئەمهى بوۆ هىناى. ماندوو. ماندوو دهرويش. چارپسى. پىشىلكرಾಯى. تۆ له تۆ وه رگىراوه. تۆ قاپوورى خوۆتى. قالاى بى مايه. بويه شه قاچهكانت، به بى ويستى تۆ بوۆ تارىكخانه كهى "سه نه ما" ت ئەبات. تالىي دهمت، ئەفسونى گىانت به ره وه ئەو تارىكخانه پر له دووكه ل و گه پ و دووه رات ئەكشى. تۆ دوۆراوى ماهدهرويش. به لام له م ناوه دا كى براوهيه؟ تۆ نازانى. خه نىمى خوۆت نانايسى. ئەبى نه شى ناسى. خوۆ تۆ له ناو تان و پوى ژيان دا نه بوويت! خه نىم له كووى بوو، گه داى بىبانگه ر؟ له تۆ دا سه ره رپاى هه موو كه موكووپىيه كان

بههره‌یک به ئەمانەت دانرابوو و تۆ لیی خافل بووی. نەتناسی و هەڵات، فیز و دەعیەت تیدا نەبوو. بەرچاو تەنگی و بەخیلیت کەم بوو. قینت پووێ لە گورگی بیابان بوو. گەدای نان بووی بەلام دیلی نان نەبوویت. لە دەروونتدا بپروات بە شتیکی هەبوو. نالەهی یاهووت ئەکیشتا. بەلام دەرویش، مەل هەلفری و تۆ گیرۆدەهی کەین و بەینی پەیوندییە خاکیه‌کان. نرخێ قەلەندەریی خۆت ئەزانی، ئەهی ماھدەرۆیش؟ گیرۆدەهی داوی خاکی. بەلام تۆ خاکی نیت ماھدەرۆیش. نانی خۆت بە یاریدەهی ئاسمان لە زەمینەکان وەرئەگرت و تۆ ئەپەرپۆت.

ئاگات لە چەم و خەمی کیلان و چاندن و گەنم و ئاش و تەنوور نەبوو. نانی تۆ، نانی هەمووان بوو. ئیتر لە قەراخی ژیاندا پەوان نیت. درێخ! لە بەرزایی گەردەکان، لە بەراییی ئیوارانی سەرە خۆشی نەیشاپووردا بە سواری ماینی لە میژنەت پۆینە ناکەیت. پۆت ناکەوێتە پێرەوی ژیان. بزانی یان نەزانی؛ باوەرپیکەهی و باوەرپنەکەهی، تۆ کەوتوویتەتە ناو قوولایی بەند و پەیوەندەکانەوه. ئیستەش ئەگەر دەست و پۆت نەشکاوان، ئەم دەست و پۆت یاریدەت ئەگەر ئەدەن، خۆت کۆکەرەوه و رابە. لە عەرز دراوی تۆ، هەلسە سەر پۆ! ئەم بەند بەندە تەون لە تەونی ژیانە. چاوەکانی خۆت هەلبەرە.

— پەریشانی دەرویش؟! لە سەر سفەرەیان دەریانکردوویت؟
بەبیستنی دەنگ، ماھدەرۆیش وەستا و سەری هەلینا.
قەدیر بوو. لای دیوارەکە وەستاوو و ددانە سپی و پیکەکانی لە پەشاییدا ئەبریسکانەوه. ماھدەرۆیش خۆی کرد بە کەر و نەبیس و بە بۆ وەلام رێگەهی خۆی گرت. قەدیر نەهی خستەخۆی.
پشتی لە دیوارەکە کردەوه و کەوتە داوی:

— تاجەلیم بینی بەدار و چراوه لە مال هاتە دەره‌وه و بەره و دەشت چوو. بەره‌و خەرمان! چی بووه مەگەر؟
ماھدەرۆیش ئاوری لە قەدیر دایه‌وه و وتی:

— له كۆلّم بەرەو مەشەدى قەدىر. لىمگەرى. بۆ ئەوئەندە
سەر ئەخەيتە سەرم؟

قەدىر وتى:

— چەندە خۆت دۆراندوو سەيد؟ ئەترسى يەك دوو
سيخوپ له ژىر كلاًو كەم خۆيان داشاردبى و هەوالەكە بىن بۆ
ئاغەت كە تۆ خەرىكى لەگەل من قسە ئەكەى؟

— مەسەلەى سيخوپ نىيە، مەشەدى قەدىر. خۆم تاقەتى
گفت و گەپم نىيە.

— دەم خۆش برام. منىش وەكوو تۆم. ئىستە كە
دەرکەوتوویت، خەياللى كویت هەيە؟ شىرۆت خۆ ناردەو بۆ
مالئەو! خۆشت ديارە ئەچى بۆ مالى «سەنەما»؟

— نە برام، حەزىم نىيە. ئەمەوى بچمەو بۆ مالى خۆم
و بخەوم.

— ئەزانم ناخى دلت حەزى لىيە و بۆ مالى سەنەمات
پائەكىشى، دەرۆيش. ئىتر بۆچى له منى ئەشارىتەو.

— نە، مەشەدى قەدىر، حەز ناكەم بىم. خەلكى زۆر
لىيە، هەست بە غەرىبى ئەكەم.

— غەرىبى ناكەى زىرەك! خۆت له چاوان ئەشارىيەو.

خۆت پىت وایە تاوانت كردوو، كە بوويت بە گەدەى بەردەرگای
بابقولى بوندار. بەلام سووچى تۆ چىيە؟ هەر چى چۆن بى
پسقى و پۆزى هەر كەسە و بە شوپىنكەو بەندە. تۆيش برپارە
له سفرەكەى بابقولى بوندار پاروویەكت بەركەوئ. ئەمە چ
عەيىكى تىدايە؟

ماهدەرۆيش وتى:

— ئەى ئىتر ئەلىي چى؟ خۆت خۆ زمان نەزان نیت! واديارە
پسقى ئىمە و له دەرگانەى ئەودا.

— بەلام خەلكى حەزىان له بابقولى بوندار نىيە، ئەزانى
خۆ؟ دلىان لىي خۆش نىيە. هەر چەند بە راي من كابرایەكى

خېرخوازيشه!

— خەريكى مەتەلۆك ئەلئى، مەشەدى قەدىر؟

— نە بە جەدت! مەگەر تۆ خۆت پېت وانىيە؟ ئەگەر
خېرخواز نەبوايە خۆ پەناي بە تۆ نەئەدا؟ تۆش و ژنەكەشتى بە
جارېك نەئەخستە سەر كار! واتە كاتېكە تۆش و ژنەكەشتى
خستۆتە ژېر بالئى خۆيەوہ ديارە خېرى خەلكى ئەوئ.

ماهدەروپېش وتى:

— راستى مەشەدى قەدىر پاش ئەوہى وشترەكانت فرۆشتن،
چۆنە هېشتاش لە قەلاچيمەن ماويتەوہ؟

لە تاريكى شەودا، قەدىر زيرەكانە لە نيوروخى
ماهدەروپېشى روانى و وتى:

— ئەى زەنگ! ديت خەريكى سيخورى بۆ بابقولى بۆندار
ئەكەى! بووى بە سەگىكى بە وەفا بۆى!

— نا، بە جەددم. نەء. من بۆ دلئى خۆم پرسىم. بە جەددم
قەسەم بە راستمە.

قەدىر تاويك بېدەنگ بوو و پاشان وتى:

— من وشترەكانم نەفرۆشتووہ سەيدىگان. باوكم
ئەوانەى فرۆشتووہ. راستت ئەوئ وشترەكانيان بە دەم و
زمان لە دەستمان دەرھيئا. خۆشت يەكېك لە دەلالەكانى
بووى. بەلام من هېشتاش وشترەكانم نەفرۆشتووہ باوكم
فرۆشتوونى و ئەويش ئاوەزى لە سەر جيئى خۆى نييە. ئەزانى
خۆ، ديوانەيەكى بئى ئازارە. ئىستەش هەموو بېر و هۆشى بە
پاگرتنى ئەو چەند قەرانبە خەريكە كە چوزانم لە حەوت كون
شاردووہتەوہ! براكەم، عەباسجان ييش كە بار و پۆژى پرونە.
بە دواى كەرى مردوودا ئەگەرئى نالئى بكات. مشتېك پارەى
پئى بگا، جا لە ھەر كوپۆہ بئى. بەس لە بېرى خۆيدايەتى،
پارەكە ھەلبگرئى و بچئى بۆ مەشھەد. بە چوار پۆژ بيدات
بە عارەق و فايووون سوارى و خانمبازى. لە ھەموو لايەكيش

٤٥٢
كەلىسەدەر
بەرگەت ١٩٩٥

قاوی داخستووہ لہ مہ شہد ژنی ہئیہ۔ بہ لّام ژنی لہ کوئی بوو؟ من ئەزانم لہ کوئی کار و ناسالارییہ کەدی، کاتی کە هیشتا و شترەکان لہ برەو نہ کەوتبوون، عەباسجان کچی دا لانداری کەدی کاروانسەرای بی بن کرد و پاشانیش ناچار بوو ناوی خوئی لہ سەر دا بنی. ئیستەش بە بیانووئی ئەو کچەوہ تاو نہ تاو فرکە ئەکا و ئەچی بۆ مەشەد. منیش باسی چی بۆ تۆ ئەکەم؟! نازانم چۆن بوو! دەی ماہدەرۆیش، تۆ بلی. بیستوو مە بابقولی بوندار ئەیەوئی کچی عەلی ئەکبەری حاجی پەسەند بۆ کورە گەورە کەدی، ئەسلان بخوازی؟ ئەری، ئەمە راستە؟

ماہدەرۆیش وتی:

– منیش بیستوو مە. بە لّام هیشتا دیار نییە. خوا ئەیزانی. من بە تەواوی ئاگام لی نییە.

– باشە ئیتر! ئەیەوئی بیی بە خواوەنی قەلاتی خوینالییش، ئەری؟ قەلاچیمەنی پی کەمە! ئەوەندەیی خوئی ئاو و زەوی هەییە، ئەوا هەییەتی. مەززا و ئاوی خانیشی دەسبە سەرا گرتوو و ئەوا هەموو قەلاچیمەن وەکوو ئەنگوستیلە لہ ئەنگوستی دا ئەسورپی. کی ئەتوانی قسە لہ بان قسەیی بکات؟ ئەوە تا بوو بە کوپخاش. لەوہ باشتر هەر نابی. پشتی داوہ بە کیوہوہ. ئەرباب ئالاجاقی لہ مل ئەستورەکانی سەبزوہارە. کەسی کە پشتیوانیکی وەهای هەبی ئەتوانی خوینی هەموو کەس بکاتە شووشەوہ. سەیر ئەکەیی سەید؟ هەموو شتی ک چۆن بە پەتی ک بەستراوہ بە یەکەوہ. تۆیش ئیستاکە لہ سەریکی ئەم پەتە گری دراوی. تۆش پشتت کیوہ و خۆت ئاگات لی نییە چۆن بەستراوی بە کلکی ئەم پەتەوہ! ئەوەندەت نەزانی بووی بە گزیری بابقولی بوندار! دنیات چۆن دیوہ؟ بەو جورەیی ئەو

خشتەکانی یەکەمی داناوہ تا پینج سالی تر ئاو و زەوی یەکانی ئالاجاقیش لہ چنگی دەرئەھینی و ئەبی بە ئاغای هەمووان. ئەم سی چوار وردەمالیکەش خوئی لہ بەردا راناگرن. کاریکی نییە.

چوارچار کارپزه که دۆلەساو ناکا. که وا بوو ئاو ناگاته زهویوزاری وردهمالیکهکان و دان ئەسووتی. چوار جار وابکات وردهمالیک ناچار ئەبێ ئەو چۆره ئاوه بهو نرخه ی ئەو ئەیقرسینی، بفرۆشیت و ئاواره ببی. ئەمهیه کرۆکی باسهکه سهید گیان. ئاغهکهی تۆ خووی له بزمار ی مائی خه لکیش مات داوه. باشه، تا چی روو بدات. ئەگەر له م دنیا بهدا نهشلهوه رین، لانیکه م با سهیری بکهین. دهرویشهکانی ئیوه پهندیکیان هیه: «دنيا بینین له دنیا خواردن چاکتره.» پهنگه خوشت ههزار جار ئەمهت وتبیت و بیستبیت، وانیه؟

ئەوا هەر دووک -ماهدهرویش و قهدير- له سهر ئاوهکه دانیشتبوون. قهدير مشت مشت ئاوی ئەپزانده به رووی خویدا و ماهدهرویشیش سهیری ئەکرد:

— چ بایهکه! دهی بلێ دهرویش له چ خه یالی؟

ماهدهرویش وتی:

— قسه ی ریکوپیک ئەکه ی قهديرخان، بهلام پێ ئەچی دلت زور پر بی. نازانم بهم هه لومه رجه ی بو ت رووی داوه چو ن له گه ل خو ت رێ ئەکه وی؟ له من ئەبیسی پاره یه ک ده سبخه و رێ بکه وه به ره و شار. تۆ کابرایه کی ده ستوپێ سپیله که نیت. ئەتوانی نانی خو ت ده سبخه ی.

— شار!؟ چه نده ساده ی سهید گیان! حه یف ناکه ی؟ ئەم ئاوه په وانه، ئەم شه وه فالایه، ئەم دیوارانه، ئەم سه گه به ره لانه، ئەم وشترانه، من له ناو ئەم شتانه دا گه وه بووم. نزیکه ی سی ساله! ئیره بنه و بارگه ی منه، گوندی باوبا پیرانه. جا بێم نیوه کاره هه موو ئەمانه جی به یلم و بچم بو شار؟ تا ق و تهنها له شار چو ن هه لیکه م؟ چی بکه م؟ مرو ف خو تهنها به نان ناژی. جگه له مانهش، باوکم چی لی بکه م؟ ئەوه تا خانه نشین بووه. په کی که وتوووه. من ئەگەر نه بيم کی پێی رابگات؟ پیره میردی زمان به سراو دیق ئەکات. نۆره ی ئەوه یه

٤٥٤
که لیسدهر
په رگه ت ١٩٩٥

نفرینیشم بکات. تۆ بیت باوکی خۆت بهو نهخۆشیه بهجی
ئههیللی و بۆ خۆت بچی بۆ شار؟

ماهدهرویش به بزههکی تهوساوییهوه وتی:

— من لهم قسانه‌ی تۆ هیچ تیناگهم. قهت باوکی خۆشم
نه‌دیووه. باوک واته چی؟ بهس ناوی ئەزانم. هه‌لبهت دایکیشم
نه‌بووه. به‌لام شتیکی زۆر کهمی ئەوم له بیره. پیره‌ژنیکی
فیدار بوو و بۆ ئەم مال و ئەو مال نانی ئەکرد. جاریکیش
گوايه له سهر ته‌نووره‌که فیی لیدی و ئەکه‌ویته ناو ته‌نووری
گهرم. پاش چه‌ند پۆژیکیش ئەمری. من زۆر کهم ئەوم له
بیره. بیچاره وه‌کوو تۆپه‌لیک گۆشتی سووره‌وه‌کراو له سووچی
دیواره‌که‌دا کهوتبوو و وه‌کوو میشتیک ووزه ووزی ئەکرد. هه‌تا
شه‌ویک، کاتیکه من له خه‌وی هه‌وته‌دا بووم، گیانی ده‌رچوو.
ئهمه به‌یانی دراوسی‌که‌مان وتی. ئەگینا من نه‌مزانیبوو ئەو
مردووه. چونکه مردوو و زیندووی وه‌کوو یه‌ک بوو. پاشانیش
چیرۆکه‌که‌ی درێژه. بهس ئەوه‌نده بلێم که شانسی ئەوم
هه‌بوو، به یاریی جه‌دم ئیمامی هه‌شتهم، خوای گه‌وره تۆزه
ده‌نگیکی پی‌دابووم. ئەمه‌یه که ئەلیم نازانم دایک و باوک
چ جوړه شتیکن و له بهر ئەمه‌ش خۆم ئەخه‌مه جیی تۆ و
ئەلیم روو بکه‌ره شار. چونکه شار هه‌ر چی بی قه‌ره‌بالخه،
پاش مانگ و سالیک مروّف له‌گه‌ل ئەم و ئەو ئاشنا ئەبی؛
ده‌ستی له ناو عه‌ره‌ب و عه‌جه‌دا ئەکریته‌وه و ئەوندهت
نه‌زانی به‌ختت یار بوو ده‌ستت له کاریک گیربوو.

قه‌دیر وتی:

— ودمت هه‌قه ده‌رویش گیان. به‌لام پیی من لی‌ره گیره.

له مریشکیک ئەچم په‌تیان به قاچیه‌وه به‌ستبێ. بۆیه‌شه
به‌رده‌وام به ده‌وری خۆمدا ئەگه‌رم، به ده‌وری ئەم کۆلان و ئەو
که‌لاه‌دا ئەگه‌رپیم. بووم به جووتی کونده‌کان. په‌نگیشه بووم
به خۆیان. کونده‌به‌بوو.

— نهكا عاشق بوویتی، ها؟

قهدير نهی ئهویست خافلگیر کرابی. ههئسا و وتی:

— چی ئهئیی سهید! من خو ئیتر ههژده بیست سالان
نیم، دهورهی من تیپهپویه. ههئسه ئهگهر حمزت لیبی بچین بو
مالی سهنهما خوئ نهشه بکه و پاشانیش برۆپوهه. ههئسه!
ماهدهرویش ههئسا، ئاوی دهستی داتهکاند به سهر
عهرزدا و پرسی:

— تو چی؟

— رهنگه منیش بهستیکم کیشا. بهلام من زیاتر به
ههواي قومار دیم. تو خو حمزت لی نییه، وایه؟
— نه برام گیان، خوا ئهم تاقه کارهم پی رهوا نهبینی.
— ههروایه که ئهئیلی. تا بوئ ئهکرئ قهرهی مهکهوه.
ئهگهر دهستی به دامینت بگا، بهتهمای سهرت مهبه. ههر
چهند ئهم شهوانه کهس له مالی سهنهما بهند نابی. چونکه
زۆربهیان له دهشت، له ناو کیلگه و له سهر خهرمان ئهخهون.
بهلام رهنگه یهک دوانیکی لیبی. ئیستهش ئهچین تا بزاین
چۆن ئهبی.

مالی سهنهما له قوولاییدا بوو. دوو پلیکان ههتا ههوشه
و دوو پلیکانیش له ههوشهوه تا ژوورهوه. قومار له ژوورهکهی ئه
دیوو و، دهرگایهکی نزم، دوو ژوورهکهی ئه بهستهوه بهیهکهوه.
چرای شیره له ژووری یهکهما بهریا کرابوو. میمهکه سهنهما
به روومهتی دریز و وشکهلاتوو، قزی نهرم و له خهنهگیراو بهر
تهوئیلی، لاشهویلکهی دهپهپیو و چاوی قهلهوهوه، لای چراکه
دانیشتبوو و یهکهبهند بهستی شیرهی ئه لکاند.

به گوتهی خهئکی قهلاچیمهن، میمهکه سهنهما «ژنی پاک
و خاوینی پۆژگار» بوو. سههرپای ئهوهی که ماله بچووکهکهی
همیشه پر بوو له مشتهری جۆراوجۆر، بهلام له سهر
بهپهکهی تنها شوین پییهکی خوئلاویش نهئهبینرا. شیریهیهکان

٤٥٦
که لیسدهر
به رگت دهوهه

بۆ پاكشان له لای چرای شیرهوه، ئه‌بوايه گيوه‌كانيان دابكه‌نن و قوماز بازه‌كان بۆ رۆيشتن بۆ ژووره‌كه‌ی پشته‌وه ئه‌بوايه به قه‌راخ دیواره‌كه، ئه‌و شوینیه‌ی به‌رپه‌كه نه‌یگرتبۆوه، تیپه‌رن. سه‌ر و شانيان دانه‌وینن و له‌ كونه‌كه‌وه خۆيان بكه‌ن به‌و دیودا و بچنه‌ تاريك و پوونی ژووره‌كه‌ی تره‌وه.

قومازخانه، براكه‌ی ميمكه سه‌نه‌ما ئه‌یبرد به‌رپۆه. عه‌بدوله‌ ره‌ش. پیاویك به‌ پيشی زبر و برۆی خه‌نجه‌ری، چاوی قاوه‌بیه‌کی ته‌ماوی، لیوی ئه‌ستوور و شین، ته‌وێلی كورت و قزی پڕ. كه‌مدوو و كه‌مبیس و به‌ بروبیانوو و -هه‌ركاته‌ش هه‌زی لی بوايه‌ت- قسه‌ خۆش و نوكته‌زان و نوكته‌بیژ. هه‌میشه له‌ ناو خۆی دا بوو. سه‌ری داخستبوو و سه‌د به‌یه‌ك وه‌لامی گه‌فت و گه‌په‌ بی كۆتاییه‌كه‌ی شه‌وانه‌ی ئه‌دایه‌وه. جگه له‌مه‌ش نه‌ئه‌كرا. چونكه عه‌بدوله‌ ره‌ش ئه‌گه‌ر بیویسته‌یه‌ت خۆی له‌ هه‌ر بابه‌تیك هه‌لقورتنی، ئه‌بوايه به‌رده‌وام وه‌لامی ئه‌م و ئه‌و بداته‌وه و شتیكیش بیسیت. ئه‌وسا ئه‌بوو به‌ هه‌وزیکی بی ئاو كه هه‌موو ده‌مدریژیک سه‌ری پیا بكا و ده‌نگیکی تی بخات و عه‌بدوله‌ ره‌شیش وه‌لامی ده‌نگه‌كه تاویداته‌وه. عه‌بدوله‌ ره‌ش به سه‌ر قومازه‌كه‌وه ئه‌وستا، سه‌یری ده‌ست و كارته‌كانی ئه‌كرد و هه‌موو خولیك لووتیشی ئه‌سپری. كاتی بیكاریش لای دیواره‌كه‌وه، به‌ خواری شانیکي ئه‌نا به دیواره‌كه‌وه و چۆله‌كه ده‌سته‌مۆكه‌ی ئه‌خسته سه‌ر په‌نجه‌ی و یاری له‌گه‌ل ئه‌كرد. ئیسته‌ش له‌و داره‌ته‌دا بوو. چۆله‌كه‌ تریاكیه‌كه‌ی خستبوویه سه‌ر پشتی ده‌ستی و مووچ مووچی بۆ ئه‌كرد. چۆله‌كه‌كه‌ ده‌می ئه‌كرده‌وه و عه‌بدوله‌ ره‌ش نه‌رمه‌ قه‌ندیکی ته‌رپه‌راوی ئه‌خسته نیوان ده‌نووكی چۆله‌كه‌كه‌ و پئنه‌كه‌نی و چاوه‌كانی له‌ خۆشيان ئه‌بریقانه‌وه.

له‌ته‌ بچووكه‌كانی ده‌رگای هه‌وشه‌ پێكا درا. عه‌بدول سه‌ری هه‌له‌ینا و له‌ درزی ده‌رگاكه‌وه سه‌یری ره‌شایی ناو

حەوشەى کرد. ماھدەرۆپیش و قەدیر ھاتن و پێیان نایە ناو
 دەرزانە و ھاتنە ژوورەوہ. ماھدەرۆپیش سلّاوی کرد. بەلّام قەدیر
 ھەلّوہ سستە یەکی کرد و کشایەوہ. عەبدول تێگە یشت قەدیر
 بۆچی کشایەوہ. خالّی قەدیر لە بن چراکەدا پراکشابوو و ئەوہی
 لە نیوان خالّۆژن و قەدیردا ڕووی داوو، عەبدولە ڕەش باشتەر
 ئەیزانی؛ موو بە موو. ئەو ڕووداوە ھەر لێرەوہ، لەم مائەوہ
 سەری ھەلّداوو، نەک ئیستە، سێ یان چوار سالّ پێش.
 خالّی قەدیر لە لای چراکە ھەلّسا و ماھدەرۆپیش لە سەر
 جیگەکەى پراکشا. خالّۆ لای دیوارەکە دانیشت، پالّی دایەوہ
 و نیوہ جگەرە یەکی داگیراند. پیلّوہکانی بە نەشەى شیرە
 قوورس ببوون. نیگای بۆ خوارەوہ بوو. ئەمە، ئیتر بۆی ببوو
 بە خوو. نیگای ھەمیشە بۆ خوارەوہ بوو. بە یەک واتا سەری
 شوۆر ببوو. جار جارە فوویەکی لە ئاگری جگرەکەى ئەکرد کە
 لار داگیرابوو و دیسانەوہ پیلّوہکانی ئەخستەوہ سەر یەک.
 عەبدولە ڕەش سەیری پالّەوان بەلّخی کرد، پاشان لە
 بنەوہ سەیری خالّۆی کرد و چاویکی لە پالّەوان بەلّخی داگرت.
 بەلّخی لای دیوارەکە، نیوکیش پراکشابوو و تەسبیحە دەنک
 درشتە کارەبا یەکەى ئەگەراند. شانێ چەپ و پانیەى سەری
 نابوو بە دیوارەکەوہ، ئانیشکی کردبوو بە کۆلّەکەى بن سەری
 و ئەژنۆی راستی ھەلّینابوو. تەقیلە دەزووہکەى تا ناوچاوی
 ھاتبوو یە خوارەوہ و لە پشت برۆ بلّند و ڕوونەکەى وەستا
 بوو. بزە یەکی تەوساوی بە سەر لێویەوہ بوو. بەلّخی ھیشتا
 گەرفتاری شیرەى تریاک نەببوو، ھەر چەند گیرۆدەى شیرەخانە
 بوو. بیکارییەکانی ئەھینا بۆ مائّی سەنەما. لەوێ رائەکشیا،
 ناسی ئەخستە ژێر زمانى، جار جارە چایەکی ئەخواردەوہ و
 دەربارەى ئەوہى لە قەلّچیمەن و دەوروبەرى ڕووی داوو قسەى
 ئەکرد. زمانى ھەر چەند شیرین و دلّنشین بوو، بەلّام بە بئ
 تەوس و تەشەر نەبوو. مایە یەکی ساتیر و تەوسى تالّ بە

به‌رده‌وامی چاشنی گووته‌کانی بوو. چزووی زمانی جه‌سته‌ی
 یه‌ک یه‌کی خه‌لکی قه‌لاچیمه‌نی گه‌ستبوو. ئه‌مه به‌ده‌سته‌ی
 ئه‌و یان به‌ده‌سته‌ی خه‌لکی تر نه‌بوو. سروشتی به‌لخی و‌ابوو.
 ئه‌و له ریزی ئه‌و پیاوانه بوو هم‌وو ته‌مه‌نیان له گوند و
 ده‌شت ئه‌ژین و هر گیز پیمه‌ره‌ی جووتیاری نانین به‌شانه‌وه.
 یان راستتر وایه بگوتری، خانی واش په‌یدا نابی کار به‌پیاوی
 وه‌کوو به‌لخی بدات. چونکه کارا بوون و مل به‌کوینی، بی زمانی
 و بی‌وه‌ی بوون، ئه‌و ره‌وشتانه‌ن هم‌وو خاوه‌ن کاریک به‌دلته‌ی
 و به‌لخی -هه‌لبه‌ت- له‌و ره‌وشته باشانه بی‌به‌هره بوو! له‌م
 کابرایه‌دا که له به‌ره‌فیش بی به‌هره نه‌بوو، دفره‌یه‌کی شیاو
 شاردرابوو‌یه‌وه. دفره‌یکی ئاویتیه‌ی خودپه‌سه‌ندیی. ئه‌وه‌ی که
 خه‌لکی‌تری زیز ئه‌کرد زۆتر، ئه‌م تایبه‌تمه‌ندییه‌ی ئه‌و بوو.

به‌لخی تال و نه‌گونجاو بوو. چونکه له‌و دوو-سو
 چوارچیویه‌ی بو مروقی قه‌لاچیمه‌ن دیاریی کرابوو، جیاواز
 بوو. بانه‌سته‌کان حزیان لیی نه‌بوو، چونکه ره‌فتاری له‌گه‌ل
 ئه‌وان ناپه‌سند بوو. سه‌ری راست و نیگای تیژی ئازاردەر بوو.
 بنده‌سته‌کان -هه‌لبه‌ت نه له ریزی به‌لخی‌دا- دووره په‌ریزیان
 لی ئه‌کرد، چونکه به‌لخی به‌سووک چاوی لی ئه‌کردن.
 قه‌شمه‌ریی به‌مل‌به‌کوینی و بی‌زمانی و بی‌وه‌ی بوونه‌که‌یان
 ئه‌کرد. گالته‌ی به‌جووتیر بوون و جووتیر خووییه‌که‌یان ئه‌کرد.
 دلی پیان نه‌ئه‌سووتا و زمانی رینموونی کردنی نه‌بوو. به‌س
 سووکایه‌تی پی ئه‌کردن. به‌نیگا، به‌ته‌وس و ته‌شهر و به
 کردار و ره‌فتار. بویه بنده‌سته‌کانیش خویان لی ئه‌پاراست.
 ته‌نها ده‌سته‌یه‌ک له‌گه‌ل به‌لخی نیوانیان هه‌بوو و له‌گه‌لی
 ئه‌گونجان، ئه‌وانیش له‌تیپی خوی بوون. هر چه‌ند نه

شت‌دا، چوون یه‌ک بوون: نه‌بوونی و نه‌داریی. ئه‌وانه‌ی که
 ده‌ستیان له‌کشتو‌کال کورت بوو. که پیمه‌ره‌ی وه‌رزیریان به

شانهوه نه‌بوو. که به‌هیچ شیوه‌یه‌ک به‌کاری راسته‌وخووه، گری نه‌درا‌بوون. ئەو حه‌شاماته‌ی نیوانی مائی خان و زه‌ویوزار پر ئەکه‌نه‌وه، به‌ بی ئەوه‌ی په‌یوه‌ست و په‌یوه‌ندیه‌ک له نیوان خویان و ئەو دوو به‌رده‌ا هه‌ست پی‌بکه‌ن. پالنه‌ و گریگرتیه‌ی رۆژکار.

به‌لام به‌لخی نیمه، نه‌چوو‌بوویه ژیر باری ئەم ورده کارییه‌ش. نه‌شی ئەویست بیکات. له وه‌ری ده‌سکه‌نه‌دا که ره‌شایی و کریکار کاریان ئەدریئی، که‌س نه‌ی دیوو به‌لخی له مووچه‌ی سالاریک نافه‌کی له عه‌رز بخشیئی. به‌س دروینه‌ی ئەکرد. دروینه‌ش رۆژمز بوو. به‌لام به‌لخی دروینه‌ی به‌کاری پیاو ئەزانی و خوئی له باشترین دروینه‌وانه‌کانی قه‌لاچیمه‌ن بوو. جگه‌ له کاری کاتی دره‌وو، تیکه‌ل به‌ کاری کپین و فروشی قاچاخیش ببوو. هه‌ر چه‌ند کاری قاچاخگه‌رییه‌که‌ی به‌نه‌ینی ئەکرد، به‌لام هه‌ر ئاشکرا ببوو و ببوو به‌ رۆژی پوون. بویه‌ بابقولی بوندار هه‌وساری کاره‌که‌ی له ده‌س دهره‌ینابوو و بۆماوه‌یه‌ک خسته‌بوویه زیندانه‌وه و به‌لخی ئەوا به‌ کو‌لاننه‌کانی قه‌لاچیمه‌ن‌دا ئەگه‌را و له به‌ر خو‌یه‌وه ئەی بو‌لاند و به‌ داوی کاریک، پیشه‌یه‌کی تره‌وه بوو. له‌م رۆژانه‌ی داوی‌دا، به‌ بی‌ری‌دا رابردبوو بچی بو‌ مائی که‌لایی خواداد و داوی لی بکات وشتره‌کانی به‌ شه‌ریکی په‌روه‌رده‌ بکات و ده‌مه‌و زستان سه‌ریان بپری. رۆیشته‌بووش. به‌لام له که‌لایی خوادادی بیسته‌بوو بابقولی بوندار ده‌سپیشخه‌ری کردوه و وشتره‌کانی کپیه‌ و نانه‌که‌ی له‌ده‌س دهره‌ینا وه. ئەویش له سووچیک دانیشه‌توو و لیوی خوئی کرۆشته‌بوو.

عه‌بدوله‌ ره‌ش سه‌یری به‌لخی کرد و به‌ ده‌م چاوداگرتنه‌وه ئەماژه‌ی بو‌ دهره‌وه کرد:

— چۆن بوو قه‌دیر نه‌هات؟

به‌لخی نیونینگایه‌کی هاویشه‌ته‌ خالۆ و وتی:

٤٦٠
که‌لیسه‌ده‌ر
به‌رگه‌ت ٢٠٠٩

— چووژانم! ها، ماهدهروپش، قهديرى ئاشنات چوو بو كوي
وا نهگهرايهوه؟

ماهدهروپش توژى له بهرى ههلسا و وتى:
— چى بلييم قوربان؟ لييرهكانى بوو. پيكهوه بووين.
بهلخى ههلسا، دهستى برد بو چوارچيويه دهركاكه،
سهري برده دهرهوه و وتى:
— له كوي خوت شاردوتهوه فلانى؟! ناتهوئى لهوئى بييته
دهرهوه؟

دهنگى قهدير هات:
— هاتم باوه ئيوهش خو قهرزتان به لامهوه نيهه! قهرزاتانم؟
بهلخى سهري كييشاوه ژوورهوه و وتى:
— دهستم وشك بووه له ئيوارهوه! وهه لانيكهم پاسوورپك
بكهين با بتوانين بچين بخواين! نهو شهوهى كه مروف هيچ
ناكات خهويشى لى ناكهوي.

عهبدوله رهش وتى:
— ئەمسال له سهر دوړانه ههزاره! له سهرهتاي سالهوه
نهمديوه يهكجاريش بردبيتيهوه. شانسى وا له برجى جيقنه.
ماهدهروپش، چهزى لهوه بوو خوئى تيكل بكات، وتى:
— ئەگه كهسيكيش له قوماردا پاشكهوت، زور دژواره
بگاتهوه و پيش بكهويتهوه. قومار وهكوو كاروانى وشتره،
ئهگهر توانيت ههميشه له پيش كاروانهوه برپويت، نهوا
پويشتوووت و لهپيشى؛ بهلام ئەگهه يهك دوو بنه دواكهوتى،
تا به كاروانهكه بگهيتهوه، ئەبى ده وچان به تهنها برپويت.
— ئافهريه له ئاغا سهيد؛ ئاغا سهيديش لهم كارانهدا
سهر رپشتهى باشى ههيه. وايه؟

ئهمه پالوان بهلخى وتى و بهنهرمى پيكهنى. عهبدوله
رهش به راوهشاندى سهر بوئى سهندهوه و ميكه سهنهما به
دهنگيكي وهكوو جووكه جووكي چولهكه وتى:

— بۆ سهرپرشتهى نهبى؟ مهگهر ئهو مرؤف نيهه! يان له
ناو مرؤفدا نهژياوه كه سهرپرشتهى نهبى؟
بهئخى وتى:

— ههر ئهمه ئهئيم منيش! ئهگهر وانهبوايه خوؤ خوؤ
لهبهرى بهرى كاروانهوه ههئنه ئههات! خوؤتان مهگهر چاوتان
نيهه بينن چوون وهكوو تانجى رۆزى چل جار جووتهى ئهخست
و ئهچوو بۆ مالى كهلايى خواداد بۆ ئهوهى مامهلهكه جوور
بكات؟! ئهم سهديه له خودى بابقولى بوندار زياتر ههولئى ئهئا
تا وشترهكان له دهس ئهو ديوانهى خوا دهربهئىنى! پيى وا بوو
بابقولى بوندار كيىر يهكيىك له وشترهكان ئهئا بهدهستى
ئهوهوه ببيرى... لائىلاهه ئيلهئلا!
ميمكه سهنهما وتى:

— توؤ ديسانهوه لهغاوت له دهمت دهرهئنا بهئخى؟ ئهم
سهيدى ئالى رهسوولله چ تاوانىكى كردووه؟ ئهم بهندهى خواش
وهكوو ههموو بهندهيهكىتر به دواى رسقى خوؤدا ئهگهري!
ئهگهر توؤ وشترهكانى كهلايى خودادات بكرپايهت چوار دانه
پينچ قهرانيت ئهخسته ناو مشتى كه خورشتيىك ساز بكات و
لهگهئ ژنهكهى بيخوا؟ نهت ئهخست ئيترا! ئهى بوچى ئهوهنده
تهوس و تهشهرى لئى ئهدهى ئهو بيچارهيه؟
بهئخى وتى:

— من له ئيوه ئهپرسم. بوچى بابقولى بوندار لهم قهلاته،
ئهم ههمووه خهئكهى نهديوه و چوووه كابرايهكى غهوارهى
هيناهه و كردويهتى به پاكارى خوؤ؟ مهگهر لهم قهلاته پياو
قات بووه؟ بوچى؟ له بهر ئهوهى سهر له كارهكانى ئهو و خهئكى
قهلاچيمهن دهرنهئىنى. سهيركه كيى به دهوروبهرى خوويهوه
راگرتووه! يهكيان ماهدرويش، يهكيان ژنهكهى ماهدرويش،
يهك قوربان بهلووچ، يهكيش مووساى تهنكهى كه ئهويش
خهئكى ئيره نيهه. يهكيش ژنهكهى خوؤ كه ئهويش نازانم له

دووړه گه کانی کوږی، به دوو کورپه که یه وه. کورپه گه وره که ی که له و زیره ک و زو له کانه ی پړو زگار، شه یداش خو...

— لیره له مائی من به خه لکدا هه لمه لئ گودرز خان!
سه نه ما بو ته وهی قسه که ی خو ی باش له گودرز ی به لخی بگه یه نی، سهره وشک و بی تووک و بچوو که که ی له سهر بالنجه که به رز کرده، چاوی بریبه ناوچاوی به لخی و لیوی خواره وهی به ددان گه ست. به لام به لخی گو ی نه دایه و وتی:

— من خو ترسم له که س نیه. هر که س نه یه وئ هه و اله که ی بیات بو با بقولی بوندار، با زوتر بیات. تویش می که سه نه ما چا و برو ی با بقولی بوندارت خوش ناوئ. من نه زانم. له بهر کرین و فروشی نه و تریاکه ی له گه ل بوندار هه ته، نه ته وئ ناگات له خوت بی. به لام له خو وه نه ترسی. چونکه نه و به هیوا ی که سانی وه کوو تو خو ی خستو ته ناو کاری قاچاخ وه. پیویستی پیتانه. سهیری سهر و قه پوزی مه که. نه گهر نیوه مانان نه بن نه و تریاکه که ی به کی بفروشی؟!
سه نه ما وتی:

— توش براگیان دلّت بو خوت بووه به که باب!
— نه ی نه ته وئ بو کی بی به که باب؟ بو بوندار؟
می که سه نه ما هیچی نه وت. عه بدوله رهش سهر و سینهی بهرز کرده وه وتی:

— بیبرنه وه باب نه یوه ش. بیبرنه وه!
قه دیر هات. دانه وییه وه، پیی نایه ژووره وه و به بی نه وه ی سهیری خالو ی بکات، سلأوی کرد و یه کپراست چوو بو ژووره که ی تر. به لخی ناجسنانه پی که نی و له ژیر چاوه وه سهیری کی خالو ی کرد. خالو سیگار ه که ی کوژانده وه و خو ی کو کرده وه و هه لسا. عه بدوله رهش وتی:
— نه مشه و که سی لی نیه، قه دیر.

ئالان، تا وشترهكان له بهر بى ئازووقه يى تيا نه چوون، له كوئيان بكاتمهوه. ئىستەش به چەن گەلای پشت سوورهوه كه به زور له چنگى پيره مېردى دهرهينا، له بن شه قامى مه شههددا خهريكى خانم بازيبه و لای زابوليهكان شيره نه كيشى. قهدير وه لامهكهى به لى تهاو كرد و به ماهدهرويشى وت:

— دهى سهيد، نه مېنى يان نه روين؟
سهيد پارهى شيرهكهى خسته بن چراكهى سهنهما، ههلسا و وتى:
— نه روين، كات درهنگه.
قهدير ناماده بوو بو رويشتن. پالهوان به لى پى وت:
— پاسوورېكمان نه كرد؟
— نه به خوا. پى ترى لى نيبه و قومارى دوو كهسهش خووش نيبه.
به لى وتى:

— گشتى سووچى نه م خالويه. كارهكان به پچه وانهبه. نه گهر نهو ليره نه بوايهت، تو تىك نه نه چوويت. بابه نهو رووداوه كوون بوو و به سهر چوو. قهبرى باوكى "لالا" بوچى هه موو جارېك خوئى نهو شهوه هه لئه دهنهوه و تازهى نه كه نهوه؟ جگه له مهش، لالا خو ئيتر ژنى نهو نيبه!
قهدير تهوسهكهى به لى گرت، به لام هه لئه چوو. له دهرگاكه چووه دهرهوه و وتى:

— چهند پيت خوشه شهكر بخو!
له كوئان، ماهدهرويش له قهدير جيا بوويهوه و به رهو مالهوه بوويهوه. به لام قهدير ههرا و له كوئان بوو. هيج شهويك نهى نه توانى وهكوو نهوانى تر بچيتهوه بو مالهوه. نه م له خه و خه و له م پى به رهو بوون. بايدايهوه بو كوئانى خوارهوه بو نهوهى به لى مالى لالادا تپه پريت. لالا! ناوى لالا،

بۆنى لالا، هېشتاش قەدىرى رانەكېشا. چى بە سەر قەدىر
هېنابوو ئەم ژنە؟

– لەمناوہ ہەر خوولەت دى، ها؟!

شەيدا بوو. ہەر دووک – قەدىر و شەيدا – لای دیواری مالى
لالا، سینهیان تەقى بە سینهی یەكەوہ. خاموش. هېچكامیان
هېچی بو ئەوی تر پى نەبوو. خەدەنگ و مارا! بە لای شانى یەكا
تییەپەرین. شەو خەرىك بوو ئەگەيشتە نیوہ.

به شی پینجام

۴۶۹

که نیدر

به رگه به که ۱۰

بەندى يەكەم

— بېرۆ دەرەوۋە كابراي دەشتەكى! بۇ ئىمە بووى بە مروڤ؟
لە پاش چەندىن پۇژ سەرگەردانى لە كاروانسەراكان،
كۆلآن و شەقامەكانى مەشھەددا، گولمەمەد پىڭاي بىابانى
گرتىبوويە بەر و لەو بايەدا كە سىنەي خاكى ھەئەدايەو،
ئەھات. سەرى لە ئەستۆي خىبىوو و لە "بادى" گەپرا بوو بۇ
خۆي بىروات.

بە پىچەوانەي بۇچوونى گولمەمەد كەس ھەسابى
بۇ نەكردبوو. سەرى بە ھەر شوپىنىكا كىردبوو، دەستىان
نابوو لە پوويەو. ئىستە خۆي بەناچار ئەزانى گومان لە
پىشداو ھەريەكانى خۆي بكات. دردۆنگىش بىوو. ئەوھى ئەو لە
مىشكى خۆي پىستبووى و جىجىش چىبىوو، لە پووبەپوو
بوونەو لەگەل پۇژەفدا، بىوويەو بە خورى. گولمەمەد
پىشتر خۆي لەو بە بەرجەستەتر ئەزانى كە نەبىنرى.
ھىشتاش باوېرى نەئەكرد ئەو ھەندە ون و بى بايەخ خۆيا بكات،
ئەو ھەندە ون و بى بايەخ كە خۆيا كىردبوو!

— بېرۆ دەرەوۋە كابراي دەشتەكى! بۇ ئىمە بووى بە مروڤ؟

كە ئىبەدەر

بەرگىن يەكەم

ئەي ئاكام! ئەمە دواین وشە بوو لە گوپى گولمەمەد
دا مابوو. دىنشىن ترين گوتەش بوو. نەك بۇ شىرىنى، بەلكو
بۇ تالى. تەنھا گوتەيەك لە گيانى گولمەمەد چەقىبوو.

شیلەى ھەموو قسەکان. ئەمە راست ماک و کاکلی ھەموو ھاتوچۆکان، گەفتوگۆکان، ھەولدانەکان، ھەئسە و دانیشەکان بوو. بەرەنجامى ھەموو وازییەکان، سەرگەردانیەکان. لە کۆتاییدا چوو بوو بۆ سەردانی براکەى لە زیندان. خانمەمەد. ئەو وتبوو بچۆ بۆ لای عەلى ئەكبەرى حاجى پەسەند و ئەماژە بەو مەرانە بکە لە رانەکەى عەلى ئەكبەرى حاجى پەسەند زیاد ببوو. ئەماژە بەو پۆژانەى خانمەمەد لە پیناوى رڤاندنى ئەو مەرانەدا تیی پەراندبوو و ھیشتاش بەردەوام بوو:

– ناھاوړی و نامەردە ئەو. من لە عەلى ئەكبەرى حاجى پەسەند خوۆش نابم. رۆژیک دیت بەردەکانمان پیکەو ھاوسەنگ بکەین. پوورزاین، باببین. ئیستەش، تۆ ھەر بچۆ بۆ قەلاتی خوونیاڵ، رەنگە تۆزى شەرم و شورورەى بەر چاوى بگرى. برۆ!

کە وا بوو گۆلمحەمەد تیشکىکى ھیواى بەدى کردبوو و بەرەو قەلات وشتى تاو داوو. قەلاتى خوونیاڵ، ئەوا لە بەردەمى بوو. لە پشت تۆزى باو، بالەخانەکەى عەلى ئەكبەرى حاجى پەسەند دیار بوو. لە بن دیوارى بالەخانە، رانەکەى کورپى حاجى پەسەند مۆل دراوو. ئاوگە، قەراخ جوگە و ئەستیر. پاش ئاو خواردنەو، پەز قورس ئەبى و حەزى لە نووستنە. پان خەوتبوو و کورپى گۆلخانەم، شوانەکەى عەلى ئەكبەرى حاجى پەسەندیش، لە سەر بەرزایى قەراخ جوگەکە پراکشابوو. گۆلمحەمەد بە لای رانەکەدا تىپەرى و لە ژىر ھەیوانى بالەخانە، لە پشت دەرگاگە وەستا. لە سەر یالى بادى خوۆ ھەلدايە خوارووە و ئەلقەریزى دەرگاگەى راوہشانە. کورپى گۆلخانەم، پیاویکى وردیلەى تەمەن چل سائە تیژ و چالاک رابوو و ھات بۆ لای گۆلمحەمەد:

– ماندوو نەبى، خان!

گۆلمحەمەد وتى:

- کورپه پوورم ئه‌وئ، عه‌لى‌ئه‌كبه‌ر خان.
 كورپى گول خانم وتى:
 - خان خه‌وتوووه. ماستى نيوه‌رپو قورسى كردوووه و خه‌وتوووه.
 - هه‌ليسيينه!
 - ئاخىر، خه‌وتوووه خان! چوون خه‌به‌رى بكه‌مه‌وه؟
 گولمحه‌مه‌د وتى:
 - مرؤف چوون له‌ خه‌و خه‌به‌ر ئه‌كه‌نه‌وه؟
 كورپى گولخانم نقه‌نقىكى كرد و وتى:
 - ئاخىر... ئاخىر... عه‌لى‌ئه‌كبه‌ر خان خووى ديوى هه‌يه.
 كاتى بگات خووى هه‌لئه‌سى. توش ئه‌گه‌ر برسيتته وه‌ره با توژى
 شيرت بو بدوشم. گوانى هه‌ندى له‌ په‌زه‌كان هيشتاش شيرى
 تيا ماوه. هه‌ر ليره‌ توورايكت بو دروست ئه‌كه‌م، دائه‌نيشيين
 و پيكه‌وه دوو قسه‌ ئه‌كه‌ين تا خان له‌ خه‌و هه‌لئه‌سى.
 گولمحه‌مه‌د، به‌ر له‌وه‌ى وه‌لامى شوانه‌كه‌ى عه‌لى‌ئه‌كبه‌ر
 بداته‌وه، زنجيره‌ى ده‌رگاكه‌ى جاريكى‌تريش كوتا و داخوورپ به
 سه‌ر كورپى گولخانم‌دا.
 - گالته به‌ منال ئه‌كه‌ى مه‌يموون؟ من برسى نيم و توش
 برپوون به‌ له‌ به‌ر چاووم چونكه‌ تاقه‌تى تووم نيه‌ه. ون به‌ ئيتر،
 ئه‌وه‌نده‌ كلكه‌سووتى مه‌كه‌! ون به‌ وتم!
 له‌م مشتووومرپه‌ خيرايه‌دا، پوورى گولمحه‌مه‌د، گولئه‌ندام
 خووى گه‌ياندبووه‌ پشت ده‌رگاكه‌ه. گولئه‌ندام، گه‌وره‌ترين
 خوشكى مه‌ديار و عه‌بدووس و بلقيس. ورده‌ ورده‌ خه‌ريك بوو
 بينايى خووى له‌ ده‌س ئه‌دا و، له‌وه‌ش زياتر چه‌مابووه‌ و سيسى
 هه‌لاتبوو. سه‌ره‌پاي ئه‌مانه‌ش، كه‌له‌په‌قى خووى پاراستبوو.
 سه‌ره‌په‌قيه‌كى په‌سه‌نديده‌ له‌ په‌فتارى‌دا بوو. ئه‌گه‌ر وا
 نه‌بوايه‌ت، ئه‌بوايه‌ سائه‌ها له‌مه‌وبه‌ر مرده‌بايه‌ت. له‌ پوخسارى‌دا
 كه‌ تاوده‌ره‌وه‌ى زمانى چاوه‌كانيشى بوو، سه‌ره‌په‌قيه‌كى نه‌مرچ
 خويايى ئه‌كرد. ئه‌توت ئه‌م ژنه‌ هه‌موو ته‌مه‌نى خووى سه‌رى

کوتاهه به بهرددا. ئه وه نه له وه ژنه گوندییانه بوو که جی پئی
خۆبه دهسته وه دان و مل که چکردن بۆ چاره نووس - به تایبته
له کۆتایی ته مه نیان دا - له هه موو هه ئسو که وتیان دا ئه بینرئ.
گولئهن دام، گوندی نه بوو، ده شته کی بوو، په ره رده ی
سروش تی دژ و تووش بوو. هه موو ته مه نی سهری نه نا بوو یه
سه ر به رمال. قژی کازی وه ی به یان. روخساری چه رمی به ره ه تاو.
ده سته کانی نیووسوتی وشک. لیوه کانی قه راخی چه می شوژاو؛
وا پئی ئه چوو جگه بۆ جنیودان نه کراونه ته وه. ده رگا که ی کرده وه
و چه ند جار برژانگی لیكدان. ئاخ ره که ی خوشکه زا به شان و
باهۆکه ی ناسیه وه. زیز و ره نجاو هی نایه ژووره وه.

گولئهن دام له وانه نه بوو به مه رای ی کردنه وه خو ی مان دوو
بکات. دلگیر بوو له هه موو که لمیشیه کان، به تایبته له
بلقیس و باکی له وه ش نه بوو ئه وه دلگیری به ئاشکرا بکات. به
هه مان ساردی که گولمه مه دی ریگه دا بوو، ده رگا که شی
داخست. ئه م په فته ره له گولمه مه د گران هات؛ به لام
ریگه ی ئه وه ی لی نه گرت چاویکی کرپاران ه له مهیدانی ناو
گوند و ماله کانی ده ورا نه دور، ئاخو و په زی داشتی سه ر له
ناو ئاخو و بکات. هه م نه شی ئه توانی له ناخی دا هه ست به
دریخ و ئه فسوس نه کات. گولئهن دام خوشکه زا که ی به پلیکانه
ته نگه به ره که دا برده سه ر. له دا لانیکی باریکه وه تی په رین و
فه رمووی لی کرد بۆ ژووره وه.

له په نجه ره ی باله خانه که وه، گولمه مه د ئه یتوانی رانه
مو لدراره که ی عه لی ئه کبه ری حاجی په سه ند، کو ری گولخانم،
جوگه ی ناو و سو ئه ی میلاو له ناو ئه سته ره که دا ببینی. هه ر
وه ها سه ر و به چکی شو په بیه که و ئالقه ی سپینداره کانی
ده ور گولاره که، که به هو ی باوه رانه شه کان و شانیان له شانی
یه کدی ئه دا، ته ماشا بکات. ئه م هه مو وه، هه ر چه ند به ده م
باوه لی ل و شیواو خو یایان ئه کرد؛ به لام له جوانیه که یان که م

٤٧٤
که لیسده ر
به رگت ١٤٩٩

نهنه بوويهوه.

با خولى دا و له تى دهرگاكه ي كوتا به ديواره كه دا. گولنه ندام
چووه دهره وه و گولمه مه دى به جى هيشت. له رۆژ روونتر بوو
كه پيريزن تا قه تى ليپرسين و گفتوگو ي نيه. گولمه مه د
دارده سته كه ي نا به ديواره وه و دانيشت. دان له سهر جگهر.
له م ماويه دا زور بى ريزى به گولمه مه د كرابوو. نهمه ش
يه كى دى. هه موو كه س با قسه ي قورى خو ي بكات. نيازه ئيتير.
پياو نه بى دهست بالا نه گرى.

پاش تاويك، كچه كه ي عه لى نه كبه رى حاجى په سه ند،
ته نها منالى پوورزا، سفره ي هينا. جووره يه ك بوو، شهرمن،
كال و تازه پيگه شتوو. خو پاريزى گشت چاويك. نه شووخواز،
به لام نه وه ندهش هه بوو وه لامى پياويكى پى بدريته وه. به بى
نه وه ي سه رى هه لى نى، سفره كه ي له به رده مى گولمه مه د دا
دانا و چووه دهره وه. به رويشتنى نه گولنه ندام به قه ندان و
سينى و پيال ه وه هاته ژووره وه. سيني ه كه ي به پاريزه وه له بن
ديواره كه دانا و خو ي، له سهر پى، گوركانه دانيشت و كه وته
گله يى كردن:

— چون بوو ريت كه وته وه نه م لايه؟ به دواى چى دا نه گه رى؟!
گولمه مه د وتى:

— هه روا، هاتوم هه واليك پيرسم.

گولنه ندام، تينووى ته وس و پلار، بى سله منيه وه وتى:

— هيج كه س له خو وه به و جو ره پى ناخاته مالى كه س.

دل م نه لى شتيك بووه!

— نا هيج نه بووه، نه مويست پوورزا بينم.

گولنه ندام، به بى نه وه ي دهرفه تى نه وه به گولمه مه د

٤٧٥

كه ليه دهر

به رگى به كه م

بدات كه بيري خو ي كو بكاته وه، وتى:

— پوورزام! پوورزام؟! له كه يه وه ئيوه كورى حاجى په سه ند

به پوورزاي خوتان نه زان؟!!

— پوورزای ئیمهیه و ههمیشهش بووه. خزمایهتی خوون
نابی پووره گیان!

— زمانتان زور نهرم بووه! نه، نه بووه پووری گیان. نه گهر
عهلی نه کبهر پوورزای ئیوه بوایه بلقیس نه یکرد به زاوای خوی!
شیرۆش زور له کوره کهی من سه رنه بوو که بهو جوړه قن به
عهرزدا بکوئی و دایکیششت دل بدا به دلی. ههر کهس نه زانی،
پی وای نه بی چل گهنجی یه که یه که، ههر کامه و به هه زار
په زهوه بوون به داواکاری! ناخره که شمان بینی!
دل هه لاندانه وی ژنانه! نهو شته ی نه که ههر گولمه مه د،
به لکوو زور به ی پیاوه کان چارپس نه کا. گولمه مه د له کاتی کا
هه ولی نه دا نهرم بی، وتی:
— من بخه ره لاه پووره گولنه ندام. من له م گفتوو گوویانه
دوورم.

به لام گولنه ندام دهستی هه لنه نه گرت. نه توت به سال و
مانگ به دوا ی نهو دهر فته دا گه پاره و چاوه ری بووه یه کی که له
کلمه شیه کان بینی و نه وه ی له دلی دا که له که بووه، هه مووی
هه لپیژی. په یامه که ی بو داواکاری شیرۆ، بلقیس نار دبووی هوه
و نهو ههر گیز نه ی تان ببوو نه وه له بیر بیاته وه. هه سستی
نه کرد بی پیژی پی کراهه. بریندار بووه. رقی پیری دهرمانی نیه.
بویه گولنه ندام رووتر گله یی زمانی کرد به دپک و به نازار تر
له پیش، نینۆکی له گیانی گولمه مه د وهردا و وتی:

— شیرۆ؟ شیرۆی بالانشین، ناخره که ششی چ نیشانیکی
له باری نا به ناوچاوی که له می شیه کانه وه. ناویانگی دهره ینا!
ههر نه مه ی نه ویست بلقیس. شیاوی نه وه ش بوو. دلی
سه رشو پی نه ویست. پی حه یف بوو که که ی له مالی
پیاویکی به نابروودا نان بخوا! مسوگهر نه بوایه نابروو پیژی
درووست بکات. چ شاکاریک؟! بیستوومه له گه ل گه دایه کی
سه رخرمان هه لاتووه؟! راسته، وانیه؟ نه لین ههر

۴۷۱
که لیسدهر
به رگت ۰۵۹۹۰

دووکیشیان بوون به گهده له مائی بابقولی بوندار... خوشکت وهکوو شتیک کاره که ریانه و جل و بهرگیان بو ئەشوا و مهر و مانگیان بو ئەدۆشی! بابقولیش دوو کوپی نیره کهری له مالدا ههیه که زۆریش به شهرم و شو نین! لهم ناوه ئەلین لهو دووانه چاو حیزتر کهسی لی نییه؟! ها... ئەم قسانه راسته؟ ئەری؟ هیچ نالییت؟ ئەو شتانه شوانه که مان له قهلاچیمه ن بینویستی. رهنکه ئەتهوئ بلیی ئاگات لی نییه، ها؟ چۆن ئەبی برا ئاگای له خوشکی خوئی نهبی؟! گهنجتر بووی گویت تیژتر بوو! سهرت سلامهت بی!

گوئمه مه د ئالۆز و تیچپرژاو، لهو بابتهی که پیاو به دژواری خوئی له بهر زهبری شمشیردا پی رانه گیرئ، ددانی لیگ گیراند و وتی:

— پووئ گیان من بو کاریکی تر هاتووم. ئەمهوئ پوووزا بینم. کهی من کارم بهم کارانه هه بووه؟! گوئنه نام چزووه کهی زیاتر تیچه قاند و به بزهیه کی تهوسا و بیه وه وتی:

— یانی چی؟ ئەتهوئ بلیی تهواو بیغیرهت بوویت؟ له ناوچاوتا وام نه بینبوو! گوئمه مه د وتی:

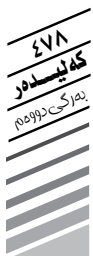
— به خویشم نه زانی، من میوانم. هه تا ئیستهش له ناو کورددا رهسم نه بووه بهم جوړه تهوس و ته شهر له میوان بگرن! بو کویت ئەبات ئەم قسانه؟ ئەوه تا له پهسا جنیو به من ئەدهی! بوچی توژی زمانت پاناگری؟ ناخر شهرم و... گوئنه نام بهوهی بوئی ئەگهرا، گه شتبوو. گوئمه مه دی

شه له ژاندبوو. وهکوو منالیکی چه توون، چیلکهی له هیلانهی زهرگهته ژه ندبوو. با پیوه دن. نابی لهوه زیاتر له بهر هیلانهی زهردهواله دا بوهستی. چیلکه که ئەبی فری بدا و تی ته فیئی. گوئنه نام هه لساو وتی:

– ئەوھى ھەق بە ھەقە، گلەيشى نىيە پوورى گيان!
 مېش تالە موويەكى كورەزاكەم پېشانى برات نادەم.
 بەگمھەمدى برات ئەگەر پىشت گوپى خۆى بىنى، رووى كچى
 ئېمەش ئەبىنى! با بلقىس بۆ خۆى بسووتى. خۆى ئەزانى ئەم
 كچە لە سەر چەندە مال دانىشتوۋە. ئەيتوانى مېشكالىھەكان
 بەدارىيەكەى ئاۋەدان بكاتەۋە. جا با خوشكەكەم گر بگرى.
 ئەچم دۆ كولپىرەت بۆ دروست ئەكەم. برسیتە پېم وابى.
 با بروات! ئەو ئەبوا ئەم قسانە بكات ئەگىنا دللى گرى
 ئەگرت. باشە، باوابى. رەنگە رۆزگار ھەر واش نەمىنى.

خەجۆ، سەماۋەرى ھېنا. لاي دىۋارەكە دايئا و پۆيشت.
 سەماۋەرى برنجى. كارى عەشقاباد. شتىكى بە بەھا بوو. ئەم
 شتانە لەو سالانەدا لە مالى ھەر كەسدا نەئەبىنرا. زۆر چاكە،
 عەلى ئەكبەرى حاجى پەسەند نىشتەجى ببوو و خەرىك بوو
 بۆ خۆى جى پى پتەو ئەكرد و، وردە وردە خەرىك بوو ئەبوو بە
 ئاغە! مسۆگەر زەۋىيەكانى دەۋرۋبەرى گوندىش ھىنى ئەو بوو.
 ئەو نەبوو گوندىكەى كرىبوو؟ ديار بوو بە ئاۋى ئەم گوندىش
 زەۋىيەكان ئاۋدىرى ئەكران. خانوۋەكانى دەۋرۋبەرى گوند خانوۋى
 پەشايى و جووتيار و شۋان بوو. بە دىكەۋە دامو دەزگايەكى بۆ
 خۆى پىكەۋە نابوو. خەۋى پاش نىۋەپۆش خوۋىكە تازە بوو و
 پەيوەندى بەم شتانەۋە ھەبوو. سەماۋەر قولتەقولت ئەكوللا
 و راستەكەى ھەلمىكى ژىكەلە لە كونى شانەكانىۋە بەرز
 ئەبوۋىۋە. سىنى ژىر سەماۋەرەكەش برنجى بوو.

خەجۆ قورى چىنى ھېنا و لە بن شىرى سەماۋەرەكە،
 لاي سىنىيەكە دايئا و ئاۋى بەردايەۋە ناو قورىيەكە و چوۋە
 دەرۋە. ماناي ئەۋە بوو كاتىكە قورىيەكە پىر بوو، گولمەھمەد
 ئەبى شىرەكە بگرىتەۋە. چارە چىيە؟ گولمەھمەد شىرى
 سەماۋەرەكەى بەست، سەرى قورىيەكەى نايەۋە و بە پارىزۋە

نايه سهر سهماوهرهكه.

گوئلمحه مه د سهرگهرمی کاری سهماوهر بوو كه
عهلیئه كبهری حاجی په سه ند به كو كه یه ك له ناو دهرگا كه دا
دهر كه وت، پان و پوړ و تیكچرژاو. پشنتین له پشنتی دا و
چوخه یه کی دابوو به شانیدا. كلاوی له سهر نه بوو و كاكوئی
پهریشان بوون. ژیر چاوی توژی هه لئماسابوو. شوینه واری خه.
پرووی كراوه نه بوو. دانیشته و گوئلمحه مه د بیئه فان بزوا و
توژی له بهری هه لئسا. چاك و خو شیه کی په مه کی. كورت
و پچر پچر. گوئلمحه مه د وهك ئه سپه ندهری سهر ئاگر،
به لام خاموش بوو. عهلیئه كبهری حاجی په سه ند له كاتیكا
پشنتی به جیوبانه كه وه بوو، خوئی هه لكی شئا، سهر و شانی
له په نجه ره ی باله خانه كه وه برده دهر وه و هاواری له كوری
گوئلمحه مه د کرد:

— هوی مه رها! ئه وا ئیواریه و تو هیشتاش قنت لكاندوه
به خاكه وه؟! خه وت لیكه وتووه؟ رابه ئیتر! ناتهوی په زه كان
بیهی چوار چل گیا بخون؟

عهلیئه كبهر پرووی وهرگیړا، له سهر دوشكله
ههوریشمه كه جیی خوش كرد و پاش توژیک زړه ی زهنگی
زهنگوئی پان گه یشته باله خانه. گوئلمحه مه د هر وا له لای
سهماوهره كه وه دانیشته بوو و دهستی له سهر ئه ژنوی نابوویه
سهریه ك. عهلیئه كبهری حاجی په سه ند، به جوړیک كه
نیوانی خوئی و پوورزا كه ی پاراستبی، گه رووی پاك كرده وه وتی:
— هه والیک هه یه؟

شهوی چوارگویشلی، هیشتاش یه كه م یادیک بوو كه به
بینینی گوئلمحه مه د تییدا ژیا بووه. گوئلمحه مه د وتی:

— نا، نا، شتیکی وانیه! هیشتاش شوینیان هه لئه گرتووه.
به لام زوریش بی هه وال نین.

— له چ بابه تیكه وه؟

– لهو بابه توه كه ناعه لى به دواى بكوژى باوكى دا خوځى
نټكا به هه موو كون و كه له به ريكدا. شوپنه كهى تا گوږ ستانى
به ره كشايبش هه لگرتووه.

– دهى؟ پاشان؟

– پاشان ناگام لى نيبه. پاشان من چووم بو مه شهه د و
له گه رانه ودا هيشتا نه چوومه توه لاي ره وند. له سره رى
هاتم بو نيره.

مه شهه د، خانمحه مه دى خسته وه بيري عه لى نه كبرى
حاجى په سه ند. پاشان ده سبه جى پرسى:

– بو سهردانى خانمحه مه د چووبووى؟

گوتمحه مه د وتى:

– بو سهردانى نه ویش چووم.

– دهى؟ چون بوو؟

گوتمحه مه د وتى:

– بهس بو سهردانى نه و نه چووبووم!

– نهى بو چ كاريك؟

گوتمحه مه د ليوى گه ست و له پاش بيده نكيه كى نالوز،

وتى:

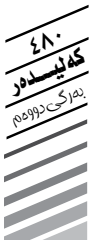
– نه خوځشى نه كه وتووه ته ناو مه ره كانى نيوه؟

عه لى نه كبر وتى:

– بيستوومه له كيوى شاجيهان نه خوځشى كه وتوت ته ناو
ناژهل. به لام مه ره كانى نيمه هيشتا نا. چونكه من هاو نيش
زه ميك خوار دنى وشكهم نه دا به ناژهل و پاتاله كانم.

گوتمحه مه د وتى:

– نه ميه نيتر، بزه باقه به هوى وشكه به هاره وه
سهره نه نه دا. له بهر نه وهى كه مه ر له برى گيا ددان له عهرز
وه نه نه دا! په زى نيمه تووش بووه و زور خراپيش تووش بووه. بو
نيمه چووبووم بو مه شهه د.

– کهچی بیی.

– به لکوو یارمه تیه که له لایه که وه وه برگرم. ئەلین دهرزی ههیه ئەگەر بدری له پهز، نه خووشیه که ی له کوۆ ئەکاته وه. منیش بو ئەمه چوو بووم.
– دهی؟ چیت کرد؟

– هیچ. هیچ. له م لا بو ئەو لا. له ولا بو ئەم لا. سی چوار پوژ سه رگهردانیان کردم و پاشانیش هیچ. ئەوا گهراومه ته وه، دهست له پی دریز تر. یه کی که له قالیچه کانم فروشت. کردم به خهرجی خووم و وشتره که م و گهراومه. کی له قسه ی مرووف تی ئەگا؟ گووییەکیان دهرگایه و یه کیان دهرواجه. چی بلایی له م گوویوه ئەروات و له و گووییانه وه ئەچینه دهره وه. ئیسته که بیی لی ئەکه مه وه بو خووم ئەلیم رهنگه من نه متوانیوه قسه کانم له و که رمیشکانه تی بگه یهنم. به لام قسه ی حهسابی ئەبی چوون بگوتری؟ پهزه کانم خهریکن ئەمرن و منیش چووم بو ناوهندی پاریزگای خووراسان و داوای یارمه تیم لی کردوون. نیشان به و نیشانه ی سه رم به هه موو فه رمانگه یه که دا کرد. هه موو کون و که له به ریک هیوای لی ئەکرا، سه رم پیا کرد. بو لای جهنده رمه، سه ربازخانه، پاریزگاریش چووم. تووشی قه و دهمه قالش بووم. وای لی هات دهریان کردمه دهره وه. چوار قسه ی نابه جیشیان پیوتم و فرییان دامه دهره وه. له ویوه یه کراست چووم بو زیندان، بو لای خانمه مه د. ئەو وتی بیم بو ئیره. منیش چووم بو کاروانسه را، وشتره که م هه لگرت و رووم لی ره کرد. پیش کازیوه که وتمه ری و یه که بند هاتووم. خوا بادیم بو پاریزی!

عه لی ئەکه به ری حاجی په سه ند، نووکی سمیلی جاوی،
تووزی بیده نگ بوو و پاشان پرسى:

– په یامیک، قسه یه که له لایهن خانمه مه ده وه پییه؟
گوولمه مه د وتی:

— سلّوی لیّ ئەکردی و پاشانیش وتی ئەتوانم داوای
یارمەتی لە تۆ بکەم.

— کە چی؟

— وتی بریّ حەسابتان پیکەوه هەیه.

— کامە حەساب؟! نەء. نەء. هیچ حەسابییک...

— ئیستە ئەوه لە جیّ خۆی. ئەگەر لەوهش بگەرپین
ئیمە خزم و کەسین. من و تۆ میشکالین. سالّ تەنگە. من
پۆیستیم پەیدا کردوو. مەرەکانمان خەریکە لە دەستمان
دەرئەچێ. بە هەر شیۆهیکە کە ئەتەوێ یارمەتیم بدە
بە لکۆو بگەینه نەورۆز. گەیشتینه بەهار کارم رەوا و قەرزم
لەجێ. ملم لە موو باریکتر، قەرزهکەم ئەدەمەوه.

عەلی ئەکبەری حاجی پەسەند وتی:

— ئەگەر ئەتەوێ لەمە شەرمەندەتر نەبم قسەش
مەکە. تۆ خۆت ئازەلداری. دەمەو زستان کێ ئەتوانی داوای
قەرز لە پەزدار بکات؟ چیم هەبوو و نەبوو داومە بە ئازووقە
و پاشە کەوتەم کردوو بۆ زستانی پەزەکان. بەو ئیمام پەزایە
دەستم بەتالە.

خەجۆ نیرگەلە ی تەماکوۆ هیئا و لە بەردەمی باوکیا داینا.
عەلی ئەکبەر بە دەستە پانەکە ی ملی قلیانەکە ی گرت و مژی
لیّدا. گولئەندام قاپی دۆ کوئیۆهکە ی هیئا و لە بەر دەستی
گولمەحمەد داینا و بالەکانی سفرەکە ی کردەوه. گولمەحمەد
ئەژنۆی راست کردەوه، هەلسا وتی:

— قەیناکا باوایی. هیچ قەیناکا!

دەرکەوت، کلاشی لە پێ کرد.

— چا و نانەکت نەخوارد!

— گریمان خواردم!

بهندی دووهم

بهكيك، وهكوو سيبهرئكي دريژ، له بهر دهركاي دوكانهكي بابقولى دا وهستا. پاش تاويك، سهري دانهواند و به جهستهيهكي داهيژراو و، سلاويكي بيدهنگ پيي نايه ناو دووكانهكه. بابقولى وهلامى دايهوه. قهدير بوو، لاي سهكوكه دانيشت و دهستی برد بو گيرفانى، جگهرهيهكي دهرهينا و دايجيراند. گرتي به ليوه باريك و شينهكهيهوه و پاش توژيک سهري کرد به دووکهلى زور و خهستی جگهره دا. بابقولى به سهرنجى پرسينهروهه چاوهري بوو، بهلام قهدير گوئي لهو نهبوو. نيو روخي قهدير له نيگاي بابقولى دا بوو و چاوهکانى له کهنهه بچوکهکه بوو که گهنمه بهردهستهکانى تئنهکرا. پيلوهکانى قهدير نيشتبوون و نيگا خاموشهكي بهشتيک و جييهکهوه پهيوهند درابوو. نهگهر بابقولى وشيارانه تئي پرواناييهت، دژوار نهبوو بوي دهرکهوي نهو نيگا نارام و نهو سهرنجه ورده، له پهناي کوّمهئيک نالوسکاوى دهررونيهوه سهرچاوه نهگرئ. موژ، وړ و له ترسيكى خاموش دا. وهكوو ماريک له ترسى نهو بيلاهى نيوهى کلکى لي دزيوه، سهر له کونى دهربهيني. به پهريزهوه. چاوهروانى زهبريکي تر. لهم بيدهنگيه که قورساييهكي گيانى وهپهز نهکرد، بابقولى وهزاله هاتبوو. نهوييست قهدير دهم بکاتهوه. بهلام نهو

ئەوئەندە داگىراو، داخراو و كپ بوو. بابقولى دەرۋوئەكى بۇ چوونە ژوورەوئە ئەئەبىنى. قەدىر، مژى لە سىگارەكەى ئەدا و چاۋى لە شوئىنىك برىبوو. ترسى ئەوئە قسە بە حەوادا بلأو ببىتەوئە و بە بەر خىسەى خوارى قەدىردا بكەوئە خوارەوئە، رىگەى بە بابقولى ئەئەدا دەم بكاتەوئە. كوئىك بوو قەدىر و بابقولى لەوئە زىرەكتر بوو پەنجە بخاتە سەر دەمەئى نەگەىشتوو و گەوئەشارى بدات. بابقولى ئەبىنى قەدىر لە ناوئەوئە ئەئەساوئە، بەئەم نەى ئەوئەست ئەو مئشت لەو دەوئەئە بدات. ئەزانى رۇژىك ئەم كوئە ئەگا و خۇئ ئەتەقى. ھەر گا وایە بۇچى چلك و كىمەكەى بچىتە چاۋى ئەو؟ ئازار نابى پەرەى پى بدرى. بە ئارامى لە دەرئىجەكەوئە خۇئ كرد بە مالدا و ئەسلانى ناردە شوئىنى خۇئ. ئەسلان لە پئشت پىشخانەكە وەستا. قەدىر سەبرى كرد. پىكەنىنىكى تال، نىگای رەنگىكىترى ھەبوو. ئەسلان وتى:

– ئەمەوئى داىخەم.

قەدىر ھەئەسا، شانى دانەواند و چووئە دەرەوئە. لە كوئەن لە سەر سەكۇئى بەر دووكانەكە دانىشت و دەستى بە دەور ئەژنۇئى دا ھەئەپىكا. ئىوارە و كوندەبەبوو. ئەسلان دەرگاكەى لە پئشتەوئە داخست. پئشت دەرگاكەى بە تەختەيەكى ئەستووور دابەست و لە دەرئىجەكەوئە چووئە ھەوشە و لەوئەوئە بۇ كوئەن. قفلى دا لە دەرگای دووكانەكە و ھەوئى ئەدا وای دەرئەخت قەدىر نابىنى. بە بەردەمى دا تىپەرى و چووئەوئە ھەوشە، ئەئەقەرىزى دەرگاكەى داخست و يەكسەر چوو بۇ دىوئەخان بۇ لای باوكى و وتى:

– ھىشتا لەوئى دانىشتووئە!

– چى ئەوئى؟

– ھىچى بە من نەوتووئە. ئەوندە نەبى لە بەيانىيەوئە دووسى جار ھاتووئە بۇ دووكان، دانىشتووئە و پاشانىش رۇئىشتووئە.

– به بئ هیچ قسه و گه پیک؟

– هیچ . قوروقه پ.

بابقولی وتی:

– شهیدا له کوئییه؟

– وشتره کانی بردووه بۆ دهشت. ئه وهندهی نه ماوه بیته وه.

بابقولی وتی:

– مه نگه له که سازکه، بیهینه و بچۆ به پیریه وه.

ئه سلان ئه یویست بروات، به لام بابقولی رایگرت:

– دایکت له کوئییه؟ بهو بللی مه نگه ل و قوریه که ناماده

بکات. خۆت ههر ئیسته برۆ.

ئه سلان وتی:

– قاچی زۆر نازاری ههیه. رهنگیشه خهوتبی. خۆم به

پهله ئه یهینم.

ئه سلان چوو بۆ ئاگر کردنه وه.

بابقولی دهنگی هه لئنا:

– له سههر ری به ماهده رویشیش بللی بیت بۆ ئیره.

– به لئ، به سههر چاو.

ئه سلان، تاویکی تر مه نگه لی ئاگر، قوری چای و وافووری

تریاک کیشانی پیکه وه هیئا بۆ باوکی. داره دهسته که ی هه لگرت

و چوو هه ره وه. نه ی ئه ویست سهیری سه کووی لای ده رگا که

بکات، به لام نه کرا. به بئ سه یرکردن نه ت ئه توانی تیپه ری.

نیگای کرد و نیگای دزیه وه. تیپه ری و پییش ئه وه ی له قه لات

دهرکه وی، دای له ده رگای مائی ماهده رویش. شیرۆ هاته پشت

ده رگا. ئه سلان په یامه که ی گه یاند و که وته ری.

شه و خامۆش و کوۆلان خامۆش و مالّ خامۆش بوون. خه لکی

که لیسه ر

به رگی په که نه

په نایان بۆ ژووره وه بردبوو و لیی نووستبوون. کو تایی مانگ

بوو و ده مه وه به یان مانگ خوی ده رئه خست و له په نای دیواره

پووخوا وه سه ری ده رئه هیئا. به لام خاک و کلۆی کوۆلانه کان،

چال و چۆلئەکانی بۆ ئەسلان وەکوو بەری دەستی ناسراو بوو. لە کۆتایی کۆڵانەکە دەرچوو و چاوی بریبه دەشت و گۆیی رادپرا بەلکوو دەنگی زەنگۆلئە و شترەکان ببیسی. بەلام نە دەنگ هەبوو و نە تارماییەک خۆیای ئەکرد. ئەسلان زیاتر نەرۆیشت. پشنتی دابە دیوارە کۆنەمی باخەکەو و داردەستەکەمی کرد بە کۆلەکەمی سینەمی. بریک هەر وا مایەو. وردە وردە خزایە خوارەو. پشنت بە دیوارەو و پانیەمی سەری نا بەخشتیکەو، پیلووی لیک نا و دارەتیکمی نیوان ماندویتی و خەیاڵ بردیەو. رپی قەلاتی خۆنیاڵ لە بەر دەمی دا بوو. ئەو رپگەکە بوو. یەکسەر بۆ قەلاتی خۆنیاڵ ئەچوو. ئەو شوینەمی دلی ئەسلان بە کۆنگرەمی دیوارەکەمی بەند بوو. ئیستەش هەر چەند لە دڵەو نیکەرانی دواکەوتنی براکەمی بوو، بەلام خەیاڵی لە قەلاتی خۆنیاڵ بوو. لە لای خەجۆی کچی عەلی ئەکبەری حاجی پەسەند، چەند رۆژ لەمەوبەر بوو کە جەندەرمەمی بە ئەسپەکەمی عەلی ئەکبەری حاجی پەسەند لە قەلاتەو هاتبوو بۆ قەلاچیمەن و ئەسلان ئەسپەکەمی بۆ بردبوونەو. تاویک گێرابوو بۆ ئەو می ئارەقەکەمی وشک ببیتەو و پاشان سوار ببوو و غاری دابوو بەرمو قەلات. ئیوارە درەنگان گەیشتبوو یە قەلات. لە بەر دەروازەمی مائی عەلی ئەکبەر دابەزیبوو و بە دەنگیک کە لە سینەمی دا ئەلەرزا، عەلی ئەکبەری حاجی پەسەندی قاو کردبوو. گۆلئەندام، دایکی عەلی ئەکبەر، دەربیحەمی لیکردبوو. ئەسلان هەوائی عەلی ئەکبەری پرسیبوو و پیرەژن رپی خەرمانی پیشان دابوو. ئەسلان وتبووی ئەسپەکەمی هیناوەتەو، خەجۆ هاتبوو یە شوینی پیرەژن لە ناو دەربیحەمی دەرگاکی دا. بەس بۆ ساتیک. ئەو نەدی کلاو کەت بسوورپینی کچە رۆیشتبوو. هەلاتبوو و، دیارە لە پەنا پەسیرکا دا خۆی حەشار دابوو و گۆیی هەلخستبوو. ئەسلان چاوی لە دەربیحەکە بوو و گۆلئەندامیش دۆعای خیری بۆ کردبوو:

– خیر له جهوانیت ببینی کورم. ته مهنت دريژ بئ.

– په خشه ماشه لالا! له چاوی پیس به دوور بئ.

– نان و چا چی؟ ناخوئی؟

ئەسلان هیوادار بوو دایکی عەلی ئەکبەر خوځکی بکات
بۆ ژوورهوه و بۆ شیو پرایگری. بەلام گولئەندام رووی خوځشی
پیشان نه دابوو. ئەسلان داوای زهرکیک ئاوی کردبوو. گولئەندام
هینابووی:

– زنی بابقولی چۆنه؟ قاچهکانی هیشتاش هەر ئازاری

ههیه؟

– باشتره. دوعا گوویه. سلأوی من به عەلی ئەکبەر خان

بگهیه نه.

– ههوالی سلأمه تیتی پی ئەگهیه نم.

ئەسلان زهرکی ئاوه کهی دابوو دهستی پیریژن و پشت له
قهلات، له پیریژن دوور کهوتبووه. مهیدانیک له ولاترهوه ئاوری
دابوو بهوه و جاریکی تر سهیری باله خانه کهی کردبوو. خهجو
جاریکی تر له ناو دەرگا کهدا وهستا بوو. ئەسلان دئی پیوه بوو
وا خهیاڵ بکات کچه سهیری پویشتنه کهی ئەوی کردووه.
واشی بیرکردهوه. هات دهست بهری و کلاوه کهی بۆ پاوه شیینی،
بهلام جهر به زهی ئەو کارهی له خوئی دا نه بینی. بویه بن گوئی
خوئی خوراند. جاریکی تر به دزیه کهوه ئاوری دایه وه، کچه نه بوو.
سهری داخستبوو و پیی هه لگرتبوو.

پیشتر به ئەسلان یان وتبوو خهجو هیشتا پینه گه شتووه،
له شوو ئەترسی. بهلام ئەسلان نهی ئەویست پروا بکات. خهجو
پی نابوو ناو سیژده وه. ئەی بۆ وتوویانه میننه له نو سالانه وه
بوو که و ئەتوانی بار هه لگری؟ واته کاتی که به کلاو رات کیشا
به سمتی کچه دا و کچه به زهبری ئەو کلاوه نه کهوت و توانی
خوئی پابگری، ئەوه بوو که و ئەتوانی بچیته په رده وه. کلاوی پیاو
نیشانهی پیاوه. ئەی خهجو بۆ له شوو ئەترسی؟ مسوگهر

ئەبى نەخشەيەك لە كاردا ھەبى! ڕەنگە عەلى ئەكبەرى
 حاجى پەسەند يەككى تىرى بۆ كچەكەى لەبەرچا و گرتووھ
 ڕەنگە مەردارىكى كورد، لە خىلەكانى خويان؟ ڕەنگيشە كورە
 خانىكى بە ناو و نيشان؟ ئاخىر كچىكى تاقانەى بى دايك كە
 پاش مردنى باوكى لە سەر ھەموو داراييەكەى دائەنیشى، زۆر
 ھەن خويان لى مەلاس دابى و پرس و جووى بكەن. كى ھەيە پىي
 ناخۆش بى لەو بالەخانەيە دابنیشى. پال بدا بە جيوبانەوھ،
 ئاوى فينك بخواتەوھ، نىرگەلەى تەماكو بكيشى و بۆ خووى
 ئاغەيى بكات؟ ئەلوا ئەو كەسە ئەسلان بى؟ ئايە ئەتوانى
 كچەكەى عەلى ئەكبەرى حاجى پەسەند داگير بكات؟ تۆ بلىي
 بتوانى پى بخاتە جى پىي عەلى ئەكبەرى حاجى پەسەند و لە
 سەر داراييەكەى وەكوو گۆرمار لە سەر گەنج پۆپكە بكات؟
 ئەمە ئىتر وەستابوو يە سەر ھىمەتەى بابقولى بوندار. ئەگەر
 بوندار دەستى ھەلھينايە و بە جورىك عەلى ئەكبەرى رازىي
 بكردايەت، پاداشتىكى گەورەى پيشكەش بە كورەكەى كردبوو.
 خەجۆ، قەلاتى خونىالى ھەبوو و قەلاتيش، زەوى و ئاو و پەز
 و شوان و جووتيارى ھەبوو. جا لە سەر قالىچە دابنیشە و
 ئاغايى بكە. كەنووى پى لە گەنم، ھەمارى پى لە ئازووخە،
 پەسىدى زۆر وزەبەندى ناو بازار. خەجۆ، ئەم نيچيرە وردیلانە و
 پى بەرەكەتە نەئەبوا بە دەنووكى بازىكى تر راوبكرى. ئەسلان لە
 بۆسەدا بوو. وردە وردە ئەبوا سەر و قزى دەق بكات. يەخەى تازە
 بكاتەوھ. پىلاوى نووى لەپى بكات. لانىكەم حەفتەى جارىك ريش
 بتاشى و نووكى سەمىلەكانى با بدات. ئەبى بىر لە لەچكىكى
 ھەوريشميش بكاتەوھ و ئەگەر بكرى بە نھينى بۆ خەجۆ
 بنىرى. كورى حاجى پەسەنديش ئەبى بە جورىك رازىي بكرى.
 ئەبى كارى بكرى. نەخشەيەك داپرېژرئ بۆ ئەوھى كورپى حاجى
 پەسەند، زاواكەى پەسەند بكات. ئەگەر عەلى ئەكبەرى حاجى
 پەسەند ئەسلانى قبوول بكردايەت، بەشى زۆرى كارەكە تەواو

بوو. گولته‌ندام پازیی ئه‌کرا. هه‌لبه‌ت ئه‌گهر بابقولی له سه‌ر شه‌پکه نه‌کشایه‌ته‌وه.

خه‌یال وا ئه‌سلانی هه‌لگرتبوو، شه‌یدای له بیر بردبووه. شه‌یدا و وشتره‌کانی بلیی نه‌لیی له خه‌یالی ئه‌ودا شوپینان ون کردبوو. ئه‌سلان له‌پر سه‌یبه‌ریکی له به‌رده‌می‌دا هه‌ست پیکرد. پیلوه‌کانی زیاتر هه‌لپچری، قه‌دیر بوو. به‌رامبه‌ری له پانتایی به‌رینی شه‌ودا، گولتی بچکولانه‌ی ئاگری سیگارکه‌ی ئه‌سووتا. ناخودئاگا، ده‌ستی ئه‌سلان چوو بو داره‌که‌ی.

به‌لام هه‌لنه‌سا. نه بزوا و هه‌ولتی‌دا قه‌دیر به نه‌بوو دابنی. دووری په‌تی بیریک قه‌دیر وه‌ستابوو. خاموش بوو. ئه‌سلانیش خاموش و له‌سه‌ریی. ئاماده‌ی خو هه‌ل‌دان. بیریش لی‌ک پچرا‌بوو و هاتبووه به‌ خو‌ی‌دا. له ژیر نیگای قه‌دیردا پیستی ته‌زووی پیا ئه‌هات. ئه‌توت چاوه ره‌شه به‌ قوو‌لا‌چوو‌ه‌کانی قه‌دیر که له قوو‌لا‌یی تاریکیه‌وه ئه‌خزانه ده‌ره‌وه، به ته‌وی‌لی خویه‌وه هه‌ست پی ئه‌کات. زمانی مار. ئه‌یتوانی تی‌بگا قه‌دیر ده‌ردی چیه و چی ئه‌وی؛ به‌لام نه‌ی ئه‌توانی تی‌بگا خاموشی‌بوونی ترسی خستوته دلیه‌وه. ترسیکی به‌رده‌وام. ده‌سته‌کانی قه‌دیر به‌تال بوون و له‌شی بی جووله. ده‌سته‌کانی ئه‌سلان به دار و له‌شی به جووله. بوچی وه‌ها بوو؟ مه‌گهر قه‌دیر ئه‌یویست ئه‌و بخوات؟ مه‌گهر ئه‌مه قه‌دیری برای عه‌باس مه‌له‌نگ نیه؟ کوپانی که‌لایی خواداد؟ قه‌دیر هاوبالا و هاوتای ئه‌سلان. ره‌نگه به ته‌مه‌ن یه‌ک دوو سالیان به سه‌ر یه‌که‌وه هه‌بوو. هه‌مان قه‌دیری هی‌زم کی‌شان، تورنابازی، قه‌له‌مناری و قوماریزی. ئه‌ی ئه‌م رۆژانه چ جادوویه‌کی به ملی‌دا هه‌ل‌واسی‌بوو که ئه‌وه‌نده ترسی‌نهر خویای ئه‌کرد؟ چ ئه‌فسوونیک له نیگای‌دا هه‌بوو و چ پازیک له په‌فتاری‌دا که به‌و جو‌ره ترسناک و به‌سام بوو؟

— به‌ته‌نها دانیش‌تووی ئه‌سلان خان؟ ئه‌لیی هاتووی به پێش‌وازی وشتره‌کانه‌وه؟ ... ها؟

دهنگی، دهنگدانه‌وه‌یه‌کی تیژی هه‌بوو. له خه‌نجه‌ریک
ئه‌چوو که شه‌وی کون ئه‌کرد. دهنگه‌که، گومان‌او، د‌ردۆنگ
و ئاو‌پته‌ی ته‌وس و ر‌قیکی قوول بوو. هه‌ر وشه‌یه‌کی باری
هه‌زار وشه‌ی پ‌یوه بوو. هه‌ر وشه‌یه‌کی قورس و زبر بوو. پارچه
ئاسنیکی ژه‌نگاوی. هه‌م سووت‌ینه‌ر بوو. ئه‌سلان، له‌وه زیاتر
خۆی پ‌ی رانه‌گیرا و وتی:

— تۆ بۆ کوو... وا به ته‌نها ئه‌پۆیت؟

— ئه‌گه‌ر‌پ‌یم. له ناو شه‌وی خوادا!

قه‌دیر ئه‌مه‌ی وتوو ون بوو. وه‌ک مار‌یک خزایه‌ ده‌روونی
تاریکیه‌که و چووه ناو شه‌وه‌وه. ئه‌سلان نه‌یتوانی ئاگری
سیگاره‌که‌شی شوپ‌ن بگری. ئه‌توت قه‌دیر فر‌پ‌ی داوه یان له
ژ‌یر پ‌ی پانی کردبووه. چۆن هات و چۆن ر‌و‌پ‌شت، ئه‌و؟ وه‌کوو
که‌سیک که د‌یته‌ خه‌وی مر‌و‌ف. راستی، ئه‌سلان خه‌ونی
نه‌ئه‌بینی؟ نه‌کا سه‌ری ناوه به دیواره‌که‌وه و خه‌وی ل‌یکه‌وتووه؟
چاوه‌کانی به پشتی دستی هه‌ل‌گ‌ل‌و‌فی و چهند جار پ‌یل‌ووی
ل‌یکدا. پاشان دارده‌سته‌که‌ی له ناو ده‌ستی‌دا گووشی و له
شوینی خۆی مایه‌وه. پ‌شت به دیوار. شه‌یدا، ئه‌وا سه‌رنجی
بردبوو بۆ خۆی. ته‌نهایه‌که‌ی برای ئه‌ویست. جو‌ریک ترسی
نه‌ینی له پ‌شت ئه‌م ویسته‌ دابوو. بیری به دوا‌ی برادا ئه‌گه‌را.
ئهی بۆ نه‌هاته‌وه؟ ئه‌م شه‌یدایه بۆ نه‌هاته‌وه؟ ئاخ‌ر... ئه‌م
جه‌وانه‌ش چهنده هه‌وا له بن باخه‌لی دایه؟ له‌گه‌ل ترس‌دا
ب‌یگانه‌یه و وا ئه‌زان‌ی مه‌ترسی پ‌یشت‌ر مر‌و‌ف ئاگادار ئه‌کاته‌وه؟
کی چووزان‌ی قه‌دیر نه‌چووه به پ‌یشوازی شه‌یداوه؟ قه‌دیر له
شه‌یدا به‌ه‌یزتر بوو. ئه‌مه، بۆ سات‌یک ئه‌سلانی له‌رزاند. پشتی
له دیواره‌که‌ کرده‌وه و چهند هه‌نگاو له تاریکی‌دا ر‌و‌پ‌شت. به‌لام
هه‌ل‌وه‌سته‌ی کرد. ترس، وه‌ستان‌دی. له ده‌ور‌به‌ری خۆی روانی و
سه‌رکه‌وته سه‌ر دیواره‌که. له سه‌ر ل‌یواری دیواره‌که وه‌ستا و
به مایه‌یه‌ک له د‌له‌خو‌ر‌پ‌ی شه‌یدای بانگ‌کرد:

بهیانی ههتا ئیواره له بهر سیبهر به ئاسوودهیی دانیشتوویت و قهران و پهنابات ئەژمیری! لهو لاشهوه من له ژیر تیشکی ههتاودا ئارهبق ئەرپژم. درهو، خهرمان، ئیزنگ، لهوهپاندنی کار و بز و، ئەوهتا وشتر لهوهپاندنیشی لی زیاد بووه! ههر کاریک که دیته پێشهوه، من ئەبی شان بدهمه بهری. کهچی تو مانگیک، سالیک سواری هیسر ئەبی، ئەچی بو شار، دهمه قهند و برنج و چوار کلافه گشتهک و دهزوو لهگهڵ خۆت ئەهینی و دیسانهوه له پشت دهخهکه ئەوهستی. خوا ئەیزانی لهو ههموو قهران و پهناباته چهندیکیشت بو خۆت لاداو و شاردۆتهوه!

ئهم جوړه گالتیه که رهگیکی راستیی تیا بوو و ههر کاتهی رپی بکهوتایهت له نیوان براکاندا ئالوگۆر ئەبوو. له بهر ئەمەش بوو قسهکانی شهیدا ههر چند تال بوو، بهلام ئەسلانی تووره نهکرد. له درێژهی گالتیهکهدا وتی:

— بهئینت پی ئەدهم یهک پهنابهتیش له بن نینوکی بابقولی بوندار دهرناهیئرئ. ئەو حهسابی یهک شایي پارهشی ههیه! بهو کوپره خویندهوارییهی ئاگای له ههموو شتیکی ههیه. تو ئیتر پیویست ناکا ئەم قسانه بخهیته سههر زمانی و گهزکهسکی خوړایی بدهی به دهستیهوه.

— ترس ههلت نهگرئ! گالتهم کرد. له وهلامی خۆتدا وتم که پیت وایه من تاقانهی ئەوم.

ئەسلان به قازانجی زانی قسهکه وهربگیئرئ:

— هیچ بیستووته پوورزاکهمان داویه له سههری و خول بووه؟

— نادعهلی؟ بوچی؟

— بهمزوانه بیستم. پاش مهرگی باوکی. پووره سوولتان پهیامی ناردوووه باوکهم بچئ بو چوارگویشلی. ئەمیش خۆ دهرفتهی سههر خوراندنی نییه.

— مه به سست نهويه به جارېك تېكچووه؟
 — ته واوي ته واوېش نا! به لّام مېشكي توژي ته كاني
 خواردووه. ئه لّين به ئاو و كېلگه كه شي پاناگات. په زه كاني
 خه رېكن تيا ئه چن. كه مدووي لي دهرچووه. له گه لّ خه لّكي
 تېكه لّ نابي. له گه لّ داكي نادوي. به روژ له مالهوه دا ئه نېشي
 و دهرگا له سهر خووي دا ئه خا! به شهو له مال دهرئه كه وي، له
 چوارگويشلي دهرئه كه وي و بو خووي ئه خولېته وه. پوره سولتاني
 نه گه بت! بېستوومه له جيّدا كه وتووه. ئه م باوكه شم دهرفت
 نادا په كمان بچي و هه واليكيان پېرسى. بووين به كوټري
 ده سته مو له م دوكانه دا! سهره تاي جهوانى!
 — نادعلى! حه يف! بكوژه كه چي؟ نه دوژراوه ته وه؟
 — ئه لّين نادعلى ده ستي لي هه لگرتووه! ئېتر بېر له وه
 ناكاته وه.

گه يشتنه ناو كوّلان. وشتره كان به خووي هه ميشه يان
 به رهو مالى قهدير چوون. به رهو مالى كه لايي خواداد. به لّام
 براكان به دار و به هه هه وه هه ريانگي پان. مالى بابقولى بوندار.
 پېش نه وه ي با بده نه وه جوگه ي ئاوه كه بوو. وشتره كان ده ميان
 له ئاو نا. تاك و ته را، قسه يه ك له نيوان براكان دا ئه وترا. ورگي
 وشتره كان به رزه وه بوو. به رهو مالىان بردين. سي به ر! قهدير، له
 بهر ده ميان دا وه سته بوو. بلېند و توژيك چه ماوه. جگه ره ي
 نه ئه كېشا. خاموش بوو. له ژېر ليو و ددانه وه، ئه سلان ناوي
 قهديري جاويه وه:

— دېسانه وهش لېره راوه سته وه.

— كي؟ قهدير؟

ئه سلان وه لّامى براكه ي نه دايه وه. داري سه رده روازه كه ي
 لا برد و وشتره كاني كرده ژورروه. شهيدا پيي نه خستبوويه
 ژورروه سينه ي ته قى به سينه ي قهديروه:

— خيّر هاتي قهدير.

— ئەيانبەي بۆ بيابان، ئاڭات لەو پيرە لۆكە بىت. نابى
گىيە شۆر زۆر بخوات. شۆرى پى ناكەوئى. ئەوەندەت نەزانى
تەقى، حەيفە.

شەيدا نەي ئەزانى چى بلىت. سەرى سوورپامبوو. قەدىر
رۆپىشت و دوور كەوتەوہ. شەيدا گىژ و وړ تىپروانى. ئەسلان
مەچەكى دەستى براكەى گرت و رايكىشا زوورەوہ:

— لە خۆيەوہ ئەئى. وەرە برۆ بارەكەت داگرە. خواردنى
وشتەر گەون و شۆرە، كەرىش ئەمە ئەزانى. برۆ ئىتر!

حەپەساو و لە ناو بىردا، شەيدا چوو بۆ لای وشتەرەكان.
وشتەرەكانى لە ناو حەوشەدا يخ دا. بارى گەونەكەى داگرت و
بە يارمەتى شەنە ئاسنەكە دركە كانى برد بۆ بن ديوارەكە
و ھاتەوہ لای بىرەكە. مەسىنەى ئاو ئامادە بوو. دەست و
دەمووچاوى شۆرد و بە ئەسلانى وت:

— پىويست ناكە سفرەيان بۆ راخەى. تىرن. داينى بۆ پاشتر.
بەس دارە بەنەكە لە پىشت نىرە رەشەكە لابەرە. لە ھەوسار
و قەمتەرەكەشى بگەرئى.

ئەسلان واىكرد كە براكەى وتبووى. كارەكەى ئەويش
لەگەل دەموچاوى شۆردنەكەى شەيدا تەواو بوو. براكان، شان بە
شان لە پليكان سەرکەوتن، بۆ ديوەخان. بابقولى لای سىنيەكە
دانىشتبوو و خەرىكى ترياك كىشان بوو. ماھدەرۆپىشيش لای
سەماوەرەكە دانىشتبوو و چاى بۆ بوندار تىئەكرد.

بابقولى ترياك كىشبوو، بەلام لىوى بە سەبىلەى
دووكەئى شىرەوہ نەئەنا. لەوانە نەبوو شان دائەدەن و لە لای
چراى شىرەوہ رانەكشىن و چەندىن كاژىر وەكوو تەرم ئەكەون
و حەز ناكەن سەر لە سەر سەرىنە چلكنەكەى شىرەخانە
بەرز بكنەوہ. سەرەراى ئەوہى لە ھەموو مەلبەندى خوراسان
و سىستان و سنوورى كەویردا، ھەموو عەمەلئەكان فىرى
شىرە كىشانن، بەلام بابقولى بوندار بە شىاوى شانى خۆى

٤٩٤
كەلىسەدەر
بەرگەت ١٣٩٩

نه‌ئەزانی لای چرای شیرەوه شان دابات. کهوتنی حمز
 لی‌نەبوو، پان بوونەوه و ڕاکشانی لا پەسەند نەبوو. ئەمە
 بە تەمەلی، سستی و داموویی ئەزانی. تریاک هەر چی
 بوو بە دانیشتنەوه ئەکیشرا و پێوستی بەوه نەبوو وەکوو
 لاشە لە سەر دۆشەکه نەشۆراوەکهی شیرەکیشخانە پان
 بیتهوه. هەم ئەوهی لە مائیشدا ئەکرا. پێوست نەبوو لە ناو
 کۆمەڵیک نەگبەتی سپیون، لە ژێر بنمیچە ڕەش داگەپراوەکهی
 شیرەکیشخانە دابنیشی و لە سەرەدا بووستی. لای دیوارەکه
 دابنیشی و هەناسە لە هەناسە هەر کەس و ناکەسیک
 بگیرینی. شیرەکیشخانە ئەو شوینە نەبوو باقولی بوندار
 بتوانی و آلای خۆی لەویدا بپاریزی. لەوئ، هەموو کەوتبوون.
 نیوگیان و کەلەلا. هیچکەس لە هیچکەس سەر نییە.
 جیهانیکە، شا و گەدا ناناسی. ئەوئ ئارمانجی سستیە و؛ لە
 سستی‌دا خۆ پراوەشاندن و نەپاندن و گەردن گرتن، لیوی بی
 خوینی مردووکان بزە پێیان دی! لەوئ بالاترین، سستین و
 خەوآلووترینە! بۆیەش بوو باقولی بوندار زۆر کەم هاتووچۆی
 شیرەکیشخانە ئەکرد. لە مائەوه تریاک ئەکیشا. بە پێی
 بەرنامە. شەو بۆ شەو. هەر شەو شەو بە ئەندازە شەوی
 پێشوو. نە کەمتر و نە زیاتر. کەمئ خوماری بە دواوه بوو
 و زۆری بیخەوی. بەیەک ئەندازە. ئەوەشی لە بیر نەئەکرد
 کە نەهیئ کورەکانی، لەو ژوورەدا کە ئەو تریاک ئەکیشی،
 دابنیشن. بەم پێیە بوو شەیدا و ئەسلان چوون بۆ ژوورەکهی
 تر تا ئەو کاتە ماهدەرۆیش مەنگەئەکهی برد و لە بانجە
 داینا و بانگیانی کرد.

٤٩٥ کورەکان دانیشن. باقولی بوندار نەشەبوو. گۆناکانی

کە ئێدەر

بەرگە پەکهە

گەرم داگیربوون و هیئ ناوچەوانی هەئسابوو. چاوەکانی
 گراوی و لیوێکانی وشک بوون. بە لەپی دەست جار جارە لووتی
 ئەلەقاند و سەری پەنجە ئەهینا بە لا لەغاوەی دا. خووی

نەشەیی. چای خەست و بە ڕەنگیش، ماھدەرۆیش لە بەر دەستی دانابوو. بابقولى بوندار کلۆ قەندەكەى ھەلگرت، لە چاکەى ھەلژەند، دەمى وەكوو دەمى قەلّ كردهو و قەندە تەرەكەى خستە سەر زمانە وشكەكەى. بە حەزەو مژى و پيالەى چاكەى برد بۆ ليوە شين ھەلگەراوكانى و ھەللووشى. ئىستكانەكەى خستەو سەر نالبەكەكە و روانیپە شەيدا. — ئا؟ لەگەل وشترەكان چۆنى؟ خو ماندوویمان نەكردوویت؟ شەيدا ئەوەى كە ئەيوست بیللى، لە بەر خوێەو و تى و پاشان وتیەو:

— كەمن. وشتر ئەبى رانىك بى، ئەوسا لەوەراندیان كەفى مرۆف ساز ئەكا. سى دانە وشتر لە بیابانى قاقردا ون ئەبى. ھەر كامەیان بە لایەكدا ئەرۆن. لا ئەكەیتەو ھەر یەكە و فرسەقیك دوور كەوتۆتەو! بەلام ئەگەر رانىك بن پێكەو ئەگەرین. پیاو لە سەر پشتى یەكیان سوار ئەبى و كۆیان ئەكاتەو.

ماھدەرۆیش كارەكەى پى سپێردرابوو تەواوى كرد و ھاتەو ژوورەو. لە سەر چۆكێك لای سەماوەرەكە دانیشت و پيالەكانى بردە بەر شىرى سەماوەرەكە بۆ ئەسلان و شەيدا چا تىبكات. بابقولى لە وەلامى شەيدا وتى:

— ئەو سەردەمە خەرىكە كۆتایى پىدى بابە گیان. ئیتر تەواو بوو، خوا لى خوڤ بى. ئەم پاتالانەش سەردەمیان بە سەر چوو. ئىستە ئیتر تەنھا بۆ سەرپرین رایان ئەگرن. كەلكى تریان نەماو ئیتر. سەردەمێك ھەبوو ئەم چوار پىیانە نرخ و ریزىكیان ھەبوو. ھەمیشە بە رپو ھوون. بى و برۆ، لە ئىرانەو باریان بۆ عەشقابادى رپوس ئەبرد و باریان ئەھینا. كشمیش و پىستە و ئالوویمان لەم سەرەو ئەبرد، قەند و كووتال و نەوت و فەخفوویریان لەو سەرەو ئەھینا. بۆ رەى و كرمان و قەزوین و یەزدیش ئەچوون. لە سەرانسەرى ئەم ولاتەدا

٤٩٦
كەلىسەدر
بەرگت ١٩٩٥

له هاتوچۆدا بوون. دهنگی زهنگۆلهی کاروانهکان بو سانیکیش خامۆش نهئهبوو. کاری ماشینیان نهکرد. کاروانسالاریش ریز و شکۆیهکی ههبوو. خهلکی کچیان به جووتیار نهئهدا، بهلام به کاروانسالاریان ئهدا که سال به دوازه مانگ له سهفهردا بوون. بهلام ئیسته وشتر کهی برهوی ههیه. مهگهر کوردیک یان بهلووچیک، یهک، دوو دانه یان ئهوپهپی پینج وشتری بو خوی ههبی و له قاقر و بیابانی بی ئاو و گیادا هیزم بکیشی و نانی منالهکانی تیگووشیته ناو شیریی وشترهکه. جا بویه ئهبی پهروار بکری و کیردیان لی بدری. زیندوو بوونیان کهلکی نهماوه. ئهوهی به کار بی گوشت و پیستیانه. چار چیه؟ ههر بویهشه لهم ناوهدا مروف رانی پهجا سهیری وشتر نابینی پیکهوه بلهوهپن. تاک و تهرایهک. ئهوانیش تهمهنیان کورته زمان بهستراوانه. رۆزگار ئیتر. ههر شتیکی خولیکی ههیه. سهختی تۆش تا زستانه. ئهوهندهی بهفر کهوتهوه، ههر کامیان به ماوهی مانگیک سهرنهبرین و گوشتهکهشیان ئهفرۆشین به خهلکهکه. تۆش تا کاتیکی تۆزی شارهزایی پهیدا ئهکهی، ئهگهر بو ت سهخته به ههوسارهوه بیانلهوهپینه.

به ره له شهیدا ئهسلان کهوته قسه:

— ئهگهر ئهم قهديرهی کورپی کهلایی خوداداد ئاوا خوی له وشترهکان ههلقورتینی، لهوهپاندنیان دژوارتریش ئهبی! نابی شهیدا ئیتر به تهنها بچی بو بیابان.

بابقولی روو به رووی ئهسلان وهستا:

— چی ئهلی؟ دیسانهوهش؟

— ئهری ئیتر. لهو کاتهوه من پیم نایه دهرهوه وهکوو مردوو

به دوامدا هاتوو. ههر ئیستهش ئهوهتا له بهردهرگا وهستاوه.

شهیدا وتی:

— نهوهستاوه. رۆیشت!

بابقولی وتی:

— ٺه و چي ٺهوي، ماهدهرويش؟
ماهدهرويش چوڪي دادا و به مايههڪ له هاهدهروييهوه

وتي:

— دلي سووتاهه بوندار. دلي سووتاهه. كه لاي خواداد پارهي
وشترهڪاني وهرگرتوهه و بو خوي شاردويهتهوه و كورهڪانيش
پادهرحهوا ماونهتهوه. عهباسجان، براگهورهه قهدير، تواني به
چهند ٺهسكهناسي پشت سوور دهستي خوي سوور بڪات،
بهلام قهدير نا. دهستي له هيچ كوئ بهند نهبووه. باوڪي
هيچي نديي. پيرهميڙد هيچ نادا به دهستهوه. قوروقپ،
وهلامي هيچكسه ناداتهوه. پارهڪانيش كهس نازاني له كوئي
شاردوتهوه. سهري خستوته ناو يهخهه و چاوي له هممووان
قوچاندوهه. روژ تا روژ دهركاي مالهكهه ناکاتهوه. قهدير داواي
همموو پارهكهه ليڪردوهه. وتويهتي ٺهيهوي به دواي كار و
كاسبيدا بگهري. بهلام باوڪه برواي به چاوي خوشي نيهه.
حهز ناڪا قهديرش له لاي بروات. ٺهگهر قهدير بروات كهس
نيهه پي رابگات. وتويهتي روژانه پارهه جگهرهڪهت پي ٺهدهم
ليره بمينهوه. كهوتوهه ههژاره. بهلام عهباسجان ليڍاوه
چوهه بو مهشههد بو لاي ٺهه ٺههه كه ههيهوه. من خو
نازانم، بهلام ٺهين كچي دالانديڪ بووه. له پي مهشههد
له كاروانسهرايهڪ گيري لي هينابوو. قهديرش ٺيسته ٺهوا
دلگيره. دهست وپي بهستراهه. وهڪ بزمنزه بو خوي ههر تير
ٺههواويڙي. منيش له كوڙان بينيم بو خوي پياسهه ٺهڪرد.
بابقولي له وهلامي دهرويشدا هيچي نهوت. خاموش بوو
و له بيردا. بوني ٺهوه ٺههات قهدير ٺهيهوي خوي بڪا به
ٺاوينهه دلتوقاندي كورهڪاني بوندار. ٺهباو كاريڪي بو بڪري.
بيري چالاڪي بابقولي بو ريگهههڪ ٺهگهرا. سهربازي! بهم
جوڙه ٺهيتواني له كوڙي بڪاتهوه. تا ٺهه بي ٺيتر شهوانه به
ناو كوڙانهڪاندا نهگهري! بوچي ٺهگهري؟ دياره ٺيتر. خهريڪه

جی پئی بو دزی خووش ئەکات. ئەیهوئی ئارامی قهلاچیمهن تیك بدات. بهو بالا لوقهیهوه، خهلك ئەتوقینئی. چوار شهویتر -رهنگه- ئەچیته سهر نامووسی خهلكیش. ئەبئی دهستی بگیری و بنزیته ناو دهستی سهرباز بگرهکان. بهلام باوکی، کهلایی خواداد پهککهوتهیه، زهمنگیره. ئەگهر بئی به کهفیلی باوکی چی؟ ئەبئی. ئەبئی. ئەوسا رهنگه بکری کاریکی بو جور بکری: کهرکاری دارکییشان. چاودیر. ئەمانه لهو کارانهن بو ئەو ئەشین. بهلام نه، ئەم جوره کارانه رامی ناکات. ئەبئی فییری قاچاخی تریاکی بکات. وا باشتره. ئەگهر وابی، ههوسارهکهی بهدهس خودی بابقولیهوه ئەبئی. ههر کات بیهوئی ئەتوانی ههلیداته ئاوه قوولکه. گلهیش نییه. چاوی دهرئههات با به دواي کار و پيشه‌ی نا قانونی‌دا نه‌پروات و تووش نه‌بئی.

— بو منیش چا تیکه.

ماهده‌رویش چایی بو هه‌مووان تیکرد و بوئی دانان. بوندار

لیی پرسی:

— خهرمان کهی پاک ئەبئی؟

— تا سهری مانگ.

— ئیسته کی له سهر خهرمان ئەخهوی؟

— هچکهس.

— هچکهس؟

— هیشتا گهنم له کا جیا نه‌بوه‌تهوه بوندار. دز خو نایهت

چه‌لتووک بدزی! سهد مه‌ن چه‌لتووک ده مه‌ن گهنمی تیا

نییه!

بابقولی له پردا وتی:

— دز بئی یان نه‌یهت، خهرمان نابئی بئی مرووف بئی. ههر ۴۹۹

که‌ئیدهر

به‌رگن په‌که‌مه

ئیهسته برۆ بو مائی تاجه‌لی کۆلکیش و پئی بلئی چرا و بوخچهی هه‌لگری و بچیته سهر خهرمانه‌کهی. پئی بلئی

مه‌گهر ئەیهوئی شه‌قانه‌کهی بدۆرینئی؟ یان ئەیهانه‌وئی گهنمه‌که

ئەوئەندە لە دەشت دابنن مار و مېروو ھەمووی کیش بکەن و
بیبەن؟ ویزدانیان چی لیھاتووہ؟!

ماھدەرۆیش کە لە ناو قسەکانی بابقولی بونداردا ھەئسا
بوو و ھەستا بوو، پرسى:

– لەوێوہ بگەرپمەوہ بو ئیرە، یان برۆمەوہ بو مالمەوہ؛
کارتان ھەيە؟

بابقولى وتى:

– جارئ نازانم. بگەرپوہ با بزەنم چۆن ئەبئ؟
وہک پشیلە، ماھدەرۆیش چووہ دەرەوہ و بە بئ ئەوہی
دەنگی پئی بئ لە پلیکانەکان چووہ خوارەوہ. بابقولى بە
کورپەکانی وت:

– ئیوہ نیازتان نییە شیو بخۆن؟ بو سفرەکە ناھینن؟
ئەسلان وتى:

– دایکم نەخۆشە وا بزەنم!
– جار بە جەھەنم نەخۆشە. خۆتان سفرەکە بەینن. خۆ
گۆچ نەبوون!

براکان بە جووتە ھەئسان. بابقولى شەیدای بانگ کرد:
– تۆ بو کوئ؟ وەرە دانیشە، تۆ ماندووی. سفرە یەکیکی
بەسە.

شەیدا نەيوت ئەيەوئ بچئ بو لای دایکی. گەراییەوہ و لە
سەر جیگەى خۆی دانیشت. بابقولى بوندار جگەرەيەکی کرد
بە دارجگەرەکەيەوہ، دایگیراند و تۆپەل تۆپەل دووکەئەکەى
دایە دەرەوہ:

– تا چاویان کویر بئ. سەگبابانەى بەرچاوتەنگانە. چاویان
نییە مرۆف ببینن بە پئی خۆی بە سەر عەرزی خوادا رئ
بکات! ناتوانن ببینن. من ئەزانم کئ پری کردۆتەوہ و بەرەئلاى
کردۆتە ناو کۆلانەکانی قەلاچیمەن. بەئخى! لە ھەر لایەکەوہ
دەستی بگات، نەقیزەيەک ئەوہشیئى. ناگر خوش ئەکا. ئەمە

سروش تیه تی. ئاگر خوۆش کهره! ئه پړوا حی باوکی! پیی وایه بهو کارانهی ئه توانی من بخاته گیروگازهوه، لیی بگه پریم به ئیشتیای خووی له م ناوچه دا قاچاخ فرۆشی بکات. هیشتاش تامی چه پس له ژیر زمانیه تی! جا با هر له شیره کیشتخانه بکهووی و ئه وهنده مه تل دابهینی هه تا ده می کف ئه کات. سه گی دم دریز. کاریک ئه کمم ئه و چوار پارچه مس و به ره یه ش بار بکات و له م قه لات ه بړوات. پیی وایه له گه ل کی تیکه وتوو ه! زووی دم هر اش!

پاش شیو، پیش ئه وهی با بقولی بوندار ئه نگوسته دریزه کانی بلیسیته وه، رووی کرده ئه سلان و وتی:

– ده رگای دوو کانه که ت باش داخست؟

– به ئی.

– له بهر و دواوه؟

– به ئی.

– کاتی خه وتینیش باش سهیری قفل و کیلونه که بکه ره وه.

– خووم له دووکان ئه خه وم.

– گیرام له ویش بکهووی! له دووکان ئه گهر بکهووی نابی

ئاگات له دهر و بان هه بی؟ چ قسه یه که ئه کهیت! به چاوی

به سراو مه گهر ئه پرون به پری دا؟ نابینی وشکه سالییه؟ مروقی

برسی دینی نییه. پیت وایه کاتی که ده رگای کرده وه و هاته ناو

دووکان به زهیی به گه نجیتی تودا دیته وه؟ مروقی خاوا! ئه ی تو

له گه ل وشتره کانت چی ئه که ی شهیدا؟

– هیچ، عه گالیان له چوک ئه به ستم و خووشم وریا

ئه خه وم.

– له بهر دهر بیجهی دوکان دا جیگه که ت راخه. له شوینیک

که ئی دهر

به رگی به که ده

گویتان له هه ناسه ی یه کدی بی. دار و چه قویه کیش له ژورور

سه رتان دابنن زه ره دی نییه.

شهیدا له بهر خویه وه وتی:

– کيڙدى من هميشه له بنى پووزبهندهکهمه.

بابقولى به ئەسلانى وت:

– تۆيش ورده ورده قهमेكهت له پشت كهنوهكه دهربهينه و بيخهه ژيڙ سهرت. پاريزكردن زهرهدى نيهه. ئەو قهমেيهش پيڻم نه داويت له ناو كالانهكهى دا ژهنگ بهيني! خو نامهوي ئەنتيك رابگري! ناشمهوهي بتانترسيڻم، بهلام ئەبي سهرتان بلهقيڻم بو ئەوهى بيڻه ناو ههسابهوه. دهنگو ههيه چيوارپيكيان له سهر پي شهشتهمههه خنكاندوهه. شهوى پوون، وهكوو پوژ. په بهن مهري داشتى هه بهوه. بردوويهتى بو شار و فروشتووويهتى. له بهر نانهواخانه نانپكى كړيوه و كهوتوته پي بهرهو گوندهكانى لاي سهرهوه. له داميني كيوى بهران. نامهردانه ئەكهونه تهكى و له ناو پيش ئەيخنكيڻن. ئەلين مروفي برسى ئيمانى نيهه، ههر ئەمهيه! پيگر پوژ به پوژ زياتر ئەبن. لهم پوژانهدا، ههر كهس گوشارى بو دي، ههئنهسى و ئەبي به چهته! ترس ههلتان نهگري. تا بگاته مال و دووكانان، هيشتا زوري ماوه. ئەسلان ناوچاوى تيك نابوو و زور به خاوى قاپهكانى له سهر سفرهكه خر ئەكردهوه. شهيدا، براكهى سهير كرد، بزهيكى هاتى و چوو به يارمهتیهوه. قاپه بهتال و لهته نانهكانيان كوكردهوه و برديانه دهرهوه. دهنگى بابقولى كهوته شوين كورهكانى.

– ماهههرويش هاتهوه، پي بلين پرواتهوه. كارم پي نيهه

تا بهيانى.

– به سهر چاو.

ئەسلان قهراخه نانهكانى كرده ناو ناندينهكه و له پليكانهكاندا چوهه خوارهوه. شهيدا، ههر وا له بانيجه راوهستابوو. پرسى:

– ئەپووى بخهوى؟

– ئەري ئيتري. خو نامهوي شهو زيندهدارى بكهم.

تاوئیکتر، شهیدا دهنگی کردنهوه و داخستنهوهی دهریجهکهی بیست، گهراپهوه و سهیری باله‌خانهی کرد. چرا توپیهکه خهریک بوو ئه‌کوژاپهوه. شهیدا ههر له سهر جیی خوئی وه‌ستابوو که بابقولی بوندار به ده‌م کوکه‌یه‌کی قورسه‌وه هاته دهره‌وه:

— بو له‌وئ وه‌ستاوی؟ نیگابانی ئه‌دی؟

به بزیه‌کی هیوره‌وه، شهیدا وتی:

— وه‌ستاوم، ههر وا.

بابقولی له کاتی‌کا پیی ئه‌نایه سهر پلیکانه‌که به

ته‌وسیکی نهرمه‌وه وتی:

— بیخه‌وی داویه له سهرت؟ هیشتا زوهه کوپم! جارئ با

دهستی ئه‌وی که به‌ند بکهم، ئه‌وسا نوّره‌ی توّش دئ.

خوینی شهرم تا بنا گوئی شهیدا خوشی. ئه‌گهر شتی‌کیش

بوّ وتن هه‌بوو، توانای وتنی نه‌بوو. بوّیه ههر وا، شهرمن

و گرمۆله له شوینی خوئی راه‌ستا. بیری کرده‌وه، بابقولی

خهریکه ئه‌چئ بوّ ژووره‌که‌ی خواره‌وه، ئه‌و شوینه‌ی دایکی

شهیدای لی‌بوو. به‌لام وا نه‌بوو. بابقولی ئه‌چوو بوّ ئاوده‌س:

— مروّف که زانی میزی که‌فی کردوه، باشتر وایه

بیخه‌ویی نه‌دا له سهری!

بابقولی ئه‌مه‌ی وت و له پشت دیواره کورته‌که له چاوی

شهیدا ون بوو. شهیدا، پووی وه‌رگیژا و هاته هه‌یوان و له سهر

لیواری ته‌خته‌ی مه‌شکه‌که دانیشت. چه‌زی ئه‌کرد بچئ بوّ

سه‌ردانی دایکی، به‌لام نه‌ی ئه‌ویست به به‌رچاوی بابقولیه‌وه

ئه‌و کاره بکات. چه‌ند کاتی‌کی دریژ و کشاو ههر له‌وئ دانیشت،

تا باوکی گه‌راپه‌وه. له وشتره‌کان نزیک بوویه‌وه، دهستی هیئا

به سهر و یالیان‌دا و ده‌نگی هه‌لیئا:

— بوچی سفره‌تان بوّ ئه‌م پاتالانه رانه‌خستوه هیشتا؟

شهیدا له سهر ته‌خته‌ی مه‌شکه‌که هه‌لسا، له

پلیکانه‌کان چوو خواره‌وه، لای باوکیه‌وه وه‌ستا و وتی:

– پيش ئهوهى بخهوم راى ئهخهه. هيشتا تيرن. كا و
پهمووهكه چهپهه ئهكهه. ليوى لى ئهدهن و ناخوون. كاكه
بوون ئهگرى. بوونى ههناسه. كوون ئهبيت و ئهوانيش به ئيشتيا
ناخوون. ئازوووخهكه بهد بوون ئهكهه. ههموو مالىك وايه. خووت
خو باشتر نهزانى!

«زور چاكه. شارهزا بووه. باشه!»

بابقولى، به بى ئهوهى بيري خووى دهربيرى، وتى:
– خووت چوونت پى باشه وابكه. وشتر هى خوته و تو ئهبى
پهرواريان بكهى. من پيم وا بوو برسين.
چاوهرپى وهلامى كورپهكهى نهكرد و به گورانى وتن چوو
بهرهو ناو دالانهكه.

شهيدا، ئهوهندهى باوكى له دالانه تاريكهكهدا ون ببى،
به شادييهوه سهيرى روپيشتنهكهى كرد؛ پاشان سفره
وشترهكانى راخست. قولى ههلكرد، چوكى نايه ناو كاكه و،
پهمووهكانى لهگهه كادا تيكهه كرد. پهموو و كا و ئاردى
جو ئهباويه پيكهوه تيكهه بكرين. پاشان ئهباوه دهستى ههتا
ئانيشك بكات به ناو كاكهدا، سهروبنى بكا بو ئهوهى تيكهه
بين. پاشان بهو جوهرى ژنان ههوير ئهشيلن، ئهبى بيشيلن تا
خوشه ئهبى.

به ههولتيكى زور شهيدا خواردنهكهى ليكدا، ههلسا.
دهستى تهكاند و پوشه كايهك نووسابوو به برژانگيهوه
لييكردهوه. لاي دولچهى ئاوهكهوه چيچكاني كرد و دهست
و پرووى شوورد. ههلسا و چوو بو لاي ئهو ژوهرى دايقى
لهوى نووستبوو. ئهو ژوهره به تهك كارگهى تهونهكهوه
بوو. هودهيهكى تهنگهبهه. دايقى شهيدا، شهوانه لهتيكى
دهرگاكهى دانهئخست. سهري ئهنايه ناو دهركاكه و ئهنوست.
شهيدا زانى دايقى له ئهجامى نهخوشي و ماندوييتىدا
خهوى ليكهوتوووه. بويه ههه لهوى له دهرهوه دانيشت و پالى

دا به دیواره‌کوهه. دلی نه‌ئه‌هات خه‌به‌ری بکاته‌وه. جه‌ره‌ی ئاو و زهرکه مسه‌که له به‌ر ده‌ستی دایکی دابوو. زهرکه‌که‌ی هه‌لگرت و له ناو ده‌ستیا رایگرت. هیشتا توژی ئاوی تیا بوو که بریسکه‌ی ئه‌ستیره‌کانی ئه‌نوانده‌وه. ئه‌ستیره‌ نه‌ئه‌بینران. ئاوه‌که‌ش. ره‌نگه هه‌ستی به زهرکه‌که‌ش نه‌ئه‌کرد. بیری له لایه‌کی‌تر بوو. نه لای وشتره‌کان و نه ته‌نانه‌ت لای دایکیشی. ویستی هه‌لسی. زهرکه‌که‌ی نایه‌وه شوینی خو‌ی و ویستی پاسته‌وه بی، به‌لام نه‌کرا. دایکی سه‌ری هه‌لینا و له‌چکه سپیه‌که‌ی له سه‌ر روخساری لا‌برد. نیو قه‌د دانیش‌ت و ده‌ستی برد بو خشتی ناو ده‌رگا‌که، پیلوو و شکه‌لاتوو‌ه‌کانی به پشتی ده‌ستی هه‌لگلو‌فی و وتی:

— دایکه‌که‌م ئه‌و بو هیشتا نه‌نووستوو‌ی؟

— ئه‌خه‌وم. تو بخه‌وه. ئیسته‌ چۆنی؟ هیشتاش وه‌ک

خۆتی؟ هه‌ر نه‌خۆشی؟

— نه‌ه. نه زور. کاتی‌ک هاتی بینیتم. به‌لام نه‌مو‌یست

بی‌مه سه‌ر.

— بو نه‌هاتی؟ ئیوه تاکه‌ی ئه‌تانه‌وی له مای‌کدا وه‌کوو دوو

بی‌گانه بزین؟

— نامه‌وی پوو ه‌شوومه‌که‌ی بینم. پیوستیشم به‌و نییه.

مه‌گه‌ر له سه‌ر ته‌وه‌نه‌که له به‌یانیه‌وه هه‌تا ئیواره وه‌کوو

بی‌گانه‌یه‌ک کار ناکه‌م؟

شه‌یدا له به‌ر خۆیه‌وه مه‌راندی:

— تو خۆشت جه‌زت لی‌یه وه‌کوو کاره‌که‌ر کار بکه‌ی.

دایکی که ئه‌توت دلی‌کی پر له خۆله‌می‌شی ته‌نووری

وتی:

— به‌ش‌م ئه‌مه بووه کو‌رم، به‌شی مینش ئه‌مه بووه.

بوچی نارۆی بخه‌وی تو؟ وشتر له‌وه‌پان‌دن ماندووت ناکات؟

- ئەخەموم. شەو درێژە. قاچت چۆنە؟
 - باشە. باشترە. باشترە. شوکری خوا!
 - باشە، یان لە بەر دلی من وا ئەلیی؟
 - لیگه‌پری کورم. بچۆ بخەوه.
 وەر و بە ئازاریکی کالەوه، شەیدا هەلسا؛ بالی کراسەکە
 پیک کرد و چوو بو لای دەربێجە دووکانەکە. دایکی وتی:
 - هەر لەوێ، لە ژێر هەییوان ئەخەوی؟ لیفەکەت لیڤه‌یه.
 ئەوا بوتی ئەهینم.

شەیدا بە بی وه‌لامدانەوه‌ی دایکی، لە بن دەربێجەکە
 دانیشت، تەویلی پێوه ناو و لە درزی دەرگاکیه‌وه سەیری ناو
 دووکانەکە کرد. ئەوه‌ی کە براکان چاویان لە یەکدی بی
 و بە دێدۆنگیه‌وه سەیری یەکتەری بکەن، تاییه‌تمەندییەک
 بوو لە منالیه‌وه لەگەڵیان بوو. خۆیان لە کاری یەکدی
 هەلئەقورتاند و ئەمەش تا رادەیه‌ک لە ئێره‌یه‌وه سەرچاوه‌ی
 ئەگرت. بەخیلیه‌کی نه‌ زۆر تیژ و ژه‌راوی. مایه‌یه‌ک بوو
 بو ئەوه‌ی سەروشتیکی دوولایه‌نه‌ به‌ هەر کامیان ببه‌خشێ.
 ئێره‌یه‌کی شاراوه‌ له‌ ناو توێژی سۆزدا کە لە پیکه‌وه‌بوون و
 لە براه‌یه‌تیه‌که‌یان‌وه سەرچاوه‌ی ئەگرت.

ئەو براه‌یه‌ی له‌ پشتتیک و لە دوو سک زابوون، هەمیشه
 هەستیان به‌ دیواریک له‌ نیوان خۆیاندا ئەکرد. دیواریک کە به
 عاشقانه‌ترین سوژیش له‌ ناو ناچێ. نزیکترین براکان، تەنها
 تا پێسته‌ی ئەم دیواره‌ ئەتوانن لیک نیک ببنه‌وه. به‌لام ئەم
 دیواره‌ کە له‌ ناخیاندا دارپێژراوه، له‌ ناو ناچێ. هەر کاته‌ی
 بێر له‌ یەکدی ئەکەنه‌وه، له‌وپه‌ری ئەوینی براه‌یه‌ش‌دا،
 بلیسه‌ی ملۆزمی دووانه‌ بوون، سەر هەلئەدا و عاشقانه‌ترین
 داوه‌ریه‌کانیش توشی هەلئە ئەکات. براکان تەنها له‌ پووبه‌پوو
 بوونه‌وه‌ی دوژمن دایه‌ کە ئەبن به‌ یەک. یه‌گرتوو. چونکە
 گیانی رقاوی، بلیسه‌کانی به‌خیلی و پق پرووی له‌ دهره‌وه و له

۵۰۶
 گەلێسەدر
 بەرگت ۲۰۰۵

خه نیمیکى دهره کیه. بارانى توورپه یی له وهى که خوځی نییه. براکان ئەمیسستا که بران. عاشقترین براکان.

له بهر تیشکی کزی ناو دووکانه که دا، ئەسلان لای دیواره که وه، له سهر سه کوکه جیی راخستبوو. له سهر جیگه که ی پشت له دهر بیجه که دانیشتبوو و سهری به سهر سینهی دا چه ماندبوو. دهستهکانی له بهر ناوکی دا راگرتبوو و خهریکی کارپک بوو. شهیدا، دهسبه جی بیرى کرده وه:

«پارهکانی ئەژمیری. پاره پیس! خهریکه ئەیانشارپته وه، زۆله... به لām، رهنگیشه خهریکه پزوووی شهرواله که ی ئەدۆزی. سپی کوشتن. ئاخر زستان خهریکه ئەگات!»

دایکی شهیدا، لیفه که ی بو کورپه که ی هیئا. شهیدا ئاوری له دایکی دایه وه و له بن دهر بیجه که هه لسا. لیفه و دۆشه که که ی له سهر شانى دایکی داگرت و حهواى دایه لای دیواری بن هه یوانه که.

— خۆم ئەیهینم ئیتر!

دایکی، ههر وا وهستا بوو. شهیداش وهستا. دایکی چاوی له شهیدا نه ئەترووکاند. ئیتر ئەیهوئى بلئى چی؟

— بگره بخه وه ئیتر! دیسانه وهش ئەتهوئى له درزی دهرگا که وه بوئى دهر بچیت و بچئى بو کۆلانگه پى؟

شهیدا، بهرام بهر دایکی دا بیدهنگ وهستا. دایکی زۆر دهوامى نه هیئا. وهرگه را و چوو یه وه به ره و کولانه که ی.

شهیدا، ئەمجارهش و بو هه زاره مین جار پویشتنه که ی دایکی سهیر کرد. ژنه به بئى ئەوه ی پیر بووی، په کی که وتبوو.

کو مابوو و ئەتوت قاچی راکیش ئەکات. گه یشته لای دهرگا که، دهستی گرت به لیواری دیواره که وه و به ئەسپایى چوو ه ژووره وه

و شهیدا بینى له سهر جیگه که ی دانیشتن.

بینینی دایکی، ههر جاره خوپی هک بوو ئەکرا به سهر برینی شهیدا دا. ژانى پوو زهکانی، ئەژنوکانی و نه رمه ی پانى،

خهریک بوو ئەم ژنە پیر ئەکرد. سەرەرای ئەمانەش بابقولی بوندار ئەتوت بە چاوی بەستراوه و سەیری ژنەکی ئەکات. ئەتوت نوورجیهان هەر ژنیش نییه. ئەو شەیدایەش -کە بابقولی ئەوەندە خۆشی ئەویست- ئەتوت هەر لەویش نەبووه. گورگیش لەمە باشتر لەگەڵ میی خۆیان هەلسوکهوت ئەکەن. ئەمە یەکهەمجار نەبوو شەیدا بیری ئەکردەوه:

«دلی ژنەکی یەکهەمی، دایکی ئەسلانیش رەنگە هەر بەو جوړه تۆفاندوووه.»

بیزار و ماندوو، شەیدا خۆی هەلدایە سەر دۆشەکهکە، پپی خست بە سەر پپی دا و پانیەیی سەری نا بە دیوارەکهوه و بو تاولیک چاوی بەست. دلی پپوه بوو ئارام بی. بەلام مەگەر ئەکرا؟ تالانی ئەندیشە. چۆن ئەیتوانی بیر لە دایکی، دوو هەنگاو لەواترە، نەکاتەوه؟ هەر وەها چۆن ئەیتوانی بێرنەکاتەوه لەو دیوی ئەم دەریجە؛ لە ئەسلان کە لە پیاوی چل سالان ئەچوو؛ دوورئەندیش و لە ناو خۆیدا و، حەسابگەر و ئاگاداری هەموو دیاردەیهکی دەوروبەری؛ وریا! یان بیر لە بالەخانە نەکاتەوه؛ ئەو شوپینەیی بابقولی بوندار، پیری ناو سەنگەر، لە سەر مجریهکانی ئەخەوت؛ کابرایەک، هەم دلخواز؛ هەم بیزارکەر. میهره بانیهکانی وەکوو دەمی شەمشیریک بوو خوینی لی ئەتکا و لە سەر وو دەمە تیژ و خویناوییهکی، پوخساری تالی ئەو بە بزیهکی تەوساوییهوه هەلئاسرا بوو. ئەو پوخسارەیی هەر گیز لە پیش چاوی شەیدا دوور نەئەکەوتەوه. سەیلەکانی زبیر و پپر لە تالی سپی. چەناگەیی چال. لیوی مۆر. دانی زەرد. چاوی زیتەلە و ملۆزم. رەگی ناوچەوانی. تالە قزە ریشال ریشالەکانی بەر سەری و، کلاوه لبادە چلکنەکی. ملی دریز، قوراچکەیی تیژ کە شەیدا هەستی ئەکرد هەموو ساتیک ئەیهوی پپستەکە کون بکات و بکەوێتە خوارەوه.

چۆن ئەیتوانی شەیدا بیر لە کەسوکاری نەکاتەوه؟

«کییه ئهم کابرا؟»

دهنگی زنجیری ده‌رگاکه بی‌ری شه‌یدای پچ‌راند. هه‌ئسا و چوووه پشت ده‌رگاکه و له‌تیک‌ی تا نیوه کرده‌وه. شان به شان، ما‌هد‌رویش و مووسا وه‌ستا‌بوون. مووسا، وه‌ستا‌کاری قالیچ‌نین، چاو‌ه‌پ‌وان بوو شه‌یدا ده‌رگاکه‌ی لی بکاته‌وه. به‌لام شه‌یدا به بی ئه‌وه‌ی سه‌یری ئه‌و بکات، به ما‌هد‌رویش‌ی وت: — بون‌دار خه‌وت؟! —

مووسا به‌ره‌و ده‌رگاکه هات. شه‌یدا خو‌ی لادا بیته ژووره‌وه. وه‌ستا کاری جه‌وان به لای شه‌یدادا تیپه‌ری و به‌ره‌و ئه‌و ده‌رگای گه‌ورپی په‌زه‌کان چوو. شه‌یدا، لی وه‌رگه‌را و وتی: — پی له وشتره‌کان نه‌نی؟! —

مووسا ته‌شه‌ره‌که‌ی وه‌رگرت، به‌لام نه‌وه‌ستا. پی خو‌ی دریزه‌ دا تا بچی سه‌ر بنیته‌وه و خه‌وی لی بکه‌وی. جاریکی‌تر به‌یانی و ده‌می ئاوه‌له‌ی کارگه و جاریکی‌تر کار. به‌یانی وه‌زی ئه‌ویست. زمانی کو‌ری بون‌دار، چو‌ن ئه‌بی با بی. ده‌نگی باویش‌که ماندوو و دریزه‌که‌ی مووسا لای دیواری گه‌وره‌که‌وه بیس‌را. ما‌هد‌رویش وتی:

— به بون‌دار بل‌ی په‌یامه‌که‌م گه‌یان‌د. تاجعه‌لیم به‌ری کرد. کارتان نییه؟

شه‌یدا وتی:

— به‌یانی زوو وه‌ره.

— شه‌و باش.

بی کار و بی مه‌به‌ست، شه‌یدا له نیوان دوو تاکی ده‌رگا که‌دا هه‌ر وا وه‌ستا بوو. دلی به‌رای نی‌ئه‌دا سه‌ر بخاته سه‌ر سه‌رین؛ ده‌نگی نه‌رمی با! کو‌لان، چ کی‌شه‌ریکی هه‌یه! شه‌یدا، پی شه‌وه‌گر‌دی هه‌ئینایه‌وه. لایه‌تی!

بهندی سببم

له نیوان شه پۆله بهرده وامه که ی باوه، دیواره کانی قه لآچیمه ن ده رکه وتن. وشتره که ی به فیتوو یه ک خاو کرده وه، گولمه مه د. له په نای شه و تۆزدا، په لای تۆزاوی تیشک، له په نجه ره کانه وه که وتنه پرته پرت: نیگای چاوانی ماندوو. گولمه مه د گه یشتبوویه قه لآچیمه ن. سه ری بردبووه ناو یه خه ی و ئارام بوو. به بی ئه وه ی سهیری ئه و ره قه لآه پیاوه بکات به لای دیواره که دا تی ئه په ری، به قه راخ جوگه که دا، به ره و مائی بابقولی بوندار چوو و نزیک ده رگاکه له ملی بادی خزایه خواره وه و ره شه مه که ی دا به شانیدا.

شهیدا هیشتاش له نیوان دوو تای ده رگاکه دا وه ستا بوو. – ماندوو نه بی گولمه مه دخان! سه فهر به خیر! بو کوئی به م بایه؟... بو وا وشک بوویت؟ وه ره ژووره وه. با ته خته ی سه ر ده رگاکه لابه م. کاتی هینان و بردنی وشتره کانی خو م ئه م ته خته یه لا ئه به م.

شهیدا ته خته که ی لآبرد و گولمه مه د وشتره که ی هینایه چه وشه ی مائی بابقولی بوندار. چه وشه ی چۆل و گه وه.

ئاشنای نیگای گولمه مه د. باره هیزم - گه ون و کاویر و ته نگز، هیشتا لای دیواره که هه ل نه چنرابوو. به ر له زستان، کوره کانی بابقولی بوندار لای دیواره کانی چه وشه تا

سەر هیزمیان هه‌لئه‌چنی، له زستان‌دا، نمی باران که ئەدا له هیزمه‌که چوارپێ پێیان خۆش ئەبێ.

گۆلمحه‌مه‌د و شتره‌که‌ی برده سووچی چه‌وشه و دوور له و شتره‌کانی شه‌یدا یخی‌دا. هه‌وسار و سه‌رکه‌له‌که‌ی لی‌کرده‌وه و خه‌ریکی کردنه‌وه‌ی ته‌نگه‌ی داره‌به‌نه‌که‌ی بوو که شه‌یدا، گه‌نج و که‌نجی‌تی بابقولی، چارشییۆیکی کا و تووره‌که‌یه‌ک په‌مووی هی‌نا و وتی:

— من خواردنی ئەده‌مێ گۆلمحه‌مه‌دخان، تۆ برۆ بۆ دیوخان. بوندار له‌وێیه.

— با ته‌نگه‌ی شل بکه‌مه‌وه، په‌به‌نه زۆری غار کردوه.

— خۆم شاره‌زام خان، تۆ برۆ سه‌ر ئاسووده به، ماندوویت. هاتنی ناوه‌ختی گۆلمحه‌مه‌د خه‌وی مائه‌که‌ی زپاندبوو. ئەسلان له ده‌ربه‌ججه‌که‌وه هاته ده‌روه و بابقولی سه‌ری له ده‌رگای دیوه‌خانه‌وه هی‌نایه ده‌روه و وتی:

— تۆ وه‌ره سه‌ر گۆلمحه‌مه‌د، شه‌یدا ئاگای لێی ئەبێ. وه‌ره سه‌ر.

گۆلمحه‌مه‌د به‌ره‌و دا‌لان، که له سووچی چه‌وشه‌وه رپێ هه‌بوو بۆ بانچه و دیوه‌خانه که‌وته رپی و بابقولی بوندار ده‌رگا‌که‌ی داخست. با هی‌شتا نه‌که‌وتبوو. دا‌لان تاریک و ته‌م‌کردوو بوو. ئەتوت با، هه‌وا ماندوو و خه‌فه‌که‌ی تیا چه‌پس کردوه. له پێچی پلی‌کانه‌کان‌دا، ئەسلان خه‌ریکی هه‌ل‌کردنی چ‌را پلێته بوو.

گۆلمحه‌مه‌د له پلی‌کانه‌کان سه‌رکه‌وت، چووه بانچه و له‌وێهه‌ چووه باله‌خانه. بابقولی بوندار هی‌شتاش خه‌ریکی داگیرساندنی چ‌را تۆره‌که بوو:

— بیه‌خت گۆلمحه‌مه‌د؟! دانیشه!

گۆلمحه‌مه‌د کلا‌وه‌که‌ی هه‌ل‌گرت، خۆلی له سه‌ر و قژی ته‌کاند و له سه‌ر فه‌رشه‌که دانیشه‌ت:

— چ تهپ و تۆزیکه وهستا! چ گهرده لولوئیکه!
 گولمحه مه د وای دهرئه خست لهو خاک و خوئلهی به سه لته
 و پووژه وانه که یه وه هیئاویه ته ژووره وه شهرمه ندهیه. بابقولی،
 به دلفراوانیه وه وتی که، مال مائی خوئیه تی. گولمحه مه د
 ئاسووده تر دانیشیت و پاش تاویک ههستی کرد دهست و بالی
 خهریکن ئه کرینه وه و ئه وه ئه مه نده جیگه ی که پیووستیتی بو
 دانیشتن وا له بهر دهستی دا. بابقولی بوندار هیشتاش گورگانه
 له سهر چوکی دانیشتبوو و سهیری ئه وه گرپه دووکه لاوییه ی
 ئه کرد له کلاوی چراکه وه بهرز ئه بوویه وه. چرا توره که، ساز
 نه بوو. یه کدست نه ئه سووتا و پرته پرتی ئه کرد. تا گهرم بیی
 و گرپه که ی خوئش بیی هیشتاش کاری ئه ویست. بابقولیش
 سه رگهرمی چراکه، کاتی تی ئه په پاند و بیر ی له هاتنه که ی
 گولمحه مه د ئه کرد وه. گوزهری به ریکه وت نه بوو. نه ی
 ئه توانی وابی. چونکه بابقولی ئه یزانی ره وه نده کان هیشتاش
 به ره وه هاوینه هه وار نه که وتوونه ته ری. ئه ی گولمحه مه د به
 چ مه به ستیک هاتوو. باشه، چ مه به ستیک؟ ئایه جاریکی
 تریش هاتوو پارهی لی قهرز بکات؟ یان هاتوو پیست و خوری
 پیئش فروش بکات؟ ههر دووکیان بو ی هه بوو. ره نگه. ره نگیشه
 به هه وای ماهده روئیش هاتوو. ههر چی هه یه ویستیکی
 تیئا هه یه. ههر چی چوئن بی ویستیکی هه یه که هاتوو بو
 قه لاچیمه ن!

— ده ی، باس و هه وائل کوری که لمیشی؟

— خه بهری خوئش، بوندار. جه نابت چوئی؟ ئیتر یادی ئیمه
 کوردی فه قیر و هه ژار ناکه یته وه؟ مه گهر دیسانه وه ش نیاز به مان
 هیئی بو ماله که ت. سالانی پیئشتر جار جاره له ناو ره وه ند
 دهرئه که وتی. هاتوچوئ هیوایه ک بوو، تو مان ئه بیئی دل مان
 گهرم ئه بوو و ئه مانوت زوئیش بی که س نین. به لام ئیسته ...
 — گرفتاری گولمحه مه د. گرفتاریی. دهره فت ناکه م سه رم

بخورینم. له نوپژی بهیانیهوه تا نوپژی خهوتنان په‌نابات پینج شایي لای یه‌کوهه دائه‌نیم و نه‌نجام نه‌بینم زه‌ده‌که‌ی له قازانجی زیاتر بووه. دیسانه‌وه‌ش خوا به‌ره‌که‌ت بدات به‌په‌ز. نان و پونیک هیشتاش له گوانی مه‌ره‌کان په‌یدا نه‌بی.

— تو له دووره‌وه سه‌یرمان نه‌که‌ی بوندار! دیسانیش شوکر. هیشتاش هر نه‌بی شوکرانه‌بزیږ بین. به‌لام بابقولی، نه‌م وشکه به‌هاره له پی خستووین. نه‌وه‌تا خوت نه‌بینی نه‌م بایه، نه‌م با بی‌پیره چی نه‌کات؟ نه‌لیی نایه‌وی ته‌واو بی! وادیاره نه‌مسال سوپندی له به‌ختی ورده‌په‌زدار خواردوووه. بویه‌شه به‌یانی نه‌بی کووی بکه‌ینه‌وه و بچین بو گهرمین. به‌لام وا پی نه‌چی نه‌م بایه هیزم و وشکه گیا بو په‌زه‌کان نا هیلیته‌وه؟ هه‌یه‌تات که نیمه‌ی خیلاتی به‌م باو بارانه به‌ندین. نه‌وه‌تا تاوانی پاشه‌روکی وشکه‌ی به‌هار نیسته نه‌ده‌ینه‌وه! — یارمه‌تی ماله‌کانی نیمه‌ش نادا نه‌م بایه، گولمه‌مه‌د.

له‌بهر نه‌و تیشکه په‌موکه‌ی له ژیر کلاوی چرا تو‌ره‌که‌وه سه‌ره‌که‌ه‌ت، گولمه‌مه‌د نه‌یتوانی نیوروخی بوندار ببینی. نه‌شی ویست سه‌یری بکات. ره‌نگه نه‌یویست نه‌ینه‌که‌ی چاوه شین و زیره‌که‌که‌ی بابقولی بخوینیته‌وه. هر وه‌ها تی‌بگات له پشت هیله نه‌ستوو‌ره‌کانی ته‌ویلی‌دا چ بیریک گوزهر نه‌کات. به‌لام نه‌مه نه‌گونجاو بووه. پوخساری بابقولی بوندار وشیارانه‌تر له‌وه ره‌نگی نه‌گوپری که نیگا بتوانی هیچی لی وه‌خوینی. نه‌رمی و جوراوجوری پوخساری بابقولی نیگای لیکولته‌ری نه‌خزاند و ریگه‌ی له کوئینه‌وه‌ی چاوی پشکنه‌ر نه‌گرت. به‌لام درپونگی، ورده ورده له شیوه‌ی قسه‌کردنی بابقولی‌دا خوئی نه‌نواند. ناره‌قچنه‌که‌ی به‌سه‌ریبه‌وه ریگ کرد، نه‌رمه‌ی گوپی به‌سه‌ری په‌نجه خوراند و سه‌یری گولمه‌مه‌دی کرد؛ نیگای بوندار له رووناکی له‌رزوکی چرا پلیته نه‌چوو. چنده نه‌رم و به‌رده‌وام، نه‌وه‌نده له‌رزوک و بی‌توقره. نه‌یویست

۵۱۴
که‌لیسه‌در
په‌رگت ۲۰۰۹

بیری گولمحه مەد بە تیشکی خۆی هەلکۆلی. بە پرسیاریکی
شارەووە، بوندار پرسى:

— خراب نەبى ئيشەللا. خراب نەبى. هەر چى هەيه
خېرى... ئيمەش، بە ئەندازەى خۆمان بە سەرەووەيه
گولمحه مەد. هەر كەس بە ئەندازەى بانەكەى بەفر ئەمالى.
ئەم رۆژانە حاجى ئالاجاقىش هەموو كارەكانى خۆى خستوتە
ئەستوى من. مەرى خۆمان و كشتوكالى خۆشمان كە هەيه.
شەو و رۆژىك ئاو بو ئيمە و نو شەونيو رۆزىش بو ئەو.
سەركارى كارىكى ئاسان نيه. ديمەكالىشمان هەيه. قالەقال
كردن لەگەل جووتيار و پالە و شوان. ئەمانە هەمووى كارە.
سەر و زمانى ئەوئ. برشتى ئەوئ. پسپۆپى. دووكانىش كە
هەيه، كوئىك قەرز و پارەمان لە لای خەلكە. چووژانم.
هەزار و يەك جوړ سەرئيشە. ئيتەر كەى دەرفەتى ئەوهم بو
ئەمىنى شەمەك و كەلوپەل بارى هيسر بەكم و بەكەومە رى
بو ناو رەشمالەكان؟ بەم كارانەدا رابگەم خۆى زۆرە، ئەمەوئ
دووكانەكە بە تەواوەتى بەم بە ئەسلان. كارى شەو و رۆژىك
ئاویش بەم بە شەيدا. ئەم سى و شترەش ئەو خەريكە
قەلەويان ئەكات. خويشم بە كارەكانى ئالاجاقى رانگەم.
گولمحه مەد وتى:

— باشە، شوكرى خوا هەر دوو كورەكەت پيگەيشتوون.
هەر كاميان ماشەللا پياوئىكن بو خويان. تا هەبى ئەمجۆرە
سەر ئيشەش هەر ئەبى بابقولى خان. بتەوئ نەتەوئ
مروؤف بو كار و رەنجكيشان خوئقاوہ. بەلام بە مەرچىك ئەو
ماندوو بوونەشخوئى دلى لەگەل نەبى. دلى بريندار نەكات.
كاتىك بە دل بريندارى بى ئەم زەحمەت كيشانە تاوھينانى
زۆر دژوار ئەبى. شوكرى خوا ئيوە بە جارئ نەبەستراونەتەوہ
بە ئازەلەوہ. ئاو و زەوييەكەتان هەيه. رۆزىشتان تەنھا بە
پەزى دەم باوہ نەبستراوہ. كىلانىك، توؤيك، چاندنىك، كارىك.

که موزۆر شتیک له زهوی بهراو هه لئه گرنه وه. ساڵ چهنده وشک و تهنگیش بی، بو پینج مهن گهنم لهنگ نابن! به لام ئیمه چی؟ مهر هه بی ئیمه ش ههین؛ نه بی ئیمه ش نین. مائی با! بوون و نه بوونمان به باوه به ستراوه.

بابقولی وتی:

— بیستومه له ده رزیوه ر دیمت کردبوو تۆش؟
— چ دیمیک بوندار؟ ئه زانیت و ئه پرسسی؟ ئه گهر ئهم کشتوکاله به رو بوومی هه بوایه، خو نه ئه هاتم بو لای تو گهنمت به قهرز لی بکرم! ئاخر لهو زهوییه دا خو گهنم نایه ته به رههم؟! ئه ویش لهم ساڵ و مانگه دا! بهم بایه و بهم ئاسمانه وه که ئه لئی وشک بووه به جاریک! وایه تو بیستوته و راسته، زهویمان کیلابوو. منیش بو ماوه یهک له کوستان دابه زیووم به لکوو له گوند دره و بکهم. به لام گهنم؟ ئاخ! وه کوو تاله ده زوو! دهستی ئه بری، به لام هه لئه نه که نرا. به ماله غانه وه نه ئه هات ههچ، داسیش لی گیر نه ئه بوو. بویه ئه بوایه وه کوو گهنم له عهرز هه لیکیشین. هه لکیشانی گهنمیش خۆت ئه زانی چه ند دژواره. چونکه زهوی وشک و رهقه. زهوی کشتوکال نه بوو خو. فراز و به یار. له سه ر گرده که. بی ئاو. به هیوای خوا! خواش لی مان به رقا چوو. ته نها دلۆپیکیش ئاومان بو نانی رته خواره وه. به لام خو! هه تا حه زه که ی خو! ئه بارئ.

بابقولی، به شیوه ی ئه وکه سانه ی له سه ر عهرزی رهق وه ستاون و له ئامۆژگاری کردنه که یان دا سه رکۆنه کردنیکی باوکانه حه شار ئه دهن، نیگای لی وه رگیراو وتی:

— کفر مه که ئیتر! کفر مه که. وا هه ست ئه که م جار پس بوویت. ئارام بگره با پیاله یهک چا بخۆینه وه. چاکه بهینه کوره! شهو خو ئه مینیته وه؟ کفر کردن؟ نه، نه. زۆر کهس خو یان تووش کردوه. به خوا نابی قسه ی بی مانا بکری. کفر کردن

۵۱۶
که لیسدهر
به رگت ده ووه

گوئلمحه مه دخان، یه کم به ره می نه وه یه که رسقی مرؤف کوپرئه کاته وه. پاشانیش نه گبه تی به داوا هیه. دلی مرؤفیش رهش ئەکات. دهی، بینیم وشتره که شت له گه له!

— به بی ئەو خو ناتوانم بو هیچ کوئ بچم.

— وشتریکی یه کمه ماشه لالا.

— بی چاوینی بی، چاوییه کی زور تایبه ته.

بابقولی بوندار، هر وا که به چراتوره که وه خهریک بوو، له قسهش نه ئەکهوت. ئەیوت و ئەی بیست. جه فهنگی ئەوت. نوکته و سه برده ی ئەگپرایه وه. تهوس و ته شه ری ئەهاویشت و سوژی دهرئه بری.

گوئلمحه مه دیش جار جاره و به جئ شتیکی ئەوت. به لام هه موو هوشی له لای ئەو داوا یه بوو ئەبوا بیکا و ئەو وه لامه ی بابقولی پیی ئەداته وه. وه لام بوو تکایه کی دژوار. هیچی تر له میشکی گوئلمحه مه ددا نه بوو. کاریکی نه بوو. به هر شیوه و به هر نرخیک، گوئلمحه مه د ئەیویست په زی میشکالیه کان پزگار بکات. کی چی ئەلی با بیلی. داواکارییه که ی پوون بوو. له گه ل هی وه کوو بابقولی هه ل سوکه وتی زور کرد بوو. چه رچی زوری له ناو ره وه ند دیبوون. هر وه ها زوریش بوو کپین و فروش هاتوچوی دوو کانه کانی ئەوانی کرد بوو. سه رده میک بوو بابقولی بوندار، هیسه ره که ی له کووتال و چیت و قهند و دهرزی و هیل و چوارگیا و فانوس و هه زار ورده و آله ی تر بارئه کرد و ئەهات بوو ناو ره شماله کانیان. شمه که کانی بلاو ئەکرده وه و له بری خوری و پیسته و پوون و به ره و جاجمی به نیوه بایی ئەکپی و ئەگه رایه وه. چه نده ها جار که بابقولی له ناو ره شمالی میشکالیه کان دا مابوو یه وه و پوژی کرد بووه. خه لکی ده شته کی، بابقولیان به و جو ره ی که بوو، قبول کرد بوو و مامه له یان له گه لی هه بوو. نیازی دوو لایه نه وای لی ئەکردن له چاکه و خراپه ی یه کدی دا سازشیکی لاری که ره وه و مه ی پرژیه یان هه بی.

زۆربەى خەلكى ئىمە درۆكانى يەكدى ئەبىنن و لە پۆششى
 پىكەنىنىكدا -درۆيەكى-تر- لە يەكدى ئەشارنەوه. كردارى
 ھەسابكراو يان ئەگەر بشى بوترى ژىرانە، لە كرىن و فرۆشدا
 ماىيەكى درۆى تىدايە كە لە لۆى سۆز و ھەستى كاتىدا
 ئەشاردريتەوه. ئەلئىي نيازەكانى ژيان درۆى دوولايەنە بە رەوا
 ئەزانى:

«ئەم ھەلە با تىپەرى. ئەم كارە با سەر بگرى. ئەم نيازە
 با جى بەجى بىي. ئەم گرى كۆيرە با بكرىتەوه و كۆتايىكەى؛
 ئەم درۆ بابوترى، با بكرى، پۆژگار پۆژىك ھەر كۆتايى دى. كە
 وابوو گرفتى ئەمپۆمان راست و درۆ، ئەبى چارەسەر بكرى.
 بەيانى خو ھىشتا نەھاتووه!»

بۆيەش بوو رەفتارى دوو لايەنەى بابقولى بوندار بو
 گۆلمحەمەد دياردەيەكى بىگانە نەبوو. خەلكى كاسپ،
 ئەويش چەرچى و وردەوالە فرۆش، خو و رەوشتى خويان
 ھەيە. ھەر وھا شىوھى ھەلسوكەوتى گۆلمحەمەدىش لەو
 شاراوه نەبوو. گۆلمحەمەدىش لە لايەكى ترەوه، رەفتارىكى دوو
 لايەنەى ھەبوو. ئەو، ئەوكەسەى كە كاتى تىرى بچووكتىن
 سووكايەتى لە لايەن بەتواناتىن كەسانەوه قبول ناكات؛
 كە دفرە رەقاويەكەى لە ھەلسوكەوت لەگەل كەسوكارىدا
 ئاشكرا بوو؛ كە لە كاتى دارابووندا لە سەر ئاو و لەوەر -زۆر
 جار- شەرى كردووه؛ كە جىگرى چىشتخانەى لە بەردەمى
 رىزى سەربازەكاندا بەرز كردبۆو و بە سەرەوه خستبۆويە
 ناو مەنجەلى چىشتەكە، ئەوا لە بەردەم بابقولى بونداردا،
 بچووكى و سەركىزى خو ئاشكرا ئەكرد و؛ ھەر ئەمەش تا
 رادەى -تەننەت- خو شامايى پىكردن بردبۆوى. دژوار بوو. گەلىك
 دژوار. بەلام گۆلمحەمەد خو بەناچار ئەزانى مل بەم دژواريە،
 بەم ملكەچىيە دژوارە بدات. نارەوايى بە گيان ئەكرى. چى
 ئەتوانى و چى ئەبوايە بكات؟ لە سەر بەرپەى بابقولى بوندار

۵۱۸
 كەلىسەدەر
 بەرگەت ۲۰۰۹

بوو و، دهستی بۆ ئەو پاداشتبوو. بۆیه ئەبوايه دهستی خواروه بگرئ و ئەگەر پيويست بوايه درۆش بکا و تەنانەت شیرين زمانيش بنوئینئ:

— کورپهکانت ماشه لّلا هەر کامیان پياويکن بۆ خويان؛ ورده ورده ئەبئ بيرئکیان بۆ بکهيتهوه. ئەوا کاتی ژن هيئانیانه.

هەرچەند ئەم خۆشزمانیه رپی دەر نه کرد و له ساردی نیگای پروتی بابقولی بونداردا کهوته عەرز، وهکوو خرپه بەردیک به سەر شهخته سههۆلئ گۆلاويکدا بخزئ؛ له بهرامبەر ئەم جوړه برینانهدا گیان ئەبئ خوی رابگرئ. چونکه بابقولی بوندار، وهک نهی بیستبئ چرا تۆره کهی نایه تاقه که، لای جیوبانه کهوه دانیشت و گۆلمحه مەدی خسته بهر پرسیار. وهکوو بلئ گفتوگۆ دەر باره ی کورپهکانی من له دەمی تۆ زیادهیه:

— لهو لایه، له چوارگويئشلی بیستم کهسئ کورژاوه؟! ئەمهش، خوی بۆ ئەوه بوو گۆلمحه مەدی پئی له سەر دابنئ و خوی رابگرئ. هەر چەند گفتوگۆ دەر باره ی کوشتنیک که خوی تیايدا به شدار بووه، بابەتیکی گونجاو نه بوو. به لّام ئەوهندهی که تۆزیکي ئەکرد به سەر شهرمه کهی دا، به سەر خو سووک کردنه کهی دا، گۆلمحه مەدی زۆری پيخۆش بوو. پاشان وه لّامی دایهوه:

— منیش هەندئ شتم بیستوهه.

بابقولی وتی:

— لایهکی شه پره کهش گوايه زاواکهی من بووه. حاجی حسینئ چوارگويئشلی. هیچت دەر باره ی ئەو نه بیستوهه؟ — راستیه کهی نازانم. ئەوهنده نهبئ ئەزانم یه کیک کورژاوه، به لّام کی؟ نازانم.

بابقولی دهستی هیئا به پرومه تی دا، گۆشهی سمیئلی خوراند و وتی:

— به لّئ... به لّئ... ئەو وشتره بووه. شووی خوشکم

مه هسولتان، كوژراوه. پياوى ره بهن! منيش دهرفته م نه كردووه
سه ريكيان لي بدهم. خوشكه زايه كيشم هيه مزي ته واوى
له سهردا نيه. نادعلى ئه ئيم. بيستووومه وركى گرتوووه و
كهوتوته ري دهر به ده به دواى بكوزى باوكى دا ئه گه پي!
گولمه مه د وتي:

— جهوانيه ئيترا!

خوى هيشتا گهنج بوو. به لام وه كوو پيران قسه ي ئه كرد.
به زمانى بابقولى قسه ي ئه كرد. بابقوليش بو سنده وه:
— ئه وه يه كه ئه يلى! جهوانى! ناگات له خوشكت شيرؤ
هه يه؟

له وه لامى ئه وه ژه هره ي له زمانى بابقولى دا بوو،
گولمه مه د تنها توانى يارمه تى له به گمه مه د له يادى
خوى دا وه ربگرى. وه لامى ددانشكين، گيرانه وه ي كرده وه كه ي
به گمه مه د بوو و بهس. گولمه مه د وه كوو ستايشگه رى
كارى براكه ي وتي:

— پرچه براوه كه ي بو هينام به گمه مه د. ده ستى نه رزي!
بابقولى سه رى داخستوو و دلگير، به گله يى و به
مايه يه كى سه ركونه كردنه وه وتي:

— برايه كى بيباكت هه يه! چاكه. به لام نامه وئ منه ت
بكه م به سه رتا. خاترت له لام زور نازيزه كه لي م هه ئنه پيچا.
له پاستى دا هق و پزي نان و نهك بوو. خوت ئه زانى من
چى ئه ئيم. قه برى باوكى ما هده رويش. سينه م ناكه م به
سپه رى گه دايه ي سه رخه رمان. به لام قه لاچيمه نه و من. له و
كاته ي حاجى ئالاجاقى پيى له قه لا ناوه ته دهر وه، خه لكى
من ئه ناسن، چاويان له منه. به لام من ئه و پوژه نه مدا به
پوو ي به گمه مه ددا. له بهر ئه و سه لاموعه له يكه ي له گه ل
ميشكاليه كان هه مه له ئابرووى خوم بوردم. خو ئه زانى چى
ئه ئيم؟!

– به لئى چاك، به لئى.

– ئه گهر له بهر ئه م تيبينيانه نه بوايهت، پيگه م نه ئه دا
براكه ي تو هيرش بكا ته سه ر قه لاجيمه ن و هه زاركوژى بكا ت.
له بهر چاوى من نافه كى بيري و راسته وراست پي خوى بگري
و بگه پينه وه! حاجى ئالاجاقى منى كردووه به گه وره ي ئيره و
خوى چووه بو شار. منيش هم حوكمى شه رعيم هه يه و
هم حوكمى قانوونى. خودى حاجى ئالاجاقى بپياره كه ي له
پاريزگار وه رگرتووه و له م روژانه دا ئهيدا به ده ستمه وه! ئاو و
ملكه كه شى يه كجى داوه ته ده ستم و مافى سه ركارى پيداوم.
خوشم كه له ناوچه كه – به خو هه لدان نه بى– ناو و ناوبانگ
و ريزيكم هه يه. كه وا بوو بابقولى بوندار خه وش و خالى ناو
ته ره كال نيه به لاويكى بيابانگه رد نه وه ستى. به لام من له
بهر نه وه ي كه چوار كراسم له خه لكى زياتر دراندووه و تيبينى
ئه كه م؛ گوزه شت ئه كه م. چونكه كار و هه لسو كه وه ت له گه ل
خه لكى كارى روژيک و دوان نيه. هه ر چى چو ن بى ئيمه
چاومان به چاوى يه ك ئه كه وى. نه مويست ئه و كه ربا زار پيه ي
به گمحه مه د نيوانى من و ميشكاليه كان تيک بدات. ئه و چاييه
بهينه كوره!

سه ماوه ره كه ئه سلان، كوره گه وره ي بابقولى هينايه
ژووره وه و رويشت تا سيني و پيالنه و قورى و قهندان بهيني.
يه كه م چا. دابى هه موو ماله گونديه كه ي خوراسانى له
په زپرايى كردنى ميوان دا.

جاريكى تر ئه سلان هاته وه. بابقولى هه والى شه يدای
پرسى. ئه سلان وتى براكه ي خه ريكي ليكدانى كا و په موو بو
و شتره كه ي گولمحه مه د بوو و پاشانيش چووه ده ره وه. بابقولى
وتى له بيري شيودا بن:

– چه ند دانه هيلكه بده به دايكت بيكا ته رو ن. با توژى
دوكوئيويش بخاته سه ر. بللى با تاويك ده س له ناله ناله

له لا دائه نيم به بارمته. يه كيانم له مه شهه د فروشت. پاره كهي چوو به هه وادا. دلتم نايه بيفروشم. بهم ورده پاران ه دردمان درمان نابي.

بابقولي وتي:

— سه فهري بهري خو پاره م پيداى.

— بوندار، مه ره كانمان! وه كوو گه لاي دار دائه وه رين و نمهن. كارپك بكه. پاره يه كي بهرچاوم نه وي. چونت نه وي. به هر نرخيك. خوري به هارت پي نه فروشم، به پيشه كي. بهرخی نيتر پي نه فروشم، به پيشه كي. رونت پي نه فروشم به پيشه كي. به هر نرخيك ويژدانن پازى نه بي. به هر بايه ك. پيسته شت پي نه فروشم. خوت، خوا له بهين دا بي. پيسته كانم له سهر دهس هه لېگره. خوري و بهرخ و پونمان ليكېره، يه كجي. با لانېكه م نيوه ي په زه كه مان بگاته نه ورور.

بابقولي وتي:

— نه لايي په ز نه مهن و نه وسا خوري و پيسته و بهرخی نه و مه رهم پي نه فروشي وا خه ريكه نه مري؟
— هه موويان خو نامهن پياو! ويژدان و بهزه يت چي لي هاتووه؟ وه ره پي كه وه نه چينه سهر رانه كه، خوت سه يران بكه. نه وان هيان نه مهن داويه له جه رگيان. من بير له وان يتر نه كه مه وه. نه وان نه بي له به لا پزگار بكه م.

بابقولي وتي:

— نه وه داواي چي نه كه ي كوري كه لميشي؟! من دره فهت ناكه م سهر م بخورينم، له كوئ نه توانم له گه ل تو بيم بو بيا بانگه ردى!

— مه ره كان وان له قه لات هره ش، بوندار. له جار نه له وه پرن. هه ر چون بووه وه ره با بروين. تكات لي نه كه م بابقولي خان. كه سي كه مان نييه ده ستمان بگري. هه ر چون بووه له گه لم وه ره. به ياني زوو بكه وينه ري، پاش نيوه رو نه گه ينه ناو ران.

دهی؟ دئی؟ به لئین بده بوندار. رۆژیکیشیت بو ئیمه خهسار بکه. له بیرى ناکهم بوندار. ئا؟ بلئ له گه لئم دئی!
بابقولى قوتوى جگهره کهى له گیرفانى جلیسقه کهى
دهرهینا، له بهر پیى داینا، گیرفانهکانى گهرا بو شه مچه و
وتی:

— جارئ با بزانه چى ئه بئ. تا به یانى هیشتا...

— تا به یانى هیشتا چى؟ ها؟

— تا به یانى هیشتا زۆرى ماوه!

شهیدا هاته ژووره وه و وتی:

— شیرۆ په یامى داوه ئه یه وئ کاکى ببینئ. ئه یه وئ له

رووره شى بیته دهره وه.

بابقولى سه یرى گوئمه مه دى کرد. ده ماری ناو چه وانى

گوئمه مه د هه لئماسابوو و دهره پریبوو. روومه تى به گهرماى

هه وئدانى خوئ گرى گرتبوو. به بئ ئه وهى سه رى به رزه وه

بکات، وتی:

— دئى دیتنى که سه م نیه برا که م. پاشتر ئه گهر کرا

ئه چه م بو سه ردانى.

شهیدا دهرکه وت تا وه لئمه کهى گوئمه مه د بو ماوه ده رویش

بیات که له دهره وه وه ستا بوو. ئه سلان شیوى هیئا.

با خه وتبوو. دهنگى پیکادانى دهرگاگان، ئیتر شهوى

نه ئه شکاند. کوئایى با، نهرمه با بوو. گوئمه مه د پاش

کوئکردنه وهى سفره — که ئه وه به کام و ناکام پارچه نانیکى

قرتاندبوو و پاروویه کى خواردبوو. هه لئسا و به بیانوى سه ردانى

مائى خوشکى خه ریک بوو ئه چه وه دهره وه. له پلیکانه کان

چه وه خواره وه و له دالانه که تپه پرى. کویره تیشکک له

ده ربیجه که وه ئه یدا له ناو هه یوان. ژوورى ژيانى ژنه کهى

بابقولى. گوئمه مه د به ره وه دهرگا که چه وه. تابه کى دهرگا که

ههر وا ئاوه لئ بوو. شهیدا له ته ک گوئمه مه د بوو:

۵۶۴
که لیسدهر
به رگت ۲۰۲۰

— ماله‌که‌یانت پیشان ئه‌دهم. خو نایزانی؟
له‌ته‌ک شه‌یدا، گولمه‌مه‌د به‌ کوۆلان و دالان و چال
و چۆلپه‌کانی قه‌لات‌دا تیپه‌ری. له‌ پشت ده‌رگایه‌ک که
ماه‌ده‌رویش له‌وێ نیشته‌ جی ببوو هه‌ر دووک وه‌ستان.
گولمه‌مه‌د سه‌یری شه‌یدای کرد. شه‌یدا گه‌رایه‌وه و له
تاریکی دالانه‌ کوۆنه‌ی قه‌لات‌دا ون بوو.

گولمه‌مه‌د تاویک له‌ پشت ده‌رگاکه‌ وه‌ستا. ده‌ستی
نه‌ه‌چوو بو ئه‌لقه‌ریزی ده‌رگاکه‌. به‌و مه‌به‌سته‌ له‌ مائی
بابقولی نه‌هاتبوو به‌ ده‌روه. ئه‌مه‌ی کردبوو به‌ بیانوو. هه‌ر
ئه‌وه‌نده. ئیسته‌ش ئه‌وا له‌ پشت ده‌رگای مایک وه‌ستا بوو
که‌ نه‌ی ئه‌زانی ئه‌گه‌ر بچینه‌ ژووره‌وه‌ چی ڕوو ئه‌دات. ئه‌و له
بابقولی بوندار هه‌لاتبوو و له‌ ته‌له‌یه‌کی پیشبینی نه‌کراو
که‌وتبوو. وه‌ر‌ه‌ز له‌ خو به‌ زلگرتنی بابقولی، به‌ پیچه‌وانه‌ی دابی
میوان، ده‌رکه‌وتبوو له‌ سووچی‌دا به‌ ته‌نها بی. به‌لام ئه‌م
میردمنداله‌ هینابوو بو پشت ده‌رگای مائی ماه‌ده‌رویش به
بی ئه‌وه‌ی ویستبیتی. له‌ به‌ر ئه‌وه‌ی نه‌ی ئه‌توانی له‌ شوینیک
ئوقره‌ بگری و نه‌ی ئه‌توانی دابنیشی و بمینیتته‌وه، بلیت و
بیسی، دابووی به‌ کوۆلان‌دا؛ که‌چی ئه‌وا... له‌حنه‌ت له‌ دلی
کویر و ره‌ش! گولمه‌مه‌د، سه‌ره‌نجام دلی کرد به‌یه‌ک، ڕووی
وه‌رگیا و گه‌رایه‌وه. دالانه‌ کوۆنه‌ و مه‌یدانه‌که‌ی به‌ر گه‌رماو
و پاشان به‌ستینی جوگه‌که‌. لای خواره‌وه‌ی قه‌لاچیمه‌ن، له
سووچی‌کی چۆل و خاموش، لای جوگه‌که‌ دانیشته‌ و پالی‌دا به
ته‌له‌سه‌نگیکه‌وه. ئاو به‌ لای‌دا ئه‌رپویشته‌ و له‌ سه‌ر به‌رده‌که‌وه
ئه‌رژا خواره‌وه‌ و به‌ره‌و ده‌شت ئه‌رپۆی. ئاوی زه‌لال و ڕوون. با
بروات. خوهری ئاوه‌که‌ گولمه‌مه‌دی ئه‌برد. بینینی ئه‌وه‌ی
په‌وانه‌ و ئه‌روات، بیرى ئالۆز ئارام ئه‌کات. گوزه‌ری ئاو. هه‌ر
چی هه‌یه‌ با بروات. گرپی می‌شک و قالنگه‌ی گیان ئه‌توت
ئه‌کریتته‌وه. ئاو ئه‌لیی له‌ تۆدا په‌وانه‌ و تۆیش له‌ ئاودا. ئه‌وه‌ی

له دلت دايه گريی ئەکریتهوه و رهوان ئەبی. ئەشۆردری. ئاو!
گۆلمحه مه د دهستی خسته ناو ئاوه که.

— خان؟... خان؟

ئەمه ئیتر کییه؟ کییه بهو دهنگه نهرم و لهرزۆکه، وهکوو
دهنگی خهو؟ بو ناتوانی تۆزیک له ناو خویا بی؟ گۆلمحه مه د،
به ناچار ئاوری دایه وه. چهند ههنگاو له ولاتر، سیبهریک،
سیبهری پیاویکی بهرچاو کهوت. تارمایی، باریک و کشاو بوو.
ههر وا له تاریکیه کهدا وهستاوو و با، بالی سه لته و لفکهی
میژه ره کهی ئەبرد.

— ئا، به ئی؟

سیبهر هاته پیشه وه. پیشتر. نهرم و به پاریزه وه ئەهات.
شتیکی به دهسته وه بوو. نان.

— ئەمه خوشکت بۆی ناردی، خان، نانه چهوره یه.

گۆلمحه مه د، به خاموشی سهیری کرد. پیاو، له بهر
دهمیا دانیشت و وتی:

— خوشکت ئەم نانهی ناردو وتی: بهم به ره که تهی خوا
سویندت بدهم له تاوانمان، هی منیش و ئەویش خۆش بی.
ئەپاراپه وه تۆزقاییک لهم نانه بخۆی. منیش تکات لی ئەکه م.
ئەمانه وی تۆ نهمکی ئیمه ت کردبی. سویندت ئەدهم به گیانی
براکانت پارچه یه ک لهم نانه بخۆی. منیش تکات لی ئەکه م.
ئەمانه وی تۆ نهمکی ئیمه ت کردبی. من سهیدم. پۆله ی
پیغه مبه رم. نهمکی من بخۆ. دهستم مه دهره دواوه، پووم مه ده
به ناگردا. پاروویه ک بخه ره ده مت. کانیکه بینیم به ره و مائی
ئیمه دی، ههستم کرد خوا ئەم دنیامان پی ئەدا. من پی به پی
به دواتدا هاتم. ئەگه ر ده ستت بو زنجیری ده رگا که ببردایه ت
هه ر له وی خۆم ئەخست به سه ر پی تدا. به لام تۆ گه راپه ته وه.
گه راپه ته وه و دلی ئیمه ت شکاند. وه ره گه وه یی بکه و پاروویه ک
لهم نانه بخۆ، ئەگه ر لهم نانه نه خۆی خوشکت دیق ئەکا. بهم

۵۶۶
که لیسده ر
به رگت ده ووه

بهر که ته سویندت نه دم پرووی نه دم دهرویشته مه خه ره زهوی!
 گولمحه مه د دهستی بو نانه که برد. په پړکی لی کرده وه و
 خستیه ده می. شوینی مانه وه نه بوو. هه لسا، ما ده رویش نان
 به بن باله وه به دوا دا که وته ری و پارایه وه:
 - خوشکت ناره زووی هه یه چاوی پیته بکه وی گولمحه مه د.
 بلا بیته و سه یرت بکات. جوامیری بکه گولمحه مه د. جوامیری.
 گولمحه مه د، وه لامی ما ده رویشی نه دایه وه و رویشته.
 ما ده رویش به درخه وه رویشتنه که ی سه یر کرد. گولمحه مه د
 له تاریکی دا ون بوو.
 ما ده رویش نائومید چووه په نای دیواره که و لای شیرووه
 وه ستا. شیرو، شهیدای برا، هر وا چاوی له تاریکیه که،
 له شوین پی گولمحه مه د بریوو. به لام ته توت نیگای نه و
 له نیگای ما ده رویش تیتر بوو. نه و ویستی شتیکی بلی،
 به لام شیرو دهستی نا به ده می شووه که ی دا و به دوا برا که ی دا
 که وته ری:
 - لیم گه ری با بیبیم. لانیکه م له دووره وه بیبیم. له
 دهورت گه ری م کاکه گیان.

بهندی چوارم

باي كهویر، هیژ و گرزیهکی زیاتری پهیدا کردبوو. ریشه وشکه لاتووہکانی گراک و قنہ لاشک که له لیو و ددانی نازهل، دهربازیان ببوو، به دم باوه کهوتبوونه ناله. پهنجہی با، خوئلہکھی ههلئہدا، لولویئہدا، ئهی تلاند و وهکوو لبادیکی لولہکراو خوئی ئہدا به بهستیئی بیابانی سووتاودا و ریشه ههلکه نراوهکانی گهونی رائہدا و دوور ئهکهوتہوه و له سوورپدانیکی کتوپردا، شهپولی خاک ئه نیشتهوه. دیسان خوئی ئه کوتا به زهوی تینوودا و چنگی له خوئی وشک وهرئہدا و لولہ ئه بوویهوه و سهرئہکھوت. به دهور خوئی دا خولی ئه خوارد، ههلئہمسا، پهنگه مهزنتر ئه بوو و تاریکی تارتر ئه کرد. ئهتوت بیابان تنگ ئه کاتہوه، پئی کویر ئهکا و پروژ ئهکا به شهو؛ به جورئی که با و بیابان و شهو، پیگه و پیاو و وشتر، ههور و خوئل و بیابان ئه بوون به یهک؛ وهکوو یهک تهن.

بو ئهوانهی له کهوشه نی کهویردا ژیا بیتن، با، هاورپیہکی ناشنایه. چاو، خووی پیگرتووه و پیستی روومهت و دهستهکان پیپی پهروهده بوون. وتراوه مووهکانی ناو لووتیش بویه وا له نزیک یهکهوه پرواون؛ بو بهرگری با و خوئل. له بادا، سمیلی پیاو به توژیکی خوئی سپی دائه پوشری. مژولہکان پهنگی خویان ون ئهکهن و هیلهکانی ناوچهوان، لوچهکانی ناو گوئکان،

گنجی سیلهی چاو و بن ددانهکان پر ئەبن له خاک. گۆشهی لیوهکان ئەقه‌لێشیین. دەماره‌کانی سەر سپینه سوور ئەبن و پیلوهکان هه‌لئه‌مسیین.

ئاوه‌ها بوو گۆلمحه‌مه‌دی ئیمه به سەر و شتره کهیه‌وه. کلاوی له سهری توند کردبوو و سهری بو لای سینهی دانه‌واندبوو. چاوه‌کانی ته‌نگ کردبوو. خۆی دا‌بوو به سەر و شتره‌که‌دا و له په‌نای گۆی تیزه‌کانی بادیه‌وه، له دلی باوه، رپی به‌ره‌و قه‌لاته‌ره‌ش دهر ئە‌کرد. له‌م بیابانه‌ کۆنه‌یه‌دا، ئە‌توت هیچ گیانداریکی لی نییه‌ جگه له بابقولی بوندار و هی‌سره‌که‌ی، گۆلمحه‌مه‌د و و شتره‌که‌ی، که بی‌باک و له رپی، پی له خاک و سینه له با ئە‌کو‌تی و ئە‌روا. له گه‌رده‌لوولی بادا، سوار و و شتر له زه‌به‌لاح ئە‌چوون. لی‌ک گریدراو و ترسناک، بادی، شاره‌زای بیابان بوو. له گیزلۆوکه‌ی له‌مه تاریک‌تریش‌دا، باره‌که‌ی، سواره‌که‌ی گه‌یان‌دبوویه شوینی مه‌به‌ست. به‌لام گۆلمحه‌مه‌د پی‌ی خۆش بوو له کاتی خۆی‌دا بگاته لای ره‌شماله‌که‌ی. بۆیه داری له ملی پارژهند، له دله‌وه نه‌راندی و سهری به سەر پشتی و شتره‌که‌دا خه‌واند و لاقه‌کانی لکاند به سمتی و شتره‌که‌وه. بادی ئاشنای ویستی خاوه‌نه‌که‌ی، هه‌لکه‌نرا. هه‌نگاوێک و ده گه‌ز. وه‌ک خه‌رمانی‌ک له بادا بروات. به بی ئە‌وه‌ی پی‌ویست به ده‌نگدانی گۆلمحه‌مه‌د بکات، بادی، با بوو له ناو بادا.

به‌لام بابقولی بوندار؟

ناپازی و به‌ناچار رپی ئە‌کرد. له‌و تووره‌یه‌ی گۆلمحه‌مه‌د له دلی‌دا چاندبوو، هی‌شتاش له ناوه‌وه ئە‌سووتا. ئە‌رویش‌ت و ددانی له چیره‌وه ئە‌هینا. گۆلمحه‌مه‌د ئە‌م کورده ده‌شته‌کییه، ئە‌وی پازی کردبوو پاره‌شی بداتی و پی‌سته‌ی مه‌ره مردووشی لی‌بکری. بابقولی به کاریک ناچار کردبوو که نه‌ی ئە‌ویست بی‌کا. زمانی بابقولی بوندار له‌پر قفل ببوو. نه‌یتوانی‌بوو لی‌و بترازینی. گیز و وپ. کۆلدانی به زۆر. له نیگا و له وشه‌ی گۆلمحه‌مه‌د‌دا

۵۳۰
که‌لی‌س‌ده‌ر
به‌رگت ۲۰۰۹

گور و تهوژمیک هه‌بوو که بابقولی بوندار، نه‌یتوانیبوو بلی «نا». خوفا! ترس له و پیاوهی کیرد گه‌یشتبوو به سهر ئیسیکی و له چاوه‌کانیدا جگه له خوین، ره‌نگیک نییه. ئه‌و نیگایه‌ی له دلی خوینه‌وه بلیسه ئه‌کیشی، پیاوی وه‌کوو بوندار ئه‌رمینی. به‌لام ئه‌مه‌ش به‌و مانایه نییه بابقولی بوندار ئه‌و سته‌مه‌ی به‌ خوئی ره‌وا بینیه، له بیرری بکات. نه‌ه، ئه‌و رقه‌سته‌وو، دلی ئاگری گرتوو، خوئی لومه ئه‌کا. کفر ئه‌کات. خوئی هه‌ئه‌گلوئی. ره‌نجاوه و تاو نه‌ تاویک چزوو له خوئی ئه‌دا. هیشتا و هه‌میشه، بابقولی بوندار له بیرری ئه‌و مامه‌له به‌قهرزه دایه ئه‌نجامی داوه. ناتوانی خوئی له گیروگازی ده‌رباز بکات. مامه‌له ئه‌بی به‌ ره‌زامه‌ندی ههر دوو لا بکری. ئه‌مه فتوای هه‌موو عالمیکه. به‌لام بابقولی ره‌زای لی نه‌بووه. گولمه‌مه‌د ویستی خوئی به‌ سه‌ری‌دا سه‌پاندوو. ئه‌مه، خوئی زور بوو. هه‌مان ئه‌و شته‌ی که بابقولی بوندار حه‌زی لی نه‌بوو؛ له لایه‌ن یه‌کیکی تره‌وه‌به سه‌ری‌دا بسه‌پینری. ته‌نها ماندوو بوونه‌که‌ی بو بابقولی ئه‌مایه‌وه. بابقولی ئه‌بوا شوینیک بو توله‌کردنه‌وه بدوژیته‌وه. ئه‌بوا توله‌ بکاته‌وه. ئه‌مه به‌جیی خوئی. به‌لام بابقولی هیشتاش سه‌ری سوورما‌بوو که چو‌ن نه‌یتوانیه قسه له ناو قسه‌ی کوپری که‌لمیشیدا بکات؟ بو له گه‌لی به‌رپی که‌وتبوو؟ مه‌گه‌ر ئه‌و کاته گولمه‌مه‌د شمشیری لی ئه‌کیشا؟ نه‌ه! ئه‌ی چ شتیکی گولمه‌مه‌د، جادووی له بوندار کردبوو؟ ترس؟ به‌لی ترس! ترس له گولمه‌مه‌د. بابقولی له لای خوئی باوه‌ری به‌مه هه‌بوو. سه‌ره‌پای ئه‌مه‌ش خو به‌ ده‌سته‌وه دانیکی به‌و جو‌ره به‌ خووه خه‌ریکی کردبوو. ئه‌بوا به‌ جو‌ریک ئه‌م گرفته له لای خوئی چاره‌سه‌ر بکات. نه‌وه‌ک ئیسته، ههر کات که بلوی. زه‌مه‌ن درێژه و کاتیش زور. با به‌مینی بو کاتی خوئی!

له لابه‌لای شه‌پۆلی باوه، دیواره‌کانی قه‌لاته‌په‌ش ده‌رکه‌وتن. گولمه‌مه‌د به‌ فیکه‌یه‌ک وشتره‌که‌ی هی‌ووو کرده‌وه. ههر

وهها بابقولیش هیسرهکهی. ئەوا ران له بهره‌میاندا بوو. ران
و خاوهنی ران. بەلام له ناو ران ئەتوت ماتەمینیک بەر پایە.
هه‌مووان به داماوێ وهستا بوون. چه‌په‌ساو!

که‌س نه‌ئه‌گه‌ریا. ئیتر شوینیک بو گه‌ریان نه‌ما‌بوو. غه‌م
ما‌بوو له ناو گه‌روودا. دل‌ه‌کان وه‌هه‌ز، در‌دو‌نگ، بێ ئومید.
ده‌ستیان شو‌پ، له‌شیان بیکار، لیویان خامۆش، قفل و گه‌رداو.
نیگا‌کان و‌ر. داماو، تیکش‌کاو. بیابان، مردووی ناو تراویلکه. ران،
شه‌که‌ت. بنه‌مال‌ه‌ی که‌لمی‌شی، پیاو و ژن، په‌را‌گه‌نده و دوور
له‌یه‌ک، له ناو‌خو‌دا و بی‌زار له خو، هه‌ر یه‌که و له کونجیک‌دا
وه‌ستا‌بوو، دانیش‌ت‌بوون. له نه‌بوونی گو‌لم‌حه‌مه‌دا، په‌وه‌ند بو
قه‌را‌خی قه‌لاته‌ ره‌ش، بو ناو ران کو‌چی پیک‌رابوو. ران، بی‌واز و
ته‌پی‌وو، له‌م‌لا و له‌ولا، له قه‌را‌خ په‌ش‌مال‌ه‌کان، لای جو‌گه‌له
باریکه‌که‌ پراکش‌ابوون. لای په‌ش‌مال‌ه‌کان، کو‌مه‌لیک پی‌سته‌ی
مه‌ر و بز، درابوون به سه‌ر یه‌ک‌دا. قه‌لا‌قو‌چکه. پاش‌ماوه‌ی
بای دو‌یشه‌و ئەیدا له هه‌تاوی سه‌ره‌تای پایز. تیری گو‌شت و
ئیسقان، سه‌گه‌کان به لای لاشه‌کانه‌وه پراکش‌ابوون و بی‌خه‌یاڵ
سه‌ریان نابوو‌یه‌وه.

نزی‌ک سه‌گه‌کان، که‌لمی‌شی لای کلۆ گله‌کان، به کلۆلی،
له سه‌ر عه‌رز دانیش‌ت‌بوو. له ناو پانه‌که، بلقیس، له‌پی
نه‌که‌وتوو، ئەگه‌را و مه‌ره‌ په‌که‌وته‌کانی ده‌سنی‌شان ئە‌کرد.
پی به‌مه‌رگی له ران جیا ئە‌کرده‌وه، کیر‌دی‌ان لێ‌دات. کاری
پیاوان، که ئیتر به بی‌زاریه‌وه ده‌ستی‌ان له کوش‌تار هه‌ل‌گه‌رت‌بوو.
مارا‌ل واق و و‌ر وه‌ستا‌بوو و سه‌یری ئە‌کرد. زیوه‌ره‌ په‌نج‌دی‌ده‌تر
له ژنانی دی یارمه‌تی بلقیسی ئە‌دا. هه‌یفو، پشت له په‌وه‌ند،
لای ئاوه‌که له سه‌ر به‌ردیک دانیش‌ت‌بوو. سه‌ه‌راو، ئارام و
خو‌گر، سه‌ره‌رای ئە‌مه‌ش ناباو‌ه‌ر و چه‌په‌ساو پالی دا‌بوو به
دارده‌ستی شو‌انیه‌که‌یه‌وه و له سه‌ر جیی خو‌ی، ئە‌توت وش‌ک
بووه. به‌گه‌مه‌مه‌د، ده‌ستی له که‌ول‌کردنی په‌ز هه‌ل‌گه‌رت‌بوو،

٥٣٢
که‌لی‌س‌ده‌ر
به‌رگه‌ت ٥٥٥٥

بئى ئوقره و بئى سوود به هه موو لايه كدا نه هات و نه چوو. خان ئاپۆ - خهرمانى ژهر- له سهر جوگه كه دانىشتبوو و كيڤردى له عهرز نه كوتا. بئى دادى خاموشى. زۆر و زه به ندى غم، هه موويانى كردبوو به بهرد.

پيش نه وهى بابقولى بوندار له هيسره كهى دابهزئ، گولمه مه د له وشتره كهى په ريبوو به خواروه. بابقولى بوندار سه يرى گولمه مه دى كرد. گولمه مه د له شوينى خوئى وشك بوو. به جوڤيك كه نهى نه توانى پئى ببيزوئ. يهك يهك، هامووتا و ببواز هاتن بو لاي. بنه ماله له دهورى پياو نه لقه يان به ست. هيوايهك نه گهر مابوو، نهو بوو. به رهه مى پويشتن و هاتنه وه كهى نه بوا بگيرته وه. نيگاكان داواى وه لاميان لئى نه كرد. نهو ره وهزه خوئندنانه، نهو هات و هاواري ئيليه و بيليه؟! له رانه كه چ نه مابوو! خهرمانى پيستته سه ير ناكه ي؟ پان تياچوو! بابقولى ناميئته وه. سواري هيسره كهى نه بيتته وه. نه. هيوايهك نه ماوه. نه پروا كه بپوات، نهى نه نجامى هه وئدانه كهى تو كوانئ، گولمه مه د؟ گولمه مه د چاوه كانى خوئنى تيزابوو، ده ماري ناوچه وانى ده ره په ريبوو. بيهووده هه وئى نه دا له فرينى لئو و گوئا و پئلوه كانى به رگري بكات.

«خوا، له ئاسمانه وه بوچى خوئن نابارينئ؟!»

دانه ويه وه، كيڤردى له پوو زبه ند ده ركيشا و ئيتر نه يتوانى بپروانيته ناوچاوى كه سوكارى، نه راندئ:

— بكوژن. بكوژن. كيڤرد، كيڤرد!

كوشتار! پياوان له ناو راندا، به ربوونه پان. شيتتئى نا ئومئدى. خوئن له گه رووى په ز و رق له گه رووى پياوه كاندا. پلئنگان ددانيان له خوئن وه نه دا. داد و بئى داد! دادى بلقيس به رزه وه بوو. كچان گريان. شيوهن و لئو گه ستن. گريان و پرچ پرينه وه. شه پۆر و خرۆش.

هاواري بلقيس، فهرمانى بلقيس:

— کيڙد له دهس پياوه کان دهر بهيښن!

شالآوی ژنان. دایان به ناو پاندا، په لامار و کيشه له
هموو لایه که وه. نامباز بوون.

خان ناپو، پووی د پرتین گورگی سپی کردووه! بیداد، نهو
که له سهره تاوه هه تا ئیسته په نجهی له خوین وه رنه دابوو،
ئیسته نه یویست قهره بووی بکاته وه. کام دهست نه توانی ری
کوشتاری لی بگری؟

بلقیس، مه گهر بلقیس. نامبازی بوو. دوو دیوی رق و
تووره یی. دوو گیانی له سهر ناگر. ته پوتوزی کيشه ی نه وان،
خوینی سهر خا که هی توختر نه کرد. گولمه مه د نه له
خان ناپو دل به سوژتر بوو. نه توت سهر تا پی بهرگی خوینی له
بهر کردووه. زیوهر، به گریانه وه، نامیزی بو شووه که ی کرده وه.
هه یقو په لاماری به گمه مه دی دا و مارال به سستی کیدی
له ناو دهستی که لمیشی دهر هینا. شه پی خویناوی خو له گهل
خو. نه وه چی نه کهن نهی شیتانه؟ سه براو چوو بو یارمه تی
بلقیس. دوور نه بوو ههر ساته و بلقیس له ژیر دهست و پی
خان ناپو دا له بری مه ریک، بی به قوربانی. سه براو خان ناپو
له بلقیس کرده وه و به جووته، پياوه که یان راگرت. خان ناپو
وه کوو به رازیکی تووره نهی نه راند:

— به رمدن نهی چه قه لانه!

به لام نهه، هه موو هیزی گیانی به جاریک وه گهر که وتبوو.
ژنه کان به یارمه تی سه براو، سی پیاویان له پی خست.
بهره نجامی کار! که لمیشی به دم گریانه وه له سهر خاک
دانیشت، نهوانی تریش له ناو پانه که. نه ره و جنیودان کز بوو.
دامرکایه وه. شیتیتی هیور بوویه وه. چه په سان! کپووزانه وه ی
هه یقو، خاموشیه کتوپره که ی نه پرووشاند. توژ و خوئی
بینه و به ره هیشتاش به سهر سهر یانه وه نه سووړا. کوژراوه کان
هیشتاش دلایان لی نه دا. خوین له سهر خاک نه مه یی. خه لکی

۵۳۴
که لیسدهر
به رگت ۱۳۹۵

قهلاّت تاك و تەرا لە سەر بانەكان سەیریان ئەكرد و سەریان
سوورما بوو.

هێور!

جیهان ئەتوت لە سووران كهوت. بێدەنگی. پشتی بیابان
به بێدەنگی ئەیزریكاند. خاك لە خوین خوێ تیر ئەكرد. دەست
و كراس، بال و روخسار هەمووی خوین بوو. خوین. خوین. خوین.
خوین! ئاوێتە ی خوین، مێشكالیهكان چیان ئەدی خویناوی بوو!
بهستینی جوگه كه ئاخو خوینی پیا ناروا؟!!

بابقولى بوندار، تۆقوو و حەپەساو، هێسره كه ی دەنگ دا
و به لاله پەتی وتی:

— پێستهكان بهینن بو سەبزهوار، بو كاروانسه رای حاجی
نووره لالا. لهوئ... لهوئ... نرخیان لە سەر دائه نیین!

كو تایی بهرگی به كه می كه لیده ر

